

TRIODUL

**ÎNTRU SLAVA SFINTEI ȘI CELEI DE O FIINȚĂ ȘI DE VIAȚĂ
FĂCĂTOAREI ȘI NEDESPĂRȚITEI TREIMI**

TRIODUL

**CARE CUPRINDE SLUJBELE BISERICEȘTI
DE LA DUMINICA VAMEȘULUI ȘI A FARISEULUI
PÂNĂ ÎN SFÂNTA ȘI MAREA SÂMBĂTĂ**

**TIPĂRIT ÎN ZILELE PĂSTORIEI
PREAFERICITULUI PĂRINTE
DANIEL**

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

**CU APROBAREA SFÂNTULUI SINOD
AL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE**

**EDITURA INSTITUTULUI BIBLIC ȘI DE MISIUNE ORTODOXĂ
BUCUREȘTI – 2010**

© 2010

Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă
Toate drepturile rezervate

ISBN 978-973-616-156-8

CUVÂNT ÎNAINTE

În viața liturgică a Bisericii Ortodoxe, *Triodul* ocupă un loc central, fiind cartea de cult fundamentală a perioadei cu același nume din calendarul bisericesc. Cuprinsă între *Duminica Vameșului și a Fariseului* și *Duminica Sfintelor Paști*, perioada prepascală a Triodului urmează perioadei Octoihului, o precede pe aceea a Penticostarului și este structurată în trei săptămâni, respectiv patru duminici, premergătoare Postului Sfintelor Paști (*Duminica Vameșului și a Fariseului*; *Duminica Fiului Risipitor*; *Duminica Înfricoșătoarei Judecăți* – numită și *Duminica lăsatului sec de carne*; *Duminica Izgonirii lui Adam din Rai*, numită și *Duminica iertării* sau *Duminica lăsatului sec de brânză*) și șapte săptămâni, respectiv șase duminici, ale Postului Mare (*Duminica Ortodoxiei*, *Duminica Sfântului Grigorie Palama*, *Duminica Sfintei Cruci*, *Duminica Sfântului Ioan Scărarul*, *Duminica Sfintei Maria Egipteanca* și *Duminica Floriilor*). De-a lungul acestei perioade, Biserica, prin slujbe specifice acestui timp liturgic, ne pregătește gradual, sufletește și trupește, pentru întâlnirea cu Hristos Cel răstignit și înviat, chemându-ne la o înnoire a vieții spirituale, prin rugăciune smerită, post aspru, pocăință fierbinte, spovedanie și împărtășire euharistică intensă și milostenie mărinimoasă.

Cartea *Triodului* cuprinde imnele liturgice și lecturile biblice consacrate perioadei prepascale, texte de o neasemuită frumusețe poetică și de mare adâncime teologică, menite să ne trezească duhovnicește și să ne ridice sufletește din păcat prin pocăință, spre a dobândi bucuria iertării și a împăcării cu Dumnezeu și cu oamenii. Denumirea cărții provine de la numărul cântărilor din canoanele Utreniei acestei perioade: spre deosebire de canoanele cuprinse în Octoih și Minei, formate din opt/nouă strofe, cele din *Triod* sunt alcătuite numai din trei. La alcătuirea textelor *Triodului* au contribuit mari imnografi ai Bisericii Ortodoxe, teologi cu un profund har poetic precum Sfântul Roman Melodul (sec. VI–VII), Sfântul Sofronie al Ierusalimului (sec. VII), Sfântul Andrei Criteanul (sec. VIII), Sfântul Ioan Damaschinul (sec. VIII), Sfântul Cosma din Maiuma (sec. VIII), Sfântul Teodor Studitul († 826) – autor, printre altele, al „triodelor”, canoane cu trei ode, de la care vine numele *Triodului* (triêdon, cântare în trei strofe), Simeon Metafrastul, Nichifor Vlemidis (sec. X–XI). Conținutul *Triodului* a fost îmbogățit constant cu noi contribuții până în sec. XII, primind ulte-

rior doar unele mici modificări și completări: în sec. XIV s-a adăugat închinarea unei Duminici în cinstea Sfântului Grigorie Palama, iar în sec. XV *Prohodul Domnului*, la Sâmbăta Mare.

Triodul a fost alcătuit în limba greacă și a fost tipărit pentru prima oară în anul 1522 la Veneția. În limba română, *Triodul* a fost tipărit în anul 1700, la Buzău, iar apoi la București în 1726, 1742, 1746, 1768, 1798, la Iași, 1747, Râmnic, 1731, 1761, 1777, 1782, 1784, Chișinău, 1853, Sibiu, 1860, iar după 1918, mai multe ediții la București (vezi *Enciclopedia Ortodoxiei Românești*, p.66).

Mesajul frumoaselor cântări ale *Triodului* se concentrează asupra pocăinței izvorâtă din iubire, a regăsirii sensului existențial pierdut, a întoarcerii *acasă* la *Tatăl nostru* al tuturor, a revenirii la starea de împăcare și comuniune cu Dumnezeu: „...*Pentru aceasta să postim, credincioșilor, de mâncărurile cele ce strică și de patimile cele pierzătoare, ca să culegem viața din dumnezeiasca cruce și împreună cu tâlharul cel cu minte să ne întoarcem la patria cea dintâi...*”.

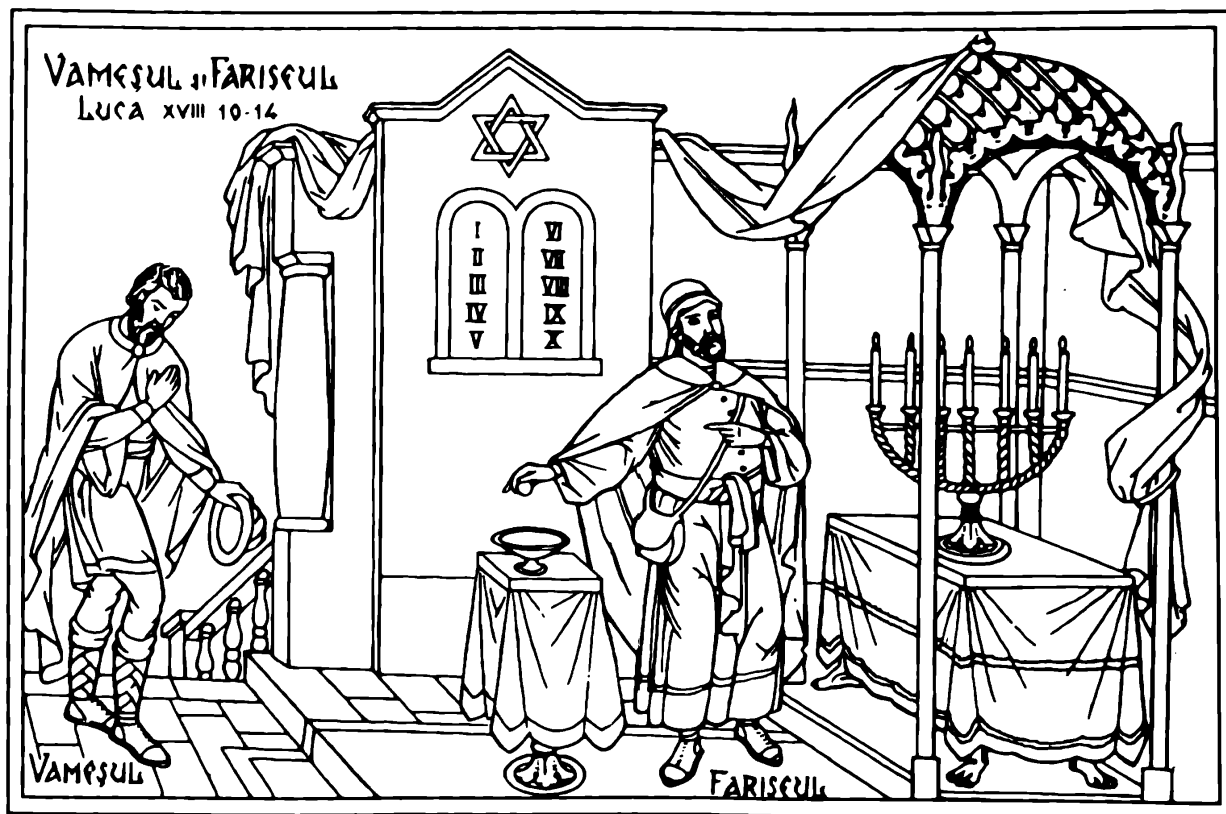
Citind sau ascultând cu inima smerită mișcătoarele imne ale *Triodului*, creștinul poate înțelege chemarea la mântuire sau la întoarcerea în raiul comuniunii cu Dumnezeu. *Triodul* constituie una dintre expresiile cele mai curate ale spiritualității liturgice ortodoxe, care invită permanent la smerenie și pocăință, pentru a primi iubirea milostivă și smerită a lui Hristos Cel răstignit și înviat, izvorul bucuriei veșnice.

Textul ediției de față a *Triodului* a fost atent revizuit, atât în conținut, fiind îmbogățit cu noi precizări tipiconale, cât și în formă, în vederea actualizării firești a limbii prin îndepărtarea unor arhaisme devenite greu accesibile înțelegerii actuale și prin limpezirea semantică a frazei.

Binecuvântăm cu bucurie tipărirea acestei noi ediții a *Triodului* la *Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă* a Patriarhiei Române, cu nădejdea că el va fi de mare folos spiritual pentru viața liturgică a Bisericii noastre și pentru îmbogățirea teologico-duhovnicească a celor ce doresc să slujească Biserica în lucrarea ei sfințitoare.

† DANIEL

PATRIARHUL BISERICII ORTODOXE ROMÂNE

TRIODUL

— A D I C Ă TREI CÂNTĂRI, CU DUMNEZEU CEL SFÂNT —

care cuprinde slujbele bisericești,
de la Duminica Vameșului și a Fariseului
până în Sfânta și Marea Sâmbătă

DUMINICA

ÎN CARE SE CITEȘTE SFÂNTA EVANGHELIE
A PILDEI VAMEȘULUI ȘI A FARISEULUI

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul obișnuit, se cântă Fericit bărbatul..., Catisma toată. La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10: 3 stihiri ale Învierii și 4 ale lui Anatolie, ale glasului de rând din Octoih, iar din Triod, aceste două idiomele, repetând pe cea dintâi.

Glasul 1:

Să nu ne rugăm ca fariseul,
Sfraților, că cel ce se înalță
pe sine, se va smeri; să ne smerim

înaintea lui Dumnezeu ca vameșul, prin postire, strigând: Dumnezeuule, milostivește-Te spre noi păcătoșii (de două ori).

Fariseul de slava deșartă fiind biruit, iar vameșul cu pocăință plecându-se, au venit la Tine, singurul Stăpân. Dar acela, lăudându-se, s-a lipsit de bunătăți; iar acesta, negrăind, s-a învrednicit darurilor.

**Întru aceste suspine întărește-mă,
Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.**

Slavă..., glasul al 8-lea:

Atotțiitorule Doamne, știu cât pot lacrimile! Că pe Iezechia din porțile morții l-au ridicat, pe cea păcătoasă de greșelile cele de mulți ani au izbăvit-o, iar pe vameșul, mai presus decât pe fariseul, l-au îndreptat. Deci mă rog: Împreună cu aceștia numărându-mă, miluiește-mă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, cea dintâi, a glasului de rând (Dogmatica).

LA LITIE

Stihira hramului, după obicei.

Slavă..., glasul al 3-lea:

Cunoscând, suflete al meu, osebirea vameșului și a fariseului, urăște glasul cel trufaș al aceluia și dorește rugăciunea cea cu bunăumilință a acestuia și strigă: Dumnezeule, milostivește-Te spre mine păcătosul și mă miluiește.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu

– a Învierii, același glas:

Fără sămânță, din Dumnezeiescul Duh și cu sfatul Tatălui, ai zămislit pe Fiul lui Dumnezeu, pe Cel ce este din Tatăl fără mamă mai înainte de veci, și pentru noi din tine fără de tată fiind, cu trup L-ai născut, și prunc fiind, cu lapte L-ai hrănit. Pentru aceasta nu înceta, Preacurată, a-L ruga să mântuiască din primejdii sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoiului.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Îngreuiiați fiind ochii mei de fărădelegile mele, nu pot să privesc și să văd înălțimea cerului; ci mă primește, ca pe vameșul, și pe mine, cel ce mă pocăiesc, Mântuitorule, și mă miluiește.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu

– a Învierii, același glas:

Biserică și ușă ești, palat și scaun al Împăratului, Fecioară, cu totul cinstită; prin care Răscum-părătorul meu, Hristos Domnul, S-a arătat celor ce dormeau întru întuneric, Soarele dreptății fiind, vrând să lumineze pe cei ce i-a zidit după chipul Său, cu mâna Sa. Pentru aceasta, cu totul lăudată, ca ceea ce ca o maică, ai agonisit îndrăzneală către Dânsul, roagă-L, neîncetat, să se mântuiască sufletele noastre.

Troparul:

Născătoare de Dumnezeu Fecioară... (de trei ori).

Apoi se face binecuvântarea pâinilor și citire despre Epistolele Apostolilor. Iar de nu se face priveghere, se zice troparul Învierii și al Născătoarei de Dumnezeu.

Se cuvine a ști:

Slujba sfântului care cade în duminica aceasta și în Duminica Fiului Risipitor se pune vineri la Pavcerniță sau când va socoti cel mai mare.

Dacă sfântul care cade în aceste duminici este sfânt mare, slujba lui nu se amână. De asemenea, dacă sfântul din aceste duminici este sfânt mic, însă este hramul bisericii, slujba lui nu se amână, ci se face priveghere și se cântă slujba hramului, ca cea a Întâmpinării Domnului.

Despre tipicul Întâmpinării Domnului, caută la sfârșitul acestei cărți, la litera A.

DUMINICĂ LA UTRENIE

După cei șase psalmi, Dumnezeu este Domnul... pe glasul de rând. Se zice troparul Învierii de două ori. Slavă... Și acum... al Născătoarei de Dumnezeu. Apoi obișnuitele catisme și, sedelnele Octoihului. După Fericiți cei fără prihană..., troparele: Soborul îngeresc... ipacoi, antifoanele și prochimenu glasului. Toată suflarea... Evanghelia Învierii de rând, Învierea lui Hristos văzând... Psalmul 50.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Ușile pocăinței deschide-mi mie, Dătătorule de viață; că mânecă duhul meu la biserica Ta cea sfântă, purtând locaș al trupului, cu totul spurcat. Ci ca un îndurat curățește-l, cu mila milostivirii Tale.

Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu:

În cărările mântuirii îndreptează-mă, Născătoare de Dumnezeu, căci cu păcate grozave mi-am spurcat sufletul și cu lenevire mi-am cheltuit toată viața mea; ci cu rugăciunile tale, Precurată, izbăvește-mă de toată necurăția.

Apoi stih: Miluiește-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta, și după mulțimea îndurărilor Tale, curățește fărădelegile noastre.

Și stihira aceasta, glasul al 6-lea:

La mulțimea faptelor mele celor rele, cugetând eu ticălosul, mă cutremur de înfricoșătoarea zi a judecății; ci îndrăznind spre mila milostivirii Tale, ca David strig Ție: Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta.

După aceea diaconul sau preotul zice: Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău... Doamne miluiește (de 12 ori), ecfonisul: Cu mila și cu îndurările...

Canoanele se pun astfel: al Învierii din Octoih, cu irmosul pe 4; al Crucii și Învierii pe 2, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 și al Triodului pe 6.

Iar de se va întâmpla pomenirea vreunui sfânt mare, se pun: Canonul Învierii cu irmosul pe 4, al sfântului pe 4 și al Triodului pe 6.

CANONUL

Alcătuire a lui Gheorghe.

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel...

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!

Cu pilde îndemnând pe toți Hristos, spre îndreptarea vieții, pe vameșul înalță din smerenie, arătând pe fariseul că s-a smerit dintru înălțare.

Din smerenie văzând cinste făcătoare de înălțare, și din înălțare cădere rea, râvnește la virtuțile vameșului și urăște răutatea fariseului.

Prin trufie se împrăștie tot binele, iar prin smerenie pierde tot răul; pe care să o îmbrățișăm noi credincioșii, disprețuind în chip hotărât năravul cel îngâmfat.

Împăratul tuturor, vrând să fie ucenicii Lui smeriți în cugete, sfătuindu-i, îi învăța să râvnească suspinul și umilința vameșului.

Slavă...

Ca vameșul suspin și cu tânguiri neîncetate mă apropii eu, Doamne,

acum de milostivirea Ta; îndură-Te și de mine, cel ce-mi petrec acum viața cu smerenie.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Gândul, sfatul, nădejdea, trupul, sufletul și duhul, către tine mi-am pus, stăpână; scapă-mă de vrăjmașii cei cumpliți, de încercări și de amenințarea cea viitoare, și mă mântuiește.

Catavasie: Deschide-voi gura mea... (dar, între 11 și 14 ianuarie - Catavasiile Botezului, iar între 15 ianuarie și 9 februarie - Catavasiile Întâmpinării)

Cântarea a 3-a:

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne...

Din gunoiul patimilor se înalță cel smerit, și din înălțimea virtuților cade rău tot cel mândru; de al cărui nărav al răutății să fugim.

Slava deșartă golește bogăția dreptății; iar smerenia risipește mulțimea patimilor. Căreia și noi urmând, așază-ne și pe noi de partea vameșului, Mântuitorule.

Ca vameșul și noi bătându-ne în piept, strigăm cu umilință: Dumnezeu, milostivește-Te spre noi păcătoșii!, ca să luăm iertarea aceluia.

Spre râvnă să venim credincioșii, săvârșind blândețea și viețuind cu smerenie, în suspinarea inimii, cu plâns și cu rugăciune, ca să luăm iertare de la Dumnezeu.

Slavă...

Să lepădăm noi, credincioșii, trufia cea fără măsură, cumplita

nebunie, urâta mândrie și cruzimea cea rea a fariseului, că necuviincioase sunt în fața lui Dumnezeu.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Întru tine ceea ce ești singură scăpare, punându-mi nădejdea, să nu pierd nădejdea cea bună; ci să dobândesc, Preacurată, ajutorul tău, scăpându-mă de toată vătămarea celor rele.

S E D E A L N A, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Smerenia a înălțat pe cel rușinat de rele, pe vameșul ce a suspinat și a strigat către Ziditorul: Milostivește-Te! Iar semeția a surpat din dreptate pe ticălosul fariseu ce a grăit cu trufie. Deci să urmăm celor bune, depărtându-ne de la rele.

Slavă...

Smerenia, odinioară, a înălțat pe vameșul ce a strigat cu plângere: milostivește-Te!, și l-a îndreptat. Lui să ne asemănăm toți cei ce am căzut întru adâncul răutăților; să strigăm Mântuitorului dintru adâncul inimii: Greșit-am! Milostivește-Te, Unule, Iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Primește degrabă, Stăpână, rugăciunile noastre și le du Fiului tău și Dumnezeu, Doamnă cu totul fără prihană. Scapă din primejdii pe cei ce aleargă la tine; strică uneltirile și surpă semeția celor ce se întrarmează acum asupra robilor tăi.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Hristos este puterea mea...

Arătat-a Cuvântul, că smerenia este calea cea aleasă a înălțării, smerindu-Se până și la chipul cel de rob; Căruia urmând oricine, smerindu-se se înalță.

Înălțatu-s-a dreptul fariseu și a căzut; iar vameșul, cel îngreuiat cu mulțimea răutăților, s-a smerit și s-a înălțat, îndreptându-se mai presus de nădejde.

Trufia pentru bogăția virtuților s-a arătat pricinuitoare de sărăcie, iar smerenia pentru lipsa lor desăvârșită s-a arătat îndestulare îndreptării; pe aceasta să o câștigăm.

Zis-ai mai înainte, Stăpâne, că stai cu adevărat împotriva celor ce se mândresc, iar celor smeriți le dai, Mântuitorule, harul Tău. Deci, trimite-ne harul Tău nouă, celor ce ne-am smerit.

Slavă...

Către dumnezeiasca înălțare suindu-ne pe noi pururea Mântuitorul și Stăpânul, a arătat smerenia făcătoare de înălțare; că a spălat cu mâinile Sale picioarele ucenicilor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca ceea ce ai născut Lumina cea neapropiată, Fecioară, risipește întunericul sufletului meu cu raza cea luminătoare, și îndreptează viața mea spre cărările mântuirii.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta...

Să ne sârguim a urma virtuților fariseului și a râvni smerenia vameșului; urând necuviința

greșelilor de la amândoi, adică trufia și pierzarea.

Văditu-s-a deșartă călătoria dreptății, deoarece fariseul a însoțit cu ea trufia; în timp ce greutatea nedreptății s-a deșertat, când vameșul a câștigat împreună-mergătoare smerenia.

Întru virtuți, ca un șezător în căruță iute, se părea fariseului că aleargă; dar vameșul, pedestru alergând, ca pe lângă o căruță, bine a întrecut-o, înjugând plângerea cu umilința.

Pilda vameșului înțelegând-o toți cu mintea, veniți să-i urmăm cu lacrimi, aducând lui Dumnezeu duh zdrobit, cerând iertarea păcatelor.

Slavă...

Să lepădăm, înțelepților, de parte năravul cel semeț și rău, încrezător și cutezător al fariseului cel lăudăros, ca să nu ne lipsim de dumnezeiescul har.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești bună, trimite toiag de putere nouă tuturor celor ce scăpăm la tine; ca să biruim în mijlocul tuturor vrăjmașilor, ajutându-ne și din toată vătămarea scoțându-ne.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Marea vieții văzând-o...

Prin curgerea vieții, deodată au alergat fariseul și cu vameșul; dar acela, de mândrie fiind cuprins, s-a primejduit în chip rușinos; iar acesta s-a mântuit prin smerenie.

Mergând în viață pe calea cea dreaptă, să urmăm înțelepciunii celei dorite a vameșului și să fugim de trufia cea urâtă a fariseului, ca să fim vii.

Să urmăm obiceiurilor bune ale lui Iisus, Mântuitorul, și smereniei Lui, noi cei ce dorim a dobândi sălașul bucuriei celei fără de sfârșit, sălășluindu-ne în locul celor vii.

Arătat-ai, Stăpâne, ucenicilor Tai smerenie înaltă; că, încingându-Te cu ștergarul peste mijloc și spălându-le picioarele, le-ai poruncit să urmeze acestui obicei.

Slavă...

Fariseul și-a petrecut viața în virtuți, și vameșul în greșeli, dar acela din mândrie a suferit cădere stricătoare de minte; iar acesta s-a înălțat, arătându-se smerit cu mintea.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Gol fiind zidit, întru nevinovăție și întru viață neamăgitoare, m-a îmbrăcat vrăjmașul cu răutatea călcării de poruncă și cu grosimea trupului; iar acum prin mijlocirea ta, Fecioară, mă mântuiesc.

C O N D A C, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătat-Te-ai astăzi...

Să fugim de vorbirea cea trufașă a fariseului și să ne învățăm smerenia vameșului, cu suspine strigând către Mântuitorul lumii: milostivește-Te spre noi, Unule Îndurate.

Alt Condac, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi...

Suspine ca ale vameșului să aducem Domnului, și înaintea Lui să cădem noi păcătoșii, ca la un Stăpân; că El voiește mântuirea tuturor oamenilor și dă iertare tuturor celor ce se pocăiesc; că pentru noi S-a întrupat, Dumnezeu fiind împreună fără de început cu Tatăl.

I C O S

Pe noi înșine, fraților, toți să ne smerim cu suspine și cu tânguiri să batem cugetul, ca atunci, la judecata întregii lumi, să ne arătăm acolo credincioși nevinovați, dobândind iertare; că acolo este în adevăr odihna, pe care să ne rugăm acum să o vedem. Acolo durerea, întristarea și suspinele cele din adânc sunt îndepărtate, în Edenul cel minunat. Al cărui făcător este Hristos, Dumnezeu fiind împreună fără de început cu Tatăl.

Despre Sinaxarele Triodului și Penticostarului.

Sinaxarele Triodului și Penticostarului sunt alcătuite de învățatul Nichifor Calist Xantopol. Ele arată pentru fiecare din praznicele vestite ale Triodului și Penticostarului pricina pentru care s-au rânduit, cum s-au rânduit, când au luat început și pentru ce sunt așa acum. Ele au fost rânduite de Sfinții și de Dumnezeu purtătorii Părinți cu amănunțită grijă; încep de la Duminica Vameșului și a Fariseului și țin până la Duminica Tutoarelor Sfinților.

Se cuvine așadar ca, înainte de Cântarea a șaptea a Canonului, să se citească mai întâi, după cum este datina, sinaxarul din Minei și apoi sinaxarul Triodului.

S I N A X A R

Se citește întâi Sinaxarul din Minei, apoi acesta:

În această zi, în Duminica cea dintâi a Triodului, facem pomenire de pilda din Sfânta Evanghelic a Vameșului și a Fariseului.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, începem astăzi și Triodul. Triodul a fost întocmit cu înțelepciune și în chipul cel mai bun și cum se cuvenea de mulți dintre Sfinții și purtătorii de Dumnezeu Părinții noștri, făcători de cântări, insuflați fiind de Sfântul Duh. Primul dintre toți Părinții, care au izvodit cântarea triodică, adică a celor trei cântări, după părerea mea spre a închipui Sfânta și începătoarea de viață Treime, a fost marele poet Cosma. El a izvodit cântările ce se cântă în marea și sfânta Săptămână a Patimilor Domnului și Dumnezeului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu acrostih, după numele fiecărei zile. După pilda lui, și alți Părinți, dar mai mult decât alții Teodor Studitul și Iosif Studitul, au alcătuit, cu aceeași râvnă ca și Cosma, cântări pentru celelalte săptămâni ale sfântului și marelui post al patruzecimii. Cântările lor au fost introduse în cult mai întâi în Mănăstirea Studion. În cea mai mare parte ei au alcătuit și au cadentat odele și celelalte cântări ale Triodului, adunând și alegând acestea din Sfinții Părinți. Așadar, pentru că duminica se socotește cea dintâi dintre zile, după cum Duminica Învierii se socotește întâia, a opta și cea din urmă, au făcut foarte bine când au pus luni cântarea întâi, marți cântarea a doua, miercuri cântarea a treia, joi cântarea a patra, vineri cântarea a cincea, sâmbătă cântarea a șasea, a șaptea și celelalte două, a opta și a noua; acestea, pentru că sunt mai de seamă, sunt comune tuturor zilelor săptămânii. Tot așa a făcut și dumnezeiescul Cosma la canonul din Marea Sâmbătă, căci a alcătuit numai patru cântări: cântarea a șasea, a șaptea, a opta și a noua. Mai târziu, preaînțeleptul împărat Leon a poruncit lui Marcu monahul, episcopul Idruntului, să-i facă acest canon deplin.

Cartea aceasta se numește pe nedrept Triod, căci nu are totdeauna trei cântări, ci are și canoane depline. După unele păreri, și-a luat numele său din pricină că cele mai

multe canoane au trei cântări sau pentru că, după cum s-a spus, canoanele din săptămâna mare au fost alcătuite la început din trei cântări. Când Sfinții noștri Părinți au alcătuit această carte de slujbă, scopul lor a fost ca să ne aducă aminte pe scurt prin întreaga carte a Triodului de toată binefăcerea dintru început a lui Dumnezeu față de noi: ca să ne amintească tuturor că am fost plăsmuiți de El; că prin călcarea poruncii, dată nouă spre încercare, am fost alungați din desfătarea paradisului; că am fost izgoșiți din pricina zavistiei șarpelui și vrăjmașului, începătorul răutății, doborât din pricina mândriei; că am fost îndepărtați de la bunătățile raiului și am ajuns să fim conduși de diavol; că Fiul lui Dumnezeu și Cuvântul, prin milostivirea milei Sale, a plecat cerurile și S-a pogorât, a locuit în Fecioară și S-a făcut om; că ne-a arătat chipul de a ne sui la cer, prin viețuirea Sa, prin smerenia Sa mai cu seamă, prin postul, prin îndepărtarea de rele și prin celelalte fapte ale Lui; că a pățimit, a înviat și S-a suit iarăși la cer; că a trimis pe Sfântul Duh Sfinților Lui Ucenici și Apostoli; că Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu desăvârșit, a fost predicat de ei pretutindenea; că și dumnezeieștii Apostoli au făcut minuni prin harul Preasfântului Duh; că în același timp au adunat, prin predica lor, pe toți sfinții de la marginile lumii, umplând lumea cea de sus. Acesta a și fost la început gândul Ziditorului. Prin cele spuse s-a arătat care este scopul Triodului.

Aceste trei sărbători: a Vameșului și a Fariseului, a Fiului risipitor și a Înfricoșătoarei Judecăți, au fost izvodite de Sfinții Părinți ca un fel de veghere și îndemn, ca să ne pregătim și să fim gata pentru nevoințele duhovnicești ale Postului, lepădând deprinderea noastră cea ticăloasă.

Cea dintâi dintre aceste sărbători ne înfățișează pilda Vameșului și a Fariseului. Această săptămână se mai numește și vestiitoare. În adevăr, după cum cei care vor să meargă la război sunt vestiți mai dinainte de generali despre timpul când va începe lupta, ca să-și curățească și să-și ascută săbiile, ca să-și cerceteze bine toate celelalte arme, ca să îndepărteze orice piedică, spre a se arunca cu râvnă în luptă și spre a-și lua cele de trebuință; de multe ori, înainte de luptă, li se

țin ostașilor cuvântări, li se spun povestiri și pilde ca să înflăcăreze sufletele lor și să îndepărteze de la ei lenea, trândăvia, frica și orice altă primejdie; tot astfel și Sfinții Părinți vestesc mai dinainte, ca printr-o trâmbiță, lupta ce o vom da prin post împotriva diavolului, spre a curăți păcatul care a pus stăpânire mai dinainte pe sufletele noastre și care s-a prefăcut în venin din pricina timpului îndelungat de când ne stăpânește; mai mult încă, să ne sârguim să dobândim faptele bune pe care nu le avem și, întrarmându-ne cum se cuvine, să mergem pregătiți spre nevoințele postului. Așadar, pentru că cea dintâi armă pentru dobândirea virtuții este pocăința și smerenia, iar cea mai mare piedică, mândria sau îngâmfwarea, Sfinții Părinți ne înfățișează în cea dintâi sărbătoare a Triodului această pildă vrednică de credință din dumnezeiasca Evanghelie. Prin fariseu ne îndeamnă să ne ferim de păcatul mândriei sau al îngâmfwării; iar prin vameș ne îndeamnă să ne însușim smerenia și pocăința, virtuți potrivnice acestui păcat. Cel dintâi și cel mai rău dintre păcate este mândria sau îngâmfwarea. Din pricina mândriei a căzut diavolul din cer; mai înainte era și se numea luceafăr luminos; din pricina ei este și se numește întuneric. Tot din pricina acestui păcat a fost alungat și Adam, începătorul neamului omenesc, din desfătarea raiului. Prin această pildă ne îndeamnă Sfinții Părinți să nu ne mândrim cu faptele noastre bune, să nu defăimăm pe aproapele, ci să fim totdeauna smeriți. Căci Domnul celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har. Și este mai bine ca să se întoarcă cel păcătos decât să se mândrească cel care face fapte bune. «Vă spun vouă, zice Domnul, că s-a coborât vameșul mai îndreptat decât fariseul». Așadar pilda aceasta ne arată că nimeni nu trebuie să se mândrească, chiar dacă face fapte bune; dimpotrivă, să se smerească și să se roage din suflet lui Dumnezeu, chiar dacă ar fi căzut în cele mai mari păcate. Făcând așa, nu este departe de mântuire.

Vameș este omul care ia de la ocârmuire dreptul de a lua vamă; el cumpără acest drept cu multă nedreptate și pentru aceea ia de la oameni vamă mai mare decât se cuvine.

Fariseu este omul care se socotește desăvârșit în toate, depășind pe ceilalți oameni prin știința sa.

Saducheul, care-și are numele de la un oarecare Sadochie, este omul care se crede drept, căci sedec înseamnă dreptate. La evrei erau trei secte: escienii, fariseii și saducheii; aceștia din urmă nu credeau în înviere, în îngeri și în Duhul Sfânt.

Pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi făcători de cântări, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne și mântuiește-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Dătător de rouă...

Cu lucrurile îndreptățirii înălțându-se fariseul, în lanțurile slavei deșarte rău s-a încurcat, lăudându-se peste măsură; iar vameșul, înălțându-se cu aripile smereniei, lesne s-a apropiat de Dumnezeu.

Folosind smerenia ca pe o scară vameșul s-a ridicat la înălțimea cerurilor; în timp ce fariseul, cu putreda ușurime a trufiei înălțându-se, s-a pogorât în adâncimea iadului.

Pe cei drepti vânându-i vicleanul, îi fură prin mijlocirea slavei deșarte, iar pe cei păcătoși cu lanțurile deznădăjduirii îi leagă. Ci să ne sârguim a scăpa de amândouă relele, noi, râvnitorii vameșului.

Cu rugăciune să cădem la Dumnezeul nostru, cu lacrimi și cu suspine fierbinți, urmând smereniei celei înălțătoare a vameșului și să cântăm pururea: Bine ești cuvântat, Doamne, Dumnezeul părinților noștri.

Slavă...

Povățuind pe ucenici, le spuneai dinainte, Stăpâne, să nu cugete cele înalte, ci totdeauna să primească cele smerite. Pentru aceasta, Mântuitorule, noi credincioșii strigăm Ție: Bine ești cuvântat, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Frumusețea și scara cea dumnezeiască, pe care mai înainte a văzut-o Iacob, de jos întinsă către înălțime, pe tine te cunoaștem a fi, Preacurată; pogorând de sus pe Dumnezeu întrupat, și pe oameni printr-însa iarăși ridicându-i.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Din văpaie cuvioșilor...

Cu minte smerită suspinând vameșul, a aflat pe Domnul milostiv, și s-a mântuit; iar prin obiceiul cel rău al limbii ce grăia cu trufie, a căzut fariseul din dreptate.

De trufia gândului fariseului și de trâmbițarea curăției, să fugim noi credincioșii, râvnind smereniei și gândului vameșului, celui bineprimit.

Cuvintele vameșului, credincioșii să le grăim în sfânta Biserică: Dumnezeule, milostivește-Te, ca împreună cu el să aflăm iertare, scăpând de pierzarea fariseului celui mult lăudăros.

Suspînării vameșului să urmăm toți și, cu Dumnezeu vorbind, să strigăm către Dânsul cu lacrimi fierbinți: Iubitorule de oameni,

greșit-am! Milostive îndurate, milostivește-Te și ne mântuiește.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Spre suspinul vameșului S-a uitat Dumnezeu, și pe el îndreptându-l, l-a arătat pildă toți; ca să se plece pururea cu suspine și cu lacrimi, cerând dezlegarea păcatelor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nu știu alt ajutor afară de tine, curată și cu totul fără de prihană. Pe tine te pun rugătoare, pe tine mijlocitoare către Cel ce S-a născut din tine; scapă-mă de toate cele ce mă întristează.

Cântarea a 9-a:

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Luând de la Hristos cale de înălțare smerenia, pilda mântuirii, să dorim obiceiul vameșului. Și lepădând departe înălțarea trufiei, cu minte smerită să facem pe Dumnezeu îndurător spre noi.

Trufia sufletului să o lepădăm, să câștigăm cuget drept cu smerenie, să nu ne sârguim a ne îndreptăți pe noi înșine, să urâm deșarta mândrie, și, cu vameșul, să facem milostiv pe Dumnezeu.

Să aducem cu osârdie rugăciuni de umilință Ziditorului ca și vameșul; lepădându-ne de nerecunoștoarele rugi ale fariseului, de glasurele cele cu laudă mare, care aduc defăimare împotriva aproapelui, ca să câștigăm pe Dumnezeu, ca Milă și Lumină.

Cu multă adunare de păcate îngreuindu-mă, am întrecut pe vameşul cu prisosinţa răutăţii, şi am câştigat şi trufia cea lăudăroasă a fariseului, făcându-mă cu totul pustiu de toate virtuţile. Doamne, fie-Ţi milă de mine.

Învredniceşte fericirii Tale pe cei ce sunt săraci cu duhul pentru Tine, că, după învăţătura poruncii Tale, aducem Ţie duh zdrobit. Şi primindu-l, Mântuitorule, mântuieşte pe cei ce-Ţi slujesc Ţie.

Slavă...

Vameşul suindu-se la templu cu credinţă oarecând, şi rugându-se lui Dumnezeu, s-a îndreptat, căci cu suspine a venit şi cu lacrimi şi cu zdrobire de inimă, toată povara păcatelor a lepădat-o prin ispăşire.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Dă-ne nouă a te lăuda, a te slăvi şi a te fericii după cuviinţă, celor ce te cinstim pe tine, Preacurată, şi mărim naşterea ta, ceea ce eşti singură binecuvântată. Că tu eşti lauda creştinilor, şi către Dumnezeu rugătoare bineprimită.

LUMINÂND A

A Învierii din Octoih, Slavă... a Triodului
glasul al 2-lea:

Podobie: Cu ucenicii să ne suim...

Să fugim de grăirea cea trufaşă şi înrăutăţită a fariseului, şi să ne învăţăm smerenia vameşului cea preabună, ca să ne înălţăm, strigând către Dumnezeu, împreună cu acela: Milostiveşte-Te spre robii Tăi, Hristoase Mântuitorule, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, ai răbdat

crucea de voie şi, înviind a treia zi, împreună cu Tine lumea ai înălţat-o.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Făcătorul zidirii şi Dumnezeul tuturor a luat trup omenesc, Născătoare de Dumnezeu, din curatul tău pântece, întru tot lăudată, şi toată firea mea cea stricată a înnoit-o, lăsându-te după naştere iarăşi ca şi mai înainte de naştere. Pentru aceasta cu credinţă toţi lăudându-te, strigăm: Bucură-te, slava lumii.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 8: 4 ale Învierii din Octoih şi 4 ale Triodului, aceste idiomele:

Glasul 1:

Să nu ne rugăm ca fariseul, fraţilor, că cel ce se înalţă pe sine, se va smeri; să ne smerim înaintea lui Dumnezeu ca vameşul, prin postire, strigând: Dumnezeule, milostiveşte-Te spre noi păcătoşii.

Fariseul de slava deşartă fiind biruit, iar vameşul cu pocăinţă plecându-se, au venit la Tine, singurul Stăpân. Dar acela, lăudându-se, s-a lipsit de bunătăţi; iar acesta, negrăind, s-a învrednicit darurilor. Întru aceste suspine întăreşte-mă, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Glasul al 3-lea:

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu! Înalţă-se mâna Ta! Nu uita pe săracii Tăi până în sfârşit! (Ps. 9, 32).

Cunoscând, suflete al meu,osebirea vameşului şi a fariseului, urăşte glasul cel trufaş al acestuia,

râvnește rugăciunea cea cu bună umilință a aceluia și strigă: Dumnezeu, milostivește-Te spre mine păcătosul și mă miluiește.

Stih: Mărturisi-mă-voi Ție, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale (Ps. 137, 1).

Glasul fariseului cel mult-lăudăros, credincioșii urându-l și râvnind rugăciunii vameșului, celei cu bună umilință, smerindu-ne pe noi înșine, să nu cugetăm cele trufașe, ci să strigăm cu umilință: Dumnezeu, milostivește-Te spre păcatele noastre.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Pe fariseul, ce se îndreptătea pe sine, lăudându-și faptele, l-ai osândit, Doamne, iar pe vameșul, cel ce s-a smerit și cu suspine a cerut iertare, l-ai îndreptat. Că nu primești gândurile cele mărețe, și inimile cele zdrobite nu le defăimezi. Pentru aceasta și noi cu smerenie cădem înaintea Ta, Cel ce ai pățimit pentru noi: Dă-ne iertare și mare milă.

Și acum...

Preabinecuvântată ești, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că, prin Cel ce S-a întrupat din tine, iadul s-a robit, Adam s-a chemat, blestemul s-a nimicit, Eva s-a liberat, moartea s-a omorât și noi am înviat. Pentru aceasta cântând, strigăm: Binecuvântat ești, Hristoase Dumnezeule, Cel ce ai binevoit așa, slavă Ție!

Doxologia mare, ecteniile și apolisul. Apoi obișnuita Litie, în pridvor, la care se cântă: Slavă... Și acum..., stihira Evangheliei de la Utrenie (Voscreasna).

După apolisul Litiei se citește învățătura Cuviosului Teodor Studitul și se cântă tro-

parul Cuviosului Teodor, glasul al 8-lea, fără al Născătoarei de Dumnezeu.

Îndreptătorule al Ortodoxiei, învățătorule al dreptei cinstiri de Dumnezeu și al curăției și luminătorule al lumii, podoaba călugărilor cea de Dumnezeu insuflată, Teodore, înțelepte, cu învățăturile tale pe toți i-ai luminat. Alăută duhovnicească, roagă-te lui Hristos Dumnezeu ca să mântuiască sufletele noastre.

Ceasul întâi și apolisul deplin.

Se cuvine a ști: Toate cele 11 stihiri ale Evangheliilor de la Utrenie, începând din această duminică până la Duminica Tuturor Sfinților, se cântă în pridvor, la Litiile Utreniilor, la Slavă... Și acum...

Iarăși să se știe: Din această duminică începem a citi în pridvor, după apolisul Litiei, învățătura Sfântului Părintelui nostru Teodor Studitul, pe care o citește egumenul, dacă este de față; iar de nu, o citește ecleziarhul. Frații stau, ascultând cu luare-aminte.

LA LITURGHIE

Fericirile din Octoih pe 6, și din Triod, Cântarea a 6-a, pe 4. Prochimenul și Aliluia ale glasului de rând. Apostolul din Epistola către Timotei și Evanghelia de la Luca.

CHINONICUL

Lăudați pe Domnul din ceruri. Aliluia (Ps. 148, 1).

Să se știe: În săptămâna care urmează este dezlegare la toate cele de mâncare (harți).

Iar de se va întâmpla sărbătoarea Întâmpinării Domnului în Sâmbăta lăsatului sec de carne, slujba morților de seara și de dimineața se cântă la biserica cimitirului. Iar de nu este biserică la cimitir, atunci se cântă sâmbătă, înaintea Duminicii Fiului risipitor; iar în Sâmbăta lăsatului sec de carne se cântă numai slujba Întâmpinării.

DUMINICA

ÎN CARE SE CITEȘTE SFÂNTA EVANGHELIE CU PILDA FIULUI RISIPITOR

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul cel obișnuit, se cântă Fericit bărbatul... Catisma toată. La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10: 3 stihiri ale Învierii, 3 ale lui Anatolie, ale glasului de rând din Octoih, și aceste două idiomele ale Triodului, repetându-le.

Glasul 1:

În țară fără de păcat și plină de viață m-am încrezut și, semănând păcatul, cu secera am secerat spicele lenevirii și, în loc de snopi, am grămădit stogurile faptelor mele, pe care nu le-am și așternut în aria pocăinței. Dar Te rog pe Tine, Cel dinainte de veci Lucrătorul nostru Dumnezeu: Vântură

pleava lucrărilor mele în vântul milostivirii Tale, și adună grâu: iertarea sufletului meu, închizându-mă în jitnița Ta cerească, și mă mântuiește (de două ori).

Să cunoaștem, fraților, puterea tainei, că preabunul părinte, întâmpinând pe fiul cel desfrânat, care s-a întors de la păcat la casa părintească, îl îmbrățișează și iarăși îi dăruiește cunoașterile slavei sale; și veselie de taină face celor de sus, înjunghiind vițelul cel îngrășat; ca noi să viețuim cu vrednicie Celui ce a junghiat, Celui iubitor de oameni, Părintelui, și Celui slăvit, Care s-a junghiat,

Mântuitorul sufletelor noastre (de două ori).

Slavă..., glasul al 2-lea:

O! de câte bunuri m-am lipsit eu ticălosul, pe mine însumi. O, de la ce împărăție am căzut, eu pătimășul. Avuția pe care am luat-o, am cheltuit-o, porunca am călcat-o. Vai mie, ticăloase suflete, că în focul cel veșnic voi fi osândit. Pentru aceasta mai înainte de sfârșit, strigă către Hristos Dumnezeu: Primește-mă, Dumnezeule, ca pe fiul cel risipitor și mă miluiește.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, cea dintâi, a glasului de rând (Dogmatica).

Vohod: Lumină lină...

PROCHIMENUL:

Domnul a împărățit, întru poadoabă S-a îmbrăcat (Ps. 92, 1).

Cu stihurile lui

LA LITIE

Stihira hramului, după obicei.

Slavă..., glasul al 4-lea:

Ca fiul cel desfrânat am venit și eu, Îndurate, care toată viața am cheltuit-o întru înstrăinare; risipit-am bogăția, pe care mi-ai dat-o, Părinte; primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, Dumnezeule, și mă miluiește.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu

– a Învierii, același glas:

Caută spre rugăciunile robilor tăi, ceea ce ești cu totul fără de prihană, potolind pornirile cele rele împotriva noastră, din tot necazul izbăvind-ne pe noi; că pe tine singură te avem ancoră tare și neclintită, și a ta ocrotire am dobândit.

Să nu fim rușinați, stăpână, cei ce te chemăm pe tine. Grăbește spre rugăciunea celor ce strigă către tine cu credință: Bucură-te, stăpână, ajutorătoarea tuturor, bucuria și acoperământul și mântuirea sufletelor noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoiului.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Risipind bogăția darului celui părintesc, am păscut eu, ticălosul, împreună cu dobitoacele cele necuvântătoare și, poftind hrana lor, leșinam de foame, flămând fiind. Dar întorcându-mă la Tatăl cel milostiv, strig cu lacrimi: Primește-mă ca pe un argat, pe mine cel ce cad la iubirea Ta de oameni, și mă mântuiește.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu

– a Învierii, același glas:

Făcătorul și Răscumpărătorul meu, Preacurată, Hristos Domnul, din pânțele tale ieșind, întru mine îmbrăcându-Se, din blestemul cel dintâi pe Adam l-a slobozit. Pentru aceasta ție, Preacurată, ca Maicii lui Dumnezeu și Fecioarei cu adevărat, strigăm fără tăcere ca îngerul: Bucură-te. Bucură-te, stăpână, folositoarea și acoperământul și mântuirea sufletelor noastre.

Troparul: Născătoare de Dumnezeu, Fecioară... (de 3 ori). Și cealaltă urmare a Privegherii, după obicei.

Iar de nu este Priveghere, se zic: troparul Învierii și al Născătoarei de Dumnezeu. Apoi Apolisul.

DUMINICĂ LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul... troparul Învierii, de două ori, Slavă... Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu, și obișnuitele catisme. Polieleul, cei doi Psalmi obișnuiți, la care se adaugă și al treilea Psalm: La râul Babilonului... cu Aliluia, antifoanele și prochimenu glasului. Toată suflarea... Evanghelia Învierii, Învierea lui Hristos... Psalmul 50.

Slavă..., glasul al 8-lea: Ușile pocăinței... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas: În cărările mântuirii...

Apoi stihira, glasul al 6-lea: Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta... La mulțimea faptelor mele... (Caută-le înapoi la pag. 9). Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău... și ecfonisul: Cu mila și cu îndurările...

Canoanele se pun: al Învierii, din Octoih, cu irmosul pe 4, al Crucii și al Învierii pe 2, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 și al Triodului pe 6. Iar slujba de la Minei se cântă mai înainte la Pavcerniță, vineri seara.

C A N O N U L

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I, glasul al 2-lea:

Irmos: Cântarea lui Moise...

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!

Iisuse, Dumnezeule, primește-mă acum și pe mine cel ce mă pocăiesc, ca pe fiul cel risipitor; căci toată viața în nepăsare mi-am petrecut-o și pe Tine Te-am mâniat.

Rău am risipit dumnezeiasca bogăție, pe care mai înainte mi-ai dat-o; depărtatu-m-am de la Tine, necurat viețuind eu, milostive Părinte. Primește-mă dar și pe mine, cel ce mă întorc.

Slavă...

Brațele părintești acum tinzându-le, primește-mă, Doamne, și pe

mine ca pe desfrânatul, Preaîndurate; ca să Te slăvesc cu mulțumită.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Arătându-Ți, Dumnezeule, toată bunătatea spre mine, treci mulțimea greșelelor mele, ca un făcător de bine, pentru dumnezeieștile rugăciuni ale Maicii Tale.

Catavasii: În perioada 18 ianuarie - 9 februarie se cântă Catavasiile Întâmpinării, iar de va fi după aceasta, se cântă irmoasele canonului:

**Cântarea lui Moise luând, su-
«flete, strigă: Ajutor și acoperitor
«mi-a fost mie spre mântuire:
«Acesta este Dumnezeul meu și-L
«voi preaslăvi pe El».**

Cântarea a 3-a:

Irmos: Mintea mea cea neroditoare...

Ieșindu-mi cu totul din fire, ca un stricat la minte, m-am alipit de izvoditorii poftelor; ci mă primește, Hristoase, ca pe desfrânatul.

Urmând glasului celui pierdut, strig: Greșit-am, Părinte, îmbrățișează-mă și pe mine ca pe acela, și nu mă lepăda.

Slavă...

Întinzându-Ți, Hristoase, brațele Tale cu milostivire, primește-mă pe mine, care mă întorc din țara cea depărtată a păcatului și a patimilor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești bună între femei, îmbogățește-mă, Preacurată, cu chipurile virtuților tale și pe mine, cel ce am sărăcit pentru păcate multe, ca să te slăvesc.

Catavasi:

Mintea mea cea neroditoare,
«aducătoare de roadă arat-o,
«Dumnezeule, Lucrătorule al vir-
«tuților, Săditorule al celor bune,
«cu milostivirea Ta».

S E D E A L N A, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău...

Brațele părintești sârguiește a le
deschide mie, că în desfătări mi-am
cheltuit toată viața mea. Ci, cău-
tând spre bogăția cea necheltuită a
îndurărilor Tale, Mântuitorule,
nu-mi trece cu vederea acum inima
mea cea sărăcită; căci către Tine,
Doamne, cu umilință strig: Greși-
t-am, Părinte, la cer și înaintea Ta.

Slavă..., aceeași.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu,
asemenea:

Ceea ce nu știi de mire, curată
Născătoare de Dumnezeu Fecioară,
care singură ești ocrotire și acope-
rământ credincioșilor, izbăvește de
primejdii și de neazuri și de cum-
plitele nevoi pe toți cei ce-și au
nădejdea spre tine, Fecioară; și cu
dumnezeieștile tale rugăciuni mân-
tuiește sufletele noastre.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Nașterea Ta cea din Fecioară...

Bogăția bunătăților ce mi-ai
dat, cerescule Părinte, am
risipit-o rău, făcându-mă rob la
cetățeni străini. Pentru aceasta
strig: Greșit-am Ție, primește-mă
ca odinioară pe fiul cel pierdut,
întinzându-mi brațele Tale.

La toată răutatea m-am robit,
plecându-mă ca un ticălos făcăto-

rilor de pofte, și din firea mea ie-
șindu-mi prin nebăgare de seamă,
miluiește-mă, Mântuitorule, ceres-
cule Părinte, pe mine, cel ce scap la
îndurările Tale cele multe.

Slavă...

De toată rușinea m-am umplut,
necutezând a căuta la înălțimea
cerului, că fără socoteală m-am
plecat păcatului. Iar acum, întor-
cându-mă, cu umilință strig: Gre-
șit-am Ție, Împărate al tuturor,
primește-mă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ajutătoarea oamenilor, nădej-
dea cea tare a tuturor creștinilor,
scăparea celor ce se mântuiesc,
Preacurată Fecioară, mântuieș-
te-mă cu rugăciunile tale cele de
maică, și vieții celei ce va să fie mă
învrednicește.

Catavasi:

Nașterea Ta cea din Fecioară,
«prorocul mai înainte văzând-o, a
«propovăduit strigând: Auzit-am
«auzul Tău și m-am temut; că de
«la miazăzi și din muntele cel sfânt
«și umbrit ai venit, Hristoase».

Cântarea a 5-a:

Irmos: Noaptea trecând...

Robitu-m-am cetățenilor ce-
lor străini, și în țară strică-
cioasă m-am depărtat, și de rușine
m-am umplut; iar acum întor-
cându-mă, strig Ție, Îndurate:
Greșit-am.

Deschide-mi acum milostivi-
rea cea părintească, mie celui ce
mă întorc de la răutăți, cerescule

Părinte, și nu mă lepăda, Cel ce ai prisositoare milă.

Slavă...

Nu cutez a căuta sus la înălțime, că Te-am mâniat pe Tine, Hristoase, fără măsură; dar știind milostivirea Ta, Îndurate, strig Ție: Greșit-am, milostivește-Te și mă mântuiește.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preasfântă Fecioară plină de dar, ceea ce ai născut curățirea tuturor, ușurează povara cea grea a păcatelor mele, cu rugăciunile tale.

Catavasie:

Noaptea trecând, s-a apropiat «ziua și lumina în lume a strălucit. «Pentru aceasta Te laudă cetele «îngerești și Te slăvesc pe Tine, «Hristoase Dumnezeule».

Cântarea a 6-a:

Irmos: Întru adâncul păcatelor...

Adâncul păcatelor mă cuprinde pururea și furtuna greșelilor mă cufundă; îndreptează-mă la limanul vieții, Hristoase Dumnezeule, și mă mântuiește, Împărate al slavei.

Bogăția părintească am risipit-o rău și, sărăcind, m-am umplut de rușine, rob făcându-mă gândurilor celor neroditoare. Pentru aceasta strig Ție, Iubitorule de oameni, îndurându-Te, mântuiește-mă.

Slavă...

Pe mine cel rupt de foamea a tot felul de bunuri și înstrăinat de la

Tine, Preabunule, miluiește-mă și mă mântuiește, Hristoase, acum, pe mine cel ce mă întorc și laud iubirea Ta de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Stăpână, ceea ce ai născut pe Hristos, Mântuitorul și Domnul, mântuirii învrednicește-mă; că am sărăcit de tot felul de bunătăți, Fecioară curată, ca să laud măririle tale.

Catavasie:

Întru adâncul păcatelor sunt «cuprins, Mântuitorule, și în mare viații sunt înviforat; dar precum ai scos pe Iona din chit, așa «mă scoate și pe mine din patimi, «și mă mântuiește».

CONDAC, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi...

De la slava Ta părintească depărtându-mă neînțelepțește, în răutăți am risipit bogăția ce mi-ai dat. Pentru aceasta glasul desfrânatului aduc Ție: Greșit-am înaintea Ta, Părinte îndurate. Primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, și mă fă ca pe unul din argații Tăi.

ICOS

Să auzim Scripturile Mântuitorului nostru, Care ne învață totdeauna cu glasul Său despre cel ce a fost desfrânat și în urmă iarăși s-a înțelepțit; și cu credință să urmăm pocăinței celei bune a acestuia, cu inimă smerită strigând Celui ce știe toate cele ascunse: Greșit-am Ție, Părinte îndurate, și nu suntem vrednici acum să ne chemăm fii ai Tăi, ca mai înainte; ci Tu, ca Unul ce ești din fire

iubitor de fii, primește-ne și ne făca pe unul din argații Tăi.

SINAXAR

LA DUMINICA FIULUI RISIPITOR

Sinaxarul din Minei, apoi acesta:

În aceeași zi facem pomenire de pilda Fiului risipitor din Sfânta Evanghelie, pe care dumnezeieștii noștri Părinți au așezat-o în a doua Duminică a Triodului.

Sunt unii oameni care, cunoscând că au săvârșit multe fapte rele, că au trăit din tinerețe în chip destrăbălat, că și-au petrecut viața în beții și desfrânări și că au căzut astfel în adâncul păcatelor, ajung în deznădejde, care este odrasla mândriei. Din pricina deznădejdiei nu vor cu nici un chip să se mai sârguiască să fie virtuoși, așa că săvârșesc o mulțime de păcate și cad mereu în aceleași și în mai mari decât acestea. Sfinții Părinți, purtându-se față de astfel de oameni cu multă dragoste și părintește, și voind să-i scoată din deznădejde, au așezat acum, după pilda Vameșului și a Fariseului, pilda Fiului risipitor. Prin aceasta ei le smulg din rădăcină păcatul deznădejdiei și-i ridică iarăși spre săvârșirea virtuții; arată prin Fiul cel risipitor, oamenilor încărcăți cu multe păcate, îndurarea iubitoare de oameni și preabună a lui Dumnezeu; înfățișează prin pilda spusă de Hristos că nu este nici un păcat care să biruiască voința cea iubitoare de oameni a Domnului.

Doi sunt fiii omului, adică ai Cuvântului lui Dumnezeu întrupat: dreptii și păcătoșii. Fiul cel mai mare este omul care stăruie totdeauna în poruncile și în calea bună a lui Dumnezeu și niciodată nu se depărtează de El. Fiul cel mai tânăr este omul care a poftit păcatul, care a tăgăduit prin fapte rușinoase împreună-viețuirea cu Dumnezeu, care a trăit în chip desfrânat, cheltuind iubirea de oameni ce o avea Dumnezeu pentru el, care n-a păstrat în el întreg chipul lui Dumnezeu, care a urmat vicleanului diavol, care a slujit, prin plăcerile sale, voinței diavolului, care n-a putut să-și sature pofta. În adevăr păca-

tul este fără de saț; prin deprindere, păcatul încântă, prin ceea ce este vremelnice, face plăcere. El se aseamănă cu roșcovele, mâncarea porcilor. Roșcovele, în adevăr, la început sunt dulci, dar mai pe urmă sunt amare și asemănătoare paielor. Tot așa este îndeobște și păcatul. Dar fiul cel risipitor, pentru că pierise de foamea virtuții, și-a venit îndată în fire și vine la tatăl său zicând: «Tată, am păcătuit la cer și înaintea ta! Nu mai sunt vrednic să mă mai numesc fiul tău!». Tatăl îl primește pe cel ce se căiește; nu-l ține de rău; dimpotrivă, îl strânge la piept și-l îmbrățișează, arătându-i îndurările Sale dumnezeiești și părintești. Îi dă haină, adică Sfântul Botez, pecete și inel, adică harul Preasfântului Duh. Pe lângă aceasta îi dă și încălțăminte, ca să nu mai fie vătămate umbletele sale cele după voia lui Dumnezeu de șerpi și de scorpii, ci mai degrabă să poată zdrobi capetele lor. În urmă, Tatăl, cuprins de mare bucurie, junghie pentru el vițelul cel gras, adică pe Fiul Său Unul-Născut, și îi dă să se împărtășească cu trupul și sângele Lui. Fiul cel mai mare, minunându-se de milostivirea nemăsurată a Tatălui, cârtește. Dar Tatăl cel iubitor de oameni îl lămurește, întorcându-l de la gândurile lui cu liniște, prin vorbe blânde și binevoitoare, spunându-i: «Tu totdeauna ești cu Mine; tu trebuia să te bucuri și să te veselești împreună cu Tatăl tău, căci acest fiu al Meu a fost mai înainte mort prin păcat, și a înviat, căindu-se de toate cele ce fără de judecată le săvârșise; a fost pierdut, pentru că s-a îndepărtat de Mine prin deprinderea plăcerilor, dar a fost găsit de Mine, care am suferit din adâncul inimii pentru el și l-am chemat înapoi prin dragostea sufletului Meu».

Această pildă poate să se ia și despre poporul evreu și despre noi.

Sfinții Părinți deci au rânduit în această Duminică pilda Fiului risipitor pentru această pricină: ca să curme deznădejdea și teama și de a săvârși fapte bune și ca să îndemne spre pocăință și căință pe păcătos, ca și pe fiul cel desfrânat. În adevăr, căința este cea mai bună armă și o pavază puternică pentru înlăturarea săgeților vrăjmașului.

Cu iubirea Ta de oameni cea negrăită, Hristoase, Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Heruvimilor asemănându-se...

Desfătărilor trupești m-am plecat în chip ticălos și cu voia m-am făcut rob născocitorilor de pofte; și m-am înstrăinat de la Tine, Iubitorule de oameni; iar acum strig cu glasul celui rătăcit: Greșit-am, Hristoase, nu mă trece cu vederea, ca Cel ce ești singur milostiv.

Nicicum îndrăznind a căuta la înălțimea cerului, strig Ție, Împărate al tuturor; căci cu nepriceperea eu însumi Te-am mâniat, nebăgând seamă de poruncile Tale. Pentru aceasta, ca Unul ce ești bun, nu mă lepăda pe mine de la fața Ta.

Slavă...

Pentru rugăciunile Apostolilor și ale Prorocilor, ale Cuvioșilor și ale cinstiților Mucenici și ale Drepților, iartă-mi, Doamne, toate câte am greșit, mâniind, Hristoase, bunătatea Ta; ca să Te laud și să Te slăvesc întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce te-ai arătat mai strălucită decât Heruvimii și Serafimii și decât toate oștile cerești, cu aceștia roagă pe dumnezeiescul Cuvânt al Tatălui Celui fără început, pe Care L-ai întrupat, Preacurată, ca toți să ne învrednicim de bunătățile cele veșnice.

Catavasic:

Heruvimilor asemănându-se «tinerii, în cuptor dănțuiau, strigând: Bine ești cuvântat, Dumnezeu, că în adevăr și judecată «ai adus asupra-ne acestea toate, «pentru păcatele noastre, Cel ce «ești prealăudat și preaslăvit întru «toți vecii».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Pe Cel ce a închipuit...

Cel ce Te-ai pogorât pe pământ cu sărăcie de bună voie, ca să mântuiești lumea, pentru multa milostivire, pe mine, cel ce am sărăcit acum de toată fapta bună, mântuiește-mă ca un milostiv.

De la poruncile Tale depărtându-mă, m-am făcut rob înșelătorului în chip ticălos. Iar acum întorcându-mă, primește-mă, ca odinioară pe desfrânatul, pe mine cel ce cad înaintea Ta, cerescule Părinte.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Supunându-mă gândurilor celor de stricăciune făcătoare, m-am întunecat și de la Tine m-am depărtat, cu totul ieșindu-mi din minte, Îndurate. Pentru aceasta pe mine, cel ce cad cu pocăință înaintea Ta, mântuiește-mă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești singură îndreptarea celor căzuți, îndreptează-mă și pe mine cel zdrobit cu tot felul de păcate și smerit.

Catavasie:

Să lăudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Cel ce a închipuit mai înainte «în rug, lui Moise, minunea «Fecioarei, în muntele Sinai oare- «când, lăudați-L, binecuvântați-L «și-L preainălțați întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Dintre pământenii cine a auzit...

Vezi-mi, Hristoase, necazul inimii, vezi întoarcerea mea, vezi-mi lacrimile, Mântuitorule, și nu mă trece cu vederea pe mine, ci mă îmbrățișează iarăși cu milostivire, numărându-mă împreună cu mulțimea celor mântuiți; ca să laud cu mulțumire milele Tale.

Ca tâlharul Te rog, pomenește-mă; ca vameșul întristându-mă, mă bat în piept și strig: Milostivește-Te; primește-mă, Preaîndurate, ca pe cel desfrânat, pe mine cel ce mă întorc de la toate răutățile mele, Împărate al tuturor, ca să laud plecăciunea Ta cea preamultă.

Suspină acum, suflete al meu preaticăloase, și strigă lui Hristos: Doamne, Cel ce ai sărăcit de a Ta voie pentru mine, însuși Tu mă îmbogățește pe mine cel sărăcit de toată fapta bună, cu bogăția bună-tăților, ca un singur bun și milostiv.

Slavă...

Veselia pe care ai făcut-o oarecând, Bunule, pentru întoarcerea cea de voie a fiului pierdut, fă-o acum și cu mine, păcătosul, întin-

zându-mi cinstitele Tale brațe; ca, mântuindu-mă, să laud bună-voința Ta cea preamultă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu luminătoarele tale rugăciuni, Fecioară, te rog luminează-mi ochii cei înțelegători, care sunt întunecați cu răutatea, și la calea pocăinței mă povățuiește, ca după datorie să te laud pe tine, ceea ce ai întrupat mai presus de cuvânt pe Cuvântul.

Catavasie:

Dintre pământenii cine a auzit «una ca aceasta; sau cine a văzut «vreodinioară: Fecioară să se fi «aflat având în pânțe, și fără «durere să fi născut prunc? În «acest chip este minunea ta, și pe «tine, Preacurată, Născătoare de «Dumnezeu, Marie, te mărim».

LUMINÂND A

A Învierii din Octoih, apoi a Triodului
glasul al 2-lea:

Podobie: Femei auziți glas...

Bogăția harului, pe care mi-ai dat-o, Mântuitorule, ducându-mă în țări străine eu ticălosul, rău am cheltuit-o, viețuind desfrânat, și am risipit-o demonilor, înșelându-mă; pentru aceasta, pe mine cel ce mă întorc, primește-mă ca pe fiul cel risipitor, Părinte îndurate, și mă mântuiește.

Slavă..., asemenea

Risipit-am avuția Ta, Doamne, cheltuind-o, și m-am supus eu ticălosul demonilor în chip viclean; dar Tu, preamilostive Mântuitorule, îndură-Te de cel desfrânat și curățește pe cel spurcat, dându-mi haina cea dintâi a împărăției Tale.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Sfântă Maică Fecioară, binevestirea cea mare a apostolilor și a mucenicilor, a prorocilor și a cuvioșilor, fă milostiv nouă robilor tăi pe Fiul tău și Domnul, de Dumnezeu Născătoare, când va ședea să judece pe fiecare după vrednicie.

LA LAUDE

Se pun stihurile pe 8: 4 ale Învierii, 1 a lui Anotie din Octoih și 3 ale Triodului, aceste idiomele:

Glasul al 2-lea:

Glasul desfrânatului aduc Ție, Doamne, greșit-am înaintea ochilor Tăi, Bunule; risipit-am bogăția darurilor Tale; dar mă primește pe mine cel ce mă pocăiesc, Mântuitorule, și mă mântuiește.

Glasul al 4-lea:

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu! Înaltă-se mâna Ta! Nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit! (Ps. 9, 32).

Ca fiul cel desfrânat am venit, Îndurate, și eu, care toată viața o am cheltuit întru înstrăinare; risipit-am bogăția pe care mi-ai dat-o, Părinte; primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, Dumnezeule, și mă miluiește.

Glasul al 8-lea:

Stih: Mărturisi-mă-voi Ție, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale (Ps. 137, 1).

Cheltuind în desfrânări averea părintească și risipind-o, pustiu m-am făcut, sălășluindu-mă în țara cetățenilor vicleni; dar neputând răbda mai mult locuirea-împreună cu ei, întorcându-mă strig Ție, înduratăului Părinte: Greșit-am la

cer și înaintea Ta. Și nu sunt vrednic să mă chem fiul Tău; fă-mă ca pe unul din argații Tăi, Dumnezeule, și mă miluiește.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Bunule Părinte, depărtatu-m-am de la Tine, dar nu mă părăsi, nici nu mă arăta netrebnic împărăției Tale. Vrăjmașul cel cu totul viclean m-a dezbrăcat și mi-a luat bogăția; darurile cele sufletești le-am risipit ca un desfrânat. Deci, sculându-mă și întorcându-mă către Tine, strig: Fă-mă ca pe unul din argații Tăi, Cel ce pentru mine Ți-ai întins pe cruce preacuratele Tale mâini, ca să mă scoți de la fiara cea cumplită și cu haina cea dintâi să mă îmbraci, ca un singur mult-Milostiv.

Și acum..., Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare, ecteniile și apolisul. Apoi obișnuita Litie, în pridvor, la care se cântă Slavă... Și acum... stihira Evangheliei de la Utrenie (Voscreasna).

Apoi se citește învățătura Cuviosului Teodor și celelalte, ca la Duminica Vameșului și a Fariseului. Ceasul întâi și apolisul deplin.

LA LITURGHIE

Fericirile din Octoih pe 6, și din Triod, Cântarea a 6-a pe 4.

Prochimenul și Aliluia ale glasului de rând. Apostolul din Epistola către Corințeni; Evanghelia de la Luca.

CHINONICUL

Lăudați pe Domnul din ceruri (Ps. 148, 1).

Se cuvine a ști:

Că în săptămâna lăsatului sec de carne, nu se cântă: Aliluia. De asemenea se lasă, din Psaltire, o catismă de la Utrenie și se

citește la Vecernie. Nu se citesc nici Mijloceasurile și nici Canonul de rugăciune al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu de la Pavecerniță. Iar Pavecernița se citește cea mică.

La fel se face și în săptămâna brânzei, afară de miercuri și vineri; despre care vezi însemnarea de la aceste zile.

În această săptămână se citește în fiecare zi, la Utrenie, cuvântul Sfântului Macarie despre Patruzecime și despre Cincizecime; cuvânt care începe așa: Fiii mei, se bucură inima mea de voi...

Să se știe: Că slujba sfinților ce vor cădea în Sâmbăta și Duminica lăsatului sec de carne se cântă, mai înainte, la Pavecernițele ce au trecut.

Asemenea se face și în Sâmbăta și în Duminica lăsatului sec de brânză, sau cum va voi cel mare; afară de cazul când s-ar întâmpla pomenirea vreunui sfânt mare, sau hramul bisericii.

S Â M B Ă T Ă

în săptămâna lăsatului sec de carne

Se face pomenirea tuturor celor din veac adormiți, ortodocși creștini, părinți și frați ai noștri.

LA VECERNIE, VINERI SEARA

După Psalmul începător și obișnuita caticismă, la Doamne, strigat-am... se pun stihurile pe 6: 3 stihiri mucenicești ale glasului de rând din Octoih și aceste 3 podobnice din Triod:

Glasul al 8-lea:

Podobie: În raiul cel din Eden...

Astăzi, credincioșii, săvârșind pomenirea tuturor morților celor din veac, anume: a celor ce în

credință au viețuit creștinește, să laudăm pe Mântuitorul și Domnul și să cerem cu deadinsul ca să dea ei răspuns bun, în ceasul judecății, la Însuși Dumnezeu nostru, Cel ce va să judece tot pământul, dobândind cu bucurie starea cea dreapta Lui, în partea dreptilor și în moștenirea cea luminată a sfinților; și să se facă vrednici împărăției Lui celei cerești.

Mântuitorule, Cel ce ai răscumărat pe oameni cu sângele Tău, și cu moartea Ta din moartea cea amară ne-ai mântuit pe noi, și viață veșnică ne-ai dat cu învierea Ta, odihnește, Doamne, pe toți cei adormiți în dreapta credință, fie în pustie sau în cetăți, fie în mare sau pe pământ, fie în tot locul; pe împărați, pe arhierei și pe preoți, pe sihaștri și pe cei laolaltă adunați, din toată vârsta, din tot neamul, și-i învrednicește împărăției Tale celei cerești.

După scularea Ta din morți, Hristoase, moartea nu mai stăpânește pe cei ce au murit în dreapta credință. Pentru aceasta ne rugăm cu deadinsul: Odihnește în curțile Tale, în sânul lui Avraam, pe robii Tăi, cei ce Ți-au slujit Ție în curăție, de la Adam până astăzi: părinți și frați ai noștri, prieteni și rude și pe tot omul, care a lucrat cele ale vieții cu credință, și la Tine, Dumnezeule, s-a mutat, în multe feluri și în multe chipuri, și-i învrednicește să dobândească cereasca Ta împărăție.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Plâng și mă tânguiesc când gândesc la moarte și văd în morminte

frumusețea noastră cea zidită după chipul lui Dumnezeu zăcând: grozavă, fără mărire și fără chip. O, minune! Ce taină este aceasta, ce s-a făcut cu noi? Cum ne-am dat stricăciunii? Cum ne-am înjugat cu moartea? Cu adevărat, precum este scris, după porunca lui Dumnezeu, Care dă celor adormiți odihnă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, glasul de rând (Dogmatica).

În locul prochimenului, se cântă: Aliluia..., glasul al 8-lea.

Stih: Fericiți sunt pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne (Ps. 64, 4).

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul (Ps. 24, 14).

LA STIHOAVNĂ

Se pun două stihiri ale mucenicilor și una a morților, din Octoih, ale glasului de rând, cu stihurile de mai sus.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Alcătuire a lui Ioan Damaschinul.

Începătură și stat mi-a fost mie porunca Ta cea ziditoare, că voind să mă alcătuiești viețuitor, din fire văzută și nevăzută, trupul mi-ai zidit din pământ, și suflet mi-ai dat cu dumnezeiasca și de viață făcătoare Ta suflare. Pentru aceasta, Mântuitorule, odihnește pe robii tăi în latura celor vii și în corturile dreptilor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Cu rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine, Hristoase, și ale mucenicilor Tăi, ale apostolilor, ale proorocilor, ale arhiereilor, ale cuvioșilor, ale dreptilor și ale tuturor sfinților, pe robii tăi cei adormiți odihnește-i.

Apoi: Acum liberează..., Sfinte Dumnezeu..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru... Și îndată:

TROPARUL, glasul al 8-lea:

Cel ce prin adâncul înțelepciunii, cu iubirea de oameni, toate le chivernisești, și ceea ce este de folos tuturor le dăruiești; Unule, Ziditorule, odihnește, Doamne, sufletele adormiților robilor Tăi, că spre Tine nădejdea și-au pus, spre făcătorul și ziditorul și Dumnezeuul nostru.

Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu, același glas.

Pe tine zid și liman te avem, și rugătoare bine-primită către Dumnezeu; pe Carele l-ai născut, Născătoare de Dumnezeu, nenuntită; ceea ce ești credincioșilor mântuire.

Apoi ectenia și apolisul.

După apolisul Vecerniei, se face Panihidă pentru cei morți; și se cântă canonul morților al glasului de rând. (Iar unii săvârșesc Panihida sâmbătă după Liturghie).

SÂMBĂTĂ, LA UTRENIE

După cei 6 Psalmi, Aliluia, glasul al 8-lea, apoi troparul: Cel ce prin adâncul înțelepciunii... (de două ori), Slavă... Și acum... al Născătoarei de Dumnezeu: Pe tine zid și liman te avem...

După catisma obișnuită se citește Cuvânt despre cei morți, la Epistola întâi către Corinteni, și se cântă Fericiți cei fără prihană..., în două stări, cu stihul pe glasul al 5-lea: Bine ești cuvântat, Doamne...

Iar după aceasta, troparele morților, glasul al 5-lea cu stihul:

Bine ești cuvântat, Doamne, învață-ne pe noi îndreptările Tale.

Ceata sfinților a aflat izvorul vieții și ușa raiului; să aflu și eu calea

prin pocăință; eu sunt oaia cea pierdută; cheamă-mă, Mântuitorule, și mă mântuiește.

Bine ești cuvântat, Doamne...

Cei ce pe Mielul lui Dumnezeu ați mărturisit și ați fost junghiați ca niște miei, fiind mutați la viața cea neîmbătrânitoare și pururea veșnică, sfinților, Aceluia cu deadin-sul, mucenicilor, vă rugați, să ne dăruiască nouă dezlegare datorilor.

Bine ești cuvântat, Doamne...

Cei ce ați umblat pe calea cea strâmtă și cu chinuri; toți care în viață crucea ca jugul ați luat și Mie ați urmat cu credință, veniți de luați darurile pe care le-am gătit vouă, și cununile cerești.

Bine ești cuvântat, Doamne...

Chipul slavei Tale celei negrăite sunt, deși port rănila păcatelor; miluiește zidirea Ta, Stăpâne, și o curățește cu îndurarea Ta; și moștenirea cea dorită dăruiește-mi, făcându-mă pe mine iarăși cetățean al raiului.

Bine ești cuvântat, Doamne...

Cel ce cu mâna din neființă m-ai zidit și cu chipul Tău cel dumnezeiesc m-ai cinstit, iar pentru călcarea poruncii iarăși m-ai întors în pământ, din care am fost luat; la cel după asemănare mă ridică, cu frumusețea cea dintâi iarăși împodobindu-mă.

Bine ești cuvântat, Doamne...

Odihnește, Dumnezeule, pe robii Tăi și-i așază în rai, unde cetele sfinților Tăi, Doamne, și dreptii ca

luminătorii strălucesc. Pe adormiții robii Tăi odihnește-i, trecându-le lor toate greșelile.

Slavă...

Pe o Dumnezeire în trei străluciri cu bună credință să o lăudăm, strigând: Sfânt ești Părinte fără de început, Fiule cel împreună fără de început și Duhule cel dumnezeiesc; luminează-ne pe noi, care cu credință slujim Ție, și ne scoate din focul cel de veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, curată, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup spre mântuirea tuturor; că neamul omenesc a aflat mântuire prin tine, și noi să aflăm raiul, Născătoare de Dumnezeu, curată și binecuvântată.

Aliluia, Aliluia, Aliluia, slavă Ție, Dumnezeule (de trei ori). După aceasta, ectenia mică pentru cei morți: Iară și iară... Preotul zice: Dumnezeul duhurilor... Și după ecfonis:

S E D E A L N A, glasul al 5-lea:

Odihnește, Mântuitorul nostru, cu dreptii pe robii Tăi, și-i sălășluiește pe dâșii în curțile Tale, precum este scris, trecând ca un bun greșelile lor, cele de voie și cele fără de voie, și toate cele cu știință și cu neștiință, Iubitorule de oameni.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce din Fecioară ai răsărit lumii, Hristoase Dumnezeule, și printr-însa fiii luminii ne-ai arătat, miluiește-ne pe noi.

Psalmul 50.

Și se cântă stihurile: Să cântăm Domnului...

Iar canoanele se cântă: al hramului cu irmosul pe 6, și din Triod pe 8. Și se cântă și a doua cântare, fără stihuri; iar celelalte cu stihuri. Iar unde nu se pun Cântările lui Moise, se zice stihul: Doamne, odihnește cu dreptii pe adormiții robii Tăi!

CANONUL

Alcătuire a lui Teodor Studitul

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: Cântare să înălțăm popoare...

Toți să ne rugăm lui Hristos, făcând astăzi pomenire morților celor din veac, ca să izbăvească de focul cel veșnic pe cei ce au adormit în credință și în nădejdea vieții celei veșnice.

Cu adâncul judecăților Tale, Hristoase, preaînțelepțește ai rânduit mai înainte hotarul și chipul sfârșitului vieții fiecăruia. Pentru aceasta mântuiește, Preaîndurate, la judecată, pe cei pe care i-a acoperit mormântul în tot locul.

Vis este curgerea vieții noastre; pentru aceasta, pe cei ce s-au trezit din noaptea vieții acesteia, arată-i fii ai zilei celei neînserate, Doamne: pe preoții ortodocși și pe împărați și pe tot poporul Tău.

Pe credincioșii pe care i-a acoperit apa, și războiul i-a secerat, și pe care i-a omorât cutremurul, și tâlharii i-au ucis, și pe cei ce i-a ars focul, Milostive, rânduiește-i în partea dreptilor.

Toate datorii trupului trecându-le cu vederea, Mântuitorul nostru, în orice vârstă a întregului neam omenesc, pune-i înaintea judecății Tale, răspunzând neosândiți Ție, Ziditorului.

Slavă..., a Treimii:

Trei fețe de sine ipostaziate ale unei firi laud: pe Tatăl Cel nenăscut, pe Fiul, Cel ce S-a născut, și pe Duhul Sfânt; o împărăție fără început, o stăpânire și o Dumnezeire.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu adevărat tu te-ai arătat cer pe pământ, mai înalt decât cerul cel mai de sus, Fecioară, ceea ce nu știi de mire; că din tine a răsărit Soarele în lume, Cel ce stăpânește dreptatea.

Catavasie:

Se zic irmoasele acestui Canon:

Cântare să înălțăm popoare, «minunatului nostru Dumnezeu «Cel ce a izbăvit pe Israel din robie; cântare de biruință cântând «și strigând: Să cântăm Ție, Cel ce «ești singur Stăpân».

Cântarea a 2-a:

Irmosul:

Vedeți, vedeți, că Eu sunt Dumnezeuul vostru, Cel ce «M-am născut mai înainte de veci «din Tatăl, și mai pe urmă din «Fecioară M-am întrupat fără «bărbat, și am dezlegat păcatul «strămoșului Adam, ca un iubitor «de oameni».

Vedeți, vedeți, că Eu sunt Dumnezeuul vostru, Care cu dreaptă judecată am întărit hotarele vieții și primesc din stricăciune, întru nestricăciune, pe toți cei adormiți întru nădejdea învierii celei veșnice.

Doamne, Cel ce primești din cele patru margini ale lumii pe cei

ce au adormit cu credință, în mare sau pe pământ, în râuri, în izvoare sau în lacuri și în fântâni, pe cei ce s-au făcut mâncare fiarelor și păsărilor și târâtoarelor, pe toți îi odihnește.

Doamne, toate sunt în palma Ta, gata de judecată. Pe cei ce s-au destrămat în patru stihii alcătuiește-i și-i înviază la venirea Ta, iertându-le toate datoriile cele cu știință și cele cu neștiință.

O, înfricoșătoarea Ta a doua venire, Doamne! Că, venind în chipul fulgerului pe pământ, vei învia toată zidirea spre a fi judecată. Atunci pe cei ce au viețuit Ție cu credință învrednicește-i să fie împreună cu Tine, întâmpinându-Te.

Slavă..., a Treimii:

Unime preadesăvârșită, Dumnezeu Preaînalte, Cel ce ești în trei ipostasuri, Părinte nenăscut, Fiule Unule-Născut, și Duhule Cel purces din Tatăl, și prin Fiul arătat; o ființă și o fire, o domnie, o împărăție, mântuiește-ne pe noi toți.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Negrăită este minunea nașterii tale, Maică Fecioară; căci în ce chip ai și născut și totodată te păstrezi curată? Cum ai născut prunc, și nu știi nicidecum de ispită bărbătească? Precum știe Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce S-a născut din tine în chip nou, mai presus de fire.

Catavasie:

Vedeți, vedeți, că Eu sunt Dumnezeul...

Cântarea a 3-a:

Irmos: Cuvântule al lui Dumnezeu...

Pe cei ce și-au petrecut călătoria vieții cu credință dreaptă, învrednicește-i, Dumnezeule, a se încununa cu cununa dreptății și a se bucura de bunătățile cele veșnice.

Pe cei răpiți fără veste, pe cei arși de trăsnete, pe cei ce au murit de ger și de orice rană, odihnește-i Dumnezeule, când toate cu foc le vei lămuri.

Pe cei ce au călătorit pe marea cea pururea furtunoasă a vieții și pe cei ce au fost ocârmuiți în viață de dreapta credință, învrednicește-i să ajungă la limanul nestricatei Tale vieți, Hristoase.

Pe cei ce au fost luați spre mâncare de toată firea celor din mare și a păsărilor cerului, cu judecățile Tale, Hristoase Dumnezeule, înviază-i cu cinste în ziua cea de apoi.

Slavă..., a Treimii:

Unimea cea dumnezeiască când o despart cu gândul în trei fețe, fără despărțire, îndată împreună cele nedespărțite; că precum este graba fulgerului, așa și cea întreit strălucitoare se vede într-o unime.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Necunoscută este minunea ta, că ai născut fără de bărbat, și fecioria ta, după ce ai născut, o păzești curată. Pentru aceasta mulțimea îngerilor și neamul omenesc te laudă în veci.

Catavasi:

Cuvântule al lui Dumnezeu Cel «ce ai întărit cerurile cu mâna Ta, «întărește și inimile noastre, ale «celor ce nădăjduim spre Tine, «întru lumina cunoștinței celei «adevărate».

S E D E A L N A, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Cel ce pentru noi ai răbdat crucea și moartea și ai omorât iadul, și împreună ai sculat pe cei morți, odihnește, Mântuitorule, pe cei ce s-au mutat de la noi, ca un Dumnezeu iubitor de oameni. Și la înfricoșătoarea și îngrozitoare Ta venire, Dătătorule de viață, învrednicește-i de împărăția Ta, ca Cel ce ai mulțime de îndurări (de două ori).

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Acoperământul tău cel grabnic și ajutorul și mila arată-le spre robii tăi; și alină valurile gândurilor celor deșarte, Preacurată. Și sufletul meu cel căzut ridică-l, Născătoare de Dumnezeu; că știu, Fecioară, că poți câte voiești.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Având a Te întrupa...

Pe părinți, pe bunici, pe moși, pe strămoși, de la cei dintâi până la cei din urmă, care au murit în bună lege și în dreaptă credință, pe toți pomeneste-i, Mântuitorul nostru.

Pe cei cărora li s-a întâmplat a-și sfârși viața cu credință la munte, în cale, în locuri pustii; pe sihaștri

și pe cei laolaltă adunați, pe tineri și pe bătrâni, cu sfinții sălășluiește-i, Hristoase.

Pe cei ce cu credință și-au mutat viața pe neașteptate, din întristare și din bucurie, pe cei ce au răposat în fericire sau în nenorocire, pe toți odihnește-i, Mântuitorul nostru.

Pe cei pe care i-a călcat calul, i-a omorât frigul sau grindina, zăpada și ploaia înmulțită; și pe cei pe care țărâna i-a împresurat, sau i-a înăbușit mulțimea, Hristoase Mântuitorul nostru, odihnește-i.

Slavă..., a Treimii:

Minunat lucru, că Dumnezeirea este una și întreită, toată în fiecare față fără împărțire; că Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt ne închinăm, ca unui Dumnezeu.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Îndreptează-ne cu rugăciunile tale, ocârmuindu-ne pe noi, cei înviforați de valul păcatului, la limanul cel de mântuire, Născătoare de Dumnezeu, și scăpându-ne de toate relele.

Catavasi:

Având a Te întrupa din muntele «cel umbros, Cuvinte, din singura «Născătoare de Dumnezeu, proo-«rocul a înțeles din vedere dum-«nezeiască și cu frică a slăvit pu-«terea Ta».

Cântarea a 5-a:

Irmos: Mânecă duhul meu către...

Făcând astăzi pomenirea tuturor celor ce au murit în dreapta credință din veac, Doamne,

stăruitor strigăm Ție: Pe toți odihnește-i cu sfinții Tăi.

Pe cei pe care i-ai luat din tot neamul și neamul, dintre împărați, dregători sau sihaștri, în credința cea dreaptă, izbăvește-i de chinul cel veșnic, Îndurate.

Știind cele de folos tuturor celor pe care i-ai zidit, pe care i-ai lăsat, Doamne, să moară prin căderi năpraznice pe neașteptate, izbăvește-i de toată osânda, Dumnezeuul nostru.

De focul cel pururea arzător, și de întunericul cel neluminat, și de scrâșnirea dinților, și de viermele cel ce chinuiește neîncetat, și de toată pedeapsa, izbăvește, Mântuitorul nostru, pe toți cei ce în credință au murit.

Slavă..., a Treimii:

Unime în trei ipostasuri, de un scaun, fără început, care unime o ai în despărțirea fețelor, iar firea în fețe, unește-ne pe noi într-o voie a poruncilor Tale.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cinstită mai presus decât Serafimii, cei cu chip de foc, te-ai arătat, Preacurată; că ai născut pe Acela, de Care ei nu se pot apropia, pe Iisus Mântuitorul, Care cu întruparea a îndumnezeit frământătura pământenilor.

Catavasier:

Mănecă duhul meu către Tine, «Hristoase Dumnezeule, pentru că «dumină sunt poruncile venirii «Tale. Deci în acestea luminează «mintea noastră, Stăpâne, și ne «povățuiește pe calea vieții».

Cântarea a 6-a:

Irmos: Primește-mă pe mine...

Cel ce ai dezlegat durerile morții pătimind, Începătorule al vieții, Dumnezeuul nostru, pe robii Tăi, cei din veac adormiți, odihnește-i.

Pe cei pe care, cu judecățile Tale cele negrăite, i-au omorât băuturile cele cu farmece, otrăvurile, înecările cu oase, Doamne, odihnește-i cu sfinții.

Când vei judeca toate cele ce vor sta goale și descoperite înaintea feței Tale, atunci, Îndurate, cruță pe cei ce Ți-au slujit cu credință, Dumnezeule.

Trâmbițând arhanghelul Tău cu trâmbița cea de apoi, spre înviere la viața nestricăcioasă, atunci, Hristoase, odihnește pe robii Tăi.

Învrednicește, Dumnezeule, împreună cu robii Tăi, pe credincioșii cei din veac, pe care i-ai luat, și pe tot neamul omenesc, ca să Te slăvească.

Slavă..., a Treimii:

Stăpânie dumnezeiască întreit sfântă, Ceea ce ești de un scaun, Părinte și Fiule și Duhule; Tu ești Dumnezeuul meu, Cel ce cu stăpânirea Ta cea atotputernică toate le cuprinzi.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Saltă Iesei, strămoșule, că din rădăcina ta, din curata Fecioară, a răsărit floare de viață Hristos Dumnezeu, Cel ce a mântuit lumea.

Catavasiu:

**Primește-mă pe mine cel cu-
«prins de păcate multe, iubitorule
«de oameni, care cad la îndurările
«Tale, și, ca pe prorocul, Doamne,
«mântuiește-mă».**

Ectenia mică pentru cei răposați

C O N D A C, glasul al 8-lea:

**Cu sfinții odihnește, Hristoase,
sufletele adormiților robilor Tăi,
unde nu este durere, nici întristare,
nici suspin, ci viață fără de
sfârșit.**

I C O S

**Tu singur ești fără de moarte,
Cel ce ai făcut și ai zidit pe om; iar
noi pământenii din pământ sun-
tem zidiți, și în același pământ
vom merge, precum mi-ai poruncit
Cel ce m-ai zidit și mi-ai zis: Pă-
mânt ești și în pământ vei merge,
unde toți pământenii mergem,
făcând tânguire de îngropare cân-
tarea: Aliluia.**

S I N A X A R

ÎN SÂMBĂTA LĂSATULUI SEC

DE CARNE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta:

În aceeași zi dumnezeieștii Părinți au hotărât pomenirea tuturor celor din veac adormiți întru dreapta credință, în nădejdea învierii și a vieții veșnice.

Unii oameni adeseori au murit pe neașteptate departe de casă: pe mare, în munți neumblați, în prăpăstii, în crăpăturile pământului, de ciumă, de foamete, în războaie, de foc, de ger și de alte felurite morți. Și se poate că, din pricina sărăciei și a lipsei, n-au avut parte să li se facă slujba și pomenirea rânduită. Pentru aceea dumnezeieștii Părinți, mânați de dragostea de oameni și fiind

învățați de Sfinții Apostoli, au hotărât ca întreaga Biserică să facă pomenire de obște pentru toți aceștia, ca și ei, la rândul lor, fiindcă n-au avut parte de slujbele cele rânduite, din pricina unei întâmplări oarecare, să fie cuprinși în pomenirea obștească de acum. Sfinții Părinți arată că slujbele făcute pentru ei aduc acestora mare folos. Aceasta este cea dintâi pricină pentru care Biserica lui Dumnezeu săvârșește pomenirea sufletelor. În al doilea rând, este cu cale să se facă azi pomenirea sufletelor, pentru că mâine are să se prăznuiască a doua venire a lui Hristos; prin aceasta Biserica înduplecă pe înfricoșătorul și dreptul Judecător, ca să Se aibă față de suflete obișnuita Sa milă și să le așeze întru desfătarea cea făgăduită. Dar mai cu seamă și pentru următoarea pricină: Sfinții Părinți aveau să așeze în Duminica următoare pomenirea izgonirii lui Adam din rai; de aceea izvodesc, prin prăznuirea de azi a tuturor morților, o oarecare odihnă și popas, punând astfel, prin odihna de azi, sfârșit tuturor prăznuirilor faptelor săvârșite de Dumnezeu pentru mântuirea noastră. În chipul acesta, o dată cu Duminica izgonirii lui Adam se ia din nou, ca de la început, pomenirea tuturor celor săvârșite de Dumnezeu pentru noi. În adevăr, cea mai de pe urmă faptă a lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră va fi cercetarea vieții noastre de către dreptul Judecător; iar prin pomenirea ei, Biserica înfricoșează pe oameni spre a săvârși cu ușurință nevoințele postului.

Sâmbăta facem totdeauna pomenirea sufletelor celor adormiți, căci sâmbăta înseamnă în limba ebraică odihnă. Așadar, facem în ziua de odihnă a zilelor, rugăciuni pentru cei care au murit, deoarece ei s-au odihnit de toate lucrurile pământești și de toate celelalte. Iar pomenirea lor s-a rânduit să se facă în fiecare sâmbătă.

Astăzi însă facem pomenire de obște, rugându-ne pentru tot creștinul. Dumnezeieștii Părinți, cunoscând că parastasele, pomenile și liturghiile făcute pentru răposați aduc acestora mare ușurare și folos, au poruncit ca Biserica să le facă și aparte, și de obște. Ei au primit, după cum s-a spus, această poruncă de la Sfinții Apostoli, precum zice și Dionisie Areopagitul.

Că slujbele făcute pentru suflete le sunt de folos se vede între multe altele și din istoria Sfântului Macarie.

Sfântul Macarie a găsit pe când mergea pe drum o căpățână uscată a unui elin păgân și a întrebat: Oare, păgânii vreodată au oarecare mângâiere în iad? Căpățâna a răspuns: Au, părinte, mare ușurare când te rogi tu pentru cei răposați.

Marele Macarie, rugându-se lui Dumnezeu, a făcut aceasta pentru că dorea să știe dacă slujbele pentru cei mai dinainte adormiți sunt de vreun folos acestora.

Dar și Grigorie Dialogul a mântuit, prin rugăciunile sale, pe împăratul Traian. Dumnezeu însă i-a spus să nu se mai roage nicio dată pentru păgâni.

Mai mult, după cum se istorisește, împărăteasa Teodora, prin rugăciunile sfinților și mărturisitorilor bărbați, a scos din chinurile iadului și a mântuit pe urătorul de Dumnezeu Teofil. Și Grigorie Teologul, în cuvântul rostit la moartea fratelui său Chesarie, arată că sunt de ajutor pomenile făcute pentru cei răposați. Iar marele Hrisostom, în tâlcuirea la Epistola către Filipeni, spune astfel: «Să purtăm grijă de folosul celor care au răposat. Să le dăm lor ajutorul ce li se cuvine, adică milostenii și prinoase, căci aceasta le aduce ușurare, mare câștig și folos. În adevăr, nu s-au legiuit acestea în zadar și la întâmplare și nici n-au fost predate Bisericii lui Dumnezeu fără rost de preaînțelepții ucenici ai Domnului, ca preotul să facă pomenire la înfricoșătoarele Taine de cei în credință adormiți». Și iarăși: «La împărțeala averii tale, testamentul tău să aibă împreună-moștenitor cu copiii și rudele tale și numele dreptului Judecător, iar pomenirea săracilor să nu fie dată la o parte. Eu sunt chezaș de folosul ce-l vei avea». Marele Atanasie spune: «Chiar dacă s-ar risipi în aer cel săvârșit în credință, nu înceta de a aprinde la mormânt candelă și lumânări, chemând în ajutor pe Hristos Dumnezeu. Candela și lumânările sunt primite de Dumnezeu și aduc multă răsplată: dacă mortul a fost un păcătos, ca să-i dezlege păcatele; dacă a fost un om drept, ca să se facă adăugire de răsplată; iar dacă a fost

poate cineva străin și sărac, și nu are pe nimeni care să-i poarte de grijă întru acestea, atunci Dumnezeu, Care este drept și iubitor de oameni, va da pe deasupra și aceluia din pricina sărăciei, în chip potrivit, milă după cum Însuși știe. De altfel și cel care aduce prinoase pentru unii ca aceștia ia parte împreună cu ei la răsplată, ca unul ce a arătat dragoste pentru mântuirea aproapelui, că și acela care unge cu mir pe altul, el mai întâi miroase frumos. Și, dimpotrivă, cei care nu îndeplinesc fagăduințele și legămintele făcute de cei morți vor fi negreșit osândiți». După cum spun dumnezeieștii Părinți, sunt de folos celor morți toate cele ce se fac pentru ei până la a doua venire a lui Hristos și mai cu seamă acelora care au săvârșit puține fapte bune în timpul când erau printre cei vii. Și cu toate că dumnezeiasca Scriptură îngrozește uneori, după cum se și cuvine, spre îndreptarea celor mulți, totuși, în mare parte, iubirea de oameni a lui Dumnezeu biruiește. În adevăr, dacă în balanță se va găsi că sunt egale faptele bune cu cele rele, atunci biruiește iubirea de oameni a lui Dumnezeu; iar dacă talerul cu fapte bune atârnă mai puțin, și atunci biruiește marea Lui bunătate.

Trebuie să se știe că dincolo ne vom cunoaște toți unii pe alții și vom cunoaște chiar pe aceia pe care nu i-am văzut niciodată, după cum spune dumnezeiescul Hrisostom, care dovedește aceasta din pilda Bogatului nemilostiv și a săracului Lazăr. Cu toate acestea, nu ne vom vedea sub un chip trupesc; toți vom avea aceeași vârstă; nu ne vom cunoaște după înfățișarea trupului, ci cu ochiul pătrunzător al sufletului, după cum spune Grigorie Teologul în cuvântul rostit la moartea lui Chesarie: «Atunci, preaiubite frate, te voi vedea luminos și slăvit, așa cum de multe ori mi te-ai arătat în vis!». Iar marele și slăvitul Atanasie, deși în întrebările către prefectul Antioh nu spune așa, totuși în cuvântul despre cei adormiți zice: «Și până la învierea obștească s-a dat sfinților să se cunoască unul pe altul și să se bucure împreună; dar păcătoșii sunt lipsiți de acest har; sfinților mucenici li s-a dat să privească și să cerceteze cele ce se fac de noi.

La învierea cea de obște însă, când se vor arăta faptele ascunse ale tuturor, toți ne vom cunoaște unii pe alții». Trebuie să se știe că acum sufletele dreptilor petrec în niște locuri osebite; și, dimpotrivă, sufletele păcătoșilor, la rândul lor, unele se bucură în nădejdea mântuirii, iar altele se întristează în așteptarea cumplitelor chinuri. În adevăr sfinții, după cum spune dumnezeiescul apostol, «n-au primit încă făgăduința bunătăților, căci Dumnezeu, rânduiind mai dinainte ceva mai bun pentru noi, n-a voit ca să ajungă la desăvârșire fără noi».

Trebuie să se știe că nu toți cei care au căzut în prăpăstii, în foc și în mare, și au murit din pricina acestora, și cei care au pierit de frig și de foame, pătimesc acestea din porunca lui Dumnezeu. Hotărârile lui Dumnezeu sunt așa: unele din ele se fac prin bunăvoința Sa, iar altele prin îngăduință; dar și unele și altele se săvârșesc spre înștiințare, amenințare și înțeleptire a celorlalți. Dumnezeu, prin rațiunea Sa mai înainte cunoscătoare, știe și cunoaște totul, și se săvârșesc toate prin voința Lui, după cum spune Sfânta Evanghelie despre păsările cerului. Nu este însă Dumnezeu Cel care hotărăște ca omul să moară într-un chip sau altul, ca unul să moară spânzurat și altul de moarte bună, unul să moară bătrân, iar altul tânăr. Dimpotrivă, Dumnezeu a hotărât o dată pentru totdeauna, îndeobște, lungimea vieții omenești și felurile în care poate muri omul. În curgerea atâtor ani ai vieții omenești, se petrec diferite feluri de morți; Dumnezeu însă nu hotărăște de la început felul morții fiecărui om, ci numai îl cunoaște. Iar dacă marele Vasile vorbește de predestinarea vieții, atunci face aluzie la cuvintele: «Pământ ești și în pământ vei merge». Căci Apostolul spune scriind corintenilor: «Pentru că vă împărtășiți cu nevrednicie, pentru aceea sunt între noi mulți neputincioși și bolnavi și mulți mor». Iar David spune: «Nu mă smulge în mijlocul zilelor mele!»; și: «Cu palme măsurate ai pus zilele mele». Iar Solomon zice: «Fiule, cinstește pe tatăl tău ca să trăiești mulți ani!»; și iarăși: «Ca să nu mori înainte de vreme». În cartea lui Iov, Dumnezeu zice lui Elifaz: «V-aș fi pierdut pe voi, dar n-am

făcut-o din pricina robului Meu Iov». Din aceste locuri din Scriptură, se vede că viața nu are hotar. Iar dacă afirmă cineva aceasta, atunci înțelege prin hotar voința lui Dumnezeu. În adevăr, Dumnezeu adaugă zile cui vrea, iar altuia i le micșorează; pe toate însă le rânduieste spre folos. Iar când Dumnezeu va voi, rânduieste și felul și timpul morții. Prin urmare hotarul vieții fiecărui om, după cum spune marele Atanasie, este voința și sfatul lui Dumnezeu. «Cu acest cuvânt și cu adâncul judecăților Tale, Hristoase, vei tămădui». Se adaugă și spusele marelui Vasile, care zice: «Moartea vine când se împlinește hotarul vieții». Noi însă spunem că hotarul vieții este voința lui Dumnezeu. Căci dacă este hotar vieții, pentru ce ne rugăm de Dumnezeu și de doctori, și ne rugăm pentru copii?

Trebuie să se știe și aceasta, că pruncii morți botezați se bucură de desfătarea bunătăților cerești; iar cei morți nebotezați și pruncii păgânilor nu vor merge nici în desfătarea raiului, nici în gheenă.

După ce a ieșit sufletul din trup nu se mai îngrijește de cele de aici, ci totdeauna se îngrijește de cele de dincolo.

Facem parastas de trei zile, pentru că în a treia zi omul își schimbă înfățișarea; praznic de nouă zile, pentru că atunci începe să se decompună trupul, afară de inimă; și parastas de patruzeci de zile, pentru că atunci se pierde și inima. Alcătuirea omului se face tot la fel: în a treia zi se formează inima; în a noua zi se fixează în trup; iar în a patruzecia zi, se alcătuiește desăvârșit trupul.

Așază, Stăpâne Hristoase, sufletele celor mai dinainte adormiți, în corturile celor drepti ai Tăi, și ne miluiește pe noi, ca Cel ce ești fără de moarte. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Cel ce ai întemeiat pământul...

Săvârșind pomenirile celor ce
sau murit în dreapta credință,
din veac, strigăm: Bine ești cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeul părinților noștri.

Pe cei ce au murit în dreapta credință fără de veste, și pe credincioșii care au adormit de lovitura a tot felul de aruncare, de fier, de lemn, de tot felul de piatră, odihnește-i, Dumnezeu.

La înfricoșătoarea Ta venire, Îndurate, pune de-a dreapta oilor Tale, pe cei ce Ți-au slujit Ție, Hristoase, în viață cu dreaptă credință, și la Tine s-au mutat.

Rânduiește pe robii Tăi, Hristoase, în ceata aleșilor Tăi, ca să strige Ție: Bine ești cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeul părinților noștri.

Cel ce ai zidit din pământ țărâna trupului și cu duh i-ai dat viață, îndurate Mântuitorule, pe cei pe care i-ai luat odihnește-i, Dumnezeu, în viața cea neîmbătrânitoare.

Slavă..., a Treimii:

Lăudată să fie Dumnezeirea ca și cum ar fi trei sori, cu o amestecare a luminii: Tatăl și Fiul și dumnezeiescul Duh, unul în fire, dar în trei ipostasuri.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cântarea lui David aducem ție, munte al lui Dumnezeu numindu-te, Fecioară, întru care sălășluindu-Se Cuvântul după trup, ne-a îndumnezeit pe noi duhovnicește întru Sine.

Catavasie:

Cel ce ai întemeiat pământul «întru început și cerurile cu cuvântul le-ai întărit, bine ești «cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Pe Cel ce S-a preaslăvit...

Cel ce ai șters mai înainte Cumbra morții, răsărind ca soarele din mormânt, fii ai învierii și măririi veșnice fă, Doamne, pe toți cei ce au murit în credință.

Cunoscătorule al celor nearătate și ascunse, când vei avea să descoperi lucrurile întunericului și voile inimilor noastre, atunci să nu pui în socoteală faptele tuturor celor ce au adormit în credință.

Când vei șede pe scaun și vei porunci să stea la judecată cei adunați cu trâmbița, de la marginile pământului, să-i ierți atunci pe toți, Hristoase, ca un milostiv.

Pe cei ce au murit din întâmplări de năprasnă, și din strigătulare, și din alergarea grabnică, de palmă, de pumn și de lovirea cu piciorul, Doamne al slavei, de vreme ce au adormit în credință, iartă-i în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Ca pe o Unime întru o ființă Te laud, ca pe o Treime în fețe Te cinstesc, Părinte și Fiule și Duhule Preasfinte; stăpânia cea fără de început a împărăției Tale o slăvesc în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Izvor pecetluit al apei vieții te-ai arătat, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, că pe Domnul fără de bărbat născându-L, adăpi pe credincioși cu apa nemuririi în veci.

Catavasie:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-L și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Cel ce S-a preaslăvit în «muntele cel sfânt, și a arătat lui «Moise în rug, prin foc, taina pururea Fecioarei, pe Domnul lău-«dați-L și-L preaînălțați întru toți «vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Nașterea pururea Fecioarei...

Unde este locașul tuturor sfinților Tăi, celor ce se veselesc, acolo învrednicește, Doamne, să se bucure toți cei din veac adormiți în credință și în nădejde.

Pe toți credincioșii care au pierit din mânia lui Dumnezeu, de tot felul de trăsnete din cer căzute, sau pământul desfăcându-se, sau marea revărsându-se, Hristoase, odihnește-i.

Pe cei ce au murit de mușcăturile cele veninoase, de înghițirea de șerpi, de călcarea cailor, de sugrumare și de spânzurare de către cel de aproape, care s-au închinat Ție cu credință, odihnește-i.

Toată vârsta, pe bătrâni și pe tineri, pe copilandri, pe copiii și pe pruncii cei mici, firea bărbătească și cea femeiască, odihnește, Hristoase, pe credincioșii pe care i-ai luat.

Pe fiecare pe nume, din cei ce au murit în credință, din veac și din neamuri și din neam, atunci, Hristoase, întru venirea Ta, învred-

nicește-i fără de osândă a sta înaintea Ta.

Slavă..., a Treimii:

Cel ce ești un Dumnezeu în Treime, slavă Ție neîncetat. Că deși este fiecare față Dumnezeu, dar în fire unul este Tatăl și Fiul și Duhul, cu cele întreit luminoase însușiri.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mai presus de minte este nașterea ta, că ai născut pe Cel ce era de mai înainte, și ai alăptat în chip de negrăit pe Dătătorul de hrană al lumii, și ai culcat pe Cel ce cuprinde toate, pe Mântuitorul nostru Hristos, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Catavasie:

Nașterea pururea Fecioarei, ce «s-a arătat mai înainte legiuitorului în munte, prin foc și prin rug, «spre mântuirea noastră, a credincioșilor, cu cântări neîncetate o «mărim».

LUMINÂND A glasul al 3-lea

Podobie: Cel ce ai împodobit cerul...

Cel ce stăpânești peste cei morți și peste cei vii, ca un Dumnezeu, odihnește pe robii Tăi în locașurile aleșilor Tăi; că de au și greșit, Mântuitorule, dar nu s-au depărtat de la Tine.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Podobie: Femei, auziți...

Odihnește pe robii Tăi în locul celor vii, Doamne, de unde s-au depărtat durerea, întristarea și suspinarea; iartă-le ca un iubitor de

oameni, cele ce în viață au greșit; că singur ești fără de păcat, și Stăpân al celor morți și al celor vii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Marie, mireasă dumnezeiască, roagă neîncetat pe Hristos pentru robii tăi, împreună cu prorocii grăitori de Dumnezeu și cu adunările mucenicilor, cu arhieriei și cu cuvioșii, și împreună cu toți dreptii, ca să ne facem moștenitori împărăției cerurilor.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4, glasul al 8-lea:

Podobie: În raiul cel din Eden...

Veniți, fraților, toți mai înainte de sfârșit, ca, văzând țărâna noastră și neputința firii noastre, să ne vedem sfârșitul și părțile vasului celui trupesc; și să vedem că praf este omul, mâncare viermilor și stricăciune; că uscate sunt oasele noastre și nici suflare având. Să ne uităm în morminte, ca să vedem unde este slava, unde frumusețea chipului, unde este limba care grăia frumos, unde sunt sprâncelele sau unde este ochiul? Toate sunt pulbere și umbră. Pentru aceasta fie-Ți milă, Mântuitorule, de noi, păcătoșii.

Pentru ce se înșală omul, lăudându-se? De ce se tulbură în deșert lutul, cel ce peste puțin iarăși aceeași se face? Căci nu socotește țărâna, că praf este frământătura, lepădare putrejunii și stricăciunii! Deci, de vreme ce lut suntem noi oamenii, pentru ce ne lipim de pământ? Și deoarece suntem de un neam cu Hristos, de ce nu alergăm

la Dânsul ? Deci toată viața cea muritoare și curgătoare lăsând, să urmăm vieții celei nestricăcioase, care este Hristos, luminarea și curățirea sufletelor noastre.

Cel ce ai zidit pe Adam cu mâna Ta și ai pus hotar nestricăciunii și morții, Mântuitorule, și vieții celei după dar, și l-ai liberat de stricăciune, mutându-l la viața cea dintâi, Însuți, Stăpâne, odihnește cu dreptii, în ceata celor aleși, pe robii Tăi, pe care i-ai luat de la noi, și scriindu-le numele lor în cartea vieții și, întru glasul Arhanghelului, înviindu-i prin sunetul trâmbiței, învrednicește-i pe ei de Împărăția Ta cea cerească.

Hristos a înviat, dezlegând din legături pe Adam cel întâi zidit și sfărâmând țaria iadului. Îndrăzniți, toți morții, că s-a omorât moartea, s-a prădat și iadul împreună cu ea și a luat împărăția Hristos, Cel ce s-a răstignit și a înviat. Acesta ne-a dăruit nestricăciunea trupului; Acesta ne va scula pe noi și ne va dăruia învierea, și de slava aceea va învrednici, cu veselie, pe toți câți cu credință neabătută au crezut într-Însul, cu căldură.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Ca o floare se veștejește și ca un vis trece și se destramă tot omul. Dar, când trâmbița va suna iarăși, morții, ca dintr-un cutremur, toți se vor scula, întru întâmpinarea Ta, Hristoase Dumnezeule. Atunci, Stăpâne, pe cei pe care i-ai mutat de la noi, așază-i în locașurile sfinților Tăi, trecând cu vederea greșelile lor, Bunule.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, Marie, Născătoare de Dumnezeu, locașul cel nestricat și cu totul sfânt, precum strigă prorocul: Sfânt este locașul Tău, minunat întru dreptate.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile podobnice ale lui Teofan, din Octoih, ale glasului de rând.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Alcătuire a lui Damaschin.

Durere s-a făcut lui Adam gustarea din pom, de demult în Eden, când șarpele și-a vărsat veninul; că printr-însul a intrat moartea, care mănâncă tot neamul omnesc. Dar venind Stăpânul, a surpat balaurul și ne-a dăruit nouă înviere. Deci către Dânsul să strigăm: Fie-Ți milă, Mântuitorule, și pe cei pe care i-ai luat odihnește-i împreună cu aleșii Tăi.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu ești Dumnezeu nostru, Care cu înțelepciune toate le-ai făcut și le-ai plinit. Proroci ai trimis, Hristoase, ca să prorocească venirea Ta, și apostoli ca să propovăduiască măririle Tale: Aceia au propovăduit venirea Ta, iar aceștia cu botezul au luminat neamurile; iar mucenicii, pătimind, au dobândit cele ce au dorit. Și cetele aces-

tora se roagă Ție, împreună cu ceea ce Te-a născut, să odihnești, Dumnezeule, sufletele pe care le-ai luat, iar pe noi să ne învrednicești de Împărăția Ta, Cel ce ai răbdut crucea pentru mine, osânditul, Mântuitorule și Dumnezeuul meu.

Apoi: Bine este a ne mărturisi..., Sfinte Dumnezeule..., Precasfântă Treime..., Tatăl nostru... și troparul: Cel ce prin adâncul înțelepciunii..., Slavă..., Și acum..., Pe tine zid și liman..., Ceasul întâi și apolisul.

LA LITURGHIE

Fericirile din canonul Triodului, Cântarea a 3-a și a 6-a. Prochimenul morților, Apostolul din Epistola întâi către Corinteni și al morților din Epistola întâi către Tesaloniceni, Evanghelia de la Luca și Evanghelia pentru morți, de la Ioan.

CHINONICUL

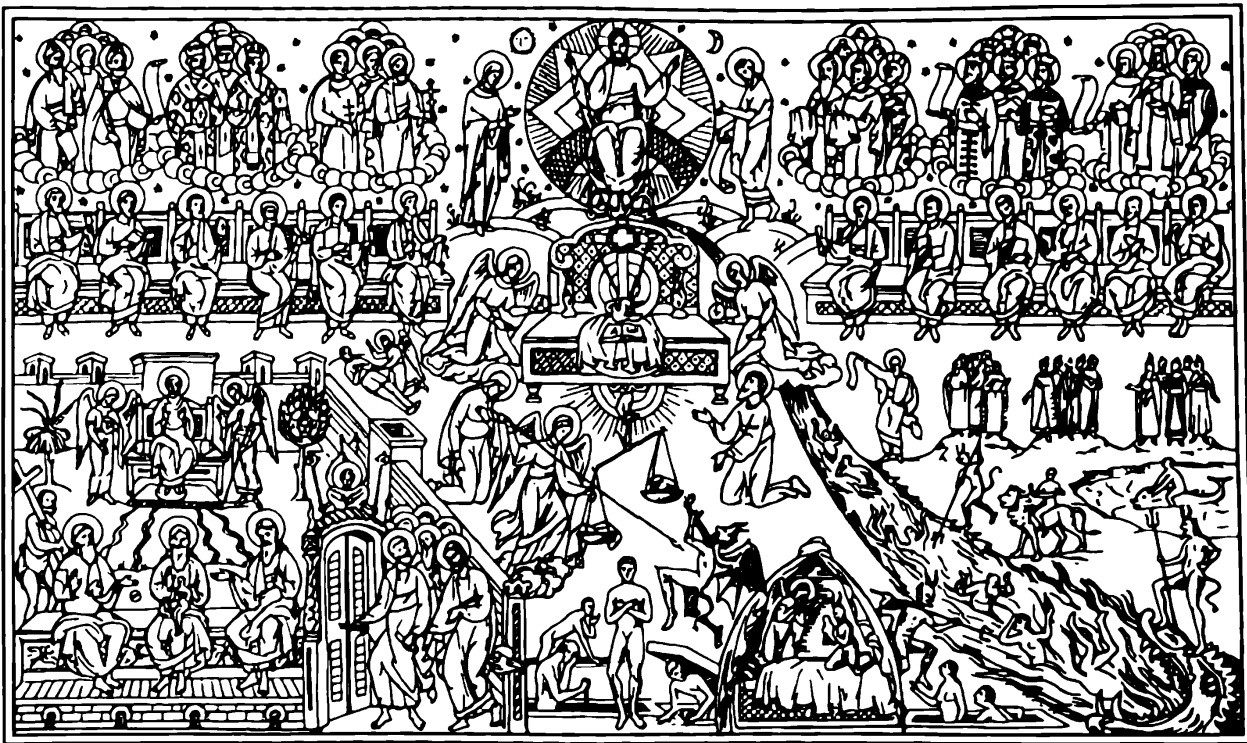
Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne, și pomenirea lor în neam și în neam (Ps. 64, 4).

Se cuvine a ști:

Această rânduală a morților se face ne-schimbata și în Sâmbăta dinaintea Rusaliilor.

De va cădea, în această zi, sfântul sau sfânta al căror hram îl are biserica, slujba morților din această sâmbătă se cântă la biserica cimitirului, dacă parohia are biserică aparte a cimitirului; iar în biserica principală se cântă slujba hramului.

DUMINICA LĂSATULUI SEC DE CARNE

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După Psalmul 103, se cântă Fericit bărbatul..., Catisma toată. La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10: 3 stihiri ale Învierii, 3 ale lui Anatolie ale glasului de rând din Octoih și 4 podobnice din Triod, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea punându-și...

Când vei veni să faci judecată dreaptă, preadreptule Judecător, șezând pe scaunul slavei Tale, râu de foc înfricoșând, va trage înaintea divanului Tău pe toți, stând înaintea Ta puterile cerești, și oamenii cu frică vor fi judecați, fiecare precum a lucrat; atunci, să-Ți fie milă de noi, și să ne învrednicești, Hristoase, de partea celor mântuiți, ca un îndurat.

Cărțile se vor deschide și se vor arăta faptele oamenilor, înaintea divanului Tău celui de neîndurat; și va răsuna toată valea plângerii cu groaznică scrâșnire, văzând pe toți cei ce au păcătuit trimiși în chinurile cele veșnice, cu dreaptă judecata Ta, și fără de folos plângând, Îndurate. Pentru aceasta Te rugăm pe Tine, Bunule, să-Ți fie milă de noi, cei ce Te lăudăm, Unule, mult-Milostive.

Trâmbițele vor suna, și mormintele se vor deșerta, și se va scula toată firea omenească, cutremurându-se; cei ce au făcut bine, cu bucurie se vor bucura, așteptând să ia plată; iar cei ce au păcătuit vor tremura cumplit văitându-se,

fiind trimiși la chinuri și de cei aleși despărțindu-se. Doamne al slavei, milostivește-Te spre noi, ca un bun, și ne învrednicește pe noi de partea celor ce Te-au iubit pe Tine.

Plâng și mă tânguiesc, când îmi vin în simțire focul cel veșnic, întunericul cel mai din afară și tar-tarul, viermele cel cumplit și scrâșnirea dinților cea neîncetată, și durerea ce va să fie celor ce au greșit peste măsură, și pe Tine, Cel prea-bun, cu vicleană voie, Te-au mâniat, dintre care unul și cel dintâi sunt eu ticălosul. Ci, Judecătorule, ca un îndurat, mântuiește-mă cu mila Ta.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Când se vor așeza scaunele și se vor deschide cărțile și Dumnezeu va ședea la judecată, o, ce frică va fi atunci! Îngerii stând înaintea cu frică și râul de foc curgând, ce vom face atunci noi, oamenii cei vinovați de multe păcate? Și când Îl vom auzi chemând pe cei binecuvântați ai Tatălui întru împărăție, iar pe cei păcătoși trimițându-i la chinuri, cine va suferi acea înfricoșătoare hotărâre? Ci Unule, Iubitorule de oameni, Mântuitorule, Împărate al veacurilor, mai înainte până ce va sosi sfârșitul, prin pocăință, întorcându-mă, mîluiește-mă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, cea dintâi a glasului de rând (Dogmatica).

Vohod: Lumină lină.... Prochimenul: Domnul a împărățit... și celelalte.

LA LITIE

Stihira hramului, după obicei.

Slavă..., glasul al 7-lea:

Cunoscând poruncile Domnului, așa să viețuim: pe cei flămânzi să-i hrănim, pe cei însetați să-i adăpăm, pe cei goi să-i îmbrăcăm, pe străini să-i aducem în casă, pe bolnavi și pe cei din temniță să-i căutăm; ca să zică și către noi Cel ce va să judece tot pământul: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți împărăția ce s-a gătit vouă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu

– a Învierii, același glas:

Sub acoperământul tău, Stăpână, toți pământenii scăpând, strigăm ție, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea noastră: Izbăvește-ne pe noi de greșelele cele fără de măsură, și mântuiește sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Învierii, din Octoih.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Vai mie, înnegritule suflete! Până când de la răutăți nu te mai oprești? Până când zaci în lene? De ce nu-ți aduci aminte de înfricoșătorul ceas al morții? De ce nu te cutremuri cu totul de înfricoșătoarea judecată a Mântuitorului? Oare, ce vrei să răspunzi, sau cum vrei să dai seamă? Lucrurile tale stau față, spre muștrarea ta, faptele tale te vădesc, pârându-te. Deci, o, suflete! Vremea a sosit, aleargă, apucă înainte și cu credință strigă: Greșit-am, Doamne, greșit-am Ție; dar știu, Iubitorule de oameni, bunătatea Ta; Păstorule cel bun,

nu mă despărți pe mine de la starea cea de-a dreapta Ta, pentru mare mila Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu
– a Învierii, același glas:

Fecioară care nu știi de mire, care ai zămislit în chip de negrăit pe Dumnezeu cu trup, Maica Dumnezeului celui Preaînalt, primește rugăciunile robilor tăi, ceea ce ești cu totul fără prihană, care dăruiești tuturor curățire de greșeli; primind acum rugăciunile noastre, roagă-te să ne mântuim noi toți.

Troparul: Născătoare de Dumnezeu Fecioară... (de trei ori).

Și cealaltă urmare a Privegherii, după obicei. Și se face citire din Faptele Apostolilor. Iar de nu este priveghere, după Acum liberează..., troparul Învierii, Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu, și apolisul.

DUMINICĂ LA UTRENIE

După Dumnezeu este Domnul..., troparul Învierii de două ori, Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu și obișnuitele catisme.

Se citește apoi Cuvântul Sfântului Grigorie Teologul, în trei părți, despre iubirea de săraci, care începe așa: Bărbați frați, dimpreună cu cei săraci...

După aceea polieleul, antifoanele, prochi-menul glasului și Evanghelia Învierii, Învierea lui Hristos..., Psalmul 50. Slavă..., glasul al 8-lea: Ușile pocăinței..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas: În cărările mântuirii...

Apoi Stihira, glasul al 6-lea:

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta..., La mulțimea faptelor mele... (caută-le la pag. 9). Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău... Și ecfonisul: Cu mila și cu îndurările...

Canoanele se pun: al Învierii, din Octoih, cu irmosul pe 4, al Născătoarei de Dumnezeu pe 2 și al Triodului pe 8.

CANONUL

Alcătuire a lui Teodor Studitul.

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Irmos: Ajutor și acoperitor...

Mă cutremur cugetând la ziua cea înfricoșătoare a venirii Tale, celei cu totul de negrăit, și cu frică mai înainte o văd; ziua în care vei șede să judeci pe cei vii și pe cei morți, Dumnezeul meu, Atotputernice.

Când vei veni, Dumnezeule, cu mii și zeci de mii de puteri cerești ale îngerilor, învrednicește-mă, Hristoase, și pe mine, ticălosul, a Te întâmpina pe nori.

Vino, suflete al meu, de ia aminte la ziua aceea și ceasul în care Dumnezeu de față va veni, și te tânguiește și plângi, ca să te afli curat în ceasul cercetării.

Mă îngrozește și mă înfricoșează focul cel nestins al gheenei, viermele cel cumplit, scrâșnirea dinților; ci slăbește și-mi lasă greșelile, și în starea cea dimpreună cu aleșii Tăi, Hristoase, rânduiește-mă.

Glasul Tău cel dorit, care va chema la bucurie pe sfinții Tăi, să-l aud și eu, ticălosul, și să aflu neputusa desfătare a împărăției cerești.

Să nu intri cu mine la judecată, aducând faptele mele, cercetând cuvintele și îndreptând pornirile. Ci cu îndurările Tale, trecând cu vederea răutățile mele, mântuiește-mă, Atotputernice.

Slavă..., a Treimii:

Unime în trei ipostasuri, preastăpânitoare, Domnie a tuturor

preadesăvârșit-stăpânitoare,
Stăpânie peste toate, Tu însuși
mântuiește-ne pe noi, Părinte și
Fiule și Duhule Preasfinte.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cine a născut fiu, neșemănat
după legea părintească? Pe Acesta
dar Îl naște Tatăl fără de maică.
Preaslăvită minune! Că tu ai născut,
curată, pe Dumnezeu și omul.

Catavasiu:

Ajutor și acoperitor s-a făcut
«mie spre mântuire; Acesta este
«Dumnezeul meu, și-L voi prea-
«slăvi pe El, Dumnezeul părintelui
«meu, și-L voi înălța pe El, căci cu
«slavă S-a preaslăvit».

Cântarea a 3-a:

Irmos: Întărește, Doamne, pe piatra...

Domnul vine, și cine va suferi
frica Lui? Cine se va arăta
feței Lui? Ci fii gata, o, suflete, spre
întâmpinarea Lui.

Mai înainte să apucăm să plângem,
și să ne împăcăm cu Dumnezeu
mai înainte de sfârșit, că în-
fricoșător este divanul la care toți
cu grumajii plecați vom sta.

Miluiește-mă, Doamne, miluiește-mă,
strig Ție, când vei veni cu
îngerii Țăi să răsplătești tuturor
după vrednicia faptelor.

Cum voi răbda mânia de neîn-
durat a judecății Tale, Doamne,
neascultând porunca Ta? Ci să Te
înduri de mine în ceasul judecății.

Întoarce-te, suspină, ticăloase
suflete, mai înainte până ce va lua

sfârșit priveliștea vieții, până nu-ți
va închide Domnul ușa cămării.

Păcătuit-am, Doamne, ca ni-
meni altul dintre oameni, greșind
mai mult decât tot omul; ci mai
înainte de judecată fii mie milostiv,
Iubitorule de oameni.

Slavă..., a Treimii:

Treime neamestecată, nezidită,
fire fără început, Ceea ce ești lău-
dată în trei fețe, mântuiește-ne pe
noi, cei ce ne închinăm cu credință
stăpânirii Tale.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Odrăslit-ai, Preacurată, cu naș-
tere fără de sămânță, pe Cuvântul
cel viu, Care S-a întrupat în pân-
tele tău, dar nu S-a schimbat. Slavă
nașterii tale, Maica lui Dumnezeu.

Catavasiu:

Întărește, Doamne, pe piatra
«poruncilor Tale inima mea, care
«se clatină, că singur ești sfânt și
«drept».

S E D E A L N A, glasul al 6-lea:

Gândesc la ziua cea înfricoșă-
toare și plâng pentru faptele mele
cele viclene; cum voi răspunde Îm-
păratului celui nemuritor și cu ce
îndrăzneală mă voi uita la Judecă-
torul, eu, dezmiertatul? Milostive
Părinte, Fiule Unule-Născut și Du-
hule Sfinte, miluiește-mă.

Slavă...

În valea plângerii, în locul pe care
l-ai rânduit, când vei ședea, Milos-
tive, să faci judecată dreaptă, să
nu vădești cele ascunse ale mele,
nici să mă rușinezi înaintea îngerii-

lor; ci Te milostivește, Dumnezeu, și mă miluiește.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nădejdea lumii cea bună, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, a ta singură și neînfricată ajutorare cer; milostivește-te spre poporul cel lipsit de apărare, roagă pe milostivul Dumnezeu, să izbăvească sufletele noastre de toată certarea, ceea ce ești una binecuvântată.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Auzit-a prorocul de venirea Ta...

Sosit-a ziua, iată înaintea ușilor este judecata; suflete, priveghează! Aici împărații împreună și domnii, bogații și săracii se vor aduna și își va lua fiecare om după vrednicia faptelor.

Întru a sa rânduială, sihastrul și arhiereul, bătrânul și tânărul, sluga și stăpânul, vor fi cercetați; văduva și fecioara vor fi întrebate; ci vai atunci de toți cei ce nu vor avea viață nevinovată.

Nemitarnică este judecata Ta, neînșelat divanul Tău de graiul cel meșteșugit, că nu ascunde vorba cea iscusită a ritorilor dreptatea, nici nu o amăgește aducerea de martori; că la Tine, Dumnezeu, cele ascunse ale tuturor stau de față.

Să nu vin la pământul plângerii, să nu văd locul întunericului, Hristoase al meu, Cuvinte, nici legându-mă de mâini și de picioare să fiu lepădat afară din camera Ta, având îmbrăcăminte nestricăciunii întinată, eu, nevrednicul.

Când vei despărți pe păcătoși de cei dreapți, judecând lumea, rânduiește-mă a fi una din oile Tale, alegându-mă dintre capre, Iubitorule de oameni, ca să aud glasul Tău cel binecuvântat.

Când se va face întrebare de lucruri și când se vor deschide cărțile, ce vei face, o, ticăloase suflete! Ce vei răspunde la judecată, neavând roade de dreptate ca să aduci lui Hristos, Ziditorul tău?

Auzind cuvântul cel cu plângere al bogatului în văpaia chinurilor, plâng eu ticălosul și mă tânguiesc, în aceeași osândă fiind, și mă rog: Miluiește-mă, Mântuitorul lumii, în vremea judecății.

Slavă..., a Treimii:

Pe Fiul din Tatăl și pe Duhul slăvesc, ca din soare lumina și raza; însă pe Fiul după naștere, că și născut este, iar pe Duhul după purcedere, că și purces este; pe dumnezeiasca Treime cea împreună fără început, Căreia se închină toată făptura.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară, prunc născând și curăția păzind, tu cinstită te-ai arătat născând pe Dumnezeu și omul, Unul și Același în amândouă chipurile; minunea ta, Fecioară Maică, spăimântează tot auzul și cugetul.

Catavasie:

Auzit-a prorocul de venirea Ta, «Doamne, și s-a temut, că aveai să «Te naști din Fecioară, și oamenilor să Te arăți, și a zis: Auzit-am

«auzul Tău și m-am temut; slavă
«puterii Tale, Doamne».

Cântarea a 5-a:

Irmos: De noapte mâncând eu...

Cutremur nepovestit și frică
va fi acolo; că va veni Dom-
nul, și împreună cu Dânsul lucrul
fiecăruia dintre oameni. Și cine
dar de aici nu se va plânge?

Râul cel de foc mă tulbură, mă
topește, mă roade scrâșnirea din-
ților și întunericul adâncului; deci,
în ce chip și cum voi face să îndu-
plec pe Dumnezeu?

Iartă, Doamne, pe robul Tău, ca
nu cândva să mă dai chinuitorilor
celor amari, îngerilor celor cum-
pliți, între care nu se poate afla
acolo odihnă.

Domnul și conducătorul dim-
preună acolo, bogatul și cel neținut
în cinste, cel mare, împreună și cel
mic, se vor cerceta întocmai; ci vai
fiecăruia, care nu va fi gata.

Slăbește, lasă, Doamne, și iartă
câte Ți-am greșit Ție, și să nu mă
arăți acolo înaintea îngerilor, în
osânda focului și a rușinii celei fără
de sfârșit.

Fie-Ți milă, cruce, Doamne, zidi-
rea Ta; greșit-am Ție, iartă-mă; că
din fire curat numai Tu ești, și
altul afară de Tine nimeni nu este
fără întinăciune.

Slavă..., a Treimii:

Una în fire, pe Tine, Treime, Te
laud, Care ești fără de început, ne-
cuprinsă de minte, stăpânitoare,
împărătească Unime, preadesă-

vârșit Dumnezeu, și lumină, și
viață, și făcătoare a lumii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Întru cinstită nașterea ta cea
mai presus de fire, legile firii în
chip arătat se dezleagă; că fără de
sămânță ai născut pe Dumnezeu
Cel născut din Tatăl mai înainte de
veci.

Catavasie:

De noapte mâncând eu, Iubi-
«torule de oameni, Te rog lumi-
«nează-mă și mă îndreptează și pe
«mine spre poruncile Tale și mă
«învață, Mântuitorule, să fac
«voia Ta».

Cântarea a 6-a:

Irmos: Strigat-am cu toată inima...

La înfricoșătoarea Ta venire,
Hristoase, când Te vei arăta
din cer, și se vor pune scaunele, și
se vor deschide cărțile, să-Ți fie
milă atunci, Mântuitorule, de zidi-
rea Ta.

Acolo nimic nu va putea ajuta,
fiind judecător Dumnezeu: nici
învățătură, nici meșteșugul, nici
mărirea, nici prieteșugul; fără
numai puterea ta, cea din fapte, o,
suflete al meu!

Acolo împreună vor fi domnul și
conducătorul, săracul și bogatul,
suflete! Nici tată, nici mamă nu vor
putea ajuta, nici frate nu va putea
izbăvi de osândire.

Cugetând la înfricoșătoarea în-
trebare a Judecătorului, suflete,
îngrozește-te de aici, gâtește-ți răs-
punsul, ca să nu fii osândit în legă-
turile cele veșnice.

Să nu aud, Doamne, zicându-mi-se: Ia-ți al tău! și să fiu îndepărtat de la Tine; nici: Du-te în locul cel blestemat! Ci să aud glasul cel dorit al dreptilor.

Din porțile iadului izbăvește-mă, Doamne; mântuiește-mă din prăpastie și din întunericul cel adânc, din cele de dedesubt ale pământului și din focul cel nestins, și de oricare altă pedeapsă veșnică.

Slavă..., a Treimii:

Dumnezeirea, Unimea Treimii o laud; pe Tatăl și pe Fiul și pe Dumnezeuiescul Duh, putere a unei Stăpânii ce se desparte în trei ipostasuri.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu ești ușa, prin care singur Iisus, Fiul tău, a trecut, Cel ce a intrat și a ieșit, și cheile fecioriei nu le-a stricat, curată; Cel ce a zidit pe Adam.

Catavasie:

Strigat-am cu toată inima mea «către milostivul Dumnezeu, și m-a auzit din iadul cel mai de jos, și a scos din stricăciune viața mea».

C O N D A C, glasul 1:

Când vei veni, Dumnezeule, pe pământ cu slavă și toate se vor cutremura, și râul cel de foc înaintea divanului va curge, cărțile se vor deschide și cele ascunse se vor vădi, atunci să mă izbăvești de focul cel nestins și să mă învrednicești a sta de-a dreapta Ta, Judecătorule preadrepte.

I C O S

De înfricoșătorul Tău divan aducându-mi aminte, preabunule Doamne, și de ziua judecății mă înfricoșez și mă tem, vădit fiind de cugetul meu. Când vei ședea pe scaunul Tău și vei face cercetare, atunci nimeni nu va putea tăgădui păcatele, adevărul vădindu-le, și frica cuprinzându-l. Că tare va suna atunci focul gheenei, și păcătoșii vor scrâșni; ci mă miluiește, mai înainte de sfârșit, și mă iartă, Judecătorule preadrepte.

S I N A X A R

LA DUMINICA LĂSATULUI SEC DE CARNE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta:

În aceeași zi se face pomenirea venirii a doua, întru slavă, a Domnului nostru Iisus Hristos.

După cele două pilde din duminicile trecute, pilda Vameșului și a Fariseului și pilda Fiului risipitor, dumnezeieștii Părinți au rânduit în această duminică pomenirea celei de a doua veniri a Domnului, pentru ca nu cumva omul, aflând din acele pilde despre iubirea de oameni a lui Dumnezeu, să trăiască fără nici o grijă, spunându-și: «Dumnezeu este iubitor de oameni! Dacă mă voi depărta de păcat, îndată voi dobândi totul». Au rânduit deci dumnezeieștii Părinți în această duminică pomenirea înfricoșătoarei zile a celei de a doua veniri a Domnului, ca, înfricoșându-i pe oameni prin moarte și prin așteptarea chinurilor ce vor să fie, să-i întoarcă spre virtute pe cei ce trăiesc fără nici o grijă și să nu se încreadă numai în iubirea Sa de oameni, ci să țină seamă și de aceea că Dumnezeu este un Judecător drept, Care răsplătește fiecăruia după faptele lui. De altfel, trebuia să vină și Judecătorul sufletelor care au mers mai înainte. Într-un fel oarecare, sărbătoarea de azi pune oarecum astăzi sfârșit tuturor sărbătorilor,

deoarece a doua venire va fi cea din urmă faptă din toate cele săvârșite de Dumnezeu pentru noi. Căci trebuie să avem în vedere că în duminica viitoare, dumnezeieștii Părinți au așezat pomenirea începutului lumii și a izgonirii lui Adam din rai, iar în sărbătoarea de astăzi este pomenirea sfârșitului tuturor faptelor noastre și a lumii înseși. Socotesc că au așezat această sărbătoare în Duminica lăsatului sec de carne pentru a ne opri, de frica judecării, de la desfătări și de la mâncări prea multe și pentru a ne îndemna spre dragostea de aproape. Și astfel: se pune aici sărbătoarea de față, pentru că din pricina desfătării am fost izgoșiți din rai și am ajuns sub judecată și blestem, și pentru că în duminica viitoare avem să fim izgoșiți din rai, în chip simbolic, prin Adam, până când va veni Hristos spre a ne duce iarăși în rai.

Se numește a doua venire, pentru motivul că întâia oară Hristos a trăit cu trupul printre noi, dar blând și fără slavă. La a doua venire însă va veni din cer cu minuni mai presus de fire și cu mare strălucire; va veni în trup ca să fie cunoscut de toți că El este Cel care a venit întâia oară spre a mântui neamul omenesc, iar acum, a doua oară, ca să-l judece dacă a păzit poruncile ce i-au fost date. Nimeni nu știe când va fi venirea Lui. Domnul a ascuns-o chiar apostolilor Săi. Cu toate acestea, a arătat că înainte de venirea Sa vor fi unele semne, lămurite mai pe larg de unii dintre sfinți. Se spune că a doua venire va fi după trecerea celor șapte mii de ani. Înainte de venirea Lui va veni Antihrist. Se va naște, după cum spune Sfântul Ipolit al Romei, dintr-o femeie desfrânată, fecioară cu numele, dintre evrei, din seminția lui Dan, fiul lui Iacov. Se va purta ca și cum ar trăi după Hristos, va face minuni, câte a făcut și Hristos, și va învia morți. Totuși pe toate le va face în chip mincinos, nu cu adevărat; și nașterea, și viața, și toate celelalte minuni, după cum zice Apostolul. «Atunci, zice el, se va descoperi fiul pierzării, cu toată puterea și semne și minuni mincinoase». Dar, după cum spune Ioan Damaschin, nu se va întrupa diavolul, ci va fi un om născut din desfrânare. Va lua asupra sa toată lucrarea Satanei și se va

arăta pe neașteptate. Apoi se va arăta bun și blând tuturor. Va fi atunci foamete mare. Va veni, așa-zicând, în ajutorul poporului; va cerceta dumnezeieștile Scripturi; va ține post și va fi silit de oameni să primească a fi ales împărat. Va iubi mai cu seamă pe poporul evreu, se va așeza în Ierusalim și va zidi templul iudeilor. Cu șapte timpuri înainte, după cum zice Daniel, vor veni Enoh și Ilie, propovăduind poporului să nu-l primească. Antihrist însă îi va prinde și-i va chinui, apoi le va tăia capetele. Cei care vor voi să rămână credincioși vor fugi departe; pe cei pe care îi va găsi în munți îi va ispiti prin demoni. Dar, din pricina celor aleși, se vor micșora cele șapte timpuri. Va fi foamete mare; toate stihiiile lumii se vor schimba, încât aproape să dispară toate.

După aceasta va fi pe neașteptate venirea Domnului din cer, ca un fulger, mergând înainte cinstita lui Cruce. Râu de foc clocoțitor va merge înainte, curățind tot pământul de necurății. Îndată, va fi prins Antihrist și slugile lui și vor fi dați focului veșnic. La sunetele de trâmbiță ale îngerilor, va veni deodată, de la marginile pământului și din toate stihiiile, tot neamul omenesc în Ierusalim, căci acesta este centrul lumii, și acolo vor sta tronurile de judecată. Toți oamenii se vor schimba întru nestrăcăciune cu propriile lor trupuri și suflete, și vor avea aceeași formă. Înseși stihiiile lumii vor primi o schimbare în mai bine. Domnul, printr-un singur cuvânt, va despărți pe cei dreπți de cei păcătoși. Și vor merge lucrătorii faptelor bune spre a primi viața veșnică, iar păcătoșii, iarăși, spre a primi chinul veșnic. Și nu vor înceta niciodată acestea, nici viața veșnică, nici chinul veșnic.

Dar trebuie să se știe că Hristos nu va întreba atunci nici de post, nici de sărăcie, nici de minuni, cu toate că sunt bune și acestea, ci de cele ce sunt cu mult mai bune decât acestea, de milostenie și de milă. Va spune dreptilor și păcătoșilor șase lucruri: «Am flămânzit și Mi-ați dat să mănânc; am însetat și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în temniță am fost și ați venit la Mine. Întrucât ați

făcut unuia dintre aceștia mai mici, Mie ați făcut!». Aceste fapte bune poate să le facă oricine după puterea sa.

Așadar, atunci toată limba va mărturisi că Domnul este Iisus Hristos întru salava lui Dumnezeu-Tatăl.

Chinurile despre care vorbește Sfânta Evanghelie sunt acestea: acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților; viermele chinurilor lor nu se va sfârși și focul durerilor lor nu se va stinge; și «aruncați-i în întunericul cel mai din afară!». Pe toate acestea Biserica lui Dumnezeu hotărât le primește.

Biserica lui Dumnezeu socotește că desfătarea și Împărăția cerurilor este petrecerea sfinților cu Dumnezeu, strălucirea ce o vor avea și urcarea la Dumnezeu; iar chinul și întunericul și cele asemenea sunt depărtarea de Dumnezeu și muștrarea sufletelor pricinuită de conștiința că au fost lipsite, din pricina nepăsării și a desfătărilor trecătoare, de strălucirea dumnezeiască.

Cu iubirea Ta de oameni cea negrăită, Hristoase Dumnezeule, învrednicește-ne de glasul Tău cel dorit, numără-ne în rândul celor de-a dreapta Ta și ne miluiește pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Greșit-am, fărădelege am făcut...

Să cădem, credincioșilor, și să splângem mai înainte de judecata aceea, când cerurile vor pieri, stelele vor cădea și tot pământul se va clătina; ca să aflăm milostiv, la sfârșit, pe Dumnezeul părinților.

Nemitarnică va fi întrebarea, înfricoșătoare va fi acolo judecata, unde înaintea Judecătorului nu se va tăinui nimic, unde nu va fi cu puțință părtinirea cu daruri; ci fie-Ți milă de mine, Stăpâne, și mă apără de mânia Ta cea înfricoșătoare.

Domnul vine să judece, cine va suferi arătarea Lui? Înfricoșea-

ză-te, ticăloase al meu suflet, înfricoșează-te, și-ți gătește lucrurile tale spre ieșirea ta; ca să afli milostiv și îndurat pe Însuși Dumnezeuul părinților.

Focul cel nestins mă tulbură, și îngrozirea cea amară a viermilor; iadul cel stricător de suflet mă sperie, și îndeajuns de umilit nicidecum nu mă fac; ci, Doamne, Doamne!, mai înainte de sfârșit, întărește-mă cu frica Ta.

Cad înaintea Ta și aduc Ție, ca niște lacrimi, graiurile mele. Greșit-am cum nici păcătoasa n-a greșit, și fărădelege am făcut ca altul nimeni pe pământ; ci Te îndură, Stăpâne, spre făptura Ta, și iarăși mă cheamă.

Întoarce-te, căiește-te, descoperă cele ascunse, zi lui Dumnezeu, Celui ce toate le știe: Tu știi cele ascunse ale mele, unule Mântuitorule; Tu însuși mă miluiește, precum cântă David, după mare mila Ta.

Slavă..., a Treimii:

Pe trei ca pe unul, întru o ființă, și unul în trei fețe laud; acestea sunt: Tatăl și Fiul și Sfântul Duh; o putere, o voie și o lucrare; un Dumnezeu întreit-sfânt, o împărăție singură stăpânitoare.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ieșit-a Dumnezeu, cel preafrumos, din cămara pântecelui tău, ca un împărat îmbrăcat cu haină țesută de Dumnezeu, roșită în vopseaua cea de taină a preacuratului tău sânge, ceea ce nu știi de mire, și împărățește tot pământul.

Catavasie:

Greșit-am, fărădelege am făcut,
«nu ne-am îndreptat înaintea Ta,
«nici am păzit, nici am făcut pre-
«cum ai poruncit nouă. Ci nu ne
«părăsi pe noi până în sfârșit,
«Dumnezeul părinților».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Pe Cel pe Care-L slăvesc oștile...

Cugetând la întâmpinarea
înfricoșătoarei Tale veniri
cele de a doua, Doamne, mă cutre-
mur de certarea Ta, mă tem de mâ-
nia Ta și strig Ție: Mântuiește-mă
de ceasul acela în veci.

Când vei judeca Tu, Dumnezeule,
toate, cine dintre pământeni, fiind
înconjurați de patimi, va putea
suferi? Că atunci focul cel nestins
și viermele cel neadormit vor
cuprinde în veci pe cei osândiți.

Când vei chema toată suflarea
laolaltă, ca să iei seama, Hristoase,
mare frică va fi atunci, mare ne-
voie, deoarece numai faptele sin-
gure vor ajuta în veci.

Judecătorule a toate, Dumnezeul
meu și Doamne, fă să aud atunci
glasul Tău cel dorit, să văd lumina
Ta cea mare, să privesc la corturile
Tale, să mă uit la slava Ta, bucu-
rându-mă întru toți vecii.

Drepte Judecătorule, Mântui-
torule, miluiește-mă și mă scapă
de focul și de îngrozirea ce am să
întâmpin pe dreptate la judecată;
lasă-mi mai înainte de sfârșit mân-
tuire prin fapta cea bună și prin
pocăință.

Când vei ședea, Judecătorule,
ca un milostiv, și vei arăta, Hris-
toase, înfricoșătoare slava Ta, o, ce
frică va fi atunci, cuptorul arzând,
și toți temându-se de judecata cea
nesuferită.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe
Sfântul Duh, Domnul.

Pe un Dumnezeu după ființă
cinstesc, trei fețe laud după ose-
bire; altele, dar nu de alt fel; că
Dumnezeirea una este, în trei fețe:
Tatăl și Fiul și Dumnezeiescul
Duh.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din luminatul tău pân-tece ie-
șind Hristos, ca un mire din că-
mară, a adus lumină mare celor
din întuneric; pentru că strălucind
Soarele dreptății, lumea a luminat,
curată!

Catavasie:

Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne
închinăm Domnului, cântându-I și prea-
înălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Cel pe Care-L slăvesc oștile
«cerești, și de Dânsul se înfrico-
«șează heruvimii și serafimii, toată
suflarea și făptura laudați-L, bine-
«cuvântați-L și-L preaînălțați în-
«tru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Nașterea zămislirii...

Domnul vine ca pe păcătoși
să-i pedepsească, pe drepti
să-i mântuiască; să ne înfricoșăm
și să plângem și să luăm simțire de
ziua aceea în care, descoperind cele
nearătate și cele ascunse ale oa-
menilor, va răsplăti după vrednicie.

Înfrișatu-s-a și s-a îngrozit Moise văzându-Te din spate; dar eu, ticălosul, cum voi suferi văzând fața Ta atunci, când vei veni din cer? Ci să-Ți fie milă de mine, Doamne, și cu îndurare să cauți spre mine.

Daniel s-a temut de ceasul cercetării, iar eu, ticălosul, ce voi pătimi, Doamne, venind la acea zi înfrișătoare? Ci îmi dă, mai înainte de sfârșit, cu plăcere a sluji Ție, ca să dobândesc împărăția Ta.

Focul se pregătește, viermele se rânduiește; cinstea veseliei, iertarea, lumina cea neînserată, bucuria dreptilor. Deci, cine este acel fericit, ca să scape de chinul celor dintâi, și să moștenească cele de al doilea?

Să nu mă întorc de la fața Ta, Doamne, mânia urgiei Tale, nici să aud glasul Tău cel de blestem trimițându-mă în foc; ci să intru în bucuria cămării Tale celei nestricăcioase și eu atunci, cu sfinții Tăi.

Mintea mi s-a rănit, trupul mi s-a trândăvit, mi se bolnăvește duhul, cuvântul a slăbit, viața mi s-a omorât, sfârșitul este lângă uși. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face când va veni Judecătorul să cerceteze ale tale?

Slavă..., a Treimii:

Unule, Născătorule al unuia, Părinte al Fiului celui Unul-Născut, și unule Fiule al unuia, luminează și strălucirea luminii, și unule Duhule Sfinte, numai al unuia Dumnezeu, Care ești cu adevărat Domn al Domnului; o, Treime, unime sfântă,

mântuiește-mă pe mine, cel ce grăiesc despre Dumnezeuzeu Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Minunea nașterii tale mă uimește, ceea ce ești cu totul fără prihană; spune cum ai zămislit fără sămânță pe Cel necuprins? Cum ai rămas fecioară, născând ca o maică? Acest lucru peste fire cu credință primindu-l, închină-te Celui născut, căci câte le voiește le și poate.

Catavasie:

Nașterea zămislirii celei fără «sămânță este netălmăcită, rodul «Maicii celei fără de bărbat este «nesticat, că nașterea lui Dumnezeu înnoiește firile. Pentru «aceasta, pe tine, toate neamurile, «ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credință te «mărim».

LUMINÂND A

A Învierii din Octoih, apoi a Triodului, glasul al 2-lea:

Podobie: Cu ucenicii să ne suim...

La ziua cea înfrișătoare a judecării și a slavei Tale celei negrăite gândind, mă îngrozesc cu totul, Doamne, și tremurând strig cu frică: Când vei veni, Hristoase Dumnezeuzeu cu slavă pe pământ, ca să judeci toate câte sunt, atunci să mă izbăvești de toată pedeapsa pe mine, ticălosul, învrednicindu-mă a sta de-a dreapta Ta, Stăpâne.

Slavă...

Podobie: Femei, auziți...

Iată vine ziua Domnului Atotstăpânitorului, și cine va suferi frica

venirii Lui? Căci cuptorul arzător și ziua mâniei este, întru care Judecătorul va ședea, dând fiecăruia după vrednicia faptelor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

La ceasul cercetării și al venirii celei înfricoșătoare a Stăpânului celui iubitor de oameni gândind, cu totul mă cutremur și, întristându-mă, strig către Tine, preadrepă Judecătorul meu și Unule, mult-Îndurate: Primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu.

LA LAUDE

Se pun stihirile: 4 ale Învierii, 1 a lui Anatolie din Octoih, și 4 ale Triodului, aceste idiomele:

Glasul al 6-lea:

Gândesc la ziua aceea și la ceasul când avem să stăm toți goi ca niște osândiți, înaintea nemitar-nicului Judecător; că atunci trâmbița va suna tare, și temeliile pământului se vor clătina, și morții din morminte vor învia, și toți de o vârstă se vor face; și cele ascunse ale tuturor vor sta de față înaintea Ta. Și vor plânge și se vor tângui și în focul cel mai din afară vor merge cei ce nici odinioară nu s-au pocăit; iar ceata dreptilor va intra, în bucurie și în veselie, în câmara cerească.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale (Ps. 137, 1).

O, ce ceas va fi atunci, și ce zi înfricoșătoare, când va ședea Judecătorul pe scaunul cel înfricoșător!

Cărțile se vor deschide, și faptele se vor vădi, și cele ascunse ale întunericului se vor arăta; îngerii vor alerga împrejur, adunând toate neamurile. Veniți de auziți, împărați și domni, cei robiți și cei liberi, păcătoșii și dreptii, bogații și cei săraci, că vine Judecătorul, Cel ce va să judece toată lumea. Și cine va putea sta înaintea feței Lui, când îngerii vor sta vădind lucrurile, cugetele și gândurile cele din noapte și cele din zi? O, ce ceas va fi atunci! Ci mai înainte de sosirea sfârșitului, sârguiește-te, suflete, strigând: Dumnezeule, întoarce-mă și mă mântuiește ca un îndurat.

Glasul al 8-lea:

Stih: Veseli-mă-voi și mă voi bucura întru Tine, cânta-voi numele Tău, Preaînalte (Ps. 9, 2).

Daniel prorocul, bărbatul dorilor fiind, dacă a văzut puterea lui Dumnezeu, așa a strigat: Judecătorul a șezut și cărțile s-au deschis. Vezi, suflete al meu, de postești, nu defăima pe vecinul tău. Ferește-te de bucate, dar nu osândi pe fratele tău; ca nu cumva fiind trimis în foc, să te topești ca ceara; ci fără împiedicare să te ducă Hristos întru împărăția Sa.

Glasul 1:

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu! Înălță-se mâna Ta! Nu uita pe săracii Tăi până la sfârșit! (Ps. 9, 32).

Să ne curățim mai înainte pe noi, fraților, cu împărăteasa virtutilor; că iată a venit, aducându-ne nouă bogăție nepieritoare; potolește umflarea poftelor și împacă cu Stăpânul pe cei ce au greșit. Pentru

aceasta cu veselie să o primim pe dânsa, strigând lui Hristos Dumnezeu: Cel ce ai înviat din morți, păzește-ne neosândiți pe noi, care Te slăvim pe Tine, Cel ce singur ești fără de păcat.

Slavă..., tot aceasta, Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare, ecteniile și apolisul.

Apoi obișnuita Litie, în pridvor, la care se cântă: Slavă..., Și acum..., stihira Evangheliei, de la Utrenie.

Apoi se citește învățătura Cuviosului Teodor Studitul, și celelalte după obicei. Ceasul întâi și apolisul deplin.

LA LITURGHIE

Fericirile din Octoih pe 6 și din Canonul Triodului, Cântarea a 6-a pe 4.

Apostolul din Epistola întâi către Corinteni; Evanghelia de la Matei.

CHINONICUL

Lăudați pe Domnul din ceruri. Aliluia.

Altul:

Bucurați-vă, dreptilor, întru Domnul; celor dreپți se cuvine laudă (Ps. 32, 1).

LUNI

în săptămâna lăsatului sec de brânză

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... se cântă, după obicei, 3 stihiri din Octoih și 3 ale sfântului de la Minei, Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

LA STIHOAVNĂ

Se cântă din Triod, samoglasnica zilei:

Glasul al 8-lea:

Lăcomind ne-am supus goliciunii celei dintâi, biruiți fiind de gustarea cea amară, și de la Dumnezeu ne-am lepădat. Ci să ne întoarcem la pocăință, și să ne curățim simțirile asupra cărora este războiul, făcând începerea postului; cu nădejdea darului inimile întărindu-ne, iar nu cu mâncărurile, întru care cei ce au umblat nu s-au folosit. Și în acest chip vom mânca Mielul lui Dumnezeu, în sfânta și purtătoarea de lumină noapte a Învierii, pe Cel ce S-a adus junghiere pentru noi și S-a împărțit pe Sine ucenicilor la Cina cea de taină; Care risipește întunericul necunoștinței cu lumina Învierii Sale.

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei... (vezi p. 113).

Aceeași samoglasnică.

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne... (vezi p. 113).

A Mucenicilor:

Mucenici ai Domnului, tot locul sfințiți și toată boala tămăduiți. Și acum rugați-vă ca să fie izbăvite din cursele vrăjmașului sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cele cerești te laudă pe tine, cea plină de har, Maică, ce nu știi de mire; și noi slăvim nașterea ta cea de neurmat, Născătoare de Dumnezeu. Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Se cuvine a ști:

Că, începând din această zi până la Sâmbăta din săptămâna a șasea, stihoavnele Vecerniei și Utreniei din Octoih se lasă și, în locul lor, se cântă stihirile samoglasnice (idiomele) ale zilei din Triod.

Tipicul Înainte-prăznuirii Întâmpinării Domnului și tipicul despre Praznicul Întâmpinării, caută-le la sfârșitul cărții, la capitolul II.

LUNI LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., troparul sfântului (de 2 ori); Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu, după glasul troparului. După întâia catismă, se cântă sedalna din Octoih, a glasului de rând și se citește cuvântul Marelui Vasile despre post, cu începutul: Să luăm aminte la noi...

După a doua catismă, se cântă din Triod sedalna, glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Deschisu-s-au porțile dumnezeieștii pocăințe, să ne apropiem cu grabă curățindu-ne de mâncăruri și de pofte, ca niște ascultători ai lui Hristos, Cel ce a chemat lumea întru Împărăția cerească; zeciuiala a tot anul aducând Împăratului tuturor, ca și Învierea Lui, cu dragoste, să o vedem.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Preasfântă Fecioară, întinzându-ți dumnezeieștile tale mâini cu care ai purtat pe Ziditorul, Care S-a întrupat cu Dumnezeirea, roagă-L ca să ne izbăvim de ispite, de patimi și de primejdii, noi, cei

ce te lăudăm pe tine cu dragoste și strigăm ție: Slavă Celui ce S-a sălăsluit întru tine; Slavă Celui ce S-a născut din tine; slavă Celui ce ne-a liberat pe noi prin nașterea ta.

Canoanele se cântă, după obicei, din Octoih și din Minei. Iar la cântările la care Triodul are Tricântare, se lasă din Octoih amândouă canoanele și se pun: Canonul din Minei și Tricântarea din Triod.

Canonul sfântului din Minei cu irmosul pe 6 și această

TRICÂNTARE

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I, glasul 1:

Irmos: Cântare de biruință...

Luminate sunt cele dinaintea prăznuirii înfrânării; strălucite sunt astăzi începuturile postului. Pentru aceasta să alergăm împreună, fraților, cu nădejde și cu multă osârdie.

Lui Adam strămoșului urmând cu călcarea de poruncă, am fost scos din desfătare eu, ticălosul. Drept aceasta cad înaintea Ta cu pocăință și cu plângere: Doamne, mântuiește-mă.

Începutul umilinței și al pocăinței este înstrăinarea de răutăți și oprirea de pofte. Pentru aceasta să ne sârguim a face tăierea lucrurilor viclene.

A Născătoarei de Dumnezeu:

De noaptea păcatelor fiind întunecat, la tine acum alerg cu dea-dinsul, Stăpână, ceea ce ai născut pe Hristos, Soarele dreptății, celor dintru întuneric; mântuiește-mă.

Altă Tricântare

Glas și irmos aceleași

Iată, mai înainte s-a deschis ușa pocăinței, veniți dar, iubitorilor de Dumnezeu, să ne sârguim să intrăm prin ea mai înainte, până ce nu o va închide pe ea Hristos nouă, ca unor nevrednici.

Apropiatu-s-a această întru tot cinstită săptămână de acum, mai înainte curățitoare, vestindu-ne primăvara sfântului Post, care luminează trupurile și sufletele tuturor.

Slavă..., a Treimii:

Neamestecată, nezidită Treime Sfântă, Unime preabună, Părinte și Fiule și Duhule cel de o fire, păzește pururea pe cei ce se închină Ție cu credință.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Biruitu-s-au hotarele firii întru tine, Fecioară cu totul curată, că, născând fără de bărbat pe Dumnezeu, ai rămas curată ca și mai înainte de naștere; iarăși nevătămată.

Irmosul:

Cântare de biruință să cântăm «toți lui Dumnezeu, Cel ce a făcut «minunate semne, cu braț înalt, și «a mântuit pe Israel, căci cu slavă «S-a preaslăvit».

După Cântarea a 3-a: Sedealna de la Minei; Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, iar după Cântarea a 6-a, condacul și icosul sfântului.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Pe Cel de Care se înfricoșează...

Viața mea toată în desfrânări cheltuind-o, m-am făcut rob amarilor și viclenilor cetățeni. Ci acum, dorind să mă întorc către îndurările Tale, Hristoase, nu mă trece cu vederea.

Petrecerea vieții mele este urâtă și rușinoasă, iar mila îndurărilor Tale este nemăsurată, Iubitorule de oameni, Mântuitorule; ci îmi dă vreme de pocăință mie, celui ce cer și cu dragoste Te laud.

Viața cea ticăloasă a lui Cain am poftit, vrednicia minții mele omorându-mi cu adevărat, și tremur, Făcătorule de bine, de judecata Ta; să nu mă osândești cu acela în veci.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară prealăudată, care singură ești ajutătoare tare credincioșilor către Dumnezeu, izbăvește-mă de întuneric și de chinul pregătit celor ce viețuiesc rău.

Altă Tricântare

Irmos: Cântarea celor fără de trup...

Aceasta este vremea pocăinței, pentru aceasta cu bun gând să începem, fraților, strigând: Binecuvântați, lucrurile Domnului, pe Domnul.

Astăzi de mâncăruri lepădându-ne, să ne sârguim a ne lepăda și de lucrarea păcatelor, pocăindu-ne și după vrednicie strigând: Binecuvântați, lucrurile Domnului, pe Domnul.

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Slavă ție, Treime Sfântă nevăzută, Căreia întru Unime ne închinăm și cu credință Te slăvim. Mântuiește pe robii Tăi de toată vătămarea.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, întru tot fericită, curată Fecioară. Bucură-te, sluji-toare și Maică a Domnului. Bucură-te, acoperământul lumii, Născătoare de Dumnezeu, binecuvântată Marie, cu totul luminată.

Irmosul:

Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Cântarea celor fără de trup «aducem Ție, ca și tinerii în cup-tor; și cântând, zicem: Binecu-«vântați, lucrurile Domnului, pe «Domnul».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Norul cel purtător...

Cu pașnică așezare, cu dragoste curată, să primim credincioșii, preasfințită vremea sfântului Post, cerând iertare de cele ce am greșit fiecare, ca să dobândim bucuria cea de acolo.

Iată vremea pocăinței, început este aceasta de înainte-prăznuire a Postului. Scoală, suflete al meu, cu căldură; împacă-te cu făcătorul de bine Dumnezeu, ca să scapi de acea judecată dreaptă și înfricoșătoare cu adevărat.

Intrările și ușile cele dinaintea Postului, să nu le spurcăm niciunul, cu neînfrânarea și cu beția. Ci prin curăția gândurilor, cu osârdie să intrăm, ca să laudăm cununile nestrăciunii și roadele ostenelilor, după vrednicie.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Nu înceta rugând pentru noi pe Cel bun, Care singur știe neputința noastră, să izbăvească de foamete și de pierzare, de cutremur și de toată răutatea, cetatea care te cinstește pe tine, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea pă-mântenilor.

Altă Tricântare

Irmos: Pe tine, ușa cea văzută...

Intrat-a vremea pocăinței, nu lăpregeta, suflete al meu; dă pâine flămânzilor, roagă-te Domnului zi și noapte și în tot ceasul, ca să te odihnească.

Precum ne-am lipsit de cărnuri și de multe mâncări, așa și de toată vrajba cea cu aproapele, de desfrânare și de minciună și de tot răul să fugim.

Slavă..., a Treimii:

Mă închin Dumnezeirii celei fără de început, Care este una în fire și trei în fețe; slăvesc în Treime Unimea cea nedespărțită și de un scaun.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu ești lauda credincioșilor, Fecioară, nădejdea și ocrotirea. Pe tine cu versuri de cântări te mărim neîncetat, Născătoare de Dumnezeu Marie; mântuiește pe robii tăi.

Irmosul:

**Pe tine, ușa cea văzută de Ieze-
«chiel prorocul, prin care nimeni
«n-a trecut, fără numai Dumnezeu
«singur, Născătoare de Dumnezeu
«Fecioară, cu cântări te mărim».**

**Svetilna din Octoih; Slavă..., a sfântului,
dacă are; iar dacă nu, Slavă..., Și acum..., a
Născătoarei de Dumnezeu.**

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica, glasul al 3-lea:

**În toată vremea postul este de
folos celor ce-l iubesc și-l săvâr-
șesc. Că nici vătămările diavolești
nu îndrăznesc asupra celui ce pos-
tește, ci încă și păzitorii vieții noas-
tre, îngerii, mai cu deadinsul stau
pe lângă noi, cei care ne curățim
cu postul.**

**Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila...
(vezi p. 120). Și iarăși aceeași stihiră.**

**Stih: Și să fie lumina Domnului... (vezi p.
120).**

A Mucenicilor:

**Veniți, popoarelor, să cinstim cu
toții pomenirea sfinților mucenici,
că privesc făcându-se îngerilor și
oamenilor, cununile biruinței de la
Hristos au luat și se roagă pentru
sufletele noastre.**

**Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de
Dumnezeu:**

**Fără sămânță ai zămislit din
Duhul Sfânt și pentru aceasta slă-
vindu-te, pe tine te laudăm: Bu-
cură-te, Preasfântă Fecioară!**

**Să se știe că: în această săptămână, nu-
mită a Brânzei se dezleagă la brânză, lapte,
ouă și pește; iar luni în săptămâna brânzei,
se mănâncă de două ori în zi.**

M A R Ț I

**În săptămâna lăsatului sec
de brânză**

LA VECERNIE, LUNI SEARA

**La Doamne, strigat-am..., se cântă după
obicei: 3 stihiri din Octoih și 3 ale sfântului,
de la Minei. Slavă..., a sfântului, dacă are; iar
dacă nu, Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de
Dumnezeu.**

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica, glasul al 8-lea:

Prin post să ne sârguim a ne
curăți de întinăciunea păca-
telor noastre; iar prin milostenie și
prin iubirea de oameni către săraci,
a intra în cămara marelui Hristos,
Cel ce ne dă nouă mare milă (de
două ori).

**Și se zic stihurile cele obișnuite, ca și
duminică seara. Apoi a mucenicilor:**

**Mucenicii Domnului, rugați pe
Dumnezeul nostru, și vă rugăm să
cereți pentru sufletele noastre
mulțime de îndurări și iertare de
multe greșeli.**

**Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de
Dumnezeu:**

**Pe cea slăvită și preacurată,
adevărat Născătoare de Dum-
nezeu, să o laudăm cu dreaptă cre-
dință, ca pe o maică a lui Dum-
nezeu, închinându-ne, ca îngerul și
zicând: Bucură-te, Maică sfântă a
Fiului lui Dumnezeu, Celui ce S-a
îtrupat. Bucură-te, locașul Sfân-
tului Duh, ceea ce te rogi pururea
pentru noi, ca să se mântuiască
sufletele noastre.**

Troparul sfântului și al Născătoarei de Dumnezeu.

Se cuvine a ști:

De va cădea după prăznuirea Întâmpinării luni în săptămâna brânzei să se caute la tipicul de la sfârșitul cărții.

MARȚI LA UTRENIE

După întâia Catismă, se cântă Sedelnele de la Octoih.

După a doua Catismă, se cântă din Triod Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea...

Preabunule Cuvinte, Care împreună cu Tatăl și cu Duhul ai zidit cele văzute și cele nevăzute cu înțelepciunea Ta cea negrăită, binevoiește, Milostive, să trecem cu pace adâncă vremea luminatului Post, risipind înșelăciunea păcatului celui amar; dându-ne umilință și lacrimi de tămăduiri și iertare de greșeli, ca, postind cu suflet neșovăitor și cu duh osârduitor, să lăudăm stăpânirea Ta, împreună cu îngerii.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Înțelepciunea și Cuvântul, în pântecel tău zămislindu-L în chip de negrăit, Maica lui Dumnezeu, lumii ai născut pe Cel ce ține lumea. Și în brațe ai avut pe Cel ce cuprinde toate, pe Dătătorul de hrană al tuturor și Făcătorul firii. Pentru aceasta te rog pe tine, Preasfântă Fecioară, și cu credință te măresc, ca să mă curățești de păcate, când va fi să stau înaintea feței Ziditorului meu; stăpână Fecioară, cu-

rată, dă-mi atunci ajutorul tău. Pentru că poți câte le voiești, ceea ce ești cu totul fără prihană.

Apoi se citește cuvântul Marelui Vasile cu începutul: Pentru mulțumire... și Psalmul 50.

CANOA N E L E

Se cântă din Octoih și din Minei, precum s-a arătat luni; și celelalte urmează tot așa.

Tricântarea lui Iosif

Cântarea a 2-a, glasul al 3-lea:

Irmos: Ca ploaia pe pir...

Strălucitu-ne-au nouă lumi-nat ca niște zori razele pocăinței, adică înainte-intrările înfrânării.

De întunericul cel mai din afară izbăvește-mă, Hristoase, cu mulțimea milei Tale, ca un îndurat.

Scoate-mă din foc și de la viermele cel neadormit, Mântuitorule, cu nevoința pocăinței curățindu-mă.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară prealăudată, fii nouă cale de pocăință, îndreptându-ne spre ușile mântuirii.

Altă Tricântare, glasul al 2-lea:

Irmos: Luați aminte, poporul Meu...

Vremea pocăinței a sosit, să ne grăbim, iubitorilor de Hristos, să ne curățim de toate păcatele, și să ne arătăm Stăpânului fericiți.

Postire curată, fără păcat, să ne sârguim să săvârșim acum neîn-cetat, ca să aflăm iertarea greșelilor.

Mult-Milostiv ești, Hristoase, că primești pururea, Bunule, pe toți într-o pocăință. Pentru aceasta toți Te slăvim pururea.

Slavă..., a Treimii:

Pe Treimea într-o Unime să o lăudăm, netăiată, neamestecată, nedespărțită în ființă, și despartită în fețe, pe un Dumnezeu.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Curată Fecioară Maică, roagă pe Cel pe Care L-ai întrupat ca pe un om, Preasfântă, și ca pe un Cuvânt, ca să scape din primejdii pe robii tăi.

Irmosul:

Luați aminte, poporul Meu, la «legea Mea, plecați urechea voastră spre graiurile gurii Mele; că «numele Tău, Doamne, am chemat».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Din Tatăl cel fără de început...

Vremea este de pocăință. Grăbește a arăta lui Dumnezeu roade vrednice de pocăință, suflete al meu. Scoală-te și strigă îndelung prin posturi și prin rugăciuni: Lăudați, binecuvântați și preaînălțați pe Hristos în veci.

Să ne curățim mai înainte, fraților, simțirile cele sufletești. Și de Domnul să ne lipim acum cu deprinderi de umilință; cu pocăință curată strigând necurmat: Lăudați, binecuvântați și preaînălțați pe Hristos în veci.

Să ne silim a ucide pe vrăjmașul cel ce ne pândește cu aduceri-aminte

de lăcomie, și care ne înșeală simțirea cu neînfrânarea dulceții celei scurte. Cu rugăciunea neîncetată lăudând, binecuvântând și preaînălțând pe Hristos într-o toți vecii.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară, ceea ce ai făcut cerească frământătura noastră cea pământească, fă roditoare de virtuți, cu ploaia îndurărilor tale, brazda sufletului meu cea înțeleasă și stricăta, care strigă și înalță pe Hristos în veci.

Altă Tricântare

Irmos: Pe Cel ce a închipuit...

Să ne curățim acum mai înainte nu numai de mâncăruri, ci și de faptele rele, și să începem credincioși cu gând călduros a ne arăta Ziditorului luminați în veci.

Așa se cuvine nouă să postim, nu cu vrajbă și cu sfadă, nu cu pizmă și cu prigonire, nu cu îngâmfare și cu vicleșug ascuns, ci ca și Hristos, cu smerenie.

Cei ce miluiesc pe săraci, împrumută înțelepțește pe Mântuitorul. O, bucurie neasemănată! Că El dă din destul răsplătire celor bune, într-o toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, că un Dumnezeu sunt aceștia trei; și împreună cu îngerii, noi oamenii neîncetat Te lăudăm pe Tine, Preasfântă Treime, într-o toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, Fecioară curată, Născătoare de Dumnezeu Marie, curățirea lumii, fruntea ortodocșilor. Roagă-te să se mântuiască din focul cel nestins cei ce te slăvesc pe tine întru toți vecii.

Irmosul:

Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii

Pe Cel ce a închipuit mai înainte «oarecând în rug lui Moise minunea Fecioarei, în muntele Sinai, «lăudați-L, binecuvântați-L și-L «preaînălțați întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Pe tine rugul cel nears...

Deschide-ne nouă milostivirile cele preacurate ale îndurării Tale, Cel ce ai dăruit oamenilor pocăință spre mântuire; unule Mântuitorule mult-Milostive.

Vai mie, cât este de înfricoșătoare judecata cea fără de mită, la care goi avem a da răspuns, pentru răutățile ce am făcut în viață.

Roureză-ne nouă picătura milostivirii, Făcătorule de bine, ca să cufunde toată întinăciunea noastră, dându-ne prilej de pocăință.

Intrând toți cu inimă voioasă și luminați prin ușile cele dinaintea sfântului Post, să aducem lui Hristos cântări de mulțumire.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, sprijinitoarea cea tare și nădejdea cea adevărată, laudându-te, cu dreaptă credință te ru-

găm: Roagă pe Fiul tău, Fecioară, să ne mântuiască pe noi.

Altă Tricântare

Irmos: Fecioria ta...

Acum mai înainte să ne curățim cu post și cu lacrimi, și cu fapte mari, ca să aflăm milă mare.

Să urmăm acum fecioarelor celor înțelepte, iubitorilor de Hristos, și să ne sârguim a întâmpina pe Hristos cu făclii luminoase.

Acum să urmăm lui Ilie, care a postit și a fugit de Izabela cea vicleană; ca în acest chip să ne înălțăm de la pământ.

Slavă..., a Treimii:

Sfânt, Sfânt, Sfânt ești întreit Sfinte, Părinte Atotțiitorule și Fiule cel de o ființă, împreună cu Duhul, o Dumnezeire.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Întru tine ne laudăm, și la tine scăpăm, curată, cinstită pururea Fecioară, scapă-ne de osândă pe noi, pe toți.

Irmosul:

Fecioria ta, Născătoare de Dumnezeu, cea neîntinată, pe care nu «a ars-o focul Dumnezeirii, pe «aceasta pururea o mărim».

LA STIHOAVNĂ

Stihira, glasul al 3-lea:

Să primim, popoarelor, Postul cu dragoste, că a sosit începutul duhovniceștilor nevoințe. Să lăsăm dulcea patimă a trupului și să creștem darurile sufletului. Să pătimim împreună ca niște robi ai lui

Hristos, ca să ne și preaslăvim împreună ca niște fii ai lui Dumnezeu. Și Duhul cel Sfânt sălășluindu-Se întru noi, va lumina sufletele noastre.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta... (vezi p. 120). Tot această stihiră.

Stih: Și să fie lumina Domnului... (vezi p. 120).

A Mucenicilor:

Frica împăraților și a tiranilor au lepădat-o ostașii lui Hristos, și cu bună îndrăznire și bărbătește L-au mărturisit pe El Domn tuturor, Dumnezeu și Împărat al nostru; și se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, folositoare tuturor celor ce se roagă, în tine ne încredem și cu tine ne lăudăm, întru tine este toată nădejdea noastră; roagă pe Cel ce S-a născut din tine, pentru nevrednicii robii tăi.

MIERCURI

în săptămâna lăsatului sec
de brânză

LA VECERNIE, MARȚI SEARA

Se citește Catisma după obicei, cea de rând.

La Doamne, strigat-am..., se cântă 3 stihiri din Octoih, ale pocăinței, și 3 din Minei, ale sfântului: Slavă..., a sfântului; iar dacă nu are, Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu. Prochimenul zilei. Învrednicește-ne, Doamne... cu trei metanii mari și ectenia cererilor.

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica, glasul 1:

Cu bucurie să primim, credincioșilor, vestirea Postului, cea insuflată de Dumnezeu, precum mai înainte ninivitenii, și apoi desfrânatele și vameșii au primit vestirea pocăinței de la Ioan. Prin înfrânare să ne pregătim spre împărtășirea sfințitei slujiri a Stăpânului Hristos, săvârșite în Sion; cu lacrimi să ne curățim mai înainte de dumnezeiasca spălare, cea de acolo; să ne rugăm a vedea săvârșirea Paștilor celor ce se închipuiesc aici, și arătarea celor adevărate; să ne gătim spre închinarea Crucii și a Învierii lui Hristos Dumnezeu, strigând către Dânsul: Nu ne rușina pe noi din nădejdea noastră, Iubitorule de oameni.

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei... (vezi p. 113).

Și iarăși aceeași stihiră.

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne... (vezi p. 113).

A Mucenicilor:

O, cât este de bună neguțătoria voastră, sfinților, că sânghiurile v-ați dat și cerurile ați moștenit, și în scurtă vreme fiind încercați, în veci vă bucurați. Cu adevărat bună este neguțătoria voastră, că, părăsind cele stricăcioase, ați luat cele nestricăcioase; și cu îngerii dănțuind, lăudați neîncetat Treimea cea de o ființă.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Prealăudaților mucenici...

Curata Fecioară, oarecând, văzând pe lemn pe Cel pe Care L-a

născut din pânțece fără sămânță, nerăbdând rănirea inimii, mahnindu-se a zis: Cel ce cu voia ții toată făptura, cum Te-ai ridicat pe Cruce ca un osândit vrând cu adevărat să mântuiești pe om.

Acum liberează..., Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., Troparele:

Născătoare de Dumnezeu..., o metanie, Slavă..., Botezătorul lui Hristos..., iarăși o metanie, Și acum..., Rugați-vă pentru noi..., încă o metanie, Sub milostivirea Ta..., fără metanie.

Doamne miluiește (de 40 de ori), Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită..., Întru numele Domnului binecuvintează, Părinte. Preotul: Cel ce este binecuvântat, Hristos, Dumnezeul nostru..., și se zice rugăciunea: Împărate ceresc, pe credinciosul... și trei metanii mari, cu rugăciunea Sfântului Efrem: Doamne și Stăpânul vieții mele... Și celelalte 12 închinăciuni; și sfârșind, se zice iarăși rugăciunea: Doamne și Stăpânul vieții mele... și o metanie mare. Și dacă nu se face îndată Pavcernița, se zice: Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., Doamne miluiește (de 12 ori). Slavă..., Și acum..., Doamne miluiește (de 3 ori), Binecuvintează și otpustul (toate acestea caută-le în *Ceaslov*).

Pavcernița mare, cu metanii. După Cuvine-se cu adevărat..., troparele zilei și al hramului și otpustul mic. Tot așa se face și joi seara.

Miezonopectica, cu metaniile ei.

MIERCURI LA UTRENIE

Se cântă Aliluia, pe glasul Octoihului, și Cântările treimice ale glasului. Apoi două catisme, cele obișnuite.

Să se știe că: miercuri și vineri, în săptămâna brânzei, se cântă Aliluia și se fac metanii și seara și dimineața, precum s-a arătat mai sus; și se ajunează după rânduală. Mijloceasurile nu se citesc, chiar dacă s-ar întâmpla vreun sfânt, și ar avea și

tropar; fără numai dacă va fi praznicul Întâmpinării sau Aflarea cinstitului cap al Sfântului Ioan Înaintemergătorul, sau hramul sfântului; că atunci se cântă troparul, și nu se fac decât numai trei metanii mari.

După întâia Catismă, se cântă Sedelnele, din Octoih, ale Crucii.

După a doua Catismă, Sedealna Trio-dului, glasul al 2-lea:

Podobie: Ceea ce ești izvorul milei...

Binevoiește, Hristoase Dum-nezeule, cu nespusa Ta iubire de oameni, să trecem noi smeriții cu pace săptămâna cea curățitoare dinaintea Postului: surpă meșteșugirile vrăjmașului și cu Crucea Ta pe toți ne mântuiește, Cel ce singur cunoști cele ale inimilor.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii – a Născătoarei de Dumnezeu:

Stând înaintea Crucii Tale, cea care Te-a născut fără sămânță, și nesuferind a Te vedea fără dreptate pătimind, s-a tânguit cu plângere și a strigat: Cum pătimești Cel ce ești din fire nepătimitor, preadulcele meu Fiu? Laud bunătatea Ta cea preamultă.

Apoi, se citește Cuvântul Marelui Vasile, despre post, cu începutul: Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu... și Psalmul 50.

Canoanele se cântă: din Octoih, al Crucii cu irmosul pe 6, din Minei, al sfântului pe 4, și din Triod pe 4. Iar în care cântare vine Tripesnețul, se cântă din Triod, cu irmosul pe 6, și Tripesnețul pe 8. Apoi irmosul.

În acest fel de cântare se lasă Canonul Octoihului și al sfântului din Minei; și se cântă Mineiul în cântările ce sunt mai sus, în acest chip: Întâia cântare a Canonului din Octoih cu irmosul pe 4, și din Minei al sfân-

tului, Cântarea I și a 3-a, pe 6, și în Triod pe 4. Asemenea se cântă Cântarea a 6-a cu a 8-a, și a 7-a cu a 9-a.

CANONUL TRIODULUI

Alcătuire a lui Andrei Criteanul
Ierusalimiteanul.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Cânta-voi Ție, Doamne, Dumnezeuul meu, că ai scos pe «poporul Tău din robia Egiptului «și ai acoperit căruțele lui Faraon «și puterea lui».

Postind Domnul după omenire spre învățătura noastră, a biruit pe ispititorul; arătând cele ce sunt ale firii noastre și hotar punându-ne nouă.

Dumnezeiescul Moise prin postire s-a învrednicit în Sinai a vorbi cu Dumnezeu față către față; aceia credincioșii să râvnim.

Milostivește-Te, Doamne, spre poporul Tău, și căutând, ca un Dumnezeu cu ochi milostiv, cercează pe toți cu mulțimea îndurărilor Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Toți la tine alergăm, Născătoare de Dumnezeu, ca la o ajutoare tare, spre rugăciuni îndemnându-te, ca să scapi turma ta de toată primejdia.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Întru Domnul Dumnezeuul meu s-a întărit inima mea, pentru «aceasta cei neputincioși s-au încins cu putere».

Minunatul Enoh prin postire s-a mutat de pe pământ; acelaia râvnind, să ne mutăm de la stricăciune la viață.

Cu rugăciuni și cu posturi să facem milostiv pe Mântuitorul; că se bucură Ziditorul de pocăința fapturilor Sale.

Gătește-te, o suflete, și te curățește mai înainte pentru patima lui Hristos, ca să prăznuiești la Înviere duhovnicește, împreună cu El.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ca ceea ce ai născut pe Dumnezeu, roagă-L neîncetat pentru noi; că la tine năzuim, Născătoare de Dumnezeu, noi păcătoșii.

Tricântarea lui Iosif

Cântarea a 3-a, glasul al 2-lea:

Irmos: Pe piatra credinței...

Întinsu-Ți-ai palmele pe Cruce, lămurât-ai blestemul cu moartea Ta și ai înviat cu patima Ta pe oameni. Pentru aceasta lăudăm dumnezeiască răstignirea Ta, Iisuse, iubitorule de oameni, Dumnezeuul nostru.

Cu mâncarea cea din lemn omorându-ne, cu lemnul Crucii Tale am înviat. Ci aceasta o aducem Ție spre rugăciune; trimite-ne nouă har și milă, făcătorule de bine, Stăpâne mult-Îndurate.

Ușile cele dinaintea Postului s-au deschis, nevoința înfrânării se apropie; cu voință fierbinte să ne sculăm ca să luăm darul cel dat de Dumnezeu, care potolește arsura păcatului.

Vremea cea fericită a Postului, care strălucește razele pocăinței, a răsărit; să ne apropiem cu grabă, scuturând întinericul cel prea adânc al lenevirii, toți veselindu-ne.

Postul să-l sfințim cu dragoste; să propovăduim oprirea poftelor, să strigăm cu lacrimi către Stăpânul: Dă-ne, Doamne, dar, ca să ne ajutorezi spre voile Tale, mult-Îndurate.

Primind darul Postului, să preaslăvim pe Cel ce ni l-a dat spre mântuire; și să-l lucrăm cu dea-dinsul, ca să luăm iertarea greșelilor noastre, din mâna Celui ce ne-a făcut.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Potolește tulburarea poftelor mele, tămăduiește rănila sufletului meu, ridică-mă din somnul lenevirii cu mijlocirea ta, cu ajutorul tău, Preasfântă Stăpână, Maică Fecioară.

Altă Tricântare, același glas:

Irmos: Mentea mea cea steapă...

Înălțându-Te de voie pe Cruce, Mântuitorule, toată făptura pământului s-a clătinat, și s-a rupt catapetasma Templului.

Rănit-Te-ai pe Cruce, Iisuse al meu pentru mine, și ai fost împuns în coastă, Bunule; pentru aceasta cu credință mă închin dumnezeieștii stăpânirii Tale.

Slavă..., a Treimii:

Plecând genunchii la pământ, mă închin Tatălui și pe Fiul slăvesc și pe Duhul laud, stăpânirea cea cu o voie și în trei ipostasuri.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Necuprinsă este taina nașterii tale, Preacurată Marie, că ai născut pe Dumnezeu fără ispită bărbătească, și ai rămas nestricată.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Sfințind, Hristoase, vremea Postului cu puterea Ta, mântuiește-ne pe noi cei ce ne închinăm Ție, de toate lațurile vrăjmașului.

Irmosul:

Mentea mea cea steapă fă-o «roditoare de virtuți, lucrătorule «al celor bune, săditorule al celor «folositoare, cu milostivirea Ta».

Sedealna sfântului din Minei, Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am auzul Tău și m-am Atemut, cunoscut-am lu-
«crurile Tale și m-am spăimântat,
«Doamne».

Avraam, prin virtute și prin iubirea de străini, a primit Treimea, Care a venit la el în chip de îngeri.

Bogăția nefurată este darul cumpătării, și cel ce se îmbogățește cu aceasta, se va îmbogăți de Dumnezeu.

Veniți să plângem și cu cuvântul, prin credință strigând: Dumnezeuule, fii milostiv nouă, celor ce am greșit mult.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Maică fără prihană, binecuvântată Fecioară curată, roagă pe Fiul tău și Dumnezeul nostru pentru lume.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Cel ce ai răsărit lumina și ai luminat zorile, și ai arătat «ziua, slavă Ție; slavă Ție Iisuse, «Fiul lui Dumnezeu».

Postind odinioară, Moise în muntele Sinai, văzător de Dumnezeu s-a făcut, și Ilie pe car de foc a fost înălțat la cer.

Prin postire a gustat odinioară înțeleptul Isaia din cărbunele acela, când s-a atins cu cleștele de buzele lui.

Postind mai înainte Daniel împreună cu cei trei tineri, fâlcile leilor au sfărâmat și au călcat văpaia cea arzătoare.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Curată Născătoare de Dumnezeu, ceea ce fără stricăciune ai purtat pe Dumnezeu în pântecele tău, păzește turma ta și o ferește nevătămată.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Precum ai mântuit pe Iona prorocul, Hristoase Dumnezeu, așa și pe mine scoate-mă «dintru adâncul greșelilor și mă «mântuiește, Unule, Iubitorule de «oameni».

Pe Iona, cinstitul post l-a păzit de chit, oarecând; să postim dar din inimă, ca să scăpăm de stricăciunea gheenei.

Ninivitenii cu pocăință fierbinte și cu dragoste au preschimbât urgia lui Dumnezeu; acelora, cu dorința, toți să râvnim.

Postul de acum ne cheamă pe noi la pocăință; să alergăm dar toți cu dorire și să cunoaștem ce este darul postirii.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai născut cu mijlocire nespusă pe Mântuitorul lumii, Hristos, Dumnezeu nostru, pe Acela nu înceta rugându-L să mântuiască tot neamul celor ce te laudă pe tine.

După cântarea a 6-a, condacul sfântului; iar dacă nu are, se zice martirica.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Dumnezeul părinților, Te rugăm: Nu ne rușina pe noi, «Iubitorule de oameni; ci fă cu noi «după blândețele Tale în veci».

Să ne facem și noi ca Daniel acela, care prin post a îmblânzit în groapă pe leii cei ce răcneau.

Celor trei tineri să urmăm cu frică, ca să scăpăm și noi de focul gheenei, precum și aceia de cuptorul Babilonului.

Să postim și noi cu inima curată, și să ne curățim trupul, și tot duhul în întregime să-l închinăm lui Dumnezeu.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară Maică curată, nu înceta să rogi pe Cuvântul cel mai înainte de veci, Care S-a întrupat din tine, să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Să slăvim pe Împăratul Hristos Domnul, pe Care L-au măr-
«turisit în cuptor tinerii cei robiți,
«cu glas mare grăind: Toate lucru-
«rile lăudați-L și-L preaînălțați
«întru toți vecii».

Postind mai înainte Iosif, a scă-
pat de amestecarea femeii celei
fără de lege, și împărăția a dobân-
dit. Pentru aceasta și noi să stin-
gem, cu postul, săgețile cele aprinse
ale vrăjmașului Veliar.

Cu postul, David a câpătat biru-
ință asupra celui de alt neam și
împărăția a aflat. Pentru aceasta și
noi, prin înfrânare, să luăm biru-
ință asupra vrăjmașilor, și întru
Domnul să ne încununăm.

Să păzim și noi virtuțile acesto-
ra: bărbăția lui Iov, neviclenia lui
Iacov, credința lui Avraam, înțe-
lepciunea lui Iosif și vitejiile lui
David.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Împăratul Hristos, pe Care
L-a născut nouă Fecioara Maria,
și după naștere a rămas fecioară
curată, pe Acela toate lucrurile
lăudați-L ca pe Domnul, și-L prea-
înălțați întru toți vecii.

Apoi Tricântarea

Irmos: Pe Dumnezeu, Cel ce S-a pogorât...

În chipul crucii ridicându-și
Moise palmele, în munte, a
biruit pe vrăjmași; iar Tu, Mân-
tuitorul, pe Cruce mâinile întin-
zându-Ți, ai omorât tirania iadu-
lui cea atotpierzătoare.

Cu piroane pe Cruce pironin-
du-Te și în coastă împuns fiind,
Hristoase Mântuitorul meu, ai
izbăvit pe pământeni din blestem
și bucuriei celei fără de sfârșit
părtași i-ai arătat; pentru aceasta
binecuvântăm iubirea Ta de oa-
meni.

Răsărind vremea Postului, du-
hovnicește luminează simțirile su-
fletului și alungă negura patimilor.
Pentru aceasta noi să-l îmbrățișăm
din inimă, înălțând pe Hristos
întru toți vecii.

Postul omoară patimile cele de su-
flet pierzătoare și desfătărilor cele
omorâtoare, și cu adevărat așază
pornirile și mișcările inimii. Deci să-l
primim cu credință și cu osârdie.

Nu ca pe o începere de Post,
știind credincioșii această sfântă
zi, o cinstim cu gând curat, ci pen-
tru că este intrare și mergere către
ușile cele dinaintea Postului.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Deschide-ne nouă, celor ce ba-
tem și mila ta chemăm, Fecioară,
ceea ce ești a oamenilor grabnică
scăpare, și întru toate tare ajută-
toare, și celor din nevoi adevărată
sprijinitoare.

Altă Tricântare

Irmos: Pe Cel ce a închipuit...

Ridicându-Te pe cruce, Stă-
pâne al tuturor, iarăși ai
chemat pe Adam împreună cu Eva,
Hristoase Mântuitorule, și ducân-
du-i în rai, Te laudă pe Tine întru
toți vecii.

Înălțându-Te Tu, Hristoase, pe cruce de voie, razele soarelui de frică s-au stins și ziua a apus. Pentru aceasta tâlharul Te-a mărturisit pe Tine Dumnezeu într-o vecie.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Întocmai cu Tatăl, pe Fiul și pe Duhul Sfânt credem a fi, Sfânta Treime într-o Dumnezeire, Căreia cu credință ne închinăm, învățătura lui Arie pururea călcând-o.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cum te voi lăuda după cuviință, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, eu, cel întunecat acum cu multe păcate? Ci, o, Preasfântă! Iartă-mi îndrăzneala săracăcioasei mele cântări.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cruce, nădejdea credincioșilor, arma împăraților, slava preoților, tăria sihaștrilor, cu puterea ta pe toți cei ce te slăvesc mântuiește-i în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălțându-L pe Dânsul într-o vecie.

Pe Cel ce a închipuit mai înainte «oarecând în rug lui Moise, mi-nunea Fecioarei în muntele Sinai, «lăudați-L, binecuvântați-L și-L «preainălțați într-o vecie».

Și se cântă: Ceea ce ești mai cinstită...

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Mărim toți iubirea Ta de oameni, Hristoase Mântuitorul nostru, Cel ce ești slava

«robilor Tăi și cununa credincioșilor; Cel ce ai mărit pomenirea celei ce Te-a născut pe Tine».

Moise în Egipt marea a desfăcut și pe popor l-a trecut și l-a hrănit în pustia cea neumblată, cu postul făcând minuni.

Isus al lui Navi cu înfrânarea a sfințit pe popor și cu sorți le-a împărțit pământul făgăduinței, trecându-i mai înainte Iordanul.

Ghedeon acela numai cu trei sute de bărbați, cu luminile a biruit pe cei de alt neam, cu înfrânarea și cu rugăciunea; același și noi râvnind să ne asemănăm.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, curată, preacinstită lauda fecioriei, întărirea îngerilor, ajutătoarea oamenilor, bucuria lumii, Marie, ceea ce ești Maica și slujitoarea Dumnezeului nostru.

Apoi Tricântarea

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

Pe Cruce dumnezeieștile palme întinzându-Ți ai împreunat cele de mai înainte osebite, Mântuitorule; și mijlocind ai adus ca un dar Tatălui ființa omenească cea osândită. Pentru aceasta lăudăm preacurată răstignirea Ta.

Darul sfântului Post strălucind ne trimite nouă raze, curățind mai înainte curgerea gândurilor și gonind întunericul sașului. Pentru aceasta cu osârdie să-l primim credincioșii.

Postul cel purtător de lumină plinind, paharul dumnezeieștilor daruri astăzi mai înainte ni-l arată

tuturor; ci vrând să luăm și noi parte din acestea, spre folosul sufletului, să ne rugăm Stăpânului tuturor ca să ne ajute.

Cu piroanele dumnezeieștilor Tale mâini ai pironit, Îndurate, păcatele noastre pe cruce, și cu sulița coastei Tale ai rupt viclenele înscrisuri ale păcatelor și smintelilor celor rele; pentru aceasta lăudăm preacurata Ta răstignire.

Cărarea cea bună a virtuților se deschide, nevoița dumnezeieștilor posturi, iată, tuturor se gătește; cei ce voiți să vă nevoiți după lege rugați pe Hristos să ne dăruiască nouă de sus vreme cu pace.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cu rugăciunea cea preagrabnică, cu acoperământul tău cel pururea veghetor, cu ajutorul tău cel tare, stăpână curată, păzește acum pe credincioșii robii tăi, de toată asuprirea potrivnică, de patimi și de greșeli; iar de ispite izbăvește-ne pe noi.

Altă Tricântare

Irmos: Pe ceea ce a zămislit...

Pe lemnul Crucii de voie pironindu-Te, pe noi pe toți ne-ai mântuit din blestemul legii. Pentru aceasta după datorie pe Tine Te slăvim, Hristoase.

Toți ne închinăm patimilor Tale, Mântuitorule, pe care de bunăvoie le-ai primit, ca să scapi neamul omenesc din robia vrăjmașului.

Slavă..., a Treimii:

Din veac și fără stricăciune a născut Tatăl pe Fiul, și Duhul este

de o ființă cu Tatăl și cu Cuvântul, Treime nedespărțită.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preabinecuvântată Marie, roagă pe Mântuitorul, Cel ce S-a întrupat din tine, ca să ne dea iertare de greșeli, nouă păcătoșilor.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Pe cei ce te iubesc pe tine, Cruce, învrednicește-i cu puterea ta de a trece vremea Postului cu pace, și-i scapă de robia vrăjmașului.

Irmosul:

Pe ceea ce a zămislit după trup, «în pânțele, mai presus de fire, pe «Cuvântul Cel ce a strălucit mai «înainte fără de ani din Tatăl, pe «singura Născătoare de Dumnezeu, «credincioșii o mărim».

Svetilna glasului (de 3 ori).

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica zilei, glasul 1:

De bucate postind, suflete al meu, și de poște necurățindu-te, în deșert te lauzi cu nemâncarea; că de nu ți se va face ție pricină de îndreptare, ca un mincinos vei fi urât de Dumnezeu, și demonilor celor mai răi te vei asemăna, care niciodată nu mănâncă. Deci caută să nu faci netrebnic postul păcătuind; ci nemișcat să rămâi spre pornirile cele fără cale, părându-ți că stai înaintea Mântuitorului Celui ce S-a răstignit, și mai ales că te răstignești împreună cu Cel ce S-a răstignit pentru tine, strigând

către El: Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta... (vezi p. 120). Și aceeași stihiră.

Stih: Și să fie lumina Domnului... (vezi p. 120).

A Mucenicilor:

Pe voi, prealăudaților Mucenici, nici necazul, nici strâmtorarea, nici foamea, nici prigoana, nici primejdia, nici furia fiarelor, nici sabia, nici focul cel amenințător n-au putut să vă despartă de Dumnezeu. Ci mai vărtos pentru dragostea ce ați avut către Dânsul nevoindu-vă, ca și cum ați fi fost cu trupuri străine, nu v-ați adus aminte de fire, nebăgând seamă de moarte. Pentru aceasta, după vrednicie, pentru durerile voastre, ați luat plată; împărăției cerurilor moștenitori v-ați făcut. Rugați-vă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Crucii – a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Fecioara cea fără prihană dacă a văzut pe Mielul înălțat pe cruce, plângând, a strigat: Preadulcele meu Fiu, ce vedere nouă și preaslăvită este aceasta? Cum, Cel ce ții toate cu mâna, Te-ai pironit pe lemn cu trupul?

Apoi: Bine este a ne mărturisi..., Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., troparul: În Biserica slavei Tale stând..., Doamne miluiește (de 40 de ori), Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvintează părinte: Preotul zice:

Ecfonisul:

Cel ce este binecuvântat Hristos, Dumnezeul nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Apoi: Împărate ceresc, pe credinciosul... (Vezi *Ceaslov*).

Și se fac trei metanii mari, cu rugăciunea Sfântului Efrem: Doamne și Stăpânul vieții mele... După aceasta, se fac 12 închinăciuni mici, zicând în taină la fiecare închinăciune: Dumnezeule, curățește-mă pe mine păcătosul... Și sfârșind închinăciunile, se zice iarăși rugăciunea toată: Doamne și Stăpânul vieții mele... Și se face o metanie mare.

Se adaugă și Ceasul întâi, la care se citește învățătura pentru credință a Sfântului Teodor Studitul. La Ceasul întâi, troparul: Dimineața auzi glasul meu..., fără cântare. Pașii mei..., și: Să se umple gura mea... După Sfinte Dumnezeule... troparul: Degrab ne întâmpină pe noi..., Doamne miluiește (de 40 ori) și rugăciunea: Cel ce în toată vremea..., Doamne miluiește (de 3 ori) Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită..., Întru numele Domnului binecuvintează părinte, și metaniile obișnuite. Dacă nu urmează îndată Ceasul al treilea, se zice: Sfinte Dumnezeule..., Doamne miluiește (de 12 ori), Hristoase, lumina cea adevărată... și otpustul.

Apoi Litie în pridvor și ecteniile pentru morți.

În aceeași miercuri a brânzei, se citesc Ceasurile al treilea și al șaselea, cu metanii și cu troparele postului.

La ceasuri, nu se lovește în clopot.

La Ceasul al șaselea

Troparul prorociei, glasul al 3-lea:

Împărate Sfinte, Atotputernice, de Care se înfricoșează și se cutremură toate, mântuiește-ne pe noi; că poți ierta păcatele ca un milostiv.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

Apoi PROCHIMEN

Glasul al 6-lea:

Mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta (Ps. 27, 12).

Stih: Către Tine, Doamne, voi striga, Dumnezeu meu, nu mă trece cu vederea, tăcând (Ps. 27, 1).

Din Prorocia lui Ioil citire:

(II, 12-26)

Acestea grăiește Domnul: «Întoarceți-vă la Mine din toată inima voastră, cu postiri, cu plâns și cu tânguire». Sfășiați inimile, și nu hainele voastre, și întoarceți-vă către Domnul Dumnezeu vostru, căci El este milostiv și îndurat, încet la mânie și mult-Milostiv și-l pare rău de răul pe care l-a trimis asupra voastră. O, de v-ați întoarce și v-ați pocăi, ar rămâne de pe urma voastră o binecuvântare, un prinos și o jertfă cu turnare pentru Domnul-Dumnezeul vostru! Sunați din trâmbiță în Sion, gătiți postiri sfinte, prăznuiți sărbătoarea cea pentru toți! Adunați poporul, vestiți o adunare sfântă, strângeți laolaltă pe bătrâni, aduceți copiii și pruncii care sug la sân; să iasă mirele din cămara lui și mireasa din iatacul ei! Între tindă și altar să plângă preoții, slujitorii Domnului, și să zică: «Milostivește-Te, Doamne, către poporul Tău și nu face de ocară moștenirea Ta ca să-și bată joc de ea neamurile!». Pentru ce să se spună printre neamuri: «Unde este Dumnezeu lor?». Dar Domnul este plin de râvnă pentru țara Sa și Se îndură de poporul Său. Pentru aceasta a răspuns Domnul către poporul Său, grăind: «Iată, Eu vă voi trimite grâu, must și untdelemn și vă voi sătura și nu vă voi mai face de ocară printre neamuri! Prăpădul dușmanului de la

miazănoapte îl voi depărta de la voi și-l voi izgoni spre un ținut uscat și pustiu; capătul lui spre marea cea de la răsărit, iar sfârșitul, la marea cea dinspre apus; și se va ridica din el duhoare, și miros de stârv va porni din el, căci a săvârșit fapte de mândrie». Nu te teme, tu țară, bucură-te și te veselește, căci Domnul a făcut lucruri mari! Nu vă temeți nici voi, animalele câmpului, căci au înverzit pășunile pustului; căci pomii dau roadele lor; smochinul și vița de vie vor fi plini de roade. Și voi, locuitori ai Sionului, bucurați-vă și vă veseliți în Domnul Dumnezeu vostru, căci El v-a dat pe Învățătorul dreptății; și v-a mai trimis și ploaie, ploaie timpurie și târzie, ca odinioară. Și ariile se vor umple de grâu; iar teascurile vor da peste margini de must și de untdelemn. Și vă voi da ani de belșug în locul anilor în care au mâncat lăcustele mici, cele mari, cele zburătoare și stolurile de lăcuste, marea Mea oștire pe care am trimis-o împotriva voastră. Și veți mânca din destul și vă veți sătura și veți preaslăvi numele Domnului Dumnezeului vostru, Care a făcut cu voi lucruri minunate. Și poporul Meu nu se va rușina, în veci de veci!

P R O C H I M E N, glasul al 7-lea:

Domnul va da tărie poporului Său. Domnul va binecuvânta pe poporul Său cu pace (Ps. 28, 11).

Stih: Aduceți Domnului, fii ai lui Dumnezeu, aduceți Domnului miei oilor, aduceți Domnului slavă și cinste (Ps. 28, 1).

Apoi: Degrab să ne întâmpine îndurările Tale..., Sfinte Dumnezeule... și celelalte

obișnuite ale Postului. Apoi rugăciunea: Dumnezeu și Doamne al puterilor... Și se citește împreună și Ceasul al nouălea.

După aceasta, Obednița: Psalmii 102 și 145 și Fericirile, fără cântare, Slavă..., Și acum..., Pomenește-ne pe noi, Doamne... Și trei închinăciuni: Ceata cerească..., și celelalte. Și după: Tatăl nostru..., condacul hramului și al sfântului, Slavă..., Cu sfinții odihnește, Hristoase..., Și acum..., Ceea ce ești folositoare creștinilor..., Doamne miluiește (de 40 ori), Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită... Trei metanii mari, și cele 12 închinăciuni și iarăși o metanie mare, cu rugăciunea Sfântului Efrem.

După aceasta se începe Vecernia: Veniți să ne închinăm... (de 3 ori), Psalmul 103: Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul... și celelalte.

J O I

în săptămâna lăsatului sec
de brânză

LA VECERNIE, MIERCURI SEARA

La Doamne strigat-am... se pun stihirile după obicei, Slavă... Și acum..., a Născătoare de Dumnezeu.

PROCHIMEN, glasul al 5-lea:

Dumnezeule, întru numele Tău, mântuiește-mă, și întru puterea Ta mă judecă (Ps. 53, 1).

Stih: Dumnezeu, auzi rugăciunea mea, ia aminte la graiurile gurii mele (Ps. 53, 2).

Din Prorocia lui Ioil, citire:

(IV, 12–21).

Acestea grăiește Domnul: «Să se trezească toate neamurile și să vină în valea lui Iosafat, căci acolo voi așeza scaun de judecată pentru toate popoarele din jur. Aduceți

seceri, căci holda este coaptă, veniți, coborâți-vă, căci teascul este plin, ciuberele dau peste margini; fărâdelegile lor n-au seamăn. Mulțimi și iar mulțimi în Valea Judecății. Căci aproape este ziua Domnului în Valea Judecății! Soarele și luna se întunecă și stelele își pierd lumina lor. Din Sion Domnul va striga puternic și din Ierusalim va da glasul Său: pământul și cerurile se vor cutremura atunci. Atunci veți cunoaște că Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, Care sălășluiește în Sion, în muntele cel sfânt al Meu; Ierusalimul va fi altarul Meu, iar străinii nu vor mai trece pe acolo. Și în vremea aceea, din munți va curge must, văile vor fi pline de lapte, toate pâraiele din Iuda vor șerpui umplute de apă, iar din templul Domnului va ieși un izvor care va uda valea Sitim. Egiptul va fi pustit și Edomul se va preface în ținut nelocuit, din pricina silniciilor împotriva fiilor lui Iuda, fiindcă au vărsat sânge nevinovat în pământul lor. Dar Iuda va fi locuit în veci și de-a pururi și Ierusalimul din neam în neam. Voi răzbuna sângele pe care nu l-am răzbunat; și Domnul va locui Sionul în veac».

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Să nădăjduiască Israel spre Domnul de acum și până în veac (Ps. 130, 5).

Stih: Doamne, nu s-a măndrit inima mea, nici nu s-au înălțat ochii mei (Ps. 130, 1).

Apoi: Învrednicește-ne, Doamne, în seara aceasta...

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica zilei, glasul al 3-lea:

Răsărit-a primăvara Postului și floarea pocăinței. Deci să ne curățim pe noi, fraților, de toată întinăciunea, și Dătătorului de lumină cântând să-I zicem: Slavă Ție, Unule iubitorule de oameni.

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei... (vezi p. 113).

Și iarăși samoglasnica:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne... (vezi p. 113).

A Mucenicilor:

Mucenicii Tăi, Doamne, cu credință întărindu-se, cu nădejdea încredințându-se, și cu dragostea Crucii Tale sufletește unindu-se, au nimicit tirania vrăjmașului, și, dobândind cununile, cu cei fără de trup se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești mai întâi sfântă curată, lauda cetelor cerești, cântarea apostolilor, plinirea proorocilor, Stăpână, primește rugăciunile noastre.

Acum slobozește..., după Tatăl nostru..., troparul sfântului, Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu. Apoi ectenia: Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule... și trei metanii mari. Fie numele Domnului... Psalmul 33: Bine voi cuvânta pe Domnul..., Cuvine-se cu adevărat.. Apolisul, ieșirea în pridvor, și Litie pentru cei morți, după obicei.

Se cuvine a ști:

Că în Palestina, care este în părțile Ierusalimului, nu am apucat de la Sfinții Pă-

rinți să se facă nici Liturghie obișnuită, nici Liturghia mai înainte sfințită, miercură și vinerea în săptămâna brânzei; că în aceste două zile se cântă Aliluia, cu metanii scara și dimineața, precum s-a arătat mai sus.

Iar după Vecernie în aceste două zile se mănâncă brânză și ouă, păzind pravila celui între sfinți Părintelui nostru Nichifor Mărturisitorul, patriarhul Constantinopolului.

Să se știe de asemenea că: în miercură brânzei, seara, se citește Pavecernița mică și se cântă din Minei slujba sfântului ce se va întâmpla sâmbătă la rând: canonul și stihurile Vecerniei.

Pentru praznicul Aflării cinstului cap al Sfântului Ioan Înaintemergătorul:

De se va întâmpla luni sau marți sau joi în săptămâna brânzei, să se caute tipicul de la sfârșitul cărții. Asemenea și de se va întâmpla miercuri sau vineri în săptămâna brânzei.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Apostolilor din Octoih.

După a doua Catismă, Sedelnele Triodului, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Astăzi încununează toți Apostolii Postul cel de patruzeci de zile și mai înainte curățitor, și sfințesc vremea Postului cu puterea lui Hristos Mântuitorul, vestind mai înainte tuturor Învierea Lui și se roagă Domnului, ca să miluiască sufletele noastre.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară Preacurată, ceea ce ești acoperământ celor ce neclintit

nădăjduiesc în tine, mântuiește-i de tot felul de ispite și de nevoi și de primejdii cumplite, rugându-te Fiului tău împreună cu Apostolii Lui; și mântuiește pe toți cei ce te laudă pe tine.

Apoi se citește Cuvântul Sfântului Anastasie, igumenul din Muntele Sinai. Și Psalmul 50. Iar canoanele se cântă, precum este obiceiul, din Octoih și din Minei. Iar la cântările care au tricântare, se lasă la o parte cântările din Octoih.

TRICÂNTAREA

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea a 4-a, glasul al 4-lea:

Irmos: Auzit-a prorocul...

Luminat-au lumea cu raza ucenicii Tăi, Doamne, și rătăcirea au întunecat-o, risipind întunericul înșelăciunii; cu rugăciunile lor mântuiește pe cei ce Te laudă pe Tine.

Ușile cele dinaintea Postului, ce sunt încununate cu bunele roade ale nevoițelor, primesc pe cei ce aleargă cu trezvie. Deci să alergăm împreună toți credincioșii degrab, cu laude și cu cântări de taină.

Pentru îndrăzneala neînfrânării, primind haine de muritor, m-am îmbrăcat în ele, eu ticălosul; ci Tu, Fiul lui Dumnezeu, îmbracă-mă cu veșmântul cel luminat al nașterii de-a doua.

Viața mea s-a sfârșit cu viclesuguri și cu toată necurăția, dar scap la Tine, Cel preaîndurat; grăbește și mă mântuiește, Hristoase, Dumnezeuule, cu bunătatea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Zămislit-ai în pântece, mai presus de cuvânt, și ai născut mai presus de fire, de Dumnezeu Născătoare, pe Stăpânul făpturii. Căruia neîncetat te roagă să ne mântuiești de toată mânia, pe noi cei ce te ferim pe tine.

Altă Tricântare, glasul al 2-lea:

Irmos: Venit-ai din Fecioară...

Risipind întunericul neînfrânării cu razele învățăturilor voastre, Apostoli, ați luminat cu înfrânarea pe toți cei păcătoși și pe cei drești, ca niște prealăudați.

Ca niște mărgăritare luminoase, Apostoli ai Cuvântului, toate marginile le-ați împodobit cu postirea și ați înfrumusețat acum cu adevărat bunul neam al sufletelor noastre.

Cuptorul poftelor cu roua postului răcorindu-l, Apostoli, pe toți oamenii i-ați învățat să-l aibă ca o cetate nejefuită și locuință de sfințenie.

Slavă...

Greșit-am mai mult decât toți oamenii, eu ticălosul, și am păcătuțit fără căință, ca Manase; fă-mi, Doamne, chipuri de pocăință, mai înainte de a mă topi moartea.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine liman de mântuire și zid nemișcat, toți credincioșii te știm, stăpână Născătoare de Dumnezeu; că tu cu rugăciunile tale scapi din primejdii sufletele noastre.

Irmosul:

Venit-ai din Fecioară, nu sol,
«nici înger; ci Tu însuși, Domnul,
«Te-ai întrupat și m-ai mântuit pe
«mine, tot omul. Pentru aceasta
«strig Ție: Slavă puterii Tale,
«Doamne».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Toate le-ai așezat...

Tot pământul s-a umplut de
lauda Ta, Doamne, că peste
el a trecut dumnezeiasca vestire a
dumnezeieștilor Țăi ucenici; din
adâncul necunoștinței întorcându-l
la cunoștință, ca să cânte: Binecu-
vâțați lucrurile Domnului pe
Domnul și-L preaînălțați în veci.

Darul pocăinței cel dumnezeiesc
s-a arătat, mântuire aducând celor
ce petrec în nevoințele și în luptele
sudorilor și ostenelilor ei. Pentru
aceasta, aleargă, suflete al meu, că-
tre Stăpânul tău, cerând să iei ier-
tare păcatelor tale celor multe.

Curgerea Postului celui dat de
Dumnezeu s-a deschis. Deci să-l
întâmpinăm luminat, cei ce avem
trebuință de milă; că însetează
Înduratul de mântuirea noastră, și
se întinde să dea iertare celor ce-L
caută cu osârdie și Îi slujesc cu
dragoste.

Suflete, oprește-ți gura cu postul
și cu cuget de pace și hrănește pe
Domnul cu facerea de bine, adu-
cându-I Lui bucatele virtuții, ca
niște jertfe binemiroitoare, și stri-
gă neîncetat: Binecuvâțați, lucru-
rile Domnului, pe Domnul.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Sfântă Născătoare de Dumnezeu,
ceea ce stăpânești pe toți, primind
rugăciunile robilor tăi, izbăvește-mă
de întuneric și de focul cel nestins,
curățind mulțimea răutăților mele
cu mijlocirea ta, și cu singură dum-
nezeiască rugăciunea ta.

Altă Tricântare

Irmos: Înfricoșatu-s-au de nespurcatul...

Pe voi, Apostoli, dându-vă
Hristos ca pe o lumină în
toate marginile lumii, v-a zis: Mer-
gând între neamuri, învățați ca să
Mă știe pe Mine, că, fiind cu trup
M-am hrănit cu postul, și călcând
toată puterea vrăjmașului, am ară-
tat oamenilor calea cea dreaptă.

Arătat-ai, Hristoase, postul spre
iertarea oamenilor, și spre lepăda-
rea poftelor; că prin el Apostolii
Țăi au bineplăcut Ție, și lumină-
tori luminați pe pământ s-au ară-
tat; propovăduind pe Domnul în
trei fețe și într-o ființă tuturor celor
ce-L laudă.

Trimiși ați fost de învățătorul
Hristos, o Ucenicilor, propovădui-
tori neamurilor, ca să le luminați
cugetele cu dumnezeieștile învăță-
turi, să se oprească de la poftă și de
la bucate, să iubească înfrânarea,
și să-L cunoască pe Dânsul, Domn
și Ziditor lumii și făcător de bine
tuturor.

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul și pe
Sfântul Duh, Dumnezeu.

Precum Cain ucigașul, oare-
când, așa și eu nu am adus jertfa

sufletului meu fără prihană, Hristoase, fiind biruit de cuget necurat; ci nu Te scârbi de mine, cel ce vin cu post către Tine, preabunule Mântuitorul meu. Caută spre darurile pe care cu dragoste le aduc Ție, Dumnezeu meu, în vremea Postului.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fericit s-a făcut pântecul Maicii lui Dumnezeu, de vreme ce a primit pe Cuvântul, Care S-a amestecat cu chipul omenesc după ipostas, prin grosimea trupului ce a luat dintr-însa; și s-a arătat cetate lui Dumnezeu, în care a binevoit a locui Cel Preaînalt și Domnul Dumnezeu. Pentru aceasta strigăm ție: Bucură-te, ceea ce ești plină de har, curată Născătoare de Dumnezeu.

Irmosul:

Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Înfricoșatu-s-a de nespurcatul «trup, cel împodobit asemenea cu «sufletul, al tinerilor celor curați, «și s-a depărtat focul cel nemăsurat, ce se hrănise cu multă materie; și văpaia cea pururea vie potolindu-se, cântare vecuitoare se «cântă: Pe Domnul toate lucrurile «lăudați-L, și-L preaînălțați întru «toți vecii».

Se cântă: Ceea ce ești mai cinstită...

Cântarea a 9-a:

Irmos: Că mi-a făcut mie mărire...

Pentru că v-a trimis ca pe niște luminători neînșelători în lume, ca să ne scoateți din adân-

cul păcatelor, laudăm cu bucurie pe Cel ce v-a întărit pe voi, ca pe niște Apostoli ai Săi.

Pentru că v-a trimis Hristos pe voi, înțelepților, ca niște sare în lumea cea de demult neînțeleaptă, ca să o înțelepțiți spre cunoștința Lui, pe Acesta Îl laudăm cu credință.

Pentru că mulțimea greșelilor celor cumplite m-a cuprins, cu lacrimi cad înaintea Ta, Hristoase, cerând să-mi dai loc de iertare în vremea Postului.

Pentru că sunt legat cu lanțurile nedezlegate ale poftelor mele, suspin și strig către Tine, Mântuitorule: Liberează-mă și pe mine, ca să laud cu bucurie milostivirea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Fiindcă te-a arătat Dumnezeu pe tine, Fecioară curată, ajutoare neamului omenesc, nu înceta rugându-L cu deadinsul pentru noi credincioșii.

Altă Tricântare

Irmos: Ceea ce ai încăput în pântece...

Postul a arătat ceata Apostolilor în toată lumea, strălucind cu raza Ta cea dumnezeiască și luminând neamurile.

Ceata ucenicilor Tăi, Iisuse, Iubitorule de oameni, a învățat neamurile păgânilor să strângă bogăția postului.

Glăsuirea cea de douăsprezece strune, adică adunarea Apostolilor Tăi, dăruiește oamenilor bogăția înfrânării și izvorul mântuirii.

Slavă...

Cu glasul fiului risipitor strig către Tine, Doamne, Părinte îndurate: Greșit-am, mântuiește-mă; să nu mă desparți de slava Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai purtat în pânțele tale pe Dumnezeu ca pe un om, și viața lumii ai izvorât, pe tine te lăudăm, Preasfântă Fecioară.

Irmosul:

Ceea ce ai încăput în pânțele pe «Dumnezeu cel neîncăput și ai născut bucuria lumii, pe tine te lăudăm, Preasfântă Fecioară».

LUMINÂNDA din Octoih.

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica zilei, glasul al 3-lea:

Strălucit-a buna podoabă a înfrânării, care alungă negura demonilor; sosit-a cinstea Postului, aducând tămăduirea patimilor sufletești. Cu aceasta, oarecând, Daniel și tinerii cei din Babilon întrarmându-se, acela a înfrânat gura leilor, iar aceștia au stins văpaia cuptorului. Cu care împreună mântuiește-ne și pe noi prin același post, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta... (vezi p. 120).

Tot stihira aceasta.

Stih: Și să fie lumina Domnului... (vezi p. 120).

A Mucenicilor:

Ca niște luminători în lume străluciți și după moarte, sfinților, cu nevointă bună nevoindu-vă; deci

având îndrăznire, rugați pe Hristos să miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești între femei sfântă, Născătoare de Dumnezeu, Maică ce nu știi de nuntă, roagă pe Împăratul și Dumnezeu, pe Care L-ai născut, să ne mântuiască pe noi, ca un iubitor de oameni.

Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului..., Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., troparul, Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu. Ceasul întâi, după obicei și otpustul.

VINERI

în săptămâna lăsatului sec
de brânză

LA VECERNIE, JOI SEARA

Se săvârșește slujba cu metanii, precum s-a arătat și mai înainte, marți în săptămâna lăsatului sec de brânză.

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile după obicei. Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu – a Crucii. Lumină lină..., Prochimenul zilei.

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica zilei, glasul al 2-lea:

Crucea Domnului este înfrânarea a toată desfătarea, și lege de postire celor ce se închină ei fără încetare. Că cei ce privesc neîncetat la Cel ce s-a pironit pe ea, își răstignesc trupul împreună cu patimile și cu postele. Pentru aceasta să ne sârguim să ne facem și noi curați prin post; să ne împărtășim cu Cel ce S-a împărtășit nouă cu iubirea de oameni prin

Pătimiri și dintru a Sa nepătimire a împărțit firii noastre, Cel ce are mare milă.

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei... (vezi p. 113).

Tot aceeași samoglasnică

Stih: Miluiește--ne pe noi, Doamne... (vezi p. 113).

A Mucenicilor:

Mucenicii cei ce n-au poftit desfătarea pământească, cereștilor bunătăți s-au învrednicit și s-au făcut împreună-cetățeni cu îngerii. Doamne, pentru rugăciunile lor miluiește-ne și ne mântuiește pe noi.

Slavă..., Și acum..., a Crucii – a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Când de pe lemn...

Pe Strugurele cel preacopt, pe Care nelucrat L-ai purtat în pân-tece, Curată, dacă L-ai văzut spân-zurat pe lemn, plângând te-ai tânguit și ai strigat: Fiule, pentru mine ceea ce Te-am născut, picură dulceață, Făcătorule de bine, prin care să se curățească toată beția patimilor, cu dumnezeieștile mângâieri, ca un milostiv.

Acum liberează pe robul Tău..., troparul: Născătoare de Dumnezeu... și celelalte, făcând metaniile cele mari. Apoi apolisul. Se citește Pavcernița mare cu metanii, precum s-a arătat marți.

VINERI LA UTRENI E

După cei 6 Psalmi, se cântă: Aliluia, pe glasul Octoihului, și Cântările treimice ale glasului.

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii, din Octoih.

După a doua Catismă, Sedelnele Triodului, glasul al 7-lea:

Podobie: Ca ceea ce ai îndurare...

Înaltă fruntea Bisericii, cinstită Cruce, surpă trufia ereticilor cu puterea ta și veselește cetele ortodocșilor; învrednicește-ne să ajungem și noi toți la înălțarea ta și să ne închinăm ție, așternutului picioarelor lui Hristos, că întru tine ne lăudăm, lemn binecuvântat.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii – a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca ceea ce ai îndurare spre smerenia noastră și vezi pe cei de pe pământ, milostivește-te spre poporul ce este în primejdii, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu; stăruie, rugându-te, ca să nu pierim de tot. Roagă, ca o preacurată, pe Dumnezeu cel lesne-iertător să mântuiască sufletele noastre, Preasfântă Fecioară.

Apoi se citește Cuvântul Marelui Vasile despre post, al cărui început este: Trâmbițați cu trâmbița la lună nouă..., și Psalmul 50.

Canoanele se pun din Octoih, din Minei și ale Triodului, iar la cântările care au Tri-cântare se lasă acele cântări ale Octoihului și ale Mineiului, și se urmează după cum s-a arătat în miercurea din săptămâna aceasta.

CANONUL TRIODULUI

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: Apa trecând-o...

Vremea cea dumnezeiască a Postului a strălucit tuturor lumina cunoștinței, risipind întunericul păcatelor. Să-l primim dar cu inima umilită.

Iată, frumusețea pocăinței pre-schimbă sufletele cu venirea Postului. Să intrăm în el cu trezvie noi, credincioșii, ca să luăm dezlegare păcatelor.

Slavă...

Domniile, Stăpâniile, Heruvimii și toate Puterile, rugați-vă, ca să săvârșim noi cu pocăință vremea Postului, și cu toată curăția.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Sfântă Fecioară, ceea ce singură ești sprijin credincioșilor, dă-ne rugăciunea ta ajutătoare în vremea Postului, tuturor celor ce te știm pe tine, curată Născătoare de Dumnezeu.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Doamne, Cel ce ai făcut...

Să fugim cu primirea Postului de patimile cele pierzătoare de suflet, și să arătăm roade de umilință, cei ce mai înainte am mîniat cu păcatele pe Dumnezeul cel îndurat.

Toți să dorim cu osârdie, să ne aprindem acum candelile cu untdelemnul faptelor bune, ca să intrăm cu fecioarele cele înțelepte în luminata cămară, bucurându-ne.

Slavă...

Grăitorilor de Dumnezeu proroci, mucenici cu chip sfințit și dumnezeieștilor ucenici ai Mântuitorului, vă rugăm să cereți de la El să începem bine și să sfârșim cu bună-plăcere vremea Postului.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca pe o pricină a tuturor bună-tăților, pe tine. Stăpână, toți cu

deadinsul te rugăm, ca să vii împreună cu noi în lupta Postului și prin mijlocirea ta să ne dăruiești și sfârșitul lui mântuitor.

Irmosul:

Doamne, Cel ce ai făcut cele de «deasupra bolții cerești și al Bisericii Ziditorule, Tu pe mine mă «întărește întru dragostea Ta; că «Tu ești culmea doririlor și întărirea credincioșilor, Unule, Iubitorule de oameni».

După Cântarea a 3-a, Sedcalna Mineiului, Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina...

În ce chip se ivesc zorile, așa și Iharul Postului acum ne pune înaintea vremea pocăinței, risipind întunericul păcatelor.

Să hrănim pe săraci, ca să luăm milă pentru milă; și cu apa cea dumnezeiască a Postului să ne spălăm întinăciunile sufletești.

Slavă...

Cereștilor îngeri, rugați pe Dă-tătorul de bine să primească nevrednica noastră pocăință, cu nemăsuratele îndurări.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Curată, curățitoarea celor ce greșesc, sfântă stăpână, cu mijlocirea ta rupe zăpăsul păcatelor mele.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Pentru ce m-ai lepădat de la fața Ta, Cel ce ești lumină «neapusă, și m-a acoperit întune-

«ricul cel străin pe mine, ticălosul?
«Ci mă întoarce, Te rog, și la lumi-
«na poruncilor Tale îndreptează
«căile mele».

În această zi făcând început cu-
rățirii vieții, să ne gătim cu bucu-
rie, credincioșilor, spre nevoință;
aducând ostenele trupului și buna
rodire a sufletului Stăpânului tu-
tutor.

Pe Moise postul l-a arătat părtaș
minunatei vederi de Dumnezeu.
Acestuia dar, suflete al meu, ur-
mând, primește Postul, punând în-
tru tine dumnezeiești suiri, ca să
vezi lumina lui Dumnezeu.

Cu rugăciunile Sfinților Apostoli
și cu ale Sfinților Mucenici, Iisuse
îndurate, Te rugăm să ne învredni-
cești pe noi să trecem vremea Pos-
tului cu pocăință și cu toată pără-
sirea de păcate.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Având să intrăm prin ușa Postu-
lui, te rugăm pe tine, ușa lui Dum-
nezeu, Stăpână, să intri împreună
cu robii tăi și să ne lărgești cu ade-
vărat gândurile și cugetele, ca să
facem voile cele mântuitoare.

Apoi Tricântarea

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea a 5-a, glasul al 6-lea:

Irmos: Cu dumnezeiască strălucirea Ta...

Pironindu-Ți mâinile pe Cruce
și fiind împuns cu sulița în
coastă, Iubitorule de oameni, ai
rupt zapisul lui Adam cel căzut.
Pentru aceasta, Dătătorule de viață,
cu laude pe Tine Te slăvim.

Punându-mi asupra cu vicleșug
sarpele cel viclean patimi sufle-
tești, m-a alungat din rai; iar Tu,
Mântuitorule, pironindu-Ți pal-
mele pe Cruce, m-ai tras pe mine
la înălțimea nestrucăciunii.

Dumnezeiasca vreme a Postului,
care curățește patimile cele sufle-
tești și spală rănilile cele trupești, a
sosit acum, credincioșilor. Să aler-
găm dar cu toții, și cu dragoste să
o primim pe ea.

Vremea cea bună s-a arătat, care
îmbracă toată fața cu dumnezeiasca
veselie a sufletului; deci veniți cu
toții să o primim bucuroși, cu post
și cu rugăciuni, mai înainte cură-
țindu-ne.

Post, lacrimi, rugăciuni și de-
prinderi smerite să aducem Celui
ce S-a smerit pentru noi, ca în ziua
postirii să ne dea iertare de cele ce
am greșit.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cu strălucirile tale cele lumi-
noase, stăpâna lumii cea bună,
alungă întunericul sufletului meu
și noaptea păcatului meu, ca să-ți
cânt cu dragoste și să te fericesc.

Altă Tricântare, glasul al 8-lea:

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat...

Crucii Tale mă închin, Doam-
ne, Iubitorule de oameni,
prin care m-am izbăvit. Și laud
mântuitoarele și dumnezeieștile
Tale patimi, Stăpâne, prin care am
scăpat din patimile mele cele cu
durere, Cuvinte, mutându-mă la
viața cea nevătămătoare.

Nădăjduind în Cruce, lepădăm
de la noi înșelăciunea protivnicilor,

și întru dânsa credincioșii întărindu-ne, cunoscuți ne-am făcut lui Dumnezeu și, ca niște miei aleși de curând născuți, am băut laptele cel neînșelător.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tatăl și pe Cuvântul și pe Sfântul Duh, toți Îi slăvim întru o ființă; cunoștința luminată arătând de obște, închinarea și despărțirea după fețe, fără amestecare și fără schimbare.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nădejdea marginilor lumii și bucuria robilor tăi tu ești, Fecioară curată. Păzește, Preacurată, pe cei ce cinstesc chipul tău cu dragoste, și cu rugăciunile tale pe noi pe toți ne mântuiește de cel străin, ca o preamilostivă.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Calea Ta cea dreaptă îndreptează-o, Doamne, tuturor robilor Tăi, celor ce cinstesc cu dragoste nevoia postului, și pe noi ne întărește cu îndemnurile cele mai spre bine, învrednicindu-ne împărăției Tale celei sfinte.

Irmosul:

Pentru ce m-ai lepădat de la fața Ta...

Cântarea a 6-a:

Irmos: Curățește-mă, Mântuitorule...

Postind, Răscumpărătorul ne-a hotărât nouă această vreme curățitoare de spurcăciunile sufletești. Deci să ne apropiem credincioșii cu inima fierbinte, ca să luăm iertare.

Hristoase, Cel ce ai primit suspinul vameșului, și ai primit plân-

gerea cea din suflet a păcătoasei, primește ca un iubitor de oameni și rugăciunile noastre, dăruindu-ne iertare.

Slavă...

Cu rugăciunile propovăduitorilor și ale prorocilor, ale mucenicilor și ale Apostolilor Tăi, ale cuvioșilor, ale arhierilor și ale tuturor dreptilor Tăi, trimite, Hristoase, sufletelor noastre iertare de păcate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce singură ai întărit neputința ființei omenesti cu dumnezeiască nașterea ta, Preacurată, arată-te ajutătoare mie, celui ce intru în dumnezeiasca curgere a Postului.

Irmosul:

Curățește-mă, Mântuitorule, că «multe sunt fărădelegile mele, și «Te rog, scoate-mă dintru adâncul «răutăților, căci către Tine am strigat și mă auzi, Dumnezeul mântuirii mele».

După Cântarea a 6-a, condacul sfântului; iar dacă nu are, se zice martirica de la glasul de rând.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Tinerii evreilor în cuptor...

Luminându-se Ilie odinioară cu postul, o suflete, s-a înălțat în car de foc la cer. Acestuia asemănându-te, omoară neastâmpărările cu înfrânarea.

Iată vremea postirii îți arată lumina mântuirii; nu te lenevi, o suflete al meu, văzând că Dumnezeu rabdă îndelung; ci strigă cu deadinsul: Preabunule, miluiește-mă.

Slavă...

Postul întărind pe tineri, i-a păzit nearși de foc. Ci cu rugăciunile lor, Iisuse, izbăvește-mă de focul cel veșnic, cu multă milostivirea Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești singură ajutătoarea oamenilor, fii nouă, robilor tăi, ajutătoare în vremea postului; ca întru pocăință spre plăcerea ta făcând, să luăm împărăția cerurilor.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

De șapte ori tiranul haldeilor a ars nebunește cuptorul «cinstitorilor de Dumnezeu. Iar «văzându-i pe aceștia cu putere «mai bună mântuiți, Făcătorului și «Izbăvitorului a strigat: Tineri «binecuvântați-L, preoți lăudați-L, «popoare preaînălțați-L întru toți «vecii».

Cuptorul pocăinței să-l aprindem cu osârdie, și în el să ardem toate desfătărilor trupului și să ne rugăm Celui bogat întru milă, să nu luăm încercarea focului celui ce va să fie, strigând: Preoți binecuvântați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Vremea Postului ce vine ne va fi nouă îndemn a părăsi tot păcatul. Ci să nu ne moleșim, nici cu lene să alergăm, ca în scurte și în puține zile să spălăm spurcăciunile cele de mulți ani; cu umilința inimii, pe unul Dumnezeuul nostru lăudând întru toți vecii.

Cetele îngerilor, adunarea mucenicilor, sfântul sobor al dumnezeieștilor Apostoli, mulțimea cuvioșilor, a arhiereilor și a prorocilor pe Tine Te roagă, Bunule, preaîndurate, dă pocăință adevărată robilor Tăi în vremea Postului ce a început acum.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu preacurată, la tine scăpăm, miluiește-ne pe noi cu rugăciunea ta cea bună și fă îndurat nouă, tuturor, pe Fiul tău și Domnul, în vremea Postului ce vine acum; spre mântuirea credincioșilor, celor ce te laudă pe tine întru toți vecii.

Tricântarea

Irmos: Pentru legile părintești...

Nepăzind moștenirea părintească, ne-am robit legii păcatului, dar întinzându-Ți palmele Tale pe dumnezeiasca Cruce, slobozire tuturor ai dăruit printr-înșă; pe care cu credință o aducem Ție în zilele cele sfinte. Miluiește-ne, Îndurate, pe noi cei ce Te preaînălțăm întru toți vecii.

Cel ce cu Crucea Ta ai stricat despărțirea și peretele cel din mijloc al vrajbei, înnoind în marginile lumii pace bogată; dă-ne, Hristoase, să trecem postul ce vine cu pace, noi cei ce Te lăudăm pe Tine, Domnul, neîncetat, și Te preaînălțăm întru toți vecii.

Astăzi darul Postului raze de soare revarsă tuturor, curățind mai întâi întunericul cel din păcat. Deci, cei cuprinși de multe feluri de patimi, cu bucurie apropiin-

du-ne, să primim darul cu dragoste strigând: Pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cu amărăciune culegând cel întâi zidit în rai, odinioară, mănecarea cea fără socoteală, s-a lepădat, și osândindu-se a fost alungat din desfătare. Dar pironindu-Te Tu, Hristoase, cu piroane pe lemn, ai pironit înscrisul cel viclean al păcatului aceluia. Pentru aceea lăudăm milostivirea Ta cea multă întru toți vecii.

Legea postului lepădând, am alunecat în groapa păcatului. Deci trebuia să fie Postul de acum, ca săvârșindu-l noi, Îndurate, să ne trimiți nouă dar din cer și pace bogată, celor ce strigă: Pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Preasfântă Fecioară, ceea ce ești celor căzuți îndreptare, păcătoșilor mijlocitoare, străinilor odihnă, celor întristați mângâiere, risipește, Precurată, întristarea sufletului meu și te roagă să mi se dea mângâiere de sus de la Dumnezeu, mie celui ce-ți cânt cu osârdie și te laud întru toți vecii.

Altă Tricântare

Irmos: Îngerii și cerurile...

Văzându-Te firea fapturilor pironit, Îndurate, pe Cruce cu trupul, lumina zilei întru întuneric s-a schimbat, pământul s-a clătinat și toate s-au cutremurat.

Pe înălțimea Crucii împreună ai înălțat firea omenească, și din

dumnezeiasca Ta coastă băgăție de mântuire ai izvorât, Mântuitorule, celor ce se închină cu credință precuratelor Tale patimi.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Un Dumnezeu este Treimea nemutându-Se Tatăl în ipostasul Fiului, nici Fiul schimbându-Se în purcedere; ci osebite și dimpreună pe cele trei, o lumină, un Dumnezeu slăvesc în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Spune cum ai născut pe Cel ce a strălucit din Tatăl fără de ani, pe Cel împreună cu Duhul Sfânt lădat? Într-alt chip nu, ci numai precum știe singur Cel ce a binevoit a Se naște dintru tine, în veci.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Primind pocăința noastră, ca Cel ce ești bun din fire, izbăvește-ne, Doamne, de cursele vrăjmașului, ca prin credință și cu dragoste să lăudăm acum sfântă stăpânirea Ta.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Îngerii și cerurile, pe Cel ce șade «pe scaunul slavei, și ca un Dumnezeu este lădat neîncetat, bine-L «cuvântați, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii».

Și se cântă: Ceea ce ești mai cinstită...

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Spăimântatu-s-a de aceasta Scerul, și marginile pământului s-au minunat; că Dumnezeu

«S-a arătat oamenilor trupește, și
«pântecele tău s-a făcut mai des-
«fătat decât cerurile. Pentru aceasta,
«Născătoare de Dumnezeu, căpe-
«teniile îngerești și omenești pe
«tine te măresc».

Iată, vremea cea luminătoare a venit, ziua cea sfântă a strălucit. Fugi de întunecatele tale patimi, o suflete, și primește razele care te povățuiesc la lumină, bea umiliința ca pe niște vin, veselește-te și urăște beția desfătărilor.

Cu adevărat, foarte bună este vremea postului, pe care ai dat-o, Hristoase, tuturor credincioșilor spre îndepărtarea păcatelor, spre iertarea cea de mântuire și spre primirea darurilor; întru care Te rugăm, Mântuitorule, fă-ne părtași pe toți bunătăților Tale.

Varsă spre noi, Îndurate, milele Tale cele bogate după obicei, dă-ne lacrimi curățitoare de întinăciuni, și gânduri a Te iubi pe Tine, credință și dragoste curată, pocăință din destul și apropiere desăvârșită către Tine, Unule, Cel mult-Îndurat.

Dumnezeiasca mulțime a tuturor, îngerilor și cete prealăudate ale sfinților, rugați-vă acum cu dea-dinsul Celui bun să ne întărească pe noi, ca să alergăm fără împiedicare această dumnezeiască călătorie a Postului, și purtători de biruință să ne facă.

A Născătoare de Dumnezeu:

Iubitoare de bine Fecioară, ceea ce ai născut pe Mântuitorul cel bun, îmbunătățește-ne, Stăpână,

pe noi cei plini de răutățile patimilor și ale gândurilor celor nemăsurate, și îngreuiți cu sarcini de păcate cu anevoie a se purta. Ca după datorie să te mărim, ca pe o Născătoare de Dumnezeu.

Tricântarea

Irmos: Nu se pricepe toată limba...

Nu se pricepe nici firea oamenilor și nici a îngerilor să mulțumească milostivirii Tale, Făcătorule de bine; căci cu trupul de voie pentru noi ai sărăcit și pe lemn pentru noi Te-ai răstignit, blestem făcându-Te, ca să ridici blestemul cel dintâi al omenirii.

Luminata zi a postirii a sosit; vino, suflete al meu, să o întâmpinăm cu față luminată, cerând de la Stăpânul să ne trimită nouă de sus har și să aflăm îndreptare de multe greșeli; ca să nu fim ispitiți acolo, în înfricoșătoarea gheenă.

Sosit-a acum sfânta intrare a pocăinței, luminând sufletele tuturor celor ținuți întru întunericul păcatelor. Pentru aceasta, suflete al meu, abătându-te de la întunecarea sațiului poftelor, sârguiește-te a afla acolo desfătarea cea veșnică.

Pe lemn întinzându-Ți de voie mâinile, toate cele depărtate le-ai adunat, Dătătorule de viață, și cu sulița în coastă fiind împuns, îndelung-Răbdătorule, ai îndreptat înfrângerea ce a răsărit din coastă. Pentru aceasta, mulțumind, lăudăm îndurarea Ta.

Venind acum purtătorul de lumină post, ne cheamă la masă de

nevoințe. Pentru aceasta și noi credincioșii cu toții să primim cu trezvie cinstitul lui pahar, cel cu lacrimi curățitoare, ca să nu fim încercați acolo cu lacrimile cele fără tămăduire.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești spijinitoarea tuturor celor ce nădăjduiesc întru tine și folositoare neadormită celor din nevoi, Născătoare de Dumnezeu, scapă-ne pe noi de gheena cea veșnică și de amarele chinuri care ne așteaptă; ca, după, datorie să lăudăm măririle tale.

Altă tricântare

Irmos: Străin lucru este mamelor...

Rănilor Tale ne închinăm, Dătătorule de viață, prin care ne-am mântuit din păcat și din patimi; că prin cinstită Crucea Ta ne-am cunoscut pecetluiți spre mântuire și spre apărarea de toată cursa vrăjmașului.

Cu strălucirea Crucii Tale, Cel ce Te-ai răstignit de bună voie pentru mântuirea tuturor, luminează sufletele care laudă Pătimirile Tale, întru tot Îndurate, îndreptează-le și le povățuiește pe cărarea vieții.

Am greșit călcând poruncile Tale și de la începerea dumnezeieștii Tale cărări, Mântuitorule, departe ne-am abătut cu nepurta-re de grijă, Iubitorule de oameni; ci, Îndurate, cheamă din înșelăciune sufletele noastre.

Slavă...

Laudă, cinste și slavă Treimii se cuvine, ca unei Dumnezeiri și unei

Împărății neamestecate, netăiate; unei Dumnezeiri închinându-ne, că netăiată este cu firea, și neîncetat se slăvește.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Milostivește-Te, întru tot Îndurate, Împărate al slavei, pentru rugăciunile preacinstitei Tale Maici, când vei veni să judeci pe robii Tăi ca un milostiv; că întru Tine toți am crezut, și pe Tine Dumnezeu Te știm.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Postul cel purtător de lumină acum sosind, urmează a se primi masa nevoițelor cea pusă înainte. Pentru aceasta dar, cu trezvie și cu curățitoare lacrimi, credincioșii să primim acest pahar, ca să nu fim ispitiți acolo cu lacrimile cele nescicate.

Irmosul:

Străin lucru este mamelor fecio-
«ria, străină este și fecioarelor naș-
«terea de fii; iar întru tine, Născă-
«toare de Dumnezeu, amândouă
«s-au rânduit. Pentru aceasta toate
«semințele pământului pe tine
«neîncetat te mărim».

Luminânda, glasului (de 3 ori) și celelalte.

LA STIHOAVNĂ

Se cântă samoglasnica zilei, glasul
al 6-lea:

Mai înainte de Crucea cea mântuitoare păcatul împărățind, păgânătatea stăpânind, desfătarea cea trupească a oamenilor era fericită și poftetele cele trupești puțin le defăimau; iar de când s-a petrecut

taina Crucii și s-a stins tirania diavolilor, cu cunoștința de Dumnezeu, cereasca virtute petrece pe pământ. Pentru aceasta postul se cinstește, înfrânarea strălucește, rugăciunea se săvârșește, și mărturie este vremea aceasta care ni s-a dat de la Hristos Dumnezeu, Cel ce s-a răstignit spre mântuirea sufletelor noastre.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta... (vezi p. 120).

Și se repetă samoglasnica.

Stih: Și să fie lumina Domnului... (vezi p. 120).

A Mucenicilor:

Doamne, întru pomenirea sfinților Tăi toată zidirea prăznuiește: cerurile se veselesc cu îngerii, și pământul se bucură cu oamenii. Pentru rugăciunile lor miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., a Crucii – a Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurata, dacă Te-a văzut pe Cruce răstignit, plângând a strigat ca o maică: Fiul meu și Dumnezeuul meu, preadulcele meu Fiu, cum rabzi patimă de ocară?

Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului..., Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., troparul: În Biserica slavei Tale stând..., Doamne miluiește (de 40 de ori).

Preotul, ecfonisul:

Cel ce este binecuvântat, Hristos, Adevăratul Dumnezeuul nostru, totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Împărate ceresc... și se fac 3 metanii mari cu rugăciunea Cuviosului părintelui nostru Efrem Sirul: Doamne și Stăpânul vieții mele... Apoi celelalte închinăciuni.

După care, Ceasul întâi după obicei și, după metaniile cele obișnuite, se citește învățătura Cuviosului Părintelui nostru Teodor Studitul, apoi apolisul.

ÎN ACEEAȘI VINERI

În săptămâna lăsatului sec de brânză

Se citesc Ceasurele cu metanii, precum s-a arătat la ziua de miercuri.

La Ceasul al șaselea se cântă troparul prorociei, glasul al 6-lea:

Dă-ne nouă ajutor, celor din ne-caz, Doamne, și ne mântuiește pe noi, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum... tot acesta.

PROCHIMEN, glasul 1:

Fie, Doamne, mila Ta spre noi precum am nădăjduit întru Tine (Ps. 32, 22).

Stih: Bucurați-vă, dreptilor, întru Domnul; celor drepti se cuvine laudă (Ps. 32, 1).

Din Prorocia lui Zaharia, citire:

(VIII, 7-17)

Așa grăiește Domnul Savaot: «Iată că Eu voi izbăvi pe poporul Meu din țările de la răsărit și din țările de la apus. Și îi voi aduce înapoi și ei vor locui în mijlocul Ierusalimului și ei Îmi vor fi Mie popor, iar Eu le voi fi Dumnezeu, în adevăr și în dreptate». Așa grăiește Domnul Savaot: «Întăriți-vă mâinile voastre voi, care auziți în zilele acestea cuvintele din gura prorocilor din vremea în care s-a pus temelia templului Domnului Savaot, ca să se zidească templul!

Căci înainte vreme, nu se răsplătea nici omul, nici dobitocul, și cel care intra și cel ce ieșea n-aveau tihnă din pricina dușmanilor, și Eu pornisem pe toți oamenii, unii împotriva altora; dar acum nu mai sunt ca înainte vreme față de restul poporului Meu», zice Domnul Savaot. «Ci acum se fac semănături în bună pace! Via își va da rodul ei și pământul va da roadele lui, cerul va lăsa să pice rouă, iar Eu voi da în stăpânire, restului acestui popor, toate bunătățile acestea. Și se va întâmpla că, precum ați fost un blestem printre neamuri, tot așa, o, voi, casa lui Iuda și casa lui Israel, vă voi izbăvi pe voi, și veți fi o binecuvântare. Nu vă temeți, ci întăriți-vă mâinile!». Căci așa zice Domnul Savaot: "Precum M-am hotărât să vă pedepsesc, când ați întărâtat mânia Mea», zice Domnul Savaot, «și nu Mi-a fost milă de voi, tot astfel M-am gândit și am să fac bine Ierusalimului în aceste zile și casei lui Iuda. Nu vă temeți!». Iată rânduielile pe care trebuie să le păziți: «Să grăiască fiecare adevărul către aproapele său. Judecați și dați hotărâri drepte la porțile voastre; să nu cugetați fărădelege unul împotriva altuia și jurământul strâmb să nu-l iubiți, căci toate acestea le urăsc», zice Domnul.

PROCHIMEN, glasul al 3-lea:

Cântați Dumnezeului nostru, cântați; cântați Împăratului nostru, cântați (Ps. 46, 6).

Stih: Toate neamurile bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie (Ps. 46, 1).

Și celelalte toate, precum s-a arătat la miercuria din săptămâna lăsatului sec de brânză.

Să se știe că:

În sâmbăta și duminica din săptămâna lăsatului sec de brânză, Mineiul nu se cântă; ci slujba sfinților ce se vor întâmpla se cântă la Pavcerniță mai înainte, sau când va vrea cel mai mare.

S Â M B Ă T Ă

în săptămâna lăsatului sec
de brânză

Sâmbătă în săptămâna lăsatului sec de brânză se face pomenirea tuturor cuvioșilor și de Dumnezeu purtătorilor Părinți, cei ce au strălucit întru nevoie.

LA VECERNIE, VINERI SEARA

Se cântă Vecernia mai de timpuriu. După Psalmul începător, Catisma: Către Domnul, când m-am necăjit...

La Doamne, strigat-am..., se cântă stihurile podobnice, pe 6, glasul al 8-lea:

Podobie: Veniți, toți credincioșii...

Veniți, toți credincioșii, să lăudăm cetele cuvioșilor Părinți: pe Antonie căpetenia, pe luminatul Eftimie; pe fiecare deosebi și pe toți împreună, și viețile acestora ca un alt rai al desfătării cu gândul socotindu-le, cu bucurie să strigăm: Acești pomi pe care i-a sădit Dumnezeu nostru, aceștia înflorind, roadele vieții cele nestricăcioase le-au adus lui Hristos, ca să hrănească sufletele noastre. Către care să strigăm: Fericiți purtători de Dumnezeu, rugați-vă să se

mântuiască sufletele noastre (de două ori).

Bucură-te, Egiptule credincios, bucură-te, Libie preacuvioasă, bucură-te, Tebaida cea aleasă, bucură-te tot locul și cetatea și latura care ați hrănit pe cetățenii împărăției cerești; și pe aceștia cu înfrânarea și cu ostenele crescându-i, i-ați făcut doririlor lui Dumnezeu bărbați desăvârșiți. Aceștia luminători sufletelor noastre s-au arătat; aceștia cu raza minunilor și cu semnele faptelor au strălucit înțelepțește în toate laturile. Către care să strigăm: Părinți preafericiți, rugați-vă ca să ne mântuim noi! (de două ori).

Cine dintre pământenii va spune minunatele voastre vieți, Părinți din toată lumea? Și ce limbă va povesti sfințitele întru duhul nevoiște și sudori ale voastre? Nevoiștele virtuților, topirea trupului, luptele patimilor cele întru privegheri, rugăciuni și lacrimi? Voi în lume ca niște îngeri cu adevărat v-ați arătat; voi înșivă puterile demonice desăvârșit le-ați surpat, făcând minunate și preavestite semne. Pentru aceasta rugați-vă, Preafericiților, ca să aflăm și noi bucuria cea fără de sfârșit (de două ori).

Slavă..., glasul al 6-lea:

Sufletul cel după chipul lui Dumnezeu ferindu-l nevătămat, și mintea prin pustnicie punând-o stăpână peste patimile cele pierzătoare, v-ați urcat cât s-a putut la cea după asemănare. Că vitejește

silindu-vă firea, v-ați nevoit să supuneți pe cel mai rău celui mai bun, și trupul să-l faceți rob Duhului. Pentru aceasta, sihaștrilor, v-ați arătat înălțime, locuitori pustiei, celor ce bine se nevoiesc ajutători, îndrumători ai virtuților prea adevărați. Și acum, Preacuvioșilor, sfărâmându-se oglinzile, curat vedeți în ceruri pe Sfânta Treime; rugându-vă fără mijlocire pentru cei ce cu credință și cu dragoste vă cinstesc pe voi.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, cea dintâi a glasului de rând (Dogmatica).

Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 7-lea:

Dumnezeule, sprijinitorul meu ești Tu și mila Ta mă va întâmpina (Ps. 58, 10).

Stih: Scoate-mă de la vrăjmașii mei, Dumnezeule, și de cei ce se scoală asupra mea mă mântuiește (Ps. 58, 1).

Din Prorocia lui Zaharia, citire:

(VIII, 19-23)

Așa zice Domnul Savaot: «Postul din luna a patra, a cincea, a șaptea și a zecea vor fi pentru casa lui Iuda spre veselie și bucurie și zile bune de sărbătoare! Dar iubiți adevărul și pacea!». Așa zice Domnul Savaot: «Și vor veni încă popoare și locuitori din cetăți numeroase; și locuitorii dintr-o cetate vor merge în cealaltă, zicând: "Să mergem să dobândim îndurarea lui Iuda și să căutăm pe Domnul Savaot!». «Merg și eu!». Și vor veni popoare multe și neamuri puternice ca să caute pe Domnul Savaot

în Ierusalim și să se roage Domnului. Așa grăiește Domnul Savaot: «Și în zilele acelea zece oameni dintre limbile neamurilor vor apuca pe un iudeu de poala hainei și vor zice: Mergem și noi cu tine, căci am aflat că Dumnezeu este cu voi!».

PROCHIMENUL, glasul al 6-lea:

Să nădăjduiască Israel spre Domnul, de acum și până în veac (Ps. 130, 5).

Stih: Doamne, nu s-a mândrit inima mea, nici s-au înălțat ochii mei (Ps. 130, 1).

Învrednicește-ne, Doamne...

LA STIHOAVNĂ

Stihira samoglasnică, glasul al 2-lea:

Să ne curățim, fraților, de toată spurcăciunea trupului și a duhului; făcliile sufletelor noastre să le luminăm cu iubirea de săraci, nemâncându-ne unul pe altul cu clewetirea; că a sosit vremea întru care Mirele va veni să răsplătească tuturor după fapte. Să intrăm cu Hristos împreună cu fecioarele cele înțelepte, cu glasul tâlharului strigând către Dânsul: Pomeniște-mă, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei... (vezi p. 113).

Și iarăși aceeași stihiră.

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne... (vezi p. 113).

A Mucenicilor:

Sfinții Mucenici, rugându-se pentru noi și pe Hristos lăudând, toată înșelăciunea a încetat, și neamul omenesc prin credință se mântuiește.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Mulțimile călugărilor, pe voi îndreptătorilor Părinți cuvioși, vă cinstim; că prin voi pe cărarea cea dreaptă a umbla, cu adevărat, am cunoscut. Fericiți sunteți că lui Hristos ați slujit și puterea vrăjmașului ați biruit; cei ce sunteți cu îngerii împreună-vorbitori, cu dreptii și cu sfinții împreună-locuitori. Cu care rugați-vă Domnului, să miluiască sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobic: O, preaslăvită minune...

Bucură-te, odorul curăției. Bucură-te, sălășluirea cea curată a lumii celei fără de materie. Bucură-te, capul mântuirii noastre. Bucură-te, propovăduirea apostolilor. Bucură-te, lauda mucenicilor. Bucură-te, preacurată plinire a prorocilor, ceea ce ești cu totul fără prihană, lumina pustnicilor și a monahilor și mântuirea credincioșilor.

Apoi: Acum liberează... și, după Sfinte Dumnezeule..., troparul, glasul al 4-lea:

Dumnezeul Părinților noștri, Care faci pururea cu noi după blândețele Tale, nu depărta mila Ta de la noi, ci prin rugăciunile lor în pace îndreptează viața noastră.

Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat; Dumnezeu întru unire neamestecată întrupându-Se, și Crucea de voie pentru noi luând; prin care înviind pe cel întâi zidit, a mântuit de moarte sufletele noastre.

Tot acest tropar se zice și la: Dumnezeu este Domnul... și la sfârșitul Utreniei.

După aceasta, ectenia: Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule... și trei metanii mari.

Apoi: Fie numele Domnului... (de trei ori). Psalmul 33: Bine voi cuvânta pe Domnul..., Cuvine-se cu adevărat... și apolisul.

Și se face masă după obicei, precum s-a arătat și la miercurea din săptămâna lăsatului sec de brânză.

La Pavecerniță, Canonul morților cel de rând al glasului, la cimitir.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După cei 6 psalmi și după întâia Catismă, Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Cu strălucirile Părinților luminându-ne, și ca într-un rai vesel acum intrând, din pârâul desfătării să ne îndulcim: Vitejiile acestora cu mirare socotindu-le, să urmăm virtuților lor, Mântuitorului strigând: Cu rugăciunile lor, Dumnezeule, fă-ne pe noi părtași Împărăției Tale celei cerești.

Slavă..., asemenea:

Pe începătorul sihaștrilor Pavel, și pe Antonie înțeleptul, și pe Eftimie și pe ceilalți Părinți, cu un glas să-i laudăm toți, și pe dâșii să-i rugăm ca să roage neîncetat pe Hristos pentru noi, care săvârșim dumnezeiască și prealuminată pomenirea lor; slăvind cu cântări pe Mântuitorul și Domnul.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Mulțumim ție, pururea, Născătoare de Dumnezeu și te mărim, curată, și ne închinăm ție, laudând

nașterea ta, ceea ce ești plină de daruri, strigând neîncetat: Mântuiește-ne pe noi, Fecioară, întru tot milostivă și preabună, și ne răpește de la înfricoșătoarea pâra a demonilor, în ceasul cercetării, ca să nu ne rușinăm noi robii tăi.

După a doua Catismă, Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Înviat-ai din morți...

Pe Antonie și pe Eftimie și pe toți ceilalți purtători de Dumnezeu Părinți, toți să-i laudăm cu cântări, prăznuind pomenirea lor; că aceștia se roagă Domnului pentru toată lumea, ca să ne mântuim de blestemul cel de demult și să scăpăm de osândă.

Cu rugăciunile îngerilor, prorocilor, apostolilor, mucenicilor, aleșilor arhieriei și ale tuturor cuvioșilor, trimite milele Tale tuturor, Mântuitorule, și pace lumii, și Bisericii liniște dăruiește-i; Cel ce pentru noi de bunăvoie ai luat trup din Fecioara.

Slavă..., altă Sedealnă, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Ca într-o livadă plină de florile virtuților, a pustnicilor celor purtători de Dumnezeu, umblând, ne umplem de mirosul cel dulce; căci cu nevoințele încercărilor întărindu-se, trupul prin postire și-au supus duhului, ca pe un rob, viață îngerească pe pământ viețuind; pentru aceasta de mărire s-au învrednicit.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Cu rugăciunile celor fără de trup ai Tăi, Hristoase, și ale Înainte-

mergătorului, ale apostolilor, pro-
rocilor și mucenicilor, ale tuturor
sfinților și cuvioșilor și ale bunei
Maicii Tale, celei neispitite de bār-
bat, fiind înduplecat, dă-ne nouă
să umblăm întru lumina Ta și ne
învrednicește să aflăm împărăția
Ta, pentru milostivirea îndurărilor
Tale.

Apoi se citesc cuvintele Sfântului Efrem
despre Părinții cei ce s-au săvârșit, făcând
trei părți.

CANOANELE

Al hramului, cu irmosul pe 6, și al
sfinților pe 8.

CANONUL PĂRINȚILOR

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: Cântare să înălțăm, popoare...

Toți împreună cu cântări du-
hovnicești, cu un glas să lău-
dăm pe dumnezeieștii Părinții
noștri, cei ce au strălucit întru si-
hăstrie; pe care i-au izvodit Egiptul,
Tebaida și Libia, tot locul, ce-
tatea și latura.

Bucură-te, începătorule al sihaș-
trilor, Preaslăvite Antonie, Amun
de Dumnezeu purtătorule, lauda
Nitriei, Arsenie îngere, puterea tă-
cerii, și Amona, purtătorule de duh.

Veselește-te, vasul lui Dumnezeu
cu adevărat, Agatoane cel cu suflet
sfințit, Ahila și Amonie, florile pus-
tiei, Anuve și Alonie, Amonata și
Antime, luminate mărgăritare ale
virtuților.

Sfeșnicele alegerii astăzi să fie
de noi lăudate, Aris și Apolos cel
mare; luminile ascultării, Atre și

Acachie; cu aceștia și Avachir îm-
preună strălucește ca un luceafăr.

Hotar al viețuirii celei înalte s-a
arătat Auxentie, și nevoitor al cu-
răției, Avramie cel mare; cu care
Afrodisie, stâlp al înfrânării, îm-
preună cu Atinodor s-a arătat.

Strălucește ca o stea pe cer între
sihaștri Amonie, și dumnezeiescul
Anina; luminează împreună cu
aceștia și marele Antioh și Agapit
cel vestit, și alții strălucind împre-
ună cu aceștia.

Cu cântări sfințite să lăudăm pe
marele Atanasie, care luminat a
sihăstrit în Muntele Atonului, pe
luminătorul cel mare a toată lu-
mea; cu ale cărui rugăciuni, toți să
ne mântuim.

Cu viețile cele insuflate de Dum-
nezeu, v-ați arătat rai Bisericii cu
adevărat, înțelepților fericiți Pă-
rinți, toți după nume. Faceți ne-
încetat rugăciuni pentru noi către
Domnul.

Veniți, credincioșilor, iubitori de
mucenici, să cinstim pe răbdătorii
de chinuri cu cântări de peste an;
și cu laude întru credință, lui Hris-
tos Dumnezeuul nostru, cântând să
strigăm: Să cântăm Ție unuia, Stă-
pânului.

Slavă..., a Treimii:

Trei fețe prin Sine singure ipo-
statice ale unei Ființe laud: pe
Tatăl cel nenăscut, pe Fiul cel ce
S-a născut și pe Sfântul Duh; o
împărăție fără început, o stăpânire
și o Dumnezeire.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, preasfânt locaș, lână de Dumnezeu rourată, izvorule cel pecetluit al apei celei fără de moarte. Păzește, stăpână, cetatea ta nebiruită de nici un fel de vrăjmași.

Catavasie:

Cântare să înălțăm, popoare, «minunatului Dumnezeuului nostru, Cel ce a scăpat din robie pe «Israel, care cânta cântare de biruință și striga: Să cântăm Ție «unuia, Stăpânului».

Iar a doua Cântare din Psaltire nu se cântă; ci se cântă stihul: Cuvioșilor Părinți, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi.

Cântarea a 2-a:

Imnosul:

Vedeți, vedeți că Eu sunt Dumnezeuul vostru, Care «M-am născut mai înainte de veci «din Tatăl, și din Fecioara, fără de «bărbat, mai pe urmă M-am întrupat, și am dezlegat păcatul «strămoșului Adam, ca un iubitor «de oameni».

Acum ne umplem de mireasmă, alergând ca în alt rai al virtuților sihăstrești, cele sădite de Dumnezeu; care cu postirea și cu lacrimi le-au înflorit, în multe feluri roade de viați alese aducând lui Dumnezeu, precucuvioșii.

Marele Visarion, care a trăit viața păsărilor, ca un alt înger; încă și noul Iov, tarele Veniamin, precum și Vitalie luminătorul, care a mântuit lui Dumnezeu desfrânate, și

dumnezeiescul Vitimie, și vestitul Vavila cu aceștia, lăudați să fie.

Cu înălțimea vieții, cer te-ai făcut, o Benedicte, și casă a înțelepciunii, păstorule Vasian; încă și oarecare Vasile a luat cununa ascultării, că, în mormânt de viu locuind, ne arată nouă lumina ascultării.

Cântare să se dea lui Ghelasie, căci acest pururea pomenit a domnit peste patimi. Laudă lui Gherasim, căruia i-a slujit fiara, că a venit la dânsul pentru desăvârșirea virtuții lui slavă și lui Ghermano părintele, împreună și lui Gaie înțeleptul, slujitorul lui Hristos.

David care este cinstea și lauda Tesalonicului, luminatul de Dumnezeu Daniel, să fie lădat cel cu multe minuni; cu lucrul și cu cuvântul, Daniel cel din Schit, Dios și Dalmat, mai-marii sihaștrilor, sprinjinul credinței.

Ascultarea, cu mult mai buni decât lumina stelelor, a arătat pe Dometian și pe Dometie, gânditorii de Dumnezeu, ca pe doi luminători, luminându-ne pe noi; cu aceștia împreună și cei nenumiți, cu cinste să fie lăudați.

Ca o bogăție neîmputinată este credincioșilor a cuprinde racla cu moaștele celor ce s-au nevoit pentru Domnul, cu dreaptă credință. Veniți, fraților, să-i lăudăm ca pe niște mucenici, luând prin credință tămăduiri sufletelor și trupurilor.

Slavă..., a Treimii:

Unime, Ceea ce ești preadesăvârșită, preaînalte Dumnezeule în

trei ipostasuri: Părinte Cel ce ești nenăscut și Fiule Unule-Născut, Duhule Cel ce purcezi din Tatăl și prin Fiul Te arăți; o ființă și o fire, o domnie, o împărăție, mântuiește-ne pe noi toți.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Singură tu ai adus omenirii naștere străină, singură tu n-ai suferit stricăciunea firii, primind nașterea fără sămânță, și fără stricăciune. Pentru aceasta credincioșii, pe tine, curată, ca pe o Născătoare de Dumnezeu, după datorie, te slăvim.

Catavasie:

Vedeți, vedeți, că Eu sunt...

Cântarea a 3-a:

Irmos: Nu este sfânt ca Domnul...

În alt rai de virtuți al minunaților Părinți intrând, să gustăm din însuflețita desfătare a acestuia, cea pururea dătătoare de viață, cu credință laudându-i pe ei.

Să fie cinstiți Eftimie, steaua cea prealuminoasă, luceafărul Eladie, Efrem cel de Dumnezeu insuflat, cu Evloghie cel vestit, care au strălucit marginilor lumii cu faptele și cu minunile.

Să fie laudați cu cântări minunatul Zosima și Zaharia cel întru tot cinstit și Zinon și Zoil; Isaia cel mare și Ilie cel strălucit, cu aceștia să se cinstească.

Laud pe minunatul Teodor al Termei și pe Teodor din Enat, prealăudatul, cu care dimpreună vestesc și

pe Teodul cu Teona; cinstesc pe minunatul și marele Teodosie.

Lăudat să fie Teoctist, păstorul cel preaales, și înaltul la gând Talasie, marele Teodor ce s-a numit Sicheotul, care s-a arătat mare pe pământ cu semnele și cu minunile.

Alte stele răsar iarăși prealuminoase: colibașul Ioan, împreună cu cei trei din Scară, purtători de lumină, și cu alții mai mulți, care cu laudă au strălucit.

Să cinstim cu cântări și cu laude duhovnicești, noi cei ce ne-am adunat, iubitori de prăznuire, precinstita și cea de peste an pomenire a mucenicilor; că pururea se roagă lui Hristos pentru neamul nostru.

Slavă..., a Treimii:

Treime de o ființă și Unime dumnezeiască, Ceea ce ai unimea în despărțire și ai firea în Fețe; unește-ne pe noi într-o singură voință a poruncilor Tale.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cort făcut de Dumnezeu, mai înainte te-a însemnat Moise, care acoperea cu serafimii Sfânta Sfințelor, închipuind mai înainte, Fecioară, a ta curată naștere, din care era să Se hrănească după trup, Hristos.

Catavasie:

Nu este sfânt ca Domnul, și nu «este drept ca Dumnezeul nostru, «pe Care Îl laudă toată făptura; și «nu este sfânt afară de Tine, «Doamne, Iubitorule de oameni».

S E D E A L N A, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină pe noi...

Hristos, soarele dreptății, v-a trimis pe voi, sfinților, ca pe niște raze, să luminați pământul; pentru aceasta luminați sufletul meu, cel întunecat întru răutate, prin dumnezeieștile voastre rugăciuni, cu dumnezeiască lumina cunoștinței de Dumnezeu, cei ce sunteți de Dumnezeu fericiți.

Alta, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Blândețea și curăția lui Antonie, mărimea și minunile lui Eftimie, curăția și tăcerea lui Pavel și a lui Arsenie, și lauda lui Teoctist, și cele tuturor celorlalți cuvioși, credincioșii să le mărim și să le lăudăm cu cântări; cu care împreună și pe fecioara Evpraxia să o lăudăm, cu toate femeile cele de Dumnezeu înțeleptite. Și cu un glas să strigăm: Rugați-vă lui Hristos Dumnezeu să dăruiască iertare de greșeale celor ce cinstesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Slavă..., același glas și podobie:

Legăturile patimilor rupându-le, v-ați alipit de dragostea bunătăților, și v-ați îmbrăcat întru Hristos cu slava cea mai presus de lume, aflând odihnă în ostenele voastre și cu nevoințele înfrânării dobândind viața cea de sus. Pentru aceasta după vrednicie vă bucurați, împreună cu puterile cele de sus, stând și veselindu-vă înaintea lui Dumnezeu, întru cântare. Purtătorilor de Dumnezeu, Părinți ai

noștri, cereți iertare de greșeale pentru cei ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

În noroiul păcatelor m-am împlântat și nu este întru mine statornicie. Rău m-a înecat viforul greșelilor mele. Dar, ca ceea ce ai născut pe Cuvântul cel unul iubitor de oameni, te rog caută spre mine, robul tău. Izbăvește-mă de păcat și de patimile cele vătămătoare de suflet și de toată răutatea vrăjmașului, stăpână; ca să cânt veselindu-mă: Roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să-mi dea iertare de greșeale, că pe tine te am nădejde, eu robul tău.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Vrând să Te întrupezi, Cuvinte...

Luminător al lumii este dumnezeiescul Ilarion, munte al cunoașterii, marele Iustin; cu care și Ierax să fie cinstit, și Ivistion cu Iosif, vitejii cei aleși.

Ieremia încă a strălucit în viață, și Ishirion s-a arătat cu mare tărie. Cu care strălucește Carion, Copris Castor și Casian cel preafrumos.

Mă minunez de vorba cea blândă a lui Calist, laud facerile de bine ale lui Lavrentie, și vestesc fapta cea bună a lui Longhin, și lui Lot îi cinstesc virtuțile.

Pe Leontie, adâncul teologiei, laud și slăvesc pe Maxim, noianul dogmelor; mă fălesc cu Marchian și laud pe Marcu cel supus și ascultător de Dumnezeu.

Cinstea virtuților este Macarie cel mare, iar Macarie Alexandrinul este odorul evlaviei; cu aceștia vestim și pe Marcu cel foarte lăudat, și cu Matoe, pe arapul Moise.

Măresc nevoințele lui Martinian și ale lui Malhu, și cărările cele pentru curăția și faptele bune ale lui Marcel, mai-marele păstorilor; cinstesc și pe Milis, cel ce învia pe cei morți.

A Mucenicilor:

Mucenici ai lui Hristos, aduceți rugăciuni neîncetate Făcătorului și Ziditorului pentru pacea lumii și pentru cei care cinstesc pomenirea voastră cu cântări.

Slavă..., a Treimii:

Minune se vede, că Dumnezeirea este una și trei, toată în trei fețe fără despărțire, că Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt dăm închinare întru o fire.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, încăperea lui Dumnezeu cea desfătă. Bucură-te, chivotul Legii celei noi. Bucură-te, năstrapă din care s-a dat tuturor oamenilor mana cea cerească.

Catavasie:

Vrând să Te întrupezi, Cuvinte, «din muntele cel umbros, din singura Născătoare de Dumnezeu, «prorocul a cunoscut aceasta cu «vederea dumnezeiască și cu frică «a slăvit puterea Ta».

Cântarea a 5-a:

Irmos: Din negura patimilor...

Veniți să vedem florile cele pururea vii ale raiului celui din Eden, cele odrăslite de Dum-

nezeu, nevoințele Părinților, al căror singur lucrător este Domnul.

Cu izvoarele cuvintelor lui Nil se adapă tot sufletul cel înțelegător; cu sfintele vieți, a lui Navcratie și a lui Nicon, se luminează, și Natanael cu Nistenor îl înfrumusețează.

Xenofont, cu fiii săi întru virtuți strălucind, ne luminează, și marele Orsisie, dar mai ales Onufrie; iar pe Pimen, cine din oameni îl va lăuda după cuviință?

Pamvo și cu fapta și cu cuvântul să fie fericit după vrednicie ca un înalt, și Puplie măritul, cel ce îndepărtează pe demoni, să fie lăudat, și întocmai cu el și luminatul Pinufrie.

După vrednică datorie să fie cinstit Pafnutie cu adevărat preamăritul, Pior, Patermutie, Pavel cel prea simplu, Pitirun cel mare și exarhul Părinților.

În chip luminat să fie lăudat luminătorul luminătorilor Pahomie, Palamon cel împreună-nevoitor, dumnezeiescul Petronie; și împreună cu aceștia să fie lăudat Pasion cu cântări dumnezeiești.

A Mucenicilor:

Cu pătimirile propovăduind pe Hristos Dumnezeu, Mucenici nebiriți, cununi ați luat și dănțuiți cu cetele cele fără de trupuri.

Slavă..., a Treimii:

Deși după fire Dumnezeirea este una, după fețe însă este întreită; întru Care ne-am botezat și întru Care credem: Tatăl și Cuvântul și Duhul cel de o ființă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată, ceea ce ai născut prin cuvânt pe Cuvântul, Cel mai presus de cuvânt, te rugăm, nu înceta să-L rogi pe Acela să izbăvească pururea din primejdii turma ta.

Catavasie:

Din negura patimilor, ca dintr-o «noapte prea adâncă, răscumpă-ră-mă și te rog învrednicește-mă «să mânece duhul meu la lumina «zilei poruncilor Tale, Hristoase».

Cântarea a 6-a:

Irmos: Pe mine cel cuprins...

Minunați sunt preacinstiții Părinții noștri cei împodobiți cu dumnezeieștile nevoițe, cu luptele și cu tămăduirile; că cine mai mult decât aceștia a arătat tăria minunilor?

Să fie lăudați Ravula cel minunat, împreună cu Ruf, Sisoe cel întocmai cu îngerii, precum și dumnezeiescul Serid și Siluan.

Cer cu patru luminători s-a arătat pe pământ, această de două ori îndoită, cu același nume numirea Simeonilor, din care trei sunt stâlpnici, și unul cel nebun pentru Hristos.

În mijlocul stelelor ca soarele au strălucit aceia cărora era povățuitor sfințitul Sava; cu care strălucesc Serapion și Silvan cu faptele.

Sarmat și Timotei și Titoe împreună cu Iperehie, și Farmutie, Foca, Hariton, Herimon, Psoe și înțeleptul Or, să fie lăudați.

Sfântă și lăudată mulțime a Părinților, cea amintită și cea nenumită, izbăvește de primejdii pe cei ce să-

vârșesc pomenirile voastre cu dragoste.

A Mucenicilor:

Minunat ești, Iubitorule de oameni întru pătimitorii Tăi, pentru ale căror dumnezeiești chinuri, minuni, vindecări și rugăciuni, mântuiește-ne pe noi, Doamne.

Slavă..., a Treimii:

Te laud pe Tine, Treimea cea mai presus de toată stăpânirea, și dumnezeiască Unime, lumină și lumini, viață și vieți, Mintea și Cuvântul și Duhul Sfânt, pe Dumnezeu unul.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Iesei strămoșule, saltă, că din rădăcina ta, din curata Fecioară, a răsărit floarea vieții, Hristos Dumnezeu, Cel ce a mântuit lumea.

Catavasie:

Pe mine cel cuprins de multe greșeli, care cad la îndurările Tale, «primește-mă, Iubitorule de oameni, «Doamne, ca pe prorocul, și mă «mântuiește».

CONDACUL, glasul al 8-lea:

Podobie: Ca pe o pârgă a firii...

Ca pe niște propovăduitori ai dreptei credințe și înfrânători ai păgânătății, ai făcut să strălucească, Doamne, ceata purtătorilor de Dumnezeu, care a luminat lumea. Pentru rugăciunile lor, în pace desăvârșită pe cei ce Te slăvesc pe Tine și Te laudă păzește-i, ca să-Ți cânte Ție: Aliluia.

ICOS

La cele desfătătoare ale vieții m-am uitat, văzând cu gândul cele

ce se fac și, socotind cele de întristare ale lor, am plâns viața oamenilor, și numai pe voi v-am fericit, care ați ales partea cea bună, adică a pătimi cu Hristos și a petrece împreună cu El, și a cânta împreună cu prorocul David: Aliluia.

Urmează Sinaxarul din Minei, apoi

SINAXAR

ÎN SÂMBĂȚA DIN SĂPTĂMÂNA LĂSATULUI SEC DE BRÂNZĂ

În aceeași zi, pomenirea tuturor sfinților bărbați și femei care au strălucit întru nevoință.

Cu sărbătorile de până acum, purtătorii de Dumnezeu Părinți ne-au condus cu cumpătare și ne-au pregătit să intrăm în marea luptă a postului; prin frica de judecata viitoare ne-au îndepărtat de la desfătare și îmbuibare și ne-au învățat cele dintâi forme ale postului; iar prin săptămâna brânzei, curățindu-ne mai dinainte după cum se cuvine, au rânduit în chip potrivit în mijlocul săptămânii două zile de post, ca să ne îndemne puțin câte puțin la post.

Iată că au mai pus înaintea noastră și pe toți bărbații și femeile care, prin multe nevoințe și ostenele, au trăit cu cuviosie. Aceasta pentru ca, prin pomenirea lor și a luptelor lor, să ne facă să intrăm cu mai mult curaj în marea luptă a postului. Având ca pildă și călăuză viața lor și dobândind sprijinul și ajutorul lor, vom putea fi gata pentru luptele cele duhovnicești, mai cu seamă când ne gândim că și ei au avut aceeași fire ca și noi. Și după cum generalii, când își pornesc oștile la război, așezându-se în fruntea lor, își îmbărbătează oastea prin cuvintele, pildele și viața bărbaților din vechime, care au luptat cu bărbăție și în chipul cel mai strălucit, iar ostașii, îmbărbătați fiind prin aceste pilde, atacă din tot sufletul pe dușman, cu nădejdea biruinței, tot așa fac acum purtătorii de Dumnezeu Părinți; îmbărbătează pentru luptele cele duhovnicești atât pe bărbați cât și pe femei prin viața celor care au trăit cu cuviosie și așa îmbărbătați îi conduc spre marea luptă a postului. În acest

chip uitându-ne cu luare-aminte la pilda vieții lor, să săvârșim fiecare după putere multele și feluritele virtuți: mai întâi dragostea și depărtarea minții de la lucrările și faptele necuviincioase; apoi însuși postul; dar să nu postim numai de mâncări, ci să postim și cu limba, și cu ochii și, ca să spun pe scurt, să ne oprim și să ne îndepărtăm de la orice faptă rea. Sfinții Părinți au așezat în această zi pomenirea tuturor sfinților spre a ne înfățișa pe cei care, prin post și prin celelalte fapte bune și folositoare, au bineplăcut lui Dumnezeu, spre a ne îndemna, prin pilda lor, spre nevoința virtuților și a ne înarma cu vitejie împotriva patimilor și demonilor. Sfinții Părinți ne dau a înțelege oarecum că, dacă și noi vom arăta aceeași râvnă ca și ei, nimic nu ne va împiedica de a săvârși fapte tot atât de mari ca și ei și de a fi învredniciți de aceleași răsplătiri, căci și ei au avut aceeași fire ca și noi.

Unii spun că împăratul Heraclie a rânduit această săptămână a brânzei, pentru că înainte de el se mânca în ea carne. Fiind de șase ani în război cu Chosroe și cu perșii, a făgăduit lui Dumnezeu că, dacă-i va birui, va schimba această săptămână și o va pune între post și dulce, lucru pe care l-a și făcut. Dar eu socotesc că s-a întâmplat aceasta pentru că a fost izvodită de Sfinții Părinți ca un fel de curățire de mai înainte; ca nu cumva, trecând deodată de la carne și lăcomie la o mare înfrânare de la mâncare, să ne simțim rău și să ne vătămăm astfel buna stare trupească; cu încetul, deci treptat, îndepărtându-ne de mâncări grase și plăcute, să primim, ca niște cai năraviți, și frâul postului, printr-o mâncare mai ușoară. Și ceea ce au făcut prin pilde cu privire la cele sufletești, aceea au meșteșugit și cu privire la cele trupesti, tăind câte puțin piedicile ce ne opresc de la post.

Pentru rugăciunile tuturor cuvioșilor Tai, Hristoase Dumnezeul nostru, miluiește-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Cel ce ai răcorit pe tineri...

Veniți să aducem cântări după datorie femeilor celor ce au viețuit cu cuviință și întocmai cu

îngerii, și să strigăm: Pentru ale lor rugăciuni, Dumnezeuule, mântuiește-ne pe noi pe toți.

Purtătoarea de Hristos Vriena, cu dumnezeiasca Fevronia să fie cinstite, și Tomaida cu Ieria și Platonida să fie laudate și, împreună cu acestea, și Melania, cu credință.

Laudă fie Evpraxiilor celor cu gânduri îngerești, și celor două Teodore; Anastasiilor celor întru totul fericite, laudă și mărire neîncetată, că minunat au slujit ele lui Dumnezeu.

Maria Egipteanca a fost ca o lumină în lume, și cea numită Marina, stea lumii s-a arătat, și Eufrosina soare, strălucind cu virtuțile.

Luminoasă ca focul a fost Teodula întru viață, și strălucesc întru nevoie Teodota și Iulia, și cu acestea împreună luminează întru fapte preafericita Isidora.

Cugetătoarea de cele cerești Marina, să fie cinstită acum cu Matrona cea mare; Singlitichia și Sara cu Iusta, întru cântări, ca niște înțelepte să fie laudate.

Pelaghia, îngerul Domnului; Taisia, sfeșnicul pocăinței; și oricare alta din femeile ce au strălucit în sihăstrie, să fie laudate.

A Mucenicilor:

Săvârșind pomenirea purtătorilor de chinuri, Te rugăm pe Tine, Unule Dătătorule de viață să trimiți celor ce Te laudă milă și iertare de greșeli.

Slavă..., a Treimii:

Tatălui, împreună și Fiului, și Sfântului Duh, cu un gând ne închi-

năm și, mărimdu-L cu credință, strigăm: Slavă Ție, Treime-Unime, Dumnezeul nostru.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Binecuvântată Născătoare de Dumnezeu Fecioară, care ai născut pe Mântuitorul lumii și Stăpânul, pe Acela roagă-L, pururea să mi-luiască sufletele noastre.

Catavasi:

Cel ce ai răcorit pe tineri în «cuptor și pe ceea ce Te-a născut ai «păzit-o fecioară după naștere, «binecuvântat ești, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Pe Domnul, Cel ce S-a preaslăvit...

Pe păstorii și pe înțelepții dascăli; pe arhierii Bisericii lui Hristos și pe cuvioși, toți să-i laudăm, pe Domnul laudându-L și preainălțându-L întru toți vecii.

După datorie Vasile cel Mare, și cel după adevăr mult-nevoitorul Atanasie să fie laudați întru cântări, cu Grigorie cel mai ales decât toți în teologie.

Pe Ioan cel cu gura de aur și pe cei doi Chiril, stâlpii cei de Dumnezeu înțelepțiți, să-i laudăm; asemenea și pe Isihie, alt teolog, și pe dumnezeiescul Meletie, grăitorul de cele dumnezeiești.

Grigorie al nisenilor, și ceilalți doi făcători de minuni Părinți, și înțeleptul întru cele dumnezeiești Epifanie, împreună cu Amfilohie, făclia cea luminoasă în veci, să fie laudați.

Pe Mitrofan, lauda preoților, cu Nectarie, cu Atic și cu Ghenadie, împreună și pe Anatolie să-i lăudăm, pe luminătorii cei însuflețiți, împreună cu Eusebie și cu Proclu preaînțelepții.

Laud pe Nicolae sfințitul propovăduitor, pe Sofronie cel adevărat cu limba de miere, pe Evlalie și pe Diadoh, împreună cu Evstatie și cu Iuvenalie, căpeteniile Părinților.

A Mucenicilor:

Ca dintr-un izvor să scoatem cu credință vindecări sufletești și trupești din racla purtătorilor de chinuri pe Domnul lăudându-L și preaînălțându-L întru toți vecii.

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Ca pe o Unime în ființă Te laud, ca pe o Treime în fețe Te cinstesc, Părinte și Fiule și Duhule Preasfinte; stăpânirea cea fără început a împărăției Tale o slăvesc în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu munte al lui Dumnezeu te-ai arătat, Născătoare de Dumnezeu, întru care Hristos locuind, dumnezeiești locașuri a făcut pe cei ce cântă: Pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Catavasier:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Domnul, Cel ce S-a preaslăvit în muntele cel sfânt, și a arătat «lui Moise în rug taina pururea «Fecioarei prin foc, lăudați-L și-L «preaînălțați întru toți vecii».

Și se cântă:

Ceea ce ești mai cinstită...

Cântarea a 9-a:

Irmos: Nașterea pururea Fecioarei...

Cine va spune curajul lui Ambrozie, și înțelepciunea lui Ierotei cum o va povesti? Dar tăria cea pentru credință a Alexandrilor, de Dumnezeu înțelepțiților Părinți?

Fedim dumnezeiescul, Spiridon purtătorul de Dumnezeu, cu Antipatru, cu Pamvo, Paladie și Non, dimpreună cu Ieronim și Gherman preacinstitul, ca niște luminători dumnezeiești să fie lăudați.

Dionisie cel vestit în cele dumnezeiești, să fie cinstit ca un tăinuitor al celor cerești; asemenea Clement mult-pătimitorul, Flavian și Pavel cel mare, vestitorii mărturisirii.

Mihail al Sinadelor, împreună cu Tarasie; Nichifor iarăși, împreună cu Teodor cel foarte minunat și Teofan cel cu nume adevărat sfințit, să fie lăudați, ca apărători ai icoanelor lui Hristos.

Petru și Ignatie purtătorii de Dumnezeu, ca niște adevărați apostoli ai lui Hristos și sfințiți nevoitori, să fie lăudați împreună cu Policarp și, împreună cu Ciprian, Mucenicii lui Hristos.

Preacuvioși părinți și arhierei ai Domnului, împreună cu sfințiții mucenici și cu sfintele femei, toți cei numiți și cei nenumiți, rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

A Mucenicilor:

În lăcașurile cerești ale slavei Domnului, cu cetele Mărturisitorilor și ale Apostolilor desfătându-vă, Mucenicilor, faceți rugăciuni către Ziditorul pentru noi, cei de pe pământ.

Slavă..., a Treimii:

Unule în Treime Dumnezeu, slavă Ție neîncetat, că, deși fiecare față este Dumnezeu, dar unul este în ființă Tatăl și Fiul și Duhul, cu cele trei luminate deosebiri.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Rug aprins cu foc și nearzând a văzut Moise mai înainte, în muntele Sinai, pânțele tău, Fecioară, cel primitor de Dumnezeu, care a primit focul cel nepieritor.

Catavasie:

Nașterea pururea Fecioarei ce «s-a arătat legiuitorului mai «înainte prin foc și prin rug, spre «mântuirea noastră, a credincioșilor, cu cântări fără tăcere să o «slăvim».

LUMINÂND A, glasul al 2-lea

Podobie: Femei, auziți...

Mulțimea cuvioșilor Părinți, care v-ați lepădat de lume și crucea ați ridicat, împreună cu cetele mucenicilor, adunarea arhierilor și ceata femeilor, luminați-ne ca să lăudăm după vrednicie prealuminata pomenire a voastră.

Slavă..., Și acum...

Podobie: Cu ucenicii să ne suim...

Pe purtătorii de Dumnezeu părinți, care au strălucit în sihăstrie,

și pe ierarhi, împreună și pe cuvioasele femei și cetele sfinților mucenici, cu cântări luminat să-i lăudăm, ca să ne sfințim; și cu rugăciunile lor și ale Născătoarei de Dumnezeu, lesne să săvârșim călătoria postului.

LA LAUDE

Se cântă stihirile, glasul al 8-lea:

Podobie: În raiul cel din Eden...

Mulțimea părinților care au sihăstrit cu cuviință, toți credincioșii cu cântări să o lăudăm. Și pe ierarhii lui Hristos să-i cinstim întru laude, cu un dumnezeiesc cuget și cu un suflet, fraților; că în ajunare au viețuit, și în post curat, și cu Evanghelia lui Hristos ne-au luminat. Cu care dimpreună să lăudăm și pe purtătoarele de Dumnezeu și luminatele femei; ca, vieții lor din suflet râvnind noi, cu dumnezeiască cuviință, să aflăm acolo iertarea păcatelor.

Pe cei ce luminat au strălucit în sihăstrie și cu cuviință au viețuit, să-i lăudăm în chip slăvit, fraților, ca pe cei ce au viețuit bine și la viața veșnică cu bună-credință s-au mutat, bucurându-se. Și la odihna cea nepieritoare și fericită, care este acolo, prin virtute și prin curăție drept au alergat. Deci, după vrednicia lor să-i cinstim, ca să aflăm milă de la Dumnezeu, prin rugăciunea lor, și veșnică mărire și bucurie să dobândim; și să scăpăm acolo de chinurile cele neînduplecate.

Ceata tuturor ierarhilor, adunarea dreptilor și a sihaștrilor și a cuvioaselor femei, care ați viețuit cu dreaptă credință, milostivindu-vă

după har, rugați pe Cel singur bun, preaînduratul Domn, să ne miluiască pe noi și de osânda cea de acolo, cu rugăciunile voastre, înțelepților, să ne mântuim toți; și întru desfătarea ce va să fie să ne îndulcim fără sfârșit, în veci bucurându-ne, și neîncetată cântare strigând Dătătorului de viață.

Prăznuire cuvenită lui Dumnezeu să săvârșim astăzi, credincioșii, întru pomenirea din destul a sfinților arhieriei și a sihaștrilor, a sfinților mucenici și a cuvioaselor și binecredincioaselor femei. Că cele stricăcioase și trecătoare le-au disprețuit cu adevărat și ca pe niște pânze de păianjen și gunoaie le-au socotit; ca să dobândească pe Hristos și împărăția Lui și dumnezeieștile bunătăți, pe care ochiul nu le-a văzut, nici urechea nu le-a auzit cândva. Cu ale căror rugăciuni, Dumnezeule, scoate din stricăciune sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cuvioșilor Părinți, în tot pământul a ieșit vestirea faptelor voastre, prin care în cer ați aflat plata ostelilor voastre; risipit-ați taberele demonilor; ajuns-ați la cetele îngerilor, a căror viață fără prihană ați râvnit; și acum îndrăznire având către Domnul, cereți pace pentru sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, tu ești vița cea adevărată care ai odrăslit rodul vieții; pe tine te rugăm: Roagă-te, Stăpână, cu cuvioșii părinți, și cu toți sfinții să se miluiască sufletele noastre.

Doxologia mare, ecteniile, apolisul și Ceasul întâi.

LA LITURGHIE

Fericirile din Canonul Părinților, Cântarea a 3-a și a 6-a, pe 8.

Apostolul zilei din Epistola către Romani: Fraților, pacea să o iubim...

Și altul, al Părinților, din Epistola către Galateni: Fraților, roada Duhului este dragostea...

Evangelhia de la Matei: Zis-a Domnul: Luați aminte, milostenia voastră...

Și altă Evanghelie a Cuvioșilor, tot de la Matei: Zis-a Domnul: Toate-Mi sunt date Mie de la Tatăl Meu...

CHINONICUL

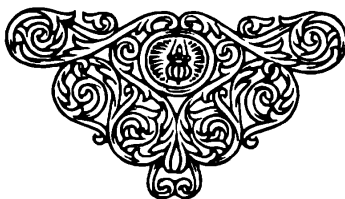
Bucurați-vă, dreptilor, întru Domnul; celor drepti se cuvine laudă (Ps. 32, 1).

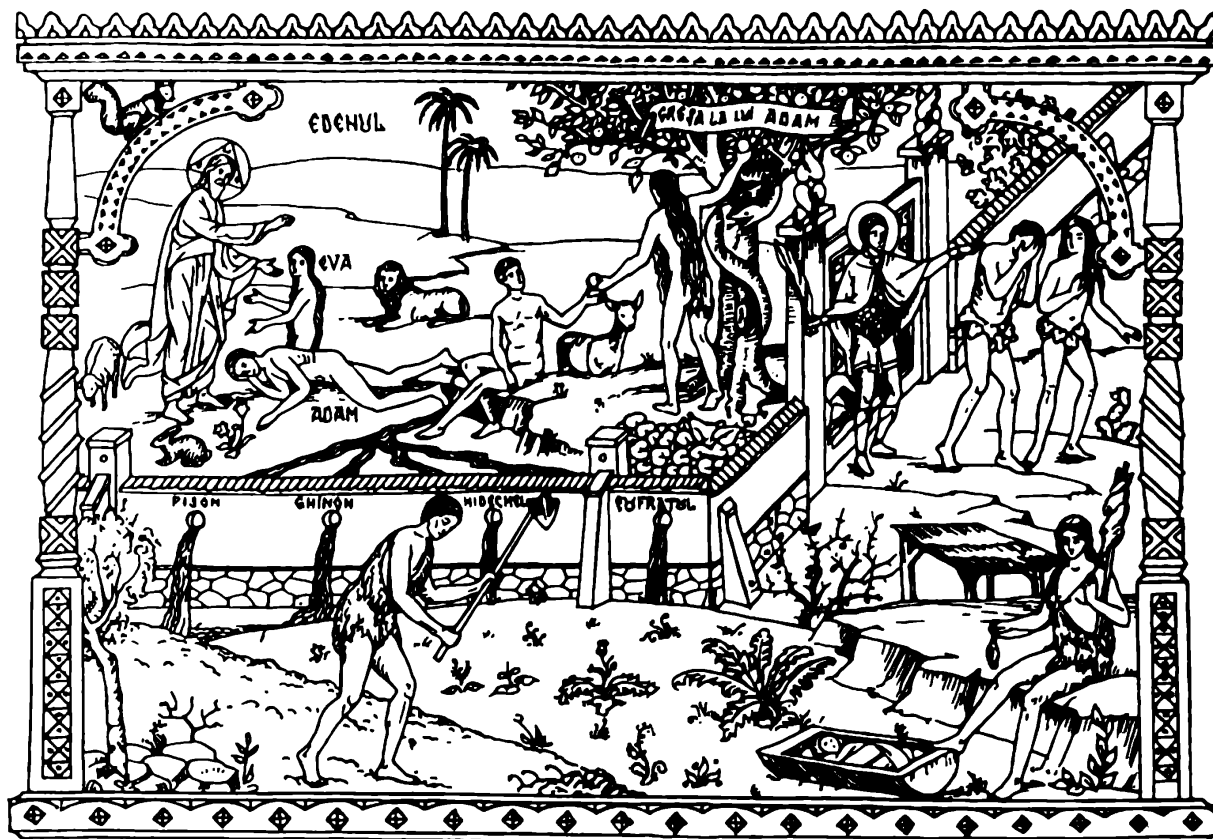
Să se știe:

De se va întâmpla Aflarea cinstitului cap al Sfântului Ioan Înaintemergătorul în sâmbăta lăsatului sec de brânză, să se caute tipicul de la sfârșitul cărții, la litera H.

Iarăși să se știe:

De la Duminica Vameșului și a Fariseului până la Duminica Tuturor Sfinților, în fiecare sâmbătă se citesc Apostolul și Evangelhia: întâi Apostolul și Evangelhia sâmbetei de rând și apoi ale sfântului.

DUMINICA

LĂSATULUI SEC DE BRÂNZĂ

IZGONIREA LUI ADAM DIN RAI

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

La Vecernia mare, după psalmul obișnuit, se cântă: Fericit bărbatul..., catisma toată. La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10: 3 stihiri ale Învierii, 3 ale lui Anatolie, ale glasului de rând din Octoih și 4 ale Triodului, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Făcătorul meu, Domnul, luând țărână din pământ și însuflețindu-mă cu suflare de viață, m-a făcut viu și m-a cinstit a fi stăpânitor pe pământ tuturor celor văzute, și locuitor împreună cu în-

gerii. Iar Satana înșelătorul, lucrând cu șarpele ca printr-o unealtă, m-a amăgit prin mâncare, și de mărirea lui Dumnezeu m-a osebit și m-a dat morții celei mai de dedesubt în pământ. Ci Tu, ca un stăpân și îndurat, iarăși mă cheamă.

De veșmântul cel de Dumnezeu țesut m-am dezbrăcat eu, ticălosul, prin sfatul vrăjmașului, neascultând porunca Ta cea dumnezeiască, Doamne. Și m-am îmbrăcat acum cu frunze de smochin și cu haine de piele; căci m-am osândit a

mânca prin sudori pâine cu muncă; pământul a fost blestemat să-mi rodească spini și pălămidă. Ci Tu, Cel ce Te-ai întrupat din Fecioară în anii cei de apoi, chemându-mă, iarăși adu-mă în rai.

Raiule preacinstite, podoaba cea frumoasă, locașul cel de Dumnezeu zidit, veselia cea nesfârșită și defătarea, mărirea dreptilor, frumusețea profeților și sălășluirea sfinților, cu sunetul frunzelor tale roagă pe Ziditorul tuturor, să-mi deschidă ușile pe care cu neascultare le-am închis; și să mă învrednicesc a mă împărtăși de pomul vieții și al bucuriei, cu care mai înainte întru Tine m-am desfătat.

Adam a fost scos din rai pentru neascultare, și de la desfătare a fost lepădat, amăgit fiind de vorbele femeii, și gol a șezut în preajma locului, tânguindu-se: vai mie! Deci să ne sânguim toți să primim vremea Postului, supunându-ne evangheliștilor rânduieli; ca prin ele făcându-ne plăcuți lui Hristos, să dobândim iarăși sălășluirea raiului.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Șezut-a Adam în preajma raiului, și de goliciunea sa plângând, se tânguia: Vai mie, celui ce m-am supus înșelăciunii celei viclene, și am fost furat de ea, și de mărire m-am depărtat. Vai mie, celui dezbrăcat de nevinovăție și lăsat în sărăcie. Ci, o raiule, de acum nu mă voi mai desfăta întru dulceața ta. Nu voi mai vedea pe Domnul și Dumnezeul și Ziditorul meu; căci în pământ voi merge, din care am

și fost luat. Milostive îndurate, strig către Tine: Miluiește-mă pe mine, cel ce am căzut.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, cea dintâi a glasului ce va fi de rând (Dogmatica).

Vohod: Lumină lină...

Prochimen: Domnul a împărățit...

LA LITIE

După obicei, stihira hramului.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Soarele razele și-a ascuns, luna cu stelele în sânge s-au schimbat, munții s-au înfricoșat, dealurile s-au cutremurat, când s-a închis raiul ieșind Adam, cu mâinile bătându-și fața și zicând: Milostive, miluiește-mă pe mine, cel ce am căzut.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

În taină te laudăm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, Marie: că te-ai arătat scaun al marelui Împărat, cort preasfânt mai desfătat decât cerurile, car de heruvimi și mai presus decât serafimii, cămară a slavei; că din tine a ieșit întrupându-Se Dumnezeul tuturor. Pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

STIH OAVNA Octoiului

Slavă..., glasul al 6-lea:

Scos a fost Adam din rai pentru mâncare; pentru aceasta și șezând în preajma lui, plângea tânguindu-se, și cu glas de umilință zicea: Vai mie, ce am pățimit eu ticălosul! O poruncă am călcat, a Stăpânului meu, și de tot binele m-am lipsit. Raiule preasfinte, care ai fost sădit pentru mine și prin Eva ai fost

încuiat, roagă pe Cel ce te-a făcut pe tine, și pe mine m-a zidit, ca să mă satur de florile tale. Pentru aceasta și Mântuitorul către dânsul a zis: Zidirea Mea nu vreau să piară, ci vreau să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină. Că pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu
– a Învierii, același glas:

Făcătorul și Mântuitorul meu, Preacurată, Hristos Domnul, din pântecul tău ieșind, întru mine îmbrăcându-Se, din blestemul cel dintâi pe Adam l-a izbăvit. Pentru aceasta ție, Preacurată, ca Maicii lui Dumnezeu și Fecioarei cu adevărat, strigăm fără tăcere ca îngerul: Bucură-te! Bucură-te, Stăpână, folositoarea și acoperământul și mântuirea sufletelor noastre.

Acum liberează... După Sfinte Dumnezeu..., troparul: Născătoare de Dumnezeu... (de 3 ori), și cealaltă urmare a Privegherii.

Iar de nu este Priveghere, troparul Învierii și al Născătoarei de Dumnezeu.

Să se știe că:

Slujba sfântului de la Minei se cântă la Pavecerniță.

DUMINICĂ LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., troparul

Învierii (de 2 ori) și al Născătoarei de Dumnezeu.

Apoi obișnuitele Catisme și Polieleul, precum s-a arătat în Duminica Fiului risipitor.

Și se începe citirea din cartea despre cele șase zile ale Facerii, a Sfântului Ioan Gură de Aur.

Apoi: Binecuvântat ești, Doamne... și antifoanele glasului.

Toată suflarea... și Evanghelia Utreniei cea de rând. Învierea lui Hristos văzând... și Psalmul 50.

Slavă..., glasul al 8-lea: Ușile pocăinței deschide-mi mie... Și acum..., În cărările mântuirii...

Apoi stih, glasul al 6-lea: Miluiește-ne, Dumnezeule... și: La mulțimea faptelor mele... (caută-le înapoi, la p. 9).

Canoanele se pun astfel: Canonul Învierii din Octoih, al Crucii-Învierii și al Născătoarei de Dumnezeu, pe 8, iar din Triod pe 6.

CANONUL

Alcătuire a lui Hristofor Protasiecritul.

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel...

Vino, ticălosul meu suflet, de plângi astăzi pentru cele ce s-au făcut cu tine, aducându-ți aminte de goliciunea cea dintâi din Eden, prin care ai fost scos din desfătare și din bucuria cea neîn-cetată.

Pentru milostivirea cea multă și îndurările Tale, Ziditorule al lumii și Făcătorule al tuturor, viu făcându-mă întâi din țărână, mi-ai poruncit să Te laud împreună cu îngerii Tăi.

Pentru bogăția bunătăților, Tu ai sădit, Ziditorule și Doamne, desfătarea raiului în Eden, poruncindu-mi să mă desfățez de roadele cele frumoase, veselitoare și nestricăcioase.

Slavă...

Vai mie, ticălosul meu suflet, că ai luat învoire de la Dumnezeu să te îndestulezi de cele ce sunt în Eden, și ți s-a poruncit să nu mănânci din

rodul cunoștinței. Pentru ce ai călcat legea lui Dumnezeu?

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ca ceea ce ești după neam fiica lui Adam, iar după har Născătoare lui Hristos Dumnezeu, pe mine, cel alungat din Eden, mă cheamă iarăși.

Iar Catavasii se cântă irmoasele acestui Canon:

Ca pe uscat umblând Israel, cu «urmele prin adânc, pe prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a «strigat: Lui Dumnezeu cântare de «biruință să-I cântăm».

Cântarea a 3-a:

Irmos: Nu este sfânt...

Sarpele cel viclean oarecând spizmuind cinstea mea, a șoptit în urechile Evei cu înșelăciune; de care eu amăgindu-mă, vai mie, m-am lepădat din ceata vieții.

Mâna cu îndrăznire întinzându-mi, am gustat din pomul cunoștinței, din care mi-a poruncit Dumnezeu să nu gust nicidecum, și din dumnezeiasca mărire am fost lepădat cu amar.

Slavă...

Vai mie, ticălosule suflete! Cum n-ai cunoscut vicleșugul? Cum n-ai simțit înșelăciunea și pizma vrăjmașului? Ci mintea ți-ai întunecat și ai călcat porunca Ziditorului tău.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nădejdea și acoperământul meu, Cinstită, ceea ce singură ai acoperit de demult, prin nașterea ta, goliciunea lui Adam celui căzut,

Curată, cu nestricăciune iarăși îmbracă-mă.

Catavasiu:

Nu este sfânt precum Tu, Doamne, Dumnezeul meu, Care ai înălțat fruntea credincioșilor Tăi, «Bunule, și ne-ai întărit pe noi pe «piatra mărturisirii Tale».

S E D E A L N A, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Lepădat a fost Adam din desfătarea raiului, prin mâncarea cea amară, pentru neînfrânare, nepăzind porunca Stăpânului, și a fost osândit să lucreze pământul din care a fost luat și cu multe sudori să mănânce pâinea sa. Pentru aceasta noi să iubim înfrânarea, ca să nu plângem afară din rai ca și acela, ci să intrăm într-însul.

Slavă..., glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce...

Acum s-a arătat vremea virtuților și lângă uși este Judecătorul; să nu dormităm, ci, veniți, cei ce posțim, să aducem lacrimi, umilință și milostenie, strigând: Păcătuit-am mai mult decât nisipul mării, dar iartă-ne tuturor, Răscumpărătorule, ca să dobândim și noi cunună nestricăcioasă.

Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Nu vom tăcea niciodată, Născătoare de Dumnezeu, a vesti puterile tale noi, nevrednicii; că de nu ai fi stat tu înainte rugându-te, cine ne-ar fi izbăvit pe noi dintru atâtea primejdii? Sau cine ne-ar fi păzit până acum slobozi? Nu ne vom depărta de la tine, Stăpână, că tu izbăvești pe robii tăi pururea din toate nevoile.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Hristos este puterea mea...

De cinste m-am învrednicit eu ticălosul, de la Tine, Stăpâne, în Eden. Vai mie, cum m-am înșelat, și de diavolul fiind pizmuit, am fost lepădat de la fața Ta.

Plângeți-mă, cete îngerești, frumusețile raiului și podoaba plantelor celor de acolo, pe mine, cel înșelat rău și de la Dumnezeu depărtat.

Livadă fericită, pomi sădiți de Dumnezeu, frumuseți ale raiului, acum vărsați lacrimi din frunze ca din niște ochi, pentru mine cel golit și înstrăinat de mărirea lui Dumnezeu.

Slavă...

Nu te voi mai vedea, nici nu mă voi mai bucura de preadulcea și dumnezeiasca ta strălucire, prea-cinstite raiule; că gol la pământ am fost lepădat, mâniind pe Făcătorul meu.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preasfântă Stăpână, ceea ce ai deschis tuturor credincioșilor ușile raiului, pe care le-a încuiat Adam odinioară cu neascultarea, deschide-mi ușile milei tale.

Catavasie:

Hristos este puterea mea, Dumnezeu și Domnul; cinstita Biserică cu dumnezeiască cuviință «cântă, strigând: Din cuget curat «întru Domnul prăznuind».

Cântarea a 5-a:

Irmos: Cu dumnezeiască strălucire Ta...

Pizmuindu-mă vrăjmașul, urătorul de oameni, demult, pentru petrecerea cea nefericită din

rai, în chip de șarpe m-a amăgit și străin de mărirea cea veșnică m-a arătat.

Plâng și mă tânguiesc cu sufletul și cer să se adauge ochilor mei mulțime de lacrimi, când privesc și văd goliciunea mea, pe care am dobândit-o prin călcarea poruncii Domnului.

Slavă...

Din pământ am fost zidit cu mâna lui Dumnezeu, și am auzit că iarăși am să mă întorc în pământ eu, ticălosul. Cine nu mă va plânge pe mine, cel lepădat de la Dumnezeu, care am schimbat raiul cu iadul?

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cămară de taină a mării, toți credincioșii te vestim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești cu totul fără de prihană. Pentru aceasta te rog, Curată, primește-mă pe mine, cel căzut din cămara raiului, iarăși într-însul.

Catavasie:

Cu dumnezeiască strălucire «Ta, Bunule, sufletele celor ce «aleargă la Tine cu dragoste, Te rog, «duminează-le, ca să Te vadă, Cu-«vinte al lui Dumnezeu, pe Tine «adevăratul Dumnezeu, Cel ce «chemi din negura greșelilor».

Cântarea a 6-a:

Irmos: Marea vieții văzând-o...

Cu veșmânt de Dumnezeu țeșut m-ai îmbrăcat, Mântuitorule, în Eden ca un milostiv; iar eu am călcat porunca Ta, plecându-mă vrăjmașului, și gol m-am văzut eu, ticălosul.

Suflete al meu preaticăloase, depărtatu-te-ai de Dumnezeu pentru neînfrânarea ta; lipsitu-te-ai de desfătarea raiului; de îngeri te-ai despărțit; în stricăciune te-ai pogorât; o, ce cădere!

Slavă...

Îndură-Te, miluiește făptura mâinilor Tale, Atotțiitorule Dumnezeu; Te rog, nu mă trece cu vederea, Bunule, pe mine cel ce m-am despărțit de ceata îngerilor Tăi.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Marie, ceea ce ești de Dumnezeu chemată, Doamnă a tuturor, ca ceea ce ai născut pe Domnul, Împăratul tuturor și Mântuitorul, pe mine, cel ce sunt rob, iarăși mă cheamă în desfătarea raiului.

Catavasie:

Marea vieții văzând-o înălțându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând, strigă: «Ție: Scoate din stricăciune viața mea, mult-Milostive».

CONDACUL, glasul al 6-lea:

Al înțelepciunii îndreptătorule și de știință dătătorule, al celor neînțelepți învățătorule și al săracilor sprijinatorule, întărește, înțelepțește inima mea, Stăpâne; dă-mi cuvânt, Cuvinte al Tatălui; că iată buzele mele nu le opresc a striga către Tine: Îndurate, miluiește-mă pe mine cel căzut.

ICOS

Șezut-a Adam atunci în preajma desfătării raiului și a plâns și, cu mâinile bătându-și fața, zicea: Îndurate, miluiește-mă pe mine cel căzut.

Văzând Adam pe înger alungându-l și încuind ușa dumnezeieștii grădini, tare a oftat și a zis: Îndurate, miluiește-mă pe mine cel căzut.

Simte durere, raiule, împreună cu lucrătorul care a sărăcit și, cu sunele frunzelor tale, roagă pe Făcătorul să nu-ți încuie ușa. Îndurate, miluiește-mă pe mine cel căzut.

Raiule preaîmbunătățite, preasfinte, preafericite, cel ce ai fost sădit pentru Adam și ai fost încuiat prin Eva, roagă pe Dumnezeu pentru cel căzut: Îndurate, miluiește-mă pe mine cel căzut.

SINAXAR

LA DUMINICA LĂSATULUI SEC DE BRÂNZĂ

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeași zi, se face pomenirea izgonirii din raiul desfătării a lui Adam cel întâi-zidit.

Sfinții Părinți au rânduit pomenirea izgonirii lui Adam din rai, la începutul sfântului Post de patruzeci de zile, spre a arăta prin aceasta cât de folositor este pentru firea omenească leacul postului și, iarăși, cât de rușinos lucru este lăcomia și neascultarea. Așadar, Părinții, lăsând la o parte pe celelalte nenumărate fapte care pentru om au fost făcute, ne-au pus în față pe Adam cel întâi-zidit ca să ne arate lămurit, întâi, ce mare rău a săvârșit pentru că n-a postit, al doilea, că de atunci răul a fost introdus și în firea noastră și, al treilea, că cea dintâi poruncă a lui Dumnezeu dată oamenilor este porunca postului. Adam n-a păzit porunca, ci, ascultând de pântec, dar, mai bine-zis, de vicleanul șarpe prin Eva, nu numai că n-a ajuns Dumnezeu, ci și-a atras asupra sa moartea și a dat pieirii tot neamul omenesc. Din pricina desfătării și neascultării celui dintâi Adam, Domnul a postit patruzeci de zile și a ascultat. Pentru aceasta, Sfinții

Apostoli au statornicit acest post de patruzeci de zile pentru ca noi, prin paza poruncii, să dobândim cu ajutorul postului nestrîcîciunea pierdută de Adam, care a pățimit pentru că n-a păzit porunca.

Sau altă explicare: după cum am spus mai sus, scopul Sfinților Apostoli a fost de a cuprinde pe scurt toate faptele săvârșite de Dumnezeu de la începutul pînă la sfîrșitul lumii. Pricina tuturor relelor din viața noastră este călcarea poruncii și căderea lui Adam din pricina gustării din pomul cunoștinței binelui și răului. Pentru acest motiv Sfinții Părinți ne pun înainte acest fapt, ca să fugim, dar, mai bine-zis, ca să nu trăim în desfrâu. Adam a fost zidit de mîna lui Dumnezeu în ziua a șasea; prin suflarea în față a fost cinstit să fie chip al lui Dumnezeu; a primit îndată porunca și a locuit în rai pînă în ceasul al șaselea din zi. La urmă a călcat porunca și a fost izgonit de acolo. Filon, iudeul, spune că Adam a stat în rai o sută de ani. Alții spun că a stat șapte zile sau șapte ani din pricina cinstei ce-o are numărul șapte. Dar că Adam a întins mîinile și s-a atins de fruct în ceasul al șaselea din zi, a arătat-o și noul-Adam, Hristos, Care Și-a întins mîinile pe Cruce în ceasul al șaselea din zi, tîmăduind nefericirea lui Adam. Omul a fost creat între strîcîciune și nestrîcîciune, spre a dobîndi pe aceea spre care va înclina prin voință. Lui Dumnezeu îi era cu putință să facă pe om să nu păcătuiască. Totuși, pentru ca nestrîcîciunea să fie și fapta voinței lui, îi dă porunca de a se atinge de toți pomii din rai, afară de pomul cunoștinței binelui și răului. Poate că Dumnezeu i-a îngăduit să cugete asupra tuturor fapturilor create de puterea dumnezeiască, dar nu i-a îngăduit să cugete asupra ființei lui Dumnezeu. Grigorie Teologul spune că pomii din rai sunt rațiunile dumnezeiești, iar fructul este contemplația. Cu alte cuvinte, spune Grigorie Teologul, Dumnezeu i-a îngăduit lui Adam să cerceteze și să cugete asupra tuturor celorlalte stihii ale lumii și asupra însușirilor lor, iar prin aceasta să slăvească pe Dumnezeu. Aceasta este adevărata desfătare. Poate că Dumnezeu i-a îngăduit să cerceteze și firea sa omenească, dar nu i-a

îngăduit să cerceteze care este ființa lui Dumnezeu, de unde și cum a adus totul la ființă din ne-ființă. Adam însă, a lăsat la o parte toate celelalte stihii ale lumii și a început să cerceteze cele cu privire la Dumnezeu, iscodind cu de-amănuntul firea dumnezeiască. Fiindcă era încă nedesăvârșit și prunc în astfel de lucruri, a căzut, pentru că Satana, prin Eva, l-a ispitit cu gândul de a ajunge Dumnezeu. Iar marele și dumnezeiescul Hrisostom spune că pomul acela are o îndoită putere. El spune că raiul a fost pe pămînt și gîndește că este și spiritual și material, după cum era și Adam. Amîndoi, și raiul și Adam, erau la mijloc între strîcîciune și nestrîcîciune. Prin această interpretare se păstrează și sensul literal al Scripturii și, totuși, nu se rămîne numai la litera Scripturii. Alții spun că pomul acela era smochin, pentru motivul că îndată ce au cunoscut că sunt goi, s-au acoperit întrebuițînd frunze de smochin. De asta și Hristos l-a blestemat, ca unul ce a fost pricină călcării poruncii. Smochinul are într-adevăr oarecare asemănare cu păcatul. Mai întîi, dulceața; apoi, asprimea frunzelor și lipiciunea din pricina laptelui lui. Sunt unii care spun că pomul acela simbolizează împreunarea și cunoașterea lui Adam și a Evei. Dar interpretarea aceasta nu-i dreaptă. Așadar, Adam, după ce a călcat porunca, după ce s-a îmbrăcat cu trup muritor și și-a primit blestemul, a fost izgonit din rai. Dumnezeu a poruncit ca îngerul cu sabie de foc să păzească poarta raiului. Adam, stînd în fața raiului, plîngea că a fost lipsit de atîtea bunătăți din pricină că n-a păzit postul la timp. Prin Adam, s-a împărtășit tot neamul omenesc acelorași necazuri ca și el, pînă ce, Cel care ne-a creat ne-a ridicat din nou la vechea vrednicie. I-a fost milă de firea noastră înjosită de satana, S-a născut din Sfînta Fecioară și, viețuind într-un chip nespus de curat, ne-a arătat calea cea adevărată prin fapte cu totul protivnice celor ale lui Adam, adică prin post și prin smerenie, și a biruit cu măiestrie pe cel care ne-a înșelat.

Au voit, așadar, purtătorii de Dumnezeu Părinți să ne înfățișeze toate aceste lucruri în tot cursul Triodului. Mai întîi au pus

înainte faptele Vechiului Testament. Cel dintâi fapt dintre acestea este crearea și căderea lui Adam din raiul desfătării, despre care facem acum pomenire; apoi facem pomenire și de celelalte fapte săvârșite de Moise și de Profeți, dar mai cu seamă facem pomenire de cuvintele prorocului David, adăugând ceva și din cele ale harului. Apoi, cu rânduială, facem pomenire și de faptele Noului Testament. Cea dintâi dintre acestea este Buna Vestire, care, prin nespusa economie a lui Dumnezeu, cade întotdeauna în Postul Mare. Apoi facem pomenire de minunea săvârșită cu Lazăr, de primirea Domnului cu stâlperi și de Sfânta și marea Săptămână, când se citesc Sfintele Evanghelii și se cântă cu glas dulce Sfintele și mântuitoarele Patimi.

Prin urmare, am pătit atâtea, pentru că Adam n-a postit o singură dată. De aceea se pune acum, la începutul Păresimilor, pomenirea lui Adam, pentru ca, aducându-ne aminte ce mare rău a adus nepostirea lui Adam, să ne străduim să primim postul cu multă bucurie și să-l păzim, spre a dobândi cu ajutorul lui ceea ce n-a reușit Adam, adică îndumnezeirea. Să plângem cu amar, să postim, să ne umilim până ce ne va cerceta Dumnezeu; căci fără acestea nu căpătăm cu ușurință ce-am pierdut.

Trebuie să se știe că acest mare Post este ca o zeciuială a întregului an. Pentru că din lene nu ne place să postim totdeauna și să ne îndepărtăm de rele, Sfinții Apostoli și dumnezeieștii Părinți au rânduit acest post ca un fel de seceriș. În chipul acesta vom șterge acum, zdrobindu-ne inima și umilindu-ne prin post, toate faptele noastre rele ce le-am săvârșit în cursul întregului an; pentru aceasta, trebuie să-l păzim cu mai multă grijă.

Dar nu numai pe acesta, ci și pe celelalte trei posturi, adică postul Sfinților Apostoli, postul Sântămăriei și postul Nașterii Domnului, căci dumnezeieștii Părinți au rânduit aceste posturi în legătură cu cele patru anotimpuri ale anului. Mai mult decât pe celelalte însă, trebuie să cinștim Postul acesta de patruzeci de zile din pricina Sfintelor Patimi și din pricină că Hristos a postit acest

post și s-a preaslăvit. Moise a postit patruzeci de zile și a primit Legea, la fel și Ilie și Daniel și toți câți au fost plăcuți înaintea lui Dumnezeu. Iar Adam arată că postul este bun, prin aceea că a fost izgonit din rai pentru că n-a postit. Pentru această pricină deci, a fost așezată la începutul Postului mare pomenirea izgonirii lui Adam din rai.

Prin nespusa Ta milostivire, Hristoase, Dumnezeul nostru, învrednicește-ne de desfătarea raiului și ne miluiește, ca un iubitor de oameni. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Dătător de rouă...

Cel ce stăpânești toate veacurile, Doamne, Cel ce m-ai zidit pe mine cu voia Ta, nu mă trece cu vederea, Dumnezeule, pe mine cel pizmit de vicleanul balaur oarecând, care Te-am mâniat, Mântuitorule; ci iarăși mă cheamă.

Cu îmbrăcăminte de rușine fiind îmbrăcat: Vai, mie; în loc de veșmânt luminat, plâng pierderea mea, Mântuitorule, și cu credință strig Ție, Bunule: Nu mă trece cu vederea, Dumnezeule, ci iarăși mă cheamă.

Slavă...

Rănit-a șarpele cel preaviclean tot sufletul meu, cu pizmă, și m-a izgonit din desfătarea raiului; ci, o, îndurate Mântuitorule, nu mă trece cu vederea; ci ca un Dumnezeu iarăși mă cheamă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Rugăciunea mea cea smerită primește-o cu milostivirea ta, ceea ce ești cu totul fără de prihană, și-mi dă, Curată, iertare de greșeli, mie, celui ce strig neîncetat cu plân-

gere: Nu mă trece cu vederea, preabună, ci iarăși mă cheamă.

Catavasiu:

Dătător de rouă, cuptorul, l-a «făcut îngerul cuvioșilor tineri; iar «pe caldei arzându-i porunca lui «Dumnezeu, pe tiran l-a plecat a «striga: Bine ești cuvântat, Dum- «nezeul Părinților noștri».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Din văpaie cuvioșilor...

Cu daruri de multe feluri, Codinioară, ai cinstit lucrul mâinilor Tale, Unule, Iubitorule de oameni; iar cumplitul balaur cu șuierarea m-a înșelat: Vai, mie; golin-du-mă de bunurile ce am avut.

Pentru ce ai ascultat sfatul cel amar, și dumnezeieștii porunci neascultător te-ai făcut? Vai, mie, smerite suflet; pe Dumnezeu ai scârbit, pe Care pururea a-L slăvi cu îngerii te-a rânduit.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Șerpilor și fiarelor te-ai făcut stăpân; cum, dar, ai vorbit cu șarpele cel pierzător de suflet, luând sfetnic pe vrăjmașul ca pe un prieten adevărat? Vai de a ta înșelăciune, ticălosul meu suflet!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, cortul cel purtător de lumină al întrupării lui Dumnezeu, te laudăm, Marie, de Dumnezeu dăruită. Pentru aceasta mie, celui rău întunecat de patimi, arată-mi lumina îndurării, nădejdea celor deznădăjduiți.

Catavasiu:

Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Din văpaie cuvioșilor rouă ai «izvorât și jertfa dreptului cu apă «o ai ars; că toate le faci, Hristoase, «cu singură voirea. Pe Tine Te prea- «înălțăm întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Dulce la gustare mi s-a arătat în rai rodul cunoștinței; iar săturându-mă de mâncare, venin s-a făcut sfârșitul lui. Vai, suflete ticăloase! Cum neînfrânarea ta te-a înstrăinat din locașul raiului!

Dumnezeule al tuturor, Doamne al îndurării, caută spre smerenia mea cu milostivire, și nu mă trimite departe de dumnezeiescul rai; ca, văzând frumusețile de unde am căzut, să mă nevoiesc cu plângeri, să iau iarăși cele ce am pierdut.

Plâng, suspin și mă tânguiesc, văzând pe înger că este rânduit a păzi cu sabia cea de văpaie intrarea în Eden, cea neapropiată tuturor călcătorilor de poruncă; vai, de nu mi-o vei face Tu neoprită, Mântuitorule!

Slavă...

Îndrăznesc spre mulțimea milei Tale, Hristoase Mântuitorule, și spre sângele dumnezeieștii coastei Tale, prin care ai sfințit firea omească, și celor ce slujesc Ție, Bunule, le-ai deschis ușile raiului, pe care mai înainte le-a încuiat Adam.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești ușă a vieții neumbată și înțelegătoare, Fecioară de Dumnezeu Născătoare, care nu știi de nuntă; deschide-mi cu rugăciunile tale ușile raiului cele încuiate mai dinainte; ca să te slăvesc pe tine, ajutătoarea mea cea după Dumnezeu și scăparea cea tare.

Catavasie:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este «cu puțință oamenilor, spre Care «nu cutează a căuta cetele îngerești. Iar prin tine, Preacurată, «S-a arătat oamenilor Cuvântul în-«trupat; pe Care, slăvindu-L cu oștile cerești, pe tine te ferim».

LUMINÂND A Învierii

Slavă..., aceasta, glasul al 2-lea:

Podobie: Femei auziți...

Porunca Ta, Doamne, nu am ascultat-o eu, ticălosul, și golit fiind de mărirea Ta, vai mie, m-am umplut de rușine, și de desfătarea raiului m-am depărtat; Îndurate Bunule, miluiește-mă pe mine cel lipsit, după dreptate, de a Ta bunătate.

Și acum..., același glas:

Podobie: Cu ucenicii să ne suim...

Depărtați fiind, Doamne, din rai mai înainte pentru mîncarea cea din lemn, iarăși ne-ai adus pe noi prin Crucea și prin Patima Ta, Mîntuitorule și Dumnezeul meu. Prin care întărește-ne să săvârșim Postul, cu cuvioasă curăție, și să ne închinăm dumnezeieștii Învieri, Paștilor celor mîntuitoare; cu rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine.

L A L A U D E

Se pun 4 stihiri ale Învierii și una a lui Anatolie din Octoih, iar din Triod, aceste trei samoglasnice.

Glasul al 5-lea:

Adam cu plângere a strigat: Vai mie, că șarpele și femeia de la dumnezeiască îndrăzneală m-au gonit și din desfătarea raiului mîncarea din pom m-a înstrăinat. Vai mie, nu mai pot răbda ocară. Cel ce eram odinioară împăratul tuturor fapturilor celor pămîntești ale lui Dumnezeu, acum rob m-am făcut, dintr-o sfătuire fără de lege. Și cel ce eram oarecând îmbrăcat cu mărirea nemuririi, cu piele de om muritor cu jale sunt înfășurat. Vai mie! Ce plângere îmi voi lua întru ajutor? Ci Tu, Iubitorule de oameni, Cel ce din pămînt m-ai făcut, cu milostivirea îmbrăcându-Te, din robia vrăjmașului iarăși mă cheamă și mă mîntuiește.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale (Ps. 137, 1).

Călătoria virtuților s-a deschis. Cei ce voiți să vă nevoiți, intrați, încingându-vă cu nevoința cea bună a postului. Că cei ce se luptă după lege, după dreptate se și încununează. Și, luând toată întrarmarea Crucii, să ne luptăm împotriva vrăjmașului, ca un zid nestricat ținând credința, și ca o platoșă rugăciunea, și ca un coif milostenia. În loc de sabie, postul care taie toată răutatea de la inimă. Cel ce face acestea va primi cununa cea adevărată de la Împăratul tuturor, Hristos, în ziua judecății.

Glasul al 6-lea:

Stih: Veseli-mă-voi și mă voi bucura
întru Tine, cânta-voi numele Tău, Prea-
înalte (Ps. 9, 2).

Adam din rai a fost izgonit, cu
mâncarea împărtășindu-se, ca un
neascultător. Moise văzător de
Dumnezeu s-a făcut, cu postul cu-
rățindu-și ochii sufletului. Pentru
aceasta, cei ce dorim să fim lo-
cuttori raiului să ne lepădăm de
hrana cea nefolositoare; și, dorind
să vedem pe Dumnezeu, să postim
ca Moise patruzeci de zile. Cu ru-
găciuni și cu cereri, stăruind din
toată inima, să potolim patimile
cele sufletești, să gonim zburdările
cele trupești. Ușori să trecem spre
călătoria cea de sus, unde cetele în-
gerilor cu glasuri fără tăcere laudă
Treimea cea nedespărțită, să ve-
dem neasemănata și stăpâneasca
frumusețe. Acolo învrednicește-ne,
Fiule al lui Dumnezeu, Dătătorule
de viață, pe noi, cei ce nădăjduim
întru Tine, să dănțuim împreună
cu oștile îngerești. Pentru rugăciu-
nile Maicii, celei ce Te-a născut,
Hristoase, și ale Apostolilor și ale
Mucenicilor și ale Preacuvioșilor.

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul
meu! Înaltă-se mâna Ta! Nu uita pe săracii
Tăi până în sfârșit (Ps. 9, 32).

Sosit-a vremea, începutul luptelor
celor duhovnicești, biruința cea îm-
potriva demonilor, înfrânarea cea în-

trarmată, podoaba îngerilor, îndrăz-
nirea cea către Dumnezeu. Că prin
aceasta Moise s-a făcut vorbitor cu
Ziditorul, și nevăzut a primit glas în
urechile lui. Doamne, prin aceasta
încrednicește-ne și pe noi să ne închi-
năm Patimilor Tale și Sfintei Învieri,
ca un iubitor de oameni.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare și obișnuită Litie, în
pridvor, la care se cântă Slavă..., Și acum...,
Stihira Evangheliei. Apoi Ceasul întâi.

Și se citește învățătura pentru credință a
Cuviosului Părintelui nostru Teodor Studi-
tul, și se face otpustul.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului pe 6, și din Canonul
Triodului, Cântarea a 6-a, pe 4.

Apostolul din Epistola către Romani,
Evanghelia de la Matei, și dumnezeiasca
Liturgie a Sfântului Ioan Gură de Aur.

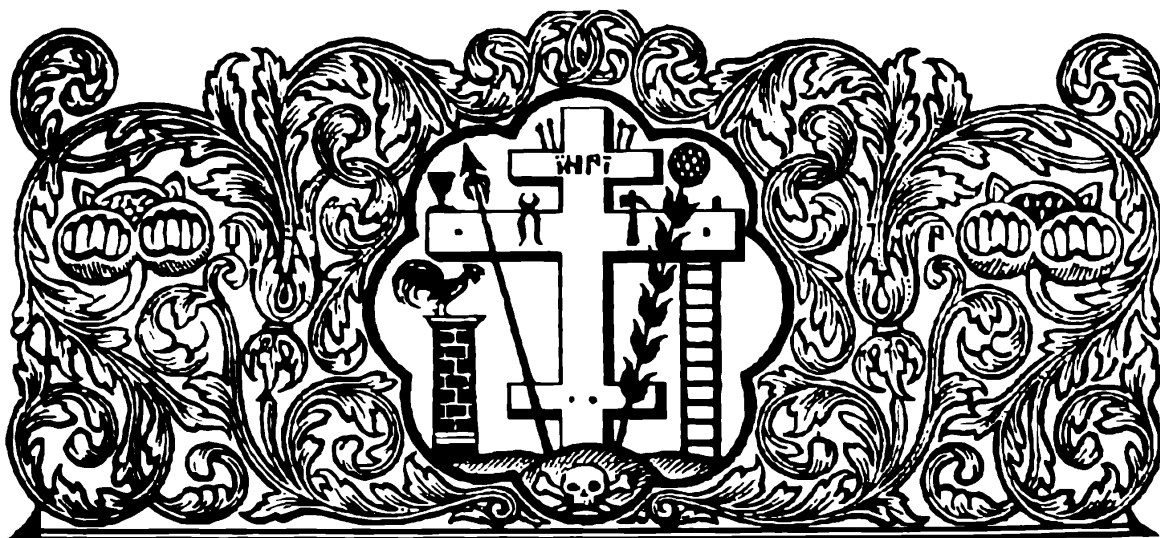
CHINONICUL

Lăudați pe Domnul din ceruri.
Aliluia.

Se cuvine a ști:

Din această Duminică până la 21 septem-
brie se lasă Polieleul și se cântă numai la
Privegherile Praznicelor împărătești și la
Sfinții cei mari.

ÎNCEPUTUL SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST LUNI ÎN ÎNTÂIA SĂPTĂMÂNĂ

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

După Psalmul obișnuit, la Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri și se cântă stihirile pocăinței: 4 ale glasului de rând, din Octoih (acestea sunt scrise, din toate glasurile, la sfârșitul cărții); 3 din Triod și 3 de la Minei.

Stihirile Triodului, glasul al 2-lea:

Alcătuire a lui Iosif.

Podobie: Înger mai înainte de zămislirea Ta...

Cu înfrânare să ne sârguim ctoți a smeri trupul, trecând dumnezeiasca măsură a postului celui fără de prihană. Și cu rugăciuni și cu lacrimi să căutăm pe Domnul, Cel ce ne mântuiește pe noi, și uitare răutății desăvârșit să facem, strigând: Greșit-am Ție, mântuiește-ne ca odinioară pe ni-

niviteni, Hristoase Împărate, și ne fă părtași împărăției cerești, mult-Îndurate.

Mă deznădăjduiesc, aducându-mi aminte de lucrările mele, Doamne, cele vrednice de toată pedeapsa; că iată neuitându-mă la cinstitele Tale porunci, Mântuitorule, rău mi-am cheltuit viața mea. Pentru aceasta, curățindu-mă cu ploile pocăinței, Te rog, luminează-mă prin post și prin rugăciuni, ca un Îndurat, și nu Te scârbi de mine, Făcătorule de bine al tuturor și Preabunule.

Alta, a lui Teodor Studitul, același glas:

Podobie: Dor după bunătățile cele mai presus de minte...

Vremea Postului să o începem cu bucurie, supunându-ne pe noi

nevoințelor celor duhovnicești. Să ne lămurim sufletul, să ne curățim trupul. Să postim, precum de bucate, așa și de toată patima, desfătându-ne cu virtuțile Duhului. Întru care petrecând cu dragoste, să ne învrednicim toți a vedea preacinstită Patima lui Hristos Dumnezeu, și Sfintele Paști, duhovnicește bucurându-ne.

Apoi 3 podobnice ale Sfântului din Minei, Slavă..., de are; iar de nu, Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas, din Minei.

Vohod cu cădelnița.

Lumină lină...

PROCHIMENUL mare, glasul al 8-lea

Să nu întorci fața Ta de la sluga Ta; când mă necăjesc, degrab mă auzi. Ia aminte spre sufletul meu, și-l mântuiește pe el (Ps. 68, 20-21).

Stih: Mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă sprijinească (Ps. 68, 33).

Stih: Să vadă săracii și să se veselească (Ps. 68, 36).

Stih: Căutați pe Dumnezeu și viu va fi sufletul vostru (Ps. 68, 36).

Și iarăși cu glas mai înalt:

Să nu întorci fața Ta de la sluga Ta...

Se cuvine a ști: Că în toate Duminiile Patruzecimii, la Vecernie se face Vohod pentru Prochimenul cel mare. Apoi: Încrednicește-ne, Doamne..., trei metanii mari și ecteniile.

LA STIHOAVNĂ

Stihira aceasta, glasul al 4-lea:

Strălucit-a harul Tău, Doamne, strălucit-a luminarea sufletelor noastre. Iată vreme bine primită, iată vremea pocăinței. Să lepădăm

lucrurile întunericului, și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Ca trecând noianul cel mare al Postului, să ajungem la Învierea cea de a treia zi a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Cel ce mântuiește sufletele noastre.

Stih: Către Tine, Cel ce locuiești în cer, am ridicat ochii mei. Iată, precum sunt ochii robilor la mâinile stăpânilor lor, precum sunt ochii slujnicei la mâinile stăpânei sale, așa sunt ochii noștri către Domnul Dumnezeu nostru, până ce Se va milostivi spre noi.

Și se cântă tot aceeași stihiră.

Apoi stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne pe noi, că prea mult ne-am săturat de defăimare, că prea mult s-a saturat sufletul nostru de ocara celor îndestulați și de defăimarea celor mândri.

A Mucenicilor:

Cel ce ești preaslăvit întru pomenirea Sfinților Tăi, Hristoase Dumnezeule, fiind rugat de dânșii, timite-ne nouă mare milă.

Slavă..., a Sfântului din Minei, de are; Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, după glasul de la Minei; iar de nu are, Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Cetele îngerilor te slăvesc pe tine, Maica lui Dumnezeu. Că pe Dumnezeu, Preacurată, L-ai născut, pe Cel ce este pururea cu Tatăl și cu Duhul și Care a așezat oștile îngeresti din neființă cu voia Sa; pe Care roagă-L să mântuiască și să lumineze sufletele celor ce te laudă pe tine cu dreaptă credință, Preacurată.

Acum slobozește..., Sfinte Dumnezeule..., cu trei metanii, Preasfântă Treime..., Tatăl nostru... și aceste tropare, glasul al 5-lea: Născătoare de Dumnezeu..., o metanie; Slavă..., Botezătorul lui Hristos..., o metanie; Și acum..., Rugați-vă pentru noi..., încă o metanie.

Apoi cel mai mare zice cu glas lin, fără metanie, rugăciunea: Sub milostivirea ta scăpăm noi..., Doamne, miluiește (de 40 de ori), Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvintează, părinte. Preotul zice ecfonisul: Cel ce este binecuvântat, Hristos Dumnezeul nostru... Apoi rugăciunea: Împărate ceresc...

Și se fac trei metanii mari, zicând rugăciunea Cuviosului Efrem Sirul:

Doamne și Stăpânul vieții mele, duhul trândăviei, al grijii de multe, al iubirii de stăpânie și al grăirii în deșert nu mi-l da mie (o metanie).

Iar duhul curăției, al gândului smerit, al răbdării și al dragostei dăruiește-l mie, slugii Tale (o metanie).

Așa, Doamne Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin (o metanie).

Apoi se sărută icoanele, fiecare la locul unde se află, după obicei, și zice cel mai mare: Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ție. Și se face rugăciunea de către preot și otpustul deplin.

Apoi Pavcernița mică, după obicei, cu închinăciuni și cu metaniile Postului.

La Slavă întru cei de sus..., se fac trei metanii.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Cuvine-se cu adevărat, să te fericiim..., Sfinte Dumnezeule..., trei metanii. Apoi troparele obișnuite. Doamne miluiește (de 40

de ori), Cel ce în toată vremea... Preotul: Dumnezeule, milostivește-Te..., trei metanii mari.

Rugăciunea Sfântului Efrem Sirul: Doamne și Stăpânul vieții mele..., cu celelalte 12 închinăciuni mici. Apoi: Sfinte Dumnezeule... După Tatăl nostru..., Doamne miluiește (de 12 ori) și rugăciunea: Nepătată, neîntinată..., Și ne dă nouă, Stăpâne..., și otpustul.

Se cuvine a ști:

Toate Vecerniile și Pavcernițele din duminicile următoare, până la Duminica a cincea a Sfântului Post, se vor săvârși întocmai ca în această duminică, neschimbând nimic, afară de locurile unde se arată ce trebuie schimbat.

LUNI LA UTRENIE

Toacă paraclisierul la ziuă, din pricina întârzierii cu mângâierea de scara, și, adunându-se toți după obicei, în biserică, se citește Miezonoptica fără metanii; numai la sfârșit, trei metanii mari cu rugăciunea: Doamne și Stăpânul vieții mele... Aceasta se face numai la ziua cea dintâi; în celelalte zile ale sfântului și marelui Post se citește Miezonoptica cu 16 metanii, după obicei.

Apoi sculându-se preotul face obișnuita metanie celui mai mare, intră în sfântul altar și, luând cădelnița, stă înaintea sfintei mese și cădind în chipul crucii zice: Binecuvântat este Dumnezeul nostru... Citețul: Amin. Și iese preotul și cădește, iar cititorul psalmilor, ce este rânduit, zice: Sfinte Dumnezeule..., tot fără metanii; Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăția... și, după Amin, Doamne miluiește (de 12 ori), Veniți să ne închinăm... (de 3 ori) și Psalmii 19 și 20. După sfârșitul lor, Sfinte Dumnezeule... fără de metanii, Tatăl nostru... și obișnuitele tropare, în timpul cântării cărora preotul cădește sfântul altar și toată biserica.

Apoi ectenia: Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule... și ecfonisul: Că milostiv și iubitor... Citețul: Amin. Întru numele Domnului... și

preotul: Slavă sfintei și Celei de o ființă... Iar fratele cel rânduit zice: Amin și citește cei șase psalmi, fără metanii, cu toată luarea-aminte și cu frica lui Dumnezeu, ca și cum ar vorbi în chip nevăzut cu Dumnezeu. Și să ia aminte fiecare la cele ce se citesc, având mâinile strânse la piept, capetele plecate, cu ochii căutând în jos, iar cu ochii inimii căutând la Răsărit, rugându-ne pentru păcatele noastre și aducându-ne aminte de moarte, de chinul ce va să fie și de viața veșnică.

La începutul Psalmului 102, preotul zice rugăciunile Utreniei. După sfârșitul psalmilor, Slavă..., Și acum..., Aliluia (de 3 ori), apoi ectenia mare. Și cântărețul cel rânduit cântă Aliluia pe glasul de la Octoih.

Stih 1: De noapte mânecă duhul meu către Tine, Dumnezeule; pentru că lumină sunt poruncile Tale pe pământ.

Stih 2: Dreptate vă învățați toți cei ce locuiți pe pământ.

Stih 3: Pizmuire va cuprinde pe poporul cel neînvățat și acum focul pe cei potrivnici va mânca.

Stih 4: Aducă lor rele, Doamne, aduică rele celor măriți ai pământului.

Și după fiecare stih, Aliluia (de 3 ori), apoi Treimica glasului; și se cântă cu umilință și cu glas mare și rar. La al doilea tropar, Slavă..., iar al treilea, Și acum... Apoi se citește o catismă a Psaltirii și, după fiecare stare, la Aliluia se fac câte trei închinăciuni de către toți întocmai, urmând egumenului sau ecleziarhului. După prima Catismă, Sedelnele cele de umilință din Octoih.

Apoi se citește din Sfântul Efrem Sirul. Din această zi se începe citirea din Sfântul Efrem Sirul, care ține până în Vinerea Stălpărilor.

După a doua Catismă, Sedealna Triodului, a lui Iosif, glasul al 2-lea:

Podobie: Ceea ce ești izvorul milei...

Cu dumnezeiescul început al Postului să câștigăm umilință sufletească, strigând: Stă-

pâne Hristoase, primește rugăciunea noastră ca niște tămâie aleasă și Te rugăm mântuiește-ne pe noi de stricăciunea cea urât-mirositoare și de înfricoșătoarea osândă, ca Cel ce ești Însuți bineprimitor.

Slavă..., tot aceasta; Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, însăși podobia:

Ceea ce ești izvorul milei, învrednicește-ne pe noi, Născătoare de Dumnezeu, de milostivire; caută spre poporul cel păcătos, arată precum de-a pururea puterea ta; că spre tine nădăjduim, ție strigăm: Bucură-te, precum oarecând Gavriil, mai-marele voievod al celor fără de trupuri.

Și iarăși se citește din Sfântul Efrem.

După a treia Catismă, Sedealna lui Teodor, glasul al 2-lea, podobie: Preacuratului Tău chip...

Prea cinstitul Post să-l începem cu bucurie, strălucind noi cu razele sfintelor porunci ale lui Hristos, Dumnezeul nostru, care sunt: strălucirea dragostei, fulgerul rugăciunii, sfințenia curăției, tăria bărbăției. Ca să ajungem luminați la sfânta Înviere cea de a treia zi, care luminează lumea cu nestricăciunea.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Rugăciunea ta cea nebiruită câștigând-o în necazuri, scap în chip minunat, mai presus de nădejde, de cei ce mă necăjesc, o, Maică a Dumnezeului nostru! Că tu apuci înainte totdeauna, gonind întunericul multelor păcate, ale celor ce

se roagă ție cu credință. Pentru aceasta, cu mulțumire strigăm ție: Primește, Stăpână, aceste scurte laude de mulțumire, pentru că îmi ești întru toate ajutătoare.

Apoi se citește din Lavsaicon sau din Cuvintele Sfântului Ioan Scărarul.

Psalmul 50 și obișnuita rugăciune:

Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău..., după care se începe: Să cântăm Domnului..., pe glasul canonului din Minei al Sfântului zilei, cu irmosul pe 6. Iar de la stihul: Atunci s-au grăbit voievozii Edomului..., se încep cele din Triod, cântând 4 tropare ale lui Iosif.

De la stihul: Domnul, Cel ce împărățește veacurile..., se încep troparele lui Teodor și cântă o strană un tropar și o a doua strană alt tropar. Slavă..., Treimica; Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

Apoi se zice, cu glas mai înalt: Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție, și se cântă celelalte tropare ale lui Teodor, după care se zice catavasia, care este irmosul canonului al doilea.

În acest fel se cântă Cântarea a 8-a și a 9-a, în tot timpul postului. Iar Cântarea a 3-a se cântă așa: strana mare zice stihul: Domnul S-a suit în ceruri..., cu troparul Canonului din Minei. Iar a doua strană, stihul: Și se va da tărie împăraților noștri... și al doilea tropar al Canonului din Minei.

Apoi Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, cu troparele canonului. Iar la urma canonului, cântă strana mare irmosul de la Cântarea a 3-a a Mineiului. În acest fel se cântă și Cântarea a 6-a. După Cântarea a 3-a, Sedealna de la Minei și a Născătoarei de Dumnezeu.

Iar Cântările a 4-a, a 5-a și a 7-a se cântă așa: se zic irmosul canonului din Minei și cele două stihuri de la sfârșitul cântării cu două tropare ale Mineiului și Slavă..., Și acum... Iar între cântări nu se socotește și irmosul, pentru că irmosul se zice la începutul cântărilor.

Irmoasele Mineiului se cântă după canon, numai după Cântările a 3-a și a 6-a, pentru

că la aceste cântări nu se cântă irmosul la început.

După Cântarea a 6-a se pune martirica glasului și sinaxarul de la Minei.

Se cuvine a ști:

Așa se cântă în tot Postul Cântările Psaltirii în cele șase zile ale săptămânii. Numai în săptămâna întâi, a cincea și a șasea se cântă: luni, Cântarea I; marți, Cântarea a 2-a; miercuri, Cântarea a 3-a; joi, Cântarea a 4-a; vineri, Cântările a 5-a, a 6-a, a 7-a, a 8-a și a 9-a. La Cântarea a 9-a, totdeauna se cântă: Mărește, suflete al meu, pe Domnul...

Iar în săptămâna a doua, a treia și a patra, sâmbătă se cântă toată Cântarea a 6-a pe glasul de rând. La fel, Cântarea a 7-a, a 8-a și a 9-a.

Iarăși să se știe:

De va cădea în zilele de peste săptămână, afară de sâmbătă și duminică, la Minei doi sfinți la rând, se cântă stihurile unuia la Vecernie, iar ale celuilalt la Laude, pe 4.

Canoanele se citesc amândouă, pe 6. Iar unde Triodul are Tricântare, se cântă o singură dată irmosul Sfântului dintâi, și după irmos se zic 2 tropare, unindu-le într-un singur tropar, și troparul cel dinaintea troparului Născătoarei de Dumnezeu; pe acesta lăsându-l la o parte. Apoi de la Sfântul al doilea se zic: 2 tropare într-unul, troparul al 3-lea dinaintea troparului Născătoarei de Dumnezeu și troparul Născătoarei de Dumnezeu; iar de la Triod, amândouă canoanele pe 8, precum s-a arătat mai sus.

Să se știe, de asemenea, că în Postul Mare se cântă Mineiul și Tricântarea, Octoihul fiind întrebuințat numai duminică; unde nu este Tricântare se cântă numai Mineiul.

După Cântarea a 3-a, preotul zice ectenia mică; apoi Sedealna Sfântului, o dată; Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu și citire de la Sfântul Ioan Scărarul.

După Cântarea a 6-a, ectenia mică și martirica glasului. Dacă Sfântul are condac, se zice după Cântarea a 6-a; iar martirica se zice după Catisma întâi. Apoi Sedealna

Octoihului cu stihul: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi... și Sinaxarul zilei din Minei.

TRICÂNTAREA

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea I, glasul al 2-lea.

Aici se citește întâia Cântare din Psaltire.

Irmos: Veniți, popoare...

Cum voi plânge acum căderea mea? Ce început voi pune mântuirii mele, eu cel ce desfrânat am viețuit? Îndurate, cu judecățile pe care le știi, mântuiește-mă.

Iată vremea pocăinței, iată ziua mântuirii, intrarea Postului; suflete, priveghează și intrările poftelor închide-le, către Domnul uitându-te.

Întreitul val al păcatelor învăluindu-se, întru adâncul deznădăjduirii mă trage; ci la noianul îndurării Tale alerg, Doamne, mântuiește-mă.

Însumi eu, păcatului m-am făcut rob, însumi eu, mi-am deschis ușa poftelor. Lesne-iertătorule, Cuvinte, întoarce-mă, mântuiește-mă, cu milostivirea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară care ai născut Izvorul nepătimirii, tămăduiește-mă pe mine, cel rănit de patimi, și din focul cel veșnic mă scoate, ceea ce singură ești de Dumnezeu cu har dăruită.

Altă Tricântare

Alcătuire a lui Teodor

Același glas și irmos:

Veniți, popoare, să primim astăzi darul posturilor ca o vreme a pocăinței de Dumnezeu

dăruită, și cu aceasta pe Mântuitorul să-L înduplecăm.

Sosit-a acum vremea nevoițelor, intrat-a călătoria Postului; să-l începem toți cu dragoste, aducând Domnului virtuți ca niște daruri.

Slavă..., a Treimii:

Unime nealcătuită, întreit luminaătoare, singură preastăpânitoare, atotputernică, atotvieșuitoare, Dumnezeule și Doamne, Părinte Atotțiitorule, Fiule și Duhule, mântuiește pe cei ce Te cinstesc pe Tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Să laudăm sfântul munte al lui Dumnezeu, pe Maria cea neîntinată, dintru care a răsărit celor din întuneric Soarele dreptății, Hristos, Cel ce este viața tuturor.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Car de foc a luat pe Ilie cel luminat, cu postul fiind întrarmat; pe Moise l-a arătat văzător celor negraite, și noi, pe acesta primindu-l, vom vedea pe Hristos.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Adam a mâncat mâncare și l-a alungat din rai neînfrânarea, iar pe noi, Doamne, primindu-ne, Postul ne va arăta vrednici de pocăință, Iubitorule de oameni.

Irmosul:

Veniți, popoare, să cântăm cântare lui Hristos Dumnezeu, Cel ce «a despărțit marea și a trecut poporul, pe care l-a scăpat din robia egiptenilor, căci cu slavă S-a preaslăvit».

După Cântarea a 6-a, Martirica glasului.

Cântarea a 8-a:

Irmos: În cuptorul cel de foc...

Pe mine, cel aprins de poște și întunecat la vederea sufletului înnoindu-mă, Hristoase, cu focul temerii Tale, mă luminează cu lumina mântuirii; ca să Te slăvesc întru toți vecii.

Sațiul poftelor urând, hrănește-te, smeritul meu suflet, cu dulceața virtuților și te îndulcește mai mult cu desfătarea Postului, abătându-te de la amărăciunea dulceților și viază în veci.

Fiind orbit la suflet, și de beția patimilor întunecat, nicicum nu pot căuta către Tine, unul Dumnezeu. Pentru aceasta îndură-Te și mă luminează, și-mi deschide mie ușile pocăinței.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Curată, care ai făcut cerească firea noastră cea pământească și stricăcioasă, cu rugăciunea ta fierbinte, fă să se îndrepteze rugăciunile și cererile noastre către al tău Fiu, și al tuturor Dumnezeu și Împărat.

Altă Tricântare

Irmos: Pe Domnul, Cel ce a răcorit...

Luminat să primim, credincioșilor, intrarea Postului, și să nu ne mâhnim, ci să ne spălăm fețele noastre cu apă nepătimirii, binecuvântând și preaînălțând pe Hristos în veci.

Cu untdelemnul milostivirii ungându-ne noi sufletul, să nu grăim

multe către Tatăl nostru Cel ce este în ceruri, rugăciuni trimițând, binecuvântând și preaînălțându-L în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Pe Tatăl, Cel fără de început și pururea veșnic, să-L lăudăm credincioșii, și pe Fiul, Cel împreună fără de început, și pe Duhul, Cel ce împreună este strălucit din Tatăl, fiind Fețe de o ființă ale unei stăpânii și puteri atotputernice.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Marie, ceea ce ești de Dumnezeu chemată și cu adevărat mijlocitoare credincioșilor; că din tine se dă iertare tuturor din destul, nu înceta să îndupleci pe Fiul tău și Domnul, pentru cei ce te laudă pe tine.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Postind Domnul numărul cel de patruzeci de zile, a cinstit și a sfințit aceste zile de acum, fraților, la care ajungând strigăm: Binecuvântați și preaînălțați pe Hristos în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Domnul, Cel ce a răcorit de «demult în văpaie, în chip minunat, «pe tinerii evreiești și a ars în ea pe «caldei, să-L lăudăm pe El, zicând: «Binecuvântați-L și-L preaînălțați «întru toți vecii».

Apoi se cântă:

Ceea ce ești mai cinstită...

Cântarea a 9-a:

Irmos: Pe Dumnezeu Cuvântul...

Ziuă postului, părăsire de păcate să-ți fie, suflete, și către Dumnezeu plecare și apropiere; ca să scapi din prăpastia răutății și să iubești numai căile care duc la odihna cea de acolo.

Și cu gândurile alunecând, și cu trupul greșind, mă tânguiesc, suspin și strig: Mântuiește-mă, Doamne, mântuiește-mă, Cel ce ești singur fără de răutate, și nu mă osândi în focul gheenei, pe mine cel vrednic de osândă.

Cu luminatul veșmânt al postului îmbrăcându-ne, să ne dezbrăcăm de haina cea întunecată și de nepurtat a beției; și luminați făcându-ne prin dumnezeieștile virtuți, cu credință să vedem luminatele Patimi ale Mântuitorului.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe ticălosul meu suflet, cel bolnăvit de toate asuprelile demonilor celor răi, tămăduiește-l, Precurată Stăpână, tu care ai născut pe tămăduitorul Hristos, Răscumprătorul nostru, al celor ce te știm pe tine, Fiică, Fecioară nestricată.

Altă Tricântare

Irmos: Pe ceea ce mai presus de fire...

Acum a sosit vremea sfintelor Aposturi, să le începem cu bune purtări, că zice: Cu judecăți și cu gâlcevi să nu postiți.

În muntele Horeb cu postul curățindu-se Ilie, a văzut pe Dumnezeu. Să ne curățim și noi inima cu postul, și vom vedea pe Hristos.

Slavă..., a Treimii:

Unei firi mă închin, trei Fețe laud, pe un Dumnezeu al tuturor: pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, stăpânirea cea pururea vecuitoare.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Curată ai născut prunc, Fecioară ai hrănit cu lapte, și întru aceasta amândouă, cum, după ce ai născut, ai rămas fecioară? Dumnezeu este Cel ce a făcut aceasta. Nu cerceta de la mine în ce chip.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

O zi se zice că este toată viața pământenilor; celor ce se ostenesc cu dorire patruzeci sunt zilele postului, pe care să le săvârșim cu bucurie.

Irmosul:

Pe ceea ce mai presus de fire cu «trup a zămislit în pânțece pe «Cuvântul, Cel ce fără de ani mai «înainte a strălucit din Tatăl, cu «neîncette laude să o mărim, cre-«dincioșii».

Apoi:

Cuvine-se cu adevărat să te ferim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, cea pururea fericită și prea nevinovată și Maica Dumnezeului nostru.

Ceea ce ești mai cinstită decât heruvimii, și mai slăvită fără de asemănare decât serafimii; care fără stricăciune pe Dumnezeu

Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

O metanie și ectenia: Iară și iară... și Luminânda, Treimica glasului (de 3 ori).

LA LAUDE

Stihiri nu se cântă, ci numai: Lăudați pe Domnul din ceruri... Apoi cei trei psalmi obișnuiți.

Iar de sunt la Minei doi Sfinți la rând, se cântă seara, la Vecernie, stihirile unuia; iar ale celuilalt se cântă dimineața la Laude, 4 stihiri, de vor fi; iar de nu sunt, se zice:

Ție slavă se cuvine, Doamne Dumnezeu nostru, și Ție slavă înălțăm, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Slavă Ție Celui ce ne-ai arătat nouă lumina..., Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu... și celelalte. Și fac trei metanii toți deodată, la locurile unde stau.

După aceasta, preotul: Să plinim rugăciunea noastră... și ecfonisul.

Și unindu-se amândouă strănile, cântă:

LA STIHOAVNĂ

Stihira, glasul al 5-lea, însuși glasul:

Venit-a postul, maica curăției, cea care învinovățește păcatul și este vestitoarea pocăinței, purtarea îngerilor și mântuirea oamenilor; să strigăm, credincioșii: Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta, Doamne, și ne-am bucurat, și ne-am veselit în toate zilele vieții noastre. Veselitu-ne-am pentru zilele în care ne-ai smerit pe noi, pentru anii în care am văzut rele. Caută spre robii Tăi și spre lucrurile Tale și îndreptează pe fiii lor.

Și se zice tot aceeași.

Stih: Și să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi, și lucrurile mâinilor noastre le îndreptează.

A Mucenicilor:

Binecuvântată este oastea Împăratului cerurilor. Că de au și fost pământenii Mucenicii, dar s-au sârguit a ajunge la vrednicia îngerească; de trupuri neîngrijindu-se, și prin pătimiri, cinstei celor fără de trupuri învrednicindu-se. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântuiește sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, Maică a lui Dumnezeu și Fecioară curată și decât heruvimii mai sfântă, cu glasuri de cântări te mărim; căci cu sufletul și cu trupul te mărturisim, Născătoare de Dumnezeu, ca pe ceea ce ai născut cu adevărat pe Dumnezeu întrupat. Roagă-te, Preacurată, pentru sufletele noastre.

Apoi:

Bine este a ne mărturisi Domnului și a cânta numele Tău, Preaînalte, a vesti dimineața mila Ta, și adevărul Tău în toată noaptea (de două ori).

Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăția...

Troparul:

În Biserica slavei tale stând, în cer ni se pare a sta, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești ușă cerească; deschide-ne nouă ușile milei tale.

Doamne miluiește... (de 40 de ori). Preotul iese și rostește: Cel ce este binecuvântat, Hristos Dumnezeul nostru... Amin. Împărate ceresc...

După care se fac trei metanii mari, cu rugăciunea Cuviosului Părintelui nostru Efrem Sirul; iar după aceasta, se fac 12 închinăciuni, zicând în taină, la fiecare închinăciune, stihul: Dumnezeu, milostivește-Te spre mine, păcătosul. Apoi, o metanie mare, zicând rugăciunea toată a Sfântului Efrem Sirul.

După metanie, începe cel mai mare: Veniți să ne închinăm... (de 3 ori). Ceasul întâi; iar la sfârșitul Psalmului al treilea, se zice: Slavă..., Și acum..., Aliluia, cu trei metanii.

Se cuvine a ști:

În toate lunile Sfântului Post, la Ceasul întâi nu se citește Catismă; iar în celelalte zile se citește. De asemenea, vineri la Ceasul întâi și la Ceasul al nouălea, nu se citește catismă.

Apoi troparul, glasul al 6-lea:

Dimineața auzi glasul meu, Împăratul meu și Dumnezeuul meu (Ps. 5, 2-3).

Cântându-l, se fac metanii cu genunchii la pământ, ca și la următoarele două stihuri:

Stih 1: Graiurile mele ascultă-le, Doamne, înțelege strigarea mea (Ps. 5, 1).

Și iarăși: Dimineața auzi glasul meu...

Stih 2: Către Tine mă voi ruga, Doamne (Ps. 5, 2).

Și iarăși: Dimineața auzi glasul meu...

Slavă..., Și acum...

Ce te vom numi, ceea ce ești cu dar dăruită? Cer, că ai răsărit pe Soarele dreptății? Rai, că ai odrăslit Floarea nestrăciunii? Fecioară, că ai rămas nestrăcată? Maică curată, că ai avut în sfintele tale brațe Fiu pe Dumnezeuul tuturor? Pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Și se fac trei metanii; apoi:

Pașii mei îndreptează-i după cuvântul Tău și să nu mă stăpânească nici o fărâdelege (de două ori).

Izbăvește-mă de clewetirea oamenilor și voi păzi poruncile Tale (de două ori).

Fața Ta arat-o peste robul Tău și mă învață îndreptările Tale (de două ori).

Și cu glas mai înalt se zice:

Să se umple gura mea de lauda Ta, Doamne, ca să laud slava Ta, toată ziua, mare cuviința Ta (de trei ori).

Apoi: Sfinte Dumnezeu..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăția... Amin, și urmează troparul:

Luni, marți și joi, se zice acest tropar:

Pe Mărita Maică a lui Dumnezeu și mai sfântă decât Sfinții îngeri, fără tăcere o laudăm cu inima și cu gura, Născătoare de Dumnezeu pe dânsa mărturisind-o, ca pe una care după adevăr a născut pe Dumnezeu întrupat și se roagă neîncetat pentru sufletele noastre.

Iar miercuri și vineri, se zice:

Degrad ne întâmpină pe noi mai înainte, până ce nu ne robim, când vrăjmașii Te hulesc pe Tine și ne îngrozesc pe noi, Hristoase Dumnezeuul nostru. Pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca să cunoască cât poate credința dreptmăritorilor creștini, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Doamne miluiește (de 40 de ori), Cel ce în toată vremea și în tot ceasul..., Doamne miluiește (de 3 ori). Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită (o închinăciune). Întru numele Domnului, binecuvintează, părinte.

Preotul:

Dumnezeule, milostivește-Te spre noi și ne binecuvintează; luminează fața Ta peste noi și ne miluiește.

Și se fac trei metanii mari cu rugăciunea Sfântului Efrem Sirul, precum s-a arătat mai înainte.

Apoi, după puțină vreme de tăcere, începe cel mai mare: Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., Doamne miluiește (de 12 ori) și rugăciunea:

Hristoase, Lumina cea adevărată, Care luminezi și sfințești pe tot omul ce vine în lume, să se însemneze peste noi lumina feței Tale, ca într-însa să vedem lumina cea neapropiată. Îndreptează pașii noștri spre lucrarea poruncilor Tale, pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale și ale tuturor Sfinților Tăi. Amin.

Apărătoare Doamnă... Preotul: Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ție. Slavă..., Și acum..., Doamne miluiește (de 3 ori), Binecuvintează. Și otpustul.

Apoi Polihroniu. Și se sărută cinstita Cruce, pe care o poartă fiecare la piept și Sfintele icoane, ce sunt la locurile unde stă fiecare.

Se iese apoi în pridvor, unde se face Litia pentru cei adormiți, zicând obișnuitele rugăciuni și citind învățătura pentru credință a Cuviosului Părintelui nostru Teodor Studitul, precum s-a scris mai înainte: adică miercuri și vineri. Și se face sfârșit.

În acest chip se face în tot Sfântul Post, la Utrenie și la Ceasul întâi.

Iar după otpust, ieșind din biserică, merge fiecare cu liniște în chilia sa sau la ascultare; și nu se cuvine să vorbească unul cu

altul prin mănăstire, că este oprită aceasta de Sfinții Părinți.

CEASUL AL TREILEA

Paraclisierul lovind în toacă de trei ori, se adună toți în biserică și, înainte de începerea slujbei, fac trei metanii înaintea Sfintelor uși, sărută Sfintele icoane și se închină cu o metanie mare către altar și două către strănile din dreapta și din stânga.

După ce preotul dă binecuvântarea, zice: Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăția..., Amin. Doamne miluiește (de 12 ori). Veniți să ne închinăm... (de 3 ori), și se citește Ceasul al treilea, după obicei. Și la sfârșitul Psalmului 3, după Aliluia, se începe Catisma; la fiecare stare a Catismei, se fac trei închinăciuni.

După sfârșitul Catismei, citețul rânduit cântă:

Troparul, glasul al 6-lea:

Doamne, Cel ce pe Preasfântul Tău Duh, în ceasul al treilea L-ai trimis Apostolilor Tăi, pe Acela, Bunule, nu-L lua de la noi, ci ni-L înnoiește nouă, celor ce ne rugăm Ție.

În acest timp, se fac închinăciuni cu genuinchii până la pământ; asemenea, și la celelalte două stihuri:

Stih 1: Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele (Ps. 50, 11).

Stih 2: Nu mă lepăda pe mine de la fața Ta, și Duhul Tău cel Sfânt nu-L lua de la mine (Ps. 50, 12).

Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, tu ești vița cea adevărată care ai odrăslit Rodul vieții; ție ne rugăm: Roagă-te,

Stăpână, cu Sfinții Apostoli, să se miluiască sufletele noastre.

Apoi citire din Sfântul Ioan Scărarul.

De acum înainte începe fratele cel rânduit a deștepta frații în tot timpul Sfântului Post, umblând încet și văzând pe cei ce dorm, sculându-i la ascultarea citirii, după învățătura cea rânduită.

Iar după citire:

Domnul Dumnezeu bine este cuvântat. Bine este cuvântat Domnul ziua, în toate zilele; să facă princiioase cele ale noastre Dumnezeul mântuirii noastre, Dumnezeul nostru, Dumnezeul mântuirii.

Sfinte Dumnezeule... (trei metanii), Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăția. Amin. Și se cântă:

Troparele, glasul al 8-lea:

Binecuvântat ești, Hristoase, Dumnezeul nostru, Cela ce preaînțelepți pe pescari ai arătat, trimițându-le lor Duhul Sfânt, și printr-înșii lumea ai vânat, Iubitorule de oameni, slavă Ție.

Slavă...

Grabnică și tare mângâiere dă robilor Tăi, Iisuse, când se mâhnesc duhurile noastre. Nu Te osebi de sufletele noastre într-o necazuri. Nu Te depărta de gândurile noastre într-o primejdii, ci pururea ne întâmpină pe noi. Apropie-Te de noi, apropie-Te, Cel ce ești pretutindenea. Precum și cu Apostolii Tăi ai fost pururea, așa și cu cei ce doresc de Tine Te unește, Îndurate, ca, fiind uniți, să Te lăudăm pe Tine, și să slăvim pe Duhul Tău cel într-o tot Sfânt.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Nădejdea și ocrotirea și scăparea creștinilor, zid nebiruit celor slabi, liman neînviforat tu ești, Născătoare de Dumnezeu, Preacurată. Și precum lumea o mântuiești cu neîncetată rugăciunea ta, pomenește-ne și pe noi, Fecioară într-o tot lăudată.

Doamne miluiește (de 40 de ori), Cel ce în toată vremea și în tot ceasul..., Doamne miluiește (de 3 ori), Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvintează, părinte. Preotul: Dumnezeule, milostivește-Te spre noi...

Și se fac metanii, precum s-a scris la Ceasul întâi. Iar cel mai mare începe rugăciunea Sfântului Mardarie: Stăpâne Dumnezeule, Părinte Atotțiitorule... Iar paraclisierul face obișnuita metanie starețului și lovește în toacă de 6 ori.

După sfârșitul rugăciunii, Veniți să ne închinăm... (de 3 ori) și se citește Ceasul al șaselea.

CEASUL AL ȘASELEA

După sfârșitul Psalmului al treilea, la Aliluia, se fac trei închinăciuni și se începe Catisma; la fiecare stare, Aliluia și trei închinăciuni. După Catismă, fratele cel rânduit cântă:

Troparul, glasul al 6-lea:

Cela ce în ziua și în ceasul al șaselea pe Cruce ai pironit păcatul, cel cu îndrăzneală, făcut de Adam în rai; și zapisul greșelilor noastre rupe-l, Hristoase Dumnezeule, și ne mântuiește pe noi.

Stih 1: Auzi, Dumnezeule, glasul meu, și nu trece cu vederea rugăciunea mea (Ps. 54, 1).

Stih 2: Iar eu către Dumnezeu am strigat și Domnul m-a auzit pe mine (Ps. 54, 18).

Și se fac trei metanii, precum s-a scris mai înainte.

Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Neavând îndrăzneală pentru păcatele noastre cele multe, tu, pe Cel ce S-a născut din tine, roagă-L Născătoare de Dumnezeu, Fecioară; că mult poate rugăciunea Maicii spre împlânzirea Stăpânului. Nu trece cu vederea rugăciunile păcătoșilor, Preacurată, că milostiv este și poate să mântuiască Cel ce a primit a pătimi pentru noi.

Apoi, troparul profeției, glasul al 5-lea:

Doamne, Doamne, de Care toate se înfricoșează și se cutremură de fața puterii Tale, înaintea Ta cădem Nemuritorule, și Ție ne rugăm, Sfinte: Mântuiește sufletele noastre, pentru rugăciunile Sfinților Tăi.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Știe Domnul calea dreptilor, iar calea necredincioșilor va pieri (Ps. 1, 6).

Stih: Fericit bărbatul care n-a umblat în sfatul necredincioșilor și în calea păcătoșilor nu a stat (Ps. 1, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(I, 1-20)

Vedenia lui Isaia, fiul lui Amos, pe care a văzut-o despre Iuda și Ierusalim, în vremea lui Ozia, Iotam, Ahaz și Iezechia, regii lui Iuda. Ascultă, cerule, și ia aminte, pământule, că Domnul grăiește: Hrănit-am feciori și i-am crescut, dar ei s-au răzvrătit împotriva

Mea. Boul își cunoaște stăpânul și asinul ieslea domnului său, dar Israel nu Mă cunoaște; poporul Meu nu Mă pricepe. Vai ție, neam păcătos, popor împovărat de nedreptate, soi rău, fii ai pieirii! Ei au părăsit pe Domnul, tăgăduit-au pe Sfântul lui Israel, întorsu-I-au spatele. Pe unde să mai fiți loviți voi, cei ce mereu vă răzvrățiți? Tot capul vă este numai răni și toată inima slăbănogită. Din creștet până în tălpile picioarelor nu-i nici un loc sănătos; totul este numai plăgi, vânătăi și răni pline de puroi, necurățate, nemuiate cu untdelemn și nelegate. Țara voastră este pustiiată, cetățile voastre arse cu foc, țarinile voastre le mănâncă străinii înaintea ochilor voștri, totul este pustiiat, ca la nimicirea Sodomei. Sionul ajuns-a ca o colibă într-o vie, ca o covercă într-o bostănărie, ca o cetate împresurată! Dacă Domnul Savaot nu ne-ar fi lăsat o rămășiță, am fi ajuns ca Sodoma și ne-am fi asemănat cu Gomora. Ascultați cuvântul Domnului, voi conducători ai Sodomei, luați aminte la învățătura Domnului, voi popor al Gomorei! Ce-mi folosește mulțimea jertfelor voastre?, zice Domnul. M-am săturat de arderile de tot cu berbeci și de grăsimea vițelilor grași și nu mai vreau sânge de tauri, de miei și de țapi! Când veneați să le aduceți, cine vi le ceruse? Nu mai călcați în curtea templului Meu! Nu mai aduceți daruri zadarnice! Tămăierile Îmi sunt dezgustătoare; lunile noi, zilele de odihnă și adunările de la sărbători nu le mai pot

suferi. Însăși prăznuirea voastră e nelegiuire! Urăsc lunile noi și sărbătorile voastre sunt pentru Mine o povară. Ajunge! Când ridicați mâinile voastre către Mine, Eu Îmi întorc ochii în altă parte, și când înmulțiți rugăciunile voastre, nu le ascult. Mâinile voastre sunt pline de sânge; spălați-vă, curățiți-vă! Nu mai faceți rău înaintea ochilor Mei! Încetați odată! Învățați să faceți binele, căutați dreptatea, ajutați pe cel apăsător, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă! Veniți să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmăzul, ca zăpada le voi albi, și de vor fi ca purpura, ca lâna le voi face. De veți vrea și de Mă veți asculta, bunătățile pământului veți mânca. Iar de nu veți vrea și nu Mă veți asculta, atunci sabia vă va mânca, căci gura Domnului grăiește.

PROCHIMEN, glasul al 7-lea

Slujiți Domnului cu frică, și vă bucurați de El cu cutremur (Ps. 2, 11).

Stih: Pentru ce s-au întărâtat neamurile și popoarele au cugetat cele deșarte? (Ps. 2, 1).

Și se face citire din Sfântul Ioan Scărarul.

Apoi troparul:

Degradă să ne întâmpine pe noi îndurările Tale, Doamne, că am sărăcit foarte. Ajută-ne nouă, Dumnezeu, Mântuitorul nostru, pentru slava numelui Tău. Doamne, mântuiește-ne pe noi, și curățește păcatele noastre pentru numele Tău.

Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăția...

Și troparele, glasul al 2-lea:

Mântuire ai lucrat în mijlocul pământului, Hristoase Dumnezeule; pe Cruce ai întins preacuratele Tale mâini, adunând toate neamurile cele ce strigă: Doamne, slavă Ție!

Slavă...

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greșelilor noastre, Hristoase Dumnezeule. Că, de voie, ai binevoit cu trupul a Te sui pe Cruce, ca să scapi din robia vrăjmașului pe cei pe care i-ai zidit. Pentru aceasta cu mulțumire strigăm Ție: Toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, Cel ce ai venit să mântuiești lumea.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești izvorul milei, învrednicește-ne pe noi de milostivire, Născătoare de Dumnezeu. Caută spre poporul cel păcătos și arată, precum de-a pururea, puterea ta, că, întru tine nădăjduind, strigăm ție: Bucură-te, ca și oarecând Gavriil, mai-marele voievod al celor fără trup.

Iar miercuri și vineri, se zice al Crucii, al Născătoarei de Dumnezeu:

Preamărită ești, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară. Lăudămu-te pe tine, că prin Crucea Fiului tău s-a surpat iadul și moartea s-a omorât și cei morți ne-am sculat și vieții ne-am învrednicit; raiul am luat, desfătarea cea de demult. Pentru aceasta mulțumind, slăvim, ca pe Cel puternic, pe Hristos Dumnezeul nostru, și Unul mult-Îndurat.

Doamne miluiește (de 40 de ori), Cel ce în toată vremea..., Doamne miluiește (de 3 ori), Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvintează, părinte. Preotul: Dumnezeu, milostivește-Te spre noi...

Și se fac metaniile după obicei. Și după ce se împlinesc metaniile, începe cel mai mare: Sfinte Dumnezeule... și se sărută Sfintele icoane. Tatăl nostru..., Doamne miluiește (de 12 ori), Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule, nădejdea noastră, slavă Ție. Și se face otpustul.

Această Rânduială se păstrează în tot Sfântul Post, la Ceasul al treilea și al șaselea.

Iar unde nu se face ieșire, după rugăciunea: Dumnezeule și Doamne al puterilor... îndată se zice: Veniți să ne închinăm... (de 3 ori), și urmează Ceasul al nouălea.

CEASUL AL NOUĂLEA

Paraclisierul lovește în toacă de 9 ori și se adună toți în biserică și, după ce preotul dă binecuvântarea: Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăția..., Doamne miluiește (de 12 ori), Veniți să ne închinăm... (de 3 ori) și se citește Ceasul al nouălea, trei psalmi; apoi se începe citirea Catismei, și după sfârșitul Catismei se cântă:

Troparul, glasul al 8-lea:

Cel ce, în ceasul al nouălea, pentru noi, cu trupul moarte ai gustat, omoară cugetul trupului nostru, Hristoase Dumnezeule, și ne mântuiește pe noi.

Stih 1: Să se apropie rugăciunea mea înaintea Ta, Doamne, după cuvântul Tău mă înțelepțește (Ps. 118, 169).

Stih 2: Să ajungă cererea mea înaintea Ta, Doamne, după cuvântul Tău mă mântuiește (Ps. 118, 170).

Și se fac trei metanii.

Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară, și răstignire ai răbdat, Bunule, Care cu moartea pe moarte ai prădat și învierea ai arătat, ca un Dumnezeu; nu trece cu vederea pe cei pe care i-ai zidit cu mâna Ta. Arată iubirea Ta de oameni, Milostive, primește pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, care se roagă pentru noi; și mântuiește, Mântuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

Și iarăși se face citire din Sfântul Ioan Scărarul; iar după citire se zice:

Nu ne lăsa pe noi până în sfârșit, pentru numele Tău cel sfânt, nu strica legătura Ta și nu depărta mila Ta de la noi; pentru Avraam cel iubit de Tine și pentru Isaac, robul Tău, și Israel sfântul Tău.

Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăția... și se cântă:

Troparele acestea, glasul al 8-lea:

Văzând tâlharul pe Începătorul vieții pe Cruce răstignit, a zis: De n-ar fi fost Dumnezeu întrupat, Care cu noi a fost răstignit, nu și-ar fi ascuns soarele razele sale, nici s-ar fi clătinat pământul, cutremurându-se. Ci, Cel ce toate le-ai suferit, pomenește-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Slavă...

În mijlocul a doi tâlhari, cum-până a dreptății s-a aflat Crucea Ta; unul adică, pogorându-se în iad cu îngreuierea hulii, iar celălalt ușurându-se de greșeli spre cunoș-

**tința cuvântării de Dumnezeu.
Hristoase Dumnezeule, slavă Ție.**

Și acum...

Pe Mielul și Păstorul și Mântuitorul lumii pe Cruce văzându-L ceea ce L-a născut, a zis, lăcrimând: Lumea se bucură luând mântuire, iar inima mea arde, văzând răstignirea Ta, pe care pentru toți o rabzi, Fiule și Dumnezeuul meu.

Doamne miluiește (de 40 ori), Cel ce în toată vremea..., Doamne miluiește (de 3 ori), Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvântează, părinte. Preotul: Dumnezeule, milostivește-Te spre noi... și se fac trei metanii mari, zicând rugăciunea Sfântului Efrem Sirul. Iar celelate 12 metanii nu se fac, ci se zice rugăciunea aceasta: Stăpâne, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeuul nostru...

Deci începe strana, căreia îi este rândul a cânta, pe glasul al 8-lea: Întru împărăția Ta pomenește-ne pe noi, Doamne... și se cântă Fericitirile cu cântare dulce și cu glas mare și rar pe același glas:

Fericiți cei săraci cu duhul, că a acelora este împărăția cerurilor.

Pomenește-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.

Și celelalte stihuri toate până la: Slavă..., Pomenește-ne pe noi, Doamne..., Și acum..., Pomenește-ne pe noi, Doamne..., apoi, unindu-se amândouă strănila, cântă cu glas mai înalt și cu capetele descoperite.

Pomenește-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta. (o metanie).

Pomenește-ne pe noi, Stăpâne, când vei veni întru împărăția Ta. (iarăși o metanie).

Pomenește-ne pe noi, Sfinte, când vei veni întru împărăția Ta. (și iarăși o metanie).

Apoi se citește:

Ceata cerească Te laudă pe Tine și zice: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot, plin este cerul și pământul de slava Ta.

Stih: Aproiați-vă de El și vă veți lumina și fețele voastre nu se vor rușina (Ps. 33, 5).

Și iarăși zice: Ceata cerească...

Slavă...

Ceata Sfinților îngeri și a Arhangelilor cu toate cereștile Puteri, Te laudă pe Tine și zice: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot, plin este cerul și pământul de slava Ta.

Și acum...

Crezul. Apoi: Slăbește, lasă, iartă, Dumnezeule..., Tatăl nostru... După ecfonis, urmează Condacele: cele din zilele săptămânii și al Sfântului al cărui hram îl are biserica. Iar de este hram, Praznic împărătesc, se zice: al hramului, al zilei și al Sfântului din acea zi, dacă Sfântul are condac. Slavă..., Cu Sfinții odihnește..., Și acum..., Ceea ce ești folositoare..., iar unde va fi hramul Născătoare de Dumnezeu, se sfârșește așa: Și acum..., al hramului. Doamne miluiește (de 40 de ori), Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvântează, părinte. Preotul: Dumnezeule, milostivește-Te spre noi...

Și se fac cele 16 metanii, însemnate mai sus, cu rugăciunea Sfântului Efrem Sirul.

Iar paraclisierul, făcând metanie celui mai mare și luând binecuvântare, merge și trage clopotul.

Apoi începe cel mai mare: Veniți să ne închinăm... (de 3 ori) și Psalmul 103, cu glas lin și blând. Iar preotul citește rugăciunile Vecerniei înaintea sfintelor uși.

După Psalm, Slavă..., Și acum..., Aliluia (de 3 ori), ectenia mare și se citește Catisma: Către Domnul, când m-am necăjit...

Și la fiecare stare: Slavă..., Și acum..., Aliluia (de 3 ori) și se fac trei metanii.

MARȚI

în întâia săptămână
a Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, LUNI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile
pe 6.

Alcătuire a lui Iosif.

Glasul al 2-lea:

Podobie: Pe toți am întrecut...

Tot păcatul am făcut, pe toți
i-am întrecut cu risipa. De aș
vrea să mă pocăiesc, nu am râuri
de lacrimi. De voi viețui și acum
nepăsător, sunt vinovat de osândă.
Ci-mi dă mie îndreptare, Unule,
Bunule Dumnezeule, și mă mi-
luiește.

Dă-mi Hristoase, ploi de lacrimi,
în ziua cea plăcută a postului, ca să
plâng și să-mi spăl întinăciunea
cea din pofte și să mă arăt Ție cu-
rățit, când vei veni din cer Judecā-
tor, Doamne, să judeci pe oameni,
ca un judecător și singur drept.

Alta a lui Teodor, glasul al 5-lea:

Podobie: Cuvioase Părinte...

Veniți credincioșilor cu dra-
goste, având ca o pavază arma cea
tare a postului, să întoarcem îna-
poi toată uneltirea înșelăciunii
vrăjmașului; să nu ne îndulcim cu
plăcerile poftelor, ca să nu ne
temem de focul ispitelor; prin care
post Hristos, Iubitorul de oameni,
cu răsplata răbdării ne va încu-
nuna pe noi. Pentru aceasta, cu

îndrăzneală rugându-ne, cădem
înaintea Lui strigând și cerând
sufletelor noastre pace și mare milă.

Iar de la Minei, trei stihiri; Slavă..., Și
acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

A Domnului este mântuirea și
peste poporul Tău, binecuvântarea
Ta (Ps. 3, 8).

Stih: Doamne, cât s-au înmulțit cei ce mă
necăjesc (Ps. 3, 1).

De la Facere, citire:

(I, 1-13)

La început a făcut Dumnezeu
cerul și pământul. Și pământul era
netocmit și gol. Întuneric era dea-
supra adâncului și Duhul lui Dum-
nezeu Se purta pe deasupra apelor.
Și a zis Dumnezeu: «Să fie lu-
mină!». Și a fost lumină. Și a văzut
Dumnezeu că este bună lumina, și
a despărțit Dumnezeu lumina de
întuneric. Lumina a numit-o Dum-
nezeu ziua, iar întunericul l-a
numit noapte. Și a fost seară și a
fost dimineață: ziua întâi. Și a zis
Dumnezeu: «Să fie o tărie prin
mijlocul apelor și să despartă ape
de ape!». Și a fost așa. A făcut
Dumnezeu tăria și a despărțit
Dumnezeu apele cele de sub tărie
de apele cele de deasupra tăriei.
Tăria a numit-o Dumnezeu cer. Și
a văzut Dumnezeu că e bine. Și a
fost seară și a fost dimineață: ziua
a doua. Și a zis Dumnezeu: «Să se
adune apele cele de sub cer la un
loc și să se arate uscatul!». Și a fost
așa. Și s-au adunat apele cele de
sub cer la locurile lor și s-a arătat
uscatul. Uscatul l-a numit Dum-

nezeu pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Apoi a zis Dumnezeu: «Să dea pământul din sine verdeață: iarbă, cu sămânță într-însa, după felul și asemănarea ei, și pomi roditori, care să dea rod cu sămânță în sine, după fel pe pământ!». Și a fost așa. Pământul a dat din sine verdeață: iarbă, care face sămânță, după felul și după asemănarea ei, și pomi roditori, cu sămânță, după fel, pe pământ. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a treia.

PROCHIMEN, glasul al 5-lea:

Domnul mă va auzi când voi striga către Dânsul (Ps. 4, 3).

Stih: Când Te-am chemat, m-ai auzit, Dumnezeul dreptății mele (Ps. 4, 1).

De la Pilde, citire:

(I, 1-20)

Pildele lui Solomon, fiul lui David, folositoare pentru cunoașterea înțelepciunii și a stăpânirii de sine, pentru înțelegerea cuvintelor adânci, pentru dobândirea unei îndrumări bune, pentru dreptate, pentru dreapta judecată și nepărtinire, pentru a prilejui celor fără gând rău o judecată isteasă, omului tânăr, cunoștință și bună cugetare. Să ia aminte cel înțelept și își va spori știința, iar cel priceput va dobândi iscusința de a se purta, pătrunzând cu mintea pildele și înțelesurile adânci, graiurile celor înțelepți și tâlcuirea lor nepătrunsă. Frica de Dumnezeu este începutul înțelepciunii; cei fără minte disprețuiesc înțelepciune

nea și stăpânirea de sine. Ascultă, fiul meu, învățătura tatălui tău și nu lepăda îndrumările maicii tale. Căci ele sunt ca o cunună pe capul tău și ca o salbă împrejurul gâtului tău. Fiul meu, de voiesc păcătoșii să te ademenească, nu te învoi dacă-ți spun: «Vino cu noi să ne punem la pândă, ca să vărsăm sânge, să întindem curse fără cuvânt celui neprihănit, să-i înghițim de vii, ca locuința morților, și întregi, ca pe cei ce se coboară în mormânt. Să punem stăpânire pe tot felul de lucruri scumpe, să ne umplem de pradă casele noastre, fii părtaș la obștea noastră, o singură pungă fi-va pentru toți!». Fiul meu, nu te însoți cu ei pe cale; abate piciorul tău din cărarea lor, căci picioarele lor aleargă numai la rău, iar ei zoresc să verse sânge. Zadarnic se întind curse în văzul păsărilor! Căci ei întind curse tocmai împotriva sângelui lor, și sufletului lor, și își întind sieși lațuri. Aceasta este soarta celor lacomi de câștig. Lăcomia le aduce pierderea vieții. Înțelepciunea strigă pe uliță și în piețe își ridică glasul său.

Apoi: Învrednicește-ne, Doamne, în seara aceasta..., trei metanii, după care preotul zice: Să plinim rugăciunea noastră...

LA STIHOAVNĂ

Idiomela, glasul al 3-lea:

Să postim post primit, bineplăcut Domnului; postul cel adevărat este înstrăinarea de răutăți, înfrânarea limbii, lepădarea mâniei, depărtarea de poște, de cleve-tire, de minciună și de jurământul mincinos. Lipsirea de acestea este postul cel adevărat și bine-primit.

Stih: Către tine am ridicat ochii mei... (vezi p. 113) și tot aceasta, apoi:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne... (vezi p. 113).

A Mucenicilor:

Mare este puterea Mucenicilor Tăi, Hristoase, că în morminte stau, și duhurile alungă; și au stricat puterea vrăjmașului cu credința Treimii, nevoindu-se pentru dreapta credință.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare tuturor celor ce se roagă, întru tine ne lăudăm, întru tine ne este toată nădejdea noastră. Roagă pe Cel ce S-a născut din tine, pentru nevrednicii robii tăi.

Apoi canonarhul face obișnuita metanie în mijloc, asemenea și la străini.

Acum liberează..., Sfinte Dumnezeule..., (3 închinăciuni). Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăția... Amin, și se cântă troparele, glasul al 5-lea:

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te, ceea ce ești plină dar, Marie, Domnul este cu tine. Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecelei tău; că ai născut pe Mântuitorul sufletelor noastre (o metanie).

Slavă...

Botezătorul lui Hristos pe noi toți ne pomenește, ca să ne mântuim de fărâdelegile noastre. Că ție s-a dat dar a te ruga pentru noi (o metanie).

Și acum...

Rugați-vă pentru noi Sfinților Apostoli și Sfinții toți, ca să ne fe-

rim de nevoi și de necazuri. Că pe voi calzi folositori către Mântuitorul v-am câștigat (o metanie).

Apoi se zice de către cel mai mare, fără metanie, cu glas blând și dulce:

Sub milostivirea ta scăpăm, Născătoare de Dumnezeu. Rugăciunile noastre nu le trece cu vederea în necaz, ci ne izbăvește din nevoi, una Curată și binecuvântată.

Doamne miluiește (de 40 de ori), Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvintează, părinte. Preotul: Cel ce este binecuvântat, Hristos, Dumnezeuul nostru... Citețul: Împărate cerească... Și se zice rugăciunea Cuviosului Efrem Sirul: Doamne și Stăpânul vieții mele... (trei metanii și 12 închinăciuni).

Și iarăși se zice rugăciunea de mai sus cu o metanie, Sfinte Dumnezeule..., Doamne miluiește (de 12 ori).

Apoi rugăciunea:

Preasfântă Treime, Stăpânie de o ființă, Împărăție nedespărțită, Ceea ce ești pricina tuturor bunătăților, binevoiește și pentru mine păcătosul; întărește și înțelepțește inima mea și șterge toată întinăciunea mea. Luminează gândul meu, ca totdeauna să Te slăvesc, să Te laud, să mă închin Ție și să zic: Unul Sfânt, Unul Domn Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Amin.

Apoi: Fie numele Domnului binecuvântat de acum și până în veac (de 3 ori) și trei metanii și Bine voi cuvânta pe Domnul...

Și când se așază masă, se zice și Psalmul 144: Înălța-Te-voi, Dumnezeuul meu... Și se face otpustul.

Și ieșind în pridvor, se cântă după obicei stihira hramului, iar preotul rostește rugăciunile cele obișnuite, pomenește pe cei morți și face otpustul desăvârșit.

Se cuvine a ști:

Această rânduială se face, după Vecernie, în tot Sfântul Post, nefiind Liturghia Darurilor mai înainte sfințite.

Și n-am luat obicei să facem această Liturghie până miercuri, ca să postească, după predanie, toți frații; iar cei ce vor putea, să postească până vineri.

Iar când se face Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, zice preotul la fiecare stare a stihologiei: Iară și iară...

Iarăși să se știe:

În Lavra Cuviosului Părintelui nostru Sava nu se cântă Pavecernița în biserică; ci o citește fiecare în chilie, căci așa s-a apucat; iar în chinoviile din Palestina, se cântă Pavecernița precum urmează:

PAVECERNIȚA

În ceasul al zecelea, intră paraclisierul, face o metanie celui mai mare și merge și lovește în toacă de 12 ori. După care se adună toți în biserică, făcând fiecare metaniile cele rânduite; și se așteaptă puțin, până se strâng toți sau mai mulți. Și sculându-se preotul din strana lui, face obișnuita metanie egumenului, și face începutul: Binecuvântat este Dumnezeu nostru..., Amin. Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Veniți să ne închinăm..., (de 3 ori) și îndată Psalmul 69: Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte...

Apoi se începe Canonul cel mare, împărțindu-l în patru părți cu Irmoasele, de câte două ori, și se sfârșește joi seara.

CANONUL CEL MARE

Alcătuire a Cuviosului Părintelui nostru Andrei Critianul Ierusalimiteanul.

La fiecare tropar se fac trei închinăciuni.

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Ajutor și acoperitor s-a făcut Amie spre mântuire. Acesta «este Dumnezeuul meu și-L voi slăvi pe El; Dumnezeuul Părintelui

«meu, și-L voi înălța pe El, căci cu «slavă S-a preaslăvit» (de două ori).

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

De unde voi începe a plânge faptele vieții mele ticăloase? Ce început voi pune, Hristoase, acestei tânguiri de acum? Ci ca un milostiv dă-mi iertare greșelilor.

Vino, ticăloase suflete, împreună cu trupul tău, de te mărturisește la Ziditorul tuturor. Părăsește de acum nebunia cea dinainte și adu lui Dumnezeu lacrimi de pocăință.

Râvnind neascultării lui Adam celui întâi-zidit, m-am cunoscut pe mine dezbrăcat de Dumnezeu, de împărăția cea veșnică și de desfătare, pentru păcatele mele.

Vai, ticăloase suflete! Pentru ce te-ai asemănat Evei celei dintâi? Că ai căzut rău și te-ai rănit amar; că te-ai atins de pom și ai gustat cu îndrăzneală, nebunească mâncare.

În locul Evei celei simțitoare, făcutu-s-a mie Evă înțelegătoare cugetul cel pătimăș în trup, arătându-mi cele dulci și gustând pururea din băutura cea amară.

După dreptate a fost alungat Adam din Eden, nepăzind o poruncă a Ta, Mântuitorule. Dar eu ce voi pătimi, neluând în seamă întotdeauna cuvintele Tale cele de viață!

Slavă..., a Treimii:

Treime, ființă preaînaltă, Căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului și, ca un milostiv, dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și folositoarea celor ce te laudă pe tine, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului și, ca o Stăpână curată, mă primește pe mine cel ce mă pocăiesc.

Și iarăși Irmosul cel dintâi, în loc de Cătăvasie, o dată. Așa se face la toate Cântările.

Cântarea a 2-a:

Irmosul:

Ia aminte, Cerule, și voi grăi, și voi lauda pe Hristos, Care a «venit din Fecioară cu trup» (de două ori).

Ia aminte, cerule, și voi grăi, pământule primește în urechi glasul celui ce se pocăiește față de Dumnezeu, și-L laudă pe Dânsul.

Ia aminte, Dumnezeule, Mântuitorul meu, cu ochiul Tău cel blând și-mi primește mărturisirea mea cea plină de căldură.

Greșit-am mai mult decât toți oamenii, însumi am greșit Ție; ci Te milostivește, Mântuitorule, ca un Dumnezeu spre făptura Ta.

Chip făcând urâteniei patimilor mele, cu poște iubitoare de plăcere, mi-am stricat frumusețea minții.

Viforul răutăților m-a cuprins, Milostive Doamne; ci ca lui Petru întinde-mi și mie mâna Ta.

Pătatu-mi-am haina trupului meu, și mi-am întinat podoaba cea după chipul și după asemănarea Ta, Mântuitorule.

Întunecatu-mi-am frumusețea sufletului cu plăcerile patimilor, și

cu totul, toată mintea, țărână mi-am făcut-o.

Ruptu-mi-am acum veșmântul cel dintâi, pe care mi l-a țesut mie Ziditorul din început, și pentru aceasta zac acum gol.

Îmbrăcatu-m-am în haină ruptă, pe care mi-a țesut-o mie șarpele cu sfatul, și mă rușinez.

Lacrimile celei desfrânate și eu le vărs, Îndurate, înaintea Ta; milostivește-Te spre mine, Mântuitorule, cu îndurarea Ta.

Privit-am la frumusețea pomului și mi s-a amăgit mintea, și acum zac gol și mă rușinez.

Uneltit-au în spatele meu toți începătorii răutăților, lungind asupra mea fărădelegea lor.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tine, Dumnezeul tuturor, Unul în trei fețe Te laud: pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una ești prealăudată, roagă-te îndelung să ne mântuim.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale, Hristoase, în-«tărește Biserica Ta» (de două ori).

Foc de la Domnul plouând oarecând, a ars Domnul de demult pământul Sodomei.

În munte scapă, suflete, ca Lot acela și izbăvește-te dinainte în Sigor.

**Fugi de aprindere, o suflete!
Fugi de arderea Sodomei! Fugi de
stricăciunea dumnezeieştii văpăi.**

**Greşit-am Ție singur eu, greşit-am
mai mult decât toţi, Hristose Mân-
tuitoarele, nu mă trece cu vederea.**

**Tu eşti Păstorul cel bun; caută-mă
pe mine mielul, şi, rătăcit fiind, nu
mă trece cu vederea.**

**Tu eşti dulcele Iisus, Tu eşti Zi-
ditorul meu; întru Tine, Mântuito-
rule, mă voi îndrepta.**

**Mărturisescu-mă Ție, Mântui-
torule: Greşit-am Ție fără măsura;
ci lasă-mi, iartă-mi, ca un îndurat.**

Slavă..., a Treimii:

**O, Treime-Unime, Dumnezeule,
mântuieşte-ne pe noi din înşelă-
ciune şi din ispite şi din primejdii.**

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

**Bucură-te, pân-tece primitor de
Dumnezeu; bucură-te, scaunul
Domnului; bucură-te, Maica vieţii
noastre.**

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-a prorocul de venirea
Ta, Doamne, şi s-a temut, că
«vrei să Te naşti din Fecioară şi oa-
«menilor să Te arăţi, şi a grăit: Au-
«zit-am auzul Tău şi m-am temut.
«Slavă puterii Tale, Doamne» (de
două ori).

**Lucrurile Tale nu le trece cu vede-
rea, zidirea Ta nu o părăsi, drepte
Judecătorule; că de am şi greşit eu
însumi, ca un om, şi mai mult de-
cât tot omul, Iubitorule de oameni,**

**dar ai putere ca un Domn al tutu-
ror, a ierta păcatele.**

**Se apropie, suflete, sfârşitul, se
apropie şi nu te îngrijeşti, nu te gă-
teşti. Vremea se scurtează, scoală-te,
aproape lângă uşi este Judecăto-
rul; ca un vis, ca o floare trece vre-
mea vieţii. Pentru ce în deşert ne
tulburăm?**

**Deşteaptă-te, o sufletul meu! Ia
seama faptelor tale pe care le-ai
făcut, şi le dă pe ele înaintea ochi-
lor tăi; varsă picături din lacrimile
tale; spune cu îndrăzneală faptele
tale şi cugetele tale lui Hristos, şi te
îndreptează.**

**N-a fost în viaţă păcat, nici faptă,
nici răutate pe care să n-o fi săvâr-
şit eu, Mântuitoarele, cu mintea şi
cu cuvântul, cu voinţa şi cu gândul,
şi cu ştiinţa; şi cu fapta păcătuind,
ca nimeni altul, nici odinioară.**

**Dintru aceasta m-am judecat,
dintru aceasta m-am osândit eu, ti-
călosul, adică din cugetul meu, de-
cât care nimic nu este în lume mai
apăsător; Judecătorule, Mântui-
torul şi cunoscătorul meu, milos-
tiveşte-Te şi mă scapă şi mă mân-
tuieşte pe mine, robul Tău.**

**Scara pe care a văzut-o de de-
mult marele între patriarhi, suflete
al meu, este arătarea suirii celei cu
lucrarea şi a înălţării gândului.
Deci de voieşti să vieţuieşti cu lu-
crarea şi cu cunoştinţa şi cu înălţa-
rea gândului, înnoieşte-te.**

**Arşiţa zilei a răbdat patriarhul
pentru lipsă, şi frigul nopţii a sufe-
rit, în toate zilele făcând câştig,**

păstorind, trudindu-se și slujind, ca să-și ia amândouă femeile.

Două femei, înțelege: lucrarea și cunoștința întru gândire. Prin Lia lucrarea, ca pe ceea ce a fost cu mulți copii; iar prin Rahila gândirea, ca pe cea cu multă osteneală. Că fără de osteneli, nici lucrarea nici gândirea nu se vor săvârși, suflete.

Slavă..., a Treimii:

Nedespărțită în ființă, neamestecată în fețe, Te cunosc pe Tine Dumnezeire, una în Treime, ca de o împărăție și un scaun; și strig Ție cântarea cea mare, ce se cântă întreit, întru cele de sus.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Și ai născut, și ești fecioară și ai rămas întru amândouă cu firea Fecioară. Cel ce S-a născut înnoiește legile firii, și pântecul a născut nesimțind dureri. Dumnezeu unde voiește, se biruiește rânduiala firii; că face câte voiește.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

De noapte mâne când, Iubitorule de oameni, mă rog «duminează-mă, și mă îndreptează «la poruncile Tale, și mă învață, «Mântuitorule, să fac voia Ta» (de două ori).

În noapte, viața mea mi-am trecut pururea, că întuneric s-a făcut mie și negură adâncă noaptea păcatului; ci ca pe un fiu al zilei arată-mă, Mântuitorule.

Lui Ruben asemănându-mă eu ticălosul, făcut-am sfat necuvios și călcător de lege asupra lui Dum-

nezeu Celui Înalt, spurcându-mi patul meu, precum acela pe al tatălui său.

Mărturisescu-mă Ție, Hristoase Împărate; greșit-am, greșit-am, ca mai înainte frații lui Iosif, vânzând rodul curăției și al înțelepciunii.

De cei de un sânge a fost dat, a fost vândut în robie dulcele suflet cel drept, spre închipuirea Domnului; iar tu, suflete, te-ai vândut întreg răutăților tale.

Lui Iosif celui drept și minții lui celei curate urmează, ticăloase și neiscusite suflete, și nu te desfrâna cu pornirile cele fără de minte, pururea făcând fărădelege.

De s-a și sălășluit în groapă oarecând Iosif, Stăpâne Doamne, dar spre închipuirea îngropării și a scularii Tale a fost aceasta; iar eu ce-Ți voi aduce Ție în acest chip vreodată?

Slavă..., a Treimii:

Pe Tine Treime Te slăvim, pe unul Dumnezeu; Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Părinte și Fiule și Duhule, ființă singură prin sine, Unime, Căreia pururea ne închinăm.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din tine S-a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce ești nestricată și nu știi de bărbat; și a împreunat Luiși firea omenească.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Strigat-am cu toată inima mea, din iadul cel mai de jos, «către înduratul Dumnezeu și m-a

«auzit și a scos din stricăciune viața mea» (de două ori).

Lacrimi din ochii mei, Mântuitorule, și suspine dintru adânc curat aduc Ție, strigând inima mea: Dumnezeuule, greșit-am Ție, milostivește-Te spre mine.

Înstrăinatu-te-ai, suflete, de Domnul Tău, ca Datan și ca Abiron; dar din toată inima strigă: Iartă-mă! Ca să nu te împresoare pe tine prăpastia pământului.

Ca o junincă sălbătică asemănatu-te-ai, suflete, lui Efrem; ca o căprioară păzește-ți viața de curse, înălțându-ți cu aripi mintea, cu lucrarea și cu gândirea.

Mâna lui Moise ne va face să credem, suflete, cum că poate Dumnezeu viața cea leproasă să o albească și să o curețe; nu te deznădădui dar, măcar deși ești lepros.

Slavă..., a Treimii:

Treime sunt, neamestecată, nedespărțită; despartită după fețe, și Unime sunt din fire unită: Tatăl și Fiul și Dumnezeuiescul Duh.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca și noi; deci, ca pe un Ziditor al tuturor, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

CONDACUL, glasul al 6-lea:

Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârșitul

se apropie, și ai să te tulburi. Deșteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindenea și toate le plinește.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Greșit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat «înaintea Ta, nici am păzit, nici am «făcut precum ne-ai poruncit «nouă; ci nu ne părăsi pe noi până «în sfârșit, Dumnezeuule al Părinților» (de două ori).

Greșit-am, păcătuit-am și am lepădat porunca Ta; că întru păcate m-am zămislit, și am adăugat rană rănilor mele. Dar Tu mă miluiește ca un îndurat, Dumnezeuule al Părinților.

Cele ascunse ale inimii mele le-am mărturisit Ție, Judecătorul meu. Vezi smerenia mea, vezi și necazul meu, și ia aminte acum la judecata mea; și Tu mă miluiește ca un îndurat, Dumnezeuule al Părinților.

Saul oarecând, dacă a pierdut asinii tatălui său, suflete, degrab a aflat împărăția spre ridicare; ci păzește-te să nu greșești, alegând mai degrabă poftele tale cele dobitocești decât Împărăția lui Hristos.

David dumnezeiescul părinte, de a și greșit oarecând îndoit, suflete al meu, cu săgeata desfrâului săgetându-se și cu sulița robindu-se pentru pedeapsa uciderii; dar tu, cu mai grele lucruri boleşti, din pornirile cele din voia ta.

Împreunat-a David, oarecând, nelegiuirea cu nelegiuire, că a amestecat desfrâul cu uciderea; dar îndată îndoită pocăință a arătat. Iar tu, suflete, mai viclene lucruri ai făcut, necăindu-te către Dumnezeu.

David, oarecând, a însemnat cântarea, scriind-o ca într-o icoană, prin care-și mustra fapta pe care o săvârșise, strigând: Miluiește-mă!, că Ție unuia am greșit, Dumnezeului tuturor; Însuți mă curățește.

Slavă..., a Treimii:

Treime neamestecată, nedespărțită, de o ființă, Unime sfântă. Lumini și Lumină, și trei Sfinte și unul Sfânt este lăudată Treimea-Dumnezeu. Ci laudă și preaslăvește, suflete, viață și vieți, pe Dumnezeul tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Lăudămu-te, bine te cuvântăm, închinămu-ne ție, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pe unul din Treimea cea nedespărțită, pe Fiul și Dumnezeu, și tu singură ne-ai deschis nouă, celor de pe pământ, cele cerești.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Cel ce-L slăvesc oștile cerești și de Dânsul se cutre-
«mură heruvimii și serafimii, toată
«suflarea și zidirea, lăudați-L,
«binecuvântați-L și-L preaînălțați
«întru toți vecii» (de două ori).

Miluiește-mă pe mine, cel ce am greșit, Mântuitorule; ridică-mi mintea mea spre întoarcere. Pri-

mește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc; miluiește-mă pe mine, cel ce strig: Greșit-am Ție, mântuiește-mă; nelegiuit-am, miluiește-mă.

Ilie cel ce a fost purtat în car, suindu-se în carul virtuților, s-a înălțat ca spre cer oarecând, mai presus de cele pământești. Deci la suirea acestuia cugetă, suflete al meu.

Elisei luând oarecând cojocul lui Ilie, a luat de la Domnul har îndoit; iar tu, o, suflete al meu, de acest har nu te-ai împărtășit, pentru neînfrânare.

Curgerea Iordanului, oarecând, a stat de o parte și de alta cu lovirea cojocului lui Ilie, prin Elisei; iar tu, o, suflete al meu, de acest har nu te-ai învrednicit, pentru neînfrânare.

Samarineanca, oarecând, a primit pe Cel drept cu gând bun; iar tu, o, suflete, n-ai adus în casă nici străin, nici călător. Pentru aceasta vei fi lepădat afară din cămară, tânguindu-te.

Minții celei spurcate a lui Ghiezi, pururea te-ai asemănat, ticăloase suflete; a cărui iubire de argint leapăd-o măcar la bătrânețe. Fugi de focul gheenei, depărtându-te de răutățile tale.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Părinte, Cel ce ești fără de început; Fiule cel împreună fără de început; Mângâietorul cel bun, Duhule cel drept; Născătorule al lui Dumnezeu-Cuvântul, Cuvinte al Tatălui Celui fără de început,

Duhule cel viu și făcător, Treime-Unime, miluiește-mă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca din vopsea de porfiră s-a țesut trupul lui Emmanuel, în-lăuntru în pânțele tale, Preacurată, ceea ce ești porfiră înțelegătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Nașterea cea din zămislire fără de sămânță este netăl-
«cuită; rodul Maicii celei fără de
«bărbat este nestricat; că nașterea
«lui Dumnezeu înnoiește firile.
«Pentru aceasta pe tine toate nea-
«murile, ca pe o Maică mireasă a
«lui Dumnezeu, cu dreaptă cre-
«dință te mărim» (de două ori).

Mintea s-a rănit, trupul s-a molesit, duhul bolește; cuvântul a slăbit, viața s-a omorât, sfârșitul este lângă ușă. Pentru aceasta, ticălosul meu suflet, ce vei face, când va veni Judecătorul să cerceteze cele ale tale?

Adusu-ți-am aminte, suflete, de la Moise, facerea lumii și toată Scriptura cea așezată de el, care îți povestește ție de cei drepti și de cei nedrepti; din care celor de al doilea, adică celor nedrepti, ai urmat, o suflete, greșind lui Dumnezeu, iar nu celor dintâi.

Legea a slăbit, Evanghelia nu lucrează, și toată Scriptura nu este băgată în seamă întru tine; Profeții au slăbit și tot cuvântul celui

drept. Și rănilile tale, o, suflete, s-au înmulțit, nefiind doctor care să te vindece.

Pildele Scripturii celei noi ți le aduc ție, ca să te aducă pe tine, suflete, la umilință. Râvnește dar dreptilor, iar de păcătoși te leapădă; și îmblânzește pe Hristos, prin rugăciuni și prin postiri și prin curăție și prin smerenie.

Hristos S-a făcut om, chemând la pocăință pe tâlhari și pe desfrânate. Suflete, pocăiește-te, că s-a deschis ușa Împărăției acum, și o apucă mai înainte fariseii și vameșii și desfrânații, pocăindu-se.

Hristos S-a făcut om, unindu-Se cu mine prin trup și toate câte sunt ale firii, cu voia le-a împlinit, afară de păcat; arătându-ți ție, o, suflete, pilda și închipuirea smereniei Sale.

Hristos pe magi i-a mântuit, pe păstori i-a chemat, mulțimea pruncilor o a făcut mucenici, pe bătrânul l-a mărit și pe văduva cea bătrână. De la care n-ai râvnit, suflete, nici faptele, nici viața. Dar vai ție, când vei fi judecat!

Postind Domnul patruzeci de zile în pustie, mai pe urmă a flămânzit, arătând firea cea omească. Suflete, nu te lenevi! De va năvăli asupra ta vrăjmașul, cu rugăciunea și cu postul alungă-l de parte de la picioarele tale.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tatăl să-L laudăm, pe Fiul să-L preaînălțăm, dumnezeiescului Duh cu credință să ne închinăm, Treimii celei nedespărțite,

Unimii după ființă: ca lumină și lumini și viață și vieți, făcătoare de viață și luminătoare marginilor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cetatea ta păzește-o, Preacurată, Născătoare de Dumnezeu, că întru tine ea cu credință împărățind, întru tine se și întărește, și prin tine biruind, întoarce toată încercarea, robește pe vrăjmași și stăpânește pe supușii ei.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andrei cinstite și Părinte de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă; ca să ne izbăvim de toată mânia, necazul și stricăciunea, și de greșeli să ne mântuim noi, cei ce cinstim pururea pomenirea ta.

Apoi se cântă Irmosul în amândouă strănile. După sfârșitul Canonului, se începe Psalmul 4: Când Te-am chemat, m-ai auzit... Și ceilalți psalmi ai Pavcerniței.

La Aliluia, se fac trei metanii și îndată se începe a doua stare: Către Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu... Și alți doi psalmi, zicând la sfârșitul acestora Aliluia, cu trei închinăciuni.

Apoi începe strana mare: Cu noi este Dumnezeu...

Și se zic aceste stihuri cu glas mare și cu dulce cântare, zicând o strană unul și cealaltă altul.

Asemenea se zice și: Firea celor fără de trupuri... Și, cu glas lin: Cred întru Unul Dumnezeu... Apoi preotul zice: Preasfântă Stăpână... și citețul tot aceeași.

Și fac toți câte o metanie. Asemenea se face și la celelate stihuri de rugăciune. Iar când se zice: Dumnezeu, curățește-ne pe noi păcătoșii... (de 3 ori), se fac trei metanii.

Apoi, Sfinte Dumnezeule... și aceste tropare, glasul al 2-lea, care se cântă cu glas

mare și cu cântare dulce: Luminează ochii mei, Hristoase Dumnezeule..., Slavă..., Sprijinitor sufletului meu fii, Dumnezeule..., Și acum..., Că nu avem îndrăzneală...

Și sunt și alte tropare care se cântă în celealte zile: marți și joi seara, acestea: Neador-mirea nevăzuților mei... Stih: Caută și mă auzi, Doamne..., Cât va fi de înfricoșătoare judecata Ta, Doamne..., Slavă..., Lacrimi dă-mi mie, Dumnezeule..., Și acum..., Nerușinată nădejdea ta..., Doamne miluiește (de 40 ori). Preotul: Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri...

Și rugăciunca: Doamne, Doamne, Cel ce ne-ai izbăvit pe noi...

Apoi: Veniți să ne închinăm... (de 3 ori), Psalmul 50: Miluiește-mă, Dumnezeule... Psalmul 101: Doamne, auzi rugăciunea mea... și Doamne Atotputernice, Dumnezeul părinților noștri...

Apoi: Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăția..., Amin, și aceste tropare, pe glasul al 6-lea: Miluiește-ne, pe noi, Doamne..., Slavă..., Doamne, miluiește-ne pe noi..., Și acum..., Ușa milostivirii deschide-o nouă..., Doamne miluiește (de 40 de ori). Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită..., Întru numele Domnului binecuvintează, părinte. Preotul: Pentru rugăciunile Sfinților Părinților noștri...

Și rugăciunea: Stăpâne, Dumnezeule, Părinte...

Apoi: Veniți să ne închinăm... (de 3 ori) și: Doamne, auzi rugăciunea mea..., Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace..., Doamne, scăpare Te-ai făcut nouă..., Învrednicește-ne, Doamne, în noaptea..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăția...

Apoi se cântă rar și frumos, pe glasul al 7-lea: Doamne al puterilor, fii cu noi... și în cealaltă strană tot aceasta.

Și zice strana cea care a început, stihul: Lăudați pe Dumnezeu întru sfinții Lui... și iarăși cântă: Doamne al puterilor...

Apoi cealaltă strană zice stihul: Lăudați pe El întru puterile Lui, lăudați... și iarăși cântă: Doamne al puterilor, fii cu noi... Și apoi, stihul: Lăudați pe Dumnezeu întru

sfinții Lui, lăudați pe El întru tăria puterii Lui, și iarăși cântă: Doamne al puterilor, fii cu noi...

Apoi strana ce a început zice: Slavă..., Doamne, de n-am avea pe sfinții Tăi..., Și acum..., Multe sunt mulțimile greșelilor mele..., Preasfântă Născătoare de Dumnezeu..., Toată nădejdea mea spre tine o pun..., Doamne miluiește (de 40 de ori). Cel ce în toată vremea..., Doamne miluiește (de 3 ori). Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvintează, părinte. Preotul: Dumnezeu, milostivește-Te spre noi...

Și se fac 16 metanii, după obicei, cu rugăciunea Sfântului Efrem Sirul, făcându-le rar, ca să se potrivească toți.

Apoi începe cel mai mare:

Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăția..., Doamne miluiește (de 12 ori) și se zice rugăciunea (alcătuire a lui Pavel Monahul, din Mănăstirea Făcătoarei de bine): Nepătată, neîntinată..., Și ne dă nouă, Stăpâne, fără de osândă...

Și îndată îngenunchează toți, și zice preotul cu glas mare rugăciunea de la Pavcernița mare: Stăpâne mult-Milostive...

Și după rugăciune, face închinăciune cel mai mare către frați, și zice:

Binecuvântați, părinți sfințiți, și-mi iertați, mie păcătosului, toate câte am greșit cu cuvântul, cu lucrul, cu cugetul și cu toate simțirile mele.

Și toți răspund: Dumnezeu să te ierte, părinte sfințite.

Și începe din strana stângă, după rânduială, unul după altul să facă asemenea, a cere și a lua iertare, până când se sfârșesc toți.

Și apoi începe preotul a zice: Să ne rugăm pentru pacea lumii... Și celelalte, precum s-au așezat de demult în vechile rânduieli; și așa merge fiecare la chilia sa.

Această Rânduială se face în tot Sfântul Post, la Pavcerniță.

MARȚI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele din Octoih.

După a doua Catismă, Sedealna, glasul al 2-lea:

Podobie: Preabinecuvântată ești...

Binecuvântat este darul preacinstului Post, că Moise prin el s-a mărit și Legea cea scrisă cu slove pe lespezi a luat, și tinerii mai puternici decât focul s-au arătat. Deci cu acesta, să stingem patimile trupului cele arzătoare, lui Hristos Mântuitorului, strigând: Dăruiește-ne nouă tuturor întoarcere, și ne scapă de gheenă.

Slavă..., același glas:

Podobie: Ceea ce ești izvorul milei...

Sosit-a vremea pocăinței, arată roadele înfrânării, o, suflete al meu. Caută spre cei ce mai înainte s-au pocăit. Strigă către Hristos: Greșit-am, mântuiește-mă, precum ai mântuit, Bunule Stăpâne, pe vameșul care a suspinat din inimă; Cel ce unul ești mult-Îndurat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu,

asemenea:

Ceea ce ești ocrotitoare caldă creștinilor, roagă pe Fiul tău, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară, să ne izbăvească de toată răutatea cea cumplită a vrăjmașului, și să ne dea iertare de cele ce am greșit; pentru milostivirea îndurărilor, și prin rugăciunile tale, Maică Fecioară.

După a treia Catismă, Sedealna, glasul al 5-lea:

Doamne, ajungând la ziua a doua a postului cel izbăvitor, strigăm către Tine: Umilește inimile noastre, ale robilor Tăi și primește rugăciunile noastre cele întru frică; dă-ne nouă a împlini cu bine călătoria Postului, iertare și mare milă.

Slavă..., aceeași.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Rădăcină, care ai odrăslit floarea cea dumnezeiască, chivot și sfeșnic, și năstrapă cu totul de aur, sfântă masă care porți pâinea vieții; ca pe un Fiu al tău și Dumnezeu, roagă-L pe El, dimpreună cu Sfântul Înaintemergătorul, să miluiască și să mântuiască, pe cei ce te mărturisesc pe tine Născătoare de Dumnezeu.

CANONUL MINEIULUI

Și se citește Cântarea a doua din Psaltire.

TRICÂNTAREA

Cântarea a 2-a, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Vedeți, vedeți că Eu sunt Cel ce am mântuit în mare și «am săturat în pustie pe poporul «israelitean și apă din piatră am «izvorât oamenilor; ca îmbrăcându-Mă întru cel ce a căzut în stricăciune de demult, să-l atrag la «Mine, pentru nespusa milă».

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Trezește-te, priveghează, suspină, lăcrimează prin post; lea-

pădă toată povara păcatului, suflete; ca prin pocăință fierbinte să scapi de foc, și cu plângere pentru patimi să rupi haina cea de jale, luând veșmântul cel dumnezeiesc.

Spre muntele faptelor celor alese să ne apropiem toți prin post, lăsând năvălirile desfătărilor, care râvnesc la cele de jos. Și în norul cinstitelor vedenii intrând, să vedem singură frumusețea cea dorită a lui Hristos; îndumnezeindu-ne cu taină, prin dumnezeieștile înălțări.

Vai mie, ce va să fiu? Ce mă voi face lucrând păcatul, și de Stăpânul neînfricoșându-mă eu, necunoscătorul de mine? Pentru aceasta mai înainte de judecată sunt osândit. Drepte Judecătorule, Bunule, întorcându-mă, mântuiește-mă pe mine, cel ce Te-am mâniat mai mult decât toți oamenii.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pământ nelucrat, care ai odrăslit pe Hrănitorul tuturor, Care își deschide mâna, și de bunăvoința Lui se satură toate viețuitoarele, cu puterea cea dumnezeiască, întărește cu pâinea vieții inimile cele slăbite prin sațiul căderilor noastre celor rele.

Altă Tricântare, glasul al 5-lea:

Irmos: Vedeți, vedeți...

Veniți să ne adunăm în cămara sufletului, aducând rugăciuni Domnului și strigând: Tatăl nostru, Care ești în ceruri, slăbește, lasă și iartă datoriile noastre, Cel ce ești unul mult-Îndurat.

Voioșia sufletului nostru în post arătând-o, să nu ne întristăm de schimbarea doritelor zile; că ne strălucesc nouă faptele evlaviei.

Slavă..., a Treimii:

Ceea ce ești fără de început, nezidită, în trei fețe, Unime, Doamnă, Împărăție a veacurilor, pe Tine, Tatăl, și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Te slăvește mulțimea îngerilor și toată firea oamenilor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, mărirea neamului nostru, cea cu toate virtuțile, te lăudăm. Că prin tine, Fecioară, ne-am îndumnezeit; că ai născut nouă pe Hristos, Mântuitorul și Dumnezeu, Care ne-a dezlegat pe noi de blestem.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cine a stins focul? Cine a încuiat gurile fiarelor? Postul, cel ce a izbăvit pe tineri din cuptor și pe prorocul Daniel de la mâncarea leilor; pe care să-l îmbrățișăm și noi, fraților.

Irmosul:

Vedeți, vedeți că Eu sunt Dumnezeu, Cel ce M-am îmbrăcat cu «trup de a Mea bunăvoie, ca să «mântuiesc pe Adam, cel căzut prin «amăgirea șarpelui, cu călcarea «poruncii».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Cel ce a închipuit lui Moise...

Leapădă, suflete, somnul nepăsării celei rele, și cu dragoste veghează la dumnezeieștile porunci; se apropie Mirele, purtând

lumină, deci sârguiește-te să-L în-tâmpini.

Pe mine, cel rănit rău cu sabia desfătărilor, cu doctoria voii milostivirii Tale, Îndurate, tămăduiește-mă, Cuvinte, ca să Te slăvesc în veci cu mulțumire.

De la patimi vătămătoare, de la pizmă și ură și de la toată răutatea stăpânește-te, suflete, hrănindu-te cu bucatele cele ce aduc desfătarea cea de sus, fără materie.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, Curată, tămăduiește rănila sufletului meu, și patimile inimii, și abaterile minții; ca ceea ce ești singură ajutoare păcătoșilor, și zidul celor sfârâmați.

Altă Tricântare

Irmos: Pe Făcătorul a toată făptura...

Cu postirea înălțându-ne sufletele toți la ceruri, rugăciuni bine-primate să aducem Domnului.

Duhul umilinței luând, să lăcrimăm pentru răscumpărarea sufletelor, lăudând pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Treime, Ceea ce ești de o ființă, și Unime nezidită și Dumnezeul tuturor, pe Tine Te preaînălțăm întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fă rugăciune pentru noi cei ce te lăudăm pe tine, Preacurată, să ne izbăvim de tot felul de ispite și de primejdii.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Desfătarea bogatului lepădând-o, veniți să postim cu Lazăr, ca și pe noi să ne încălzească sânul lui Avraam.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-L și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Făcătorul a toată făptura, de «Care se înspăimântă îngerii, «cântați-L popoare și-L preaînălțați întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Dintre pământeni cine...

Cine dintre pământeni aluneacănd, a mâniat așa pe Dumnezeu vreodată? Cine a urmat pornirile răutății și s-a arătat sălaș păcatului, precum eu, ticălosul? Dumnezeule, voitorul milei, Tu mă miluiește.

Puterile îngerești cele de Dumnezeu văzătoare, rugați pe Dumnezeu cel lesne iertător, să mântuiască sufletul cel înviforat în oceanul desfătărilor lumești și în valurile patimilor, și care se primejduiește prin năvălirile duhurilor celor protivnice.

Vino, suflete, ușurat fiind prin postire, și cu aripile virtuților ridică-te din răutatea cea râvnitoare spre cele de jos; desfătează-te întru gândirile cele luminoase, care pricinuiesc desfătarea virtuților, făcându-te și tu, prin credință, asemănător lui Dumnezeu.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cine va face auzite laudele tale, Preacurată? Ceea ce ai născut mai

presus de gând, pe lăudatul Stăpânul și Domnul, pe Care Îl laudă cetele îngerești. Pe Acela roagă-L, Fecioară nenuntită, pentru poporul cel păcătos.

Altă Tricântare

Irmos: Isaic, dănțuiește...

Vremea este bineprimită, ziua mântuirii. Să aducem lui Dumnezeu daruri de virtuți, întru care lepădând lucrurile întunericii, să ne îmbrăcăm, fraților, în lucrurile luminii, precum zice Pavel.

Precum a biruit Domnul cu post pe vrăjmașul, așa și noi, veniți să sfărâmăm tot cu aceasta săgețile și vicleniile lui, fiecare zicând: Mergi înapoia mea, Satano, când va vrea să ne ispitească.

Slavă..., a Treimii:

Întru o ființă Te laud pe Tine, Treime fără de început, cinstită, începătoare de viață, nedespărțită Unime. Tată, Cel ce ești nenăscut, Cuvinte și Fiule, Cel ce ești născut, și Duhule Sfinte, mântuiește-ne pe noi cei ce Te lăudăm.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mai presus de minte este nașterea ta, Maica lui Dumnezeu. Că întru tine zămislirea s-a făcut fără de bărbat, și după naștere ai rămas fecioară. Dumnezeu este Cel ce S-a născut, pe Care mărimdu-L, pe tine, Fecioară, te ferim.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Cu postul apropiindu-ne și noi de muntele rugăciunilor, să vedem cu inimă curată pe Dumnezeu,

tablele poruncilor primindu-le în-lăuntru ca și Moise; strălucind de slavă, de fața dragostei Lui.

Irmosul:

Isaie dănțuiește, Fecioara a avut «în pânțece și a născut Fiu pe «Emmanuel, pe Dumnezeu și omul. «Răsăritul este numele Lui, pe «Care mărindu-L, pe Fecioara o «fericim».

LUMINÂND A

Treimica glasului (de 3 ori).

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 3-lea, însuși glasul:

Să începem, popoare, postul cel fără prihană, care este mântuirea sufletelor; să slujim Domnului cu frică, cu untuldelemn al facerii de bine să ne ungem capetele, și cu apa curăției să ne spălăm fețele. Să nu grăim multe, în rugăciuni, ci precum ne-am învățat, așa să strigăm: Tatăl nostru, Care ești în ceruri, iartă-ne nouă greșelile noastre, ca un iubitor de oameni.

Stih 1: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta... (vezi p. 120). Tot aceeași.

Stih 2: Și să fie lumina Domnului... (vezi p. 120).

Apoi a Mucenicilor:

Frica de împărați și de tirani au lepădat-o ostașii lui Hristos, și cu bună îndrăznire și bărbătește, L-au mărturisit Domn al tuturor, Dumnezeu și Împărat al nostru; și se roagă pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești ocrotitoare a tuturor celor ce se roagă ție, la tine îndrăznim, cu

tine ne lăudăm, întru tine este toată nădejdea noastră. Roagă-te Celui ce S-a născut din tine, pentru nevrednicii robii tăi.

Apoi celelalte și otpustul.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul prorociei, glasul 1:

Pentru că suntem trecători pe pământ, ca toți părinții noștri, viața noastră cea scurtă păzește-o fără păcat, Mântuitorul nostru, și ne miluiește pe noi, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea;

Ia aminte la glasul rugăciunii mele, Împăratul meu și Dumnezeuul meu (Ps. 5, 2).

Stih: Graiurile mele ascultă-le, Doamne! Înțelege strigarea mea (Ps. 5, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(I, 19–II, 3)

Acestea zice Domnul: De veți vrea și de Mă veți asculta, bună-tățile pământului veți mânca. Iar de nu veți vrea și nu Mă veți asculta, atunci sabia vă va mânca, căci gura Domnului grăiește. Cum a ajuns ca o desfrânată cetatea cea credincioasă și plină de dreptate? Dreptatea locuia în ea, iar acum este plină de ucigași. Argintul tău s-a prefăcut în zgură și vinul tău este amestecat cu apă; mai-marii tăi sunt răzvrățiți și părtași cu hoții; toți iubesc darurile și umblă după răsplată. Ei nu judecă orfanul, iar pricina văduvei nu ajunge

până la ei. Pentru aceasta zice Domnul, Dumnezeul Savaot, puternicul lui Israel: «Răzbuna-Mă voi împotriva asupritorilor Mei și Mă voi întărâta cu răzbunarea asupra vrăjmașilor Mei! Voi întoarce mâna Mea împotriva ta și te voi curăți de toată zgura ta, ca în cuptor. Voi întoarce judecătorii tăi să judece ca la început și sfetnicii tăi ca odinioară. După aceasta te vei putea numi iarăși cetate dreaptă, oraș credincios». Sionul va fi răscumpărat prin judecată și locuitorii săi care se vor întoarce la credință, prin dreptate. Domnul va zdrobi pe cei răzvrățiți, iar cei ce au părăsit pe Domnul vor fi nimiciți. Ei vor fi rușinați pentru dumbrăvile sfinte pe care le-au îndrăgit și se vor roși la față din pricina grădinilor pe care le-au ales. Vor fi ca un stejar ale cărui frunze cad și ca o grădină fără nici un strop de apă. Cel puternic va fi ca puzderiile de câlți și faptele lui ca o leasă de mărăcini. Și aceia și aceasta vor arde laolaltă și nimeni nu va putea să-i stingă. Vedenia pe care a văzut-o Isaia, fiul lui Amos, pentru Iuda și Ierusalim. Fi-va în vremurile cele de pe urmă că muntele templului Domnului va fi întărit peste vârfurile munților și se va ridica pe deasupra dealurilor. Și toate popoarele vor curge într-acolo. Multe popoare vor veni și vor zice: «Veniți să ne suim în muntele Domnului, în casa Dumnezeului lui Iacov, ca El să ne învețe căile Sale și să mergem pe cărările Sale». Căci din Sion va ieși legea și cuvântul lui Dumnezeu din Ierusalim.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine (Ps. 6, 1).

Stih: Miluiește-mă, Doamne, că neputincios sunt (Ps. 6, 2).

MIERCURI

în întâia săptămână a Sfântului
și Marelui Post

LA VECERNIE, MARȚI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile
Triodului, glasul al 2-lea.

Podobie: Precum Te-ai arătat, Hristoase...

Cei ce am fost scoși din rai pentru mâncarea cea amară, oarecând, acum prin oprirea poftei să ne silim a intra iarăși, strigând Dumnezeului nostru: Cel ce Ți-ai întins pe Cruce palmele, oțet bând și fiere gustând, și Cel ce ai răbdat durerile piroanelor, scoțând toate desfătările cele prea amare din sufletele noastre, pentru milostivirea îndurărilor, mântuiește pe robii Tăi.

Cei ce am fost izgoniți din rai oarecând, pentru mâncarea din pom, acum prin Crucea Ta într-însul ne-am sălășluit; care Cruce, spre rugăciune o aducem Ție, mult-Îndurate, și cu credință toți ne rugăm: Izvoare de lacrimi acum trimite-ne nouă, în vremea postirii, curățind toată întinăciunea patimilor și a păcatelor noastre. Ca toți să strigăm Ție îndelung: Doamne, slavă Ție.

Altă stihiră, glasul al 2-lea:

Podobie: Având în minte răutatea faptelor mele...

Dăruiește-mi și mie, Cuvinte, desfătarea postirii, precum lui Adam raiul, odinioară, și a gusta din toate poruncile Tale, Dumnezeuul nostru, și a mă feri pururea de rodul păcatului, pe care l-ai oprit. Ca să ajung și eu cu bucurie la Patima Ta, cea de pe Crucea purtătoare de viață.

Iar de la Minei se pun 3 stihiri; Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu.

PROCHIMEN, glasul al 5-lea:

Doamne, Dumnezeuul meu, în Tine am nădăjduit (Ps. 7, 1).

Stih: Mântuiește-mă de toți cei ce mă prigonesc și mă izbăvește (Ps. 7, 1).

De la Facere, citire:

(I, 14–23)

Și a zis Dumnezeu: «Să fie luminători pe tăria cerului, ca să lumineze pe pământ, să despartă ziua de noapte și să fie semne ca să deosebească anotimpurile, zilele și anii, și să slujească drept luminători pe tăria cerului, ca să lumineze pământul». Și a fost așa. A făcut Dumnezeu cei doi luminători mari: luminătorul cel mai mare pentru cârmuirea zilei și luminătorul cel mai mic pentru cârmuirea nopții, și stelele. Și le-a pus Dumnezeu pe tăria cerului, ca să lumineze pământul, să cârmuiască ziua și noaptea și să despartă lumina de întuneric. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a patra. Apoi a zis Dumnezeu: «Să mișune apele de vietăți, ființe cu viață în

ele și păsări să zboare pe pământ, pe întinsul tăriei cerului!». Și a fost așa. A făcut Dumnezeu animalele cele mari din ape și toate ființele vii, care mișună în ape, unde ele se prăsesc după felul lor, și toate păsările înaripate după felul lor. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și le-a binecuvântat Dumnezeu și a zis: «Prăsiți-vă și vă înmulțiți și umpleți apele mărilor și păsările să se înmulțească pe pământ». Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a cincea.

PROCHIMEN, glasul al 5-lea:

Doamne, Dumnezeuul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul (Ps. 8, 1).

Stih: Că s-a înălțat slava Ta mai presus de ceruri (Ps. 8, 1).

De la Pilde, citire:

(I, 20–33)

Înțelepciunea strigă pe uliță și în piețe își ridică glasul său. Ea propovăduiește la răspântiile zgomoatoase: înaintea porților cetății își spune cuvântul: «Până când, proștilor, veți iubi prostia? Până când, nebunilor, veți iubi nebunia? Și voi, neștiutorilor, până când veți urî știința? Întoarceți-vă iarăși la muștrarea mea și iată eu voi turna peste voi duhul meu și vă voi vesti cuvintele mele. Chematu-v-am, dar voi n-ați luat aminte! Întinsu-mi-am mâna și n-a fost cine să ia seama! Ci ați lepădat toate sfaturile mele și muștrările mele nu le-ați primit. De aceea și eu voi râde de pieirea voastră și mă voi bucura când va veni groaza peste voi, când va veni peste voi necazul ca furtuna și când nenorocirea ca

vijelia vă va cuprinde. Atunci mă vor chema, dar eu nu voi răspunde; din zori mă vor căuta și nu mă vor afla, pentru că ei au urât știința și frica de Dumnezeu n-au ales-o, fiindcă n-au luat aminte la sfaturile mele și cercetarea mea au disprețuit-o. Mânca-vor din rodul căii lor și de sfaturile lor sătura-se-vor, căci îndărătnicia omoară pe cei proști și nepăsarea pierde pe cei fără minte; iar cel ce mă ascultă va trăi în pace și liniște și de rele nu se va teme».

Apoi: Învrednicește-ne, Doamne... și ecteniile.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Să nu săvârșim postul numai cu părăsirea mâncărilor, ci cu înstrăinarea de toată patima cea pământească; ca robind trupul, care tirănește stă împotriva noastră, vrednici să ne facem împărtășirii Mielului, Fiului lui Dumnezeu, Celui ce S-a junghiat de bunăvoie pentru lume; și duhovnicește să prăznuim Învierea Mântuitorului cea din morți; la înălțime ridicându-ne, întru bucuria virtuților și cu desfătarea faptelor noastre celor alese, bucurând pe Iubitorul de oameni.

Stih: Către Tine am ridicat ochii mei... (vezi p. 113). Și iarăși stihira aceasta

Apoi:

Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne... (vezi p. 113).

A Mucenicilor:

Mucenicii Tăi, Doamne, uitând cele din viață, și nebăgând seamă de chinuri pentru viața ce va să fie, aceleia s-au arătat moștenitori. Pentru aceasta, împreună cu îngere-

rii se bucură; pentru rugăciunile lor, dăruiește poporului Tău mare milă.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

O, preaslăvită minune! O, taină nouă! O, înfricoșătoare rânduială!, a zis Fecioara, dacă Te-a văzut răstignit în mijlocul a doi tâlhari, pe Tine, pe Care fără durere, în chip minunat Te-a născut. Și a plâns, zicând: Vai mie, preaiubite Fiule. Cum Te-a pironit pe Cruce poporul cel cumplit și nemulțumitor.

Și cealaltă rânduială, precum s-a arătat.

LA PAVECERNIȚĂ

După ce se zice Psalmul 69: Dumnezeuule, spre ajutorul meu..., se cântă:

CANONUL CEL MARE

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Irmosul:

Ajutor și acoperitor s-a făcut Amie spre mântuire. Acesta «este Dumnezeul meu și-L voi slăvi «pe El; Dumnezeul Părintelui «meu, și-L voi înălța pe El, căci cu «slavă S-a preaslăvit» (de două ori).

Întrecând uciderea lui Cain, de voie m-am făcut ucigaș cugetului, sufletului, hrânindu-mi trupul și luptând împotriva lui cu faptele mele cele viclene.

Nu m-am asemănat, Iisuse, dreptății lui Abel. Daruri primite nu Ți-am adus Ție niciodată, nici fapte dumnezeiești, nici jertfă curată, nici viață fără prihană.

Precum Cain, așa și noi, ticăloase suflete, am adus fapte spur-

cate Făcătorului tuturor, și jertfă cu prihană, și viață netrebnică; pentru acestea ne-am osândit împreună.

Ziditorule, făcându-mă lut viu, ai pus întru mine trup și oase, și suflare de viață. Dar, o, Făcătorul meu, Mântuitorul meu și Judecătorule, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Mărturisesc Ție, Mântuitorule, păcatele pe care le-am făcut, și rănilile sufletului și ale trupului meu, care tâlhărește mi-au pus mie asupra gândurile cele ucigătoare dinlăuntru.

De am și greșit, Mântuitorule, dar știu că ești iubitor de oameni; lovești cu milă și Te milostivești fierbinte; pe cel ce plânge îl vezi, și alergi ca un părinte, chemând pe cel risipitor.

Slavă..., a Treimii:

Treime mai presus de ființă, Căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului și, îndurată fiind, dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și ocrotirea celor ce te laudă pe tine, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului și, ca o Stăpână curată, mă primește pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Cântarea a 2-a:

Irmosul:

Ia aminte, Cerule, și voi grăi și voi lauda pe Hristos, Care a «venit din Fecioară cu trup» (de două ori).

Cusutu-mi-a haine de piele păcatul, golindu-mă de veșmântul cel dintâi, țesut de Dumnezeu.

Îmbrăcat sunt cu îmbrăcăminte de rușine, ca și cu niște frunze de smochin, spre vădirea patimilor mele cele din voia mea.

Îmbrăcatu-m-am urât cu haină de ocară și însângerată, prin curgera vieții celei cu patimi și iubitoare de desfătări.

Căzut-am întru întristarea patimilor și în stricăciunea cea trupească, și pentru aceasta acum vrăjmașul mă asuprește.

Viață iubitoare de cele materiale și de averi, prin neînfrânare alegând eu, Mântuitorule, m-am împresurat acum cu sarcină grea.

Împodobitu-mi-am chipul trupului, cu îmbrăcăminte de multe feluri de cugete rușinoase, și mă osândesc.

Îngrijitu-m-am cu sânguință numai de podoaba mea cea din afară, neluând în seamă cortul dinlăuntru, cel după chipul lui Dumnezeu.

Îngropat-am, Mântuitorule, cu patimile, frumusețea chipului celui dintâi; dar, precum drahma, oarecând, așa mă caută și mă află.

Greșit-am, și ca păcătoasa strig Ție: Eu însumi Ți-am greșit; primește Mântuitorule, ca pe un mir și lacrimile mele.

Fii mie milostiv, strig Ție, ca și vameșul, Mântuitorule, fii mie

milostiv; că nimeni din cei din Adam, n-a greșit Ție ca mine.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tine, Dumnezeuul tuturor, Unul în trei fețe Te laud: pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce singură ești prealăudată, roagă-te îndelung, să ne mântuim.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Întărește, Doamne, pe piatra poruncilor Tale inima mea «care se clatină; că Însuși ești Sfânt «și Domn» (de două ori).

Izvor de viață Te-am câștigat pe Tine, Surpătorul morții, și strig Ție din inima mea, mai înainte de sfârșit: Greșit-am, milostivește-Te și mă mântuiește.

Greșit-am, Doamne, greșit-am Ție, milostivește-Te spre mine; că nu este cineva între oameni, din cei ce au greșit, pe care să nu-l fi întrecut eu cu păcatele.

Păcătoșilor din vremea lui Noe am urmat, Mântuitorule, moștenind osândirea acelora, cea întru cufundarea potopului.

Lui Ham aceluia, batjocoritorului de tată, urmând, suflete, n-ai acoperit rușinea celui de aproape, întorcându-te cu fața înapoi.

De arderea păcatului fugi, suflete al meu, ca și Lot. Fugi de Sodoma

și de Gomora; fugi de văpaia a toată pofta cea nebunească.

Miluiește-mă, Doamne, miluiește-mă, strig către Tine, când vei veni cu îngerii Tăi, ca să răsplătești tuturor după vrednicia faptelor.

Slavă..., a Treimii:

Unime neamestecată, nefăcută, fire fără de început, cea lăudată în Treimea Fețelor, mântuiește-ne pe noi, care ne închinăm stăpânirii Tale cu credință.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Fiul cel fără de ani din Tatăl, sub ani L-ai născut, neștiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu; minune străină, că alăptând ai rămas Fecioară.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-a profetul de venirea Ta, Doamne, și s-a temut, că «aveai să Te naști din Fecioară și «oamenilor să Te arăți, și a grăit: «Auzit-am auzul Tău și m-am «temut. Slavă puterii Tale, Doam- «ne» (de două ori).

Priveghează, o, suflete al meu, și te fă deosebit, ca cel mare între patriarhi; ca să dobândești faptă cu cunoștință, ca să te faci minte văzătoare de Dumnezeu, și să ajungi norul cel neapus, întru gândire adâncă, și să te faci neguțător de lucruri mari.

Pe cei doisprezece patriarhi născându-i cel mare între patriarhi, ți-a sprijinit ție cu taină, suflete al meu, scară spre suirea cea cu fapte;

pe fiii săi ca pe niște temeiuri și trepte, ca niște suișuri prea înțelepțește așezându-i.

Lui Isav celui urât asemănându-te, suflete, ai dat amăgitorului tău dreptul de întâi-născut al frumuseții celei dintâi; și de la binecuvântarea părintească ai căzut, și îndoit te-ai amăgit, ticăloase, cu fapta și cu gândirea; pentru aceasta acum pocăiește-te.

Edom s-a chemat Isav, pentru marea înverșunare a amestecării cu femeii. Căci cu neînfrânarea pururea aprinzându-se și cu dezmierdările întinându-se, Edom s-a numit, care va să zică, înfierbântarea sufletului celui iubitor de păcate.

De Iov cel de pe gunoi auzind, o, suflete al meu, că s-a îndreptat, n-ai râvnit bărbăției lui; n-ai avut tăria gândului lui, întru toate cele ce ai cunoscut, în cele ce ai știut, în cele ce te-ai ispitit; ci te-ai arătat nestăruitor.

Cel ce era mai înainte pe tron, acum se vede gol pe gunoi, cu rănii; cel cu mulți copii și vestit, de năpraznă fără fii și de casă lipsit; că socotea gunoiul palat și rănile mărgăritar.

Slavă..., a Treimii:

Nedespărțită în Ființă, neamestecată în Fețe, Dumnezeu, Te teologhisesc pe Tine, o, Dumnezeire în Treime; ca pe Ceea ce ești întocmai cu împărăția și întocmai cu scaunul; și strig Ție cântarea cea mare, cea întreit-cântată întru cei de sus.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Și ai născut, și ești Fecioară, și ai rămas întru amândouă cu firea Fecioară; Cel ce S-a născut înnoiește legile firii, și pântecul a născut nesimțind dureri. Dumnezeu unde voiește, se biruiește rânduiala firii, că face câte voiește.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

De noapte mânecând, Iubitorule de oameni, Te rog «luminează-mă și mă îndreptează «întru poruncile Tale și mă învață, «Mântuitorule, să fac voia Ta» (de două ori).

Auzit-ai de sicriul lui Moise, suflete, cel purtat de apele și de valurile râului că s-a păzit, ca întru o cămară oarecând, fugind de fapta cea amară a voii lui Faraon.

De ai auzit, ticăloase suflete, de moașele care ucideau oarecând fapta înțelepciunii cea bărbătească nevârstnică, primește acum înțelepciune, ca marele Moise.

Nu ți-ai omorât mintea lovind-o, precum marele Moise pe egiptean, ticăloase suflete; și cum te vei sălășlui, spune-mi, în pustietatea patimilor prin pocăință?

În pustietăți a locuit marele Moise; vino dar, suflete, de urmează purtării lui; ca să te învrednicești a vedea și arătarea lui Dumnezeu cea din rug.

Toiagul lui Moise te închipuiește, suflete, care a lovit marea și a închegat adâncul, cu însemnarea

dumnezeieştii Cruci; prin care vei putea şi tu să săvârşeşti lucruri mari.

Aaron a adus lui Dumnezeu foc fără prihană, fără vicleşug; iar Ofni şi Finees, ca şi tine, suflete, au adus lui Dumnezeu viaţă întinată şi străină.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tine Treime, Te slăvim, pe unul Dumnezeu; Sfânt, Sfânt, Sfânt eşti Părinte, Fiule şi Duhule, fiinţă neamestecată, Unime, Căreia pururea ne închinăm.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din tine s-a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce eşti nestricată şi nu ştii de bărbat, şi a unit Luişi firea ome-nească.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Strigat-am cu toată inima mea către înduratul Dum-nezeu şi m-a auzit din iadul cel «mai de jos, şi a scos din stricăciune «viaţa mea» (de două ori).

Valurile păcatelor mele, Mântuitorule, ca în Marea Roşie întorcându-se, m-au acoperit degrab, ca oarecând pe egipteni şi pe mai-marii lor.

Voie slobodă nerecunoscătoare ai avut, suflete, ca şi Israel mai înainte; că mai mult decât dum-nezeiasca mană, ai ales neînţelep-teşte lăcomia patimilor cea iubi-toare de plăceri.

Puţurile canaaneştilor gânduri, mai mult ai cinstit, suflete, decât vâna pietrei, din care izvorul înţelepciunii varsă curgerile teologiei.

Cărnurile cele de porc şi căldările şi bucatele cele egipteneşti, mai vârtos decât pe cele cereşti le-ai voit, suflete al meu; ca şi de demult poporul cel nerecunoscător, în pustie.

Când a lovit Moise, sluga Ta, pia-tra cu toiagul, cu închipuire a în-semnat mai înainte coasta Ta cea de viaţă făcătoare; din care toţi scoa-tem băutura vieţii, Mântuitorule.

Cercetează, suflete, şi iscodeşte, ca Isus al lui Navi, ce fel este pă-mântul făgăduinţei, şi locuieşte în el cu bună-leguire.

Slavă..., a Treimii:

Treime sunt, neamestecată, ne-despărţită; despărţită după Feţe; şi Unime sunt prin fire unită, Tatăl, zice, şi Fiul şi dumnezeiescul Duh.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca şi noi; deci, pe Ziditorul a toate roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

CONDACUL, glasul al 6-lea:

Suflete al meu, suflete al meu, scoală, pentru ce dormi? Sfârşitul se apropie şi ai să te tulburi. Deşteaptă-te, dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindenea şi toate le pli-neşte.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Greșit-am, fărădelege am făcut, nedreptate am săvârșit «înaintea Ta, nici am ținut, nici am «făcut precum ne-ai poruncit «nouă; dar nu ne părăsi pe noi «până în sfârșit, Dumnezeu al «Părinților» (de două ori).

Fiind purtat chivotul în car, când s-a răsturnat junicea, numai cât s-a atins Uza acela de el, și a și fost certat de mânia lui Dumnezeu. Deci, fugind de îndrăzneala aceuia, suflete, cinstește bine cele dumnezeiești.

Auzit-ai de Abesalom, cum s-a sculat împotriva firii. Cunoscute-ai faptele lui cele urâte, cu care a batjocorit patul lui David, tatăl său; dar și tu ai urmat pornirilor lui pătimase și iubitoare de desfătări.

Supus-ai trupului tău vrednicia ta cea nerobită, căci alt Ahitofel aflând ca vrăjmaș, suflete, te-ai învoit cu sfaturile lui; dar le-a risipit pe acestea Însuși Hristos, ca tu să te mântuiești cu adevărat.

Solomon minunatul, cel plin de harul înțelepciunii, făcând el vicleșug înaintea lui Dumnezeu oarecând, s-a îndepărtat de la el harul. Cu acela și tu ți-ai asemănat blestemată viața ta, suflete.

De desfătărilor poftelor sale fiind împins, s-a întinat, vai, iubitorul înțelepciunii, făcându-se iubitor de femei desfrânate și străin de Dumnezeu; aceuia și tu, o suflete, ai urmat cu gândul, prin dezmierdări rușinoase.

Lui Roboam celui ce n-a ascultat sfatul tatălui său, ai râvnit, suflete, totodată și lui Ieroboam, slugii celei prea rele ce s-a răzvrătit oarecând; dar fugi de asemănarea lor și strigă lui Dumnezeu: Greșit-am, miluiește-mă.

Slavă..., a Treimii:

Treime neamestecată, nedespărțită, de o ființă, Unime sfântă; lumini și lumină și trei sfinte și unul sfânt, este lăudat Dumnezeu Treimea. Laudă dar și preaslăvește, suflete, viață și vieți, pe Dumnezeuul tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Lăudămu-te, te binecuvântăm, închinămu-ne ție, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut din Treimea cea nedespărțită pe Fiul cel Unul și Dumnezeu, și tu singură ne-ai deschis nouă celor de pe pământ cele cerești.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Cel ce-L slăvesc oștile cerești și de Dânsul se cutremură heruvimii și serafimii, toată «suflarea și zidirea lăudați-L, binecuvântați-L și-L preaînălțați întru «toți vecii» (de două ori).

Tu, suflete, lui Ozia râvnind, lepăra lui întru tine ai îndoito; că cele necuvioase cugești și cele fără de lege le faci; lasă cele ce ai și aleargă la pocăință.

De niniviteni ai auzit, suflete, că s-au pocăit față de Dumnezeu cu sac și cu cenușă. Acestora n-ai

urmat, ci te-ai arătat mai rău decât toți cei ce au greșit înainte de lege și după lege.

De Ieremia cel din groapa cu noroi ai auzit, suflete, care a plâns cu tânguire cetatea Sionului și lacrimi a căutat. Urmează vieții lui celei plângătoare, și te vei mântui.

Ionă a fugit la Tarsis, cunoscând dinainte întoarcerea ninivitenilor, căci a cunoscut ca proroc milostivirea lui Dumnezeu; de aceea se silea să nu mintă prorocia lui.

De Daniel ai auzit, o suflete, cum a astupat gurile fiarelor în groapă; ai cunoscut cum tinerii cei ce au fost cu Azaria au stins, prin credință, văpaia cuptorului cea arzătoare.

Pe toți cei din Legea Veche i-am adus ție, suflete, spre pildă; urmează faptele cele iubite de Dumnezeu ale dreptilor, și fugi de păcatele celor vicleni.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Părinte, Cel fără de început, Fiule, Cel împreună fără de început, Mângâietorul cel bun, Duhule cel drept; Născătorule al lui Dumnezeu-Cuvântului, Cuvinte al Tatălui celui fără de început, Duhule viu și ziditor, Treime Unime, miluiește-mă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca din vopsea de porfiră s-a Țesut trupul lui Emmanuel, înăuntru în pântecele tău, Preacurată, ceea ce ești porfiră înțelegătoare. Pentru

aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Nașterea cea din zămislire fără de sămânță este netâl-
«cuită; rodul Maicii celei fără de
«bărbat este nestricat; că nașterea
«lui Dumnezeu înnoiește firile.
«Pentru aceasta pe tine toate nea-
«murile, ca pe o Maică mireasă a
«lui Dumnezeu, cu dreaptă cre-
«dință te mărim» (de două ori).

Hristos a fost ispitit, diavolul Îl ispitea, arătându-I pietrele, ca să le facă pâini. În munte L-a suit, să vadă toate împărățiile lumii într-o clipire. Teme-te, o, suflete, de înșelăciune, trezește-te, roagă-te în tot ceasul lui Dumnezeu.

Turtureaua cea iubitoare de pustie, sfeșnicul lui Hristos, glasul celui ce strigă, a glăsuit predicând pocăința: Irod a săvârșit fărădelege cu Irodiada. Vezi dar, suflete al meu, să nu te prinzi în cursele celor fără de lege, ci îmbrățișează pocăința.

În pustie a locuit Înaintemergătorul harului, și locuitorii din toată Iudeea și Samaria auzind au alergat și și-au mărturisit păcatele lor, botezându-se voioși; căroră tu, suflete, n-ai urmat.

Nunta cinstită este și patul neîntinat, că Hristos amândouă le-a binecuvântat dinainte, ospătându-Se trupește, și la nunta din Cana Galileii apa în vin prefăcând; ară-

tând întâia minune, ca tu să te schimbi, o, suflete.

Hristos a întărit pe paralticul care și-a ridicat patul și pe tânărul cel mort l-a înviat, pe fiul văduvei, și pe sluga sutașului, și samarinencei arătându-Se, ți-a preînchipuit, suflete, închinarea cea în duh.

Pe aceea căreia-i curgea sânge, a tămăduit-o Domnul cu atingerea de poala Lui; pe cei leproși i-a curățit; pe orbi și pe șchiopi i-a luminat și i-a îndreptat; pe surzi și pe muți și pe cea gârbovită până la pământ, i-a tămăduit cu cuvântul; ca tu să te mântuiești, ticăloase suflete.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tatăl să-L slăvim, pe Fiul să-L preaînălțăm, dumnezeiescului Duh cu credință să ne închinăm; Treimii celei nedespărțite, Unimii după ființă; ca lumină și lumini, și viață și vieți, făcătoare de viață și luminătoare marginilor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cetatea ta păzește-o, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, că întru tine ea cu credință împărățind, întru tine se și întărește, și prin tine biruind, întoarce toată încercarea, robește pe vrăjmași și stăpânește pe supușii ei.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andrei cinstite și Părinte de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să ne izbăvim de toată mânia, necazul și stricăciunea, și

de greșeli să ne mântuim noi, cei ce cinstim pururea pomenirea ta.

Apoi se cântă în amândouă strănile Irmosul: Nașterea cea din zămislire...

Și cealaltă rânduială a Pavcerniței.

MIERCURI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele din Octoih.

După a doua Catismă, Sedealna, glasul al 2-lea:

Podobie: Iosif cel cu bun chip...

Cel ce ai dat tuturor nepătimire cu Patimile Tale, Iubitorule de oameni, omorând patimile trupului meu cu Crucea Ta, învrednicește-mă a vedea dumnezeiasca Patimă, prin Post, plăcând slavei Tale; ca să iau din destul mare milă.

Slavă..., tot aceasta. Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Podobie: Ceea ce ești izvorul milei...

Fecioara și Maica Ta, Hristoase, văzându-Te mort, întins pe lemn, plângând cu amar zicea: Fiul meu, ce taină înfricoșătoare este aceasta? Cel ce dăruiești tuturor viață veșnică, cum mori de voie pe Cruce cu moarte de ocară?

După a treia Catismă, Sedealna, glasul al 2-lea:

Podobie: Crucea de viață făcătoare..

Vremea cea dătătoare de lumină a postului, pe care acum ai sfințit-o și ai dăruit-o nouă, Doamne, învrednicește-ne pe noi toți, cu umilință curată să o săvârșim în pace,

prin puterea Crucii, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă..., tot aceasta, Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Podobie: Ceea ce ești izvorul milei...

Cu cinstita Cruce a Fiului tău fiind păziți, Stăpână curată, Născătoare de Dumnezeu, toată iuțea vrăjmașului lesne o îndepărtăm. Pentru aceasta după datorie pe tine te ferim, ca pe Maica luminii și singura nădejde a sufletelor noastre.

Apoi citire din Lavsaicon, sau din Sfântul Ioan Scărarul.

Psalmul 50.

CANOA NELE

Canonul din Minei și Tricântarea din Triod, și se citește Cântarea a treia din Psaltire.

TRICÂNTAREA

Cântarea a 3-a, glasul al 2-lea:

Irmos: Înflorit-a pustiul...

Să ne răstignim trupul prin Spostire, să ne trezim întru rugăciuni precum scrie, și să viețuim asemeni Celui ce a pățimit, și patimile a omorât.

Vărsând păcatul cel amar, să ne nevoim a plăcea lui Hristos, Celui ce a gustat fiere de bunăvoie, și a surpat cu Crucea, pe începătorul răutății.

Luând păcatul obicei, mă trage la pierderea cea desăvârșită; ci Tu mă scapă de aceasta cu Crucea Ta, Îndurate, mult-Milostive.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Doamnă, care stăpânești toate făpturile, ca ceea ce ai născut pe

Stăpânul, scapă-mă de robia celui viclean și a singurului luptător.

Altă Tricântare, același glas:

Irmos: Întărește-ne pe noi...

Lemnul Crucii înfrânare lumii a înflorit; pe care cu dragoste îmbrățișând-o, să culegem toată rodirea dumnezeieștilor porunci ale lui Hristos.

Purtând înfrânarea patimilor, să ne răstignim acum Domnului trupul, și gândul să-l arătăm toți mort prin dumnezeiasca viețuire.

Slavă..., a Treimii:

Trei fețe slăvesc ale unui Chip: pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul; o stăpânire a Dumnezeirii, o împărăție a tuturor și o strălucire.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nașterea ta, Preacurată, s-a arătat înfricoșătoare; că Dumnezeu este Cel ce S-a făcut om; Care s-a născut fără început din Tatăl, și din tine mai pe urmă S-a întrupat fără de bărbat.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Laud Răstignirea și împungerea dumnezeieștii Tale coaste, din care scot băutură fără de moarte în toate zilele și mă sfințesc, Hristoase.

Irmosul:

**Întărește-ne pe noi întru Tine, «Doamne, Cel ce prin lemn ai omorât păcatul, și frica de Tine să-
«dește-o în inimile noastre, ale celor ce Te lăudăm pe Tine».**

Cântarea a 8-a:

Irmos: În cuptorul cel cu foc...

Cuptorul patimilor arde sufletul meu, dar cu roua milei Tale potolește-l, Cel ce ai izvorât izvoare de nepătimire, din nestricata Ta coastă, răstignindu-Te, Făcătorule de bine, pentru multă plecăciunea Ta.

Înălțatu-ne-ai pe noi cei căzuți în răutate, cu înălțarea Ta pe Cruce, Hristoase. Pentru aceasta ridică-mă pe mine, cel ce am alunecat în adâncurile păcatului, și mă întărește pe piatra mântuirii, ca să slăvesc stăpânirea Ta.

Cu sulița Ta, Hristoase, curățind putrejunea inimii mele, vindecă-mă de tot pe mine, pe care m-a rănit șarpele cu dinții cei veninoși, și-mi dă ca să umblu neclintit în dumnezeieștile cărări.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, făclia cea luminoasă și sfeșnicul, întru care sălășluindu-Se focul Dumnezeirii, a luminat pe cei cuprinși de noaptea stricăciunii, te cinstim toți, Preacurată, binecuvântând nașterea ta.

Altă Tricântare

Irmos: Pe Cel ce a preînchipt...

Pe Cel ce s-a răstignit pe lemn între tâlhari, și cu sulița a fost împuns în coasta cea izvorătoare de viață, lăudați-L, binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cel ce judeci tot pământul, ai stat înaintea judecății; cu palme Te-au bătut, Te-au batjocorit, pe

Cruce Te-au spânzurat, scoțându-mă pe mine din stricăciunea păcatului celui de demult, întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Treime, Dumnezeire una, fire nedespărțită, și despartită după Fețe, stăpânire neclintită, Părinte și Fiule și Duhule, pe Tine Te lăudăm întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, Curată, ceea ce ești poartă cerească, ușa mântuirii tuturor creștinilor, primește rugăciunea celor ce te fericesc întru toți vecii.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cruce a lui Hristos, cea care ai îndreptat pe tâlharul spre credință, învrednicește-mă și pe mine cu tărie spre calea postului, să ajung la închinarea ta și să fiu viu.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm, și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Cel ce a preînchipt în rug «lui Moise minunea Fecioarei, în «muntele Sinai oarecând, lăudați-L, «binecuvântați-L și-L preaînălțați «întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Fiul Părintelui...

Mai luminat decât soarele strălucind postul, darul cel cu multă lumină, vestește tuturor razele Crucii și strălucirile cinstitei Patimi și ziua Învierii cea mântuitoare.

Curăția să o dorim; de desfrânare să fugim, mijlocul prin curăție să-l încingem, ca să ne arătăm curați Celui ce numai El însuși din toți este curat și cere curăția, Mântuitorului sufletelor noastre.

Hristoase, cu frica Ta răstignește trupul meu, Cel ce ai pironit pe Cruce păcatul lui Adam; dezleagă legătura răutăților mele; frânge săgețile vicleanului cu sulița Ta, Stăpâne, și mă izbăvește de vătămarea lui.

A Născătoarei de Dumnezeu :

Fecioară, ceea ce ai născut pe unul Judecătorul cel preadrept și lesne-iertător, pe Hristos Domnul, scapă-mă de judecata și de focul și de chinul pe care mi l-a pricinuit mie îndulcirea de păcat, Preacurată.

Altă Tricântare

Irmos: Pe Maica, Fecioara...

O, milostivirea Ta, Doamne, că ai răbdat Cruce, piroane și suliță pentru mine cel osândit stricăciunii; pentru aceasta Te laud pe Tine, Hristoase.

Crucii, trestiei, piroanelor, suliței și Patimilor Tale cele de viață făcătoare, toate popoarele închinându-ne, cu cântări Te lăudăm, Hristoase.

Slavă..., a Treimii:

Unime în trei ipostasuri, Treime Unime, domnie stăpânitoare, fire întocmai slăvită, Părinte și Fiule și dumnezeiescule Duh, mântuiește-ne pe noi, pe toți.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, izbăvitoarea lumii, Născătoare de Dumnezeu, către care năzuind toți păcătoșii, aflăm pururea împăcare cu Dumnezeu.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Crucea Ta, Doamne, întărin-du-mă și pe mine, dăruiește-mi, Bunule, să săvârșesc drumul postului cu putere.

Irmosul:

Pe Maica, Fecioara cea curată și «fără prihană, cu cântări de laude, «toți credincioșii, ca pe o Născătoare de Dumnezeu, cu evlavie o «mărim».

LUMINÂNDA (de trei ori).

LA STIHOAVNĂ

Samoglasnica zilei, glasul al 8-lea.

Veniți să supunem prin post patimile gândurilor, acoperindu-ne cu aripi duhovnicești. Ca, trecând ușor viforul cel mânios al vrăjmașului, să ne facem vrednici a ne închina Crucii Fiului lui Dumnezeu, Celui ce s-a junghiat de voie pentru lume. Și duhovnicește să prăznuim Învierea cea din morți a Mântuitorului. În munte, suindu-ne împreună cu Apostolii, să slăvim pe Fiul cel iubitor de oameni, Care a luat toată puterea de la Tatăl.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta... (vezi p. 120), tot aceasta.

Stih: Și să fie lumina Domnului... (vezi p. 120).

A Mucenicilor:

Mucenici ai lui Hristos cei nebiruiți, biruind rătăcirea cu puterea Crucii, ați luat darul vieții

veșnice. De îngrozirile tiranilor nu v-ați înspăimântat; răniți fiind cu chinurile, v-ați bucurat. Și acum sângiurile voastre s-au făcut tămăduiri sufletelor noastre. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Crucii – a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Podobie: O, preaslăvită minune...

Ce priveliște este aceasta ce se vede, ce se arată ochilor mei, o Stăpâne? Cel ce ții toată făptura, pe lemn Te-ai ridicat. Și mori, Cel ce dai viață tuturor! A zis plângând Născătoarea de Dumnezeu, cea preacurată, când a văzut pe Cruce pe Cel ce a strălucit în chip de negrăit dintr-însa, Dumnezeu și om.

Și celelalte. Ceasul întâi cu Catisma, obișnuitele metanii și otpustul.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul profeției, glasul al 4-lea:

Știi făptura noastră, știi neputința noastră, Iubitorule de oameni; greșit-am, dar nu ne-am depărtat de la Tine, Dumnezeule, nici n-am tins mâinile noastre către dumnezeu străin; fie-Ți milă de noi cu bunătatea Ta, Îndurate.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale (Ps. 9, 1).

Stih: Veseli-mă-voi și mă voi bucura de Tine; cânta-voi numele Tău, Preaînalte (Ps. 9, 2).

Din Prorocia lui Isaia citire:

(II, 3–11)

Acestea zice Domnul: Din Sion va ieși legea și cuvântul lui Dumnezeu din Ierusalim. El va judeca neamurile și la popoare fără de număr va da legile Sale. Preface-vor săbiile în fiare de pluguri și lăncile lor în cosoare. Nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia și nu vor mai învăța războiul. Voi, cei din casa lui Iacov, veniți să umblăm în lumina Domnului! Tu ai lepădat neamul Tău, casa lui Iacov. Ea este plină de vrăjitori și de magi ca filistenii și ea face legământ cu cei de alt neam. Pământul ei este plin de aur și de argint, de comori fără număr, pământul ei este plin de cai și de căruțe fără sfârșit. Pământul ei este plin de idoli și locuitorii se închină la lucrul mâinilor lor, înaintea celor făcuți de degetele lor. Și omul va fi umilit și muritorul va fi pogorât și Tu nu-i vei ierta! Intrați în crăpăturile stâncilor și ascundeți-vă în pulbere, din pricina fricii de Dumnezeu, de strălucirea slavei Lui. Ochii celui mândru vor fi smeriți, mândria celor de rând va fi pogorâtă și numai Domnul în ziua aceea va fi ridicat în slăvi.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Drept este Domnul și dreptatea o iubește și fața Lui spre cel drept privește (Ps. 10, 7).

Stih: În Domnul am nădăjduit. Cum veți zice sufletului meu: «Mută-te în munți, ca o pasăre?» (Ps. 10, 1).

Și cealaltă rânduială a Ceasurilor, precum s-a arătat mai înainte și otpustul.

JOI

În întâia săptămână a Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, MIERCURI SEARA

După obișnuitul Psalm, Catisma a opt-sprezecea. (Când se face Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, preotul zice după fiecare stare a Catismei, ectenia mică).

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10, începând de la: Scoate din temniță..., stihira zilei, repetând-o. Apoi a Mucenicilor de la același glas. Apoi trei podobnice ale Triodului, și trei de la Minei, repetând una.

Stihira zilei, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Postind, fraților, trupește, să postim și duhovnicește. Să dezlegăm toată legătura nedreptății. Să rupem încurcăturile tocmelilor celor silnice. Tot înscrisul nedrept să-l desfacem. Să dăm flămânzilor pâine și pe săracii cei fără de case să-i aducem în casele noastre; ca să luăm de la Hristos Dumnezeu mare milă (de două ori).

Apoi a Mucenicilor:

De este vreo cuvîntă, de este vreo laudă, se cuvine Sfinților; că săbiilor și-au plecat grumajii pentru Tine, Cel ce ai plecat cerurile și Te-ai pogorât. Vărsatu-și-au sângele pentru Tine, Cel ce Te-ai micșorat pe Tine însuși și chipul robului ai luat. Smeritu-s-au până la moarte, sărăciei Tale urmând. Cu ale căror rugăciuni, după mulțimea îndurărilor Tale, Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Apoi aceste podobnice ale lui Iosif, glasul al 2-lea:

Podobie: Precum Te-ai arătat, Hristoase...

Ca pe niște fulgere strălucitoare trimițându-vă pe voi în toată lumea, Iisus, Soarele dreptății cel înțelegător, a micșorat, cu strălucirile dumnezeiești ale propovăduirii voastre, întunericul înșelăciunii, văzătorilor de Dumnezeu Apostoli; și a luminat pe cei ce cu viclenie erau ținuți întru întunericul necunoștinței. Pe Care rugați-L, să ne trimită și nouă luminare și mare milă.

A aceluiași:

În dumnezeiescul car al virtuților suindu-se Ilie, cu postul fiind luminat, s-a suit spre înălțimea cerului. Acestuia râvnește, smeritul meu suflet, și postește de toată răutatea, pizma și vrajba și de desfătarea cea trecătoare și îndulcitoare. Ca să scapi de întristarea cea cumplită și veșnică a gheenei, strigând lui Hristos: Doamne, slavă Ție.

Alta, a lui Teodor, glasul al 5-lea:

Podobie: Cuvioase Părinte...

Apostoli dumnezeiești, rugătorii cei preafierbinți ai lumii și ocrotitorii dreptmăritorilor, având puterea îndrăznirii către Hristos, Dumnezeuul nostru, rugați-L pentru noi, rugămu-ne vouă, Preacinstiților, ca să trecem lesne vremea cea bună a postului, și să luăm harul Treimii celei de o ființă. Prealăudaților mari propovăduitori, rugați-vă pentru sufletele noastre.

Și 4 din Minei, Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu. Și se face Vohod cu

cădelnița, fără Evanghelie (iar când se citește Evanghelia, atunci, și cu Evanghelia).

V O H O D: Lumină lină...

P R O C H I M E N, glasul al 5-lea:

Tu, Doamne, ne vei păzi și ne vei feri de neamul acesta în veac (Ps. 11,7).

Stih: Mântuiește-mă, Doamne, că a lipsit cel cuvios, că s-a împruținat adevărul de la fiii oamenilor (Ps. 11, 1).

De la Facere, citire:

(I, 24–II, 3)

Apoi a zis Dumnezeu: «Să scoată pământul ființe vii, după felul lor: animale, târătoare și fiare sălbatice, după felul lor». Și a fost așa. A făcut Dumnezeu fiarele sălbatice după felul lor, și animalele domestice după felul lor, și toate târătoarele pământului după felul lor. Și a văzut Dumnezeu că este bine. Și a zis Dumnezeu: «Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră, ca să stăpânească peștii mării, păsările cerului, animalele domestice, toate vietățile ce se târăsc pe pământ și tot pământul!». Și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său; după chipul lui Dumnezeu l-a făcut: a făcut bărbat și femeie. Și Dumnezeu i-a binecuvântat, zicând: «Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți; și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului, peste toate animalele, peste toate vietățile ce se mișcă pe pământ și peste tot pământul!». Apoi a zis Dumnezeu: «Iată, vă dau toată iarba ce face sămânță de pe toată fața pământului și tot pomul ce are rod cu sămânță în el. Acestea vor fi hrana

voastră. Iar tuturor fiarelor pământului și tuturor păsărilor cerului și tuturor vietăților ce se mișcă pe pământ, care au în ele suflare de viață, le dau toată iarba verde spre hrană». Și a fost așa. Și a privit Dumnezeu toate câte a făcut și iată erau bune foarte. Și a fost seară și a fost dimineață: ziua a șasea. Așa a făcut cerul și pământul și toată oștirea lor. Și a sfârșit Dumnezeu în ziua a șasea lucrarea Sa, pe care a făcut-o; iar în ziua a șaptea S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut. Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea și a sfințit-o pentru că într-însa S-a odihnit de toate lucrurile Sale, pe care le-a făcut și le-a pus în rânduială.

P R O C H I M E N, glasul al 6-lea:

Caută, auzi-mă, Doamne, Dumnezeul meu, luminează ochii mei, ca nu cumva să adorm întru moarte (Ps. 12, 4).

Stih: Până când, Doamne, mă vei uita până în sfârșit? Până când vei întoarce fața Ta de la mine? (Ps. 12, 1).

Și după aceasta, zice diaconul: Poruncește! Iar preotul, luând cu amândouă mâinile cădelnița și sfeșnicul, cu făclia din fața sfintelor uși, se întoarce spre răsărit și, însemnând în semnul crucii, în fața Sfintei Mese, zice: Înțelepciune, drepti!

Apoi, întorcându-se spre apus, către credincioși, zice: Lumina lui Hristos luminează tuturor. Citețul:

De la Pilde, citire:

(II, 1–22)

Fiul meu, de vei primi povețele mele și sfaturile mele de le vei păstra, plecându-ți urechea la înțelep-

ciune și înclinând inima ta spre bună chibzuială, dacă vei chema prevederea și spre buna-cugetare îți vei îndrepta glasul tău, dacă o vei căuta întocmai ca pe argint și o vei săpa ca și pe o comoară, atunci vei pricepe temerea de Domnul și vei dobândi cunoștința de Dumnezeu, căci Domnul dă înțelepciune; din gura Lui izvorăște știința și prevederea. El păstrează mântuirea pentru oamenii cei dreپți; El este scut pentru cei ce umblă în calea desăvârșirii; El păzește căile dreptății și pe cărarea celor cuvioși ai Lui stă de veghe. Atunci tu vei înțelege dreptatea și buna judecată, calea cea dreaptă și toate potecile binelui. Când înțelepciunea se va sui la inima ta și știința va desfăta sufletul tău, când buna chibzuială va veghea peste tine și înțelegerea te va păzi, atunci tu vei fi izbăvit de calea celui rău și de omul care grăiește minciună, de cei ce părăsesc căile cele drepte, ca să umble pe drumuri întunecoase, de cei ce se bucură când fac rău, și se veselesc când umblă pe poteci întortocheate, ale căror cărări sunt strâmbe și rătăcesc pe căi piezișe. Atunci tu vei scăpa de femeia care este a altuia, de străina ale cărei cuvinte sunt ademenitoare, care lasă pe tovarășul ei din tinerețe și uită de legământul Dumnezeului ei, căci ea se pleacă împreună cu casa ei spre moarte și drumul ei duce la iad; nimeni din cei ce se duc la ea nu se mai întoarce și nici unul nu mai află cărările vieții.

Drept aceea, mergi pe calea oamenilor celor buni și păzește cărările celor dreپți, căci cei dreپți vor locui pământul și cei fără de prihană vor sălășlui pe el; iar cei fără de lege vor fi nimiciți de pe pământ și cei necredincioși vor fi smulși de pe el.

După Paremii se continuă cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

Se cuvine a ști:

Când se face Vohodul mare cu Sfintele Daruri, cântăreții cântă: Acum puterile cerești...

Să se știe de asemenea: când preotul poartă la Vohodul cel mare dumnezeieștile Taine, îngenunchează și se închină și cântăreții și tot poporul, și fac dumnezeiasca închinăciune lui Hristos Dumnezeu, Care este desăvârșit în Taine; pentru că sunt sfințite mai înainte.

După sfârșitul heruvicului, se fac trei metanii, cu capetele descoperite.

CHINONICUL

Gustați și vedeți că bun este Domnul. Aliluia (de trei ori).

După deschiderea ușilor, diaconul zice: Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste să vă apropiați.

Se face o metanie și se cântă:

Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea.

Preotul: Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău...

Strana:

Pâinea cea cerească și paharul vieții gustați, și vedeți că bun este Domnul. Aliluia, Aliluia, Aliluia.

După aceea preotul zice ecfonisul: Totdeauna, acum și pururea și în vecii vecilor.

Strana: Amin. Să se umple gurile noastre..., Aliluia (de 3 ori).

După Rugăciunea Amvonului, se zice: Fie numele Domnului binecuvântat... Și se fac trei închinăciuni. Apoi Psalmul 33: Bine voi cuvânta pe Domnul... Apoi se dă anafură, și se face otpustul deplin. Această rânduală se ține în tot Sfântul Post, când este Liturghia Darurilor mai înainte sfințite.

Iar când nu este Liturghie, se cântă la Vecernie 6 stihiri: 3 din Triod (vezi la Doamne strigat-am..., cele pe glasurile 2 și 5) și 3 din Minei. Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, din Minei. Stihoavna din Triod: Idiomela (stihira) zilei de două ori și Martirica, glasul al 8-lea, care sunt la: Doamne, strigat-am..., Slavă..., Și acum..., același glas: Stăpână, primește rugăciunile robilor tăi și ne izbăvește de toată nevoia și necazul.

La masă se dă puțină mâncare uscată. Nici joi în această săptămână nu se pune masa, ci se postește până vineri, și atunci, mergând la masă, se mănâncă.

Să se știe că Înainte-prăznuirea Bunei-Vestiri, după calendarul îndreptat, începe de joi în săptămâna întâi a Postului Mare. Pentru rânduală tipiconală a se vedea Învățătura de tipic de la sfârșitul Triodului.

LA PAVECERNIȚĂ

Începutul se face ca și în zilele ce au trecut; și se cântă din Canonul cel mare al Cuviosului Părintelui nostru Andrei Criteanul, Ierusalimiteanul. Și se fac la fiecare tropar trei închinăciuni, zicând și stihul: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Irmosul:

Ajutor și acoperitor S-a făcut Amie spre mântuire; Acesta «este Dumnezeul meu și-L voi slăvi «pe El, Dumnezeul Părintelui meu «și-L voi înălța pe El, căci cu slavă «S-a preaslăvit» (de două ori).

Din tinerețe, Mântuitorule, poruncile Tale am lepădat, și mi-am trăit toată viața în poște, neîngrijindu-mă și lenevind-mă; pentru aceasta strig Ție, Mântuitorule: Măcar la sfârșit, mântuiește-mă.

Pe mine, cel lepădat înaintea ușilor Tale, Mântuitorule, măcar la bătrânețe, nu mă lăsa în iad, deșert; ci mai înainte de sfârșit, ca un iubitor de oameni, dă-mi iertare greșelilor.

Avuția mea, Mântuitorule, cheltuind-o în desfrânări, pustiu sunt de virtuți evlavioase, și flămânzind strig: Părinte al îndurărilor, apucând Tu, înainte, miluiește-mă.

Eu sunt cel căzut între tâlhari cu cugetele mele; cu totul sunt rănit acum de ele și plin de bube! Ci, Tu însuși venind de față, Hristoase Mântuitorule, vindecă-mă.

Preotul văzându-mă mai înainte m-a trecut, și levitul văzându-mă gol în suferințe nu m-a băgat în seamă, iar Tu, Iisuse, Cel ce ai răsărit din Maria, venindu-mi de față, miluiește-mă.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Tu îmi dă dar luminător din osârdia ta cea dumnezeiască de sus, ca să scap de întunericul patimilor, și să laud din inimă faptele vieții tale cele frumoase, Marie.

Slavă..., a Treimii:

Treime mai presus de ființă, Căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului, și ca o milostivă dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și ocrotitoarea celor ce te laudă pe tine, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului, și, ca o Stăpână curată, mă primește pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Cântarea a 2-a:

Irmosul:

Ia aminte, cerule, și voi grăi și voi lauda pe Hristos, care a «venit din Fecioară cu trup» (de două ori).

Alunecat-am cu neînfrânarea ca și David și m-am înnoroit; dar spală-mă și pe mine cu lacrimile mele, Mântuitorule.

Nici lacrimi, nici pocăință nu am, nici umilință. Dar Tu însuși, acestea, Mântuitorule, dăruiește-mi-le, ca un Dumnezeu.

Pierdut-am frumusețea cu care am fost zidit întâi și cuvînta mea. Și acum zac gol și mă rușinez.

Ușa Ta să nu mi-o închizi atunci, Doamne, Doamne, ci să o deschizi mie, celui ce vin la Tine.

Ascultă suspinele sufletului meu și primește picăturile ochilor mei, Doamne, și mă mântuiește.

Iubitorule de oameni, Cel ce voiești să se mântuiască toți, Tu mă cheamă ca un bun și mă primește pe mine, cel ce mă pocăiesc.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una ești prealăudată, roagă-te îndelung, ca să ne mântuim.

Alt Canon

Irmosul:

Vedeți, vedeți, că Eu sunt Dumnezeu, Care am plouat «mană și apă din piatră am izvo-
«rât, de demult, în pustie, poporului
«Meu, cu singură dreapta și cu
«tăria Mea».

Vedeți, vedeți, că Eu sunt Dumnezeu. Ascultă, suflete al meu, pe Domnul cel ce strigă, și te depărtează de la păcatul cel mai dinaintea, și te teme ca de un nefățarnic judecător și Dumnezeu.

Cui te-ai asemănat, mult-păcătoarele suflete? Vai mie!, lui Cain celui dintâi și lui Lameh acelaia, ucigându-ți cu pietre trupul, cu fapte rele, și omorându-ți mintea cu pornirile cele nebunești.

Pe toți cei mai înainte de lege întrecându-i, o suflete, lui Set nu te-ai asemănat, nici lui Enos ai urmat, nici lui Enoh cu mutarea, nici lui Noe. Ci te-ai arătat sărac de viața dreptilor.

Tu însuși, suflete al meu, ai deschis zăvoarele mâniei Dumnezeu-lui tău și ți-ai înecat trupul, ca și tot pământul, și faptele și viața, și ai rămas afară de mântuitoarea corabie.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu toată osârdia și cu dragoste ai alergat către Hristos, urând calea cea dintâi a păcatului, și în pustiile cele neumblate hrănindu-te, și poruncile Lui cele dumnezeiești curat săvârșindu-le.

Slavă..., a Treimii:

Treime fără de început, nezidită, nedespărțită, Unime, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, și mă mântuiește pe mine, cel ce am greșit. A Ta zidire sunt, nu mă trece cu vederea, ci mă iartă și mă izbăvește de osânda focului.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine și limanul celor înviforați, pe milostivul și Făcătorul și Fiul tău, fă-L milostiv și mie, cu rugăciunile tale.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Întărește, Doamne, pe piatra poruncilor Tale, inima mea «cea clătinată; că Însuși ești Sfânt «și Domn» (de două ori).

Binecuvântarea lui Sem nu ai moștenit-o, ticălosule suflet, și moștenire desfătăată n-ai luat ca Iafet, în pământul iertării.

Din pământul Haran, adică din păcat, ieși, suflete al meu, și vino la pământul, care izvorăște de-a pururea nestrăicaciune vie, pe care Avraam a moștenit-o.

De Avraam ai auzit, suflete al meu, care și-a lăsat oarecând pământul părinților și s-a înstrăinat. Deci, alegerii aceluia urmează.

La stejarul din Mamvri, ospătând patriarhul pe îngeri, a luat la bătrânețe vânatul făgăduinței.

Cunoscând pe Isaac, ticălosul meu suflet, că s-a jertfit cu taină,

jertfă nouă Domnului, urmează alegerii aceluia.

Auzit-ai, suflete al meu, de Ismael, că a fost gonit ca un fecior din roabă; trezește-te, vezi ca nu cumva, păcătuiind, să pătimești ceva asemenea.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cuprins sunt de valuri și de furtuna păcatelor. Dar tu, Maică, scapă-mă acum și mă scoate la limanul dumnezeieștii pocăințe.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Rugăciune cu osârdie aducând și acum, Cuvioasă, către preamiloștina Născătoare de Dumnezeu, cu rugăciunile tale, deschide-mi dumnezeieștile intrări.

Slavă..., a Treimii:

Unime neamestecată, nezidită, fire fără de început, care ești lăudată în Treimea fețelor, mântuiește-ne pe noi, care ne închinăm cu credință stăpânirii Tale.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Fiul cel fără de ani, din Tatăl sub vreme L-ai născut, neștiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu. Minune străină! Că alăptând, ai rămas Fecioară.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-a prorocul de venirea Ta, Doamne, și s-a temut; că «ai să Te naști din Fecioară și oa-«menilor să Te arăți, și a grăit: Au-«zit-am auzul Tău și m-am temut;

«slavă puterii Tale, Doamne» (de două ori).

Trupul mi-am pătat, duhul mi-am întinat, peste tot m-am rănit; ci ca un doctor, Hristoase, amândouă prin pocăință le tămăduiește, spală-le, curățește-le, Mântuitorul meu, arată-le mai curate decât zăpada.

Răstignindu-Te pentru toți, Ți-ai dat, Cuvinte, trupul și sângele Tău: trupul adică, pentru ca să mă înnoiești, iar sângele, ca să mă speli. Duhul Tău Ți-ai dat ca să mă aduci, Hristoase, Părintelui Tău.

Lucrat-ai mântuire în mijlocul pământului, Îndurate, ca să ne mântuim; de bunăvoie pe lemn Te-ai răstignit; Edenul cel ce se încuiase s-a deschis; cele de sus și cele de jos, făptura și toate neamurile minunându-se, se închină Ție.

Să-mi fie mie colimvitră sângele cel din coasta Ta, totodată și băutură și apa iertării ce a izvorât. Ca să mă curățesc cu amândouă, ungându-mă și bând ca o ungere și băutură, Cuvinte, cuvintele Tale cele de viață.

Biserica a câștigat coasta Ta, cea purtătoare de viață, pahar, din care a izvorât nouă îndoit, izvorul iertării și al cunoștinței, spre închipuirea amânduror Legilor, și a celei vechi și a celei noi, Mântuitorul nostru.

Gol sunt spre a intra în cămară, gol sunt și de a merge la nuntă și la cină; candela mi s-a stins, fiind fără de untdelemn, cămara mi s-a închis, dormind eu. Cina s-a mân-

cat; iar eu fiind legat de mâini și de picioare, am fost aruncat afară.

Slavă..., a Treimii:

Nedespărțită în ființă, neamestecată în fețe, Dumnezeu Te cunosc pe Tine, Dumnezeire una în Treime; ca pe Ceea ce ești împreună cu împărăția și împreună cu scaunul; și strig Ție cuvântarea cea mare, ce se cântă întreit întru cei de sus.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Și ai născut, și ești Fecioară, și ai rămas întru amândouă cu firea fecioară; Cel ce S-a născut înnoiește legile firii, și pântecul a născut nesimțind dureri. Unde Dumnezeu voiește, se biruiește rânduiala firii; că face câte voiește.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

De noapte mânecând, Iubitorule de oameni, mă rog, «luminează-mă și mă îndreptează «la poruncile Tale, și mă învață, «Mântuitorule, să fac voia Ta» (de două ori).

Greu la minte m-am făcut, Doamne, ca și Faraon cel aspru, Iannes și Iambres la suflet și la trup, cufundat cu gândul. Ci ajută-mi mie, Mântuitorule.

Cu lut mi-am amestecat gândul, eu ticălosul. Spală-mă, Stăpâne, în baia lacrimilor mele, mă rog Ție, albă ca zăpada făcând haina trupului meu.

De voi cerceta faptele mele, Mântuitorule, mă văd pe mine însumi întrecând pe tot omul cu păcatele; că întru cunoștință gândind

am greșit, iar nu într-o necunoștință.

Milostivește-Te, Doamne, milostivește-Te spre făptura Ta; greșit-am, iartă-mă, Cel ce ești Însuși din fire curat, căci afară de Tine nimeni altul nu este fără de pată.

Pentru mine ai luat chipul meu, Dumnezeu fiind; arătat-ai minuni, vindecând pe cei leproși și întărind pe cei slăbănogi; curgerea celeia ce-i curgea sânge ai oprit-o, Mântuitorule, cu atingerea de poalele Tale.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Râul Iordanului trecându-l, ai aflat odihnă, fugind de dulceața trupească cea fără de durere; din care și pe noi scoate-ne cu rugăciunile tale, Cuvioasă.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tine Treime, Te slăvim, pe unul Dumnezeu; Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Părinte, Fiule și Duhule, ființă neamestecată, Unime, Căreia pururea ne închinăm.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din tine S-a îmbrăcat într-o mea frământătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce ești nestricată și nu știi de bărbat, și a unit Luiși firea omească.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Strigat-am cu toată inima mea
Sătre înduratul Dumnezeu, și
«m-a auzit din iadul cel mai de jos

«și a scos din stricăciune viața mea» (de două ori).

Împotrivește-te și te luptă cu patimile trupești, ca Iosua împotriva lui Amalec, biruind pururea gândurile cele înșelătoare, ca și pe gavaoniteni.

Treci peste firea cea curgătoare a vremii, ca mai înainte corabia, și te fă moștenitorul pământului aceleia al făgăduinței, suflete: Dumnezeu poruncește.

Precum ai mântuit pe Petru cel ce a strigat: Mântuiește-mă; așa apucând înainte, Mântuitorule, scapă-mă și pe mine de fiară tinzându-Ți mâna Ta, și mă scoate din adâncul păcatului.

Pe Tine Te cunosc liman liniștit, Stăpâne, Stăpâne Hristoase! Ci apucând înainte, izbăvește-mă din adâncurile păcatului cele neumbrite și din deznădejde.

Slavă..., a Treimii:

Treime sunt neamestecată, nedespărțită; despartită după fețe și Unime sunt din fire unită; Tatăl, zice, și Fiul și dumnezeiescul Duh.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca și noi; deci ca pe un Ziditor al tuturor roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale să fim îndreptați.

CONDAC, glasul al 6-lea:

Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârșitul se apropie, și ai să te tulburi. Deșteaptă-te dar, ca să se milostivească

spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindenea și toate le plinește.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Greșit-am, fărădelege am săvârșit, nedreptate am făcut «înaintea Ta; nu am păstrat, nici «n-am făcut precum ne-ai poruncit nouă; dar nu ne părăsi pe noi «până în sfârșit, Dumnezeule al «Părinților» (de două ori).

Greșelile lui Manase ți-ai adunat cu voința, suflete, punând ca niște chipuri groaznice patimile, și înmulțind cele supărătoare; dar pocăinței lui râvnind cu osârdie, câștigă umilință.

Necurățiilor lui Ahav ai râvnit, suflete al meu. Vai mie! te-ai făcut locaș întinărilor trupești și vas de rușine al patimilor. Ci, dintru adâncul tău suspină și spune lui Dumnezeu, păcatele tale.

Încuiatu-s-a ție cerul, suflete, și foamete de la Dumnezeu te-a cuprins, de vreme ce nu te-ai plecat cuvintelor lui Ilie Tesviteanul, ca și Ahav oarecând. Ci, asemănându-te cu femeia din Sarepta, hrănește sufletul prorocului.

A ars oarecând Ilie pe cei de două ori câte cincizeci, când a junghiat și pe prorocii cei de rușine ai Isabelei, spre muștrarea lui Ahav. Dar fugi, suflete, de asemănarea acestor doi, și te întărește.

Slavă..., a Treimii:

Treime neamestecată, nedespărțită, de o ființă, Unime sfântă. Lu-

mini și Lumină și trei Sfinte și unul Sfânt este lăudată Treimea-Dumnezeu. Ci laudă și preaslăvește, suflete, viață și vieți, pe Dumnezeul tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Lăudămu-te, bine te cuvântăm, închinămu-ne ție, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pe unul din Treimea cea nedespărțită, pe Fiul și Dumnezeu; și tu singură ne-ai deschis nouă celor de pe pământ cele cerești.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Cel ce-L slăvesc oștile cerești și de Dânsul se cutremură heruvimii și serafimii, toată «suflarea și zidirea lăudați-L, bine-«cuvântați-L și-L preaînălțați întru «toți vecii» (de două ori).

Drepte Judecătorule, Mântuitorule, miluiește-mă și mă izbăvește de foc și de amenințarea ce va să fie la judecată, după dreptate; iartă-mă mai înainte de sfârșit, prin fapte bune și prin pocăință.

Ca tâlharul strig Ție, pomește-mă; ca Petru plâng cu amar. Iartă-mă, Mântuitorule, strig ca vameșul; lăcrimez ca păcătoasa. Primește-mi tânguirea, ca oarecând pe cea a canaaneencei.

Tămăduiește putrejunea smeritului meu suflet, Mântuitorule, Unule tămăduitorule. Pune-mi doctorie vindecătoare și untdelemn și vin, fapte de pocăință și umilință cu lacrimi.

Canaaneencei și eu urmând, strig: Miluiește-mă, Fiul lui David! Mă ating de poală, ca ceea ce-i curgea sânge; plâng ca Marta și ca Maria pentru Lazăr.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Părinte cel ce ești fără de început, Fiule cel împreună fără de început, Mântuitorule cel bun, Duhule cel drept; Născătorule al lui Dumnezeu-Cuvântul, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu și făcător, Treime Unime, miluiește-mă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca din vopsea de porfiră s-a țesut trupul lui Emmanuel, înlăuntrul pântecelui tău, Preacurată, ceea ce ești porfiră înțelegătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu cu adevărat pe tine te cinstim.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Nașterea cea din zămislire fără de sămânță este netâl-
«cuită, rodul Maicii celei fără de
«bărbat este nestricat; că nașterea
«lui Dumnezeu înnoiește firile.
«Pentru aceasta pe tine toate nea-
«murile, ca pe o Maică mireasă a
«lui Dumnezeu, cu dreaptă cre-
«dință te mărim» (de două ori).

Bolile tămăduind, săracilor a binevestit Hristos Cuvântul. Pe șchiopi i-a vindecat, împreună cu vameșii a mâncat, cu păcătoșii a petrecut; sufletul fiicei lui Iair, celei moarte mai dinainte, l-a întors cu atingerea mâinii.

Vameșul s-a mântuit și păcătoasa s-a înțeleptit, iar fariseul lăudându-se s-a osândit. Căci vameșul striga: Milostivește-Te, și păcătoasa: Miluiește-mă. Iar fariseul se trufea zicând: Dumnezeule, mulțumescu-Ți, și celelalte graiuri ale nebuniei lui.

Zaheu vameș a fost, dar totuși s-a mântuit; și fariseul Simon se înșela, iar păcătoasa și-a luat dezlegare de iertare de la Cel ce are putere a ierta păcatele; acesteia sârguiește de urmează, suflete.

N-ai râvnit păcătoasei, o ticălosul meu suflet, care luând alabastru cu mir, cu lacrimi a uns picioarele Domnului și cu părul le-a șters. Căci i-a rupt zapisul păcatelor ei celor de demult.

Cetățile cărora le-a dat Hristos bunavestire, știi, suflete al meu, cum au fost blestemate; teme-te de pildă, să nu te faci ca acelea; pe care asemănându-le Stăpânul cu cele din Sodoma, până la iad le-a osândit.

Să nu te arăți, o, sufletul meu, mai rău pentru deznădăjduire, auzind credința canaaneencei, pentru care cu cuvântul lui Dumnezeu s-a tămăduit fiica ei. Strigă din adâncul inimii, ca și aceea lui Hristos: Fiul lui David, mântuiește-mă și pe mine.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tatăl să-L slăvim, pe Fiul să-L preînălțăm, dumnezeiescului Duh cu credință să ne închinăm, Treimii celei nedespărțite, Unimii după ființă; ca lumină și lumini, și viață

și vieți, făcătoare de viață și luminătoare marginilor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cetatea ta păzește-o, Preacurată, Născătoare de Dumnezeu, că întru tine ea cu credință împărățind, întru tine se și întărește, și prin tine biruind, întoarce toată încercarea, robește pe vrăjmași și stăpânește pe supușii ei.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andrei cinstite și Părinte, de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să ne izbăvim de toată mânia, necazul și stricăciunea, și de greșeli să ne mântuim noi, cei ce cinstim pururea pomenirea ta.

Apoi în amândouă strănile se cântă Irmosul: Nașterea cea din zămislire...

Asemenea și cealaltă rânduială a Paverniței.

JOI LA UTRENIE

După întâia Catismă, Sedelnele Apostolilor din Octoih, și a Născătoarei de Dumnezeu. Apoi citire.

După a doua Catismă, Sedealna, glasul al 2-lea:

Podobie: Cel ce ai înțeleptit pe pescari...

Cel ce ai arătat pe Apostoli luminători până la marginile lumii, Cuvinte al lui Dumnezeu, luminează prin propovăduirea lor inimile noastre, cu lumina virtuților și cu postul le curățește, dând

pocăință de întoarcere robilor Tăi: ca să Te slăvim, Mântuitorule, pe Tine, Cel ce ești singur prea bun.

Slavă..., tot aceasta:

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Născătoare de Dumnezeu, nu mă trece cu vederea pe mine, cel ce am nevoie de ajutorul tău, că întru tine a nădăduit sufletul meu și mă miluiește.

După a treia Catismă, Sedealna, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe tine, Prealăudată...

Rugămu-ne vouă celor doisprezece Apostoli, rugați-vă ca să trecem cu pace postul, cel mai luminat decât alte virtuți și locuitor al cerurilor, și să luăm roadele mântuirii. Că voi cu adevărat sunteți întărirea pământenilor și scăparea sufletelor noastre.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, însăși podobia:

Pe tine, Prealăudată, ceea ce ești mai sfântă decât heruvimii și mai înaltă decât cerurile, cu adevărat Născătoare de Dumnezeu mărturisindu-te, te avem păcătoșii mântuire și te aflăm ocrotitoare întru primejdii. Pentru aceasta nu înceta rugându-te pentru noi, ceea ce ești întărirea și scăparea sufletelor noastre.

Psalmul 50.

Și se cântă Canonul din Minei pe 6; iar Tricântările după rânduiala lor; și se citește Cântarea a patra din Psaltire.

TRICÂNTAREA

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea a 4-a, glasul al 2-lea:

Irmos: Venit-ai din Fecioară...

Razele postului primindu-le strălucește, suflete, și fugi de întunericul păcatului; ca să-ți răsară ție lumina iertării prin dumnezeiescul Duh.

Cu undița plăcerii amăgindu-mă vicleanul, rob m-a făcut; dar voi, Apostolilor, care ați vânat lumea cu cuvântul, din răutatea lui izbăviți-mă.

Arătatu-v-ați raze ale Soarelui slavei, Prealăudaților Apostoli, alungând întunericul înșelăciunii. Luminați-mă dar și pe mine, cel întunecat de toată răutatea.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Striga-voi noaptea și ziua către tine, fiind necăjit, și mă voi mântui și voi trece peste zidul plăcerilor, cu ajutorul și cu puterea ta fiind îngrădit, Preacurată Fecioară.

Altă Tricântare

Alcătuire a lui Teodor.

Glasul al 5-lea:

Irmos: Lucrurile rânduiei Tale, Doamne...

Raze prea luminoase ale Soarelui dreptății fiind, Apostolilor, ați luminat lumea cea pământească, gonind întunericul înșelăciunii.

Alăută a Mântuitorului, cu adevărat mișcată de Duhul, Apostolilor, cunoscuți fiind pe pământ, cântați cântarea voastră cea cu glas frumos, și întoarceți întreaga lume la Dumnezeu.

Slavă..., a Treimii:

Pe Treimea întru o ființă slăvind-o, pe unul Domnul Dumnezeu să-L lăudăm; pe Tatăl cel nenăscut, pe Fiul cel născut, și pe Duhul cel viu.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioara în pânțele Te-a zămislit, Doamne, și Te-a născut pe Tine, Emmanuel; că ai venit spre mântuirea poporului Tău, ca să mântuiești pe unșii Tăi, Iubitorule de oameni.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Dumnezeiescule și preacinstite număr al celor doisprezece Apostoli, roagă-te lui Hristos pentru noi, ca să trecem cu putere calea acestor patruzeci de zile.

Irmosul:

Lucrurile rânduiei Tale, Doamne, au uimit pe prorocul Avacum; căci ai venit în lume ca să izbăvești pe poporul Tău, și ca să «mântuiești pe cei unși ai Tăi».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Porunca tiranului...

Să postim de toată plăcerea, hrănindu-ne simțirile cu postul; și băutura umilinței cu căldură să o bem, cântând: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.

Rugați-vă, Apostolilor, să mă fac părtaș șederii celei de-a dreapta, eu, cel vinovat de multe păcate și de judecată, când veți ședa cu Hristos să judecați pe oameni.

În carul dumnezeieștilor virtuți să ne suim, curățindu-ne prin post, și să ne înălțăm gândul spre înăl-

țimea văzduhului, cântând: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Neatinsă ai rămas, Fecioară, născând focul Dumnezeirii. Deci arde patimile sufletelor celor ce strigă ție întru credință, cu glasul îngerului: Tu singură ești pricina bucuriei.

Altă Tricântare

Irmos: Cuvioșii Tăi tineri...

Pe trâmbițele Duhului, pe Apostolii lui Hristos lăudându-i, strigăm: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Ca pe niște rugători ai lumii, și surpători ai înșelăciunii, pe Apostolii lui Hristos să-i lăudăm, strigând: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Pe Treimea cea Preasfântă în Tatăl, în Fiul și în Duhul, lăudând-O, cântăm: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nașterea ta cea nespusă, Curată, toți oamenii o lăudăm cu dreaptă credință, strigând: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Apostoli, rugați-vă ca să săvârșim noi în pace zilele cele curățitoare, strigând: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Cuvioșii Tăi tineri în cuptor, «Hristoase, cântând au zis: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Pe Dumnezeu Cel neîncăput...

Aruncat fiind în luciul cel adânc al desfătărilor, chem adâncul milostivirii Tale, Îndreptătorule, mântuiește-mă.

Izvorule al milostivirii, dă-mi acum umilință și suspine, ca să plâng noianul cel fără de margini al răutăților mele.

Cu cinstitele rugăciuni ale Apostolilor Tăi, Iisuse, dă-mi să mă închin cinstitei Învieri și dumnezeieștilor Tale Patimi.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai făcut cerească, frământătura noastră cea pământească, cu sălășluirea lui Dumnezeu întru tine, ceea ce ești cu totul fără prihană, izbăvește-ne de primejdii.

Altă Tricântare

Irmos: Slăvim, Hristoase, pe cea cu totul...

Din fântânile cele mântuitoare, precum zice prorocul, scoțându-și Apostolii apa nemuririi, pe cei însetați adapă pururea cu învățăturile vieții.

Făcându-vă dregători ai Împăratului ceresc, Apostolilor, ați supus toată lumea să-L cinstească numai pe El, să I se închine și să-L slăvească, ca pe un Dumnezeu.

Slavă..., a Treimii:

Treime nedespărțită, Unime atotfăcătoare și atotputernică, Părinte și Fiule și Duhule Sfinte, Tu ești Dumnezeuul meu, Domn și lumină; și Ție mă închin laudându-Te.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Tine, Maică Fecioară curată, te fericiim neamurile neamurilor; că te-ai făcut curățitoare lumii, născând în chip de negrăit pe Mântuitorul și Făcătorul.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Ceată a Apostolilor, păzește-ne pe noi, cei ce vă laudăm, și ne învrednicește ca să trecem într-o umilință inimii, toate zilele postului celui de lumină purtător.

Irmosul:

Slăvim, Hristoase, pe cea cu «totul fără prihană, Curată Maica «Ta; că mai presus de fire Te-a «născut după trup, pe Tine, Cel ce «ne-ai izbăvit pe noi din toată ră-«tăcirea și stricăciunea».

LUMINÂNDĂ glasului (de 3 ori).

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, după obicei, de două ori.

Samoglasnica, glasul al 3-lea:

Doamne, Tu mi-ai pus mie păcătosului pocăința, vrând să mă mântuiești pe mine nevrednicul, cu mila Ta cea nemăsurată. Înaintea Ta cad rugându-mă: Smerește cu postiri sufletul meu; că la Tine, Cel Unul mult-Milostiv, am alergat.

A Mucenicilor:

Ca niște luminători, în lume luminați și după moarte, Sfinților Mucenici, după ce v-ați luptat lupta cea bună. Deci având îndrăzneală, rugați pe Hristos să miluiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de

Dumnezeu, asemenea:

Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a tuturor celor ce se roagă ție, la tine îndrăznim, cu tine ne lăudăm, întru tine este toată nădejdea noastră. Roagă-te Celui ce S-a născut din tine, pentru nevrednicii robii tăi.

Și celelalte ale Utreniei și otpustul.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul prorociei, glasul 1:

Izbăvește-ne pe noi, Doamne, de vrăjmașii cei nevăzuți, ca să nu zică păgânii ca altădată: Unde este Dumnezeuul lor? Să cunoască, Stăpâne, că treci păcatele poporului Tău, celui ce se pocăiește.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Când va întoarce Domnul pe cei robiți ai poporului Său, bucurase-se va Iacob și se va veseli Israel (Ps. 13, 7).

Stih: Zis-a cel nebun întru inima sa: «Nu este Dumnezeu!» (Ps. 13, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(II, 11-21)

Ochii celui mândru vor fi smeriți, mândria celor de rând va fi pogorâtă și numai Domnul în ziua aceea va fi ridicat în slăvi; că Domnul Savaot va avea ziua Lui, se va ridica împotriva a tot ce este mândru și semeț și-l va pogori. Împotriva tuturor cedrilor Libanului și stejarilor celor înalți ai Vasanului. Împotriva tuturor munților înalți și colinelor celor mândre. Împotriva tuturor turnurilor ridicate sus și zidurilor întărite. Împotriva tuturor corăbiilor Tarsisului și lucrurilor de preț. Mândria omului va fi pogorâtă și semeția celor muritori va fi smerită; în ziua aceea numai Domnul va fi înalt; și toți idolii vor pieri. Iar oamenii vor intra în scorburile stâncilor, în prăpăstiile și în crăpăturile pământului, de frica Domnului și de strălucirea slavei Lui, când va veni El ca să lovească pământul. În ziua aceea idolii de argint și de aur pe care omul i-a făcut ca să li se închine, vor fi părăsiți ca să fie sălaș șobolanilor și liliecilor. Iar el va intra în crăpăturile stâncilor și în prăpăstiile munților, de frica Domnului și de strălucirea slavei Lui, când va veni El ca să lovească pământul.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Doamne, cine va locui în locașul Tău și cine se va sălășlui în muntele cel sfânt al Tău? (Ps. 14, 1).

Stih: Cel ce umblă fără prihană și face dreptate, cel ce are adevărul în inima sa (Ps. 14, 2).

V I N E R I

în întâia săptămână
a Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, JOI SEARA

După Psalmul începător, obișnuita
Catismă.

Doamne, strigat-am..., se pun stihirile
samoglasnice ale Triodului, ale lui Iosif,
glasul al 2-lea:

Podobie: Pe Luminătorul nostru...

Pe mine cel întunecat de înșelăciunile protivnicului, luminează-mă, Hristoase al meu, Cel ce ai întunecat oarecând soarele răstignindu-Te pe Cruce, și ai strălucit cu adevărat credincioșilor lumina cea adevărată a iertării. Ca umblând întru lumina poruncilor Tale, să ajung curat la lumina cea mântuitoare a Învierii Tale.

Pe lemn, Mântuitorule, spânzurat fiind ca o viță, ai adăpat lumea, Hristoase, cu vinul nestricăciunii. Pentru aceasta strig: Adăpându-mă cu mustul umilinței celei adevărate pe mine, cel întunecat pururea cu beția păcatelor, întărește-mă acum a posti de la plăceri, Mântuitorule, ca un bun și de oameni iubitor.

Altă samoglasnică, a lui Teodor, același glas:

Podobie: O, preamare taină...

O, câtă este puterea Crucii Tale! Aceasta a înflorit Bisericii înfrânarea, smulgând din rădăcină

neînfrânarea lui Adam cea din Eden, oarecând. Că aceea a adus oamenilor moarte, iar aceasta fără stricăciune izvorăște lumii nemurire, ca din alt izvor al raiului, cu vărsarea sângelui Tău cel izvorător de viață și a apei. Pentru aceasta toate s-au făcut vii. Prin care și nouă îndulcește-ne desfătarea postului, Dumnezeu lui Israel, Cel ce ai mare milă.

Și se pun trei stihiri de la Minei.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Bine voi cuvânta pe Domnul, Cel ce m-a înțelepțit pe mine (Ps. 15, 7).

Stih: Păzește-mă, Doamne, că spre Tine am nădăjduit (Ps. 15, 1).

De la Facere, citire:

(II, 4-19)

Iată obârșia cerului și a pământului de la facerea lor, din ziua când Domnul Dumnezeu a făcut cerul și pământul. Pe câmp nu se afla nici un copăcel, iar iarba de pe el nu începuse a odrăsli, pentru că Domnul Dumnezeu nu trimisese încă ploaie pe pământ și nu era nimeni ca să lucreze pământul, ci numai abur ieșea din pământ și umezea toată fața pământului. Atunci, luând Domnul Dumnezeu țărână din pământ, a făcut pe om și a suflat în fața lui suflare de viață și s-a făcut omul ființă vie. Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care-l zidise. Și a făcut Domnul Dumnezeu să răsară din pământ tot soiul de

pomi, plăcuți la vedere și cu roade bune de mâncat; iar în mijlocul raiului era pomul vieții și pomul cunoștinței binelui și răului. Și din Eden ieșea un râu, care uda raiul, iar de acolo se împărțea în patru brațe. Numele unuia era Fison. Acesta înconjura toată țara Havila, în care se află aur. Aurul din țara aceea este bun; tot acolo se găsește bdeliu și piatra de onix. Numele râului al doilea este Gihon. Acesta înconjură toată țara Cuș. Numele râului al treilea este Tigul. Acesta curge prin fața Asiriei; iar râul al patrulea este Eufratul. Și a luat Domnul Dumnezeu pe omul pe care-l făcuse și l-a pus în grădina cea din Eden, ca s-o lucreze și s-o păzească. A dat apoi Domnul Dumnezeu lui Adam poruncă și a zis: «Din toți pomii din rai poți să mănânci. Iar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci, în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit!». Și a zis Domnul Dumnezeu: «Nu este bine să fie omul singur; să-i facem ajutor potrivit pentru el». Și Domnul Dumnezeu, Care făcuse din pământ toate fiarele câmpului și toate păsările cerului, le-a adus la Adam, ca să vadă cum le va numi; așa ca toate ființele vii să se numească precum le va numi Adam.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Păzește-mă, Doamne, ca pe lumina ochilor (Ps. 16, 8).

Stih: Auzi, Doamne, dreptatea mea, ia aminte cererea mea, ascultă rugăciunea mea, din buze fără de viclenie (Ps. 16, 1).

De la Pilde, citire:

(III, 1-18)

Fiul meu, nu uita învățătura mea și inima ta să păzească sfaturile mele, căci lungime de zile și ani de viață și propășire ți se vor adăuga. Mila și adevărul să nu te părăsească; leagă-le împrejurul gâtului tău, scrie-le pe tabla inimii tale; atunci vei afla har și bunăvoință înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Pune-ți nădejdea în Domnul din toată inima ta și nu te bizui pe priceperea ta. Pe toate căile tale gândește la Dânsul și El îți va netezi toate cărările tale. Nu fi înțelept în ochii tăi; teme-te de Dumnezeu și fugi de rău; aceasta va fi sănătate pentru trupul tău și o înviorare pentru oasele tale. Cinstește pe Domnul din averea ta și din pârga tuturor roadelor tale. Atunci jitnițele tale se vor umple de grâu și mustul va da afară din teascurile tale. Fiul meu, nu disprețui certarea Domnului și nu simți scârbă pentru muștrările Lui, căci Domnul ceartă pe cel pe care-l iubește și ca un părinte pedepsește pe feciorul care Îi este drag. Fericit este omul care a aflat înțelepciunea și bărbatul care a dobândit pricepere, căci dobândirea ei este mai scumpă decât argintul și prețul ei mai mare decât al celui mai curat aur. Ea este mai prețioasă decât pietrele scumpe; nici un rău nu i se poate împotrivi și e binecunoscută tuturor celor ce se apropie de ea; nimic din cele dorite de tine nu se aseamănă cu ea. Viață lungă este în dreapta ei, iar în stânga ei, bogăție și slavă;

din gura ei iese dreptatea; legea și mila pe limbă le poartă. Căile ei sunt plăcute și toate cărările ei sunt căile păcii. Pom al vieții este ea pentru cei ce o stăpânesc, iar cei care se sprijină pe ea sunt fericiți.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 4-lea, însuși glasul:

Cei ce dorim să ne împărtășim Paștilor dumnezeiești, care nu se încep din Egipt, ci din Sion, să ridicăm din mijloc aluatul păcatului prin pocăință. Să ne încingem mijloacele noastre cu omorârea plăcerilor. Să ne împodobim picioarele cu încălțăminte opritoare de la toată calea cea rea, și să ne sprijinim pe toiagul credinței; să nu râvnim la vrăjmașii Crucii Stăpânului, făcându-ne pântecel dumnezeu. Ci să urmăm Celui ce prin post ne-a arătat biruință asupra diavolului, Mântuitorului sufletelor noastre.

A Mucenicilor:

Cel ce ești preaslăvit întru pomenirea Mucenicilor Tăi, Hristoase Dumnezeule, fiind rugat de dâșii, trimite-ne nouă mare milă.

Slavă..., Și acum..., a Crucii – a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Când Te-a văzut pironit pe Cruce, Doamne, Mielușeaua și Maica Ta, s-a mirat și a zis: Ce vedere este aceasta preaiubite Fiule? Acestea Ți-a răsplătit Ție poporul cel neplecat și fără de lege, care s-a bucurat de multele Tale

minuni? Ci slavă smereniei Tale celei nespuse, Stăpâne!

Și cealaltă rânduială, după obicei.

PAVECERNIȚA

Se cântă din Canonul cel mare al Cuviosului Părintelui nostru Andrei Criteanul, Ierusalimiteanul.

Și la fiecare tropar se fac trei închinăciuni, zicând stihul acesta: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Irmosul:

Ajutor și acoperitor s-a făcut Amie spre mântuire. Acesta «este Dumnezeuul meu și-L voi slăvi «pe El, Dumnezeuul Părintelui meu, «și-L voi înălța pe El; căci cu slavă «s-a preaslăvit» (de două ori).

Mielule al lui Dumnezeu, Cel ce ai ridicat păcatele tuturor, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului, și ca un milostiv dă-mi lacrimi de umilință.

Înaintea Ta cad, Iisuse: Greșit-am Ție, milostivește-Te spre mine, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului, și ca un Îndurat primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc.

Să nu intri cu mine la judecată, văzând faptele mele, cercetând cuvintele și pedepsind pornirile; ci cu îndurările Tale trecând cu vederea cele nevrednice ale mele, mântuiește-mă, Atotputernice.

Vremea este a pocăinței, vin către Tine, Făcătorul meu; ridică de

deasupra mea lanțul cel greu al păcatului, și ca un Îndurat dă-mi lacrimi de umilință.

Bogăția sufletului cheltuind-o întru păcate, pustiu sunt de virtuți cuvioase și flămânzind, strig: Dă-tătorule de milă, apucând înainte miluiește-mă.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Plecându-te dumnezeieștilor legi ale lui Hristos, la El ai venit, părăsind pornirile plăcerilor cele neoprite și toată virtutea, cu toată cucernicia, ca pe una ai săvârșit.

Slavă..., a Treimii:

Treime, mai presus de ființă, Căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului, și ca o milostivă dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și ocrotitoarea celor ce te laudă pe tine, ridică de deasupra mea lanțul cel greu al păcatului, și ca o Stăpână curată mă primește pe mine, cel ce mă pocăiesc.

Cântarea a 2-a:

Irmosul:

Vedeți, vedeți, că Eu sunt Dumnezeu, Care am plouat «mană, și apă din piatră am izvo- «rât de demult în pustie poporului «Meu, cu singură dreapta și cu «tăria Mea» (de două ori).

Bărbat am ucis, zice, spre rană mie, și tânăr spre vătămare, Lameh plângând a strigat; iar tu nu te cutremuri, o, suflete al meu, pătându-ți trupul și mintea întinându-ți.

Turn te-ai meșteșugit să zidești, o, suflete! și întăritură să faci pof-telor tale, de n-ar fi oprit Ziditorul sfaturile tale, și de n-ar fi surpat până la pământ meșteșugirile tale.

O! cum am râvnit lui Lameh, ucigătorul cel de mai înainte, sufletul ucigându-mi, ca pe un bărbat, mintea ca pe un tânăr, și ca pe un frate trupul, ca și Cain ucigașul, cu pornirile cele poftitoare de plăceri.

Plouat-a Domnul, de la Domnul oarecând foc din cer, arzând fără-delegea cea înfierbântată a sodomienilor; iar tu ți-ai aprins focul gheenei, întru care vei avea să arzi, o, suflete!

Rănit-u-m-am, vătămat-u-m-am, iată săgețile vrăjmașului au pătruns sufletul meu și trupul! Iată rănila și bubele și betegirile strigă, și vătămurile patimilor mele celor de bunăvoie.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Tins-ai mâinile tale către îndurătorul Dumnezeu, Marie, afundată fiind întru adâncul răutăților și ți-a întins mână de ajutor cu milostivire, ca și lui Petru, cerând cu adevărat întoarcerea ta.

Slavă..., a Treimii:

Treime fără de început, nezidită, nedespărțită, Unime, primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, și mă mântuiește pe mine, cel ce am greșit; a Ta zidire sunt, nu mă trece cu vederea, ci mă iartă și mă scapă de osânda focului.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine, și limanul celor în-viforați, pe Milostivul și Făcătorul și Fiul tău, fă-L îndurat și mie, cu rugăciunile tale.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Întărește, Doamne, pe piatra Ipocritelor Tale inima mea cea «clătinată; că Însuși ești Sfânt și «Domn» (de două ori).

Lui Agar celei de demult, egip-tencei te-ai asemănat, suflete, făcându-te rob de bunăvoia ta și născând semeția ca pe un nou Ismael.

Scara lui Iacov o știi, suflete al meu, care s-a arătat de la pământ până la cer; pentru ce n-ai avut temelie tare dreapta credință?

Preotului lui Dumnezeu și împăratului celui înstrăinat între oameni de viața lumii, urmează, adică asemănării cu Hristos.

Întoarce-te, suspină, ticăloase suflete, mai înainte până ce nu ia sfârșit praznicul vieții; mai înainte până ce nu-ți încuie Domnul ușa camerei celei de nuntă.

Să nu te faci stâlp de sare, suflete, întorcându-te înapoi; să te înfricoșeze pilda Sodomei; sus în Sigor mântuiește-te.

Rugăciunea celor ce Te laudă pe Tine, Stăpâne, nu o lepăda; ci Te milostivește, Iubitorule de oameni, și dăruiește iertare celor ce se roagă Ție cu credință.

Slavă..., a Treimii:

Treime neamestecată, nezidită, fire fără de început, care ești lăudată în treimea Fețelor, mântuiește-ne pe noi, care ne închinăm stăpânirii Tale cu credință.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Fiul cel fără de ani din Tatăl, sub ani L-ai născut, neștiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu; minune străină! că alăptând ai rămas Fecioară.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-a prorocul de venirea Ta, Doamne, și s-a temut; că «ai să Te naști din Fecioară și oa-
«menilor să Te arăți și a grăit: Au-
«zit-am auzul Tău și m-am temut.
«Slavă puterii Tale, Doamne» (de două ori).

Timpul vieții mele este scurt și plin de dureri și de răutate; dar întru pocăință primește-mă și întru cunoștință mă cheamă; ca să nu mă fac câștig și mâncare celui străin; Mântuitorule, Însuși Tu mă miluiește.

După vrednicia împărătească, fiind îmbrăcat cu diademă și cu porfiră, omul cel cu multă avere și dreptul, cel îndestulat de bogăție și de dobitoace, deodată sărăcind de avere, de mărire și de împărăție, le-a pierdut.

Dacă a fost acela drept și mai fără prihană decât toți și n-a scăpat de cursele și vicleșugurile înșelătorului, dar tu fiind iubitor de păcate, ticălosule suflet, ce vei face,

de se va întâmpla să vină ceva asupra ta din cele negândite?

Semeț sunt acum și cutezător și cu inima, în deșert, și în zadar. Să nu mă osândești împreună cu fari-seul, ci mai ales dă-mi smerenia vameșului, Unule, Îndurate, drepte Judecătorule, și cu acesta împreună mă numără.

Știu, Îndurate, că am greșit, de am rușinat vasul trupului meu; dar întru pocăință mă primește și întru cunoștință mă cheamă; ca să nu mă fac câștig, nici mâncare celui străin. Mântuitorule, Tu însuși mă miluiește.

Însumi m-am făcut idol, spurcându-mi cu poftele sufletul meu. Ci întru pocăință mă primește și întru cunoștință mă cheamă; ca să nu mă fac câștig, nici mâncare celui străin. Mântuitorule, Tu însuși mă miluiește.

N-am auzit glasul Tău, n-am ascultat scriptura Ta, Dătătorule de lege. Ci întru pocăință mă primește și întru cunoștință mă cheamă; ca să nu mă fac câștig, nici mâncare celui străin. Mântuitorule, Tu însuși mă miluiește.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

În adânc de necuviințe mari pogorându-te, nu te-ai oprit acolo; ci te-ai suit cu preamărire, cu judecata învederat mai bună, la virtutea cea desăvârșită prin lucrare, minunând, Marie, firea îngerilor.

Slavă..., a Treimii:

Nedespărțită în ființă, neamestecată în Fețe, Dumnezeu Te cu-

nosc pe Tine, Dumnezeire una în Treime, ca pe ceea ce ești una cu împărăția și una cu tronul; și strig Ție cântarea cea mare, ce se cântă întreit întru cei de sus.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Și ai născut și ești Fecioară, și ai rămas întru amândouă cu firea Fecioară. Cel ce S-a născut înnoiește legile firii, și pântecul a născut nesimțind dureri. Dumnezeu unde voiește, se biruiește rânduiala firii; că face toate câte voiește.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

De noapte mânecând, Iubitorule de oameni, mă rog «luminează-mă și mă îndreptează «pe mine la poruncile Tale, și mă «învață, Mântuitorule, să fac voia «Ta» (de două ori).

Celei gârbovite urmează, o suflete! Apropie-te, cazi la picioarele lui Iisus, ca să te îndrepteze, să umbli drept în căile Domnului.

Deși ești fântână adâncă, Stăpâne, izvorăște-mi ape din preacuratele Tale vine, ca bând, să nu mai însetez ca și samarineanca, că izvoare de viață izvorăști.

Siloam să mi se facă mie lacrimile mele, Stăpâne Doamne, ca să-mi spăl și eu ochii inimii și să Te văd cu gândul pe Tine, Doamne, Lumina cea mai înainte de veci.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Cu neasemănată dragoste Prefericită, dorind să te închini lemnu-

lui Crucii, te-ai învrednicit doririi; învrednicește-mă dar și pe mine, să dobândesc slava cea de sus.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tine Treime Te cântăm, pe Unul Dumnezeu; Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Părinte și Fiule și Duhule, ființă neamestecată, Unime, căreia noi pururea ne închinăm.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din tine S-a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce ești nestricată și nu știi de bărbat, și a unit Luiși firea ome-nească.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Strigat-am cu toată inima mea Scătre înduratul Dumnezeu, și «m-a auzit din iadul cel mai de jos «și a scos din stricăciune viața «mea» (de două ori).

Eu sunt, Mântuitorule, drahma cea împărătească, pe care ai pierdut-o de demult; ci, aprinzând făclie pe Mergătorul înaintea Ta, Cuvinte, caută și află chipul Tău.

Împotrivește-te și te luptă împotriva patimilor trupești, ca Iosua împotriva lui Amalec, biruind pururea gândurile cele înșelătoare, ca și acela pe gavaoniteni.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Ca să stingi văpaia patimilor, ai izvorât pururea pâraie de lacrimi, Marie, arzându-ți sufletul. Al căror dar dă-mi-l și mie, robului tău.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Nepătimire cerească ai dobândit, prin viețuirea cea preaînaltă de pe pământ, Maică; pentru aceasta, roagă-te să se izbăvească din patimi, cu rugăciunile tale, cei ce te laudă pe tine.

Slavă..., a Treimii:

Treime sunt neamestecată, nedespărțită; despărțită după Fețe și Unime sunt, în fire unită: Tatăl și Fiul și Dumnezeuiescul Duh.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca și noi. Deci ca pe un Făcător a toate roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca prin rugăciunile tale, să ne îndreptăm.

CONDAC, glasul al 6-lea:

Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârșitul se apropie și ai să te tulburi. Deșteaptă-te dar, ca să Se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce este pretutindenea și toate le plinește.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Greșit-am, fărădelege am făcut, nu ne-am îndreptat «înaintea Ta, nici n-am păstrat, nici «n-am făcut precum ne-ai poruncit «nouă; dar nu ne părăsi pe noi «până în sfârșit, Dumnezeule al «Părinților» (de două ori).

Stinsu-s-au zilele mele ca visul celui ce se deșteaptă. Pentru aceasta, ca Iezechia lăcrimez pe patul

meu, ca să mi se adauge anii vieții. Dar care Isaie va să stea pentru tine, suflete, fără numai Dumnezeul tuturor.

Cad înaintea Ta și aduc Ție ca niște lacrimi cuvintele mele: Greșit-am, cum nici păcătoasa n-a greșit; și am făcut fărădelege, ca nimeni altul pe pământ. Ci fie-Ți milă, Stăpâne, de făptura Ta și iarăși mă cheamă.

Îngropat-am chipul Tău și am stricat porunca Ta; toată podoaba mi s-a întunecat și cu patimile mi s-a stins făclia, Mântuitorule. Dar milostivindu-Te, dă-mi bucurie, precum cântă David.

Întoarce-te, căiește-te, descoperă cele ascunse, grăiește lui Dumnezeu, Celui ce știe toate. Tu singur, Mântuitorule, știi cele ascunse ale mele; ci însuși Tu mă miluiește, precum cântă David, după mare mila Ta.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Strigând către Preacurata Maică a lui Dumnezeu, mai întâi ai gonit tulburarea poftelor celor cu sila supărătoare, și ai rușinat pe vrăjmașul cel ce te-a întărâtat. Ci dă-mi acum ajutor întru necazuri și mie, robului tău.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe Hristos, pe Care L-ai iubit, de Care ai dorit, pentru Care ți-ai topit trupul, Cuvioasă, roagă-L acum pentru noi robii Săi; ca fiind milostiv nouă tuturor, să ne dea viață pașnică celor ce-L cinstim pe El.

Slavă..., a Treimii:

Treime neamestecată, nedespărțită, de o ființă, Unime sfântă. Lumini și Lumină și trei Sfinte și unul Sfânt este lăudată Treimea-Dumnezeu. Ci laudă și preaslăvește, suflete, viață și vieți, pe Dumnezeuul tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Lăudămu-te, bine te cuvântăm, închinămu-ne ție, Născătoare de Dumnezeu; că ai născut pe Unul din Treimea cea nedespărțită, pe Fiul și Dumnezeu, și tu singură ne-ai deschis nouă, celor de pe pământ, cele cerești.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Cel pe Care-L slăvesc oștile cerești și de Care se cutre-
«mură heruvimii și serafimii, toată
«făptura și zidirea lăudați-L, bine-
«cuvântați-L și-L preainălțați întru
«toți vecii» (de două ori).

Alabastru cu lacrimi turnând pe capul Tău, Mântuitorule, ca niște mir, strig ca păcătoasa care cerea milă, rugăciune aduc și cer să iau iertare.

Deși n-a greșit nimeni ca mine, totuși primește-mă, milostive Mântuitorule, și pe mine cel ce cu frică mă pocăiesc și cu dragoste strig: Greșit-am Ție unuia, nelegiuیت-am, miluiește-mă.

Milostivește-Te, Mântuitorule, spre făptura Ta, și mă caută ca un păstor pe mine, oaia cea pierdută, și, rătăcit fiind, răpește-mă de la lup și mă fă oaie întru pășunea oilor Tale.

Când vei ședeă Judecător, ca un milostiv, și vei arăta slava Ta cea înfricoșătoare, Hristoase, o, ce frică va fi atunci, cuptorul arzând și toți temându-se de judecata Ta cea de neocolit.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Maica Luminii celei neapuse, pe tine luminându-te, te-a dezlegat de întunericul păcatelor; de unde primind tu harul Duhului, luminează, Marie, pe cei ce te laudă cu credință.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Minune nouă cu adevărat văzând întru tine, Maică, dumnezeiescul Zosima, a fost uimit că înger în trup vedea și cu totul de mirare s-a umplut, lăudând pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Părinte cel fără de început, Fiule cel împreună fără de început, Mângâietorul cel bun, Duhule cel drept; Născătorule al lui Dumnezeu-Cuvântul, Cuvinte al Tatălui celui fără de început, Duhule cel viu și de viață făcător, Treime-Unime, miluiește-mă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca din vopsea de porfiră s-a țeșut trupul lui Emmanuel, înlăuntru în pântecele tău, Preacurată, ceea ce ești porfiră înțelegătoare. Pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Nașterea cea din zămislire fără de sămânță este netâl-
«cuită, rodul Maicii celei fără de
«bărbat este nestricat; că nașterea
«lui Dumnezeu înnoiește firile.
«Pentru aceasta pe tine toate nea-
«murile, ca pe o Maică mireasă a
«lui Dumnezeu, cu dreaptă cre-
«dință te mărim» (de două ori).

Milostivește-Te, mântuiește-mă,
Fiul lui David; miluiește-mă, Cel
ce ai tămăduit cu cuvântul Tău pe
cei îndrăciți, și cu glasul cel mi-
lostiv ca și tâlharului grăiește-mi:
Amin zic ție, cu Mine vei fi în rai,
când voi veni întru slava Mea.

Un tâlhar Te-a hulit, un tâlhar
Dumnezeu Te-a slăvit; că amândoi
împreună pe cruce erau răstigniți.
Dar, o, mult Îndurate! Ca și tâlha-
rului celui credincios, care Te-a cu-
noscut pe Tine Dumnezeu, deschi-
de-mi și mie ușa slăvitei Tale Îm-
părății.

Făptura s-a mâhnit văzându-Te
răstignit; munții și pietrele de frică
s-au despiciat și pământul s-a cu-
tremurat și iadul s-a golit; și s-a în-
tunecat lumina zilei, văzându-Te pe
Tine, Iisuse, cu trupul pe Cruce
răstignit.

Roade vrednice de pocăință să nu
ceri de la mine; că tăria mea a lip-
sit întru mine. Dăruiește-mi inimă
pururea zdrobită și sărăcie duhov-
nicească; ca să-Ți aduc acestea ca
o jertfă primită, Unule, Mântuito-
rule.

Judecătorul meu și cunoscăto-
rule, Cel ce va să vii iarăși cu înger-
rii să judeci lumea toată, atunci, vă-
zându-mă cu ochiul Tău cel blând,
să Te milostivești și să mă milu-
iești, Iisuse, pe mine care am greșit
mai mult decât toți oamenii.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui
Dumnezeu pentru noi.

Toate cetele îngerești și adună-
rile omenești le-ai uimit cu viața ta
cea minunată, ca cei fără de trup
viețuind și firea covârșind; pentru
care, ca și cum ai fi fost fără ma-
terie, te-ai suit cu picioarele pe apă,
Marie, și Iordanul ai trecut.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui
Dumnezeu pentru noi.

Fă milostiv pe Făcătorul pentru
noi, cei ce te laudăm pe tine, Cu-
vioasă maică, să ne izbăvească de
răutăți și de necazurile care ne îm-
presoară. Ca izbăvindu-ne, să slă-
vim neîncetat pe Domnul, Cel ce
te-a mărit pe tine.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui
Dumnezeu pentru noi.

Andrei cinstite și Părinte de trei
ori fericite, păstorul Cretei, nu în-
ceta rugându-te pentru cei ce te
laudă, ca să ne izbăvim de toată mâ-
nia, necazul și stricăciunea și de
greșeli, noi, cei ce cinstim pururea
pomenirea ta cu credință.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tatăl să-L slăvim, pe Fiul să-L
preaînălțăm, dumnezeiescului Duh
cu credință să ne închinăm, Trei-
mii celei nedespărțite, Unimii după
ființă; ca lumină și lumini, viață și

vieți, făcătoare de viață și luminătoare marginilor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cetatea ta păzește-o, Preacurată, Născătoare de Dumnezeu; că întru tine ea cu credință împărățind, întru tine se și întărește și prin tine biruind, întoarce toată încercarea și robește pe vrăjmași și îndreptează pe supușii ei.

Apoi se cântă Irmosul în amândouă strănilor: Nașterea cea din zămislire...

Și cealaltă rânduială a Pavcerniței și otpustul.

VINERI LA UTRENIE

După întâia Catismă, se zice Sedelnele Crucii, din Octoih, și a Născătoarei de Dumnezeu.

După a doua Catismă, Sedealna lui Iosif, glasul al 2-lea:

Podobie: Iosif cel cu bun chip...

Cel ce cu Patimile Tale ai dat tuturor nepățimire, omorând patimile trupului meu cu dumnezeiasca Cruce, învrednicește-mă a vedea și cinstită Învierea Ta, Doamne.

Slavă... tot aceasta.

Și acum... a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu cinstită Crucea Fiului tău fiind păziți, Stăpână curată, Născătoare de Dumnezeu, toată iuțea vrăjmașului toți o întoarcem ușor înapoi. Pentru aceasta, după datorie pe tine pururea te ferim, ca pe Maica lui Dumnezeu și singură nădejdea sufletelor noastre.

După a treia Catismă, Sedealna lui Teodor, glasul al 2-lea:

Podobie: Ceea ce ești izvorul milei...

Cel ce ești fântâna curăției, cu postul păzește-ne pe noi, Milostive; caută spre noi, care cădem înaintea Ta. Ia aminte la ridicarea mâinilor noastre, Cel ce Ți-ai întins palmele pe lemn, răstignindu-Te pentru toți oamenii, Însuți cel ce ești Domnul celor fără de trup.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum... a Crucii – a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Fecioara și Maica Ta, Hristoase, văzându-Te mort întins pe lemn, plângând cu amar a zis: Fiul meu, ce taină înfricoșătoare este aceasta! Cel ce dăruiești tuturor viață veșnică, cum mori de bunăvoie pe Cruce, cu moarte de ocară?

Psalmul 50

Canonul din Minei, cu irmosul pe 6, și Tricântarea, după rânduială. Și se citește Cântarea a cincea din Psaltire, după obicei.

TRICÂNTAREA

Cântarea a 5-a, glasul al 2-lea:

Irmos: Lumina celor ce zăceau...

Văzând păcatul ce este întru mine, înșelătorul se silește și ajută păcatului; că se bucură cu adevărat de pieirea mea. De aceea, Te rog dă-mi îndreptare, Mântuitorule, spre îndepărtarea lui.

Cel ce ai biruit stăpâniile întunerului cu Crucea Ta, scoate-mă din răutatea lor pe mine, cel căzut în adâncul păcatului și în groapa faptelor celor necuvioase, pe mine cel ce nădăjduiesc spre mila Ta, ca să mă mântuiesc.

Cel ce ai fost omorât, fiind întins pe Cruce, înviază sufletul meu cel omorât cu păcatul. Și mă învrednicește, Hristoase, să ajung cu pace la cinstită Învierea Ta, pe mine, cel ce fac cu osârdie îndreptările Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești luminarea neputinței mele, mântuirea întunecatului meu suflet, Preacurată, mântuiește-mă, Fecioară, mântuiește-mă pe mine cel pierdut, și cu haina nestrăcaciunii îmbracă-mă pe mine, cel stricat cu greșeli cumplite.

Altă Tricântare, același glas:

Irmos: Noaptea trecând...

Tu în locul Căpățânii ai primit a Te răstigni cu trupul, Unule fără de moarte, făcând nemuritor neamul omenesc, și din nou înfrumusețându-l, Doamne.

Ocara pătimirii Tale lumea văzând-o, toată s-a schimbat, Doamne, tânguindu-se pentru uciderea Ta cea de la iudei. Dar ai răbdat, ca să mântuiești neamul nostru.

Slavă..., a Treimii:

Tu ești, o, Treime preasfântă, închinarea noastră; Tu ești și scăparea și întărirea noastră. Deci trimite iertare greșelelor celor ce Te laudă pe Tine într-o fire.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară, ceea ce ești în multe chipuri numită, bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, chivot și năstrăpă și masă; sfeșnic purtător de lumină, rugule cel cu chipul de foc, muntele lui Dumnezeu cel umbrat.

Slavă Ție, Dumnezeu nostru, slavă Ție.

Lepădându-ne de lume și de cele din lume și, ca și cum ne-am răstignit acum împreună cu Hristos, să răbdăm ocară, hule și altele; ca împreună cu Dânsul să ne preaslăvim.

Irmosul:

Noaptea trecând, s-a apropiat «ziua și Lumina lumii s-a arătat. «Pentru aceasta Te laudă cetele în-«gerești, și toate Te slăvesc pe Tine, «Hristoase Dumnezeule».

Cântarea a 8-a:

Irmos: În cuptorul cel de foc...

Cel ce Te-ai smerit și Te-ai înălțat pe Cruce pentru milostivire, înălțând pe cel ce a căzut oarecând prin mâncare din lemn; pe Tine, Unule, Preabunule, Cel ce însuși ești preaslăvit, Te laudăm în veci.

Cu lenea nepurtării de grijă, am suferit somnul cel greu al păcatului; ci Tu, Care ai adormit pe Cruce pentru mine, Hristoase al meu, ridică-mă pe mine cel căzut, ca să nu mă cuprindă noaptea morții.

Orbindu-mă cu desfătărilor, sufletul mi-am întunecat, și văzându-mă, râde de mine vrăjmașul, născocitorul răutății. Pentru aceasta, luminează-mă și mă izbăvește de răutatea lui, Hristoase, în veci.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cu lene viața cheltuindu-mi, mi-am îngreuiat sufletul cu povara păcatului; dar alerg la neadormită

rugăciunea ta; nu mă lăsa, Fecioară preacurată, să adorm spre moarte.

Altă Tricântare

Irmos: Pe Cel ce a închipuit...

Cu spini încununându-Te și cu veșmânt de porfiră îmbrăcându-Te, Te-ai arătat mai frumos, Hristoase, cu chipul, decât toți fiii omeneshi, cu slavă strălucind.

Fiere și oțet bând, două izvoare ai izvorât, al vieții și al nestricăciunii, din dumnezeiasca coasta Ta, celor ce Te laudă cu credință și te slăvesc întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Treime, Dumnezeire una, fire nedespărțită, dar despărțită în fețe, stăpânie nepieritoare, Părinte și Fiule și Duhule, pe Tine Te lăudăm întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, Curată, ușa cea cerească, poarta cea de mântuire, primește rugăciunea tuturor creștinilor, celor ce te fericesc pe tine întru toți vecii.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cruce, cea ce ești sceptrul lui Hristos, lauda Bisericii, biruința împăraților, păzitoarea creștinilor; tu ești lumina mea și lauda mea întru toți vecii.

Să lăudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Cel ce a închipuit mai înainte în «rug, lui Moise, minunea Fecioarei, «în muntele Sinai oarecând, lău-

«dați-L, binecuvântați-L, și-L prea-înălțați întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Pe Luceafărul cel înaintea...

Sufletul meu cel lepros, curățește-l de necuviincioasele gânduri, prin stropirea sângelui Tău, dumnezeiescule Cuvinte, și mă fă părtaș slavei Tale, Hristoase, Cel ce pentru mine ai răbdat nedreaptă răstignire.

Cu totul m-am împovărat, Hristoase, prin greutatea necuviincioaselor mele fapte. Și întristându-mă, strig către Tine, Iubitorule de oameni: Vindecă, cu cinstit sângele Tău, rănila sufletului meu cele nevindecate, ca să laud Dumnezeirea Ta.

Având răutatea ca mâncare și lenevirea băutură, eu, cel ce rămân neîndreptat în toate, în deșert mă bucur de oprirea mâncărilor; că n-a zis Domnul să fie postul astfel.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, ceea ce ești pierzătoarea osândirii celei cumplite de demult, și îndreptarea strămoașei și mijlocitoare apropierei neamului nostru către Dumnezeu, și punte către Făcătorul, Născătoare de Dumnezeu, te mărim.

Altă Tricântare:

Irmos: Pe Maica fecioară...

Pe lemn răstignindu-Te Tu, făptura s-a clătinat; că, Dumnezeu fiind, ai pățimit trupește, pentru milostivirea îndurărilor, ca să ne mântuiești pe noi.

Puterea Crucii Tale, Doamne, este mare; că închipuind-o întru noi, îndată alungăm puterea demonilor.

Slavă..., a Treimii:

Unime în trei ipostasuri, Treime cea Una, domnească stăpânie, fire deopotrivă slăvită, Părinte și Fiule și dumnezeiescule Duh, mântuiește-ne pe noi toți.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, curățitoarea lumii, Născătoare de Dumnezeu, la care năzuind toți păcătoșii, aflăm pururea împăcare cu Dumnezeu.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cu dumnezeiască puterea Crucii Tale, Doamne, întărește-mă, ca să-Ți aduc Ție vremea postului fără prihană și curată.

Irmosul:

Pe Maica fecioară, cea curată și «fără prihană, cu cântări de laude «toți credincioșii, ca pe o Născătoare de Dumnezeu, cu evlavie o «mărim».

LUMINÂNDA glasului (de trei ori).

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Vestirea postului să o primim cu bucurie, că, de l-ar fi păzit strămoșul, n-am fi suferit căderea cea din Eden. Că frumos era la vedere și bun la mâncare rodul care m-a omorât. Să nu ne amăgim cu vede-

rea, nici să se îndulcească gâttelejul nostru cu bucate scumpe, care, după mâncare, sunt fără de cinste. Să fugim de neînfrânare, și după săturare să nu ne supunem patimilor. Să ne însemnăm cu sângele Celui ce S-a adus pentru noi de bunăvoie la moarte, și nu se va atinge de noi pierzătorul. Și vom mânca Paștile lui Hristos cele preasfințite, spre mântuirea sufletelor noastre.

A Mucenicilor:

Ce vă vom numi pe voi, Sfinților? Heruvimi? Că întru voi S-a odihnit Hristos. Serafimi? Că ne încetat L-ați preaslăvit pe El. Îngeri? Că de trup v-ați lepădat. Puteri? Că lucrați cu minunile. Multe sunt numirile voastre, dar mai multe-s darurile. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Podobie: O, preaslăvită minune...

Dacă Te-a văzut răstignit în locul Căpățânei, Mântuitorule, făptura toată s-a schimbat și s-a mîhnit, clătînându-se și neputând suferi. Iar Preacurata Fecioară și Maica Ta, tânguindu-se, a strigat către Tine: Vai mie, o, Fiul meu! Prea dulce, Mântuitorul meu! Ce este această nouă, uimitoare și străină vedere?

Bine este a ne mărturisi Domnului...

Și cealaltă rânduială. Ceasul întâi, fără Catismă. Tot așa și în celelalte vineri ale Sfântului Post.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul prorociei, glasul al 8-lea:

Viața noastră cea mult-păcătoasă și felul de a fi cel nepocăit, întâmpină-le, Doamne, cu îndurările Tale. Că afară de Tine, pe altul nu știm să stăpânească viața și moartea; mântuiește-ne, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 7-lea:

Iubi-Te-voi, Doamne, vârtutea mea. Domnul este întărirea mea și scăparea mea și izbăvitorul meu (Ps. 17, 1).

Stih: Dumnezeu meu, ajutorul meu și voi nădăjdui spre Dânsul (Ps. 17, 2).

Din Prorocia lui Isaia, citire:
(III, 1-14)

Iată, Domnul Dumnezeu Savaot va lua din Ierusalim și din Iuda orice sprijin și orice ajutor, orice hrană de pâine și orice sprijin de apă, pe viteaz și pe omul de luptă, pe judecător și pe proroc, pe prezicător și pe bătrân; pe căpetenia peste cincizeci, pe sfătuitor, pe înțelept, pe fermecător și pe ghicitor. Voi pune băieți căpetenii peste ei și copiii vor domni peste aceia. În popor se vor strâmtora unul pe altul și fiecare va împila pe aproapele său; cel tânăr se va purta obraznic cu cel bătrân și cel de neam rău cu cel de neam bun. Atunci va alerга omul la fratele său, în casa tatălui său, și-i va zice: Tu mai ai o haină,

fii căpetenie peste noi și să fie aceste dărâmături sub mâna ta. Iar acela cu jurământ se va lepăda, zicând: «Nu pot vindeca rănilor poporului! N-am în casa mea nici pâine, nici haină, nu mă faceți conducător peste popor!». Ierusalimul va ajunge dărâmătură și Iuda este gata să cadă, căci limba lor și gândurile lor sunt împotriva Domnului și disprețuiesc privirea slavei Lui. Înfățișarea lor mărturisește împotriva lor, căci ei își vădesc păcatele lor ca Sodoma, în loc să le ascundă. Vai de ei! Căci ei și-au făcut loruși rău... Fericit este omul drept, că el va mânca din rodul lucrurilor lui. Vai de cel rău, că răutatea este a lui și va fi judecat după faptele lui. Poporul meu este asuprit de niște copii, și femeile domnesc peste el. Poporul meu! Cei care te conduc te rătăcesc și te abat de la calea pe care tu mergi. Domnul se ridică la judecată și stă ca să judece pe poporul Său. Domnul intră la judecată cu bătrânii și cârmuitorii poporului Său.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Doamne, ajutorul meu și izbăvitorul meu ești Tu (Ps. 18, 15).

Stih: Cerurile spun slava lui Dumnezeu și facerea mâinilor Lui o vestește tăria (Ps. 18, 1).

Se cuvine a ști:

Slujba Sfântului din Minei, care se va întâmpla sâmbătă și duminică, se cântă la Pavcerniță sau când va socoti cel mai mare.

De se va întâmpla în această sâmbătă Aflarea capului Sfântului Ioan, să se caute tipicul de la sfârșitul cărții, la litera (K).

S A M B A T A

în întâia săptămână
a Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, VINERI SEARA

După Psalmul începător, obișnuita Catismă.

Doamne, strigat-am... se pun 10 stihiri și se cântă stihira zilei, de două ori, glasul al 5-lea, însuși glasul:

Veniți, credincioșilor, să lucrăm la lumină, lucrurile lui Dumnezeu; să umblăm cu chip smerit ca ziua. Tot scrisul nedrept al aproapelui să-l lepădăm de la noi, nepunându-i împiedicare spre sminteală. Să lăsăm desfătarea trupească, să sporim darurile sufletului, să dăm celor lipsiți pâine și să ne apropiem către Hristos cu pocăință, strigând: Dumnezeuul nostru, miluiește-ne pe noi.

Apoi se cântă și patru martirice, ale glasului ce se întâmplă la Octoih.

Și îndată patru idiomele ale Sfântului Teodor, glasul al 2-lea:

Veniți toți iubitorii de Mucenici să ne veselim duhovnicește și să prăznuim. Că astăzi ne pune înaintea masă tainică, Mucenicul Teodor, veselindu-ne pe noi iubitorii de prăznuire, și să strigăm către dânsul: Bucură-te, purtătorule de luptă cel nebiruit, cel ce ai surpat pe pământ amenințările tiranilor. Bucură-te, cel ce ți-ai dat trupul tău cel de pământ chinurilor, pentru Hristos Dumnezeu. Bucură-te, cel ce te-ai arătat în multe feluri de

primejdii ostaș iscusit al oștii celei cerești. Pentru aceasta te rugăm pe tine, podoaba Mucenicilor: Roagă-te pentru sufletele noastre.

Harul cel de Dumnezeu dăruit al minunilor tale, Mucenice Teodore, îl întinzi tuturor celor ce aleargă către tine cu credință, pentru care te laudăm pe tine, zicând: Pe cei robiți îi izbăvești, pe bolnavi tămăduiești, pe cei săraci îmbogățești și izbăvești pe cei ce plutesc cu corăbiile. Alergarea spre cele zadarnice a robilor o oprești, și arăți, luptătorule, pierderile celor păgubiți. Pe ostași îi înveți să se ferească de răpire. Pruncilor dăruiești cu milostivire cererile. Fierbinte ocrotitor te afli celor ce săvârșesc sfințită pomenirea ta. Cu care, preasfințite pătimitorule, și nouă, celor ce laudăm pătimirea ta, cere de la Hristos mare milă.

Dar al lui Dumnezeu prea mare te-ai arătat, Mucenice Teodore; că și după moarte, ca un viu, împlinești cererile celor ce aleargă la tine; pentru că și fiul femeii, răpit fiind odinioară, rob în oaste păgânească, venind înaintea ta văduva și udând cu lacrimi biserica ta, tu ca un milostiv pe cal alb încălecând ai pus pe fiul ei înaintea ei, nevăzut. Și după aceasta, și cu aceasta n-ai încetat săvârșind minuni. Ci roagă pe Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Pe tine cel numit cu numele dumnezeieștilor daruri, te cinstesc, de trei ori fericite, Teodore. Că arătându-te luminător neapus al

luminii celei dumnezeiești, ai strălucit cu luptele tale în toată lumea; și arătându-te mai puternic decât focul, vâpaia ai stins și capul vicleanului balaur l-ai sfărâmat. Pentru aceasta spre chinurile tale plecându-Se Hristos, a încununat dumnezeiescul tău cap. Mare mucenice luptătorule, ca cel ce ai îndrăznire către Dumnezeu, roagă-te îndelung pentru sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Lucrând vrăjmașul cu tiranul cel ca și dânsul viclean, ca printr-un organ, prin rea închipuire încerca să spurce cu bucate, din jertfele cele necurate, pe binecredinciosul popor, cel ce se curăța cu postul. Dar tu ai stricat meșteșugirea lui cu chibzuială mai înțeleaptă, și în vis arătându-te arhierului celui de atunci, i-ai descoperit adâncul gândului, arătându-i uneltirea cea nesocotită a vicleanului. Pentru aceasta aducându-ți ție mulțumire, te numim mântuitor și săvârșim în toți anii pomenirea minunii ce s-a făcut. Și încă ne rugăm să ne păzim nevătămați de uneltirile vicleanului, cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu, Mucenice Teodore.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, a glasului de rând (Dogmatica).

Vohod, fără Evanghelie.

Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 5-lea:

Să te audă Domnul în ziua ne-
cazului (Ps. 19, 1).

Stih: Să te apere numele Dumnezeului lui
Iacob (Ps. 19, 1).

De la Facere, citire:

(II, 20–III, 20)

Și a pus Adam nume tuturor animalelor și tuturor păsărilor cerului și tuturor fiarelor sălbatice; dar pentru Adam nu s-a găsit ajutor pe potriva lui. Atunci a adus Domnul Dumnezeu asupra lui Adam somn greu; și, dacă a adormit, a luat una din coastele lui și a plinit locul ei cu carne. Iar coasta luată din Adam a făcut-o Domnul Dumnezeu femeie și a adus-o la Adam. Și a zis Adam: «Iată, aceasta-i os din oasele mele și carne din carnea mea; ea se va numi femeie pentru că este luată din bărbatul său. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup». Adam și femeia lui erau amândoi goi, și nu se rușinau. Șarpele însă era cel mai șiret dintre toate fiarele de pe pământ, pe care le făcuse Domnul Dumnezeu. Și a zis șarpele către femeie: «Dumnezeu a zis El, oare, să nu mâncați roade din orice pom din rai?». Iar femeia a zis către șarpe: «Roade din pomii raiului putem să mâncăm; numai din rodul pomului celui din mijlocul raiului ne-a zis Dumnezeu: «Să nu mâncați din el, nici să vă atingeți de el, ca să nu muriți!». Atunci șarpele a zis către femeie: «Nu, nu veți muri! Dar Dumnezeu știe că în ziua în care veți mânca din el vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul». De aceea femeia, socotind că rodul pomului

este bun de mâncat și plăcut ochilor la vedere și vrednic de dorit pentru că dă știință, a luat din el și a mâncat și a dat bărbatului său și a mâncat și el. Atunci li s-au deschis ochii la amândoi și au cunoscut că erau goi, și au cusut frunze de smochin și și-au făcut acoperămintele. Iar când au auzit glasul Domnului Dumnezeu, Care umbla prin rai, în răcoarea serii, s-au ascuns Adam și femeia lui de fața Domnului Dumnezeu printre pomii raiului. Și a strigat Domnul Dumnezeu pe Adam și i-a zis: «Adame, unde ești?». Răspuns-a acesta: «Am auzit glasul Tău în rai și m-am temut, căci sunt gol, și m-am ascuns». Și i-a zis Dumnezeu: «Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit să nu mănânci?». Zis-a Adam: «Femeia pe care mi-ai dat-o să fie cu mine, aceea mi-a dat din pom și am mâncat». Și a zis Domnul Dumnezeu către femeie: «Pentru ce ai făcut aceasta?». Iar femeia a zis: «Șarpele m-a amăgit și eu am mâncat». Zis-a Domnul Dumnezeu către șarpe: «Pentru că ai făcut aceasta, blestemat să fii între toate animalele și între toate fiarele câmpului; pe pânțelele tău să te târăști și țărână să mănânci în toate zilele vieții tale! Dușmănie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei; aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei înțepa călcâiul». Iar femeii i-a zis: «Voi înmulți mereu necazurile tale, mai ales în vremea sarcinii tale; în dureri vei

naște copii; atrasă vei fi către bărbatul tău, și el te va stăpâni». Iar lui Adam i-a zis: «Pentru că ai ascultat vorba femeii tale și ai mâncat din pomul din care ți-am poruncit: «Să nu mănânci», blestemat va fi pământul pentru tine! Cu osteneală să te hrănești din el în toate zilele vieții tale! Spini și pălămidă îți va rodi el și te vei hrăni cu iarba câmpului! În sudoarea feței tale îți vei mânca pâinea ta, până te vei întoarce în pământul din care ești luat; căci pământ ești și în pământ te vei întoarce». Și a pus Adam femeii sale numele Eva, adică viață, pentru că ea era să fie mama tuturor celor vii.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Înalță-Te, Doamne, întru tăria Ta; cânta-vom și vom lăuda puterile Tale (Ps. 20, 14).

Stih: Doamne, întru puterea Ta se va veseli împăratul și întru mântuirea Ta se va bucura foarte (Ps. 20, 1).

De la Pilde, citire:

(III, 19–34)

Prin înțelepciune, Domnul a întemeiat pământul, iar prin înțelegere a întărit cerurile. Prin știința Sa a deschis adâncurile și norii picură rouă. Fiul meu, să nu se depărteze acestea dinaintea ochilor tăi; păstrează înțelepciunea și buna chibzuială, căci ele sunt viața sufletului tău și podoabă pentru gâtul tău. Atunci tu vei merge fără teamă pe calea ta și piciorul tău nu se va poticni. De te culci, nu-ți va fi teamă, iar de adormi, somnul tău va fi dulce. Să nu te temi de frica fără veste și nici

de vreo năvală a celor păcătoși, că Domnul este nădejdea ta și va feri piciorul tău de cursă. Nu zăbovi a face bine celui ce are nevoie, când ai putința să-l ajuți. Nu spune aproapelui tău: «Du-te și vino, mâine îți voi da», când poți să-i dai acum. Nu pune la cale răul împotriva aproapelui tău, când el locuiește fără grijă lângă tine. Nu te certa cu nimeni fără pricină, de vreme ce nu ți-a făcut nici un rău. Nu râvni să fii ca omul silnic și nu alege nici una din căile lui; căci omul cu gândul rău este urât de Domnul, iar de cei drepti El este mai aproape. Domnul blesteamă casa celui fără de lege și binecuvintează adăposturile celor drepti. De cei batjocoritori El râde, iar celor smeriți le dă har.

După aceasta: Să se îndrepteze rugăciunea mea... și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

Iar după Rugăciunea Amvonului se cântă acest Canon de Rugăciune al Sfântului Teodor; aducându-se și coliva se începe: Doamne, auzi rugăciunea mea...

Apoi: Dumnezeu este Domnul... și îndată troparul, glasul al 2-lea:

Mari sunt isprăvile credinței: în izvorul văpăii, ca într-o apă de odihnă, sfântul Mucenic Teodor s-a bucurat; căci cu foc tot arzându-se, ca niște pâine dulce Sfintei Treimi s-a adus. Pentru rugăciunile lui, Hristoase Dumnezeule, mântuiește sufletele noastre.

Slavă..., tot acesta.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Toate tainele tale sunt mai presus de cuget, toate sunt preaslăvite, Născătoare de Dumnezeu. Cu curăția fiind pecetluită și cu fecioria păzită, Maică te-ai cunoscut nemincinoasă, născând pe Dumnezeu cel adevărat. Pe Care roagă-L să mântuiască suflete noastre.

Psalmul 50.

C A N O N

Alcătuire a lui Ioan Damaschin.

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat...

Pe tine, Teodore, știindu-te iubitor de Dumnezeu și fiind legat cu dorința ta cea neajunsă, sufletul și trupul meu și cuvintele laudelor, îți închin.

Se scria porunca cea urâtă lui Dumnezeu, a aduce jertfe idolilor, iar nu lui Dumnezeu celui viu. De aceea, tu ai fost adus, nu ca să jertfești lor, purtătorule de biruință, ci ca să te aduci jertfă lui Dumnezeu.

Slavă...

Fiind pătruns de dumnezeiasca dragoste a lui Dumnezeu Celui Preaînalt, Mucenice Teodore, te-ai făcut ostaș Fiului celui Unul-Născut și darurile nu le-ai pierdut.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cetele îngerești și omenești, Maică ce nu știi de mire, te laudă neîncetat; pentru că ai ținut în brațele tale pe Ziditorul lor, ca pe un prunc.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Tu ești întărirea...

Cântare din buzele mele și
rugăciune din sufletul meu
îndurerat aduc ție; milostivește-te
spre mine, purtătorule de chinuri,
Teodore.

Trupul ți-ai supus minții celei
de sine stăpânitoare, mare Muce-
nice, și cu amândouă slujești Fă-
cătorului.

Slavă...

Stătut-ai la judecata tiranului,
vestindu-L Dumnezeu pe Hristos
împăratul; și te-ai lepădat a jertfi
celor neadevărați, Teodore.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine toți creștinii te-am câști-
gat scăpare și zid pururea; pe tine
te slăvim fără tăcere, ceea ce nu
știi de mire.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Auzit-am, Doamne...

Din tainele cele dumnezeiești
gustând cu cunoștința, Mu-
cenice Teodore, fără sfială ai pro-
povăduit nașterea lui Dumnezeu și
o ai mărturisit.

Cei ce slujeau patimilor, soco-
teau Dumnezeirea pătimitoare; pe
aceștia, cu duhul fiind tu luminat,
i-ai muștrat, pătimitorule Teodore.

Slavă...

Rugămu-ne, fericite Teodore, să
ne fii cu rugăciunea izbăvitor din
tot felul de primejdii și de patimi,
nouă, celor ce te lăudăm.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce fiind brazdă nearată, ai
odrăslit Spicul cel de viață făcător,
Care dăruiește lumii viață, Născă-
toare de Dumnezeu, mântuiește pe
cei ce te laudă pe tine.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Mânecând către Tine...

Iubiți pe Domnul, Cel ce vă iu-
bește, strigai luptătorule Teo-
dore, către Mucenicii cei ce au luptat
împreună cu tine.

Aprinzându-ți inima cu râvnă,
purtătorule de biruință, ai ars pe
zeița cea cu nume mincinos, îm-
preună cu capiștea ei.

Slavă...

Cu puterea ta cea nebiruită,
purtătorule de chinuri, Teodore,
pierde îndrăzneala necredincio-
șilor și patimile mele.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară după naștere, te lăudăm
pe tine, Născătoare de Dumnezeu,
că tu ai născut lumii pe Dumnezeu
Cuvântul cu trup.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Curățește-mă pe mine...

Ca o slabă, ca o neputincioasă
ce era, întărâtarea mincino-
șilor zei, spre izbândirea sa cerea
ajutor de la oameni; de vreme ce se
biruia de împotrivirea neminci-
noșilor Mucenici, care propovădu-
iau adevărul (de două ori).

Slavă...

Întărindu-te cu puterea lui Dum-
nezeu, lauda Mucenicilor, Teodore,
chinurile cele de la păgâni ca pe

niște săgetături de prunci le-ai socotit, Fericite, trăinicia celor viitoare mai înainte văzând-o.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fă să ne mântuim de greșelile cu rugăciunile tale, Curată, Născătoare de Dumnezeu, și să aflăm, Preacurată, dumnezeiasca strălucire a Fiului lui Dumnezeu, Celui ce S-a întrupat din tine în chip de negrăit.

CONDACUL, glasul al 8-lea:

Credința lui Hristos, ca o pavăză înlăuntru în inima ta primind, puterile cele protivnice le-ai călcat, mult-pătimitorule; și cu cunună cerească te-ai încununat în veci, Teodore, ca un nebiruit.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Din Iudeea venind tinerii...

Rănit-te-ai la trup pentru Cuvântul cel ce S-a rănit după trup pentru noi, și Acestuia, purtătorule de biruință, Teodore, cu mulțumită veselindu-te, ai strigat: Dumnezeuul Părinților noștri, bine ești cuvântat.

Precum a fost pus în mormânt și de bunăvoie a fost pecetluit Mântuitorul tuturor, așa te-ai sălășluit în temniță pecetluită, purtătorule de biruință, Teodore, strigând: Dumnezeuul Părinților noștri, bine ești cuvântat.

Omorât fiind, și de patimile trupеști de bunăvoie scuturându-te, nu cu mâncare, purtătorule de chinuri, ci cu dragostea cea dumnezeiască hrănindu-te, ai cântat: Dum-

nezeul Părinților noștri, bine ești cuvântat.

Slavă...

În temniță, ca în cuptorul tinerilor oarecând, Unul din neamestecata Treime arătându-Se, te-a încurajat, purtătorule de biruință, pe tine cel ce cântai: Dumnezeuul Părinților noștri, bine ești cuvântat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Când ai vrut să rânduiești mântuirea noastră, Mântuitorule, Te-ai sălășluit în pântecele Fecioarei, pe care ai arătat-o ocrotitoare lumii; Dumnezeuul Părinților noștri, bine ești cuvântat.

Cântarea a 8-a:

Irmos: De șapte ori cuptorul...

Lipsit fiind de înțelegere, maimarele celor fără de lege, te îngrozea pe tine păgânește, cinstitorule de Dumnezeu, zicând: Pentru ce în deșert ți-ai pus nădejtile, nebunule, într-un om care cu sila a murit? Iar tu ai strigat: Tineri binecuvântați, preoți lăudați, popoare preaînălțați pe Hristos în veci.

Ca un priceput și înțelept iconom al harului, cu harul ce s-a dăruit ție de la Dumnezeu ai strigat, Teodore, celui ce poruncea păgânește: Această rușine să fie mie și celor ce cântă: Tineri binecuvântați, preoți lăudați, popoare preaînălțați pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Tinerește te-ai luptat și cu îndrăzneală l-ai muștrat pe tiranul,

strigând: Pentru ce ești fără de minte poruncind ca, lăsând pe Făcătorul, să ne închinăm în chip mincinos făpturilor? Iar eu cânt: Tineri binecuvântați, preoți lăudați, popoare preaînălțați pe Hristos în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Întru întruchipări trupești, cu felurite graiuri închipuite și cu arătări însemnătoare și închipuitoare, au vestit mai înainte grăitorii de Dumnezeu nașterea ta, Fecioară, cea mai presus de fire și minunată. Pentru aceasta veselinindu-ne, pe tine cu dreaptă credință te lăudăm, preaînălțând pe Hristos întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmos: Pe tine, Maica lui Dumnezeu...

Pricina muceniei tale, Teodore, a fost dragostea de Dumnezeu. Pentru aceasta trupul tău s-a dat focului celui material, și prin aceasta ai mers la focul cel dumnezeiesc, bucurându-te, purtătorule de biruință, slujitorule al lui Dumnezeu, Teodore.

Mucenice atotcântat, ai ars, dar nu ai fost ars; căci tu ai ars înșelăciunea, și stai viu înaintea lui Dumnezeu, și întru El, ca un mucenic te veselești, purtătorule de biruință și slujitorule al lui Dumnezeu, Teodore.

Slavă...

Pe Tine, un Hristos Te cunoaștem, pe Unul din Treime în două firi desăvârșite; păzește pe poporul Tău acesta, pe care l-ai câștigat cu scump sângele Tău; pentru

rugăciunile lui Teodor, purtătorul de biruință.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, mântuire întru primejdii te avem totdeauna, ceea ce ai purtat în brațe pe Dumnezeu cel nevăzut, și lădat în ceruri de toate Puterile, și Care pe Sine S-a dăruit nouă.

Irmosul:

Pe tine, Maica lui Dumnezeu și «Fecioara cea neispită de nuntă; «pe tine, ceea ce ai născut mai presus de minte prin cuvânt pe «Dumnezeu cel adevărat; pe tine, «cea mai înaltă decât preacuratele «Puteri, cu neîncetate doxologii te «mărim noi, robii tăi».

Și îndată: Sfinte Dumnezeule... Apoi troparul Sfântului: Mari sunt isprăvile credinței...

Slavă..., condacul: Credința lui Hristos, ca o pavază...

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Ca pe o ocrotitoare și sprijin tare, toți cei ce am greșit am câștigat ajutorul tău cel fierbinte, Preacurată Fecioară Maică Marie, mântuirea creștinilor. Pentru aceasta nu înceta rugând pe Mântuitorul, ca să ne dăruiască iertare.

Și se face binecuvântarea colivei.

Apoi: Fie numele Domnului... (de 3 ori). Bine voi cuvânta pe Domnul... și se dă anafură de către preot, și otpustul.

Iar unde nu se face Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, Ceasurile se sfârșesc așa: după Slăbește, lasă, iartă, Dumnezeule... și după metaniile cele de pe urmă, se zice: Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., Că a Ta este împărăția..., Doamne miluiește (de 12 ori). Apoi rugăciunea aceasta: Preasfântă Treime, Stăpânie...

Și se începe Vecernia:

Veniți să ne închinăm... (de 3 ori) și Psalmul 103. Apoi obișnuita Catismă. La Doamne, strigat-am..., se cântă stihirile pe 6: 3 martirice, din Octoih, ale glasului ce va fi de rând, și 3 ale Sfântului Teodor. Slavă..., a Sfântului Teodor, glasul al 6-lea: Lucrând vrăjmașul..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, a glasului ce va fi de rând (Dogmatica). Vohod nu se face. Lumină lină... Paremiile.

LA STIHOAVNĂ

Stihira idiomelă a zilei (de 2 ori): Veniți, credincioșilor... (pag. 187), apoi Martirica, glasul al 5-lea: Binecuvântată este oastea... (vezi p. 120), Slavă..., a Sfântului Teodor, glasul al 2-lea: Pe tine cel numit cu numele dumnezeieștilor daruri... (caută la stihirile Vecerniei), Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzește-mă sub acoperământul tău. Acum liberează..., Sfinte Dumnezeule... După Tatăl nostru..., troparul: Mari sunt isprăvile credinței..., Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu: Toate tainele tale... Apoi, ecteniile și trei metanii.

Preotul se îmbracă în felon negru și începe: Binecuvântat este Dumnezeu nostru..., iar strana citește Psalmul 142 și celelalte, precum mai înainte am arătat. Canonul pe 4. Și după sfârșitul Canonului, în loc de: Cuvine-se cu adevărat să te fericiim..., se cântă irmosul Cântării a 9-a: Pe tine, Maica lui Dumnezeu... Apoi: Sfinte Dumnezeule..., Tatăl nostru..., troparul: Mari sunt isprăvile credinței..., Slavă..., condacul: Credința lui Hristos, ca o pavăză..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu: Ca pe o ocrotitoare...

Se citește rugăciunea și binecuvântarea colivei.

După aceasta: Fie numele Domnului binecuvântat... și Bine voi cuvânta pe Domnul... și otpustul.

Intrând la masă, se gustă vin și untdelemn pentru ziua Sfântului.

Se cuvine a ști:

Obiceiul acesta este luat după datinile din Lavra Cuviosului Părintelui nostru Sava și

din Mănăstirile de obște ale Cuviosului Eftimie cel Mare și altele. Dar pentru cinstea zilei, nu se face așa. Ci se mănâncă prune fierte, fără de untdelemn, și varză; iar cei ce vor voi, mănâncă mâncare uscată ca și miercuri.

Iarăși să se știe:

În vinerile Sfântului Post, la Vecernie și Pavecerniță, nu se fac metanii; numai unde sunt însemnate, la Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, adică: după Să se îndrepteze rugăciunea mea..., trei metanii; după ieșirea cu Sfintele Daruri, trei metanii; la Fie numele Domnului..., trei metanii.

Pavecernița se citește cea mare, la care se cântă Canonul morților, la gropniță, al glasului de rând.

Iar Canoanele Mineiului, ce se vor întâmpla întru această sâmbătă și duminică, se cântă când va socoti cel mai mare: unul se cântă la Pavecernița de vineri, iar altul, la Pavecernița de duminică; așa se face în toate vinerile seara, în tot Sfântul Post.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După cei șase psalmi, se cântă: Dumnezeu este Domnul..., pe glasul al 2-lea. Și se zice troparul Sfântului Teodor: Mari sunt isprăvile credinței... (de două ori). Slavă..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu: Toate tainele tale... (vezi pag. 190). Și obișnuitele Catisme.

După întâia Catismă, se cântă Sedelnele Mucenicilor, din Octoih, ale glasului de rând.

După a doua Catismă, se cântă aceste Sedelne ale Sfântului Teodor, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Înfierbântat fiind de adevărul credinței, ai stins înșelăciunea păgânătății, surpând dumnezeirea idolilor; și jertfă dumnezeiască făcându-te, cu minunile răcorești

marginile lumii, slăvite Mucenice. Roagă pe Hristos Dumnezeu, să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă...

Dar dumnezeiesc te-a dat pe tine spre mântuirea a toată lumea, Domnul, Cel ce te-a întărit în lupte; bolile noastre cele sufletești tămăduindu-le și patimile trupești biruindu-le, Mucenice Teodore, roagă pe Hristos Dumnezeu să ne dăruiască nouă mare milă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară curată, ceea ce ai purtat în pântecul tău pe Dumnezeu, Cel ce a răsărit din Tatăl în chip de negrăit, mai înainte de veci, pe Cuvântul cel într-un Ipostas, și Fiul cel de o ființă, pe Acesta roagă-L, cu Prorocii și cu Mucenicii, cu Cuvioșii, Pustnicii și Dreptii, să ne dea nouă dezlegare greșelilor.

Apoi se citește viața Sfântului Teodor.

După aceea, Psalmul 50 și Canonul hramului, cu irmosul pe 6, și al Sfântului Teodor pe 8, cântând: Să cântăm Domnului...

CANONUL

Alcătuire a lui Ioan, Mitropolitul

Evhaitelor.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmos: Deschide-voi gura mea...

Cel ce este mai presus de toate, pe tine, ceea ce L-ai născut în chip de negrăit, te-a pus mai înainte decât pe toți aleșii Lui; pentru aceasta, astăzi laudând pe cel încununat de Dânsul, ție, Prealăudată, mai înainte începem laudă.

Pe marele între mucenici Teodor, pe luptătorul cel prealuminat, pe cel preanumit și preavestit, pe cel într-un minuni însemnat de la marginile pământului până la margini, cu cântări îl vom lauda.

Zi de veselie a strălucit întru cele de întristare și mâhnirea lor a veselit-o, luminând de departe cu harul dumnezeiescului Mucenic, începuturile și zilele cele dinaintea sărbătorilor.

Cel ce s-a jertfit și în jertfă a primit sfânta înjunghiere, pe care a ales-o, stropește Biserica, ca și cu niște curățiri, cu sângele Celui ce a pățimit pentru dumnezeiască slăvirea Lui.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Frumos lucru s-a legiuit a prăznui, măcar și fără vreme. Pentru că Stăpâna care împodobește toate, și acum s-a arătat de față la pomenirea celui ce mai înainte s-a priimejduit pentru dânsa prin sânge.

Alt Canon, alcătuire a aceluiași Părinte.

Cântarea I, glasul al 2-lea:

Irmos: Ca pe uscat umblând Israel...

Dumnezeule, Cel ce ești minunat întru sfinți cu adevărat, minunează întru mine milele Tale, Hristoase, dăruindu-mi cuvânt ca să laud minunile Mucenicului Tău.

Tărie în lupte și răbdare în dureri ai arătat, Mucenice al lui Hristos; și iarăși grabnic ajutorul tău spre noi ți-ai arătat, Teodore.

Slavă...

Dreapta credință a Părinților din sufletul său tiranul lepădând-o,

a voit a umbla de-a pururea în sfat păgânesc, împotrivindu-se lui Dumnezeu.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Prorociile bărbaților care au grăit de Dumnezeu mai de demult, întru tine arătat s-au împlinit, Maică Fecioară, că ai născut Dumnezeu adevărat și om adevărat, mai presus de fire și în chip uimitor.

Catavasie:

Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a:

Irmos: Pe ai tăi cântăreți...

Dorind creștinescul popor a vedea ziua Fiului tău, spre închipuirea ei, Stăpână, prăznuiește acum mai înainte, punându-te pe tine pricina prăznuirii și pe vestitul Mucenicul tău.

Biruiesc în tot chipul cele mai bune; că cel preamare între Mucenici spre veselie a întors întristarea vremii, schimbând greutatea curatului post întru odihnă.

Al tău osebit și cuvenit îți este darul, că dintru ale tale este, pătimitorule. Și noi, pe care ne-ai sălăsluit în această latură a ta, cu bucurie îți aducem daruri de laude.

Pus-ai preabună temelie cu vitejiile tale, viteazule, surpând ca pe o nimica, cu bărbăția cea mai presus de fire, fiara cea primejdioasă, care sufla cu foc și cu ucideri.

Înfuriindu-se cumplit noul răzvrătit, întocmai ca și cel de demult, a amestecat în bucate necurății ca pe niște otravă. Dar înșelându-se

ticălosul, a fost biruit de înțelepciunea Mucenicului.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Umplutu-s-a tot pământul, Fecioară, de cunoștința Domnului, Cel ce S-a arătat lumii din tine. Mulțumire multă fie și dumnezeieștilor Mucenici, căci printr-înșii s-a întărit adevărul.

Alt canon

Irmos: Nu este sfânt precum Tu, Doamne...

Cel ce mai înainte a șoptit cu vicleșug în urechile Evei, și pe Adam printr-însa cu înșelăciune l-a amăgit, acela și acum și-a vărsat veninul răutății, spre înșelăciune.

Ură având întru sine și hrănind furia împotriva celor ce drept viețuiau, nelegiuitul căuta timp potrivit, în care cugeta să săvârșească viclenia.

Slavă...

Sosit-a începutul zilelor Sfântului Post, în care tot creștinul prin multă postire se curățește pe sine, de la toate înfrânându-se.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nădejdea cea tare a lumii, acoperământ și ocrotire, Preasfântă bună Fecioară, nu trece cu vederea rugăciunea robilor tăi, a celor ce cu dragoste te fericesc pe tine pururea.

SEDEALNA, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Dumnezeiasca întrarmare întreagă luând-o și înșelăciunea idoloilor surpând, pe îngeri ai îndem-

nat să laude luptele tale. Căci cu dumnezeiasca dorință aprinzându-ți mintea, moartea prin foc ai socotit-o ca nimic. Pentru aceasta, după numirea numelui tău, dai dumnezeieștile daruri celor ce cer de la tine dar de tămăduiri. Purtătorule de biruință, Teodore, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greșeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă...

Neplecându-te amăgirilor lui Maximin, ci cu cuvintele lui Hristos îmbărbătându-te, capiștile idolești prin foc în cenușă le-ai întors, și vitejește biruind pe cel potrivnic, după zisa prorocului, ai trecut prin foc și prin apă. Pentru aceasta, după vrednicia nevoițelor, ai luat răsplătire a izvorî tămăduiri celor ce cer cu credință. Purtătorule de biruință, Teodore, roagă-te lui Hristos Dumnezeu, iertare de greșeli să dăruiască celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca o mireasă cu totul fără prihană a Făcătorului, ca o Maică a Mântuitorului, care nu știi de bărbat, ca ceea ce ești locaș Celui Preaînalt, Prealăudată, pe mine, cel ce m-am făcut sălășluire spurcată fărădelegilor și întru cunoștință batjocură demonilor, sârguiește de mă scapă din răutatea acestora și mă fă luminată sălășluire, prin virtute, Preacurată, primitoare de lumină. Alungă-mi norul patimilor, și strălucirii celei de

sus mă învrednicește, și luminii tale celei curate și neînserate, cu rugăciunile tale.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Cel ce șade în slavă...

O, nouă și uimitoare amestecare și împreunare! Nașterea cu fecioria, le-a unit Cel ce S-a născut Dumnezeu și om. Și cu zilele de întristare a amestecat ziua cea veselă, cinstind pe Mucenicul Său.

Vezi cum iubea pe Domnul său, cel ce era ostaș al lui Hristos? Că pe vrăjmașii lui cu râvnă și cu foc i-a pierdut, și la urmă pe sine s-a adus, cu dragoste, lucrare desăvârșită și jertfă bineprimită Lui.

Purtător de biruință a ieșit din chinuri viteazul, cu îndrăznirea cuvintelor și cu disprețuirea torturilor, minunând pe cei ce priveau; și făcându-se la toată lumea nouă și uimitoare priveliște.

Nici un os al Dumnezeului și Stăpânului meu, pătimind nu s-a sfărâmat nici după moarte. O, îndelungă răbdare! Tot așa și de ostașul Lui, primindu-l focul și roata, s-au temut a se atinge de el, și mort fiind.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Slujitorii vieții, care au murit împreună cu Stăpânul și împreună au înviat, viază acum la Dânsul veșnic, și pe Maica împreună cu Fiul o slăvesc, binecuvântând pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul Sfânt.

Alt canon

Irmos: Hristos este puterea mea...

Sfat s-a sfătuit preanelegiuitul, și socotește cât este în adevăr de înfricoșător, căci a gândit ticălosul să spurce prin bucate necurate pe poporul lui Hristos.

La îndeplinire a adus acel sfat fără de lege, poruncind să oprească mâncarea bucatelor celor curate și să pună din cele ce le spurcase el cu sânghiurile.

Slavă...

Făcut-a cunoscută și hulită fără-delegea la toți creștinii. Pentru aceasta îndată ce te-au cunoscut, s-au adunat toți împreună, în sfântă biserica Domnului.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe ceea ce Te-a născut pe Tine, Cel mai înainte de veci născut din Tatăl, acum credincioșii o punem rugătoare. Deci pentru rugăciunile ei înduplecându-Te, fii milostiv robilor Tăi.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Spăimântatu-s-au toate...

Astăzi se deschid ușile cele dinainte ale harului. Și această zi de odihnă acum închipuiește mai înainte pe cea a Învierii, cinstind așa de luminat pe luminata Stăpână și pe măritul Mucenic.

Dăruiește Dumnezeu dar, pe Teodor cel numit cu numele darului, celor ce iubesc arătarea celui iubit ce s-a arătat, făcându-l lucrător de lucruri uimitoare, și săvârșitor de puteri dumnezeiești.

Nimic nu pot asupra Mucenicului arcurile și săgețile tale, vrăjmașule al mântuirii oamenilor, că și mort fiind, viază și priveghează, și răutăților tale stând împotrivă, mântuiește pe tot creștinul ortodox.

Străină era mai înainte minunea fiicei lui Dumnezeu; dar cu mărturisirile Mucenicilor a primit credință neîndoielnică și ceea ce se crede pururea rămâne minunat, și cu credință închinat.

Alt canon

Irmos: Cu dumnezeiasca lumină...

Arhiereul cel de atunci cu totul minunându-se, dacă a cunoscut sfatul păgânului, cu laude de toată noaptea a rugat pe Dumnezeu, ca să nu treacă cu vederea, până în sfârșit, pe poporul care este moștenirea Sa.

Dar grabnicul ajutor al celor ce l-au chemat în adevăr și cu căldură, rugăciunile lor nu le-a trecut cu vederea nicidecum; ci degrab le-a dat lor mijlocul spre stricarea acelei viclenii.

Slavă...

Dintru înălțime s-a trimis ajutor cât mai degrab pe pământ, purtătorul de biruințe, Teodor, și marelui păstor arătându-se, l-a învățat cum să strice sfatul celui fără de lege.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nimeni din cei ce aleargă cu căldură la a ta folosință, Stăpână, niodată nu are a se rușina, ci cere har și primește harul, spre folosul cel grabnic al cererii.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Înțelepții lui Dumnezeu...

Nu pot posti, Mântuitorule, prietenii și fiii nunții Tale, că fiind de față Tu, Mirele, cu Maica Ta și cu prietenul Tău, pe Tine Te ospătează și Ție Îți slujesc.

Depărtatu-s-a de la Dumnezeu Cel ce mântuiește, depărtatu-s-a și din minte cel cu nume rău, și cu nebunie s-a sculat asupra credinței; dar în locul acesteia, a aflat pe cel cu nume mare.

Pățimind s-a făcut mai înțelept, și lucrând s-a făcut mai călduros viteazul; căci deprinzându-se bine cu lupta și cu biruința asupra tiranilor, nici după moarte nu s-a depărtat de fapta cea bună.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Izbăviți fiind astăzi, Stăpână, din primejdia cea stricătoare de suflet prin minunea Mucenicului tău, după dumnezeiasca ta rânduială, amânduror mulțumire vă aducem.

Alt canon

Irmos: Marea vieții văzând-o...

De vederea ta cea străină uimindu-se arhiereul, a întrebat: Cine ești tu, doamne, cel ce grăiești cu mine? Arată-ne și ne învață, cum vom afla mai degrab ajutorul.

Eu sunt însuși Teodor Mucenicul, a zis. Deci ascultă: Grâu fiert să împarți poporului, și așa se vor feri de bucatele cele spurcate ale vrăjmașului.

Slavă...

Cât este de mare minunea ta și preamărită ocrotirea ta, Teodore! Pentru aceasta, îndrăznind toți, alergăm către tine și ne rugăm: Mântuiește pe robii tăi.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Locaș al luminii și sălășluire curată a Cuvântului te-ai făcut, cu bunăvoința Tatălui și cu cercetarea Duhului Sfânt. Pentru aceasta luminează-mă.

CONDACUL, glasul al 8-lea:

Credința lui Hristos ca o pavază înlăuntru, în inima ta, primind, puterile cele protivnice le-ai călcat, mult-pățimitorule, și cu cunună cerească te-ai încununat în veci, Teodore, ca un nebiruit.

ICOS

Pe Tine, Cel ce Te porți pe scaunul luminii, cu mulțumită întru credință Te laudăm. Că dumnezeiesc dar ne-ai dăruit pe Teodor cel viteaz în lupte, pe cel în viață de trei ori fericit, ca pe cel ce este apărător al adevărului. Care cu gând drept-credincios câștigând pe Hristos, s-a arătat puternic biruitor asupra înșelătorului, ca un nebiruit.

SINAXAR

ÎN SÂMBĂTA ÎNTÂI A SFÂNTULUI
ȘI MARELUI POST

Sinaxarul din Minei și apoi acesta.

În aceeași zi, în sâmbăta celei dintâi săptămâni a Postului Mare, prăznuim neobișnuita minune săvârșită cu ajutorul colivei de către Sfântul și slăvitul mare Mucenic Teodor Tiron.

Mare prigoană s-a pornit împotriva creștinilor, pe timpul lui Iulian Paravatul. El a stăpânit sceptrul împărăției romane după Constanțiu, fiul lui Constantin cel Mare, și trecuse de la Hristos la închinarea idolilor. Necredinciosul împărat n-a vrut să-i osândească dintr-o dată, nici cu cruzime și nici cu neomenie; dimpotrivă, încerca cu altfel de purtări să-i facă păgâni, căci, pe de o parte îi era rușine să se poarte crud cu ei, iar pe de altă parte se temea să nu se înmulțească mai mult creștinii. De aceea s-a gândit vicleanul și nelegiuitul să-i spurce oarecum pe ascuns. Și știind că poporul nostru, al lui Hristos, mai cu seamă în săptămâna întâi a Postului Mare caută să se curățească și să se apropie mai mult de Dumnezeu, a chemat pe prefectul cetății și i-a poruncit să ridice din piață obișnuitele mâncăruri, adică pâine și băutură, și să pună în locul lor altele, după ce au fost mai întâi amestecate cu sângele jertfelor idolești și au fost spurcate la facerea lor. A poruncit asta cu gândul că se vor spurca mai cu seamă în aceste zile de curăție cei ce vor cumpăra aceste mâncăruri de post. Prefectul a adus la îndeplinire îndată porunca: a pus în toată piața mâncăruri și băuturi pângărite de jertfele și spurcăciunile lor idolești.

Dar ochiul lui Dumnezeu, care vede totul, care prinde pe cei deștepți în vicleniile lor și are grijă totdeauna de noi, robii Lui, a răsturnat planurile cele spurcate ale Paravatului. Dumnezeu a trimis la Eudoxie, arhiepiscopul cetății, care nu știa nimic de planul împăratului, pe marele lui Mucenic, pe Teodor, care era ostaș din ceata tironilor, numit de aceea și Tiron.

Teodor a stat înaintea episcopului aievea, și nu în vis și i-a spus așa: «Scoală-te cât mai repede, adună turma lui Hristos și poruncește cu tărie să nu cumpere nimeni nimic din cele puse în piață, căci sunt spurcate de necredinciosul împărat cu sângele jertfelor idolești!». Episcopul, nedumerit, l-a întrebat: «Cu ce au să se hrănească cei care n-au merinde acasă dacă nu vor cumpăra din cele ce se vând în piață?». «Fă-le colivă, i-a răspuns Sfântul, ca să le potolești nevoia».

Episcopul, nedumerit iarăși, și neînțelegând ce-i spune, l-a întrebat: «Ce este aceea,

colivă?». «Grâu fiert, i-a răspuns Marele Teodor. Așa numim noi evhaitenii grâul fiert!».

Episcopul a vrut să știe cine este acesta care poartă grijă de poporul creștin. Sfântul i-a spus din nou: «Teodor, Mucenicul lui Hristos, trimis de El în ajutorul vostru».

Episcopul s-a sculat îndată și a vestit mulțimii cele văzute. Lucrând așa, a păzit nepângărită turma lui Hristos de planurile împăratului dușman și Paravat. El, când a văzut că este vădită viclenia lui și că n-a putut face nimic, destul de rușinat, a poruncit să pună din nou în piață obișnuitele mâncăruri.

După ce a trecut săptămâna, poporul lui Hristos, înălțând mulțumiri binefăcătorului lor și Mucenicului, a săvârșit în această sâmbătă cu colivă pomenirea lui. Și de atunci și până acum, noi credincioșii, înnoind minunea, cinstim cu colivă pe Marele Teodor, ca să nu se uite cu timpul o faptă așa de mare a Mucenicului.

Pe acest Mare Teodor l-a chinuit cumplit păgânul Vringa, pe timpul împăratului Maximin. Mai întâi a fost supus la mari suferințe. La urmă, Sfântul a dat foc templului zeiței păgânilor, iar podoabele templului le-a împărțit la săraci. Cu toate că unii au venit la el cu scopul de a-l sfătui să se lepede de credință, totuși n-a vrut. Așadar, după ce a pătimit multe, la urmă a fost aruncat într-un cuptor foarte încins. Nepătimind nimic din pricina aceluia, și-a dat lui Dumnezeu duhul său în mijlocul cuptorului.

Cu rugăciunile lui, Dumnezeuule, miluiește-ne și ne mântuiește. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmos: N-au slujit făpturii...

Zis-ai, drepte Stăpâne, că nu
Este lege dreptilor Tăi. Pen-
tru aceasta Maica Ta și mult-mi-
nunatul robul Tău acesta, cu lumi-
na pomenirii lor, astăzi dezleagă
legile postului.

Cât este de dulce, mare și vesel
praznicul de acum, pe care cel mai

mare și mai viteaz dintre Mucenici, ni l-a însemnat nouă cu o minune, păzind pe poporul lui Hristos curat, departe de cele necurate.

Pe cel ce a stat împotriva demonilor celor răi și a biruit pe cel stricător de suflete și vătămător de trupuri însuflețite, să-l încununăm cu cântări de biruință și cu cununi de laude.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Începătorul neamului cunoscând de mai înainte mâncarea cea pierzătoare de suflet, nu s-a ferit; iar credinciosul tău popor de la Mucenicul tău mai înainte învățându-se, și ferindu-se de hrana pierzătoare, Stăpână, cu el împreună, mulțumirile cele de mântuire le aduce.

Alt canon

Irmos: Dătător de rouă...

Nor răcoritor al întristării și al văpăii te-ai arătat, Prealăudate, și ai mântuit din cuptorul cel tirănesc pe toți credincioșii, care strigă: Binecuvântat ești Dumnezeu Părinților noștri.

Împărate cel prea fără de lege, rușinează-te. Și să se îngrădească gura ta, care a uneltit asupra noastră sfat fără de lege. Că Împăratul împăraților și Domnul tuturor a stricat puterea ta.

Slavă...

Iuliane fără de minte, inima ta toată s-a umplut de răutate; dar înțeleptul nostru Dumnezeu, zădărnicește ceea ce s-a vărsat dintr-însa cu vicleșug asupra noastră, a celor

ce strigăm către Dânsul: Har ne dai nouă cu adevărat!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mai presus de cuvânt a fost zămislirea ta și mai presus de minte nașterea ta, Preacurată; că ai născut după trup pe Dumnezeu, pe Cel Care a mântuit pe toți din stricăciune, ceea ce ești binecuvântată. Pentru aceasta acum, de Dumnezeu Născătoare, pe tine te mărim.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Mântuitorule al tuturor...

Ceea ce a umplut de bucurie cu nașterea, cele cerești și cele pământești, în această vreme de întristare, har de folos dă celui încununat, săvârșind strălucit prăznuirile.

Să ne odihnim în această sâmbătă, oamenilor, încetând ostenelele cele de ieri, pentru Cel ce a binecuvântat această zi cu odihna și cu prăznuirea cea de acum a Mucenicului.

Cu adevărat aceasta s-ar putea numi cea întâi între sâmbete și sâmbăta sâmbetelor, plină de har mucenicesc și de dumnezeiască putere și pomenire de mare mântuire.

Cu mâncărurile cele curate ale Împăratului Dumnezeu, a făcut netrebnice, Cel curat, întinăciunile împărăției celei fără de lege, și cu preamărita mijlocire a facerii de minuni, a sfințit a șaptea zi.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Moartea cea cu dragoste a Mucenicilor adeverează taina ta, Fecioară; căci crezând ei lui Dumnezeu, Cel

ce S-a născut, Care a suferit de bunăvoie Patimă, singuri pe ei înșiși vitejii s-au jertfit.

Alt canon

Irmos: Din văpaie, Cuvioșilor...

Precum ai scăpat din văpaie, Mucenice Teodore, cu dumnezeiasca putere, așa și acum pe noi, tu însuși ne-ai mântuit, cu dumnezeiască grija ta, de sfatul celui fără de lege și al răului viclean.

Aseară s-a sălășluit plângere robilor tăi, prin vicleană meșteșugirea celui lepădat de noi; iar întru această dimineață bucurie a strălucit, Mucenice răbdătorule, prin căldurosul tău ajutor.

Slavă...

Ajutor pe tine aflându-te noi, cei ce am căzut în primejdii, și izbăvitor de uneltirea vrăjmașului, Mucenice al lui Hristos, purtătorule de biruință Teodore, pe tine te mărim întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nu se pricepe mintea omenească a spune taina nașterii tale, Preacurată. Pentru aceasta cu dreaptă credință, ca pe o Născătoare de Dumnezeu, pe tine te cinstim și te mărim întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmos: Nașterea cea nestricată...

Aleargă împreună mulțimile de pretutindeni la cortul mărturiei și la harul cel din el al celui ce a strălucit întru slavă mai mult decât toți Mucenicii; pe care împreună cu Stăpâna tuturor îl slăvim.

Îmbărbătează-te, Biserica lui Hristos, și biruiește pe cei ce se luptă cu tine în zadar. Că prietenii lui Hristos și de față și departe fiind, de tine se îngrijesc, ca și viteazul căruia îi cânti cântările de mulțumire.

Pe cel ce se părea de demult a fi mort, lucrurile îl arată că trăiește și după moarte, și că este iarăși ocrotitor credinței, cu aceeași răvnă. Pe care, câștigându-l făcător de bine, îl mărim.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, cartea lui Dumnezeu cea pecetluită, avându-te ca pe o pecete dumnezeiască, te pun mai presus de toate cântările, și aduc la tine, Fecioară, toate laudele, așa mărim totodată pe Mucenicul tău.

Alt canon

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Ca un apărător, bine te-ai arătat, Prealăudate, și mare ajutor nouă celor ce cinstim acum cinstită și fericită pomenirea ta, și izbânzile luptelor tale, și dumnezeiescul ajutor ce ni s-a făcut.

Minunea ta, preafericite Teodore, ce s-a săvârșit prin sfintele tale îndestulări, în toată lumea se laudă, Fericite. Pentru aceasta adunându-ne în tot anul, slavă înălțăm lui Hristos, Celui ce te-a mărit pe tine.

Slavă...

Văzând dragostea celor ce te laudă pe tine, Mucenice al lui Hristos, dăruiește-ne și mai mare dar.

Știind și credința câtă este, strălucite Mucenice, nu înceta a fi rugător prea fierbinte și mijlocitor către Dumnezeu pentru noi.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nu încetăm a te lăuda pe tine, Fecioară, ajutătoarea, acoperământul, grabnica sprijinitoare și ocrotitoare noastră cea neînfruntată. Păzește pe rugătorii tăi de toată răutatea, izbăvindu-ne pururea de toată uneltirea celui viclean.

LUMINÂND A, glasul al 2-lea:

Podobie: Cu ucenicii să ne suim...

Purtătorule de cunună, Sfinte, împreună cu îngerii stând acum înaintea scaunului lui Hristos, și de lumina cea de acolo umplându-te, purtătorule de biruință, roagă-te neîncetat pentru pacea lumii și pentru mântuirea noastră, a celor ce cu dreaptă credință săvârșim purtătoarea de lumină pomenirea ta, Teodore preafericite, Mucenice prealăudate (de două ori).

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

În pântelele tău, de Dumnezeu Născătoare, S-a sălășluit Domnul precum Însuși știe, vrând să cheme din stricăciune lumea cea pierdută. Deci aflând toți mântuire, strigăm ție ca îngerul: Bucură-te, prealăudată, între toate femeile binecuvântată; că ai născut bucurie la toată lumea.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4, glasul 1:

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Pe viteazul oștirii celei de sus, ca pe un bărbat întrarmat al dreptei

noastre credințe, adunându-ne credincioșii, cu cântări de taină să-l lăudăm, zicând: Vrednicule de minune, Mucenice al lui Iisus, roagă-te pentru cei ce te cinstesc pe tine.

Cu numirea ta cea după nume, dar lui Dumnezeu cu adevărat, tuturor celor scârbiți mângâiere te-ai dat, Teodore, de trei ori fericite. Căci cu adevărat tot cel ce aleargă la biserica ta, cu bucurie luând răsplătirile minunilor tale, cinstește pe Hristos.

Bogăția și lumina dreptei credințe și strălucirea cu ostenele cele mucenicești adunând-o întru tine, toată tăria ta dar primit lui Dumnezeu ai adus, plinind cu osârdie prin chinuri, chemarea ta cea de Dumnezeu dăruită.

Cu prealuminată prăznuirea dumnezeiescului Mucenic să ne ospătăm toți, și cu credință să ne veselim, iubitorilor de prăznuire; și cinstind luminată pomenirea sfârșitului lui, să lăudăm cu cântări pe Iisus, Cel ce l-a mărit.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Dar de sfințenie și bogăție de dumnezeiască viață, te-ai arătat lumii, Teodore; că Hristos a mărit pomenirea ta, înțelepte; întru care credincioșii bucurându-ne, cu un glas lăudăm nevoințele ostenele tale.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Născătoare de Dumnezeu, tu ești vița cea adevărată, care ai odrăslit Rodul vieții. Ție ne rugăm: Roagă-te, Stăpână, împreună cu pur-

tătorul de biruință și cu toți sfinții, să se miluiască sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Sfântului, glasul al 4-lea, însuși glasul:

Dănuiesc adunările Mucenicilor cu bucurie acum, în biserica ta, purtătorule de biruință Teodore, și cetele îngerilor laudă nevoințele răbdării tale; și însuși Dătătorul de cununi, Hristos, stă de față, daruri bogate cântăreților tăi cu dreapta Sa dăruindu-le. Pe Care iubindu-L, L-ai căutat, și aflând pe Acela de Care ai dorit, viezi împreună cu dânsul. Pe Care roagă-L să mântuiască și să lumineze sufletele noastre.

Stih: Dreptul ca finicul va înflori și ca cedrul cel din Liban se va înmulți (Ps. 91, 12).

Postul cel curat și fără prihană, la noi acum ajungând, a adus cu sine săvârșire de minuni mucenicești. Că prin post ne curățim de întinăciunile și de necurățiile cele sufletești și prin dovezi și lupte vitejești asupra patimilor ne îmbărbătăm. Pentru aceasta și cu darul sfintei postiri luminându-ne, și cu minunile Mucenicului Teodor, ne întărim prin credință întru Hristos; cerând de la El să dea mântuire sufletelor noastre.

Stih: Răsădit fiind în casa Domnului, în curțile casei Dumnezeului nostru va înflori (Ps. 91, 13).

Cu muceniceasca ta îndrăznire cea către Dumnezeu, Teodore, ai făcut zadarnică uneltirea celui lepădat împotriva credinței lui Hristos, apărător făcându-te poporului

celui dreptcredincios, păzindu-l prin înștiințare minunată, de bucatele cele spurcate ale jertfelor idolești. Pentru aceasta pe tine ca pe un surpător al idolilor și mântuitor și păzitor al turmei lui Hristos și ocrotitor al nostru lesne ascultător, cinstindu-te cu cântări, te rugăm: Să se dăruiască prin tine sufletelor noastre iertare și luminare.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Cu bărbăție mucenicească creștinește întrarmându-te, purtătorule de biruință al lui Hristos, și închinarea cea cugetătoare tainic apărând-o cu puterea Lui, ai arătat neputincioasă păgânătatea idolilor și cruzimea tiranilor; neluând în seamă chinurile și focul cel vremelnic. Ci, o, cea ce ești al dumnezeieștilor daruri și cu fapta și cu numele, de toată primejdia mântuiește cu rugăciunile tale pe cei ce săvârșesc pomenirea ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Stăpână, primește rugăciunile nevrednicilor robilor tăi, și ne izbăvește pe noi din toată nevoia și necazul.

Și cealaltă slujbă a Utreniei, după rânduală; apoi Ceasul întâi și otpustul.

LA LITURGHIE

Fericirile din Canonul Sfântului: Cântarea a 3-a și a 6-a, pe 8.

Prochimen, glasul al 7-lea:

Veseli-se-va dreptul de Domnul și va nădăjdui în El (Ps. 63, 11).

Stih: Auzi, Dumnezeule glasul meu, când mă rog Ție (Ps. 63, 1).

Apostolul zilei și al Sfântului.

Aliluia, glasul al 4-lea:

Dreptul ca finicul va înflori și ca cedrul cel din Liban se va înmulți (Ps. 91, 12).

Stih: Răsădit fiind în casa Domnului, în curțile casei Dumnezeului nostru va înflori (Ps. 91, 13).

Evangelhia de la Marcu și de la Ioan.

CHINONICUL

Întru pomenire veșnică va fi dreptul. Aliluia (Ps. 111, 6).

La masă se citește Cuvântul cel de laudă pentru Sfântul Teodor al Sfântului Grigorie

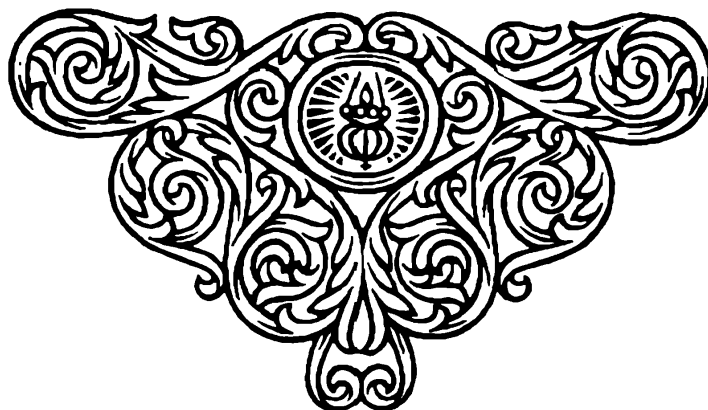
de Nisa. Se mănâncă bob fiert, măsline albe și negre și fierturi cu untdelemn, și de se va întâmpla și colivă; bem și vin câte două pahare pentru Sfânt.

Acest obicei este luat din Lavrele Cuviosului Părintelui nostru Sava și din ale purtătorului de Dumnezeu Părintelui nostru Eftimie.

Se cuvine a ști:

Numai de două ori se îngăduie să se mănânce pește în acest mare Post: la Buna Vestire și la Duminica Floriilor.

Când Aflarea cinstului cap al Sfântului Ioan Botezătorul sau Sfinții 40 de Mucenici cad în Duminica cea dintâi a Postului, să se caute tipicul de la sfârșitul cărții, la litera L.

DUMINICA

ÎNTÂI A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

ÎN CARE SE POMENEȘTE DREAPTA CREDINȚĂ

SÂMBĂTĂ SEARA

Se face obișnuita priveghere

LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am..., se pun patru stihiri idiomele, glasul 1:

Alcătuire a lui Nicolae.

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Acum s-a întins lumina dreptei credințe spre toți, risipind ca un nor înșelăciunea păgânătății și luminând inimile celor credincioși. Veniți toți să cădem cu gând binecinstitor închinându-ne, noi dreptcredincioșii, cinstitelor icoane ale lui Hristos.

Cu sfintele icoane se luminează acum, împodobindu-se ca o mireasă, Biserica lui Hristos, și pe

toți îi cheamă să prăznuiască duhovnicește. Să ne adunăm dar cu un gând și cu o credință, cu bucurie slăvind pe Domnul.

Lumea toată se veselește că iată, Domnul a surpat din înălțime stăpânirea păgânătății cu nespusă purtare de grijă; și cei smeriți ne-am înălțat astăzi la dreapta credință, fiind îndrumați de drept-cinstitoarea împărăteasă.

Cinstea icoanei se înalță la chipul cel dintâi, zice Sfântul Vasile. Pentru aceasta cu dragoste cinstim icoanele Mântuitorului Hristos și ale tuturor Sfinților; ca sub îndrumarea lor să nu mai fim supuși niciodată necredinței.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de
Dumnezeu:

Cel ce este nevăzut după firea
cea fără de început și dumneze-
iască, om S-a văzut, Fecioară, din
preacurate sângiurile tale pentru
milostivirea cea preaînaltă. A Că-
rui asemănare trupească zugră-
vind, cu cinste ne închinăm Lui toți
credincioșii, și cu dreaptă credință
Îl slăvim.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

De pierzarea necredincioșilor,
cea făcătoare de stricăciune scă-
pând, cu lumina dreptei credințe
inimile să ne luminăm credincio-
șilor, slăvind pe Dumnezeu.

Stih: Aduceți Domnului slavă și cinste,
aduceți Domnului slavă numelui Lui.

Înșelăciunea cea întunecată a lui
Arie a încetat, a lui Macedonie, a
lui Petru, a lui Sever și a lui Pir, și
luminează lumina cea întreit-lumi-
nătoare.

Stih: Închinați-vă Lui în curtea cea
sfântă a Lui.

Nu se mai laudă mincinoasa în-
vățătură a necredincioșilor. Că
Dumnezeu dă dreptcredincioșilor
toiag de tărie, cu încuviințarea
Teodorei.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de
Dumnezeu:

Înălțat-ai fruntea celor smeriți,
Născătoare de Dumnezeu, născând
pe Dumnezeu Cuvântul. Pentru
aceasta toți cu credință cinstin-
du-te, pe tine te mărim.

Troparul, glasul al 2-lea: Preacuratului
Tău chip..., (caută la Vecernia mare), ecte-
nia mică și otpustul.

LA VECERNIA MARE

La Doamne, strigat-am..., se pun 10 sti-
hiri, cântând: 3 stihiri ale Învierii, 3 ale lui
Anatolie și, din Triod, patru podobnice,
glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea...

Pe Tine cel necuprins, Care ai
strălucit mai înainte de lu-
ceafăr, fără de început, din pânte-
cele cel nematerial și fără de trup
al Părintelui, Prorocii cei insuflați
cu Duhul Tău, Doamne, Te-au ves-
tit a fi Prunc întrupat, din cea care
n-a știut de nuntă, unit cu oamenii
și aici pe pământ văzut. Pentru
care ca un îndurat, învrednicește
de luminarea Ta, pe cei ce laudă
Învierea Ta cea nespusă și cinstită.

Cu cuvântul vestindu-Te, grăi-
torii de Dumnezeu Proroci, și cu
faptele cinstindu-Te, viață fără de
sfârșit au dobândit; că nesuferind
a sluji făpturii, Stăpâne, fără nu-
mai Ție Făcătorului, de lume toți
evangelicește s-au depărtat și s-au
făcut părtași Patimii Tale, pe care
mai înainte au vestit-o. Pentru ale
căror rugăciuni învrednicește-ne
să trecem fără prihană măsura
postului, Unule, mult-Milostive.

Din firea Ta cea dumnezeiască
nefiind cuprins, Stăpâne, mai pe
urmă întrupându-Te, ai binevoit a
Te cuprinde. Căci cu luarea trupu-
lui, ai luat și toate însușirile lui.
Pentru aceasta zugrăvind chipul
asemănării Tale, cu cuviință Îl să-
rutăm, spre dragostea Ta înălțân-

du-ne; și dintr-însul luăm harul tămăduirilor, urmând dumnezeieștilor așezăminte ale Apostolilor.

Preacinstită podoabă a luat Biserica lui Hristos din înălțarea cea prealuminată a cinstitelor și sfintelor icoane ale Mântuitorului Hristos, ale Maicii lui Dumnezeu și ale tuturor Sfinților, prin care se luminează și se împodobește cu harul și se leapădă de adunarea ereticilor, alungându-i. Și bucurându-se, slăvește pe iubitorul de oameni Dumnezeu, Care pentru dânsa a răbdat patimi de bunăvoie.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Strălucit-a harul adevărului: cele ce s-au însemnat de demult umbros, acum arătat s-au săvârșit. Că iată Biserica se îmbracă cu chipul cel după trup al lui Hristos, ca și cu o podoabă mai presus de lume, chipul cortului mărturiei cel mai dinainte însemnându-l și credința cea dreaptă cinstind. Ca ținând icoana Aceluia pe Care Îl cinstim, să nu ne înșelăm. Să se îmbrace cu rușine cei ce nu cred așa! Că nouă ne este spre laudă chipul Celui ce S-a întrupat; Căruia cu dreaptă credință ne închinăm, fără să-l facem Dumnezeu. Pe acela credincioșii sărutându-l, să strigăm: Dumnezeule, mântuiește poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, a glasului din Octoih (Dogmatica).

LA LITIE

După obicei, stihira hramului

Slavă..., glasul al 2-lea:

Bucurați-vă cinstiți Proroci, care legea Domnului bine ați rân-

duit, și credinței v-ați arătat stâlpi nestricați și neclintiți. Căci voi v-ați arătat și mijlocitori ai Legii celei Noi a lui Hristos. Și mutându-vă la cer, pe Accla rugați-L să împace lumea și să mântuiască sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Toată nădejdea mea spre tine o pun Maica lui Dumnezeu. Păzește-mă sub acoperământul tău.

STIHOAVNA, din Octoih:

Slavă..., glasul al 2-lea, însuși glasul:

Cei ce am trecut din necredință la dreapta credință, și cu lumina cunoștinței ne-am luminat, să plesnim cu mâinile, precum zice psalmistul, aducând laudă de mulțumire lui Dumnezeu. Și cu cinste să ne închinăm sfintelor icoane ale lui Hristos, și celor ale Preacuratei și ale tuturor Sfinților, care sunt însemnate pe pereți, pe scânduri și pe sfințitele vase; lepădând păgâneasca credință a celor necredincioși. Pentru că cinstea icoanei, precum zice Marele Vasile, trece la chipul care s-a închipuit; cerând pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale, Hristoase Dumnezeul nostru, și ale tuturor Sfinților, să ne dăruiești nouă mare milă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu
– a Învierii:

O, minune mai nouă decât toate minunile cele de demult! Că cine a cunoscut să fi născut Maică fără bărbat și să poarte în brațe pe Cel ce cuprinde toată făptura? A lui Dumnezeu, Cel ce S-a născut, este voia. Pe Care ca pe un Prunc, Prea-

curată, purtându-L în brațele tale și ca o Maică, îndrăzneală către Dânsul câștigând, nu înceta a-L ruga pentru cei ce te cinstesc, ca să miluiască și să mântuiască sufletele noastre.

Troparul: Născătoare de Dumnezeu... și cealaltă rânduială a Privegherii.

Iar de nu este Priveghere, după Tatăl nostru..., se zice întâi troparul Învierii, apoi Slavă..., glasul al 2-lea:

Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule, cerând iertare greșelilor noastre, Hristoase Dumnezeule. Că de voie ai primit a Te sui cu trupul pe Cruce, ca să scapi din robia vrăjmașului pe cei pe care i-ai zidit. Pentru aceasta cu mulțumire strigăm Ție: Toate le-ai umplut de bucurie, Mântuitorul nostru, Cel ce ai venit ca să mântuiești lumea. Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu – al Învierii:

Toate tainele tale sunt mai presus de cuget; toate sunt preaslăvite, Născătoare de Dumnezeu. Cu curăția fiind pecetluită și cu fecioria păzită, cu adevărat Maică te-ai cunoscut născând pe Dumnezeu cel adevărat. Pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

DUMINICĂ LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., troparul Învierii (de două ori). Slavă..., Preacuratului Tău chip..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu: Toate tainele tale sunt...

Apoi obișnuitele Catisme și cealaltă rânduială după obicei.

Canoanele se citesc astfel: al Învierii, al Crucii-Învierii și al Născătoarei de Dumnezeu, toate pe 8; și din Triod, canonul pe 6.

CANONUL Triodului

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmos: Adâncul Mării Roșii...

Săltând cu veselie, astăzi, noi Scredincioșii strigăm: Cât sunt de minunate lucrurile Tale, Hristoase, și puterea Ta cât este de mare, Cel ce ai făcut înțelegerea și unirea noastră.

Veniți gânditorilor de Dumnezeu să săvârșim zi de bucurie; acum cerul și pământul se veselesc, cetele îngerești și adunările oamenilor în chip deosebit prăznuind.

Prea mare facere de bine văzând, adică mădulele lui Hristos cele despărțite, adunate în unire, cu mâinile să plesnim și să lăudăm pe Dumnezeu, Cel ce a dat pacea.

Slavă...

Datu-s-au astăzi Bisericii biruințele, cu voia și cu sfatul cel din îndemnul lui Dumnezeu, al împăraților Mihail și Teodora, care au ținut credința cea dreaptă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Armele păgâneștilor eresuri adevărat au pierit; că văzând locașul tău, Preacurată cinstită, împodobit cu icoane după obiceiul creștinesc, acum noi toți cu multă sfințenie ne bucurăm.

Catavasie:

Adâncul Mării Roșii cu urme «neudate, pedestru trecându-l «Israel cel de demult, cu mâinile «lui Moise în chipul crucii, puterea «lui Amalec în pustie a biruit».

Cântarea a 3-a:

Irmos: Se veselește de Tine...

Nu se mai înalță acum sprânceană păgânilor eretici; căci puterea lui Dumnezeu a întărit Ortodoxia.

Norii în chip prorocesc, să ne stropească nouă din cer astăzi, roua făcătoare de viață pentru înălțarea credinței.

Cu bun vers să vestească trâmbițele cele de taină ale Apostolilor lui Hristos, mai presus de fire, înălțarea cinstitelor icoane.

Slavă...

Să laudăm pe Hristos, Cel ce ne-a arătat o împărăteasă binecredincioasă și de Hristos-iubitoare, împreună cu odrasla ei cea de Dumnezeu încununată.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Locașul tău cel sfințit laudându-l noi credincioșii, Preacurată, ne rugăm să ne luminăm acum cu harul cel luminos.

Catavasier:

Se veselește de Tine Biserica Ta, «Hristoase, strigând: Tu ești puterea mea, Doamne, și scăparea și «întărirea».

SEDEALNA, glasul 1:

Podobie: Ceata îngerească...

Dumnezeiescul Tău chip în icoană însemnându-l, nașterea Ta, Hristoase, luminat o vestim, minunile cele negrăite și răstignirea cea de bunăvoie; prin care demonii se gonesc cu frică și necredincioșii cu cutremur se tânguiesc, ca niște părtași ai acelor.

Slavă..., asemenea:

Cu chipurile Profeților, cu fețele Apostolilor, cu icoanele și cu închipuirile Sfinților Mucenici și ale tuturor Sfinților, cu sfințenie se împodobește; cu ale Mirelui celui netrupesc și cu strălucirile cele înțelegătoare ale miresei se luminează maica, Sionul cel de sus.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Celor ce cu dragoste cinstesc sfântă icoana ta, Preacurată și cu adevărat Maică a lui Dumnezeu, te vestesc cu un glas, și cu credință se închină ție, arată-te păzitoare și ocrotitoare tare, gonind toată răutatea departe de la dânșii, ca aceea care toate le poți.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Ridicat pe Cruce...

Cu dumnezeiasca cercetare a Mângâietorului sfințește Biserica Ta, și cu venirea Lui alungă înșelăciunea eresului, Cuvinte al lui Dumnezeu, mult-Milostive.

De păgânătatea cea preasilnică izbăvind pe poporul Tău, fă-l să se aprindă cu râvna Ortodoxiei și cu credință să strige: Slavă puterii Tale, Doamne.

Văzând că se luminează dumnezeieștile locașuri cu sfințitele chipuri ale icoanelor lui Hristos și ale Născătoarei de Dumnezeu, cu cinstită cuviință ne bucurăm.

Slavă...

Împărăteasa cea împodobită cu cunună, dorind de adevărata îm-

părăție a lui Hristos, a zugrăvit icoana Lui cea neîntinată și chipurile Sfinților.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Întrupat născând pe Dumnezeu-Cuvântul, ceea ce ești plină de daruri, sfințenie cuvioasă lui Dumnezeu te-ai arătat; pentru aceasta Biserica ta cea luminată o înnoim.

Catavasie:

Ridicat pe Cruce văzându-Te «Biserica, pe Tine Soarele drept-
«tății, a stat întru a sa rânduială,
«precum se cuvine, strigând: Slavă
«puterii Tale, Doamne».

Cântarea a 5-a:

Irmos: Tu, Doamne, lumina mea...

Pune Doamne Bisericii Tale
întărire, ca să petreacă în
veacul veacului, neclintită de valul
eresurilor.

Peste tot pământul a strălucit lumina veseliei, și a dumnezeiescului ajutor, cel dat de sus credincioșilor.

Cel ce ești singur Bun și izvor al bunătății, Tu înalță fruntea dreptcredincioșilor împărați, a celor ce cinstesc icoana Ta.

Slavă...

Lumina cea neapusă a drepte credințe ne-a răsărit nouă, cu porunca cea de Dumnezeu insuflată a credincioșilor împărați, și cu voia cea gânditoare de la Dumnezeu.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Înnoiește-ne nouă frumusețea cea dintâi, Preacurată Maica lui Dumnezeu; și casa ta aceasta sfințește-o cu harul tău.

Catavasie:

Tu, Doamne, lumina mea în
«lume ai venit, Lumina cea sfântă,
«care întorci dintru întunericul
«necunoștinței, pe cei ce Te laudă
«pe Tine cu credință».

Cântarea a 6-a:

Irmos: Jertfi-voi Ție cu glas de laudă...

Se zugrăvește și se cinstește cu
Sînchinăciune credincioasă chipul Stăpânului; și iarăși ia îndrăzneală Biserica preaslăvind cu dreaptă credință pe Mântuitorul.

Se golește de întristare și de întunericul eresului Biserica lui Hristos, și se îmbracă cu haină de veselie, și cu dumnezeiesc și purtător de lumină har se acoperă.

Slavă...

Bună slăvire a strălucirii de demult, a dobândit adunarea dreptcredincioșilor, cu voia împărătesei Teodora și a fiului ei, binecredinciosul împărat Mihail.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce a poruncit de demult să se facă cortul mărturiei, ca într-un cort cuvântător întru tine a locuit, Cel singur preaslăvit, Care preaslăvește, Fecioară, locașul tău cu minuni.

Catavasie:

Jertfi-voi Ție cu glas de laudă,
«Doamne, strigă către Tine Biserica,
«rica, de sângele demonilor cură-
«țindu-se, cu sângele cel curs prin
«milostivire din coasta Ta».

C O N D A C, glasul al 8-lea:

Cuvântul Tatălui cel necuprins, din tine, Născătoare de Dumnezeu, S-a cuprins întrupându-Se; și chipul cel întinat, la chipul cel dintâi întorcându-l, cu dumnezeiasca podoabă l-a amestecat. Deci, mărturisind mântuirea, îl închipuim cu fapta și cu cuvântul.

I C O S

Această taină a iconomiei, de la Dumnezeu fiind insuflați, de demult Prorocii, și dobândind strălucirea ei, mai înainte au vestit-o, pentru noi cei ce am ajuns la sfârșitul veacurilor. Deci luând prin ea dumnezeiasca cunoștință, un Domn pe Dumnezeu cunoaștem în trei fețe slăvit; și Acestuia singur slujind, având o credință și un botez, în Hristos ne-am îmbrăcat. Deci mărturisind mântuirea, cu fapta și cu cuvântul pe aceasta o închipuim.

S I N A X A R

În Duminica întâi a Postului Mare.

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În aceeași zi, în Duminica întâi a Postului Mare, facem pomenire de înălțarea Sfintelor și cinstitelor icoane, petrecută pe timpul de veșnică-pomenire a împăraților din Constantinopol, Mihail și a maicii lui, Teodora, și în vremea patriarhului Constantinopolului, Sfântul Metodie Mărturisitorul.

Leon Isaurul (717–741), potrivit îngăduinței lui Dumnezeu, din păzitor de asini și lucrător cu palmele, a pus stăpânire pe sceptrul împărăției Constantinopolului, pe vremea când cel între Sfinți Gherman era cărma Bisericii. Îndată Leon a poruncit de l-a chemat la el și i-a zis: Mi se pare, Înalt Preasfințite Stăpâne, că icoanele nu se deosebesc întru nimic de idoli. Poruncește, deci, să le

scoată repede din biserici. Iar dacă sunt adevărate icoanele Sfinților, atunci să fie ridicate mai sus, pentru ca să nu le spurcăm neconținut, sărutându-le și să cădem, astfel, în păcat.

Patriarhul a respins aceste cuvinte groaznice ale împăratului și i-a spus: Să nu fii tu acela, împărate! Am auzit că s-a pornit odată cineva cu furie împotriva Sfintelor icoane; iar numele aceluia este Conon. Eu mă numeam așa, a răspuns împăratul, pe când eram copil.

Pentru că Gherman n-a vrut să asculte de porunca lui, împăratul l-a surghiunit de pe scaunul patriarhal și l-a înlocuit cu Anastasie, care-i împărtășea gândul. Și așa s-a ivit atunci lupta împotriva Sfintelor icoane.

După ce Leon și-a sfârșit rău viața, a urmat la tronul împărătesc fiul lui, Constantin al V-lea Copronim (743–775), care era pornit cu mult mai multă furie împotriva Sfintelor icoane. Pentru ce să mai spunem câte și ce fel de fapte groaznice a săvârșit și acest nelegiuit? Dar și el și-a sfârșit viața mai rușinos și urmează pe tronul împărătesc fiul său născut cu Irina de Khazaria. Dar pentru că și el și-a trăit rău viața, i-au urmat la conducerea împărăției Irina și Constantin. Aceștia, sfătuiți fiind de patriarhul Tarasie, au adunat al șaptelea Sinod Ecumenic și Biserica lui Hristos a căpătat iarăși Sfintele icoane. După ce au părăsit și aceștia tronul împărătesc, s-a urcat Nicefor I Genikos (802–811), apoi Staurakios, fiul lui, după care a urmat Mihail I Rangabe (811–814). Toți au cinstit Sfintele icoane. Lui Mihail i-a urmat sălbaticul Leon al V-lea Armeanul (814–820). Acesta a pornit o a doua luptă împotriva icoanelor, înșelat fiind de un monah eretic ce locuia închis într-o peșteră. Și iarăși a fost lăsată fără podoabă Biserica lui Dumnezeu. După Leon Armeanul a venit pe tronul împărătesc Mihail Amorianul (820–829). După el a venit Teofil (829–842), fiul său, care i-a lăsat în urmă pe înaintașii săi în nebunia sa împotriva icoanelor. Acest Teofil a osândit la multe pedepse groaznice pe mulți dintre Sfinții Părinți. După ce și-a săturat cruzimea timp de doisprezece ani, s-a îmbolnăvit

de boală grea. Împărăteasa Teodora era foarte întristată din pricina aceasta. Copleșită de durere, a adormit și a văzut în vis pe Preacurata Născătoare de Dumnezeu cu Pruncul cel mai înainte de veci în brațe, înconjurată de îngeri strălucitori care loveau și își băteau joc de Teofil, bărbatul ei. Când s-a trezit Teofil, și-a venit puțin în simțire și a strigat: «Vai de mine, ticălosul! Din pricina sfintelor icoane sunt bătut». Îndată împărăteasa a pus la căpătâiul lui icoana Născătoarei de Dumnezeu și s-a rugat ei cu lacrimi. Iar Teofil, deși era grav bolnav, văzând pe unul din cei ce stăteau în jurul lui că poartă engolpion, i l-a smuls și l-a sărutat. Și îndată gura lui, care scrâșnea împotriva icoanelor, și nerușinatul lui gât, care stătea deschis, au venit la starea lor firească de mai înainte, i s-au potolit neconținutele dureri și chinuri și a adormit mărturisind că bun lucru este a cinsti și a ne închina sfintelor icoane. Scoțând, deci, împărăteasa din lăzile ei cinstitele și sfintele icoane, l-a făcut pe Teofil să le sărute și să le cinstească din tot sufletul. După puțină vreme Teofil a murit. Teodora a chemat pe toți cei din surghiun, a eliberat pe cei din închisori și a poruncit să se trăiască în libertate. A izgonit de pe scaunul patriarhal pe Ioan, numit și Ianis, care era mai mult căpetenia vrăjitorilor și nelegiuitorilor. Pe tronul patriarhal s-a suit mărturisitorul lui Hristos, Metodie, care pătise multe mai înainte și fusese îngropat de viu.

Așa stând lucrurile, Ioanichie cel Mare, care a sihăstrit în Munții Olimpului, a avut o cercetare dumnezeiască. A venit la el marele sihastru Arsaachie și i-a spus: Dumnezeu m-a trimis la tine ca să mergem la preacuviosul bărbat Isaia, care sihăstrește închis într-o peșteră din Nicomidia, spre a învăța de la el cele ce sunt plăcute lui Dumnezeu și potrivite Bisericii Lui.

Și, într-adevăr, când au ajuns la el, au auzit din gura lui: Acestea zice Domnul: «Iată s-a apropiat sfârșitul dușmanilor icoanei Mele. Duceți-vă la împărăteasa Teodora, și la patriarhul Metodie și le grăiți așa: «Să opriți pe toți cei nesfințiți și așa, împreună cu îngerii, să-mi aduceți jertfă, cinstind icoana chipului Meu și Crucea».

Când au auzit acestea, s-au dus îndată la Constantinopol și au vestit cele ce li s-au spus patriarhului Metodie și tuturor aleșilor lui Dumnezeu. Iar ei adunându-se s-au dus la împărăteasă, pe care au aflat-o cu totul încredințată, căci din părinți era evlavioasă și iubitoare de Dumnezeu. Împărăteasa îndată și-a scos icoana Născătoarei de Dumnezeu ce-i atârna la gât și, în văzul tuturor, a sărutat-o spunând: «Să fie anatema toți cei care nu se închină și nu sărută icoanele, nu ca pe Dumnezeu, ci ca pe niște chipuri ale acelor care au iubit pe Dumnezeu!»

Toți cei care erau acolo s-au bucurat cu bucurie mare. Împărăteasa, la rândul ei, i-a rugat și ea să facă rugăciuni pentru Teofil, bărbatul ei. Au fost înduplecați din pricina credinței ei, cu toate că la început nu voiau. Și, într-adevăr, cel între sfinți Metodie a adunat poporul, tot clerul și pe arhierii în marea biserică a lui Dumnezeu, printre care erau și acești bărbați aleși: cei din Olimp, marele Ioanichie, Arsaachie și Navcratie, ucenicii lui Teodor Studitul, Teofan și Teodor, scriitori și mărturisitori, Mihail aghiopolitul și singhelul. Cu toții au făcut toată noaptea rugăciuni către Dumnezeu pentru Teofil, rugându-se cu lacrimi și cu fierbinte rugă. Așa au făcut tot timpul celei dintâi săptămâni a Postului Mare. Același lucru l-a făcut și împărăteasa Teodora, împreună cu femeile și cu celălalt popor.

În timp ce făceau aceste rugăciuni, vineri, pe la revărsatul zorilor, împărăteasa a adormit și i se părea că se găsește la picioarele Crucii și că treceau pe cale, cu mult zgomot, niște oameni care duceau felurite unelte de chin. În mijlocul lor era dus legat cu mâinile la spate și împăratul Teofil. Când l-a văzut, a mers și ea după cei care-l duceau pe Teofil. Ajungând la poarta de aramă, a văzut un bărbat strălucitor la față, care sta înaintea icoanei lui Hristos. Teofil s-a oprit înaintea lui. Împărăteasa s-a atins de picioarele celui bărbat și se ruga pentru împărat. Dar îndată ce a deschis Teodora gura, acel bărbat i-a zis: «Mare este, femeie, credința ta!» Află că pentru lacrimile și pentru credința ta, încă și pentru rugile și rugămințile robilor Mei și ale preoților Mei, iert pe Teofil, bărbatul tău!»

După aceea a spus și celor care-l duceau pe Teofil: «Dezlegați-l și dați-l femeii lui!»

Împărăteasa l-a luat și a plecat, bucurându-se și veselindu-se. Și, îndată, s-a trezit din somn. Acestea a văzut împărăteasa Teodora.

Iar patriarhul Metodie, în timp ce se făceau rugăciuni și cereri pentru Teofil, a scris pe o hârtie numele tuturor împăraților eretici, între care a pus și numele lui Teofil. Această hârtie a pus-o sub Sfânta masă fără să știe nimeni. Vineri vede și el un înger înfricoșător că intră în biserica cea mare. Se apropie de el și pare că-i spune: «Ți-a fost ascultată rugăciunea, episcopo! Împăratul Teofil a căpătat iertare! Nu mai supăra pe viitor Dumnezeu cu el!»

Patriarhul vrând să știe dacă este adevărată vedenia, s-a sculat din locul unde era, a luat hârtia, a desfăcut-o – o, judecățile lui Dumnezeu! – și a găsit șters cu totul de Dumnezeu numele lui Teofil.

Mult s-a bucurat împărăteasa când a auzit acestea și a cerut patriarhului să adune întreg poporul cu sfintele cruci și cu sfintele icoane în biserica cea mare, ca s-o împodobească din nou cu sfintele icoane și să facă tuturor cunoscută această nouă minune. Și într-adevăr, îndată s-au adunat toți în biserică cu lumânări în mâini. Au venit și împărăteasa cu fiul ei. Și, făcând litanie, au pornit de acolo până la așa-numitul Miliu, cu sfintele icoane, cu dumnezeieștile și cinstitele lemne ale crucii, cu Sfânta și dumnezeiasca Evanghelie, strigând: «Doamne miluiește-ne!». Apoi s-au întors din nou în biserică și au săvârșit dumnezeiasca Liturgie, așezând la locul lor sfintele și cinstitele icoane cu ajutorul unor bărbați cu o viață deosebit de sfântă. Apoi au fost cinstiți cei evlavioși care au crezut drept și au fost îndepărtați și cei neevlavioși și care n-au primit cinstirea sfintelor icoane. Și acești Sfinți Mărturisitori au hotărât atunci ca, în fiecare an, să se facă așa această sfântă prăznuire, ca nu cumva să cădem din nou în aceeași rătăcire.

Pentru rugăciunile Sfinților Tăi Mărturisitori, Cel ce ești Icoana întru totul asemenea Tatălui, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmos: În cuptorul persienesc...

Să dănțuiască împreună cu Sveselia Bisericii, întru dumnezeiasca dragoste, oastea cea îngerească, cu dumnezeiesc gând cântând: Bine ești cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Biserica celor întâi-născuți și adunarea se bucură, văzând acum pe dumnezeiescul popor cu un gând cântând: Bine ești cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Slavă...

Izbăviți fiind de negura eresului, cu voia Teodorei, împărăteasa cea vrednică de cinste, cântăm: Bine ești cuvântat în Biserica slavei Tale, Doamne.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mai presus decât cetele cele de sus te-ai înălțat, Preacurată, tu una făcându-te Maica Făcătorului tuturor. Deci, bucurându-ne, strigăm: Binecuvântată ești tu între femei, Preacurată Stăpână.

Catavasie:

În cuptorul persienesc tinerii lui «Avraam, cu dorirea drepte cre-
«dințe, mai mult decât cu văpaia
«focului fiind aprinși, au strigat:
«Binecuvântat ești în Biserica slavei Tale, Doamne».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Măinile întinzându-și Daniel...

Legile părintești ale Bisericii
Lpăzindu-le, zugrăvim icoanele lui Hristos și ale Sfinților Lui și le sărutăm cu gurile, cu inima și cu vrerea, strigând: Binecuvântați

toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Cinstea și închinarea icoanei, cu adevărat, aducând-o la acela al cui este chipul, o cinstim urmând învățăturile grăitorilor de Dumnezeu și lui Hristos cu credință strigăm: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul!

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Cinstita împărăteasă, mintea luminându-și cu lumina Dumnezeiescului Duh și roade de gânduri la Dumnezeu având, a iubit bună-podoaba și frumusețea Bisericii lui Hristos, binecuvântând împreună cu credincioșii pe Iisus, Dumnezeu și om.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu razele luminii celei înțeleghătoare strălucită fiind casa ta cea dumnezeiască, umbrește acum pe toți cu norul Duhului și sfințește pe cei credincioși, care cu un glas cântă: Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:

Să laudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Măinile întinzându-și Daniel, «gurile leilor cele deschise, în «groapă, le-a încuiat; și puterea focului au stins, cu buna faptă în «cingându-se tinerii cei iubitori de «dreapta credință, strigând: Bine- «cuvântați toate lucrurile Dom- «nului pe Domnul»!

Cântarea a 9-a:

Irmos: Hristos, piatra cea netăiată...

Cu sfințitele zugrăveli ale icoanelor împodobită văzând iarăși cinstita Biserică, cu cucernicie toți să alergăm și lui Hristos să-I strigăm: Pe Tine Te slăvim, întreit-Sfinte.

Podoabă și cinste Biserica dobândind Crucea Ta, cinstitele icoane și chipurile Sfinților, cu veselie, Stăpâne, și cu bucurie Te slăvește.

Slavă...

Luminează cu dumnezeiasca Ta slăvire pe împărații noștri, Îndurate, și cu tabere îngerești și cu tot felul de întrarmare îngrădește-i, supunându-le lor, Stăpâne, semeția păgânilor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ridicatu-s-a osândirea strămoașei Eva, de Dumnezeu Născătoare, că tu Curată ai născut pe Stăpânul tuturor în chip de negrit; a Căruia asemănare acum pe icoane o sărutăm.

Catavasie:

Hristos, piatra cea netăiată de «mână, cea din capul unghiului, «din tine, muntele cel netăiat, «Fecioară, s-a tăiat, unind firile «cele deosebite; pentru aceasta, «veselindu-ne, pe tine Născătoare «de Dumnezeu te mărim».

LUMINÂNDA ÎNVIERII

Slavă..., aceasta, glasul al 2-lea:

Podobie: Femei ascultați...

Săltați, bucurați-vă, cu veselie cântați, strigând: Cât sunt de

minunate și de slăvite lucrurile Tale, Hristoase! Și cine va putea să spună puterile Tale, Mântuitorule, Cel ce ai unit înțelegerea și împreună-glăsuirea noastră într-o Biserică?

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Săbiile vrăjmașului eres acum s-au sfârșit și pomenirea lui a pierit cu sunet; că, văzând biserica ta, Preacurată, foarte frumos împodobită cu harurile cinstitelor icoane, de bucurie toți suntem plini.

LA LAUDE

Se pun 4 stihiri ale Învierii, 1 a lui Anotlie și din Triod 3 podobnice, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Întru Tine se bucură acum Biserica, Iubitorule de oameni, întru Mirele și Ziditorul său; Care cu dumnezeiasca voie ai izbăvit-o de înșelăciunea idolească și Ție însuși ți-ai unit-o prin cinstitul Tău sânge. Cu veselie primind sfințită înălțarea icoanelor și bucurându-se, pe Tine Te laudă și Te slăvește cu credință.

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale (Ps. 137, 1).

Închipuirea trupului Tău înălțând-o, Doamne, cu dragoste o sărutăm, arătând taina cea mare a economiei Tale. Că nu Te-ai arătat nouă, Iubitorule de oameni, prin părere, precum zic luptătorii împotriva lui Dumnezeu, ucenicii lui Manent; ci, după adevăr și cu fire de trup, printr-însa ne ridicăm spre a Ta dorire și dragoste.

Stih: Veseli-mă-voi și mă voi bucura întru Tine, cânta-voi numele Tău, Preaînalte (Ps. 9, 2).

Zi plină de bucurie și de veselie astăzi s-a arătat, că luminează lumina dogmelor celor prea adevărate și strălucește Biserica lui Hristos, împodobindu-se acum cu înălțarea sfințelor icoane, și cu strălucirile chipurilor și se face credincioșilor unire de Dumnezeu dăruită.

Stih: Ridică-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până la sfârșit (Ps. 9, 32).

Și se cântă stihira zilei, glasul al 6-lea:

Moise, în vremea postului, a luat legea și pe popor l-a tras la sine; Ilie postind, cerurile a încuiat; și cei trei tineri ai lui Avraam pe tiranul cel fără de lege prin post l-au biruit. Prin el și pe noi, Mântuitorule, învrednicește-ne să ajungem la Învierea Ta, strigând așa: Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., tot aceasta. Și acum..., Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare, ecteniile și apolisul.

Litia se săvârșește în pridvor, după obicei, cântând Slavă..., Și acum..., stihira Evangheliei. Ceasul întâi, învățătura Sfântului Teodor Studitul și apolisul.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului, pe 6, și din Canonul zilei: Cântarea a 6-a, pe 4.

Apostolul, din Epistola către Evrei (XI, 24). Evanghelia de la Ioan.

Și se săvârșește Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. Asemenea și în celelalte duminici ale Sfântului Post, afară de Duminica Intrării în Ierusalim.

CHINONICUL

**Lăudați pe Domnul din ceruri.
Aliluia (Ps. 148, 1)**

sau

**Bucurați-vă, dreptilor, întru
Domnul. Celor drepti se cuvine
laudă (Ps. 32, 1).**

La masă se dezleagă la vin și la mâncăruri cu untdelemn, dar nu pentru pește.

L U N I

**în a doua săptămână
a Sfântului și Marelui Post**

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

După Psalmul 103, la Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10, cântând: 4 stihiri de umilință, ale pocăinței, din Octoih, și din Triod 3 stihiri podobnice, ale lui Iosif, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Dă-mi umilință, înstrăinare de răutăți și îndreptare de săvârșită mie, celui cufundat acum în patimile trupului și depărtat de la Tine, Dumnezeule, Împăratul tuturor; că n-am nădejde de nicăieri. Și mă mântuiește pe mine desfrânatul, pentru multă bunătatea Ta, Iisuse atotputernice, Mântuitorule al sufletelor noastre.

Dumnezeiescul Moise cu postul curățindu-se, a văzut pe Cel dorit. Deci acestuia râvnind, smeritul

meu suflet, sârguiește a te curăți de răutăți în ziua postului, ca să vezi pe Domnul, dându-ți ție iertare; pe Cel ce este bun, și iubitor de oameni și atotputernic.

Altă stihiră, a lui Teodor, glasul al 6-lea:

Podobie: Arhanghelicește să laudăm...

Să începem acum a doua săptămână a postului cu față luminată, săvârșindu-l din zi în zi, fraților; făcându-ne car de foc, ca și Ilie Tez-viteanul, cele patru virtuți mari, să înălțăm gândul cu nepătimirea, să înțărăm trupul nostru cu curăția, izgonind și biruind pe vrăjmașul.

Din Minei se pun trei stihiri: Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, din Minei:

Intrarea (VOHODUL), Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

**Dat-ai moștenire celor ce se tem
de numele Tău, Doamne (Ps. 60, 5).**

Stih 1: De la marginile pământului, către Tine am strigat (Ps. 60, 2).

Stih 2: Acoperi-mă-voi cu acoperământul aripilor Tale (Ps. 60, 4).

Stih 3: Așa voi cânta numele Tău în veacul veacului (Ps. 60, 8).

Și iarăși:

**Dat-ai moștenire celor ce se tem
de numele Tău, Doamne.**

Să se știe:

Aceste două Prochimene mari: Să nu întorci fața Ta... și Dat-ai moștenire..., cu stihurile lor, se cântă în tot Sfântul Post, unul după altul, începând de la săptămâna brânzei până la Duminica a cincea din post. De la Învrednicește-ne, Doamne... se încep meta-niile.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Veniți să ne curățim pe noi înșine cu milostenii și cu îndurări spre săraci, nu trâmbițând facerea noastră de bine. Să nu știe stânga lucrul dreptei; să nu risipească trufia rodul milosteniei; ci, întru ascuns, să strigăm către Cel ce știe cele ascunse: Părinte! iartă greșelele noastre, ca un iubitor de oameni!

A Mucenicilor, glasul al 8-lea:

Mucenicii Domnului, tot locul sfințiți și toată boala tămăduiți; și acum rugați-vă să se mântuiască din cursele vrăjmașului sufletele noastre, rugămu-vă pe voi.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Cele cerești te laudă pe tine, ceea ce ești plină de har, Maică ce nu știi de mire; iar noi slăvim nașterea ta cea necuprinsă de minte, Născătoare de Dumnezeu, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Și cealaltă rânduială, după obicei.

LUNI LA UTRENIE

După Catisma întâi, se pun Sedelnele de umilință, din Octoih, și a Născătoarei de Dumnezeu.

După a doua Catismă, Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Pe mine, cel omorât cu sufletul, prin rodul călcării de poruncă, Te rog înviază-mă, Hristoase,

ca un îndurat, prin post adevărat și prin pocăință; și-mi dă să umblu pururea în căile cele drepte și bune ale cinstitelor Tale porunci; ca, dobândind dumnezeiască slăvirea Ta, împreună cu toți cei ce Te iubesc pe Tine, să laud, Iisuse, bunătatea Ta pentru toți.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

În furtunile patimilor înviforat fiind eu, nepriceputul, Preacurată, te chem pe tine cu căldură: Nu mă lăsa să pier, pe mine, ticălosul, ceea ce ai născut adâncul milei; că, afară de tine, altă nădejde n-am câștigat. Să nu mă arăt, dar, batjocură și răs vrăjmașilor, eu, cel ce nădăjduiesc spre tine. Că poți câte voiești, ca ceea ce ești Maica Dumnezeului tuturor.

După a treia Catismă, Sedealna, glasul al 6-lea:

Podobie: Doamne, miluiește-ne pe noi...

Doamne, îndreptează-ne pe noi care începem postul săptămânii a doua: strălucește-ne nouă sfințenia și lumina îndreptărilor Tale. Și ne învrednicește pe noi, cei ce plecăm genunchii, să aducem Ție rugăciune bineprimită; căci Tu ești Tatăl nostru și noi fiii Tăi și pe Tine cu frică Te laudăm și numele Tău chemăm.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Început mântuirii s-a făcut vorbirea lui Gavriil către Fecioara. Că, auzind aceasta: Bucură-te, nu s-a ferit de această întâmpinare; nu

s-a îndoit ca Sarra în cort, ci așa a zis: Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău.

Psalmul 50.

Canonul Minciului și Tricântarea. Și se citește Cântarea întâi, din Psaltire.

TRICÂNTAREA

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea 1, glasul al 4-lea.

Irmos: Pe voievozii cei tari...

Unule, Bunule, Izvorul milei, Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ai ridicat păcatele lumii ca un Dumnezeu, mântuiește-mă pe mine, cel ce mă înec în furtuna păcatelor, îndreptându-mă la limanul pocăinței.

Postul cel curat este: depărtarea de păcate, înstrăinarea de patimi, dragostea cea către Dumnezeu, nevoința spre rugăciune, lacrimile cu umilință și îngrijirea de săraci; așa a poruncit Hristos în Scripturi.

Pe mine, cel ce sunt rănit la suflet de sabia păcatului și vătămat cu multe răutăți, Tămăduitorule al sufletelor noastre, tămăduiește-mă ca un făcător de bine, punându-mi doctoriile înțeleptelor Tale porunci, Iubitorule de oameni.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești cort neîntinat, Preasfântă Fecioară, curățește-mă pe mine, cel cuprins de ademenirile cumplitelor patimi, cu izvorul milei tale. Și-mi dă ploi de umilință, Stăpână, nimicind adâncul păcatului.

A doua Tricântare, glasul al 6-lea:

Alcătuire a lui Teodor.

Irmos: Ajutor și acoperitor...

Ca pe o bucurie de după sărbătoare primind, fraților, a doua săptămână a făcătorului de lumină post, cu dragoste să lăudăm pe Hristos, din îndemn dumnezeiesc veselindu-ne.

Vremea cea de umilință a postului aflând-o acum, să plângem mult, să suspinăm și să întindem mâinile către Însuși Mântuitorul, ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., a Treimii:

Unime în trei Ipostasuri, prea stăpânitoare Doamnă a tuturor, desăvârșită cârmuitoare; Ceea ce ești mai presus de toată domnia, Tu ne mântuiește pe noi, Părinte și Fiule și Duhule Preasfinte.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cine a născut fiu neasemănat după legea părintească? Însă pe Acesta Îl naște Tatăl fără de mamă; preaslăvită minune! Că tu, Preacurată, ai născut Dumnezeu și Om, totodată.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cum voi suferi mânia Ta, Hristoase al meu, când vei veni la judecată? Și ce răspuns voi afla să dau acolo, nelucrând, nici făcând voia Ta, Doamne? Pentru aceasta, mai înainte de sfârșit, iartă-mă.

Irmosul:

Ajutor și acoperitor s-a făcut «mie spre mântuire. Acesta este «Dumnezeul meu și-L voi slăvi pe «El, Dumnezeul părintelui meu,

«și-L voi înălța pe El; căci cu slavă
«S-a preaslăvit».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Mântuitorule al tuturor...

Trecând prin nestatornicia
vieții, am căzut în gânduri
tâlhărești și, răbindu-mă, m-am
stricat. Tămăduitorule al bolna-
vilor, dă-mi mână de ajutor, cu
rugăciunile tuturor sfinților Tăi.

Viforul cumplitului păcat tul-
bură mintea mea; ci, ca pe Petru,
Iisuse, mântuiește-mă pe mine, cel
ce cânt: Toate lucrurile binecu-
vântați și lăudați pe Domnul.

Cu înfrânare să omorâm pati-
mile, cu postul să întraripăm duhul
spre cer și să strigăm întru umi-
lința inimii: Greșit-am Ție, Dum-
nezeule, ca un îndurat iartă-ne!

A Născătoarei de Dumnezeu:

În pântecele tău sălășluindu-Se
Cel Preaînalt, mai încăpătoare
decât cerurile te-a arătat, Fecioară,
și ocrotitoare nebiruită celor ce
strigă: Toate lucrurile binecuvân-
tați și lăudați pe Domnul.

A doua Tricântare

Irmos: Pe Cel ce-L slăvesc...

Arată-mi sufletul, Doamne,
Anerobit de tirania patimilor,
ca, liber făcând voia Ta, să mă
bucur și să slăvesc stăpânirea Ta
în veci.

Neînfrânarea lui Isav urăște-o,
suflete al meu și râvnește cele bune
ale lui Iacov; biruiește pe Veliar
prin post; îmbogățește-te cu cele
dumnezeiești și laudă în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe
Sfântul Duh, Dumnezeu.

Pe un Dumnezeu după Ființă
cinstesc, trei Ipostasuri laud în
chip deosebit, altele, iar nu de alt
fel; deoarece Dumnezeirea este
Una, Stăpânire în trei Fețe: pentru
că este Tatăl și Fiul și Duhul.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din luminatul tău pântece, ca
un mire din cămară ieșind Hristos,
a strălucit lumină mare celor din
întuneric; că, strălucind Soarele
dreptății, Preacurată, a luminat
lumea.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Apă bând nu a înnebunit ni-
meni, dar Noe, ispitit de vin, s-a
aflat gol; și Lot din acesta a născut
semințele răutății. Deci fugi, o, su-
flete al meu, de asemănarea aces-
tora, lăudând pe Hristos.

Să laudăm, să binecuvântăm și să ne în-
chinăm Domnului, cântându-I și preaînăl-
țându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Cel ce-L slăvesc oștile cerești
«și de Dânsul se cutremură Heru-
«vimii și Serafimii, toată suflarea
«și zidirea lăudați-L, binecuvân-
«tați-L și-L preaînălțați întru toți
«vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Eva cu neputința neascultării...

Să postim de patimile mâniei,
Să ne desfătăm cu dragoste
nemincinoasă, să hrănim pe cei
săraci cu pâine, hrăbindu-ne noi
cu dumnezeiescul har și cu lacri-
mile să stingem lacrimile hotărârii
ce va să fie.

Ticălosule suflete, suspină, măneste-te, arată chip de pocăință; acum este ziua lângă uși; Cel ce judecă cu dreptate vine să dea fiecăruia cele vrednice după faptele lui, precum este scris.

N-am dobândit fapte bune, întinatu-mi-am haina, pe care am luat-o cu îmbrăcarea dumnezeiescului Botez; întru întunericul necunoștinței umblu. Ci îndreptăză-mă acum cu lumina feței Tale, Doamne, pe mine cel deznădăjduit.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Marie, Doamnă a toate, pe mine, cel ce m-am făcut rob tuturor păcatelor, scapă-mă, Fecioară; că tu ai născut, mai presus de orice, pe Cuvântul, pe Mântuitorul sufletelor noastre; pe Acela ce este bunătatea în ființă.

A doua Tricântare

Irmos: Nașterea din zămislirea cea...

Să pătimim acum ca niște Sostași ai lui Hristos, că, pe cât trece vremea, se împletesc cununile celor ce se nevoiesc, pe care le va da Hristos, când va veni cu slavă să judece tot pământul.

Cu totul m-am rănit, Hristoase, cu totul m-am umplut de bube. Vindecă-mi rănilile și bubele mele, patimile și mușcăturile cele din păcat; ca să aud și eu ca leprosul glasul Tău cel sfânt: Voiesc!, curățește-te!

Slavă..., a Treimii:

Unule, Născătorule al Unuia, Părinte al Fiului cel Unul-Născut, și Unule Fiule al Celui Unul, lumina și strălucirea luminii, și Unule

Duhule Sfinte numai al Unuia Dumnezeu, Care ești cu adevărat Domn al Domnului. O, Treime, Unime Sfântă, mântuiește-mă pe mine, cel ce grăiesc Dumnezeirea Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Minunea nașterii tale mă uimește, ceea ce ești cu totul fără prihană. Cum ai zămislit fără sămânță pe Cel necuprins? Spune cum ai rămas Fecioară, născând ca o maică? Acest lucru ce este mai presus de fire, primindu-l cu credință, închină-te Celui ce S-a născut; căci, câte le voiește, le și poate.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Postul a făcut pe Moise văzător de Dumnezeu; pe Ilie oarecând mergător în car de foc și pe Pavel minunat călător la cer. Pentru aceasta, suflete al meu, să postim de răutăți și ne vom răpi și noi la înălțimea nepătimirii.

Irmosul:

Nașterea din zămislirea cea fără «de sămânță este netâlcuită; rodul «Maicii celei fără de bărbat este ne«stricat; că nașterea lui Dumnezeu «înnoiește firile. Pentru aceasta, pe «tine toate neamurile, ca pe o «Maică mireasă a lui Dumnezeu, «cu dreaptă credință te mărim».

Luminânda glasului de trei ori

LA STIH O A V N Ă

Stihira zilei, glasul al 5-lea:

Minunată armă este rugăciunea și postul. Acestea pe Moise l-au făcut scriitor de lege, iar pe Ilie întru jertfe râvnitor. Întru acestea, stăruind credincioșii, să strigăm

Mântuitorului: Ție unuia am greșit, miluiește-ne pe noi (de două ori).

A Mucenicilor, glasul al 5-lea:

Binecuvântată este oastea Împăratului ceresc! Că, deși au fost pământenii Mucenicii, s-au nevoit a ajunge la vrednicia îngerească; de trupuri nebăgând seamă, prin pătimire s-au învrednicit de cinstea celor fără de trupuri. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântuiește sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ție ne rugăm ca Maicii lui Dumnezeu binecuvântată: Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Și cealaltă rânduială, după obicei, și otpustul

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul prorociei, glasul al 5-lea:

Cel ce ai zidit însuși inimile noastre, adu-Ți aminte că țărână suntem; nu ne osândi pe noi întru cele mai de jos ale pământului, Cel ce ești fără de păcat.

Slavă..., Și acum..., iarăși acesta.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Cei ce vă temeți de Domnul, lăudați-L pe El (Ps. 21, 25).

Stih: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, ia aminte la mine, pentru ce m-ai părăsit? (Ps. 21, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(IV, 2-V, 7)

Așa zice Domnul: În ziua aceea se va arăta mlădița Domnului în podoabă și în slavă și roadele pă-

mântului în mărire și în cinste pentru aceia din Israel care vor fi scăpat. Rămășița Sionului și cei ce vor fi scăpat cu viață din Ierusalim se vor chema sfinți și oricine va fi înscris să trăiască în Ierusalim. Când Domnul va fi spălat necurătenia fiicelor Sionului și va fi șters fărâdelegile din mijlocul lui prin duhul dreptății și al nimicirii, Domnul va veni pe Muntele Sionului și în adunările Sale ca un nor și ca un fum ziua, iar noaptea ca un foc strălucitor și ca o văpaie. Că peste tot locul slava Domnului va fi acoperământ: Fi-va în timpul zilei cort, care să-l apere de căldură și să-l adăpostească de vremea rea și de ploaie. Vreau să cânt pentru prietenul meu cântecul de dragoste pentru el, care este vița mea. Prietenul meu avea o vie pe o coastă mănoasă. El a săpat-o, a curățit-o de pietre și a sădit viță de bun soi. Ridicat-a în mijlocul ei un turn, săpat-a și un teasc. Și avea nădejde că va face struguri, dar ea a făcut aguridă. Și acum, voi, locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, fiți judecători între mine și via mea. Ce se putea face pentru via mea și n-am făcut eu? Pentru ce, atunci când nădăjduiam să-mi rodească struguri, mi-a rodit aguridă? Acum vă voi face să știți cum mă voi purta cu via mea: Strica-voi gardul ei și ea va fi pustiită, dărâma-voi zidul ei și va fi călcată în picioare. Și o voi pustii! Nu va mai fi tăiată, nici săpată și o vor năpădi spinii și bălăriile. De asemenea și norilor le voi da poruncă să nu-și mai verse ploaia peste ea. Dar via Domnului Savaot este casa lui

Israel, iar oamenii din Iuda sunt sădirea Sa dragă.

PROCHIMENUL, glasul al 6-lea:

Toiagul Tău și varga Ta, acestea m-au mângâiat (Ps. 22, 5).

Stih: Domnul mă paște și nimic nu-mi va lipsi (Ps. 22, 1).

M A R Ț I

**în a doua săptămână
a Sfântului și Marelui Post**

LA VECERNIE, LUNI SEARA

După Psalmul 103, se citește Catisma a 18-a: Către Domnul am strigat...

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6 și se cântă podobiile Triodului, glasul al 8-lea:

Alcătuirea lui Iosif.

Podobie: Ce vă vom numi pe voi...

Cui te-ai asemănat, o, ticălosule suflete, lenevind-te și nefăcând cele bune, ci primind pururea a petrece în rele? Judecata este lângă uși, căiește-te! Cu postul și cu rugăciunea curățește-te; și strigă Stăpânului tău: Greșit-am Ție, iartă-mă ca un îndurat și-mi dăruiește iertare de păcate.

Cel ce ai noianul bunătății, usucă noianurile rele ale păcatelor mele Hristoase, ca un Dumnezeu fără de păcat, și dă inimii mele umilință, oprind șuvoaiele nelegiuirii. Ca să laud și să slăvesc milostivirea Ta cea nespusă, îndelung-Răbdătorule, Făcătorule de bine al sufletelor noastre.

Altă stihiră, a lui Teodor, același glas:

Podobie: În raiul cel din Eden...

Dumnezeule, Cel ce ne-ai adus pe noi și acum a săvârși mersul cinsti-tului post și ne-ai dăruit a intra în sfânta călătorie a săptămânii a doua; Înсуți, Doamne, învrednicește-ne să trecem lesne și spre cea viitoare, trupului și sufletului nostru bine făcându-le, și tărie dându-le. Ca, săvârșind drumul bărbătește, să ajungem toți cu bucurie la domneasca zi a Învierii Tale și, purtând cununi, să Te lăudăm neîncetat.

Și trei stihiri din Minei.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

PROCHIMEN, glasul 1:

Domnul cel tare și puternic, Domnul cel tare în războaie (Ps. 23, 8).

Stih: Al Domnului este pământul și plinirea lui (Ps. 23, 1).

De la Facere, citire:

(III, 21–IV, 7)

Apoi a făcut Domnul Dumnezeu lui Adam și femeii lui îmbrăcăminte de piele și i-a îmbrăcat. Și a zis Domnul Dumnezeu: «Iată, Adam s-a făcut ca unul dintre Noi, cunoscând binele și răul. Și acum nu cumva să-și întindă mâna și să ia roade din pomul vieții, să mănânce și să trăiască în veci!». De aceea l-a scos Domnul Dumnezeu din grădina cea din Eden, ca să lucreze pământul, din care fusese luat. Și, izgonind pe Adam, l-a așezat în preajma grădinii celei din Eden și a pus heruvimi și sabie de flacără vâlvăitoare, să păzească

drumul către pomul vieții. După aceea, a cunoscut Adam pe Eva, femeia sa, și ea, zămislind, a născut pe Cain și a zis: «Am dobândit om de la Dumnezeu». Apoi a mai născut pe Abel, fratele lui Cain. Abel a fost păstor de oi, iar Cain, lucrător de pământ. Dar după un timp, Cain a adus jertfă lui Dumnezeu din roadele pământului. Și a adus și Abel din cele întâi-născute ale oilor sale și din grăsimea lor. Și a căutat Domnul spre Abel și spre darurile lui, iar spre Cain și spre darurile lui n-a căutat. Și s-a întristat Cain tare și fața lui era posomorâtă. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: «Pentru ce te-ai întristat și pentru ce s-a posomorât fața ta? Când faci bine, oare nu-ți este fața senină? Iar de nu faci bine, păcatul bate la ușă și caută să te târască, dar tu biruiește-l!».

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Caută spre mine și mă miluiește,
că părăsit și sărac sunt eu (Ps. 24, 17).

Stih: Către Tine, Doamne, am ridicat
sufletul meu, Dumnezeul meu (Ps. 24, 1).

De la Pilde, citire:

(III, 34–IV, 22)

Domnul se împotrivește celor mândri, iar celor smeriți le dă har. Cei înțelepți vor moșteni mărirea, iar cei nebuni vor avea parte de ocară. Ascultați, fiilor, învățătura tatălui, și luați aminte să cunoașteți buna chibzuială, căci eu vă dau învățătură bună: Nu părăsiți povața mea. Căci și eu am fost fecior la tatăl meu, singur, și cu du-

ioșie iubit la mama mea și el mă învăța și-mi zicea: «Inima ta să păstreze cuvintele inimii mele, păzește poruncile mele și vei fi viu. Adună înțelepciune, dobândește pricepere! Nu te uita și nu te depărta de la cuvintele gurii mele! Nu o lepăda și ea te va păzi; iubește-o și ea va sta de veghe. Iată începutul înțelepciunii: Agonisește înțelepciunea și cu prețul a tot ce ai, capătă priceperea. Prețuiește-o mult și ea te va înălța; ea te va ridica în slăvi dacă o vei îmbrățișa. Ea va pune cunună de daruri pe capul tău și te va împodobi cu diademă de mare cinste. Ascultă, fiul meu, și primește cuvintele mele și anii vieții tale se vor înmulți. Eu te voi învăța calea înțelepciunii și te voi purta pe căile dreptății. Când vei merge, pașii tăi nu vor șovăi și, chiar dacă vei alerga, nu te vei poticni. Ține cu tărie învățătura și nu o părăsi, păzește-o căci ea este viața ta. Nu apuca pe calea celor fără de lege, și nu păși pe drumul celor răi. Ocolește-o și nu merge pe ea, treci pe alături și du-te mai departe; căci ei nu dorm până nu făptuiesc rău și nu-i mai prinde somnul până nu fac pe cineva să cadă. Căci ei se hrănesc din pâinea agonisită prin fărădelege și beau vin dobândit prin asuprire. Calea dreptilor e ca zarea dimineții ce se mărește mereu până se face ziua mare; iar calea celor fără de lege e ca întunericul și ei nici nu bănuiesc de ce se pot împiedica. Fiul meu, ia aminte la graiurile mele; la povețele mele pleacă-ți urechea ta! Nu le scăpa din ochi, păstrează-le înlăun-

trul inimii tale, căci ele sunt viață pentru cei ce le pun în faptă și doctorie pentru tot trupul omenesc.

LA STIHOAVNĂ

Idiomela zilei, glasul al 3-lea:

Postul cel duhovnicesc să-l pos-tim, să rupem toată încurcătura și să fugim de smintelile păcatului; să iertăm și fraților noștri datori-le, ca și nouă să se ierte greșelile noastre. Că așa vom putea striga: Să se îndrepteze rugăciunea noastră ca tămâia înaintea Ta, Doamne (de două ori)!

A Mucenicilor:

Prorocii, Apostolii lui Hristos și Mucenicii au învățat să fie lăudată Treimea cea de o Ființă, au luminat neamurile cele rătăcite și păr-tași îngerilor au făcut pe fiii oame-nilor!

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nu uita pe săracii tăi până în sfârșit, Stăpână; ci, cu rugăciunile tale, izbăvește-ne de îngrozirea cea viitoare și de vătămarea cea de acum; din mânia Domnului ră-pește pe robii tăi, Născătoare de Dumnezeu.

Se cuvine a ști:

Din această luni, a doua săptămână a Postului, se cântă la Pavecerniță canoanele sfinților din Minei care sunt în această zi până la Duminica Tomii, împreună cu canonul Născătoarei de Dumnezeu, și anume: întâi Canonul Născătoarei de Dumnezeu și apoi al Sfântului din Minei.

MARȚI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele glasului de rând din Octoih.

După a doua Catismă, Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Înviat-ai din morți...

Oprind patimile cu frâul cu-ratului post, să ne sânguim toți să ne înălțăm mintea spre cin-stite vederi dumnezeiești, cu desă-vârșită credință, ca să disprețuim desfătarea vieții celei pământești și să dobândim viață cerească și stră-lucire dumnezeiască.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

În noianul cel cumplit al întris-tării căzând, pentru mulțimea fap-telor mele celor rele și fără de lege, am ajuns la nepricepere, iar acum sunt cuprins de deznădăjduire; Stăpână Născătoare de Dumnezeu, tu mă mântuiește, tu-mi ajută. Că tu ești milostivire păcătoșilor și curăție mântuitoare.

După a treia Catismă, Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Înviat-ai din morți...

Punându-ne înaintea postului masă de taină, ne cheamă pe noi să ne săturăm din destul. Deci, să mân-căm ca pe niște bucate darurile Duhului cele de-a pururea vii; să bem ca o băutură izvoarele lacri-milor cele ce dumnezeiește izvo-răsc și, veselindu-ne, să aducem laudă lui Dumnezeu neîncetat.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

De toată groaza și răutatea oa-menilor scapă-ne, Preasfântă

Fecioară; că pe tine te avem acoperământ și ocrotitoare, cei ce scăpăm la tine, Maica lui Dumnezeu, și la Cel ce S-a născut din tine, Dumnezeul nostru. Pe Care roagă-L să ne izbăvească pe noi de primejdii și de necazuri.

Psalmul 50.

Apoi Tricântarea. Și se citește Cântarea a doua din Psaltire.

TRICÂNTAREA

Alcătuirea lui Iosif.

Cântarea a 2-a, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Vedeți, vedeți că Eu sunt Dumnezeul vostru, Care «M-am născut mai înainte de veci «din Tatăl. Și, din Fecioară mai pe «urmă, fără de bărbat, M-am născut și am dezlegat păcatul strămoșului Adam, ca un iubitor de «oameni».

Suspină, lăcrimează, suflete, întoarce-te, căiește-te; s-a apropiat ziua; lângă uși este Judecătorul; gătește-te spre răspuns și strigă: Greșit-am Ție, îndurate, milostive, bunule, Tu mă miluiește.

Molima păcatului cel pierzător urăște-l, suflete al meu, desfătează-te întru sațiul postului cu cuvință; fă-ți mâncare mântuitoarele porunci, care îți mijlocesc îndulcirea bunătaților celor veșnice prin credință.

Îngeri, Puteri, Căpetenii, Arhangheli, Domnii, Tronuri, voi Stăpânii, Heruvimi și Serafimi, rugați pe dătătorul de bine și Dumnezeu, ca să ne dăruiască nouă iertare de greșeli și scăpare de patimi.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce singură ai născut pe Cuvântul cel fără de început, fiind cu totul fără prihană, întrupându-Se din tine, iar nu schimbându-Se din ceea ce a fost, rămânând Fecioară după naștere tu, care nu știi de mire; roagă-te pentru toți, să se izbăvească viața noastră din stricăciune.

A doua Tricântare, același glas.

Alcătuirea lui Teodor.

Irmos: Vedeți, vedeți că Eu sunt...

Văzut-am, cunoscut-am că bună este nouă spre pocăință vremea ce ai hotărât. Deci întru aceasta, Dumnezeule, primește rugăciunile noastre și le îndreptează înaintea Ta, ca niște tămâie bună, ca o jertfă bineprimită.

Mă înfricoșez și mă tem cugețând câte am greșit. Cum Te voi întâmpina? Cum mă voi arăta Ție celui înfricoșător și cum voi sta înaintea nefățarnicei Tale judecăți? Pentru aceasta, milostivește-Te spre mine, Îndurate, în ceasul când vei avea să judeci tot pământul.

Slavă..., a Treimii:

Unime mai presus de desăvârșire, Dumnezeire preaînaltă în trei Fete, Părinte, Cel ce ești nenăscut, și Fiule Unule-Născut, Duhule, Cel ce purcezi din Tatăl și prin Fiul Te arăți; o Ființă și o fire, o Domnie, o Împărăție, mântuiește-ne pe noi pe toți.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Negrăită este minunea nașterii tale, Maică Fecioară; că în ce chip,

oare, ai și născut și rămâi curată precum ai fost? Cum ai născut Prunc și nu știi nicicum ispita de bărbat? Precum știe Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce S-a născut din tine în chip nou, mai presus de fire.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Tu ai scos din mânia cea îngrozitoare pe ninivitenii care s-au pocăit și au postit. Iar pe sodomeii cei mult desfrânați cu foc i-ai ars; izbăvește-mă, Hristoase, de amenințarea acestora.

Irmosul:

Vedeți, vedeți că Eu sunt Dumnezeu vostru, care am sfințit «vouă pârgă, zeciuială zilelor a tot «anul; și aceasta am dat-o poporului Meu, spre omorârea patimilor «și spre început al mântuirii».

Cântarea a 8-a:

Irmos: De Dumnezeu grăitorii...

Cel ce ai îndreptat pe vameșul care a suspinat și Te-ai milostivit spre păcătoasa ce a lăcrimat din inimă, mântuiește, miluiește, Mântuitorule, sufletele celor ce Te laudă pe Tine.

Să aducem Domnului roade de fapte bune prin post și să ne ferim de gândurile cele vătămătoare, ca să aflăm desăvârșit dumnezeiasca desfătare.

Cetele îngerești, adunarea Apostolilor și ceata Mucenicilor se roagă Ție: Iisuse, dăruiește iertare poporului Tău.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Fecioara, care este munte netăiat, sfeșnic purtător de lumină, scară lesne de suit și locaș al lui Dumnezeu, credincioșii să o fericim.

A doua Tricântare

Irmos: Pe Domnul, Cel ce S-a preaslăvit...

Veniți toți să trâmbițăm cu laude, întru această zi binevestită a postului și, ospătându-ne cu dumnezeieștile cântări, să lăudăm și să preaînălțăm pe Hristos în veci.

Cine a mâncat pe omul lui Dumnezeu odinioară? Fiara, leul, că neascultând a primit mâncărurile de la profetul cel mincinos. Păzește-te, dar, suflete al meu, să nu te înșele șarpele lăcomiei pântecelui.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Ca pe o Unime în Ființă Te laud, ca pe o Treime în Fețe Te cinstesc, Părinte și Fiule și Preasfinte Duhule. Stăpânia cea fără de început a împărăției Tale o slăvesc în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu te-ai arătat munte al lui Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu, întru care Hristos sălășluindu-Se a făcut locașuri dumnezeiești pe cei ce cântă: Pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cinstind postul ca pe un păzitor al curăției și ca pe o maică a nepătimirii, veniți, popoarelor, să-l îmbrățișăm cu dragoste; pe Domnul

lăudându-L și preaînălțându-L întru toți vecii.

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-L și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Domnul, Cel ce S-a prea-«slăvit în muntele cel sfânt și în «rug prin foc a arătat lui Moise «taina nașterii pururea Fecioarei, «lăudați-L și-L preaînălțați întru «toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Nașterea pururea Fecioarei...

Postrăslește dumnezeiește spic copt de virtuți; pe care să-l dorim întru aceste sfinte zile, primind sfințenie.

Văzându-mă întinat cu multe păcate, rănit și osândit, Milostive, mântuiește-mă cu mila Ta, pentru rugăciunile sfinților Tăi.

Vai mie, preaticălosule suflete! Cum vei răspunde? Ce frică te va cuprinde când va șede Judecătorul, milioane de îngeri stându-I înaintea! Sârguiește-te, dar, mai înainte de sfârșit să te pocăiești.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, carul cel împărătesc, norul cel luminos, culmea cea domoală, muntele cel încheșat, neispitită de nuntă Fecioară, te rugăm: Tămăduiește patimile sufletelor noastre.

A doua Tricântare

Același irmos.

Post adevărat să postim Domnului, precum prin înfrânare de mâncăruri, așa și de limbă, de

mânie, de minciună și prin înstrăinarea de toată patima; pentru ca să vedem Paștile curați.

Postule, tu ai înflorit rodul lui Samuel, tu ai crescut pe Samson, viteazul cel mare, tu desăvârșești preoți și profeți. Tu ne sfințești pe noi toți, cinstite post.

Slavă..., a Treimii:

Întreita lumină a stăpâniei Tale celei Una, Doamne, strălucește-o în mintea noastră cu străluciri de taină; ca să ne întoarcem noi de la înșelăciunea cea de multe feluri la unirea Dumnezeirii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu ești, Născătoare de Dumnezeu, arma noastră și zidul, tu ești ajutoarea celor ce aleargă la tine. Pe tine și acum spre rugăciune te îndemnăm, ca să ne mântuim de vrăjmașii noștri.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Având pe Duhul Sfânt în post ospător bogat, să ne săturăm de darurile Lui și din destul să ne ospătam, lăudându-L ca pe Dumnezeu nostru.

Irmosul:

Nașterea pururea-Fecioarei, «ceea ce s-a arătat mai înainte «dătătorului Legii în munte, prin «foc și prin rug, spre mântuirea «noastră a credincioșilor, noi toți «cu cântări neîncetat o slăvim».

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 5-lea:

Pentru ce lenevindu-te, suflete al meu, slujești păcatului? Și pen-

tru ce, bolnav fiind, nu alergi la doctor? Iată, vremea bine-primită; iată acum ziua mântuirii cea adevărată. Scoală-te, spală-ți fața ta cu lacrimile pocăinței și, cu untdelemnul facerii de bine, aprinde-ți candela; ca să afli îndurare de la Hristos-Dumnezeu și mare milă (de două ori).

A Mucenicilor:

Mucenicii Tăi, Doamne, cetelor îngerești urmând, ca fără trupuri au răbdad chinurile, având singura nădejde numai desfătarea bunătăților celor făgăduite. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, pace dăruiește lumii Tale și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fericimu-te, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, și te slăvim credincioșii după datorie, pe tine, cetatea cea neclintită și zidul cel nesurpat, ocrotirea cea tare și scăparea sufletelor noastre.

Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului... Ceasul întâi și celelalte.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul prorociei, glasul al 6-lea:

Nu putem să Te lăudăm pe Tine după vrednicie, ci cerem, rugându-ne, să nu ne pierzi pe noi cu fărădelegile noastre, lesne iertătorule, Doamne.

Slavă..., Și acum..., iarăși acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Doamne, iubit-am bună cuviința casei Tale și locul locașului slavei Tale (Ps. 25, 8).

Stih: Judecă-mă, Doamne, că eu întru nerăutate am umblat (Ps. 25, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(V, 7-16)

Așa zice Domnul: Via Domnului Savaot este casa lui Israel, iar oamenii din Iuda sunt sădirea Sa dragă. El nădăjduia ca acesta să fie un popor fără păcate, dar iată-l plin de sânge. Nădăjduit-a să-I rodească dreptate, dar iată: răzvrătire. Vai vouă, care clădiți casă lângă casă și adunați țarini lângă țarini până nu mai rămâne nici un loc, ca să fiți numai voi stăpânitori în țară! Urechile mele au auzit de asemenea acest jurământ al Domnului Savaot: «Jur că aceste case multe, mari și frumoase vor fi puse și nimeni nu va mai locui în ele. Zece pogoane de vie vor rodi un bat și un homer de sămânță, numai o efă». Vai de cei ce dis-de-dimineață aleargă după băuturi îmbătătoare; vai de cei ce până târziu seara se înfierbântă cu vin! Cei care doresc, la ospetele lor, chitară, harpă, tobă, flaut și vin; ei nu iau în seamă faptele Domnului și nu văd lucrurile mâinilor Sale. Pentru aceasta, poporul meu va fi dus în robie fără să bage de seamă; mai-marii săi vor fi doborâți de foame, iar gloata se va usca de sete! De aceea și iadul și-a mărit de două ori lăcomia lui, căscat-a gura sa peste măsură; acolo se vor coborî mărirea Sionului și gloatele sale, chiotele de veselie... Omul cel muritor va fi smerit și umilit și ochii celor mândri vor fi pogorâți. Dar Domnul Savaot este mare prin judecata Sa și Dumnezeul cel Sfânt este Sfânt prin dreptatea Sa.

PROCHIMEN, glasul al 3-lea:

Domnul este lumina mea și Mântuitorul meu; de cine mă voi teme? (Ps. 26, 1).

Stih: Domnul este apărătorul vieții mele; de cine mă voi înfricoșa? (Ps. 26, 2).

MIERCURI

în a doua săptămână
a Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, MARȚI SEARA

Doamne, strigat-am... se pun stihirile
lui Iosif, glasul 1:

Podobie: Prealăudaților Mucenici...

Pe Cruce Ți-ai întins, Hristoase, preacuratele Tale mâini, adunând marginile. Pentru aceasta strig Ție: Mintea mea cea risipită adun-o, fiind atrasă de poftă ca o roabă, și pârtaș Pătimirilor Tale mă arată, curățindu-mă cu totul prin înfrânare!

Pe tineri oarecând, întărindu-i postul, i-a arătat mai puternici decât focul cel arzător, precum este scris. Postește, dar, smeritul meu suflet, aprinzând întru tine dragostea Stăpânului, prin care vei putea să scapi de gheena ce va să fie și să-ți arzi patimile cele pierzătoare.

Altă stihiră, a lui Teodor, glasul al 3-lea:

Podobie: Vitejilor Mucenici...

Vremea postului este bucurie. Pentru aceasta, îndestulându-ne de curăția cea luminată, de dragostea

cea curată, de rugăciunea cea luminoasă și de alte multe virtuți, să strigăm luminat: Cruce a lui Hristos preasfântă, ceea ce ai odrăslit desfătarea vieții, învrednicește-ne pe toți a ne închina ție cu inimă curată, dându-ne iertare și mare milă.

Și trei stihiri din Minei. Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta (Ps. 27, 12).

Stih: Către Tine, Doamne, am strigat, Dumnezeul meu, ia aminte (Ps. 27, 1).

De la Facere, citire:

(IV, 8–15)

După aceea, Cain a zis către Abel, fratele său: «Să ieșim la câmp!». Iar când erau ei în câmpie, Cain s-a aruncat asupra lui Abel, fratele său, și l-a omorât. Atunci a zis Domnul Dumnezeu către Cain: «Unde este Abel, fratele tău?». Iar el a răspuns: «Nu știu! Oare eu sunt păzitorul fratelui meu?». Și a zis Domnul: «Ce ai făcut? Glasul sângelui fratelui tău strigă către Mine din pământ. Și acum ești blestemat de pământul care și-a deschis gura sa, ca să primească sângele fratelui tău din mâna ta. Când vei lucra pământul, acesta nu-și va mai da roadele sale ție; zbuciumat și fugar vei fi tu pe pământ». Și a zis Cain către Domnul Dumnezeu: «Pedeapsa mea este mai mare decât aș putea-o purta. Dacă mă izgonești acum din pământul acesta, mă voi ascunde

de la fața Ta și voi fi zbuciumat și fugar pe pământ, iar oricine mă va întâlni, mă va ucide». Și i-a zis Domnul Dumnezeu: «Nu așa, ci tot cel ce va ucide pe Cain înșeptit se va pedepsi». Și a pus Domnul Dumnezeu semn lui Cain, ca tot cel care îl va întâlni să nu-l omoare.

PROCHIMEN, glasul al 7-lea:

Domnul tărie poporului Său va da; Domnul va binecuvânta pe poporul Său cu pace (Ps. 28, 11).

Stih: Aduceți Domnului, fii ai lui Dumnezeu, aduceți Domnului miei oilor, aduceți Domnului slavă și cinste (Ps. 28, 1).

De la Pilde, citire:

(V, 1-15)

Fiul meu, ia aminte la înțelepciunea mea și la sfatul meu cel bun pleacă urechea ta, ca să-ți poți păstra judecata și ca buzele tale să păzească știința. Nu te uita la femeia lingușitoare, căci buzele celei străine picură miere și cerul gurii sale e mai alunecător decât untdelemnul, dar la sfârșit ea este mai amară decât pelinul, mai tăioasă decât o sabie cu două ascuțisuri. Picioarele ei coboară către moarte; pașii ei duc de-a dreptul în împărăția morții. Ea nu ia seama la calea vieții, pașii ei merg în neștire, nici ea nu știe unde. Și acum, fiul meu, ascultă-mă și nu te îndepărta de la cuvintele gurii mele. Ferește-ți calea ta de ea și nu te apropia de ușa casei ei, ca să nu dai vârtutea ta altora și anii tăi unuia fără de milă; ca străinii să nu se îndestuleze de strădania ta și

ostenelile tale să nu treacă în casa altuia; ca să nu suspini la sfârșit, când trupul tău și carnea ta vor fi fără de vlagă și să zici: «Pentru ce am urât povața și de ce inima mea a urgisit cercetarea? De ce nu am ascultat de îndemnul dascălilor mei și spre cei ce mă învățau n-am plecat urechea mea? Puțin a trebuit să nu mă nenorocesc, în plină adunare și în mijlocul obștii». Bea apă din puțul tău și din pâraiașele care curg din izvorul tău.

LA STIHOAVNĂ

Stihira, glasul al 3-lea:

Doamne, Cel ce Te-ai răstignit cu trupul și împreună cu Tine ai răstignit pe omul nostru cel vechi; și cu sulița în coastă împungându-Te, ai împuns și pe șarpele cel pierzător de oameni. Pătrunde cu frica Ta trupul meu și cu dragostea Ta rănește sufletul meu. Ca, privind la Pătimirea Ta, cu înfrânare să săvârșesc măsura postului, oprind nu numai pântecul, ci și alte năvăliri ale păcatului; și să jertfesc Ție umilința inimii și smerenia duhului, pentru greșelile ce am făcut mai înainte; de care izbăvește-mă, Iubitorule de oameni (de două ori).

A Mucenicilor:

Prorocii, Apostolii lui Hristos și Mucenicii au învățat să fie lăudată Treimea cea de o Ființă; și au luminat neamurile cele rătăcite și părtași îngerilor au făcut pe fiii omenești.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Mare este puterea Crucii Tale...

Văzând pe Cel ce S-a născut din tine, ceea ce ești cu totul fără prihană, răstignit pe lemn, te-ai tânguit strigând: Preaiubite al meu Fiule, unde a apus frumusețea Ta cea luminată, care a împodobit firea omenească?

Și celelalte, după rânduială.

Spre știință:

Pomenirea Sfinților 40 de Mucenici poate să fie din miercurea săptămânii a doua a Postului și ajunge până marți în săptămâna a patra din post.

MIERCURI LA UTRENIE

Cântările Treimice.

După Catisma întâi, Sedelnele Crucii din Octoih.

După a doua Catismă, Sedealna, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău...

Hristoase, întinzându-Te pe Cruce mort, ai omorât pe vrăjmașul și pe șarpele, începătorul răutății, și ai înviat pe cei omorâți cu mușcarea aceluia. Pentru aceasta, Te rog, înviază, Mântuitorule, sufletul meu cel omorât, care caută spre Tine, cu rugăciune și cu post.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Dacă Te-a văzut mielușeaua pe Tine, Mielul, pe Cruce răstignit, Hristoase, în mijlocul făcătorilor de rele, a strigat lăcrimând și cu amar s-a tânguit: Fiule preaiubite! Ce minune este aceasta ce se vede?

Iar Tu ai răspuns: Maică preacurată, întru aceasta se va cunoaște viața a toată lumea.

După a treia Catismă, Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Cu trâmbiță de cântări să trâmbițăm, ziua cea vestită trecând, adică vremea postului; și să glăsuim strigând: Aceasta a înflorit viața noastră în lume, veștejind moartea neînfrânării. Cu puterea Crucii Tale, Hristoase Cuvinte, întru aceasta păzește pe robii Tăi.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Moarte de ocară prin răstignire de bunăvoie ai răbdut, Îndurate; pe Care, văzându-Te ceea ce Te-a născut, Hristoase, s-a rănit la inimă; că, plângând, ca o Maică s-a tânguit. Cu ale cărei rugăciuni, pentru îndurările milei Tale, milostivește-Te și ne mântuiește, Cel ce ai ridicat păcatul lumii.

La Canoane se citesc canonul din Minei și aceste Tricântări, după rânduiala lor; și se citește Cântarea a treia din Psaltire.

TRICÂNTAREA

Alcătuirea lui Iosif.

Irmos: Să se întărească inima mea...

Pe Cruce Ți-ai întins palmele, scoțând păcatul mâinii lui Adam, celei ce s-a întins la pomul cunoștinței de demult, pentru milostivirea îndurărilor, Cuvinte al lui Dumnezeu, preabunule.

Întărește gândirea mea cea clătinată de invidia șarpelui, oprește năvălirile patimilor cu Patima Ta,

Cel ce ai pătimit și nepătimire ai dăruit celor credincioși.

Harul postului a strălucit, gonind întunericul neînfrânării; iată vreme bineprimită și zi de mântuire. Să arătăm roade de pocăință și vom fi vii.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești îndreptarea celor ce cad, pe mine, cel scăpat în surpătura desfătărilor, și prin păcate cumplite căzut în prăpastie, ridică-mă, Preacurată, și la viață mă îndreptează.

A doua Tricântare

Alcătuirea lui Teodor, glasul al 3-lea:

Irmos: Întărește, Doamne, inimile...

Întărește, Doamne, inimile noastre cu Crucea Ta, ca să nu se abată de la Tine la cuvinte viclene sau la lucruri urâte.

Pătimirea Ta, Stăpâne, cerul și pământul simțind-o, s-au schimbat în chip vădit, Împărat al tuturor cu adevărat pe Tine arătându-Te.

Slavă..., a Treimii:

Întocmai cinstită, fără început, Preasfântă Treime, făcătoare de viață și Unime începătoare de lumină, Părinte și Fiule și Duhule, mântuiește-mă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Maica lui Dumnezeu, ceea ce singură ai născut fără bărbat pe Dumnezeu, nestricându-ți curăția fecioriei, rămânând curată precum ai fost mai înainte de naștere.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Haina Ta cea roșie, piroanele și Crucea, buretele și sulița, Iisuse, le

cinstesc și le laud, că au înviat toată lumea.

Irmosul:

Întărește, Doamne, inimile robilor Tăi și le luminează spre lauda «Ta, ca să Te slăvim pe Tine, Măntuitorule, în veci».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Tinerii cei cântăreți...

Cel ce ai primit pentru mulțimea milei a Te socoti cu cei fără de lege, șterge păcatele mele, ca să Te slăvesc cu credință întru toți vecii.

Zapisul păcatelor mele rupe-l cu sulița Ta și tămăduiește durerile inimii mele, Doamne, pentru că este rănită cu săgețile răutății viclenilor demoni.

Inima mea cea înnegrită cu întinarea păcatului, spal-o cu sângele cel ce a curs din coasta Ta, Hristoase al meu; ca să Te slăvesc întru toți vecii.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai odrăslit nearat Spicul cel ceresc, Care hrănește toate cu dumnezeiasca putere, Fecioară, îndestulează smeritul meu suflet cel flămând.

A doua Tricântare

Irmos: Pe Cel ce S-a pogorât...

Bucură-te Cruce, prin care s-a cunoscut într-o clipă tâlhărul cuvântător de Dumnezeu, strigând: Pomeneste-mă, Doamne, întru împărăția Ta! De a cărui parte, fă-ne și pe noi părtași.

Tu, împungându-Te cu sulița, ai întors sabia cea de văpaie, Hristoase, și iarăși ai deschis oamenilor raiul; în care intrând, ne îndulcim pururea de viața Ta cea fără de moarte.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Tatălui ne închinăm, împreună și Fiului și Duhului Sfânt într-o Ființă; fără tăcere strigând cu guri de lut: Slavă lui Dumnezeu în Treime, Celui din înălțime.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născut-ai Prunc rămânând Fecioară, numai tu, una, de Dumnezeu dăruită. Taina este mare, minune înfricoșătoare! Că ai născut pe Mântuitorul lumii, Dumnezeu întrupat.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cruce a lui Hristos, nădejdea marginilor lumii, învrednicește-ne pe noi ca să trecem lin sub cârmuirea ta noianul preabunului post, mântuindu-ne din valurile păcatelor.

Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-L și preaînălțându-L pe Dânsul într-o toți vecii.

Pe Cel ce S-a pogorât în văpaie «la tinerii evrei, cu putere dumnezeiască, pe Domnul, Cel ce S-a arătat, preoți binecuvântați-L și-L «preaînălțați într-o toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Izvorul cel primitor...

Postind, Elisei a înviat pe pruncul cel mort, precum este scris. Și noi postind, să ne sârguim,

credincioșilor, a omorî gândurile cele trupești, ca să dobândim acolo viață.

Vai mie, suflete, groaznică va fi judecata și răspunsul Judecătorului înfricoșător. Grăbește, pocăiește-te, împacă-te cu Hristos, Cel ce S-a răstignit pe Cruce pentru tine și a izbăvit pe credincioși din osândă.

Deschide-mi ușile pocăinței și închide intrările patimilor mele, Hristoase, Cel ce ai arătat tâlharului intrarea în rai, ușor de trecut, cu răstignirea Ta; ca să slăvesc bunătatea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pentru că sunt aruncat în adâncul răutății și de cugete potrivnice înviforat, demonilor plecându-mă și de desfătări fiind rob, ajută-mi, curată Fecioară Maică, povățuindu-mă la calea mântuirii.

A doua Tricântare

Irmos: La Muntele Sinai...

Datu-Te-ai de bunăvoie și Te-ai dadus pe Tine ucigașilor; la judecată ai stat de față, fiind bătut de mâinile pe care le-ai făcut; ai fost răstignit, batjocorit și împuns cu sulița, Doamne. Pătimim-ai cu trupul, toate răbdându-le cu milostivire, ca să ne mântuiești pe noi.

Adunarea îngerilor s-a cutremurat, văzându-Te pe Cruce; luminătorii lumina și-au ascuns și pământul s-a cutremurat; clătinatu-s-au toate de ocărârea Ta, Doamne; cu dumnezeieștile Tale Pătimiri ne-ai făcut mântuire, Dumnezeule.

Slavă..., a Treimii:

În Ființă este Unimea nedespărțită, Treimea, Dumnezeu cel Preaînalt, Care unindu-Se în fire, Se împarte în fețe după osebirii; că nedespărțindu-Se, Se desparte; Una fiind, Se întrecește: Aceasta este Tatăl și Fiul și Duhul cel viu, Care păzește toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cine a auzit, Fecioară Născătoare de prunc și maică fără de bărbat? Marie, tu ai săvârșit minunea aceasta. Dar spune-mi în ce chip? Nu cerca adâncurile nașterii de Prunc a mea; că aceasta fiind foarte adevărată, cuprinderea ei este neajunsă de mintea omenească.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cu rana Ta, toți ne-am vindecat de patimile păcatelor; că pe Cruce înălțându-Te, ai rănit pe vrăjmașul, începătorul răutății. Deci, învrednicește-ne să ajungem fără osândă și Învierea, trecând vremea postului.

Irmosul:

La Muntele Sinai, în rug Te-a «văzut Moise pe Tine, care ai ză-mislit în pânțele focul Dumnezeirii, «fără ardere; iar Daniel Te-a văzut «munte netăiat; Isaia Te-a numit «toiag odrăslit, cel din rădăcina lui «David».

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira, glasul al 7-lea:

Doamne, Cel ce cu Crucea Ta ai stricat moartea, care a venit în lu-

me din pricina mâncării din pom, pe care ai oprit-o în rai, Însoți cu postul de acum ferește-ne pe noi de toată plăcerea cea stricătoare de suflet; și, Te rugăm, învrednicește-ne a lucra mâncarea ce va să fie întru viața veșnică, ca să dobândim cununile desfătării celei nestricăcioase, pe care le-ai gătit postitorilor celor adevărați (de două ori).

A Mucenicilor:

Luminători ai lumii s-au arătat prealăudații Mucenici ai lui Hristos, strigând: Doamne, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Nu ne vom opri...

Dacă Te-a văzut Preacurata, pironit pe lemn de bunăvoie, tânguindu-se a lădat puterea Ta, Doamne.

Și celelalte ale Utreniei și Apolisul.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul prorociei, glasul al 6-lea:

Cel Preaînalt, Care locuiești Cîn ceruri, Care ai zidit toată suflarea, mântuiește-ne pe noi, Dumnezeule; că spre Tine am nădăduit, Mântuitorul nostru.

Slavă..., Și acum..., iarăși acesta.

PROCHIMEN, glasul al 5-lea:

Către Tine, Doamne, voi striga și către Dumnezeul meu mă voi ruga (Ps. 29, 8).

Stih: Înălța-Te-voi, Doamne, că m-ai sprijinit pe mine (Ps. 29, 1).

Din Profeția lui Isaia, citire:

(V, 16-25)

Domnul Savaot Se va înălța prin judecata Sa și Dumnezeu cel Sfânt se va slăvi prin dreptatea Sa. Vor paște cei împrăștiați precum taurii și în pustiurile celor primejduiți se vor mâna miei. Vai de cei ce își atrag pedeapsa ca și cu niște frânghii și plata păcatului ca și cu niște ștreanguri, căci ei zic: «Grăbească Domnul să-și facă lucrul Său curând, ca să vedem și să se plinească voia Sfântului lui Israel, ca să-l cunoaștem». Vai de cei ce zic răului bine și binelui rău; care numesc lumina întuneric și întunericul lumină; care socotesc amarul dulce și dulcele amar! Vai de cei care sunt înțelepți în ochii lor și pricepuți după gândurile lor! Vai de cei viteji la băut vin și meșteri la făcut băuturi îmbătătoare! Vai de cei ce dau dreptate celui nelegiuit pentru mită și lipsesc de dreptate pe cel drept! Pentru aceasta, după cum paiele sunt mistuite de foc și iarba uscată de flăcări, așa rădăcina lor va fi topită ca pleava și floarea lor va fi spulberată precum este cenușa, căci au călcat legea Domnului Savaot și au nesocotit cuvântul Sfântului lui Israel! De aceea, mânia Domnului s-a aprins împotriva poporului Său! El întinde mâna Sa spre el, îl lovește și munții se clatină. Cadavrele lor sunt ca gunoiul pe cale. Cu toate acestea mânia Lui nu se domolește și mâna Lui stă mereu întinsă.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Spre Tine, Doamne, am nădărduit, ca să nu fiu rușinat în veac (Ps. 30, 1).

Stih: Întru îndreptarea Ta izbăvește-mă și mă scoate (Ps. 30, 1).

J O I

în a doua săptămână
a Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, MIERCURI SEARA

Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă stihira, glasul 1; apoi a Mucenicilor și trei podobnice.

Stihira, glasul 1, însuși glasul:

Postul cel duhovnicesc primindu-l, fraților, cu limba să nu grăiți cele înșelătoare, nici să puneți împiedicare fratelui spre sminteală; ci, cu pocăința luminându-ne făclia sufletului, cu lacrimi să strigăm lui Hristos: Iartă-ne greșelile noastre, ca un iubitor de oameni (de două ori).

A Mucenicilor:

Prealăudaților Mucenici, pe voi pământul nu v-a acoperit, ci cerul v-a primit; deschis-au vouă ușile raiului și, înăuntru fiind, de lemnul vieții vă îndulciți. Lui Hristos rugați-vă, să dăruiască sufletelor noastre pace și mare milă.

Alte stihiri podobnice, ale lui Iosif, glasul al 3-lea:

Podobie: Mare este puterea Crucii...

Cu rugăciunile dumnezeieștilor Apostoli, Doamne, învrednicește-ne

pe noi să săvârșim bine vremea postului, întru umilința gândului, ca un îndurat; ca mântuindu-ne, toți să Te preaslăvim pe Tine.

Mare și înfricoșătoare este venirea Ta, Doamne, întru care șezând va să faci judecată dreaptă. Deci să nu mă judeci pe mine, cel osândit; ci ca unui Dumnezeu să-Ți fie milă de mine; pentru rugăciunile cele bineprimite ale Apostolilor Tăi.

Altă stihiră, a lui Teodor, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea punându-și...

Apostoli ai lui Hristos, luminătorii pământenilor, vistieriile care ați îmbogățit lumea, cu preaînțeleaptă cunoștință a Dumnezeului nostru, izbăviți de supărări pe cei ce vă laudă pe voi, cu sfinte rugăciunile voastre, și ne îndrumați vremea postului, păstrându-ne viața în pace și cu tărie; ca ajungând cu bună plăcere la Pătimirea lui Hristos, cu îndrăznire să aducem cântări Dumnezeului nostru.

Și 4 stihiri din Minei. Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

Intrarea (Vohodul).

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Veseliți-vă în Domnul și vă bucurați, dreptilor (Ps. 31, 12).

Stih: Fericiți căroră s-au iertat fărădelegile și căroră s-au acoperit păcatele (Ps. 31, 1).

De la Facere, citire:

(IV, 16-26)

Și s-a dus Cain de la fața lui Dumnezeu și a locuit în ținutul Nod, la răsărit de Eden. După aceea a

cunoscut Cain pe femeia sa și ea, zămislind, a născut pe Enoh. Apoi a zidit Cain o cetate și a numit-o, după numele fiului său, Enoh. Iar lui Enoh i s-a născut Irad; lui Irad i s-a născut Maleleil; lui Maleleil i s-a născut Matusal, iar lui Matusal i s-a născut Lameh. Lameh și-a luat două femei: numele uneia era Ada și numele celeilalte era Sela. Ada a născut pe Iabal; acesta a fost tatăl celor ce trăiesc în corturi, la turme. Fratele lui se numea Iubal; acesta este tatăl tuturor celor ce cântă din chitară și din cimpoi. Sela a născut și ea pe Tubalcain, care a fost făurar de unelte de aramă și de fier. Și sora lui se chema Noema. Și a zis Lameh către femeile sale: «Ada și Sela, ascultați glasul meu! Femeile lui Lameh, luați aminte la cuvintele mele: Am ucis un om pentru rana mea și un tânăr pentru vânătaia mea. Dacă pentru Cain va fi răzbunarea de șapte ori, apoi pentru Lameh de șaptezeci de ori câte șapte!». Adam a cunoscut iarăși pe Eva, femeia sa, și ea, zămislind a născut un fiu și i-a pus numele Set, pentru că și-a zis: «Mi-a dat Dumnezeu alt fiu în locul lui Abel, pe care l-a ucis Cain». Lui Set, de asemenea, i s-a născut un fiu și i-a pus numele Enos. Atunci au început oamenii a chema numele Domnului Dumnezeu.

PROCHIMEN, glasul 1:

Fie, Doamne, mila Ta spre noi, precum am nădăjduit și noi întru Tine (Ps. 32, 21).

Stih: Bucurați-vă dreptilor întru Domnul; celor drepti li se cuvine laudă (Ps. 32, 1).

De la Pilde, citire:

(V, 15-VI, 3)

Fiule, bea apă din puțul tău și din pâraiașele care curg din izvorul tău. Să nu se risipească izvoarele tale pe uliță, nici pâraiele tale prin piețe. Să fie numai pentru tine singur, iar nu pentru străinii care sunt cu tine! Binecuvântat să fie izvorul tău și să te mângâi cu femeia ta din tinerețe. Cerboaică preaiubită și gazelă plină de farmec să-ți fie ea; dragostea de ea să te îmbete totdeauna și iubirea ei să te desfăteze. Pentru ce, fiul meu, să te momească femeie străină și tu să îmbrățișezi sânul unei necunoscute? Căci cărările omului sunt înaintea Domnului și El ia seama la toate căile lui. Cel fără de lege este prins în lațurile fărâdelegilor lui și de funiile păcatelor lui este înfășurat. El va muri în păcatele lui și de mulțimea nebuniei lui va pieri. Fiul meu, dacă te-ai pus chezaș pentru prietenul tău, dacă ai dat mâna pentru altul, atunci te-ai prins prin făgăduieli ieșite din gura ta și te-ai legat prin cuvintele gurii tale. Fă, dar, fiul meu, aceasta: o, izbăvește-te!

Și celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite. Iar dacă nu va fi Liturghie, la Stihovă cântăm Slavă... Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu, glasul I: Rugăciunile păcătoșilor primindu-le și suspinul celor necăjiți netrecându-l cu vederea, Preasfântă Fecioară, roagă-te Celui ce S-a născut din pântecul tău cel curat ca să ne mântuiască pe noi.

JOI LA UTRENIE

Cântările Treimice ale glasului. După Catisma întâi, Sedelnele Apostolilor din Octoih, cu a Născătoarei de Dumnezeu.

După a doua Catismă, se cântă aceste Sedelne, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Hristos-via pe voi v-a rodit
Hstruguri frumoși, ca să pi-
cați pe pământ vin de mântuire,
Apostoli, de Dumnezeu purtători.
Pentru aceasta, vă rog: scăpați-mă
de beția plăcerilor, dăruind sufle-
tului meu râuri de umilință în ziua
cea dumnezeiască a postului; ca,
mântuindu-mă, să aflu viață.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bogația cea nemăsurată a mi-
lostivirii tale și tăria cea nebiruită
a puterii tale în minte luând, am
alergat la acoperământul tău, de
necaz fiind cuprins și groaznic în-
curcat, strig dintru adâncul inimii
mele cu lacrimi: Fecioară, Născă-
toare de Dumnezeu, ajută-mi, ceea
ce una ești ocrotitoare lumii.

După a treia Catismă, Sedealna,
glasul al 6-lea:

Podobie: Doamne, au stat de față...

Doamne, fii nouă lesne iertător,
întru această dumnezeiască vre-
me, și ne învrednicește a izvorî Ție
pururea lacrimi din inimă, spre
spălarea necurățiilor sufletești și
spre odrăslirea sfintelor porunci.
Ca așa postind, după vrednicie să
plăcem Ție. Și binevoiește să ve-
dem toți preacinstită pătimirea Ta;
pentru rugăciunile mântuitorilor
lumii, Apostolilor Tăi, slavă Ție.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Ușa milostivirii...

Preacurată cinstită Fecioară, Maică Născătoare de Dumnezeu, varsă izvorul milostivirii tale din destul spre noi și ne dăruiește iertare de greșeli; că tu ești ocrotitoarea noastră și dumnezeiesc acoperământ.

Psalmul 50.

Canoanele Mineiului și aceste Tricântări.
Se citește și cântarea a 4-a din Psaltire.

TRICÂNTAREA

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea a 4-a, glasul al 3-lea:

Irmos: Oare în râuri te vei mânia...

Beția desfătărilor celor stricătoare de suflet stingând-o, să ne săturăm de băutura umilinței din post.

Postește, suflete, de neînfrânarea mâncării, desfătează-te întru privirea celor bune, ca să dobândești masa cea de sus.

Cărbuni ai focului celui fără materie fiind, ardeți materia patimilor mele, dumnezeiești Apostoli ai Mântuitorului.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai dat lui Hristos trup din trupul tău, omoară patimile trupului meu, Născătoare de viață, Preacurată Fecioară.

A doua Tricântare, alcătuire a lui Teodor,
glasul al 6-lea:

Irmos: Auzit-a prorocul de venirea Ta...

Cei doisprezece Apostoli: Petre, Pavele, Iacove și Ioan, Andreie, Bartolomee, Filipe, Toma

și Mateie și Iacove, cu Simon și cu Iuda, rugați-vă lui Hristos, ca să ne mântuiască.

Mrejele învățăturilor aruncându-le în marea vieții, minunat ați vânat o sută și cincizeci și trei, adică pe neamuri tainic, ca pe niște pești, ca și mai înainte; pe acestea aducându-le Domnului, Sfinților Apostoli.

Slavă..., a Treimii:

Pe Fiul din Tatăl și pe Duhul slăvesc, ca din soare lumina și raza; pe una prin naștere, că și naștere este; iar pe alta prin purcedere, că și purcedere este; pe dumnezeiasca Treime cea împreună fără de început, Căreia se închină toată făptura.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară să nască prunc și curăția să-și păzească, numai tu cinstită te-ai arătat, născând pe Dumnezeu și Omul, pe Unul și Același într-amândouă firile. Minunea ta, Fecioară Maică, minunează tot auzul și cugetul.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Voi sunteți lumina lumii, precum v-a zis Hristos, cu strălucirea cuvântului; ci rugați-vă, Apostolilor, ca să trecem noi cu suflet bucuros măsura postului și să ne închinăm Învierii Lui.

Irmosul:

Auzit-a prorocul de venirea Ta, «Doamne, și s-a temut; că aveai să «Te naști din Fecioară și oameni să Te arăți, și a grăit: Auzit-am auzul Tău și m-am temut. «Slavă puterii Tale, Doamne».

Cântarea a 8-a:

Irmos: În văpaie tinerii evreiești...

Omorându-mă cu multe păcate, aduc sufletul meu mort în viață. Pentru aceasta, miluiți-mă cu rugăciunile voastre purtătoare de viață, văzătorilor de Dumnezeu Ucenici ai Mântuitorului.

Cuprins fiind de negura păcatului, de iadul deznădăjduirii m-am apropiat cu adevărat. Pentru aceasta luminați-mă, cei ce sunteți raze de taină ale Soarelui slavei, văzătorilor de Dumnezeu.

Oprește-te de la patimi și te mântuiește, ticălosule suflet. Că numai ferirea de bucate este post nepriimit la cei ce caută dreptatea, dacă nu va fi și îndreptare de greșeli.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Rug arzând cu foc, mai înainte te-a văzut Moise pe tine, Fecioară, Maica lui Dumnezeu. Pentru aceasta stinge cuptorul patimilor mele și din focul gheenei răpește-mă și mă mântuiește.

A doua Tricântare

Irmos: Pe Cel ce-L slăvesc...

Din Tine, ca și din Iacov cele douăsprezece seminții, s-au arătat, Hristoase, în lume cei doisprezece Apostoli. Prin care s-a născut a doua oară tot credinciosul prin cuvânt, care Te laudă pe Tine în veci.

Carele lui Faraon celui ce se înțelege cu taină înecându-le, ca în Marea Roșie, ați scos, Apostolilor, pe poporul Domnului la pământul

cunoștinței de Dumnezeu, laudându-L pe El în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Pe un Dumnezeu după Ființă cinstesc; laud trei Fețe cu osebiră; altele, iar nu de alt fel; de vreme ce Dumnezeirea este Una, o Stăpânie în trei Fețe, pentru că este Tatăl și Fiul și Duhul.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din luminatul tău pântece, ca un mire din cămară ieșind Hristos, a strălucit lumină celor din întuneric; pentru că răsărind Soarele dreptății, a luminat lumea, Preacurată.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cei ce sunteți tăinuitori ai lui Hristos și împreună-șezători, care vă rugați cu deadinsul totdeauna pentru noi, păcătoșii, rugați-vă și acum să trecem tot postul întru curăție.

Irmosul:

Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Cel ce-L slăvesc oștile cerești «și de Dânsul se cutremură Heruvimii și Serafimii, toată suflarea și «zidirea laudați-L, binecuvântați-L «și-L preaînălțați întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: În Muntele Sinai...

Apostoli, cei ce sunteți râuri ale Izvorului Celui înțelegător și care vă îndestulați cu apa cea vie în inimă curată, uscați izvoarele păcatului meu cu rugăciu-

nile voastre și mă povățuiți la căile mântuirii.

Furtuna păcatului înviforează ticălosul meu suflet. Întinde-mi dreapta, ca și lui Petru, Ocârmuitorule bune; ca să nu mă acopere adâncul deznădăjduirii și să nu mă fac mâncare chitului celui stricător de suflet, Hristoase mult-Milostive.

Ceata Apostolilor Te roagă pe Tine, Iisuse, Împărate al tuturor, și cetele îngerilor, pentru mulțimea îndurărilor Tale, dăruiește poporului Tău izbăvire de rele, îndreptare vieții și împărtășirea Împărăției Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioria și nașterea s-au unit mai presus de fire, într-o tine, chi-vot al cinstitei sfințenii, Maică Fecioară curată. Pentru aceasta cu credință strig ție: Sfînțește-mă și mă răscumpără din toată lucrarea patimilor ce mă necăjesc!

A doua Tricântare

Irmos: Nașterea cea din zămislire...

În lume ca cei fără de trupuri și în trup ca niște îngeri, pe singur Cuvântul în inimă purtându-L, ați atras neamurile la credința lui Hristos; pe înțelepți și ritori, ca pe niște nebuni muștrându-i cu știința, preafERICIȚI Apostoli.

Petre, piatra credinței și temelie, Pavele, propovăduitorule și învățătorule al neamurilor, fii ai lui Zevedeu împreună cu ceilalți opt, rugați-vă îndelung lui Hristos, ca să trecem cu bună-sănătate vremea postului.

Slavă..., a Treimii:

Unule Născător al Unuia, Părinte al Fiului cel Unul-Născut, și Unule Fiule al Unuia, luminează și raza luminii, și Unule Duhule Sfinte, numai al Unuia Dumnezeu, fiind cu adevărat Domn al Domnului; O, Treime, Unime Sfântă! Mântuiește-mă pe mine, cel ce grăiesc despre Dumnezeirea Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Minunea nașterii tale mă uimește, ceea ce ești cu totul fără prihană. Cum ai zămislit fără sămânță pe cel necuprins? Spune, cum ai rămas Fecioară, născând ca o măică? Acest lucru mai presus de fire, cu credință primindu-l, Celui ce S-a născut te închină; căci câte le voiește le și poate.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cu puterea Duhului la împărați și la domni mergând, netemându-vă nicidecum nici de foc, nici de sabie, ați biruit toată înșelăciunea și ați mântuit pe oameni, voievozi ai Domnului fiind, preafERICIȚI Apostoli.

Irmosul:

Nașterea cea din zămislire fără «de sămânță este netălcuită, rodul «Maicii celei fără de bărbat este ne-«stricat; că nașterea lui Dumnezeu «înnoiește firile. Pentru aceasta pe «tine toate neamurile, ca pe o «Maică mireasă a lui Dumnezeu, «cu dreaptă credință te mărim».

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira, glasul al 8-lea:

Vreme de pocăință și pricinuitoare de viață veșnică este nouă nevoița postului, numai de vom întinde mâinile spre facere de bine; că nimic nu mântuiește sufletul așa ca darea la cei lipsiți, că milostenia unită cu postul izbăvesc pe omul din moarte. Pe aceasta să o îmbrățișăm, că acesteia nimic nu este asemenea. Că puternică este să mântuiască sufletele noastre (de două ori).

A Mucenicilor:

Cu platoșa credinței îmbrăcându-vă bine și cu însemnarea Crucii întrarmându-vă, ostași viteji v-ați arătat; tiranilor bărbătește ați stat împotriva și înșelăciunea diavolului ați surpat; biruitori făcându-vă, cununilor v-ați învrednicit. Rugați-vă lui Hristos pentru noi, ca să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară Sfântă, Născătoare de Dumnezeu, la acoperământul tău alergând, știu că voi afla mântuire; pentru că tu, Preacurată, poți să-mi ajuți.

Și celelalte ale Utreniei și apolisul.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul prorociei, glasul 1:

Pe noi cei căzuți, ridică-ne; pe cei ce ne-am depărtat, întoarce-ne la Tine, Dumnezeule, ca un iubitor de oameni; Cel ce împreună ții marginile pământului.

Slavă..., Și acum..., iarăși acesta.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Căutat-am pe Domnul și m-a auzit și din toate necazurile mele m-a scăpat (Ps. 33, 4).

Stih: Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea, pururea lauda Lui în gura mea (Ps. 33, 1).

Din Profeția lui Isaia, citire:

(VI, 1-12)

În anul morții regelui Ozia, am văzut pe Domnul stând pe un scaun înalt și măreț și poalele hainelor Lui umpleau templul. Serafimii stăteau înaintea Lui, fiecare având câte șase aripi; cu două își acopereau fețele, cu două picioarele, iar cu două zburau și strigau unul către altul, zicând: «Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Savaot, plin este tot pământul de slava lui!». Din pricina acestor strigăte, porțile se zguduiau din țățânele lor, iar templul s-a umplut de fum. Și am zis: «Vai mie, că sunt pierdut! Sunt om cu buze spurcate și locuiesc în mijlocul unui popor cu buze necurate. Și pe Domnul Savaot L-am văzut cu ochii mei!». Atunci unul dintre Serafimi a zburat spre mine având în mâna sa un cărbune, pe care îl luase cu cleștele de pe jertfelnic. Și l-a apropiat de gura mea și a zis: «Iată s-a atins de buzele tale, și va șterge toate păcatele tale și fărădelegile tale le va curăți». Și am auzit glasul Domnului care zicea: «Pe cine îl voi trimite și cine va merge pentru Noi?». Și am răspuns: «Iată-mă, trimite-mă pe mine!». Și El a zis: «Du-te și spune poporului acestuia: Cu auzul veți

auzi și nu veți înțelege și, uitându-vă, vă veți uita, dar nu veți vedea. Că s-a învârtoșat inima poporului acestuia și cu urechile sale greu a auzit și ochii săi i-a închis, ca nu cumva să vadă cu ochii și cu urechile să audă și cu inima să înțeleagă și să se întoarcă la Mine și să-l vindec». Și am zis: «Până când, Doamne?». Atunci El mi-a răspuns: «Până când cetățile vor fi pustiite și vor rămâne fără locuitori și casele fără oameni și pământul pustiu; până când Domnul va izgoni pe oameni și pustiirea va fi mare în mijlocul acestei țări».

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Ridică-Te, Doamne și ia aminte spre judecata mea (Ps. 34, 22).

Stih: Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac mie strâmbătate (Ps. 34, 1).

V I N E R I

**În a doua săptămână
a Sfântului și marelui Post**

LA VECERNIE, JOI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6 și se cântă aceste trei podobnice din Triod, ale lui Iosif, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor...

În coastă împuns fiind și pe Ilemn răstignindu-Te, viață mi-ai izvorât mie, celui omorât prin răutatea șarpelui cu mâncarea din pom. Pentru aceasta, Te slăvesc pe Tine, Hristoase, și mă

rog îndurării Tale: Arată-mă închinător Pătimirilor și Învierii Tale, pe mine, care săvârșesc cu umilință curgerea postului.

Izgonit-ai din rai pe cel dintâi zidit, care a cules din pom durere. Dar, pironindu-Te ca un om pe lemn, Mântuitorule, iarăși înăuntru l-ai sălășluit. Pentru aceasta, strig Ție, Doamne: Scoate-mă acum din dureri, curățindu-mă cu postul, cu pocăință și cu lacrimi, Iisuse preabunule, Mântuitorul sufletelor noastre!

Altă stihiră, a lui Teodor, glasul al 5-lea:

Podobie: Doamne, pe vremea lui Moise...

Doamne, Crucea Ta cea făcătoare de viață o laudăm. Că aceasta a înflorit viață în lume, moartea omorând; care și acum spre rugăciune o aducem Ție. Întărește-ne pe noi, care postim întru aceste sfinte zile, și ne dăruiește tărie asupra patimilor și semn de pace, pentru mulțimea milei Tale, Iubitorule de oameni.

Și 3 stihiri din Minei. Slavă...,

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Doamne, în cer este mila Ta și dreptatea Ta până la munții lui Dumnezeu (Ps. 35, 5).

Stih: Dreptatea Ta ca munții lui Dumnezeu, judecățile Tale adânc mare (Ps. 35, 6).

De la Facere, citire:

(V, 1-24)

Iată acum cartea neamului lui Adam. Când a făcut Dumnezeu pe Adam, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu. Bărbat și femeie a

făcut și i-a binecuvântat și le-a pus numele: Om, în ziua în care i-a făcut. Adam a trăit două sute treizeci de ani și atunci i s-a născut un fiu după asemănarea sa și după chipul său și i-a pus numele Set. Adam a trăit după nașterea lui Set, șapte sute de ani și i s-au născut fii și fiice. Iar Adam a trăit nouă sute treizeci de ani și apoi a murit. Set a trăit două sute cinci ani și i s-a născut Enos. După nașterea lui Enos, Set a mai trăit șapte sute șapte ani și i s-au născut fii și fiice. Iar Set a trăit nouă sute doisprezece ani și apoi a murit. Enos a trăit o sută nouăzeci de ani și atunci i s-a născut Cainan. După nașterea lui Cainan, Enos a mai trăit șapte sute cincisprezece ani și i s-au născut fii și fiice. Enos a trăit nouă sute cinci ani și apoi a murit. Cainan a trăit o sută șaptezeci de ani și atunci i s-a născut Maleleil. După nașterea lui Maleleil, Cainan a mai trăit șapte sute patruzeci de ani și i s-au născut fii și fiice. Iar Cainan a trăit nouă sute zece ani și apoi a murit. Maleleil a trăit o sută șazece și cinci de ani și atunci i s-a născut Iared. După nașterea lui Iared, Maleleil a mai trăit șapte sute treizeci de ani și i s-au născut fii și fiice. Iar Maleleil a trăit opt sute nouăzeci și cinci de ani și apoi a murit. Iared a trăit o sută șazece și doi de ani și atunci i s-a născut Enoh. După nașterea lui Enoh, Iared a mai trăit opt sute de ani și i s-au născut fii și fiice. Iar Iared a trăit nouă sute șazece și doi de ani și apoi a murit. Enoh a trăit o sută șazece și cinci de ani și atunci i s-a

născut Matusalem. Și a umblat Enoh înaintea lui Dumnezeu, după nașterea lui Matusalem, două sute de ani și i s-au născut fii și fiice. Iar Enoh a trăit trei sute șazece și cinci de ani. Și a plăcut Enoh lui Dumnezeu și apoi nu s-a mai aflat, pentru că l-a mutat Dumnezeu.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Așteaptă pe Domnul și păzește calea Lui (Ps. 36, 34).

Stih: Nu râvni la cei ce viclenesc, nici nu urma pe cei ce fac fărădelege (Ps. 36, 1).

De la Pilde, citire:

(VI, 3-20)

Fă dar, fiul meu, aceasta: o, izbăvește-te. Și, fiindcă ai căzut în mâinile aproapelui tău, du-te și cazi la picioarele aproapelui tău și-l roagă; nu da somn ochilor tăi, nici dormitare genelor tale și te izbăvește ca o câprioară din mâna vânătorului și ca o pasăre din mâna păsărarului. Du-te, leneșule, la furnică și vezi munca ei și prinde minte! Ea, care nu are nici mai-mare peste ea, nici îndrumător, nici sfătuitor, își pregătește de cu vară hrana ei și își strânge la seceriș mâncare. Sau mergi la albină și vezi cât e de harnică și ce lucrare iscusită săvârșește. Munca ei o folosesc spre sănătate și regii și oamenii de rând. Ea e iubită și lăudată de toți, deși e slabă în putere, dar e minunată cu iscusința. Până când, leneșule, vei mai sta culcat? Când te vei scula din somnul tău? «Puțin somn, încă puțină ațipire, puțin să mai stau în pat cu mâinile

încrucișate!». Iată, vine sărăcia ca un trecător și nevoia te prinde ca un tâlhar. Dar dacă nu vei lenevi, atunci va veni secerișul tău ca un izvor, iar lipsa va fi departe de tine. Omul de nimic, omul necinstit și viclean umblă cu minciuna pe buze. Face cu ochiul, dă din picioare, face semne cu degetele. În inima lui e vicleșug, pururea se gândește la rău și seamănă gălceavă. Pentru aceasta fără de veste va veni peste el prăpădul, nimicrit va fi dintr-o dată și fără leac. Omul necinstit se bucură de toate cele pe care Domnul le urăște, iar acel om se zdrobește prin întinarea sufletului. Ochii mândri, limba mincinoasă, mâinile care varsă sânge nevinovat, inima care plănuește gânduri viclene, picioare grabnice să alerge spre rău vor fi zdrobite. Dumnezeu arde pe martorul mincinos și pe cel care seamănă vrajbă între frați. Păzește, fiule, povețele tatălui tău și nu lepăda îndemnurile mamei tale.

LA STIH O AVNĂ

Stihira zilei, glasul al 5-lea:

Nepostind de pomul cunoștinței, după porunca Făcătorului, cei dintâi zidiți și-au agonisit moartea cea pentru neascultare și s-au înstrăinat de pomul vieții și de raiul desfătării. Pentru aceasta, să pos-tim, credincioșilor, de mâncărurile cele ce strică și de patimile cele pier-zătoare, ca să culegem viață din dumnezeiasca Cruce. Și, împreună cu tâlharul cel recunoscător să ne întoarcem la patria cea dintâi,

luând de la Hristos Dumnezeu mare milă (de două ori).

A Mucenicilor:

Toate cele pământești dispre-țuindu-le și spre chinuri bărbă-tește îndrăznind, nu v-ați lipsit de fericitele nădejdi; ci împărăției ce-rești v-ați făcut moștenitori, prea-lăudaților Mucenici; având în-drăznire către Iubitorul de oameni Dumnezeu, cereți pace lumii și su-fletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Bucură-te, cămara...

Mielușeava, văzând pe Mielul său oarecând grăbindu-Se spre junghiere, cu osârdie i-a urmat, acestea strigând către Dânsul: Unde mergi acum, Fiul meu, preadulce Hristoase? Pentru ce alergi așa voios în această grabnică călătorie, îndelung-Răbdătorule? Iisuse preadorite, Tu, Cel ce ești fără de păcat, mult-Milostive Doamne? Dă-mi cuvânt mie, roabei Tale, Fiul meu preaiubit; nu mă trece cu vederea, tăcând, pe mine, care Te-am născut în chip preaslăvit, pe Tine, Dumnezeule atotmilostive, Cel ce dăruiești lumii mare milă.

Și celelalte ale Vecerniei, după rânduială.

VINERI LA UTRENIE

Cântările Treimice ale glasului.

După Catisma întâi, Sedelnele Crucii, cu a Născătoarei de Dumnezeu din Octoih.

După a doua Catismă, se cântă aceste Sedelne, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Cu postul înălțându-ne din patimile râvnitoare de cele de jos, să înălțăm pe Domnul, Cel ce S-a înălțat pe Cruce și lumea a înălțat; să bem cu cunoștință băutura smereniei; să avem în minte ziua și ceasul în care vom sta înaintea veșnicului Judecător.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Maica Ta, ceea ce nu știe de mire, dacă Te-a văzut înălțat pe Cruce, tânguindu-se cu amar, acestea a zis: Ce minune nouă și străină este aceasta, Fiul meu? Cum Te-a răstignit poporul cel fără de lege pe Cruce, pe Tine, Viața tuturor, Lumina mea cea prea dulce?

După a treia Catismă, Sedealna lui Teodor, glasul al 5-lea:

Podobie: Strălucește astăzi...

Strălucește, Doamne, harul Crucii Tale, luminând toată lumea; pierde tăria diavolilor și ușurează acum călătoria postului; prin acesta întărindu-ne, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Dacă Te-a văzut înălțat pe lemn Maica Ta, ceea ce Te-a născut fără dureri, s-a tânguit cu plângere și a strigat: Vai mie! Preadulce Fiule, mă rănesc acum la suflet, văzân-

du-Te pe Cruce pironit, ca un răufăcător, în mijlocul a doi făcători de rele.

Canoanele din Minci și aceste Tricântări. Și se citește Cântarea a 5-a, din Psaltire.

TRICÂNTAREA

Alcătuirea lui Iosif.

Cântarea a 5-a, glasul al 4-lea:

Irmos: Necredincioșii nu vor vedea...

De bunăvoie, Stăpâne, Te-ai înălțat pe Cruce și ai prăbușit pe vrăjmașul. Pentru aceasta pe mine, cel prăbușit de voia mea în prăpăstiile desfătărilor, cu milostivirea Ta ridică-mă.

Pe mine, cel întunecat la suflet cu patimile cele necuvioase, luminează-mă, Iisuse, Cel ce ai întunecat soarele, răstignindu-Te pe Cruce, și ai luminat toate plinirile lumii.

Învrednicește-mă, Hristoase, a trece vremea postului cu liniște, alinând valurile gândului meu, și la limanul Învierii mă îndreptează.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe cea curată, cu minte curată să o cinstim; pe frumusețea lui Iacov, cu fapte dumnezeiești împodobindu-ne, cu dreaptă credință să o lăudăm, ca pe Maica Dumnezeului nostru.

A doua Tricântare

Alcătuirea lui Teodor,

glasul al 5-lea:

Irmos: Pe cei ce se închină Ție...

Tu răstignindu-Te, m-ai scos din stricăciune și cu sulita împungându-Te, m-ai făcut nemu-

ritor. Laud mila Ta cea nespūsă, că ai venit, Hristoase, să mă mântuiești.

Pe Cruce întinzându-Ți palmele, ai ucis pe Amalec cel netrupesc, mântuind pe poporul Tău, Doamne. Pentru aceasta lăudăm stăpânirea Ta.

Slavă..., a Treimii:

Pe o Dumnezeire în trei Fețe, o Stăpânie mai presus cu ființa, să o lăudăm, pe Tatăl cel fără început și pe Fiul și pe Duhul Sfânt.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Cel pe Care nu puteau să-L încapă cerurile, zămislindu-L în pântece, tu L-ai născut. O, înfricoșătoare și nespūsă minune! Pentru aceasta toți te lăudăm pe tine, Preacurată.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cel ce pentru mine ai răbdat răstignire, bând oțet și zicând: Să-vârșitu-s-a!, săvârșește-mi vremea postului, învrednicindu-mă a vedea Învierea Ta.

Irmosul:

Pe cei ce se închină Ție de «noapte, Hristoase, miluiește-i și «le dăruiește pace; pentru că po-
«runcile Tale s-au făcut lumină și «tămăduire robilor Tăi, Iubitorule «de oameni».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioși...

Răstignindu-Te pe Cruce pentru milostivire, ai deschis tâlharului raiul; și pe mine acum, fiind jefuit prin răutate demonică și luând rană în suflet, vindecă-mă

peste tot, deschizându-mi ușile pocăinței, cu iubirea Ta de oameni.

Cu postul luminându-ne trupul, să ne hrănim sufletul cu fapte bune; să ospătăm pe săraci, cum-părând bogăție nedeșartă în ceruri și să strigăm: Lăudați faptele pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Pentru Pătimirea Ta s-a clătinat făptura, văzându-Te pe Cruce pironit, Preabunule Mântuitorule. Pentru aceasta mă rog Ție, Îndurate, întărește mintea mea cea clătinată pururea de bântuierile șarpelui, pe piatra cea neclintită a voii Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ușa lui Dumnezeu cea încuiată, prin care singur Domnul a trecut, îndreptează-mă spre cărările cele dumnezeiești și-mi deschide ușile mântuirii, ceea ce ești de Dumnezeu dăruită; că la tine alerg, Fecioară, care ești singură ocrotitoare a neamului omenesc.

A doua Tricântare

Irmos: Pe Făcătorul a toată făptura...

Lăudând lemnul cel preasfânt, pe care Tu, Hristoase al meu, Te-ai răstignit, Te binecuvintez întru toți vecii.

Răstignindu-Te, Hristoase, cei fărădelege pe Golgota, Te-au omorât; dar viezi și ne mântuiești pe noi întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

În chip de neînțeleas se desparte Treimea și rămâne nedespărțită ca

un Dumnezeu, pe Care Îl prea-înălțăm întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fă rugăciune pentru cei ce te laudă pe tine, Preacurată, să se izbăvească de toate ispitele și pri-mejdiile.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Întărindu-mă cu puterea Crucii Tale, Doamne, învrednicește-mă să sfârșesc cu veselie călătoria postu-lui.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și prea-înălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Făcătorul a toată făptura, de «Care se înspăimântă îngerii, cân-«tați-L popoare și-L preaînălțați «întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Hristos piatra cea netăiată...

Piatră tăiată din muntele Fecioarei, Te-a văzut mai înainte prorocul, Mântuitorule, pe Tine, Care ai sfărâmat pietrele cu răstignirea Ta. Pentru aceasta, liberează-mă pe mine, cel îngreuiat cu piatra nesimțirii, ca un prea-îndurat.

Postește de răutate, suflete al meu, desfătându-te întru dumnezeiasca dragoste; deschide ușa tuturor fe-lurilor de bunătăți, încuind intra-rea vicleniei, prin înfrânare și prin rugăciune.

Mântuiește-mă pe mine cel osân-dit, Stăpâne Mântuitorul meu, Cel ce ai osândit vrajba cu Crucea Ta, și să nu mă arăți vinovat gheenei,

pe mine cel întinat cu patimile și întunecat cu păcatele.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Să Te înduri de mine, Hristoase, când vei veni cu slavă să judeci lu-mea. Risipește negura răutăților mele, pentru rugăciunile celei ce Te-a născut, și moștenitor mă fă Împărăției Tale celei cerești.

A doua Tricântare

Irmos: Isaie dănțuiește...

Răstignindu-Te, mi-ai deschis Rîndată raiul, întru care luând viață mă bucur, fiind izbăvit de moartea cea veșnică a neascu-lării. Pentru aceasta, Iubitorule de oameni, ca pe Dumnezeul meu Te slăvesc.

Lemnul, care mai înainte a fost purtător al blestemului, mai apoi s-a arătat pecetea binecuvântării, prin Crucea Ta, Doamne, cea făcă-toare de viață; pe care văzându-Te, înviem cei ce am fost mai înainte morți și, lăudându-Te, ca pe un Stăpân Te mărim.

Slavă..., a Treimii:

Te laud Treime, de o Ființă, fără de început, preacinstită, de viață începătoare, nedespărțită Unime, Părinte, Cel ce ești nenăscut, Cu-vinte și Fiule, Cel ce Te-ai născut, și Duhule Sfinte; mântuiește-ne pe noi, cei ce Te lăudăm pe Tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mai presus de minte este naște-rea ta, Maica lui Dumnezeu; că întru tine zămislirea a fost fără de bărbat și nașterea întru feciorie; că Dumnezeu este Cel ce S-a născut;

pe Care slăvindu-L, pe tine, Fecioară, te ferim.

Slavă Ție, Dumnezeu nostru, slavă Ție.

Cruce cinstită, tăria și scăparea mea, fii mie luminare acum întru acest post, veselindu-mă și curățindu-mă și păzindu-mă de ispite; ca lăudându-te pe tine, să slăvesc pe Stăpânul Hristos.

Irmosul:

Isaie, dănțuiește! Fecioara a «avut în pânțe și a născut Fiu pe «Emmanuel, pe Dumnezeu și Omul. «Răsărit este numele Lui, pe Care «mărindu-L, pe Fecioara o ferim».

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira, glasul al 8-lea:

Postul cel omorător de patimi fiind de față, vestește vindecare celor vătămați de păcate; pe care să-l cinstim ca pe un ajutor de Dumnezeu dăruit, primind tablele cele scrise de Dumnezeu prin Moise. Să nu cinstim mai mult neînfrânarea care l-a sfărâmat, ca să nu ne facem părtași celor ce le-au căzut mădulele în pustie. Să nu ne măhnim ca iudeii, ci să ne luminăm bisericește; să nu ne fățarnicim ca fariseii, ci să ne împodobim după cuvântul Evangheliei, lăudându-ne cu Crucea lui Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre (de două ori).

A Mucenicilor, glasul al 8-lea:

Ce vă vom numi pe voi, sfinților? Heruvimi? Că întru voi S-a odihnit Hristos. Serafimi? Că neîn-

cetat L-ați preaslăvit pe El. Îngeri? Că de trup v-ați lepădat. Puteri? Că lucrați cu minunile. Multe sunt numirile voastre, dar mai multe-s darurile! Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Ce lucru minunat și uimitor este acesta? Fecioara către Domnul a strigat ca o Maică: Durerile ce n-am avut când Te-am născut, Fiule, iute s-au atins de inima mea. Nu sufăr a Te vedea pe Cruce pironit, lumina ochilor mei! Grăbește, dar, și ridică-te ca să slăvesc împreună cu lumea înfricoșătoarea rânduială a Ta.

Și cealaltă rânduială a Utreniei.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul profeției, glasul 1:

În noapte și în zi cădem înaintea Ta, Doamne, ca să dai iertare de păcate sufletelor noastre; ca în pace să ne închinăm Ție și să Te slăvim, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., iarăși acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți (Ps. 37, 1).

Stih: Că săgețile Tale s-au înfipt în mine și mâna Ta apasă peste mine (Ps. 37, 2).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(VII, 1-14)

Și a fost în zilele lui Ahaz, fiul lui Iotam, fiul lui Ozia, regele lui Iuda,

că s-a suit Rețin, regele Siriei, împreună cu Pecah, fiul lui Remalia, regele lui Israel, ca să se lupte cu cetatea Ierusalimului. Și n-a izbutit ca să-l cuprindă. Atunci a venit cineva să dea de știre casei lui David, zicând: «Armata sirienilor a năvălit în Efraim». Și inima regelui și a poporului tremura de spaimă în ziua aceea, precum tremură copacii pădurii din pricina vântului. Și a grăit Domnul către Isaia, zicând: «Ieși întru întâmpinarea lui Ahaz, tu și Șear-Iașub, fiul tău, la capătul canalului lacului celui de sus, pe drumul țarinii nălbitorului. Și îi vei zice: «Ia aminte, fii liniștit și nu te teme și inima ta să nu se slăbească din pricina acestor doi tăciuni care fumegă: de iușimea mâniei lui Rețin și a lui Aram și a fiului lui Remalia, de vreme ce Aram a hotărât pustiirea ta, împreună cu Efraim și cu fiul Remaliei, zicând: «Să ne suim în Iuda, să-l speriem, să ne facem stăpâni peste el și să punem rege peste el pe feciorul lui Tabeel». Așa zice Domnul Dumnezeu: «Aceasta nu va fi, nici nu se va împlini! Căci căpetenia Aramului este Damascul și mai mare peste Damasc este Rețin. Mai sunt încă șaiszeci și cinci de ani și Efraim va pieri din rândul popoarelor. Și capitala lui Efraim este Samaria, iar mai mare peste Samaria este feciorul lui Remalia. Dacă nu credeți veți fi zdrobiți!». Și Isaia mai grăi către Ahaz: «Cere un semn de la Domnul Dumnezeuul tău, în adâncurile iadului sau în înălțimile cele de sus». Și a răs-

puns Ahaz: «Nu voi cere și nu voi ispiti pe Domnul!». Și a zis: «Ascultați, voi cei din casa lui David! Nu vă ajunge să obosiți pe oameni și veniți să obosiți și pe Dumnezeul meu? Pentru aceasta, Domnul meu vă va da un semn.»

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Auzi rugăciunea mea, Doamne, și cererea mea ascult-o; lacrimile mele să nu le treci (Ps. 38, 16).

Stih: Zis-am: «Păzi-voi căile mele, ca să nu greșesc eu cu limba mea» (Ps. 38, 1).

S Â M B Ă T Ă

în a doua săptămână a Sfântului
și Marelui Post

LA VECERNIE, VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă stihira zilei de două ori: Stihira, glasul al 4-lea, însuși glasul:

Acum este vremea bineprimirii; acum este ziua mântuirii; cu mulțimea milei Tale cercețază sufletul meu și sarcina fărădelegilor mele ușurează-o, Unule, Iubitorule de oameni (de două ori).

Apoi 4 stihiri martirice ale glasului de rând și 4 stihiri din Minei. Slavă..., a morților, pe glasul de rând, Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, a glasului (Dogmatica).

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Mila Ta și adevărul Tău pururea să mă sprijine (Ps. 39, 15).

Stih: Așteptând, am așteptat pe Domnul și S-a plecat spre mine (Ps. 39, 1).

De la Facere, citire:

(V, 32–VI, 8)

Noe era de cinci sute de ani, când i s-au născut trei feciori: Sem, Ham și Iafet. Iar după ce au început a se înmulți oamenii pe pământ și li s-au născut fiice, fiii lui Dumnezeu, văzând că fiicele oamenilor sunt frumoase, și-au ales dintre ele soții, după cum a voit fiecare. Dar Domnul Dumnezeu a zis: «Nu va rămâne Duhul Meu pururea în oamenii aceștia, pentru că sunt numai trup. Deci zilele lor să mai fie o sută douăzeci de ani!». În vremea aceea s-au ivit pe pământ uriași, mai cu seamă de când fiii lui Dumnezeu începuseră a intra la fiicele oamenilor și acestea începuseră a le naște fii: aceștia sunt vestiții viteji din vechime. Văzând, însă, Domnul Dumnezeu că răutatea oamenilor s-a mărit pe pământ și că toate cugetele și dorințele inimii lor sunt îndreptate la rău în toate zilele, I-a părut rău și S-a căit Dumnezeu că a făcut pe om pe pământ. Și a zis Domnul: «Pierde-voi de pe fața pământului pe omul pe care l-am făcut! De la om până la dobitoc și de la târătoare până la păsările cerului, tot voi pierde, căci Îmi pare rău că le-am făcut». Noe, însă, a aflat har înaintea Domnului Dumnezeu.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Eu am zis: «Doamne, miluiește-mă; vindecă sufletul meu, că am greșit Ție» (Ps. 40, 4).

Stih: Fericit cel care caută la sărac și la sărman; în ziua cea rea îl va izbăvi pe el Domnul (Ps. 40, 1).

De la Pilde, citire:

(VI, 20–35)

Păzește, fiule, povața tatălui tău și nu lepăda îndemnul maicii tale. Leagă-le la inima ta, pururea atâr-nă-le de gâtul tău. Ele te vor conduce când vei vrea să mergi; în vremea somnului te vor păzi, iar când te vei deștepta vor grăi cu tine. Că povața este un sfeșnic bun și legea o lumină, iar îndemnurile care dau învățătură sunt calea vieții. Ele te vor păzi de femeia vicleană, de limba cea ademenitoare a celei străine. Nu dori frumusețea ei întru inima ta și să nu te vâneze cu genele ei. Prețul femeii desfrâ-nate este cât al unei pâini, pe când femeia-soție dorește un suflet de mare preț. Oare poate pune cineva foc în sânul lui, fără ca veșmintele lui să nu ardă? Sau va merge cineva pe cărbuni fără să i se frigă tălpile? Așa este cu cel ce se duce la femeia aproapelui său: Nimeni din cei ce se ating de ea nu va rămâne nepedepsit. Nimeni nu disprețuiește un hoț pentru că a furat ca să-și astâmpere foamea; dar când a fost prins, el dă înapoi înșeptit, întoarce tot ceea ce are în casa lui. Cel ce se desfrânează însă cu o femeie, este lipsit de minte, se pierde pe el însuși făcând astfel; el nu dobândește decât bătaie, iar ocară lui niciodată nu se șterge. Invidia trezește mânia omului defăimat și el este fără milă în ziua răzbunării; el nu se uită la nici un preț de

răscumpărare și chiar când îi vei spori darurile, tot nu se îmblânzește.

Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

Iar unde nu se face Liturghie, Ceasurile se sfârșesc așa:

După Slăbește, lasă, iartă..., se zice Tatăl nostru..., condacul zilei, al hramului și al sfântului, de va avea. Slavă..., Cu sfinții odihnește, Hristose..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită... și metaniile obișnuite.

Apoi se începe Vecernia cu: Veniți să ne închinăm (de trei ori). Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul... Ectenia mare. Catisma a optsprezecea.

La Doamne, strigat-am... se pun 6 stihiri: 3 martirice pe glasul de rând de la sfârșitul Triodului și 3 din Minei. Slavă..., stihira pentru cei morți, pe glasul de rând; Și acum..., Dogmatica glasului de rând. Nu se face Vohod. Prochimenul și Paremiile din Triod.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, care este pusă întâi și cu stihurile: Către Tine am ridicat ochii mei... Și se repetă aceeași stihiră. Apoi stihul: Miluiește-ne pe noi, Doamne... și martirica, pe glasul stihirii (pag. 225). Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas: Păzește pe robii tăi, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, de toate primejdiile, ca să te slăvim pe tine, nădejdea sufletelor noastre.

Acum liberează..., Sfinte Dumnezeule..., troparele, glasul al 2-lea: Apostolilor, Mucenicilor și Prorocilor..., Slavă..., Pomeneste Doamne ca un bun..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu: Maică Sfântă a luminii... (vezi la Utrenie). Apoi preotul: Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule..., trei metanii și rugăciunea: Preasfântă Treime... Apoi Fie numele Domnului binecuvântat... (de trei ori).

Psalmul 33: Bine voi cuvânta pe Domnul... Și Psalmul 144: Înălța-Te-voi Dumnezeul meu...

Și îndată: Cuvine-se cu adevărat să te fericiim... Și apolisul.

Așa se face în toate vinerile Sfântului Post, când nu se face Liturghia Darurilor mai înainte sfințite.

LA PAVECERNIȚĂ

După cel dintâi Sfinte Dumnezeule..., troparele: Apostolilor, Mucenicilor și prorocilor..., Slavă..., Pomeneste, Doamne..., Și acum..., Maică Sfântă... După al doilea Sfinte Dumnezeule..., troparul: Miluiește-ne pe noi, Doamne...

După Cuvine-se cu adevărat să te fericiim... și după Sfinte Dumnezeule... și Tatăl nostru..., Condacul: Cu sfinții odihnește... și celelalte ale Pavecerniței și apolisul mic.

De se întâmplă Sfinții 40 de Mucenici în Sâmbăta a doua sau a treia, să se caute tipicul de la sfârșitul cărții, la litera O.

SÂMBĂȚĂ LA UTRENIE

Aliluia, pe glasul al 2-lea.

Stih 1: Fericiți pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne (Ps. 64, 4).

Stih 2: Și pomenirea lor în neam și în neam (Ps. 101, 13).

Stih 3: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui (Ps. 24, 14).

Troparele, glasul al 2-lea:

Apostolilor, Mucenicilor și Prorocilor, Ierarhilor, Cuvioșilor și dreptilor, care bine ați săvârșit lupta și credința ați păzit, îndrăznire având către Mântuitorul, vă rugăm ca pe Acela, ca pe un bun să-L rugați pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre (de două ori).

Slavă..., troparul morților:

Pomeneste, Doamne, ca un bun sufletele robilor Tăi și câte în viață

au greșit, iartă-le. Că nimeni nu este fără de păcat fără numai Tu, Cel ce poți și celor răposați să le dai odihnă.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Maică Sfântă a Luminii celei negre, cu îngerești cântări pe tine cinstindu-te, cu dreaptă credință te mărim.

Și se citește Catisma a șaisprezecea: Zis-a Domnul Domnului meu...

Apoi se cântă Sedelnele mucenicești din Octoih. Slavă..., sedeauna morților. Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu. Și se citește din Cartea Facerii.

Apoi: Fericiți cei fără prihană... (în două stări). Și pomeneste preotul pe cei morți, după rânduială; iar la sfârșitul catismei se cântă: Bine ești cuvântat, Doamne... Ceata sfinților a aflat izvorul vieții... Și celelalte.

După Slavă..., Și acum..., ectenia pentru cei morți și rugăciunea: Dumnezeu duhurilor...

Sedeauna, glasul al 5-lea:

Odihnește, Mântuitorul nostru cu dreptii pe robii Tăi și-i sălășluiește pe dâșii în curțile Tale, precum este scris; trecând ca un bun greșelile lor cele de voie și cele fără de voie și toate cele cu știință și cu neștiință, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum...

Cel ce din Fecioară ai răsărit lumii, Hristoase Dumnezeule, și printr-însa fiii luminii ne-ai arătat, miluiește-ne pe noi.

Psalmul 50.

Canoanele din Minei cu irmosul pe 6 și al hramului sfântului pe 4. Se zic irmosul și un tropar fără stih și se încep stihurile de la: Atunci s-au grăbit voievozii Edomului.

Știut să fie:

Nu se cântă stihurile de la început până la Cântarea a 6-a în toate sâmbetele Sfântului Post, până la Acatist.

Iar de este hramul bisericii un praznic împărătesc al Mântuitorului Hristos sau al Născătoarei de Dumnezeu, se cântă Canonul hramului cu irmosul pe 6 și al Mineiului pe 4. Iar de la Cântarea a 6-a se începe Patrucântarea Triodului și atunci se lasă Canonul hramului, citindu-se întâi Canonul sfântului din Minei, cu irmosul pe 6, și Patrucântarea și se cântă și stihurile.

PATRU CÂNTAREA

Alcătuirea lui Iosif.

Cântarea a 6-a, glasul al 8-lea:

Irmos: Rugăciune vărs către Domnul...

Sfinții, prin prea multe chinuri, s-au învrednicit a dobori multe zeci de mii de vrăjmași, Mântuitorule; și așa au dobândit multele Tale bunătăți. Deci, pentru rugăciunile lor, șterge ca un bun greșelile mele cele multe.

Să laudăm pe Mucenicii lui Hristos și să strigăm către dâșii cu un gând: Următori ai Pătimirilor Stăpânului, tămăduiți patimile sufletelor noastre și ne întăriți pe noi, să postim de răutate.

Schimbă-ai durerea morții în somn, adormind Tu în mormânt, și ai dăruit morților viață. Deci, pentru rugăciunile Sfinților Mucenici, învrednicește, Mântuitorule, de starea celor aleși pe cei ce s-au mutat de la noi.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Întărește-mă, Fecioară, să postesc și să mă depărtiez de tot păcatul,

ceea ce ai născut în chip de negrăit, cu trup pe Cuvântul cel puternic și fără de păcat; și-mi dă lacrimi curățitoare de păcate, ceea ce ești cu totul fără prihană.

A doua Patrucântare

Alcătuirea lui Teodor, glasul al 3-lea:

Irmos: Adâncul patimilor...

Pomenirea Mucenicilor săvârșind dumnezeiește, veniți, iubitorilor de Mucenici, să ne bucurăm și, cu cântări încununându-i, să binecuvântăm pe Dătătorul de biruință Hristos.

Luînd întâi încercare prin bătai, iar după aceea cu pietre fiind uciși și fierăstruiți, ați fost dați fiarelor spre mâncare. Junghiați ați fost ca niște miei ai lui Hristos, dar trăiți pururea purtătorilor de chinuri.

Slavă..., a Treimii:

Pe Cele trei întru o Ființă împreunând și pe Cel unul în trei Fețe împărțind, care este Dumnezeu, fug de prăpăstiile cele de aceeași măsură ale lui Savelie și ale lui Arie.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară te-ai arătat și după naștere petreci curată; că amândouă ai: și ai născut și ai rămas fecioară; minunată vedere este și ceea ce se grăiește și ceea ce se gândește întru tine, Maică Fecioară.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

A Mucenicilor:

Sângele răbdării voastre se roagă Domnului neîncetat pentru noi, Mucenicilor; pentru aceasta,

și acum, rugați-vă ca să postim de patimile cele fără de cinste.

Al morților:

Stih: Sufletele lor întru bunătați se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Cel ce va să judeci toată lumea înaintea a multe zeci de mii de îngeri, învrednicește pe cei ce au adormit întru credință, să stea atunci fără de osândă înaintea Ta, Preaîndurate.

Irmosul:

Adâncul patimilor și viscolul «vânturilor celor potrivnice s-au ridicat asupra mea, dar întâmpi-nându-mă Tu, Mântuitorule, «mântuiește-mă și mă scoate din «stricăciune, precum ai mântuit «din chit pe prorocul».

C O N D A C, glasul al 8-lea:

Cu sfinții odihnește, Hristoase, sufletele adormiților robilor Tăi, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin, ci viață fără de sfârșit.

I C O S

Tu singur ești fără de moarte, Cel ce ai făcut și ai plăsmuit cu mâna pe om; iar noi pământenii din pământ suntem zidiți și în același pământ vom merge, precum ai poruncit Cel ce m-ai zidit și mi-ai zis: Pământ ești și în pământ vei merge, unde toți pământenii mergem, făcând tânguire de îngropare cântarea: Aliluia, aliluia, aliluia.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Tinerii evreiești în cuptor...

Cu ploile sângiurilor voastre, preaslăviților, ați stins văpaia înșelăciunii. Deci, mântuiți-ne

de focul ce va să fie, cu rugăciunile voastre către Hristos, Mucenici ai Domnului.

Gurile leilor astupând și arde-rea chinurilor răbdând, Mucenicilor, ați moștenit desfătarea cea mai bună; pe care rugați-vă să o dobândim și noi în veci.

Cu toată lumina Duhului fiind luminați, vitejilor Mucenici, cereți odihnă și intrare în rai și împărtășirea vieții pentru credincioșii cei ce s-au mutat.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cântare aduc ție, Fecioară, nu mă trece cu vederea pe mine cel cuprins de răutăți; ci-mi dă, Preacurată, îndreptare desăvârșită prin postire și prin toată petrecerea cea cu fapte bune.

A doua Patrucântare

Irmos: Cel ce ai rourat vâpaia...

Focul și sabia și fiarele, ca niște desfătări socotindu-le, purtătorilor de chinuri, ați uimit pe ucigașii voștri, lăudând voi pe Dumnezeuul părinților noștri.

În bucăți fiind tăiați și arși, v-ați adus lui Hristos jertfă bine mirositoare, Mucenici ai Domnului. Deci, rugați-vă Lui pentru noi, pururea.

Slavă..., a Treimii:

Pe un Dumnezeu în Treime slăvesc, pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul, Unime neamestecată, Treime cinstită, începere mai înainte de început și de o Ființă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preasfântă Stăpână de Dumnezeu Născătoare, primind rugăciunile

robilor tăi, du-le la Dumnezeuul tuturor, ca să ne mântuiască de toată încercarea.

Stih: Sfinților care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dâșii.

Mulțimile Mucenicilor din cer, venind de față la cei ce vă laudă, binecuvântați-i și-i sfințiți, ca să săvârșească cu râvnă vremea postului.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Iertând greșelile, cele de voie și cele fără de voie, ale celor ce s-au mutat cu credință la Tine, Cel ce știi faptele oamenilor, odihnește-i ca un Dumnezeu.

Irmosul:

Cel ce ai rourat vâpaia cuptorului și pe tineri nearși i-ai păzit, «bine ești cuvântat în veci, Doamne «Dumnezeul părinților noștri».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Biruitor asupra tiranului...

Tot felul de chinuri cu slăbi-ciunea trupului răbdând, vindecători bolnavilor v-ați arătat, purtătorilor de chinuri. Pentru aceasta strig: Tămăduiți sufletul meu cel bolnav, prin pocăință, în vremea postului.

Vai mie, cum au trecut toate zilele mele în lenevire! Și, iată, că sosește sfârșitul să mă ia, nefiind, încă, desăvârșit prin fapte bune. Ci voi, Mucenicilor, cei ce bine ați săvârșit călătoria, rugați-vă ca să mi se dea sfârșit bun.

Cu picăturile sângiurilor voastre, ați stins focul necredinței, dumnezeieștilor Mucenici; și, pentru cei ce au ieșit din viața aceasta, cereți cu adevărat iertare de cele făcute și dumnezeiască odihnă în veci.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Iezechiel te-a văzut mai înainte pe tine, Preacurată, ușă neumbată, care deschizi ușile pocăinței tuturor celor deznădăjduiți. Pentru aceasta mă rog ție: Deschide-mi și mie cărările care duc la odihnele cele de acolo.

A doua Patrucântare

Irmos: Pe Dumnezeu, cel ce S-a născut...

Torturi cu multe chinuri în multe feluri răbdând, unii fiind arși, alții fierăstruiți, iar alții tăiați, v-ați veselit, vitejilor, cântând lui Hristos: Lăudați-L, binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cu sângiurile voastre sfințiți marginile lumii, cu picături mici, râuri de tămăduiri tuturor izvorând, prealăudaților Mucenici. Pentru aceasta, strigați pururea: Lăudați-L, binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Unime în trei Fețe, Părinte și Fiule și Duhule cel viu, o Dumnezeire, o Împărăție, pe Tine, lumina cea neapusă, Te laudă oștile îngerești, iar noi cei de pe pământ Te lăudăm, Te binecuvântăm și Te preaînălțăm întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Iată, toate neamurile te fericiim pe tine, Preacurată, văzând măririle tale; că tu ai născut mai presus de fire pe Făcătorul tuturor, pe Cel ce este Dumnezeu și Om. Pentru aceasta Te binecuvântăm și Te preaînălțăm întru toți vecii.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel (Ps. 67, 36).

Ceată a Mucenicilor, cereți să ne mântuiască pe noi, făcând și acum rugăciuni către Mântuitorul, ca să slujim Lui curat prin înfrânare, strigând: Lăudați-L, binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul (Ps. 24, 14).

Pe cei ce au adormit în dreapta credință întru nădejdea învierii, învrednicește-i, Doamne, a se ridica spre viață veșnică, pentru ca să Te laude cu curăție și să Te slăvească cu cântări: Lăudați-L, binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut «mai înainte de veci, din Tatăl cel «fără de început, și mai pe urmă «S-a îmbrăcat cu trup din Născătoarea de Dumnezeu, ca pe un Om «desăvârșit și Dumnezeu adevărat, «lăudați-L, binecuvântați-L și-L «preaînălțați întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Trecut-ai peste legile firii...

Arătat-v-ați ca niște cărbuni dumnezeiești, arzând materia cea întunecoasă a necredinței și cetele demonilor cu sabia tăindu-le, vitejilor Mucenici, cei ce sunteți luminători inimilor noastre.

Întunericul chinurilor l-ați trecut și la lumina cea înțelegătoare v-ați mutat, vitejilor Mucenici; pentru aceasta luminați smeritul meu suflet, cel întunecat cu păcatele.

Răbdat-au dureri prealăudați Mucenici, aducând lui Dumnezeu durerile trupului lor; și acum cer credincioșilor, celor ce s-au mutat, odihna cea fără de durere și desfătarea raiului.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Arată-te, Preacurată Stăpână dumnezeiască, ajutătoare vrednicilor robilor tăi, în vremea postirii, ducând rugăciunile noastre Domnului, Celui ce împărățește peste veacuri.

A doua Patrucântare

Irmos: Pe Tine, izvorul cel nemuritor...

Ca un foc fiind aruncați de la Dumnezeu pe pământ, ați ars toată înșelăciunea idolilor, aprinzând lumina dreptei credințe până la marginile lumii, Mucenici ai lui Hristos.

Pe voi Mucenicilor, nici văpăile, nici junghierile, nici roțile, nici ruperea mădulelor, nici împrăștierea cu pietre, nici teascurile, nici alt chin amar nu v-au despărțit de dragostea lui Hristos.

Slavă..., a Treimii:

Dumnezeirea cea Una și întreită
O laud cu bună credință, unind-O
după fire și despărțind-O după Fețe:
Tatăl și Fiul și Sfântul Duh Una
sunt.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, ceea ce ai odrăslit toiag
din rădăcina lui Iesei și a lui David
strămoșului, Preasfântă, Preacurată,
te mărim; că mântuiești sufletele
noastre.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul
Lui, minunate a făcut Domnul toate voile
Sale întru dânsii.

Cinstită mulțime a Mucenicilor,
roagă-te lui Hristos, ca săvârșind noi
cu pace călătoria postului, să vedem
și să ne închinăm Patimilor Lui.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și
i-ai primit, Doamne.

Cel ce ai omorât moartea, ca un
Dumnezeu al celor morți și al celor
vii, și ai dat tuturor viață prin ridi-
carea Ta, Hristoase, odihnește și pe
robii Tăi, pe care i-ai mutat din viață.

Irmosul:

Pe Tine, izvorul cel nemuritor,
«Care prin sfinți dăruiești tămădu-
iri neamului omenesc, Te slăvesc,
«că mântuiești sufletele noastre».

LUMINÂNDA, glasul al 3-lea

Cel ce ai împodobit cerul cu
stele, ca un Dumnezeu, și prin sfin-
ții Tăi tot pământul ai luminat,
Făcătorule a toate, pe cei ce Te laudă
pe Tine mântuiește-i.

Slavă..., a morților:

Cel ce stăpânești pe cei morți și
pe cei vii ca un Dumnezeu, iar prin
sfinții Tăi tot pământul luminezi,

Ziditorule a toate, mântuiește pe cei ce Te laudă pe Tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești veselia îngerilor, bucuria celor necăjiți, ocrotitoare creștinilor, Fecioară Maica Domnului, apără-ne pe noi și ne izbăvește de chinurile cele veșnice.

LA LAUDE

Martiricele glasului de rând; Slavă..., idiomela pentru morți; Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, ale glasului de rând din Octoih, a lui Teofan, Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului, pe 6. După Intrare (Vohod), troparele: Apostolilor, Mucenicilor și Prorocilor..., Pomeneste, Doamne, ca un bun..., Slavă..., Cu sfinții odihnește, Hristoase, sufletele..., Și acum..., Pe tine zid și liman te avem...

Apostolul zilei și al morților din Epistola întâi către Tesaloniceni.

Evangelhia de la Marcu și Evangelhia de la Ioan.

CHINONICUL

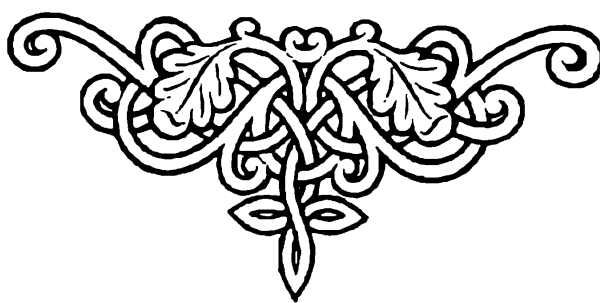
Bucurați-vă dreptilor întru Domnul, celor drepti se cuvine laudă (Ps. 32, 1).

Altul:

Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne (Ps. 64, 4).

Stih: Pomenirea lor în neam și în neam (Ps. 137, 27).

În acest fel se face slujba pentru cei morți în trei Sâmbete ale Sfântului Post, când nu cade nici unul din aceste trei praznice: Aflarea capului Sfântului Ioan Înaintemergătorul, al Sfinților 40 de Mucenici sau Buna-Vestire.

PARALITICUL DIN CAPERNAUM MARCU II, 1-12.

DUMINICA A DOUA A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

ÎN CARE SE CÂNTĂ SLUJBA CELUI ÎNTRE SFINȚI PĂRINTELUI
NOSTRU GRIGORIE PALAMA, ARHIEPISCOPUL TESA-
LONICULUI, FĂCĂTORUL DE MINUNI, ALCĂTUITĂ DE
PREASFINȚITUL FILOTEI

LA VECERNIE, SĂMBĂTĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile
pe 10, cântând: trei stihiri ale Învierii, trei
ale lui Anatolie și aceste patru ale Sfântului
Grigorie, glasul al 2-lea:

Podobie: Cu ce cununi de laude...

Cu ce cântări de laude vom
lăuda pe Ierarhul? Trâm-
bița teologiei, gura cea insuflată de
focul darului, cinstitul locaș al
Duhului, stâlpul Bisericii cel ne-
mișcat, bucuria cea mare a lumii,

râul înțelepciunii, sfeșnicul lumi-
nii, steaua cea luminoasă care
luminează făptura.

Cu ce flori de laude, vom încu-
nuna pe Ierarhul? Pe apărătorul
adevăratei evlavii și protivnicul
nelegiuirii, pe ocrotitorul cel căl-
duros al credinței, pe marele con-
ducător și învățător; lira cea plină
de bun sunet a Duhului, limba cea
strălucitoare ca aurul, izvorul care
izvorăște ape de vindecări credin-

cioșilor; pe marele și minunatul Grigorie.

Cu ce buze noi pământenii vom lăuda pe Ierarhul? Pe învățătorul Bisericii, pe vestitorul dumnezeieștii lumini, pe cunoscătorul tainei celei cerești a Treimii. Podoaba cea mare a monahilor; pe cel ce a strălucit cu fapta și cu gândirea la cele de sus; lauda Tesalonicului, care este în ceruri cu cel din aceași cetate, pe izvorătorul de mir, dumnezeiescul și preaminunatul Dimitrie.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Cuvioase de trei ori fericite, preasfinte părinte, păstorule cel bun și ucenic al mai-Marelui păstorilor, Hristos, cel ce ți-ai pus sufletul pentru oi; însuși și acum, Grigorie de Dumnezeu purtătorule, părintele nostru, cu rugăciunile tale cere să se dăruiască nouă mare milă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, pe glasul din Octoih (Dogmatica).

LA LITIE

Stihira hramului, Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Învierii din Octoih

Slavă..., glasul al 8-lea:

Limba cea trează spre învățătură, răsunând în urechile inimilor, ridică sufletele celor nepăsători și, prin cuvintele tale cele grăitoare de Dumnezeu, scară se află, suind pe cei de pe pământ la Dumnezeu. Pentru aceasta, Grigorie, minunea Tesaliei, nu înceta, rugându-te lui Hristos, să lumi-

neze cu dumnezeiasca lumină pe cei ce te cinstesc pe tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: Fecioară, care nu știi de mire... (caută înapoi la Duminica lăsutului sec de carne), Acum liberează..., Sfinte Dumnezeule... După Tatăl nostru..., troparul: Născătoare de Dumnezeu... (de trei ori) și cealaltă slujbă a Privegherii.

Iar unde nu se face Priveghere, se cântă troparul Învierii, Slavă..., al Sfântului, glasul al 8-lea: Luminătorule al dreptei credințe..., Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu: Cel ce pentru noi Te-ai născut...

DUMINICĂ LA UTRENIE

După cei șase Psalmi, la Dumnezeu este Domnul..., troparul Învierii (de 2 ori).

Slavă..., al Sfântului, glasul al 8-lea:

Luminătorule al dreptei credințe, sprijinul Bisericii și învățătorule, podoaba monahilor, apărătorule cel nebiruit al teologilor; făcătorule de minuni Grigorie, lauda Tesalonicului, propovăduitorule al harului, roagă-te pururea să se mântuiască sufletele noastre.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu – al Învierii: Cel ce pentru noi Te-ai născut...

Obișnuitele Catisme și citire din Cartea Facerii.

Apoi antifoanele glasului. Toată suflarea... Evanghelia Utreniei de rând. Învierea lui Hristos..., Psalmul 50. Slavă..., glasul al 8-lea: Ușile pocăinței deschide-mi..., Și acum..., În cărările mântuirii...

Apoi stihira, glasul al 6-lea: Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule..., La mulțimea faptelor mele... (caută-le înapoi, la pag. 9).

Canoanele: din Octoih al Învierii cu irmosul pe 4, al Triodului pe 4 și al Sfântului pe 6.

CANONUL Triodului

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: Pe Faraon cel ce se purta...

Luând noi glasul desfrânatului, cu fierbinți lacrimi cădem către Tine, Părintele și Dumnezeuul tuturor, strigând: Am greșit depărtându-ne de la Tine, necurăției slujind! Deci, primește pocăința noastră.

Defăimând starea cea împărătească pe care mi-ai dăruit-o Cuvinte, rău m-am osândit, ca cel ce iubind dulceața păcatului, m-am asemănat animalelor. Dar Tu, Mântuitorule, Cel ce pentru mine Om Te-ai făcut, păzește-mă cu îndurarea Ta.

În genunchi cad, ca și desfrânatul cel de demult, Stăpâne Doamne. Deci, Tu grăbind, primește-mă și, îmbrățișându-mă cu mâinile, dăruiește-mi chipul mântuirii Tale și, în loc de argat, Iubitorule de oameni, fă-mă iarăși fiu al Tău.

A Născătoarei de Dumnezeu:

De dumnezeiasca arătare, firea omenească prin tine s-a învrednicit, că tu una părtinitoare ai fost, Fecioară, către Dumnezeu omul. Pentru aceasta ca pe o Născătoare de Dumnezeu, toți după vrednicie te mărim.

Canonul Sfântului Grigorie

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmos: Deschide-voi gura mea...

Veniți, dumnezeiești ritori și cei mai aleși dintre teologi, veniți, limbile cele de Dumnezeu grăitoare, adunați-vă într-o una, ca să lăudați după vrednicie pe rito-

rul Duhului, pe dumnezeiescul Grigorie.

Să fie lăudat de mine stâlpul credinței, apărătorul Bisericii, marele Grigorie, prea alesul păstor al Tesalonicului, cu adevărat podoaba cetei ierarhilor.

Slavă...

Din pruncie ai dorit viața cea mai bună și din tinerețe ai iubit, părinte, înțelepciunea cea desăvârșită; și, întocmai cu obiceiurile și cu gândul, te-ai arătat cu cel de un nume cu tine, dumnezeiescul Grigorie.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fii mie, Preacurată, cale vieții mele, povățuindu-mă spre dumnezeieștile locașuri, că am răătăcit și alunec spre prăpăștiile răutății, din care ridică-mă cu mijlocirea ta.

Catavasie:

Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a:

Doamne, Cel ce ai făcut...

Înfricoșându-mă de lucrurile mele și de înstrăinarea cea cu depărtare și de risipirea bogăției Tale, pe care am cheltuit-o în desfrânări, într-o pocăință strig către Tine, Dumnezeule și Părintele meu: Greșit-am, mântuiește-mă!

Greșind pe pământ, mă înfricoșez de cer; că am să fiu mustrat la judecată, când toți vor sta de față, Cuvinte, fiind judecați cu dreapta Ta judecată.

Întunecatele și spurcatele mele gânduri mă hrăneau, când de la

Tine, Mântuitorule, mă depărta-sem eu, păcătosul. Iar acum strig: Greșit-am! Greșit-am, mântuiește-mă pe mine, cel ce cu căldură alerg la îndurarea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Frământătura lui Adam s-a îndumnezeit, Fecioară; că din pântecul tău purtător de trup S-a arătat Dumnezeu, prin Care am fost chemați din osânda cea de demult, cei înșelați, cu nădejdea îndumnezeirii.

Canonul Sfântului Grigorie

Irmos: Pe ai tăi cântăreți...

Păzind curgerile dumnezeieștilor tale învățături, scăpăm de toată uneltirea celor de rea credință și alungăm toate cetele lor, cu sfințitele tale scrieri, Grigorie.

Înțelepciunile nebunești ale celor cu rea credință ai stricat, ferice, având în inima ta înțelepciunea lui Dumnezeu cea ipostatnică, prin care cu sunet ai sfărâmat desărtatele lor îngâmfări.

Slavă...

Omorându-ți toată plăcerea trupului celui stricăcios, înțelepte, sihăstrește ți-ai înviat mișcările sufletului și l-ai făcut pe el organ dumnezeiesc al teologiei.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

În cunoștința minții și cu voință, am iubit cu râvnă viața cea de rușine și de risipă; dar cu dumnezeiasca dragoste leagă-mă, Fecioară, mireasă a lui Dumnezeu, prin dumnezeiască rugăciunea ta.

C O N D A C, glasul al 4-lea:

Acum s-a arătat vremea cea de lucrare, lângă uși stă judecata; să ne ridicăm dar postind, să aducem lacrimi de umilință, împreunate cu milostenie, strigând: Greșit-am mai mult decât nisipul mării. Ci iartă, Făcătorule al tuturor, ca să luăm cununile nestrucăciunii.

S E D E A L N A, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Înșelătoria celor rău-credincioși ai ars-o, înțelepte, și credința ortodocșilor bine ai arătat-o și ai luminat lumea. Pentru aceasta, purtător de biruință te-ai arătat, stâlp Bisericii și arhiereu adevărat. Deci, nu înceta rugându-te lui Hristos, să ne mântuiască pe noi pe toți (de două ori).

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Primește degrab rugăciunile noastre, Stăpână, și du-le Fiului și Dumnezeului tău, Doamnă cu totul fără prihană. Stinge supărările hulitorilor, doboară vicleniile și surpă, Preacurată, îndrăzneala celor rău credincioși, care se întramează asupra robilor tăi.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Tu ești puterea mea...

Lepădând părinteștile porunci, dumnezeiasca bogăție ce mi-ai dăruit, în dulcele patimilor am cheltuit-o; pentru aceasta, ca cel ce cu mărturisire mă căiesc, nu Te scârbi de mine, Stăpâne.

Cu dumnezeiască cuviință primind sărăcia, pe mine cel ce demult m-am depărtat, cheamă-mă

către Tine; și spre veselie mă rânduiește, Iubitorule de oameni, ajutând cu trupul Tău cel dumnezeiesc, Cuvinte, chemării mele.

Prin lacrimi neîncetate să ne mântuim de veșnicele chinuri, pe care le-a gătit Dumnezeu viclenelor duhuri. Ca fiul cel pierdut să strigăm: Greșit-am Ție, Părinte! Dar primește-ne pe toți cei ce alergăm la milostivirea Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cuvântul, Cel ce este fără început cu Tatăl și cu Duhul, din Fecioara cea neispită de bărbat Se naște afară de legea firii; a rămas ceea ce era și în ceea ce a primit de la noi iarăși a rămas. Că este un Fiu în două firi, păzind întru amândouă cele ale firii.

Canonul Sfântului Grigorie

Irmos: Sfatul cel neumat...

Deschizându-ți gura ta, părinte înțelepte, ai propovăduit înțelepciunea lui Dumnezeu, la care ai gândit în inima ta pururea; și pe Varlaam cel deșert, neînțelept și fără minte l-ai arătat.

Apus-ai sub pământ, după legea firii, soare cel preadulce; dar vei răsări de dimineață cu Hristos, Soarele cel neapus, Cel ce caută spre toți prin rugăciunile tale.

Slavă...

Arătat-te-a harul lui Dumnezeu pe tine, fericite, laudă, și sprijin prea mare ortodocșilor, și păstor bun, și al doilea teolog și turmei păzitor neadormit.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Deschide-mi urechile sufletului, Maică a lui Dumnezeu, ceea ce ai născut pe Cel ce a deschis mai înainte urechile surdului, și mă învrednicește a asculta dumnezeieștile cuvinte și a le împlini.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat...

De bogățiile și de dumnezeieștile daruri m-am lipsit, ducându-mă departe, unde m-am topit de foamea bunătăților vieții; dar Tu, Părinte, ca un bun, umple-mă de dulceața și de mărirea cea de demult, pentru bună îndurarea Ta.

Primind gândul celui pierdut, care și-a cheltuit viața întru desfrânări, să alergăm către milostivul Părinte cu neîndoită credință și cu inimă înfrântă, ca să primim și noi iertarea păcatelor.

Nu întârzia, suflete al meu, petrecând în locuri depărtate, ci degrab aleargă mărturisindu-te lui Dumnezeu și Tatălui, ca să iei dezlegare pentru relele ce ai săvârșit, viața cheltuindu-ți în deșert.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Soarele dreptății, Cel ce se poartă pe nor luminos, întru tine îl vedem, Preacurată Fecioară, purtându-se, Care gonește întunericul nebuniei idolești și luminează cu adevărată înțelegere.

Canonul Sfântului Grigorie

Irmos: Spăimântatu-s-au toate...

Cu secera cuvintelor tale și cu sfințitele scrieri, ai tăiat eresurile cele spinoase și vlăstarele

neghinelor străine; și ai semănat semințele Ortodoxiei, cele de dreaptă credință, Ierarhe Grigorie.

Cuvintele și cinstitele scrieri, preaînțelepte sunt rouă cerească, miere din piatră, pâine îngerească celor ce aleargă la tine; dulceața nepieritoare a nectarului, mâncare preapläcută, îndulcire și izvor de apă vie, Grigorie.

Slavă...

Învățător obștesc te cunosc pe tine pământul și marea, stâlp sfințit al Ortodoxiei și cinstită armătură a dumnezeieștilor dogme, sfințit înțelept cuvântător de Dumnezeu, împreună-locuitor și părtaș și întocmai la obicei cu Apostolii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu râurile umilinței spală întinăciunea inimii mele, Fecioară Preacurată, și-mi dăruiește chipuri de pocăință, cu sfințitele tale rugăciuni cele către înduratul Dumnezeu, pe Care în chip de negrăit L-ai născut.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Rugăciunea mea voi vărsa...

Fiu! Tău cel mai tânăr am fost și bogăția Ta prin deprinderea relei viețuiri am cheltuit-o, darurile Tale le-am pierdut și de bunătățile Tale m-am lipsit. Vin, deci, către Tine, Părintele și Dumnezeu meu, cerându-mi iertare.

Înstrăinare fără omenie am aflat și a paște porcii m-am osândit, iar bogăția mea, pe care pentru milostivire mi-ai dat-o, degrab am risipit-o și am rămas gol de

toate. Ci Tu, ca Dumnezeu meu, miluiește-mă!

Nu am îndrăzneală, Iubitorule de oameni, a privi nemăsurată înălțimea Cerului, fiindcă am greșit; nici a mă numi fiu al Tău eu, păcătosul. Ci în dar mă iartă, Cel ce ai nemăsurată milă.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Negrăită este nașterea ta și nepus este chipul nașterii, Fecioară, ceea ce ai născut mai presus de minte pe Dumnezeu, avându-ți fecioria neîntinată. Pentru aceasta pe tine, ca pe cea cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, după vrednicie te mărim.

Canonul Sfântului Grigorie

Irmos: Înțelepților de Dumnezeu...

Ruptu-s-a deșarta întărâtare și limba lui Varlaam celui fără minte, cu cuvintele și cu dogmele și cu ascuțirea minții înțeleptului împărat și cu a ta, Grigorie.

Dumnezeiasca liră a Duhului, trâmbița care a vestit luminat tainele lui Dumnezeu, pe marele Ierarh al Tesalonicului, limba cea de Dumnezeu cuvântătoare, cu cântări să o cinstim.

Slavă...

Povățuind pe popor oarecând ca un stâlp de foc, ai ars pe vrăjmașii credinței; iar adunările credincioșilor le-ai luminat, de Dumnezeu înțelepțite, Părinte Grigorie.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Stăpână Preacurată, fii mie liniște și liman de mângâiere, trecându-mă

la dumnezeiescul țarm cel fără de valuri și alinându-mi furtuna patimilor mele.

C O N D A C, glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoare Doamnă...

Pe tine, organul înțelepciunii, cel sfințit și dumnezeiesc, trâmbița cuvântării de Dumnezeu cea strălucită, cu un glas te laudăm, Grigorie tu, de Dumnezeu grăitorule. Ci, cel ce stai ca o minte înaintea Minții celei dintâi, către Dânsul îndreptează mintea noastră, Părinte Grigorie, ca să strigăm ție: Bucură-te, propovăduitorule al harului.

I C O S

Înger te-ai arătat pe pământ, vestind oamenilor cele dumnezeiești, ce nu se pot grăi. Că având minte omenească și trup, cu glasuri ca ale celor fără de trupuri, ne-ai făcut pe noi să ne minunăm și, de Dumnezeu-Grăitorule, a striga ție acestea: Bucură-te, cel prin care a fost gonit întunericul! Bucură-te, cel prin care a venit lumina! Bucură-te, vestitorule al Dumnezeirii celei nezidite! Bucură-te, văditorule al învățăturii celei zidite și nebune cu adevărat! Bucură-te, cel ce ai spus că firea lui Dumnezeu este înălțime neajunsă! Bucură-te, cel ce ai zis că lucrarea Lui este adâncime, care nu se poate lesne vedea! Bucură-te, că slăvirea lui Dumnezeu bine ai vestit-o! Bucură-te, că părerile făcătorilor de rele le-ai muștrat! Bucură-te, luminătorule, cel ce ai arătat Soarele! Bucură-te, paharule care dai băutură nemuritoare! Bucură-te,

prin care strălucește adevărul! Bucură-te, prin care s-a întunecat minciuna! Bucură-te, propovăduitorule al harului!

S I N A X A R

LA DUMINICA A DOUA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În această zi, în Duminica a doua a Sfântului și Marelui Post, facem pomenirea celui între sfinți Părintelui nostru Grigorie Palama, Arhiepiscopul Tesalonicului.

Acest fiu al dumnezeieștii și neînseratei lumini, cu adevărat om al lui Dumnezeu și minunat slujitor al lui Dumnezeu, era originar din Asia, din părinți de neam ales. S-a străduit să-și împodobească cu virtute și învățatură nu numai pe omul cel din afară și văzut, ci cu mult mai mult pe cel lăuntric și nevăzut. Pe când era încă în fragedă copilărie a murit tatăl lui. Mama sa l-a învățat și l-a crescut atât pe el, cât și pe frații și surorile lui în învățatura și în legea Domnului și în Sfintele Scripturi. A ajuns însă bun cunoscător și al învățăturii laice, căci a urmat la dascăli învățați. Grigorie, isteț din fire, având o râvnă potrivită, a adunat în scurtă vreme tot felul de cunoștințe, încât, ajungând la vârsta de douăzeci de ani și socotind pe toate nefolositoare și mai înșelătoare decât visele, căuta să alerge sus la Dumnezeu, pricina și Dătătorul oricărei înțelepciuni, și printr-o viețuire mai desăvârșită să-și afierosească lui Dumnezeu toată ființa sa. De aceea, a descoperit mamei sale scopul său iubitor de Dumnezeu, dorul și dragostea înflăcărată de Dumnezeu, ce-o avea de multă vreme. Cu acest prilej, a aflat că și ea nutrește de mult aceleași gânduri și că-și găsește desfătarea în aceleași lucruri ca și el. A adunat, deci, mama îndată în jurul ei pe copiii săi și le-a zis cu veselie: «Iată, eu și pruncii pe care mi i-a dat Dumnezeu!». Apoi a încercat să afle ce părere au ei despre cele bune și le-a descoperit țelul fratelui lor mai mare. Acesta, întrebându-l mai mult

cuvinte din inimă decât din minte, i-a convins să urmeze cu bucurie aceleași dorințe ca și el și să fugă de lume. De aceea, după ce și-a împărțit, după sfatul evanghelic, toată averea la săraci și a părăsit cu suflet ușurat favorurile împărătești, cinstea și zgomotele din palatele împărătești, a urmat lui Hristos. Pe mama și pe surorile sale le-a dus într-o mănăstire de călugărițe, iar el împreună cu frații săi s-au dus în muntele Athos, supranumit „al sfințeniei”. Dar pentru că timpul n-a îngăduit să trăiască la un loc, a sfătuit pe frații săi să rămână în alte mănăstiri și acolo să-și ducă viața în ascultare de Dumnezeu, iar el a mers în ascultare la un bătrân minunat, numit Nicodim, care trăia în isihie numai pentru Dumnezeu. De la acesta a învățat cu fapta, în umilința sufletului, toată porunca și toată virtutea. A mai dobândit aici, în descoperire tainică, și sprijinul și ajutorul nebiruit de nimeni al Preacuratei Născătoarei de Dumnezeu. După mutarea lui Nicodim către Dumnezeu, a trăit câțiva ani în Marea Lavră, cu multă râvnă în cele duhovnicești. De dragul isihiei, însă, a plecat din Marea Lavră și a îmbrățișat pustia. Fiind sânguincios și dorind neconținut cu tărie să fie cu Dumnezeu, s-a dat pe sineși unei vieți covârșitor de aspre. Înfrânându-și prin rugăciune stăruitoare simțurile, înălțându-și mintea la Dumnezeu, petrecându-și tot timpul în rugăciune, studiind cele dumnezeiești și întocmindu-și într-un chip foarte bun viața, învingea cu mare putere, cu ajutorul lui Dumnezeu, atacul diavolilor; curățindu-și sufletul cu izvoare de lacrimi prin privegheri de nopți întregi, a ajuns vas ales al harurilor dumnezeiescului Duh și avea adevseori vedenii dumnezeiești. Și ceea ce-i mai minunat este că nu și-a schimbat felul lui aspru de viață, cu toate că a plecat, din pricina năvălirilor ismailiților, în Tesalonic și a fost silit să locuiască în alte orașe.

După mulți ani, după ce și-a curățit desăvârșit și trupul și sufletul, cu voia lui Dumnezeu, a primit marele har al preoției. Și săvârșea tainele preoției ca unul care n-avea trup și era, ca să spun așa, în afară de el însuși, încât sufletele celor care se uitau la el se pocăiau numai văzându-l. Era cu adevărat mare și era cunoscut de cei care

trăiau după rânduiala lui Dumnezeu ca un purtător de Duh. Se arăta un astfel de om și celor care vedeau faptele lui: avea putere împotriva diavolilor; izbăvea pe cei cuprinși de înșelăciunea și uneltirea lor; făcea ca pomii neroditori să dea roade; vedea mai dinainte cele viitoare și era împodobit și cu celelalte haruri ale dumnezeiescului Duh. Dar pentru că săvârșirea virtuții stă în puterea noastră, iar fără încercări nu este nici desăvârșire și nici arătarea credinței noastre în Dumnezeu – căci împreună-lucrarea faptei bune și a dorinței de bine desăvârșește pe omul care trăiește după Dumnezeu – a îngăduit Dumnezeu să cadă acest mare bărbat în felurite și neconținute încercări, pentru ca prin toate acestea să se arate cu adevărat desăvârșit. Ce minte poate să-și închipuie câte i s-au întâmplat? Ce cuvânt poate să rostească uneltirile mai mari decât cele dinainte ale cumplitelui vrăjmaș și acuzațiile și bârfelile aduse lui de noii luptători împotriva lui Dumnezeu? Cine poate să spună cât de mult a luptat pentru credință timp de douăzeci și trei de ani, suferind din partea vrăjmașilor vătămări și felurite necazuri?

Ereticul Varlaam din Calabria, care se credea grozav în înțelepciunea laică și socotea, în deșertăciunea propriilor lui gânduri, că știe toate lucrurile, a pornit război cumplit împotriva Bisericii lui Hristos, a dreptei noastre credințe și a tuturor celor care o țineau cu tărie. Varlaam învăța nebunește că harul comun Tatălui și Fiului și Sfântului Duh și lumina veacului ce va să fie, prin care vor străluci și dreptii ca soarele, în chipul în care și Hristos a arătat-o strălucind ca soarele pe Muntele Taborului, și, pe scurt, toată puterea și lucrarea Dumnezeirii triipostatice, este cu totul deosebită de firea dumnezeiască și este creată. Iar pe cei care cugetau drept, că acea dumnezeiască lumină este necreată și că toată puterea și lucrarea dumnezeiască nu sunt nicidecum însușiri noi printre însușirile firești ale lui Dumnezeu, pe toți aceștia, prin cuvinte și prin scrieri mari, îi numea închinători la doi dumnezei și închinători la mai mulți dumnezei. Aceștia sunt precum ereticii Sabelie și Arie.

Pentru a vădi rătăcirea lui Varlaam, Biserica a trimis la Constantinopol pe dum-

nezeiescul Grigorie, ca un luptător al credinței și ca un cunoscut apărător, dar, mai bine-spus, ca acuzator și ca acuzat. Dumnezeuiescul împărat Andronic al patrula Paleologul, apărător al dreptei credințe, a adunat un sfânt sinod. Când a venit la acest sinod și Varlaam – cu învățăturile lui eretice spuse mai sus și cu acuzațiile aduse împotriva credincioșilor –, marele Grigorie, plin de dumnezeiescul Duh și îmbrăcat cu putere nebirită de sus, a astupat acea gură deschisă împotriva lui Dumnezeu și, în sfârșit, a biruit-o; a prefăcut în cenușă, prin cuvântări arzătoare și prin scrieri, ereziile lui asemănătoare spinilor. Pentru că n-a mai putut suferi rușinea, vrăjmașul dreptei credințe a fugit la latini, de unde a și venit. În sinod, Grigorie, după ce a muștrătat pe Varlaam, a muștrătat și pe Polichindin și, prin cuvântări împotriva lui, a nimicit scrierile acestuia. Cu toate acestea, adepții pierzaniei acestora nu încetau de a purta război Bisericii lui Dumnezeu. Spre a le fi stavilă, silit mai mult de sfântul sinod și chiar de împărat, și înainte de toate prin voia dumnezeiască, Grigorie a fost înduplecat să se urce pe scaunul arhiepiscopal și să fie păstor sfintei Biserici a Tesalonicului. Îmbrăcat cu acest har, a dat cu bărbăție și stăruință cu mult mai multe lupte decât înainte pentru credința ortodoxă. Pe mulții, cumpliții și viclenii adepți ai lui Achindin și Varlaam, care se arătau ca niște pui înverșunați ai unor înverșunate fiare sălbatice, ca și învățăturile și scrierile lor, i-a combătut cu fel de fel de argumente, prin cuvântări și scrieri de Dumnezeu insuflate, nu o dată sau de două ori, sau de trei ori, ci de multe ori și în multe împrejurări, nu numai în timpul unui împărat sau patriarh, ci în timpul a trei împărați, care au luat sceptrul împărăției unul după altul, și în timpul tot atâtor patriarhi și a multor sinoade. Dar în sfârșit i-a biruit. Unii îndărătnici, nesocotind dreptatea dumnezeiască, au rămas în rătăcirea lor. Așa s-a întâmplat cu toate ereziile.

Pe scurt, acestea și atât de mari sunt biruințele marelui Grigorie împotriva răucredincioșilor. Dar Dumnezeu, pe căi ne-spuse, l-a trimis învățător și în Răsărit. Din

Tesalonic a fost trimis sol în Constantinopol ca să potolească certurile dintre împărați. A fost prins, însă, de musulmani și ținut în stăpânirea lor un an întreg. Ca un luptător, a mers din loc în loc și din oraș în oraș, învățând cu mult curaj Evanghelia lui Hristos. Pe cei tari îi întărea însă și mai mult și-i sfătuia să stăruie în credință, iar pe cei, care aveau unele îndoieli și-i puneau întrebări cu privire la cele ce se petreceau în acea vreme, îi sprijinea cu înțelepciunea dumnezeiască și le dădea cea mai bună dezlegare tuturor întrebărilor ce i le puneau. Iar celorlalți, care s-au rupt în chip murdar de creștini și își bat joc de dogmele noastre: de iconomia întrupării Domnului și Dumnezeului nostru, de cinstita Cruce, de cinstitele icoane cărora ne închinăm, de multe ori le vorbea cu îndrăzneală. Mai mult încă vorbea și despre Mahomed și despre multe alte întrebări ce-i erau puse. Prin răspunsurile pe care le dădea, pe unii îi uimea, iar pe alții îi înfuria împotriva lui și își întindeau mâinile spre el și i-ar fi pus mucenicește capăt zilelor dacă, prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu, n-ar fi fost cruțat cu nădejdea răscumpărării sale cu bani. Acest lucru s-a întâmplat, iar marele Grigorie a fost eliberat de niște creștini iubitori de Hristos. Și așa a plecat îndată, mucenic nesângerat, la turma sa.

Pe lângă multe și mari daruri și merite deosebite pe care avea, a fost împodobit și el cu semnele lui Hristos, având în el, după cum spune Pavel, „lipsurile lui Hristos“ (Col. I, 24). Iar ca să arătăm însușirile lui deosebite, le vom numi pe acestea: era peste măsură de blând și smerit, însă nu când era vorba de Dumnezeu și de cele dumnezeiești, în acestea era mare luptător; era fără ură și îngăduitor; căuta, atât cât îi sta în putință, să răsplătească cu bine pe cei care se purtau rău cu el; nu primea cu ușurință cuvintele ce se spuneau împotriva unora; era răbdător și cu suflet mare în greutățile ce veneau asupra lui de fiecare dată; era mai presus de orice plăcere și slavă deșartă; era totdeauna simplu în toate trebuințele trupului, deși cu timpul trupul lui se slăbise cu totul; blândetea, liniștea și neconținuta lui bunăvoință a tăriei sufletului său se desăvârșiseră atât

de mult în el, încât aceste însușiri se arătau și pe dinafară celor care-l priveau; în toate totdeauna înțelegător, atent și ordonat. Ca o urmare a acestor însușiri, aproape niciodată ochii lui nu-i erau seci de lacrimi, ci purtau în ei izvoare de lacrimi.

Deci așa a luptat vitejește de la început până la sfârșit împotriva patimilor și a demonilor; a alungat departe de Biserica lui Hristos pe eretici, înfățișând limpede în cuvântări și în scrieri credința ortodoxă, iar prin ele a pecetluit oarecum toată Scriptura cea insuflată de Dumnezeu, după cum și ea, care-i sfârșit și pecete a vieții și cuvântului sfinților, a pecetluit viața și cuvântul lui; a păstorit apoi, apostolește și bine-plăcut lui Dumnezeu, turma lui timp de treisprezece ani, a împodobit-o cu predici morale și a condus-o spre staulul cel ceresc. Și, ca să spunem așa, spre a se arăta ajutor de obște și al ortodocșilor în viață și al celor ce vor veni, s-a mutat la viața cea mai presus de lume în anul 1362 de la Hristos, trăind în total 63 de ani. Duhul și l-a dat în mâinile lui Dumnezeu, iar trupul, sfintele lui moaște, le-a lăsat turmei. Sfintele lui moaște se păstrează și astăzi în catedrala Mitropoliei din Tesalonice, neobișnuit de strălucite și de slăvite, ca o moștenire și comoară neprețuită. De fiecare dată fac minuni celor ce se apropie de ele cu credință, dăruind izbăvire de tot felul de boli.

Cu ale lui rugăciuni, Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Tinerii cei ce merseseră...

Îndrăzneală nu am a mă numi
fiu al Tău, Părinte, Iubitorule
de oameni, ci Te rog fă-mă ca pe
unul din argații Tăi, și nu Te
îndepărta de mine, cel ce strig:
Dumnezeul părinților noștri, bine
ești cuvântat.

Spurcându-ne viața prin viețuirea
păcătoasă și pierzându-ne
bunul neam cel dintâi, prin fier-

binte pocăință să alergăm către
Cel Unul, Părinte al nostru și
Dumnezeu, ca să luăm mântuire.

Aspru stăpân este cel căruia
m-am osândit a-i robi; tare și ne-
suferită foame am răbdat, plăcând
porcilor. Ci, întorcându-mă, strig:
Mântuitorule, mântuiește-mă.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Firea cea muritoare ai înviat-o,
Născătoare de Dumnezeu Fecioară,
ceea ce una ai născut viața; drept
aceea, pe tine credincioșii mân-
tuire te știm, ca ceea ce ai născut
cu trup pe Dumnezeul părinților.

Canonul Sfântului Grigorie

Irmos: N-au slujit făpturii...

Cei ce cinstesc cuvintele și
scrierile tale, Grigorie, se
învață cunoștința lui Dumnezeu, se
arată plini de înțelepciunea cea
duhovnicească și teologicește pro-
povăduiesc darul cel nezidit și
lucrarea lui Dumnezeu.

Sabia și arcurile celor rău-cre-
dincioși tu de tot le-ai sfărâmat,
trufia lui Varlaam și toată puterea
eretichilor, ca o țesătură de păian-
jen ai risipit-o, ca și cu o piatră
preamare, Ierarhe.

Slavă...

Pecetluitu-s-a cu cuvintele și cu
dogmele și cu scrierile tale, Grigo-
rie, credința celor binecredincioși
și îndrăzneala eresurilor a conte-
nit, și amenințarea drepte cre-
dințe și tăria celor rău credincioși
a încetat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Noi, cei uscați de bolile patimilor, știindu-te cu adevărat izvor de tămăduiri, scoatem ape de mântuire dumnezeiești și strigăm: Bine este cuvântat, Preacurată, rodul pântecelui tău.

Cântarea a 8-a:

Irmos: De șapte ori cuptorul...

Bogăția cea nemăsurată și multă milostivirea Ta o vedem, Stăpâne, cei ce credem în Tine. Pentru aceasta toți cu căldură, împreună cu desfrânatul cădem către Tine. Primește pe cei ce Ți-au greșit și la Tine au alergat; că nu este, Milostive, păcat care să poată birui iubirea Ta de oameni.

Pentru milostivire, Stăpâne, pe Tine Te-ai smerit, și Te-ai apropiat fiilor Tăi celor căzuți; că Însuși, Iubitorule de oameni, pe cei căzuți îi întâmpini și, sărutându-i, mântuire le dăruiești. Și, de va cădea cineva, milostiv fiind, ca un iubitor de oameni, nu Te mânia.

Cea mai înfricoșătoare judecată mă va întâmpina, o Stăpâne! Că văzându-Te fără răutate și iubitor de oameni, nu alerg către Tine ca să strig cu glasul desfrânatului, ci în lenevire îmi petrec viața. Tu, dar, fii mie milostiv și de osânda aceea, prin pocăință, mult-Îndurate, mântuiește-mă.

Nu trei Dumnezei slăvim, ci o Dumnezeire, iar trei Ipostasuri cinstim cu adevărat: pe Tatăl cel nenăscut și pe Fiul cel născut din Tatăl și pe Duhul Sfânt cel purces

din Tatăl, pe Dumnezeu Unul în trei; deși numirea fiecăruia, ca un Dumnezeu ce este, cu credință se slăvește.

A Născătoarei de Dumnezeu:

La multe năpaste sunt supus și cu viforul întristărilor înecat. Ci, cu rugăciunile tale, mântuiește-mă, ceea ce ești limanul mântuirii, Preacurată, și din toate ridicându-mă, mă mântuiește. Că pe tine, după vrednicie, ca pe o caldă folositoare, și de Dumnezeu Născătoare, să te măresc întru toți vecii.

Canonul Sfântului Grigorie

Irmos: Tinerii cei binecredincioși...

Stai acum împreună cu teo-slogii lângă scaunul Celui preaîndurat, fiind asemenea cu dâșii și întocmai la obiceiuri, preaînțelepte Grigorie, cel întâi stătător pe tronul Tesalonicului, podoaba ierarhilor, strălucit împodobit fiind cu mărirea arhieriei și servind lui Dumnezeu.

Știind Dumnezeu curăția gândului tău și mai înainte de pântece și de zămislire, a grăit lămurit credinciosului și dumnezeiescului împărat, că erai să fii apărător nebiruit al Bisericii. Pentru aceasta, prin întărire canonicească, ai fost uns cu mirul arhieriei.

Slavă...

Se biruiește arătat și se spulberă adunarea lui Polichindin de mâna ta și de înțeleptele tale cuvinte, prealăudate Grigorie, mai întâi sezătorule pe scaunul Tesalonicului. Și, precum pierе fumul, așa a pierit adunarea cea putredă, prin

limba ta cea cu glas de tunet și de teolog.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cuvântul lui Dumnezeu, din bunătațea Sa cea desăvârșită, întru tine, Fecioară, a împodobit firea omenească cea cufundată în patimi și toată a înnoit-o și a sfințit-o. Pentru aceasta, cei prin tine mântuiți, te slăvim întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmos: Spăimântatu-s-au de aceasta...

Bucurie și veselie se face acum pentru mine, junghiindu-se vițelul Tău; umple de aceasta și sufletul meu cel ce nădăjduiește spre Tine, Dumnezeule. Primește-mă pe mine rătăcitul și la viață mă ridică pe mine, cel omorât, și îmbracă-mă cu dumnezeiasca haină a mântuirii și a nestricăciunii.

Suflete depărtate de la Dumnezeu și lipsite de dumnezeieștile daruri, veniți cu căldură, și, luând în minte întoarcerea desfrânatului, să strigăm: Părinte bunule, greșit-am cu toții! Cel ce ești din ceruri, curățește-ne și ne mântuiește pe noi, cei ce alergăm la mila Ta.

Ca unul ce ai mulțime multă de îndurări, nu Te îndepărta, Doamne, Doamne, de mine, care în multe desfrânări am cheltuit bogăția, iar acum alerg și strig către Tine: Greșit-am Ție! Mântuiește-mă pe mine, cel ce scap la mila Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Liman de mântuire, de călăuzire și de părtinire te am pe tine, eu, robul tău; scapă-mă de toate îm-

pedicările cele cumplite, ca una ce ești bună, cu rugăciunile tale cele către Dumnezeu, Stăpână. Că spre tine cu dragoste toată nădejdea mi-am pus; ca să te slăvesc pe tine cu credință.

Canonul Sfântului Grigorie

Irmos: Tot neamul pământesc...

Oglindă a lui Dumnezeu te-ai făcut, Grigorie; că pe cel după chipul Lui neîntinat l-ai păzit și mintea punându-ți bărbătește, stăpân te-ai făcut asupra patimilor trupești și ai luat chipul cel după asemănare. Pentru aceasta, te-ai și făcut casă preastrălucită Sfintei Treimi.

Împăratul cel binecredincios te-a arătat pe tine ca și cum ai fi fost cu aripi zburând prin văzduh; că împreună cu dânsul te-ai luptat, ca un plin de dumnezeiescul Duh, împotriva lui Varlaam, celui cu minte deșartă și nebun, care a grăit lucruri nedrepte asupra înălțimii lui Dumnezeu; pe care cu dreptate l-ai biruit.

Slavă...

Cu totul fiind plin de înțelepciunea cea bună, mărite, ai strălucit lumină în lume, izvorând dogmele Ortodoxiei; căci cu iubirea filosofiei celei alese, înțelepte, ai luat în pânțec dumnezeiasca frică și ai născut cuvintele Duhului.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cântare de mulțumire cu un glas aducem ție noi credincioșii, de Dumnezeu Născătoare; că tu ai dezlegat blestemul nostru cel de demult

și toți luăm prin tine dumnezeiasca binecuvântare, mântuire, luminare, milă și bucuria cea veșnică.

LUMINÂNDA ÎNVIERII

Slavă..., a Sfântului Grigorie, glasul al 2-lea:

Podobie: Cu Apostolii să ne suim...

Bucură-te, lauda părinților, gura teologilor, sălășluirea tăcerii, casa înțelepciunii, căpetenia învățătorilor, adâncul cuvântului! Bucură-te, organul lucrării, înălțimea gândirii la cele de sus, tămăduitorule al bolilor omenești! Bucură-te, locașul Duhului, viu fiind și după moarte, părinte.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Doamnă, a tuturor Stăpână, ajută-ne întru primejdii, sârguiește întru necazuri, fii de față în nevoi; ca să nu ne apuce pe noi în ziua sfârșitului nici satana, nici iadul, nici pieirea. Ci să stăm toți nevinoși înaintea înfricoșătorului divan al Fiului tău, o, Maica lui Dumnezeu, Stăpână! Căci, câte vorești, le și faci.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe opt și se cântă: 5 stihiri ale Învierii și aceste 3 ale Sfântului Grigorie, glasul 1:

Podobie: Ceea ce ești bucuria...

Fericită viață ai petrecut în lume, iar acum te veselești împreună cu mulțimile celor fericiți și pe pământul celor blânzi ca un blând locuiești, Ierarhe Grigorie, îmbogățindu-te de la Dumnezeu cu darul minunilor, pe care îl dai celor ce te cinstesc pe tine.

Stih: Gura dreptului va învăța înțelepciune și limba lui va grăi judecata (Ps. 36, 30).

Dogmele drepte credințe le-ai sădit, tăind, fericite, spinii relei învățături și sămânța credinței bine înmulțind-o; cu ploaia cuvintelor tale spic însutit ai adus lui Dumnezeu, ca un plugar iscusit.

Stih: Auziți acestea toate neamurile, ascultați toți cei ce locuiți în lume (Ps. 48, 1).

De strălucirea vieții tale celei fără de prihană s-au mirat mulțimile îngerilor și ale oamenilor, fericite; că de bunăvoie te-ai arătat tare nevoitor și pustnic și arhieru și vrednic slujitor lui Dumnezeu și prieten adevărat.

Stih: Ridică-Te, Doamne, Dumnezeul meu! Înaltă-se mâna Ta! Nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit (Ps. 9, 32).

Stihira Triodului, glasul al 6-lea:

Celor ce umblă întru întunericul păcatelor, ai răsărit lumină, Hristoase, în vremea postului. Arată-ne și ziua cea vestită a Pătimirii Tale, ca să strigăm Ție: Ridică-Te, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi!

Slavă..., tot aceasta; Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: Preabinecuvântată ești... Doxologia mare, ecteniile și apolisul.

Apoi Litie în pronaos, după rânduială; se cântă: Slavă..., Și acum..., stihira Evangheliei. Ceasul întâi și învățătura Sfântului Teodor Studitul. Apolisul deplin.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului, pe 6, și ale Sfântului Grigorie. Cântarea a 3-a, pe 4.

Apostolul: Din Epistola către Evrei. Evanghelia de la Marcu și a Sfântului, toată slujba la un Sfânt Ierarh.

CHINONICUL

Lăudați pe Domnul din ceruri.
Aliluia.

LUNI

în a treia săptămână
a Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

După Psalmul 103, la Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri: 4 din Octoih, cele de umilință și 3 din Triod, podobnicele lui Iosif, glasul al 8-lea:

Podobie: Fără de măsură este...

Fără de măsură greșind Ție, nenumărate chinuri aștept, scrâșnirea dinților și plângere fără mângâiere; gheena focului și întunericul și tartarul. Deci, prea-drepte Judecătorule, dăruiește-mi lacrimi prin care să aflu iertare și dezlegare de răutățile mele, postind și strigând Ție: Stăpâne Hristoase, milostivește-Te spre mine, pentru mare și bogată mila Ta!

Pe mine, cel rătăcit în munții relelor neascultării, caută-mă, Cu-vinte, și la Tine mă cheamă, alungând departe năravurile cele rele ale gândului meu. Și, fiind mort, înviază-mă iarăși și cu postul mă curățește pe mine, cel ce strig cu plângere neîncetat: Stăpâne Hristoase, milostivește-Te spre mine, pentru mare și bogată mila Ta.

Altă stihiră, a lui Teodor, același glas:

Podobie: Pe cea slăvită...

Începând postul săptămânii a treia, pe cinstita Treime să O lăudăm credincioșii, săvârșind cu bucurie cealaltă vreme a lui; și patimile trupești slăbindu-le, să culegem din sufletele noastre flori dumnezeiești, ca să împletim cununi stăpânei zilelor. Ca toți, purtând cununi, să lăudăm pe Hristos ca pe un biruitor.

Și 3 stihiri din Minei, Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

Intrarea (Vohod) Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Să nu întorci fața Ta de la robul Tău... (caută-l la Duminica Lăsăturii sec de brânză, cu stihurile lui).

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea:

Frâiele părintești lepădându-le, cu minte nestatornică am viețuit în gândurile cele dobitocești ale păcatului, toată viața mea rău cheltuind-o eu, ticălosul; și de hrana care întărește inima lipsindu-mă, am mâncat dulceața poștei, care satură pentru scurtă vreme. Ci, Preabunule Părinte, să nu-mi închizi milostivirile cele iubitoare de oameni; ci, deschizându-le, primește-mă ca pe fiul cel pierdut și mă mântuiește (de două ori).

A Mucenicilor:

Mucenici ai Domnului, tot locul sfințiți și toată boala tămăduiți; și, acum, rugați-vă să se izbăvească din cursele vrăjmașului sufletele noastre, vă rugăm.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cele cerești te laudă pe tine, ceea ce ești plină de har, Maică ce nu știi de mire; și noi slavoslovim nașterea ta cea nepătrunsă cu mintea, Născătoare de Dumnezeu; roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Și cealaltă rânduială, precum s-a arătat mai înainte în Duminica Lăsăturii sec de brânză.

LUNI LA UTRENIE

Cântările Treimice ale glasului.

După Catisma întâi, se zice Sedelnele de umilință, din Octoih, ale glasului de rând.

După a doua Catismă, se zice această Sedealnă, a lui Iosif, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Cu focul înfrânării să ardem toți, ca pe niște uscăciuni, zburdările patimilor, iar văpaia cea nestinsă să o stingem acum cu izvoare de lacrimi, strigând Celui ce va să judece tot pământul: Mântuitorule milostive, Doamne, păzește-ne pe noi neosândiți, dându-ne iertare de greșeli.

Slavă..., iar aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Ceea ce ești de Dumnezeu dăruită, curată binecuvântată, roagă neîncetat pentru noi pe Cel ce S-a născut din tine pentru milostivirile îndurărilor, cu Puterile cele de sus, cu Arhanghelii și cu toți cei fără de trup, să ne dea nouă iertare mai înainte de sfârșit și curățire de

păcate și îndreptare vieții, ca să aflăm milă.

După a treia Catismă, Sedealna lui Teodor, asemenea:

Treime Sfântă și cinstită, păzește-ne întregi și neosândiți pe noi, cei ce săvârșim postul de a treia săptămână, ca să trecem cu vrednicie și celălalt ce urmează și să îndeplinim toate poruncile Tale. Ca așa urmând, să ajungem fără osândă a vedea slăvita Înviere, aducându-Ți cântare și laudă.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare a credincioșilor, bucuria celor necăjiți, mângâierea cea mai mare a celor întristați; roagă neîncetat pentru noi pe Cel ce S-a născut mai presus de fire din pân-tecele tău cel preasfânt, Fecioară, împreună cu Îngerii și cu Stăpânii, să ne izbăvim în ceasul judecării de cumplita osândire.

Psalmul 50.

Canonul din Minei, după rânduială, și această Tricântare. Și se citește Cântarea întâi din Psaltire.

TRICÂNTAREA

Alcătuire a lui Iosif, glasul al 8-lea

Irmos: Cântare să înălțăm, popoare...

Cel ce ai milostivire ca un Dumnezeu, primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, care mi-am cheltuit viața în chip desfrânat. Strig către Tine: greșit-am! Nu este nevoie de învinuitori, căci eu însumi vădesc rușinea faptelor mele.

Lăsând hrana cea îngerească, m-am asemănat animalelor, hrânindu-mă cu netrebnica răutate. Dar primește-mă pe mine, cel ce mă întorc, ca pe unul din argații Tăi, cerescule Părinte.

Noaptea plăcerilor care vine din desfătări lăsând-o, toți credincioșii să ne apropiem cu osârdie spre lumina adevărului; ca să ne învrednicim de ospațul cel luminos.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, templu preasfânt, lâna cea de Dumnezeu rourată, izvorule cel pecetluit al râului celui fără de moarte. Păzește, Stăpână, turma ta, neîmpresurată de toți vrăjmașii.

A doua Tricântare

Alcătuire a lui Teodor, același glas:

Irmos: Să cântăm cântare lui Dumnezeu...

Acum în această a treia săptămână curățindu-ne, fraților, ca și Israel de demult în trei zile, să ajungem la muntele rugăciunilor și acolo, auzind dumnezeieștile glasuri, să lăudăm pe Hristos.

Veniți popoare ca, întărindu-ne cu postul ca Samson, să ucidem pe demonul pântecelui, ca pe altă fiară, pentru ca să nu râdă Dalila patimilor, înșelându-ne.

Slavă..., a Treimii:

Ca Heruvimii Te laud pe Tine, Dumnezeire, trei Lumini și o lumină, viață și vieți, pe Dumnezeu, Cel ce a născut, pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut, și pe Dumnezeu Duhul cel viu, Care din Tatăl purcede.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, bucuria Evei! că întristarea aceleia prin nașterea ta, curată, a încetat. Bucură-te, nor luminat al luminii celei neapuse, din care a răsărit Hristos Dumnezeu!

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Întrarmându-ne și noi ca David, prin credință, să surpăm cu smerenia gândul cel trufaș, ca pe alt Goliat; să tăiem și mulțimea patimilor.

Irmosul:

Să cântăm cântare lui Dumnezeu, «Celui ce a scos pe Israel din robia «cea amară a lui Faraon și cu stâlp «de foc și cu nor luminat l-a povă-«țuit, că S-a preamărit».

Cântarea a 8-a:

Irmos: De Dumnezeu grăitorii tineri...

Cheluindu-mi averea părintească în păcate, am fost aruncat afară din curțile harului; dar primește-mă, Părinte, pentru nemăsurată îndurarea Ta.

Întru prealuminată strălucirea postului, prin rugăciuni luminându-ne, să ne nevoim ca să scăpăm de întunericul cel nepătruns al păcatului.

Se smerește înaintea Ta ceata celor fără de trupuri, Heruvimii se roagă, precum și cetele sfinților; mântuiește sufletele noastre, Hristoase, mult-Îndurate.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai zămislit strugurele cel nelucrat, înțelepțește-mă pe mine, cel întunecat cu beția păcatului,

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, nădejdea sufletelor noastre.

A doua Tricântare

Irmos: Cel ce acoperi cu apă cele...

Veniți să ne desfătăm, fraților, cu postul, că el este odorul cel părintesc, avuția cea minunată, maica tuturor celor ce au slujit Stăpânului Hristos; căci el întărește trupul, luminează gândul și inima.

Lui Ghedeon celui minunat asemănându-te, suflete, purtând virtuți, credință, nădejde și dragoste lui Hristos, ieși ca să ucizi patimile cele de alt neam, precum acela care cu trei sute de oameni a ucis neamul madianiților.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Ca pe o Treime Te slăvesc și ca pe o Unime Te laud pe Tine, Dumnezeire Una, Părinte Atotțiitorule, Însuți Stăpânitorule, Fiule și Duhule Sfinte, putere atotstăpânitoare; o Fire, o Împărăție, Căreia în trei Fețe ne închinăm.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Durerile de care a scăpat mai presus de fire întru nașterea Ta ceea ce Te-a născut, le-a cunoscut întru cinstită pătımirea Ta: că s-a rănit cu durerea văzându-Te pe Cruce de bunăvoie pironit de iudei, pe Tine, Cel ce ai întemeiat pământul pe ape.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Când vei veni întru slava Ta, cu mii și cu milioane de Puteri, ca să ju-

deci tot pământul, atunci, Doamne, să-Ți fie milă de mine, să mă ierți și să mă izbăvești de osândă; să nu mă rușinezi, nici să mă osândești în focul cel veșnic.

Irmosul:

Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Cel ce acoperi cu ape cele mai de «deasupra ale Tale, Cel ce poi «mării hotar nisipul și toate le ții, «pe Tine Te laudă soarele, pe Tine «Te slăvește luna, Ție Îți aduce «toată făptura laudă, ca Făcătorul «lui și Ziditorului tuturor în veci».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Pe Cel ce S-a arătat în munte...

Pe mine, cel ce m-am depărtat de la dragostea Ta, Părinte, și m-am făcut de voie rob al pornirilor desfătărilor, întorcându-mă, acum mă primește ca pe cel risipitor; că Însuți ești mult-Îndurat.

Smochin neroditor m-am arătat, lucrând eu ticălosul numai răutatea, care îmi pricinuieste focul; ci Tu, Doamne, fă-mă roditor, ca să-Ți aduc roade de fapte bune.

Postește, suflete al meu, de răutate și de vicleșug, oprește-te de la mânie și de la iuțime și de la tot păcatul; că post ca acesta voiește Iisus, preaiubitorul de oameni, Dumnezeul nostru.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Tu ești, Născătoare de Dumnezeu, arma noastră și zidul; tu ești ajutorul celor ce aleargă la tine; și acum

te îndemnăm spre rugăciune, ca să ne izbăvim de vrăjmașii noștri.

A doua Tricântare

Irmos: Mărimu-te pe tine...

Post curat, adică lepădarea de cele rele, ca niște daruri bine primite să aducem lui Hristos Dumnezeuului nostru.

Știind, suflete, cum a hrănit Eli-sei de demult pe proroci, hrănește-te cu cele la îndemână, mulțumind lui Hristos.

Slavă..., a Treimii:

Întreită Una pe Tine, Dumnezeire, Te laud: pe Tatăl fără de început, și pe Fiul și pe Duhul cel viu.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Maica lui Dumnezeu Fecioară, cămara ceresului Împărat Hristos, mântuiește cu rugăciunea ta pe cei ce te laudă cu dragoste.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Daniel în groapă a îmblânzit fiarele cu zăbala postului; și noi, postind, să stăpânim patimile noastre.

Irmosul:

Mărimu-te pe tine, cea fără pri-
«hană, Maica lui Hristos Dumnezeu,
«întru care a umbrit Duhul cel
«Preasfânt».

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 4-lea:

Îmbrăcatu-m-am cu întinăciunea cea rea a greșelilor mele și din bucuria cămării am fost izgonit.

Milostivește-Te spre mine cu ne-grăită îndurarea Ta, ca spre fiul cel pierdut, Dumnezeule, și mă mîluiește (de două ori).

A Mucenicilor:

Cine nu se minunează, Sfinților Mucenici, văzând lupta cea bună cu care v-ați luptat? Cum, în trup fiind, ați biruit pe vrăjmașul cel fără de trup mărturisind pe Hristos și cu Crucea întrarmându-vă. Pentru aceasta, după vrednicie v-ați arătat izgonitori diavolilor și luptători împotriva barbarilor. Neîncetat rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Candelă nestinsă, tron al dreptății, Preacurată Stăpână, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 4-lea:

Pentru că suntem neputincioși și slăbiți de păcate, vindecă zdrobirile noastre, Doctore al sufletelor, Cel ce știi gândul oamenilor, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., iarăși acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Rugăciunea Dumnezeului vieții mele, spune-voi lui Dumnezeu: «Sprijinitorul meu ești Tu, pentru ce m-ai uitat?» (Ps. 41, 12).

Stih: În ce chip cerbul dorește izvoarele apelor, așa Te dorește sufletul meu pe Tine, Dumnezeule (Ps. 41, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(VIII, 13–IX, 6)

Numai pe Domnul Savaot socotiți-L Sfânt, de El să vă temeți și să vă înfricoșați. El va fi pentru voi piatră de încercare și stâncă de poticnire pentru cele două case ale lui Israel, cursă și laț pentru cei ce locuiesc în Ierusalim. Și mulți se vor poticni, vor cădea și se vor sfârâma, vor fi prinși în cursă și vor fi duși în robie!». Voi strânge laolaltă această mărturie și voi pecetlui această învățătură pentru ucenicii mei. Voi aștepta, deci, pe Domnul, Care Își ascunde fața Sa de la casa lui Iacov și voi nădăjdui întru El. Iată eu și pruncii pe care mi i-a dat Dumnezeu spre semne și minuni în Israel din partea Domnului Savaot, Care locuiește în Muntele Sionului. Și când vă vor zice: «Întrebați pe cei ce cheamă morții și ghicitorii care șoptesc și bolborosesc», să le răspundeți: «Nu se cuvine oare poporului să alerge la Dumnezeul său? Să întrebe oare pe morți pentru soarta celor vii?». Întrebați legea și descoperirea! De nu vă vor vorbi asemenea cuvântului acesta, atunci nu-i lumină în ei. Vor rătăci pe pământ flămânzi și cumplit apăsați, iar în vremea foametei își vor arăta colții și vor huli pe regele lor și pe Dumnezeul lor. Apoi își vor întoarce privirea spre pământ și, iată, că acolo va fi strâmtorare, întuneric și durere și nevoie! Dar noaptea va fi alungată! Căci nu va mai fi întuneric pentru țara care era în nevoie. În vremurile de de-

mult, El a supus pământul Zabulonului și ținutul lui Neftali; în vremurile cele de pe urmă El va acoperi de slavă calea mării, celălalt țărm al Iordanului, Galileea neamurilor... Poporul care locuia întru întuneric va vedea lumină mare și peste voi, cei ce locuiți în latura și în umbra morții, lumină va străluci. Tu vei înmulți poporul și vei spori bucuria lui. El se va veseli înaintea Ta, cum se bucură oamenii în timpul secerișului și se veselesc la împărțirea prăzilor. Căci jugul ce-l apasă, și toiagul ce-l lovește și nuiăua ce-l asuprește, Tu le vei sfârâma, ca în zilele lui Madian. Încălțăminte de războinic și haina cea stropită de sânge vor fi aruncate în foc și mistuite în flăcări! Căci Prunc S-a născut nouă, un Fiu s-a dat nouă, a Cărui stăpânire e pe umărul Lui și se cheamă numele Lui: Înger de mare sfat, Sfetnic minunat, Dumnezeu tare, biruitor, Domn al păcii, Părinte al veacului ce va să fie. Și mare va fi stăpânirea Lui și pacea Lui nu va avea hotar. Va împărăți pe tronul și peste împărăția lui David, ca s-o întărească și s-o întemeieze prin judecată și prin dreptate, de acum și până-n veac. Râvna Domnului Savaot va face aceasta.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Mântuirea feței mele este Dumnezeul meu (Ps. 42, 7).

Stih: Judecă-mă, Dumnezeule, și apără dreptatea mea de neamul necuvios (Ps. 42, 1).

MARȚI

În a treia săptămână a
Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, LUNI SEARA

Doamne, strigat-am... se pun stihirile
pe 6: 3 ale Triodului și 3 din Minei.

Stihiri podobnice ale lui Iosif, glasul 1:

Podobie: Prealăudaților Mucenici...

Să iubim postul, care stinge cu
Sajutorul Duhului patimile su-
fletului cele cumplite și ne întărește
a lucra lucrurile dumnezeiești, și
mintea o înalță spre cer și solește
iertarea cea dăruită de la
Dumnezeu, de cele ce am greșit.

Cheltuindu-mi, Doamne, în chip
rușinos toată viața mea eu, tică-
losul, ca desfrânatul strig cu umi-
lință: Părinte ceresc, greșit-am!
Milostivește-Te și mă mântuiește;
nu mă lepăda pe mine, care de la
Tine m-am depărtat și de lucruri
dumnezeiești acum am sărăcit.

Altă stihiră, a lui Teodor, glasul al 3-lea:

Podobie: Veniți toate neamurile...

Veniți toți să glăsuim în chim-
vale de cântări, îmbrățișând cinsti-
tul post; că prin el vom surpa cu
mintea pe șarpele, începătorul rău-
tății. Pentru aceasta, cu îndrăznire,
să strigăm lui Hristos: Dă-ne, Mân-
tuitoarele, să vedem fără osândă
preasfântă Crucea Ta, să ne închi-
năm ei și în psalmi și în cântări să
prăznuim luminat!

Și 3 stihiri din Minei. Slavă..., Și acum...,
a Născătoarei de Dumnezeu:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Cu Dumnezeu ne vom lăuda
toată ziua și numele Tău îl vom
lăuda în veac (Ps. 43. 10).

Stih: Dumnezeule, cu urechile noastre
am auzit, căci părinții noștri ne-au spus
nouă (Ps. 43, 1).

De la Facere, citire:

(VI, 9–22)

Iată viața lui Noe: Noe era om
drept și neprihănit între oamenii
timpului său și mergea pe calea
Domnului. Și i s-au născut lui Noe
trei fii: Sem, Ham și Iafet. Pămân-
tul însă se stricase înaintea feței lui
Dumnezeu și se umpluse pământul
de silnicii. Și a căutat Domnul
Dumnezeu spre pământ și iată era
stricat, căci tot trupul se abătuse
de la calea sa pe pământ. Atunci a
zis Domnul Dumnezeu către Noe:
«Sosit-a înaintea feței Mele sfâr-
șitul a tot omul, căci s-a umplut
pământul de nedreptățile lor, și
iată Eu îi voi pierde de pe pământ.
Tu, însă, fă-ți o corabie de lemn de
salcâm. În corabie să faci despăr-
țituri și smolește-o cu smoală pe
dinăuntru și pe dinafară. Corabia,
însă, să o faci așa: lungimea coră-
biei să fie de trei sute de coți, lăți-
mea ei de cincizeci de coți, iar înăl-
țimea de treizeci de coți. Să faci
corăbiei o fereastră la un cot de la
acoperiș, iar ușa corăbiei să o faci
într-o parte a ei. De asemenea, să
faci în ea trei rânduri de cămări:
jos, la mijloc și sus. Și, iată, Eu voi
aduce asupra pământului potop de
apă, ca să pierd tot trupul de sub

cer, în care este suflare de viață, și tot ce este pe pământ va pieri. Iar cu tine voi face legământul Meu; și vei intra în corabie tu și, împreună cu tine, vor intra fiii tăi, femeia ta și femeile fiilor tăi. Să intre în corabie, din toate animalele, din toate târâtoarele, din toate fiarele și din tot trupul, câte două, parte bărbătească și parte femeiască, ca să rămână cu tine în viață. Din toate soiurile de păsări înaripate după fel, din toate soiurile de animale după fel și din toate soiurile de târâtoare după fel, din toate să intre la tine câte două, parte bărbătească și parte femeiască, ca să rămână în viață împreună cu tine. Iar tu, ia cu tine din tot felul de mâncare, cu care vă hrăniți; îngrijește-te ca să fie aceasta de mâncare pentru tine și pentru acelea». Și a început Noe lucrul și precum îi poruncise Domnul Dumnezeu așa a făcut.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Pomeni-voi numele Tău în tot neamul (Ps. 44, 20).

Stih: Cuvânt bun răspuns-a inima mea (Ps. 44, 1).

De la Pilde, citire:

(VIII, 1-21)

Oare înțelepciunea nu strigă ea și priceperea nu-și ridică glasul său? Pe vârfurile cele mai înalte, pe cale, la răspântiile drumurilor stă, pe lângă porți, în împrejurimile cetății, la intrarea porților, strigă tare: «Către voi, oamenilor, se îndreaptă strigătul meu și glasul meu către voi, fii ai oamenilor. Voi, cei simpli, învățați cuminenția și

voi, cei nebuni, înțelepțiți-vă! Ascultați, căci voi spune lucruri mărețe și buzele mele se deschid pentru a înălța ceea ce este drept; căci gura mea grăiește adevărul și gurile celor mincinoși sunt urâciune înaintea Mea. Toate graiurile gurii mele sunt întru dreptate; în ele nu este nimic întortorcheat și fără rost; toate sunt lămurite pentru cel priceput și drepte pentru cei ce au aflat știința. Luați învățătura mea mai degrabă decât argintul și știința mai mult decât aurul cel mai curat, căci înțelepciunea este mai bună decât pietrele prețioase și nici lucrurile cele mai prețioase nu au valoarea ei. Eu, înțelepciunea, locuiesc împreună cu prevederea și stăpânesc știința și buna-chibzuială. Frica de Dumnezeu este urgisirea răului. Mândria și obrăznicia, calea răutății și gura cea aprigă le urăsc eu. Al meu este sfatul și buna-chibzuială și eu sunt priceperea, a mea este puterea. Prin mine împărătesc împărății și principii rânduiesc dreptatea. Prin mine cârmuiesc dregătorii și mairarii sunt judecătorii pământului. Eu iubesc pe cei ce mă iubesc și cei ce mă caută mă găsesc. Cu mine este bogăția și mărirea, averea vrednică de cinste și dreptatea. Rodul meu e mai bun decât aurul și cel mai curat, iar ceea ce vine de la mine este mai de preț decât argintul lămurit. Merg pe calea dreptății, în mijlocul căilor judecății drepte, ca să dau celor ce mă iubesc bogății și să le umplu cămărilor lor.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 2-lea:

Părinte, bunule, de toate cele ce mi-ai dat m-a golit nebunia mea; depărtatu-m-am de la Tine și m-am făcut rob unui cetățean străin. Animale necurate am păscut și nici de mâncarea lor nu m-am săturat. Pentru aceasta, am alergat la Tine, știind milostivirea Ta. Acoperă goliciunea mea cu iubirea Ta de oameni și mă mântuiește (de două ori).

A Mucenicilor:

Sfinții Mucenici, rugându-se pentru noi și pe Hristos lăudându-L, toată înșelăciunea a încetat, iar neamul omenesc prin credință se mântuiește.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din coapsele tale cele feciorești a strălucit lumii lumină, Cuvântul prin cuvânt. Deci roagă-L pe Dânsul, cinstită Preasfântă Fecioară, să scape sufletele noastre din cursele vrăjmașului.

MARȚI LA UTRENIE

Cântările Treimice ale glasului.

După Catisma întâi, se zice Sedelnele de umilință din Octoih, ale glasului de rând.

După a doua Catismă, se zice această Sedealnă, a lui Iosif, glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Cu postul și cu rugăciunea să ne curățim și cu grija de săraci lui Dumnezeu să slujim. Să suspinăm, să plângem cu căldură,

atât cât avem vreme de întoarcere, ca să ne izbăvim de plângerea cea veșnică, ce va fi în văpaia gheenei; dând slăvire lui Hristos, Celui ce a rânduit pocăință tuturor oamenilor, care se întorc cu dreptatea gândului.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Întinzându-ți dumnezeieștile tale mâini, cu care ai purtat pe Făcătorul întrupat pentru bunătatea Lui, Fecioară Preasfântă, roagă-L să ne izbăvească de supărări și de patimi și de primejdii, pe noi, care cu dragoste te lăudăm și strigăm ție: Slavă Celui ce S-a sălăsluit întru tine, slavă Celui ce a ieșit din tine, slavă Celui ce ne-a mântuit pe noi prin nașterea ta.

După a treia Catismă, Sedealna, alcătuire a lui Teodor, glasul al 3-lea:

Podobie: Să se veselească cele cerești...

Cu postul veselindu-ne, cu cântări bucurându-ne și cu rugăciunile luând putere asupra tuturor patimilor, să călcăm cursele lui Veliar și, urmând lui Hristos, să strigăm: Învrednicește-ne pe noi, Îndurate, să vedem Crucea Ta, dându-ne mare milă!

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

De Dumnezeu fericită Maică ce nu știi de mire, tămăduiește sufletul meu cel bolnav, că mult sunt cuprins de păcate, Născătoare de Dumnezeu. Pentru aceasta și strig ție din suspinul inimii mele: Primește-mă, ceea ce ești cu totul fără

prihană, pe mine cel ce am greșit foarte; ca să strig ție cu îndrăznire: Bucură-te, locașul lui Dumnezeu!

Psalmul 50.

CANOA N E L E

Canonul din Minei și aceste Tricântări, după rânduiala lor, citindu-se Cântarea a doua din Psaltire.

TRICÂNTAREA

Cântarea a 2-a, glasul 1:

Irmosul:

Vedeți, vedeți, că Eu Însumi sunt Dumnezeu, Care am «poruncit lui Moise să povățuiască «în pustie pe poporul cel rob al «lui Israel și l-am mântuit ca un «puternic, cu puterea Mea».

Făcându-mă fiu prin baia botezului Preabunul Părinte, m-am împodobit cu bogăția a tot felul de virtuți. Dar, apoi, m-am făcut rob de bunăvoie gândurilor celor neroitoare și, pentru aceea, am sărăcit.

Milostiv, milostiv fii mie, Doamne! Judecă judecata mea, drepte Judecătorule; primește puțina mea suspinare, Hristoase, pentru mare mila Ta și nu mă trece cu vederea.

Dezbrăcându-ne de întinatul veșmânt al neînfrânării, să ne îmbrăcăm în veșmântul cel luminat al postului și, făcându-ne luminați, să ajungem la luminata Înviere a Mântuitorului.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Mântuiește-mă, mântuiește-mă, ceea ce ai născut pe Mântuitorul; vezi, Preacurată, necazul meu, pe

care mulțimea nenumăratelor mele răutăți îl face în fiecare zi din deznădăjduire.

A doua Tricântare

Alcătuirea lui Teodor, glasul al 3-lea:

Irmos: Vedeți, vedeți...

Vedeți, vedeți că Eu sunt Cel care, ca un Dumnezeu, v-am izvorât vouă mântuirea, cu care toți oamenii prin înfrânare vă adăpați.

Vedeți, vedeți că Eu sunt Cel care am hotărât vouă vremea cea sfințită și sfântă, spre veselia sufletească, adică spre curgerea postului.

Slavă..., a Treimii:

Treimea să O lăudăm, Unimii să ne închinăm: Fiului Unul-Născut fără început din Tatăl, Cel fără de început, Duhului celui împreună pe tron-șezător și cu Tatăl împreună-vecuitor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Roagă neîncetat pe Mântuitorul, ceea ce ești cu totul fără prihană, ca să scape din toată nevoia, pe cei ce te mărturisesc cu trupul și cu sufletul, pe tine, de Dumnezeu Născătoare.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Mare ești, Doamne, și minunate sunt lucrurile Tale! Că ai arătat oarecând nemâncat de lei în groapă pe Daniel, cel îngrădit cu postul.

Irmosul:

Vedeți, vedeți că Eu sunt Mântuitorul lumii, Lumina cea adevărată, Izvorul vieții, Fiul lui «Dumnezeu».

Cântarea a 8-a:

Irmos: De Care se înfricoșează...

Plâng și mă tânguiesc, gândind la ceasul întru care voi sta înaintea tronului celui înfricoșător, ca să dau răspunsuri pentru multele mele răutăți, pe care prin neștiință și prin știință le-am făcut.

Moise, aflând postul curățitor, a cunoscut pe Dumnezeu, pe Cel singur curat. Suflete al meu, curățește-te și tu cu postul, ca să te apropii de Dumnezeu, Iubitorul de oameni.

Să iubim postul, maica virtuților; să urâm desfătarea roditoare de patimi și să strigăm: Părinte, Care ești în ceruri, mântuiește-ne pe noi, mântuiește-ne pentru rugăciunile sfinților Tăi!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Roagă pe Judecătorul pe Care L-ai născut, Preacurată Fecioară Marie, să Se milostivească în ceasul judecății și să mă mântuiască pe mine, osânditul; ceea ce singură ești ocrotitoarea neamului omenesc.

A doua Tricântare

Irmos: Pe Cel ce S-a pogorât...

Primind harul cel prea luminat al postului, să ne străluțim cu virtuțile, arătându-ne fețele blânde și obiceiurile line, prin starea sufletului.

Postind, Elisei a dat viu samaritaniei pe fiul ei; din aceasta să cunoaștem, fraților, cât este de bun postul, cât este de mare, ca un har de Dumnezeu dăruit.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Tatălui și Fiului ne închinăm și Duhului Sfânt; Unimii în Treime, cu îngerii strigând prin gurile noastre de lut: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu Celui în Treime!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născut-ai Prunc, Fecioară rămânând tu una, ceea ce ești de Dumnezeu dăruită. Taina aceasta mare este, minune înfricoșătoare! Că ai născut pe Mântuitorul lumii, Dumnezeu întrupat.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Nimeni dintre noi să nu se dea nepăsării și leneviei, o, fraților! Că este vremea lucrării, ceasul prăznirii; cine este dar înțelept, să câștige într-o zi toate veacurile!

Irmosul:

Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-L și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Cel ce S-a pogorât în văpaie «la tinerii evrei, cu putere dumnezeiască, pe Domnul, Cel ce S-a arătat, preoți binecuvântați-L și-L «preaînălțați întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Norul cel purtător...

În noianurile păcatului, în adâncul deznădăjduirii, în furtuna gândurilor și în viforul patimilor căzând, strig: Adâncule al milei, ajută-mi, și cu milostivirea Ta dă-mi ploaie de iertare a păcatelor!

Prin post trupul, prin înfrânare duhul, prin lacrimi sufletul să ne curățim credincioșii; și, fiind curați,

să întâmpinăm luminat pe Cel curat; ca să vedem mântuitoarele Pătimiri, pe care le-a răbdat pentru noi Mântuitorul.

Ca vameșul suspin, ca păcătoasa lacrimiez, ca tâlharul strig: Pomește-mă, Îndurate! Ca orbul glăsuiesc: Fiul lui Dumnezeu, deschide-mi ochii sufletului, cei orbiți cu răutatea vicleanului înșelător.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Muntele cel netăiat, ușa cea neumblată, pe ceea ce este mai înaltă decât cerurile și decât toată zidirea, frumusețea lui Iacov, năstrapa cea cu totul de aur, podul și Maica Ziditorului, pe Fecioara toți credincioșii să o ferim.

A doua Tricântare

Irmos: La muntele Sinai...

Cunoscând aceste zile de acum, mai presus decât toate zilele, sfîștite rugăciuni să înălțăm lui Dumnezeu cu cuget curat, mai adesea plecând genunchii și zicând: Doamne, primește pururea rugăciunile și cererile robilor Tăi.

Poporul a șezut, precum scrie, a mâncat și a băut, s-a ridicat, a jucat slujind idolului Beelfegor. Vedeți vlăstarele cele rele ale nesațiului pântecelui! Iar noi să postim și să ne preamărim ca marele Moise.

Slavă..., a Treimii:

În Ființă Unimea este nedespărțită, Treime, Dumnezeirea cea preaînaltă, Care unindu-se în fire, se împarte după Fețe cu osebirile; că nedespărțită fiind, se desparte;

Una fiind, se întreiește. Aceasta este Tatăl și Fiul și Duhul cel viu, Care păzește toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cine a auzit: fecioară să fie născătoare de prunc și maică fără de bărbat? Marie, tu săvârșești minunea aceasta! Dar spune-mi în ce chip? Nu cerceta adâncurile dumnezeieștii nașterii mele, că aceasta este foarte adevărată; dar înțelegerea ei este mai presus de mintea omenească.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Mânia Ta fiind de neîndurat asupra păcătoșilor, cine va putea îndura, Doamne, amenințarea ei? Dar Tu, Cel ce ai milă nemăsurată, mântuiește-mă după milostivirea Ta, iar nu după faptele mele cele multe și rele.

Irmosul:

La muntele Sinai, în rug te-a vă-
«zut Moise pe tine, care ai zămislit
«în pântec focul Dumnezeirii fără
«ardere; Daniel te-a văzut munte
«netăiat, Isaia te-a numit toiag
«odrăslit din rădăcina lui David».

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 7-lea:

Greșit-am, mărturisesc-mă Ție, Doamne, eu risipitorul; nu îndrăznesc să privesc la cer; că, de acolo căzând, m-am nimicit. Greșit-am la cer și înaintea Ta și nu sunt vrednic să mă chem fiu al Tău; însumi eu mă vădesc, nu este nevoie de învinuitori, nici de martori.

Desfrâul a izbândit asupra mea; viețuirea cea rea mă înfierează; goliciunea mea stă de față și mă rușinează; și dovadă a rușinii mele sunt zdrențele cu care sunt îmbrăcat. Milostive Părinte și Fiule Unule-Născut și Duhule Sfinte, primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc și mă miluiește.

A Mucenicilor:

În mijlocul priverii celor fără de lege bucurându-se, strigau mucenicii: Doamne, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născutu-Te-ai în chip de netălcuit din Fecioara și ai luminat, Hristoase, pe cei din întuneric, care strigau: Doamne, slavă Ție!

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 7-lea:

Mântuirea noastră ești, Doamne, și apărător în ziua necazului; miluiește-ne pe noi după mare mila Ta, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., iarăși acesta.

P R O C H I M E N, glasul al 4-lea:

Domnul puterilor este cu noi, păzitorul nostru, Dumnezeu lui Iacov (Ps. 45, 7).

Stih: Dumnezeu este scăparea și puterea noastră, ajutor întru necazurile ce ne împresoară (Ps. 45, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(IX, 8–20)

Așa zice Domnul: Să știe tot poporul, Efraim și locuitorii Sama-

riei, care întru mândria lor și întru semeția inimii lor zic: «Cărămizile au căzut, să zidim cu piatră cioplită; smochinii au fost tăiați, să punem cedri în locul lor!». Ridica-va Domnul împotriva lui pe vrăjmașii lui Rețin și pe dușmanii lui îi va înarma: pe sirienii de la răsărit și pe filistenii de la asfințit; și vor mânca aceștia pe Israel cu toată gura. Cu toate acestea, mânia Lui nu se va potoli și mâna Lui tot întinsă va fi; dar poporul nu se va mai întoarce la Cel care îl lovise și nu va căuta pe Domnul Savaot. Și Domnul va tăia din Israel, într-o singură zi, capul și coada, ramura de finic și trestia. Bătrânii și căpeteniile sunt capul; prorocul și învățătorul mincinos sunt coada. Căpeteniile acestui popor îl duc în rătăcire și cei conduși de ei vor pieri. Pentru aceasta, Domnul nu se bucură de cei tineri și de orfanii lui și de văduve nu-i este milă, fiindcă toți sunt nelegiuți și răi și gura lor grăiește vorbe nesocotite. Pentru toate acestea, mânia Lui nu se va potoli și mâna Lui mereu întinsă va fi. Că fărădelegea arde ca focul, care mistuie spinii și bălăriile uscate; el arde tot mărăciunișul pădurii, iar fumul se înalță în rotocoale. Din pricina iușimii mâniei Domnului Savaot, pământul va fi ca un jăratic, iar poporul va ajunge pradă focului. Nimeni nu va cruța pe vecinul său. Jefui-vor la dreapta și vor rămâne flămânzi; la stânga vor mânca și nu se vor sătura; fiecare va mânca din carnea aproapelui său: Manase pe Efraim, Efraim pe Manase și amândoi sunt împotriva lui Iuda. Pe

lângă toate acestea, mânia Lui nu se va potoli și brațul Lui mereu întins va fi.

PROCHIMEN, glasul al 3-lea:

Cântați Dumnezeului nostru, cântați; cântați Împăratului nostru, cântați (Ps. 46, 6).

Stih: Toate popoarele bateți din palme, strigați lui Dumnezeu cu glas de bucurie (Ps. 46, 1).

MIERCURI

în a treia săptămână a Sfântului
și Marelui Post

LA VECERNIE, MARȚI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6: 3 ale Triodului și 3 din Minei.

Stihirile podobnice, alcătuite de Iosif, glasul al 3-lea:

Podobie: Pus-au treizeci de arginți...

Doamne, Cel ce cu Crucea ai ucis pe vicleanul, ferește-mă de înșelăciunea lui pe mine, păcătosul și amăgitul, și, cu postul curățindu-mă, dă-mi să fac voile Tale; ca să văd, Stăpâne, cinstitele Tale Patimi, veselindu-mă.

Rănit-m-am, Doamne, cu sabia plăcerii și rău cu totul m-am omorât; tămăduiește, înviază sufletul meu cel smerit, Stăpâne, Cel ce ai fost rănit cu sulița și pe cei răniți cu săgeata vrăjmașului ca un Mântuitor i-ai vindecat, și mă fă părtaș al cinstitelor Tale Pătimiri.

Altă stihiră, alcătuire a lui Teodor, glasul al 2-lea:

Podobie: Să se răstignească, strigau...

Cu postul luminându-ne sufletele, Doamne, să ne învrednicim fără de osândă a vedea cu bucurie Crucea Ta și a ne închina ei cu frică; că aceasta vestește luminat Pătimirile Tale cele de voie; pe care binevoiește, ca un iubitor de oameni, să le ajungem noi.

Și 3 stihiri din Minei. Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

PROCHIMEN, glasul al 3-lea:

Mare este Domnul și foarte lăudat în cetatea Dumnezeului nostru, în muntele cel sfânt al Lui (Ps. 47, 1).

Stih: În cetatea Domnului puterilor, în cetatea Dumnezeului nostru (Ps. 47, 7).

De la Facere, citire:

(VII, 1-5)

După aceea a zis Domnul Dumnezeu lui Noe: «Intră în corabie, tu și toată casa ta, căci în neamul acesta numai pe tine te-am văzut drept înaintea Mea. Să iei cu tine din toate animalele curate câte șapte perechi, partea bărbătească și parte femeiască, iar din animalele necurate câte o pereche, parte bărbătească și parte femeiască. De asemenea și din păsările cerului să iei: din cele curate câte șapte perechi, parte bărbătească și parte femeiască, iar din toate păsările necurate câte o pereche, parte bărbătească și parte femeiască, ca să le păstrezi soiul pentru tot pământul. Căci, peste șapte zile, Eu voi vărsa ploaie pe pământ patruzeci

de zile și patruzeci de nopți și am să pierd de pe fața pământului toate făpturile câte am făcut». Și a făcut Noe toate câte i-a poruncit Domnul Dumnezeu.

PROCHIMEN, glasul al 2-lea:

Gura mea va grăi înțelepciune și cugetul inimii mele pricepere (Ps. 48, 3).

Stih: Auziți acestea toate neamurile, ascultați toți cei ce locuiți în lume (Ps. 48, 1).

De la Pilde, citire:

(VIII, 32–IX, 11)

Și acum, fiilor, ascultați-mă! Fericiți sunt cei ce păzesc căile mele! Ascultați învățătura, ca să ajungeți înțelepți, și nu o lepădați. Fericit este omul care ascultă de mine și veghează în fiecare zi la porțile mele și cel ce străjuiește lângă pragul casei mele! Cel ce mă află, a aflat viața și dobândește har de la Domnul; iar cel ce păcătuiește împotriva mea își păgubește viața lui. Toți cei ce mă urăsc pe mine iubesc moartea. Înțelepciunea și-a zidit casă rezemată pe șapte stâlpi, a înjunghiat vite pentru ospăț, a pregătit vinul cu mirodenui și a întins masa sa. Ea a trimis slujnicele sale să strige pe vârfurile dealurilor cetății: «Cine este neînțelept să intre la mine!». Și celor lipsiți de buna-chibzuială le zice: «Veniți și mâncați din pâinea mea și beți din vinul pe care eu l-am amestecat cu mirodenui. Părăsiți neînțelepciunea ca să rămâneți cu viață și umblați pe calea cea dreaptă a priceperii!». Cel ce ceartă pe batjocoritor își atrage disprețul, iar cel ce dojenește pe

cel fără de lege își atrage ocară. Nu certa pe cei răi ca să nu te urască; dojenește pe cel înțelept și el te va iubi. Dă sfat celui înțelept, iar el se va face și mai înțelept; învață pe cel drept, iar el își va spori știința lui. Începutul înțelepciunii este frica de Dumnezeu și inteligența este știința celor sfinți. Căci prin Domnul se vor înmulți zilele tale și se vor adăuga ție ani de viață.

LA STIH OAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 2-lea:

Tată și Ziditor îndrăznesc a Te numi, Doamne, fiind eu om făcut din pământ, de vreme ce am luat chipul Tău, măcar că am pierdut înfierea viețuind desfrânat și întru uitarea darurilor Tale cheltuindu-mi avuția. Deci, să nu mă lepezi pe mine, Cel ce ai binevoit ca Fiul Tău Unul-Născut să rabde Crucea și moartea cu trupul pentru mine; ci, îndreptându-mă mă primește la Tine, Iubitorule de oameni (de două ori).

A Mucenicilor:

Cetele Mucenicilor au stat împotriva tiranilor, zicând: Noi suntem ostași ai Împăratului puterilor; chiar dacă ne-ați arunca în foc și ne-ați chinui, nu vom tăgădui puterea Treimii.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Când de pe lemn...

Când Te-a înălțat pe lemn poporul cel fără de lege, Mântuitoarele, pe Tine viața tuturor, atunci Maica Ta cea cinstită și preacurată, stând de față, s-a tânguit plângând:

Fiul meu preadulce, lumina ochilor mei, vai mie! Cum ai suferit a fi pironit pe lemn, în mijlocul făcătorilor de rele, Cel ce ai spânzurat pământul pe ape?

MIERCURI LA UTRENIE

Cântările Treimice ale glasului.

După Catisma întâi, Sedelnele Crucii din Octoih.

După a doua Catismă, se zic aceste Sedelne, alcătuirea lui Iosif, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Cu lemnul ai stins, Stăpâne, văpaia neascultării, pe Cruce înălțându-Te, și ai omorât pe vrăjmașul, fiind omorât de bunăvoie. Pentru aceasta, Te rog: omoară voile trupului meu și înviază ticăloasa mea inimă, cu postul cel uci-gător de patimi, curățindu-mă de toată întinarea, ca un milostiv.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Moarte de ocară prin răstignire de bunăvoie ai răbdat, Îndurate; și, văzându-Te ceea ce Te-a născut, Hristoase, s-a rănit la inimă și plângând, ca o maică s-a tânguit; cu ale cărei rugăciuni, pentru îndurarea milei Tale, milostivește-Te și ne mântuiește, Cel ce ai ridicat păcatul lumii.

După a treia Catismă, Sedealna aceasta, alcătuire a lui Teodor, glasul al 2-lea:

Podobie: Înviind din mormânt...

Vrând să săvârșim ospățul cel vesel al postului, strigăm: Păzeș-

te-ne pe noi toți, Doamne, cu pace, ferindu-ne de tot meșteșugul vrăjmașului și ne învrednicește pe noi, ca un preabun să sărutăm cu frică cinstită Crucea Ta, Cel ce printr-însa dai lumii milele Tale, Unule, mult-Milostive.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Podobie: Milostivire având...

Fecioara și Maica Ta, Hristoase, văzându-Te mort întins pe lemn, plângând cu amar și strigând, a zis: Ce taină înfricoșătoare este aceasta? Cum mori pe cruce de bunăvoie, cu moarte de ocară, Cel ce dăruiești tuturor viață veșnică?

CANOANELE

Canonul din Minei și această Tricântare, după rânduiala ei, citindu-se Cântarea a treia din Psaltire.

TRICÂNTAREA

Alcătuirea lui Iosif.

Cântarea a 3-a, glasul al 3-lea:

Irmos: Întărirea celor ce nădăjduiesc...

Răstignindu-ne împreună cu Cel ce s-a răstignit pentru noi, să ne omorâm toate mădularele trupului cu posturi, cu rugăciuni și cu cereri.

Cel ce ai smuls spinul păcatului cu răstignirea Ta, Doamne, smulge gândurile spinoase ale minții mele.

Întrarmându-ne gândurile cu postul, să biruim cetele cele decăzute ale diavolilor, îngrădindu-ne cu puterea Crucii.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Întrupându-Se Cuvântul, a ieșit din tine, Preacurată, îndreptând căderea strămoșilor, pentru milostivirea îndurărilor.

A doua Tricântare

Alcătuirea lui Teodor, glasul al 2-lea:

Irmos: Întărește-ne pe noi...

Crucea Ta cea făcătoare de viață, Doamne, pecete de mântuire îmi este mie, căci cu dânsa surpând pe protivnicul, Te laud pe Tine ca pe un Dumnezeu puternic.

Lemnul Crucii a adus lumii roadă de viață veșnică; din care noi gustând, suntem răscumparați, Hristoase, din moarte.

Slavă..., a Treimii:

Trei Fețe ale unui Dumnezeu slăvesc, pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul, o stăpânie a Dumnezeirii; că împărătește și Însuși stăpânește un singur Dumnezeu.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nașterea ta, a celei vrednice de cinstire, este uimitoare; că Dumnezeu este Cel ce S-a făcut Om, Care S-a născut fără început din Tatăl și fără de bărbat din tine mai pe urmă S-a născut.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Harul Crucii mai înainte strălucind lumii, ne cheamă pe toți spre dumnezeieștile Tale Pătimiri, Îndurate; căroră învrednicește-ne să ne închinăm cu credință.

Irmosul:

Întărește-ne pe noi întru Tine, «Doamne, Cel ce prin lemn ai omo-

«rât păcatul, iar frica Ta o sădește «în inimile noastre, ale celor ce Te «lăudăm pe Tine».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Ca nesuferitul foc...

Dătătorule de lumină, Cel ce cu Crucea ai biruit căpeteniile și stăpâniile întunericului, când vei veni cu putere să judeci toată lumea, Cuvinte, să nu-mi vădești cele ascunse ale mele, ca să slăvesc milostivirea Ta cea multă.

Judecat ai stat, Judecătorule, înaintea divanelor de judecată, osândind dușmânia cu Crucea Ta, îndelung-Răbdătorule, drepte Judecătorule. Pentru aceasta izbăvește de osândirea cea veșnică pe cei ce strigă cu frică și preaînaltă iubirea Ta de oameni, Doamne.

Cu focul postului întărindu-se tinerii cei dreptcredincioși, au stins de demult cu dumnezeiasca rouă flacăra cea ridicată; și noi postind, să stingem cuptoarele tuturor patimilor, ca să scăpăm de flacăra gheenei.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Din tine zidindu-și Înțelepciunea lui Dumnezeu casă, S-a întrupat cu nespusă smerenie, Fecioară, ceea ce nu știi de nuntă; că numai tu ai fost aleasă din toate neamurile nestricată, spre sălășluirea Cuvântului celui nestricat.

A doua Tricântare

Irmos: Pe Cel ce a închipuit mai înainte...

Cel ce porți toate cu cuvântul, pentru mine le-ai suferit toate: palme, scuiări și răstignire,

**Hristoase; laud măririle iubirii
Tale de oameni întru toți vecii.**

**Junghiat ai fost, Hristoase, ca
un miel, fiind împuns în coasta Ta
cu sulița, ca pe mine, oaia cea pier-
dută, să mă mântuiești din vână-
toarea diavolului și să mă așezi în
staulul Tău cel bun în veci.**

A Treimii:

**Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe
Sfântul Duh, Dumnezeu.**

**Treime, Dumnezeire, neîmpăr-
țită după fire, dar împărțită după
Persoane, Stăpânire veșnică, Pă-
rinte și Fiule și Duhule, pe Tine Te
lăudăm întru toți vecii.**

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

**Născătoare de Dumnezeu cu-
rată, ceea ce ești poartă cerească,
ușă de mântuire, primește rugă-
ciunea tuturor creștinilor, celor ce
te fericesc pe tine întru toți vecii.**

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

**Cu Crucea Ta, Hristoase, preoții
se laudă, împărații se întăresc și
tot credinciosul se luminează; în-
vrednicește-mă să o văd, să mă în-
chin ei și să o laud în veci.**

Irmosul:

**Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne
închinăm Domnului, cântându-L și preaînăl-
țându-L pe Dânsul întru toți vecii.**

**Pe Cel ce a închipuit mai înainte
«în rug, lui Moise, minunea Fecioarei,
«în muntele Sinai oarecând, lău-
«dați-L, binecuvântați-L și-L prea-
«înălțați întru toți vecii».**

Cântarea a 9-a:

Irmos: În lege, în umbră...

**Înălțând Moise șarpele pe
Ilemn, pe Tine, Hristoase, Te-a
închipuit, Cel ce Te-ai înălțat pe
Cruce de bunăvoie și ai alungat
răutatea vicleanului cea înveni-
nată și ai atras pe oameni la Tine,
Iubitorule de oameni.**

**Cu focul temerii de Tine cură-
țește-mă, aprinzând în sufletul
meu dumnezeiasca Ta dragoste și,
m-ai îngrădit cu Crucea Ta pe mine,
pe care m-a amăgit înșelătorul cel
vechi, întunecând cu plăcerile min-
tea mea, Hristoase.**

**Să postim, fraților, de gânduri
urâte și de fapte rele; să ne curățim
inimile, să ne ridicăm ca pe niște
aripi prin dumnezeieștile virtuți, să
ne ferim de pornirile răutății râvni-
toare de cele de jos; ca fiind pur-
tători de lumină să vedem Paștile
cele mari.**

A Născătoarei de Dumnezeu:

**Din tine, Fecioară, S-a îmbră-
cat, voind, cu sărăcia noastră Cel
din fire bogat și s-a făcut nouă vă-
zut, Cel ce este lăudat în chip nevă-
zut de cetele cele de sus, refăcând
cu bunătatea chipul cel sfărâmat.**

A doua Tricântare

Irmos: Pe tine, scara cea gândită...

**Cel ce Ți-ai întins pe Cruce
mâinile și ai adunat cele
patru margini ale lumii; Cel prin
Care am aflat intrare la Tatăl,
Fiule al lui Dumnezeu, pe Tine toți
Te slăvim.**

Pe Tine, Hristoase, încununându-Te cu spini cei fără de lege, Te-au bătut și Te-au răstignit; din care pricină toate cele de sub cer s-au clătinat; iar noi mântuindu-ne, Te slăvim.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tine, Sfântă Dumnezeire cea întreit-strălucitoare, cea care cuprinzi toate și le păzești pururea, pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul cel viu, cu cântări netăcute Te slăvim.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, norul cel luminat al Duhului, din care a strălucit nouă Lumina cea neapropiată, Hristos, Soarele cel mare al dreptății, Născătoare de Dumnezeu, cu cântări te mărim.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Tu ești lumina noastră și semnul cel sfânt, lauda biruinței, Cruce a lui Hristos; tu îndulcește postul nostru și ne învrednicește să ne închinăm ție.

Irmosul:

Pe tine, scara cea gândită și «însuflețită, pe care S-a sprijinit «Dumnezeul nostru, prin care am «aflat suirea la cer, cu cântări «neîncetate te mărim».

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 2-lea:

Fiind la Tatăl cel bun în cinste filiască, n-am înțeles eu cel fără minte, ci însumi pe mine m-am lipsit de mărire, cheltuind rău bogăția harului. Și, fiind lipsit de dumnezeiasca hrană, fost-am hrănit de

un spurcat cetățean. De acesta fiind trimis la țarina lui cea stricătoare de suflet, viețuind ca un risipitor și plăcerilor rob făcându-mă, am păscut împreună cu animalele și nu mă săturam. Dar, întorcându-mă, voi striga către Părintele cel milostiv și îndurat: Greșit-am la cer și înaintea Ta, miluiește-mă! (de două ori).

A Mucenicilor:

Mulțimile Mucenicilor Tăi Te roagă, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Când de pe lemn...

Dureri multe răbdând, Preacurată, la răstignirea Fiului și Dumnezeului tău, ai suspinat lacrimând și ai strigat cu amar: Vai, Fiul meu preadulce, cum pătimești pe nedrept, vrând să răscumperi pe pământenii cei din Adam! Pentru aceasta, Preasfântă Fecioară, pe tine te rugăm cu credință, fă-L nouă milostiv.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 8-lea:

Nu este întru noi chipul faptelor noastre, Doamne; milostiv ești, Iubitorule de oameni, nu trece cu vederea lucrul mâinilor Tale, Cel ce ești fără de păcat.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Jertfește lui Dumnezeu jertfă de laudă și împlinește Celui Preaînalt făgăduințele tale (Ps. 49, 15).

Stih: Dumnezeu dumnezeilor, Domnul a grăit și a chemat pământul (Ps. 49, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(X, 12–20)

Și când Domnul va sfârși tot lucrul Lui în muntele Sionului și în Ierusalim, atunci va pedepsi pe regele Asiriei pentru graiul cel mândru din inima lui și pentru semeția privirilor lui, că a zis: «Prin puterea mâinii mele am făcut aceasta și prin înțelepciunea mea; căci sunt priceput! Trecut-am peste granițele popoarelor, jefuit-am comorile lor și ca un atotputernic am dat jos de pe tron pe conducători. Voi ține întreaga lume în mâna mea, precum cloșca acoperă ouăle părăsite și nu mi se va împotrivi, nici va zice ceva împotriva mea». Oare securea este ea mai măreață față de cel ce o ridică sau ferăstrăul se înalță împotriva celui ce-l mânuiește? Ca și cum varga ar da avânt celui care o ridică și toiașul ar însufleți brațul care îl duce! De aceea Domnul Dumnezeu Savaot va trimite prăpădul în această vitează oștire asiriană și sănătatea lor o vor mistui frigurile ca un pârjol. Și lumina lui Israel se va face foc și Sfântul său o flacără și va arde și va mistui spinii și bălăriile uscate, într-o singură zi! Și strălucirea pădurii lui și a livezii lui va fi nimicită de sus și până jos. Copacii rămași din pădurea lor vor fi așa de puțini la număr, încât și un copil va putea să-i numere. În vremea aceea, rămășița lui Iuda și cei scăpați din casa lui Iacov nu se

vor mai sprijini pe cel ce i-a lovit, ci se vor sprijini, cu credință, pe Dumnezeu, Sfântul lui Israel.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Miluieste-mă, Dumnezeule, după mare milă Ta (Ps. 50, 1).

Stih: Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinlăuntrul ale mele (Ps. 50, 11).

JOI

în a treia săptămână
a Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, MIERCURI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă prima stihiră de două ori, apoi martirica și trei stihiri podobnice ale Triodului.

Stihira idiomelă, glasul al 4-lea:

Ca un desfrânat risipind păcinteasca mea bogăție, pus-tiu m-am făcut, locuind în țara cetățenilor vicleni; și, prin necugetarea mea, m-am asemănat animalelor celor neînțelegătoare și m-am golit de tot harul cel dumnezeiesc. Pentru aceasta, întorcându-mă strig către Tine, Părintele cel milostiv și îndurat: Greșit-am, primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc, Dumnezeule, și mă miluieste! (de două ori).

A Mucenicilor:

Jertfele cele însuflețite, arderile de tot cele cugetătoare, Mucenicii Domnului, junghierile cele desăvârșite ale lui Dumnezeu, oile cele

ce cunosc pe Dumnezeu și sunt cunoscute lui Dumnezeu, al căror staul este necălcăt de lupi, rugați-vă ca și noi să fim păstoriți împreună cu voi, la apa odihnei.

Altă stihiră, alcătuirea lui Iosif, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea punându-și...

Cei ce v-ați arătat raze ale Soarelui celui înțelegător, văzătorilor de Dumnezeu Apostoli, cereți luminare sufletelor noastre și ne izbăviți de întunericul cel de nepătruns al patimilor și vă rugați ca să vedem ziua mântuirii, prin rugăciuni și prin cereri curățindu-ne inimile, pe care vicleanul le-a rănit. Ca, mântuindu-ne, cu credință să vă cinstim pururea pe voi, cei care cu preaînțeleaptă propovăduire ați mântuit lumea.

În țara răutății plecând eu, desfrânatul, rău am cheltuit bogăția pe care mi-ai dat-o, milostive Părinte, și mă topesc de foamea faptelor bune. Iată că m-am îmbrăcat cu rușinea neascultării, golindu-mă de harul cel dumnezeiesc, și strig Ție: Greșit-am, dar știu bunătatea Ta! Primește-mă ca pe unul din argații Tăi, îndurate Hristoase, pentru rugăciunile Apostolilor, celor ce Te-au iubit pe Tine.

Altă stihiră, alcătuirea lui Teodor, același glas:

Podobie: De-a dreapta Mântuitorului...

Apostoli ai Mântuitorului, luminători ai lumii, făcători de bine și mântuitori, care sunteți vestitori ai slavei Lui, ca niște ceruri tâlcuitoare și împodobiți cu stelele minunilor și cu semnele tămăduirilor,

aduceți cu stăruință rugăciuni Domnului pentru noi, ca să primească rugăciunile noastre, întru mireasmă preacurată, și să ne învrednicim și a săruta Crucea cea purtătoare de viață și a o privi toți cu frică. Pentru a ne închina ei, trimite-ne nouă milele Tale, Mântuitorule, ca un iubitor de oameni.

Și 4 stihiri din Minei, Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Nădăjduit-am în mila lui Dumnezeu în veac și în veacul veacului (Ps. 51, 7).

Stih: Ce te mândrești întru răutate, puternice? (Ps. 51, 1).

De la Facere, citire:

(VII, 6-9)

Noe însă, când a venit asupra pământului potopul de apă, era de șase sute de ani. Și a intrat Noe în corabie și împreună cu el au intrat fiii lui, femeia lui și femeile fiilor lui, ca să scape de apele potopului. Din păsările curate și din păsările necurate, din animalele curate și din animalele necurate, din fiare și din toate cele ce se mișcă pe pământ au intrat la Noe în corabie perechi, perechi, parte bărbătească și parte femeiască, cum poruncise Dumnezeu lui Noe.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Când va întoarce Domnul pe cei robiți ai poporului Său, bucurase-va Iacob și se va veseli Israel (Ps. 52, 8).

Stih: Zis-a cel nebun întru inima sa: «Nu este Dumnezeu!» (Ps. 52, 1).

De la Pilde, citire:

(IX, 12-18)

Fiule, dacă tu ești înțelept, ești înțelept pentru tine, iar dacă ești batjocoritor, singur vei purta ponoșul. Nebunia este o femeie gălăgioasă, proastă și care nu știe nimic. Ea stă la ușa casei sale, pe un scaun înalt și strigă ca să poștească pe cei ce trec pe drum și pe cei ce merg pe calea lor fără să se abată: «Cine este neînțelept să intre la mine!». Și celui lipsit de buna-chibzuială îi zice: «Apa furată e mai plăcută și pâinea mâncată pe furiș are gust mai bun». Și omul nu știe că acolo sunt numai umbre, iar cei pe care îi poștește femeia nebună se află de mult în adâncurile iadului.

Și îndată Dumnezeiasca Liturghie a Darurilor mai înainte Sfințite. Iar dacă nu va fi Liturghie, la Stihovă cântăm Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, pe glasul stihirii idiomele a zilei: Păzește pe robii tăi, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, de toate primejdiile, ca să te slăvim pe tine, nădejdea sufletelor noastre.

JOI LA UTRENIE

Cântările Treimice ale glasului.

După Catisma întâi, se cântă Sedelnele Apostolilor, din Octoih.

După a doua Catismă, se cântă această Sedealnă, alcătuire a lui Iosif, glasul al 6-lea:

Podobie: Nădejdea lumii...

Luminători ai lumii nerătăciți, Ucenici ai Mântuitorului, luminați-mi sufletul cel orbit cu păcatul și mă faceți părtaș al zilei celei dumnezeiești, ca să păzesc mântuitoarele porunci; și mă scăpați de întunericul cel neluminat de acolo, ca să vă măresc pe voi.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Sfântă Stăpână, Maica lui Hristos Dumnezeu nostru, ca ceea ce ai născut în chip de negrăit pe Făcătorul tuturor, roagă-te pururea cu Sfinții Apostoli bunătății Lui, să ne izbăvească de patimi și să ne dea nouă iertare păcatelor.

După a treia Catismă, Sedelnele, alcătuire a lui Teodor, glasul al 6-lea:

Podobie: Puterile îngerești...

Cei ce sunteți luminători strălucitori ai lumii, dumnezeiești Apostoli, luminați pe cântăreții voștri, ca să treacă vremea postului; și vă rugați ca să vedem toți, după vrednicie, lemnul Crucii celei de viață făcătoare și să-l sărutăm cu buze și cu ochi neîntinați, strigând: Doamne, slavă Ție!

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nădejdea cea bună a lumii, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, singură ocrotirea ta cea neînfricată o cerem. Îndură-te de poporul cel cu totul neajutorat. Roagă pe milostivul Dumnezeu să izbăvească sufletele noastre de toată amenințarea, ceea ce ești singură binecuvântată.

CANOANELE

Canonul din Minei și această Tricântare. Se citește Cântarea a patra din Psaltire.

TRICÂNTAREA

Alcătuirea lui Iosif.

Cântarea a 4-a, glasul al 6-lea:

Irmos: Hristos este puterea mea...

Post, lacrimi, rugăciuni, îndurare, obicei bine-umilit, cunoștință dreaptă, curățire a vieții,

să arătăm noi, credincioșii, ca să dobândim mărire.

Luminători v-ați arătat, Apostoli, strălucind luminat pe tăria cinstitei Biserici. Pentru aceasta luminați inimile noastre cu dumnezeiescul Duh.

Ca niște cărbuni dumnezeiești, aprinși de focul cel fără de materie, ardeți materiile cele pline de patimi ale inimilor noastre, înțelepți Apostoli ai Dumnezeului nostru.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Făclie nestinsă, cămară cu totul luminoasă, ceea ce ești mai presus de Serafimi și de Heruvimi, car cu totul fără prihană, liberează-mă din patimile cele rele și din primejdii.

A doua Tricântare

Alcătuirea lui Teodor, același glas:

Irmos: Auzit-a prorocul...

Luminători ai dumnezeieștii
Arătări făcându-vă, Apostoli
ai Mântuitorului, ați risipit noaptea necunoștinței și Biserica înșeninând-o, luminați lumea prin învățăturile voastre cele cu graiuri de foc.

Lumea străbătând, unul într-o parte, altul într-alta, într-o credință ați adunat, Apostoli, pe toți; și, dobândind cele cerești, dănțuiți, rugând neîncetat pe Hristos să ne mântuiască pe noi toți.

Slavă..., a Treimii:

Pe Fiul din Tatăl și pe Duhul slăvesc, ca pe lumină și rază din soare; însă pe Fiul după naștere, că și

naștere este; iar pe Duhul după purcedere, că și purcedere este: o Ființă împreună fără început, Căreia se închină toată făptura.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară, Prunc născând și curăția păzindu-ți, tu cinstită te-ai arătat, născând Dumnezeu și Om, pe Același Unul într-o amândouă chipurile. Minunea ta, Fecioară Maică, uimește tot auzul și gândul.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Prin rugăciunile voastre cele sfinte, Apostoli ai Domnului, să ne învrednicim cu ochi și cu buze curate a săruta făcătoarea de viață Cruce, care este pusă înaintea celor din lume și la toată făptura, spre închinare.

Irmosul:

Auzit-a prorocul de venirea Ta,
«Doamne, că vrei să Te naști din
«Fecioară și oamenilor să Te arăți
«și s-a temut, și a grăit: Auzit-am
«glasul Tău și m-am temut. Slavă
«puterii Tale, Doamne».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Din văpaia cuvioșilor...

Pe Moise, postul l-a arătat
văzător de Dumnezeu, iar pe
Ilie cu car de foc l-a luat. Sârguiește-te, suflete, să te oprești de la gânduri vătămătoare, ca să te izbăvești de amăgirea cea râvnitoare de cele de jos.

Alunecând, am căzut într-o cele mai rele și mi s-a adăugat rană peste rană; vindecă-mi, Hristoase,

învârtoșarea inimii celei împietrite, pentru rugăciunile Apostolilor Tăi, Îndurate.

Cei ce sunteți luminători ai lumii, de Dumnezeu luminați, risipiți norii patimilor noastre și ne arătați închinători luminatei Învieri, pe noi, cei care lăudăm pe Soarele slavei.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Neamurile neamurilor pe tine te fericesc, de Dumnezeu fericită, precum ai profetit de demult; că tu una ai născut oamenilor pe Cuvântul cel fericit, Care în chip de negrăit din tine S-a întrupat.

A doua Tricântare

Irmos: Cuvioșii Tăi tineri...

Pe cei ce înotau întru adâncul răutății, prinzându-i cu undița credinței, Apostoli ai Domnului, aduceți-i pe ei ca să binecuvinteze și să laude și să preînălțe pe Domnul în veci.

Mare este tăria Ta întru Apostoli, că umbrele și ștergarele lor tămăduiesc pe cei bolnavi, care binecuvintează, laudă și preînălță pe Domnul în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Nașterii celei fără de început și purcederii mă închin: Tatălui, Celui ce a născut, slăvesc pe Fiul, Cel ce S-a născut, laud pe Duhul Sfânt, Cel ce strălucește cu Tatăl și cu Fiul.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nu înceta rugând, Fecioară, pururea, ca pe un iubitor de oameni,

pe Cel ce L-ai născut cu taină de negrăit, ca să mântuiască din primejdii pe cei ce aleargă la tine.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Cei doisprezece Sfinți Apostoli, învredniciți-mă să mă închin fără osândă cinstitei Cruci, binecuvântând-o, lăudând-o și preînălțând-o întru toți vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Cuvioșii Tăi tineri în cuptor, «Heruvimilor au urmat strigând «cântarea cea întreit sfântă: Bine-«cuvântați, lăudați și preînălțați «pe Domnul întru toți vecii!».

Cântarea a 9-a:

Irmosul: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Dumnezeule și Doamne mult-Milostive, curățește rănile inimii mele, punând pe ele leacurile pocăinței. Greșit-am, greșit-am Ție! Îndură-Te și mă mântuiește, pentru rugăciunile Apostolilor Tăi, ca un mult-Milostiv.

Pornirile celor fără de cale am urmat, vătămându-mi mintea și mi-am ieșit cu totul din fire, hrânindu-mă cu amarul desfătărilor, și lipsindu-mă de mântuitoarele mâncări, eu dezmiardatul; Hristoase, îndură-Te și mă mântuiește.

Necurățindu-te de răutate și nedepărtându-te de desfătărilor cele stricăcioase, pentru ce te veselești, suflete, postind în chip nepotrivit? Că acest post nu-l primește Domnul, Care însuși voiește îndreptarea noastră.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Luminează-mă cu lumina cea dumnezeiască, Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut Lumina, și alungă întunericul sufletului meu; ca să te fericesc pe tine, pe care te fericesc toate neamurile omenești, precum ai prorocit.

A doua Tricântare

Irmos: Nașterea cea din zămislire...

Cei simpli la vorbă, înțelepți s-au arătat cu cunoștința, dezlegând împletiturile cuvintelor filosofilor, cele cu două înțelesuri ale ritorilor și meșteșugirile cititorilor în stele. Pentru aceasta, Apostoli ai lui Hristos, singuri voi v-ați arătat învățători a toată lumea.

Cuvântare rostește Petru, iar Platon tace; învață Pavel, iar Pitagora apune. Grăind despre Dumnezeu, adunarea Apostolilor îngroapă glasul cel mort al elinilor și lumea o ridică spre închinarea lui Hristos.

Slavă..., a Treimii:

Unule, Născătorule al Unuia, Părinte al Fiului celui Unul-Născut; Unule, Fiule al Unuia, Lumină și rază a Luminii, și Unule Duhule Sfinte, numai al unui Dumnezeu, Care ești cu adevărat Domn al Domnului; o, Treime, Unime sfântă, mântuiește-mă pe mine, cel ce grăiesc despre Dumnezeirea Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Minunea nașterii Tale mă uimește, ceea ce ești cu totul fără prihană; cum ai zămislit fără de sămânță pe Cel necuprins? Spune-mi

cum ai rămas fecioară după ce ai născut ca o maică? Acest lucru mai presus de fire, cu credință primindu-l, Celui ce S-a născut te închină, căci câte voiește le și poate.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cinstita Cruce, sfântul lemn care a înflorit mântuirea lumii, să ne învrednicim toți a o vedea și a ne închina ei, cu buze curate și cu sufletul, prin rugăciunile voastre, ale tuturor Sfinților Apostoli ai lui Hristos.

Irmosul:

Nașterea cea din zămislireă fără «de sămânță este netâlcuită, rodul «Maicii celei fără de bărbat este «nestrucată; că nașterea lui Dumnezeu «înnoiește firile. Pentru aceasta pe «tine toate neamurile, ca pe o Maică «mireasă a lui Dumnezeu, cu «dreaptă credință te mărim».

Luminânda glasului, de trei ori

LA STIH O A V N Ă

Stihira zilei, glasul al 6-lea:

Din moștenirea fiască căzând eu, desfrânatul, ca un rob împreună cu porcii am petrecut și, nesăturându-mă nici de hrana lor, mă întorc la Tine, Părintele cel milostiv; de unde am ieșit rău, mă întorc bine, cu pocăință strigând: Greșit-am la cer și înaintea Ta, Părinte, dăruiește-mi întru întoarcere mare milă (de două ori)!

A Mucenicilor:

Pe cei aleși și pe cei sfinți minunați i-a făcut Dumnezeul nostru; bucurați-vă și vă veseliți toți robii Lui, că v-a gătit vouă cunună și

împărăția Sa. Deci vă rugăm pe voi să nu ne uitați pe noi.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, tu ești vița cea adevărată, care ai odrăslit Rodul vieții; ție ne rugăm: Roagă-te, Stăpână, cu Apostolii și cu toți sfinții, să mântuiască sufletele noastre.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 7-lea:

De te vei uita la fărâdelegile noastre, Iubitorule de oameni, ce nădejde de mântuire va fi nouă? Ci trimite ajutorul Tău cel dintru înălțime poporului Tău, ca un îndurat, Doamne.

Slavă..., Și acum, tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Dumnezeule, întru numele Tău mântuiește-mă și întru puterea Ta mă judecă (Ps. 53, 1).

Stih: Dumnezeule, auzi rugăciunea mea, ia aminte la cuvintele gurii mele (Ps. 53, 2).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(XI, 10–XII, 2)

Așa zice Domnul: În vremea aceea, Mlădița cea din rădăcina lui Iesei, va fi ca un steag pentru popoare; pe Ea o vor căuta neamurile și sălașul Ei va fi plin de slavă. În ziua aceea, Domnul va ridica din nou mâna Sa ca să răscumpere rămășița poporului Său dintre robii din Asiria și din Egipt, din

Etiopia, din Elam, din Babilon, din țările de la răsăritul soarelui și din Arabia. El va ridica steag pentru neamuri și va aduna pe cei risipiți ai lui Israel și va strânge la un loc pe cei împrăștiați ai lui Iuda din cele patru colțuri ale pământului. Atunci invidia lui Efraim va înceta și dușmanii lui Iuda vor fi zdrobiți. Efraimul nu va mai pizmui pe Iuda și Iuda nu va mai fi vrăjmașul lui Efraim. Ci se vor avânta în latura filistenilor la apus și vor jefui împreună pe feciorii răsăritului; asupra Edomului și Moabului își vor întinde mâna lor, iar copiii lui Amon vor asculta de ei. Domnul va seca limba de mare a Egiptului și mâna Lui va amenința groaznic Eufratul și-l va împărți în șapte râuri și se va putea trece cu piciorul. Atunci se va croi un drum pentru rămășița din poporul Său, pentru cei scăpați din robia Asiriei, precum s-a întâmplat altădată cu Israel, în ziua când el a ieșit din Egipt... Și tu vei zice în ziua aceea: Lăuda-Te-voi, Doamne, că deși pornit împotriva mea, mânia Ta s-a întors de la mine și m-ai miluit. Iată Dumnezeul cel tare al mântuirii mele; nădăjdui-voi întru El și nu mă voi înfricoșa, că izvorul puterii mele și cântarea mea de laudă este Domnul Dumnezeu și izbăvirea mea.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Auzi, Dumnezeule, rugăciunea mea și nu trece cu vederea ruga mea (Ps. 54, 1).

Stih: Ia aminte spre mine și mă ascultă (Ps. 54, 2).

VINERI

În a treia săptămână
a Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, JOI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile
pe 6: 3 ale Triodului și 3 de la Minei.

Stihirile Triodului, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămară...

Mântuitorule, îndulcirea cea
madevărată, Cel ce ai îndul-
cit oarecând apele Merrei cele
amare, închipuind atunci lemnul
dumnezeieștii Cruci, pe care ai
binevoit să fii întins; și ai gustat și
fiere, în coastă fiind împuns, din
care ai izvorât lumii apa iertării
spre înnoirea frământăturii ome-
nești. Pentru aceasta, slăvim pute-
rea Ta cea negrăită și ne rugăm:
Dă-ne, Doamne, frica de Tine în
vremea postului, și iertarea păca-
telor și mila cea mare.

Cuvinte, Care ai fost întins pe
Cruce, adunând cele ce erau de-
părtate de la Tine, înălțând gândul
meu din gunoiul patimilor, cu tot
felul de virtuți îmbogățește-l, dând
inimii mele frica de Tine cea prea
curată și sufletului meu dragostea
cea desăvârșită, care mă desparte
de dragostea cea trupească; ca să
plac Ție în aceste zile prin post,
prin rugăciune și prin cerere și să
văd în chip luminos ziua Învierii
Tale, primind mila Ta cea mare.

Altă stihiră podobnică, alcătuire a lui
Teodor, glasul 1:

Podobie: Pe Tine, nor luminos...

Trecând a treia săptămână a
cinstului post, Hristoase Cuvinte,
învrednicește-ne să vedem lemnul
Crucii celei făcătoare de viață și cu
cinste să ne închinăm și să cântăm
după vrednicie; să slăvim stăpâni-
rea Ta, să lăudăm Pătimirile Tale,
să ajungem în chip curat la slăvita
și sfânta Înviere, la Paștile cele de
taină, prin care Adam iarăși a in-
trat în rai.

Și 3 stihiri din Minei. Slavă..., Și acum...,
a Născătoarei de Dumnezeu:

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Miluiește-mă, Dumnezeule, că
m-a biruit omul (Ps. 55, 1).

Stih: Biruitu-m-au vrăjmașii mei toată
ziua (Ps. 55, 2).

De la Facere, citire:

(VII, 11-24)

În anul șase sute al vieții lui Noe,
în luna a doua, în ziua a douăzeci și
șaptea a lunii aceleia, s-au desfăcut
toate izvoarele adâncului celui mare
și s-au deschis jgheburile cerului;
și a plouat pe pământ patruzeci de
zile și patruzeci de nopți. În ziua
aceasta a intrat Noe în corabie și
împreună cu dânsul au intrat Sem,
Ham și Iafet, fiii lui Noe, femeia lui
Noe și cele trei femei ale fiilor lui.
Din toate soiurile de animale de pe
pământ, din toate soiurile de vie-
tăți, din toate soiurile de târătoare
ce se mișcau pe pământ, din toate
soiurile de zburătoare, din toate

păsările, din toate înaripatele și din tot trupul, în care se afla suflare de viață, au intrat cu Noe în corabie, perechi, perechi, parte bărbătească și parte femeiască, precum poruncise Dumnezeu lui Noe. Și a închis Domnul Dumnezeu corabia pe dinafară. Potopul a ținut pe pământ patruzeci de zile și patruzeci de nopți și s-a înmulțit apa și a ridicat corabia și aceasta s-a înălțat deasupra pământului. Și a crescut apa mereu și s-a înmulțit foarte tare pe pământ și corabia se purta pe deasupra apei. Și a sporit apa pe pământ atât de mult, încât a acoperit toți munții cei înalți, care erau sub cer. Și a acoperit apa toți munții cei înalți, ridicându-se cu cincisprezece coți mai sus de ei. Și a murit tot trupul ce se mișcă pe pământ: păsările, animalele, fiarele, toate vietățile ce mișunau pe pământ și toți oamenii. Toate cele de pe uscat, câte aveau suflare de viață în nările lor, au murit. Și așa s-a stins toată ființa care se afla pe fața a tot pământul, de la om până la animal și până la târâtoare și până la păsările cerului, toate s-au stins de pe pământ și a rămas numai Noe și ce era cu el în corabie. Iar apa a crescut mereu pe pământ, o sută cincizeci de zile.

PROCHIMEN, glasul al 7-lea:

Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă, că spre Tine a nădăjduit sufletul meu (Ps. 56, 1).

Stih: Și în umbra aripilor Tale voi nădăjdi (Ps. 56, 2).

De la Pilde, citire:

(X, 1-22)

Fiul înțelept înveselește pe tatăl său, iar cel nebun este supărarea maicii lui. Nu sunt de nici un folos comorile dobândite prin fără-delege; numai dreptatea scapă de la moarte. Domnul nu lasă să piară de foame sufletul celui drept; însă El respinge lăcomia celor fără de lege. Mâna leneșilor pricinuieste sărăcie, iar mâna celor înțelepți adună avuții. Cel ce adună în timpul verii este un om prevăzător, iar cel care doarme în vremea secerișului este de ocară. Bindecuvântarea Domnului vine pe capul celui drept, iar ocară acoperă fața celor fără de lege. Pomenirea celui drept este spre bindecuvântare, iar numele celor nelegiuți va fi blestemat. Cel cu inimă înțeleaptă primește sfaturile, iar cel nebun grăiește vorbe spre pieirea lui. Cel ce umblă într-o neprihănire umblă pe cale sigură, iar cel ce umblă pe căi lăturalnice va fi dat de gol. Cel ce clipește din ochi va fi pricină de supărare; iar cel care ceartă cu inimă bună așază pacea. Izvor de viață este gura celui drept, dar gura celor fără de lege, izvor de nedreptate. Ura aduce cearta, iar dragostea acoperă toate cusururile. Pe buzele omului priceput se află înțelepciunea; toiagul este pentru spatele celui lipsit de chibzuință. Cei înțelepți ascund știința, iar gura celui fără de socotință este o nenorocire apropiată. Avuția este pentru cel bogat o cetate întărită;

nenorocirea celor sărmani este sārăcia lor. Agonisita celui drept este spre viață; roadele celui fără de lege, spre păcat; cel ce păzește învățătura apucă pe calea vieții, iar cel ce leapădă certarea rătăcește. Cel care ascunde ura are buze mincinoase; cel ce răspândește defăimarea este un nebun. Mulțimea cuvintelor nu scutește de păcătuire, iar cel ce-și ține buzele lui este un om înțelept. Limba omului drept este argint curat, iar inima celor fără de lege este lucru de puțin preț. Buzele celui drept călăuzesc pe mulți oameni, iar cei nebuni mor din pricină că nu sunt pricepuți. Numai binecuvântarea Domnului îmbogățește, iar truda zadarnică nu aduce spor.

LA STIHOAVNĂ

Stihira idiomelă a zilei, glasul al 6-lea:

Hristoase Dumnezeule, Viața tuturor cea răstignită pe lemnul Crucii, înviază sufletul meu cel omorât de greșeli și să nu lași să piară până în sfârșit oaia Ta, Păstorule cel bun; că m-am depărtat de la poruncile Tale și bogăția nepăcăturii pe care mi-ai dăruit-o, am risipit-o cu voința cea iubitoare de păcate și m-am stricat și urât m-am făcut cu lucrurile dezmiardării. Dar mă înnoiește, atrăgându-mă la pocăință, Cel ce singur ești mult-Milostiv (de două ori).

A Mucenicilor:

Mucenicii Tăi Doamne, nu s-au lepădat de Tine, nici s-au depărtat

de la poruncile Tale. Pentru rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., a Crucii-a Născătoarei:
Podobie: A treia zi ai înviat...

Văzându-Te pe Tine, Hristoase, răstignit, ceea ce Te-a născut a strigat: Ce taină străină este aceasta ce văd eu, Fiul meu? Cum mori fiind spânzurat pe lemn cu trupul, Dătătorule de viață?

Să se știe:

Înainte-prăznuirea Bunei-Vestiri (după calendarul iulian) se începe de joi în a treia săptămână a Postului Mare și merge până în Sâmbăta lui Lazăr.

Însă așa a fost până în 1924, când în toată creștinătatea ortodoxă era folosit un singur calendar, și anume calendarul iulian neîndreptat, care a rămas în urmă cu 13 zile (stilul vechi) și în care Paștile se serbau între 22 martie și 25 aprilie, așa cum se serbează încă în Bisericele Ortodoxe care folosesc și acum calendarul neîndreptat. Dar, după 1924, cele mai multe Biserici Ortodoxe, printre care și Biserica Ortodoxă Română, au adoptat calendarul îndreptat, păstrând doar prăznuirea Paștilor (și a celorlalte praznice cu dată schimbătoare) după calendarul neîndreptat, adică odată cu Bisericele Ortodoxe care folosesc încă stilul vechi. Din cauza diferenței de 13 zile dintre cele două calendare folosite azi în Ortodoxie, Bisericele Ortodoxe care folosesc calendarul îndreptat prăznuiesc de fapt Paștile între 4 aprilie (22 martie + 13) și 8 mai (25 aprilie + 13). În această situație, la noi praznicul Bunei-Vestiri (sărbătoare cu dată fixă) poate cădea între vinerea săptămânii întâi din Păresimi (când Paștile cad la data cea mai târzie, adică la 8 mai) și joia săptămânii a șasea din Păresimi (când Paștile cad la data cea mai timpurie, adică la 4 aprilie). După ce toate Bisericele Ortodoxe vor adopta calendarul îndreptat, Învierea Domnului va putea fi din nou prăznuită peste tot între 22 martie și 25 aprilie și atunci însemnarea de mai sus, privitoare la prăznuirea Bunei-Vestiri, în raport cu data schimbătoare a Paștilor, va corespunde realității.

VINERI LA UTRENIE

Cântările Treimice ale glasului.

După Catisma întâi, se zic Sedelnele Crucii, din Octoih.

După a doua Catismă, se cântă această Sedcalnă, alcătuirea lui Iosif, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Prin lemnul mâncării fiind omorâți de demult noi oamenii, prin Crucea Ta iarăși am înviat, Îndurate; cu a cărei putere, Bunule, întărește-ne pe noi, să trecem vremea postului cu umilință făcând voia Ta și să vedem ziua cea luminoasă a Învierii.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Cruce văzându-Te, Hristoase, Maica Ta, răstignit de bunăvoie în mijlocul tâlharilor și, ducându-o cele dinlăuntru, ca o Maică a zis: Fiule, Cel ce ești fără de păcat, cum Te-ai pironit pe Cruce pe nedrept ca un făcător de rele, vrând să înviezi neamul omenesc, ca un îndurat?

După a treia Catismă, Sedealna, alcătuirea lui Teodor, glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Trupul curățindu-se cu înfrânarea și cu rugăciunile luminându-ne sufletele, Doamne, învrednicește-ne să vedem cinstita și sfânta Cruce a Ta și cu frică să ne închinăm ei, cu cântări cântând și zicând: Slavă purtătoarei de viață Crucii Tale; slavă dumnezeieștii Tale suliți, prin care iarăși am

înviat, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Mielușeaua văzându-Te pe Tine Mielul, îndelung-Răbdătorule Cuvinte, răstignit pe lemn împreună cu tâlharii și cu sulița în coastă împuns, ca o maică s-a tânguit, strigând: Ce taină minunată și înfricoșătoare este aceasta, Iisuse al meu? Cum Te acoperi în mormânt, Dumnezeule cel necuprins? Negrăit este lucrul care se săvârșește! Nu mă lăsa singură pe mine, ceea ce Te-am născut, Fiul meu preadulce.

CANOANELE

Canonul Mineiului și această Tricântare, cântându-se cântarea a cincea din Psaltire.

TRICÂNTAREA

Alcătuirea lui Iosif.

Cântarea a 5-a, glasul al 5-lea:

Irmos: Cel ce Te îmbraci cu lumina...

Vindecă-mă, Doamne, și mă voi vindeca, cu rana Ta curățind rănile sufletului meu, Hristoase, Cel ce ai primit Pătimiri cu trupul.

Pe Tine, Hristoase, dacă Te-a văzut soarele răstignit pe lemn cu trupul, și-a schimbat lumina în întuneric și pământul s-a clătinat și pietrele s-au despicat.

Sufletul meu cel roditor de spini și înțelenit cu tot felul de patimi, curățește-l, Doamne, Cel ce ai fost încununat cu spini, pentru bunătatea cea desăvârșită.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ca pe un Prunc tânăr ai născut,
Preacurată, pe Ziditorul meu; pe
Care te rog, roagă-L să mă înno-
iască pe mine, cel învechit în multă
răutate.

A doua Tricântare

Alcătuire a lui Teodor, glasul 1:

Irmos: Dis-de-dimineață...

În locul Căpățanei răstignin-
du-Te Hristoase, iudeii au clă-
tinat cu capetele, râzând și batjo-
corindu-Te; iar Tu ai suferit ca să
ne mântuiești pe noi.

În titlul Crucii Tale scriind Pilat
în trei feluri, Te-a arătat pe Tine
Unul din Treime, Care de bunăvoie
ai pătimit pentru mântuirea tutu-
ror, Hristoase.

Slavă..., a Treimii:

Pe Soarele cel întreit al prea-
luminatei Treimi, să-L lăudăm cre-
dincioșii, lumină pe Tatăl cinstind,
lumină pe Fiul slăvind, lumină și
pe Duhul vestind.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce S-a născut din tine, Curată,
te-a arătat mai presus decât în-
gerii; că pe Acela, de Care ei se cu-
tremură a privi la Dânsul ca la
Dumnezeu, tu L-ai purtat în brațe
ca pe Fiul tău, Preacurată.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cruce preacinstită, păzitoarea
cea de mântuire a lumii, păzeș-
te-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc,
și mă arată vrednic preacuratei
tale închinări.

Irmosul:

Dis-de-dimineață Te lăudăm pe
«Tine, Hristoase Dumnezeule, Care
«pentru noi ai sărăcit și Crucea și
«moartea ai răbdat cu trupul Tău».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Pe Tine, Făcătorule...

Pe Cruce Ți-ai întins palmele
Tale, Hristoase, ridicând ne-
înfrânarea mâinii strămoșului; și
cu lemnul ai tămăduit blestemul
lemnului; pentru aceasta, Te lău-
dăm întru toți vecii.

Înaintea Ta, a Voitorului mân-
tuirii, cad, Cuvinte; potolește de-
grab voințele cele preaviclene din
inima mea, Tu, Cel ce ai răbdat de
bunăvoie Cruce și Pățimiri.

Viață dezmiardată și trai întinat
iubind eu, păcătosul, m-am întu-
necat; strălucește-mi raza întoar-
cerii, Cuvinte, Cel ce ai întunecat
lumina soarelui când ai pătimit.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Potolește toată răutatea inimii
mele cea cu multă durere, Maica
lui Hristos Dumnezeu; sfărâmă
săgețile și arcurile demonilor, celor
ce se luptă cu smeritul meu suflet.

A doua Tricântare

Irmos: Pe Cel ce a izbăvit în cuptor...

Ce-Ți vom aduce noi păcătoșii
Ție, Stăpânul tuturor, Cel ce
ai pătimit? Că pentru noi, Hristoase,
ai pătimit Crucea. Lăudăm harul
milei Tale celei nemăsurate.

Pe lemnul cel de blestem, Hris-
toase, ucigându-Te iudeii din invi-
die, n-au împușinat călcătorii de lege

puterea slavei Tale; că ești Stăpân al tuturor, pătimind de bunăvoie.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Trei Fețe cinstesc ale Dumnezeirii celei mai presus de ființă: pe Tatăl cel fără început și pe Fiul și pe Duhul Sfânt. O Ființă nedespărțită după fire slăvesc în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe cea mai înaltă decât cerurile și mai presus decât Heruvimii, pe Fecioara cea mai întâi cu sfințenia și neîntinată Maică a Dumnezeului tuturor, o lăudăm și o preaînălțăm întru toți vecii.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

De trei ori fericită Cruce a lui Hristos, biruința cea scrisă în cer, care din pământ ai odrăslit nouă, fă-ne vrednici închinării tale, pe noi pe toți care cu postul ne curățim.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm, și să ne închinăm Domnului, cântându-L și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Cel ce a izbăvit în cuptor pe «tinerii cei cuvântători în cântări «și cuptorul cel cu văpaia ca de «tunet întru răcoreală l-a schimbat, «pe Hristos Dumnezeu lăudați-L «și-L preaînălțați întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Isaie, dănuiește...

Orbirea cea împietrită a sufletului meu spal-o, Îndurate Mântuitorule, și-mi dă, Bunule, izvorul dumnezeieștii umilințe, Cel ce mi-ai izvorât viață din coastă și

ai atras, Doamne, la Tine firea omenească.

Eu însumi m-am aruncat întru adâncurile păcatelor, lăsând înălțimile virtuților; dar mă ridică, Doamne, și mă mântuiește, Cel ce Te-ai suit pe Cruce și ai ridicat la Tine firea omenească.

Îndulcire fiind, Doamne, și plăcere ca un Făcător, fiere ai gustat, Hristoase, îndreptând căderea cea din îndulcire a celor din Adam. Pentru aceasta, Te lăudăm noi, cei mântuiți, prin Pătimirile Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Preasfântă Stăpână, nădejdea și scăparea mea, vindecă rănilor sufletului meu, luminează mintea mea, ca și eu bucurându-mă, să laud măririle tale, Născătoare de Dumnezeu, pururea Fecioară.

A doua Tricântare

Irmos: Pe tine, pe care te-a văzut...

Pe Tine, Hristoase, pe Care Te-au îmbrăcat cei fără de lege în chip de batjocură cu porfiră și cu cunună ca pe un împărat, și cu trestie peste cap Te-au bătut, răstignindu-Te din ură de moarte și cu fiere adăpându-Te, noi toți credincioșii cu cântări Te slăvim.

Pe Tine, pe Care soarele văzându-Te pătimind pe Cruce și-a ascuns lumina, iar pentru ocările Tale, Stăpâne, toată făptura împreună s-a clătinat și pietrele s-au despicat, cu cântări, Hristoase, Mântuitorule, Te slăvim noi credincioșii.

Slavă..., a Treimii:

Lumină și viață și făcătoare tuturor este Unimea cea întreit-lumi-

nătoare, Dumnezeu și Domnul; întru o lumină strălucind și dând împreună raze prin trei Fețe întru o Dumnezeire; pe Aceasta toți credincioșii O slăvim.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, pe care mai înainte te-a numit David, cântărețul, Sion, întru care S-a sălășluit Cel neîncăput în ceruri și a zidit din pântecul tău curățirea lumii, cu cântări, Maică preacurată, te mărim.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Crucea Ta cea mântuitoare și luminătoare a credincioșilor, învrednicește-ne, Doamne, prin post alergând, să ajungem să o vedem și să ne închinăm ei, spre sfîntirea noastră; ca printr-însa să Te slăvim pe Tine.

Irmosul:

Pe tine, pe care te-a văzut Moise «rug nears, pe care te-a văzut Iacov «scară însuflețită și ușă cerească «prin care a trecut Însuși Hristos, «Dumnezeul nostru, cu cântări, «Maică preacurată, te mărim».

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIH OAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 6-lea:

Risipind bogăția darului părintesc, în desfrânări mi-am cheltuit viața, dându-mă după gândurile cele rele ale păcatului; și cu dulceața poștei îndulcindu-mă, m-am asemănat animalelor celor neînțelegătoare, prin călcarea mântuitoarelor porunci. Dar Tu, Cel ce ai binevoit a Te răstigni pentru mine

pe Cruce, Hristoase Dumnezeule, nu mă lepăda de la înfierea cea de către Tine, ci mă primește pe mine, cel ce mă întorc, ca pe fiul cel pierdut și mă mântuiește (de două ori).

A Mucenicilor:

Doamne, întru pomenirea Mucenicilor Țăi toată făptura prăznuiește. Cerurile se bucură cu îngerii și pământul se veselește cu oamenii. Pentru rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Podobie: A treia zi ai înviat...

Preacurata dacă Te-a văzut pe Cruce răstignit, plângând a strigat ca o maică: Fiul meu și Dumnezeul meu, preadulcele meu Fiu, cum suferi patimă de ocară?

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 8-lea:

Prin cuvânt toate le-ai săvârșit cu puterea Ta, Dumnezeule, și din neființă întru ființă ne-ai adus pe noi; pentru fărâdelegile noastre, Cel ce ești fără de păcat, pe Tine, Doamne, Te rugăm.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Veseli-se-va dreptul, când va vedea răzbunarea împotriva necredincioșilor (Ps. 57, 10).

Stih: De grații într-adevăr dreptate, drept judecați, sîi ai oamenilor (Ps. 57, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(XIII, 2-13)

Pe un munte pleșuv înălțați steag, strigați către ei, faceți semn cu mâna, ca să intre pe poarta asupritorilor. «Eu am poruncit sfintei Mele oștiri, zice Domnul, chemat-am pe vitejii mâniei Mele, pe cei ce se veselesc de slava Mea». Ascultați acest zgomot surd în munți, vuiet al unui neam fără de număr; auziți această zarvă de împărății, de neamuri adunate; Domnul Savaot cercetează oștirea gata de luptă. Ele vin dintr-un ținut depărtat, de la capătul cerului; vin Domnul și uneltele mâniei lui, ca să nimicească tot pământul. Strigați că aproape este ziua Domnului, ea vine ca o pustiire de la Cel Atotputernic. Drept aceea, toate brațele vor fi neputincioase și inima omului se va topi de frică. Vor fi cuprinși de spaimă, vor vedea năluci și durerile îi vor cuprinde; zvârcoli-se-vor în dureri ca femeia gata să nască. Se vor privi unul pe altul cu groază, iar fețele lor vor fi roșii ca flacăra. Iată ziua Domnului, ea vine aprigă, mânioasă și întărâtată la mânie ca să pustiască pământul și să stârpească pe păcătoși de pe el. Luceferii de pe cer și grămezile de stele nu-și vor mai da lumina lor; soarele se va întuneca în răsăritul lui și luna nu va mai străluci. Atunci voi pedepsi lumea pentru fărădelegile ei și pe cei nelegiuți pentru păcatele lor. Voi smeri mândria celor îngâmfăți și obrăznicia celor cruzi o voi arunca la pământ. Voi face ca oamenii să fie mai rari decât aurul cel mai

scump, mai căutați decât aurul de Ofir. Pentru aceasta voi prăbuși cerurile; și pământul se va clătina din locul lui, din pricina mâniei Domnului Savaot, în ziua iușimii mâniei Lui.

PROCHIMEN, glasul al 7-lea:

Dumnezeule, sprijinitorul meu ești Tu și mila Ta mă va întâmpina (Ps. 58, 10).

Stih: Scoate-mă de la vrăjmașii mei, Dumnezeule (Ps. 58, 1).

S Â M B Ă T Ă

În a treia săptămână
a Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri și se cântă stihira zilei de două ori, glasul al 7-lea:

Ca un risipitor m-am depărtat de la harul Tău, Doamne. Și bogăția bunătății risipind-o, am alergat la Tine, Îndurate, strigând către Tine: Dumnezeule, greșit-am, miluiește-mă!

Apoi 4 martirice ale glasului și 4 din Minei.

Slavă..., stihira morților

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, cea dintâi a glasului (Dogmatica).

Intrarea (VOHODUL): Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Dă-ne nouă ajutor, ca să ne scoți din necaz, că deșartă este izbăvirea de la om (Ps. 59, 12).

Stih: Dumnezeuule, lepădatu-ne-ai pe noi și ne-ai doborât (Ps. 59, 1).

De la Facere, citire:

(VIII, 4-20)

Iar în luna a șaptea, în ziua a douăzeci și șaptea a lunii acesteia, s-a oprit corabia pe Munții Ararat. Apa a scăzut mereu până în luna a zecea; iar în ziua întâi a lunii a zecea s-au arătat vârfurile munților. După patruzeci de zile, a deschis Noe fereastra, pe care o făcuse la corabie, și a dat drumul corbului ca să vadă dacă a scăzut apa pe pământ. Acesta, zburând, nu s-a mai întors până ce a scăzut apa de pe pământ. Apoi, după el a trimis porumbelul ca să vadă dacă s-a scurs apa de pe pământ. Porumbelul însă, negăsind loc de odihnă pentru picioarele sale, s-a întors la el, în corabie; căci era încă apă pe toată fața pământului. Și a întins Noe mâna și l-a apucat și l-a băgat la sine, în corabie. Și așteptând încă alte șapte zile, a dat iarăși drumul porumbelului din corabie, iar porumbelul s-a întors la el, spre seară, și iată avea în ciocul său o ramură verde de măslin. Atunci a cunoscut Noe că s-a scurs apa de pe fața pământului. Mai zăbovind încă alte șapte zile, iarăși a dat drumul porumbelului și el nu s-a mai întors. Iar în anul șase sute unu al vieții lui Noe, în ziua întâi a lunii întâi, secând apa de pe pământ, a ridicat Noe acoperișul corabiei și a privit și, iată, se retrăsese apa de pe fața pământului. Iar în luna a doua, la douăzeci și șapte ale lunii acesteia, pământul era uscat. Atunci a grăit Domnul Dumnezeu lui Noe și

a zis: «Ieși din corabie tu și, împreună cu tine, femeia ta, fiii tăi și femeile fiilor tăi. Scoate, de asemenea, împreună cu tine, toate vietățile, care sunt cu tine, și tot trupul, de la păsări și până la animale, și toate vietățile ce se mișcă pe pământ, ca să se împrăstie pe pământ, să se prăsească și să se înmulțească pe pământ». Atunci a ieșit Noe din corabie; și, împreună cu el, au ieșit fiii lui, femeia lui și femeile fiilor lui; toate fiarele, toate animalele, toate păsările și toate câte se mișcă pe pământ, după felul lor, au ieșit din corabie. Atunci a făcut Noe un jertfelnic Domnului; și a luat din animalele cele curate și din toate păsările cele curate și le-a adus ardere de tot pe jertfelnic.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Auzi, Dumnezeuule, cererea mea; ia aminte la rugăciunea mea (Ps. 60, 1).

Stih: De la marginile pământului către Tine am strigat (Ps. 60, 2).

De la Pilde, citire:

(X, 31-XI, 12)

Gura celui drept rodește înțelepciune, iar limba celui nedrept aduce pierzare. Buzele celui drept cunosc bunăvoința, iar gura păcătoșilor strâmbătatea. Cântarul strâmb este urgisit de Domnul și cântărirea dreaptă este plăcerea Lui. Dacă vine mândria, va veni și ocara, iar înțelepciunea este cu cei smeriți. Neprihănirea poartă pe cei dreapți, iar strâmbătatea prăpădește pe cei vicleni. La nimic nu folosește bogăția în ziua mâniei; numai dreptatea izbăvește de

moarte. Dreptatea netezește calea celui fără prihană, iar cel fără de lege va cădea prin fărădelegea lui. Dreptatea izbăvește pe cei drepți, iar cei vicleni vor fi prinși prin pofta lor. La moartea omului drept rămâne nădejdea, iar la moartea celui păcătos pierе nădejdea. Drep-tul scapă din strâmtorare, și cel fără de lege îi ia locul. Făptuitorul de rele prăbușește cu gura pe aproapele lui, iar prin știința celor drepți va fi mântuit. De propășirea celor drepți cetatea se bucură, iar când pier cei fără de lege ea tresaltă de veselie. Prin binecuvântarea oamenilor drepți cetatea merge înainte, iar prin gura celor nelegiuiți ajunge ruină. Cel nepriceput urgisește pe aproapele lui, iar omul cu bună-chibzuială tace.

Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor înainte-sfințite. Iar dacă nu se săvârșește Liturghie, atunci punem stihirile precum s-a arătat sâmbătă în a doua săptămână a Postului, iar la Stihovănia se zice stihira zilei, de mai sus, glasul al 7-lea, de două ori, apoi martirica și stihira Născătoarei de Dumnezeu (acestea două caută-le marți a treia săptămână la sfârșitul Utreniei, pag. 284).

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

Aliluia, glasul al 2-lea, cu stihurile și troparele, glasul al 2-lea: Apostolilor, mucenicilor și prorocilor..., (de două ori), Slavă..., Pomenește Doamne..., Și acum..., Maică Sfântă... (pag. 252-253).

După Catisma întâi, se pun Sedelnele mucenicilor din Octoih, ale glasului ce va fi de rând, Slavă..., a morților, Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu; apoi citire din tâlcuirea la Cartea Facerii.

Și îndată: Fericțiți cei fără prihană... în două stări și Binecuvântările morților. Apoi

Sedeauna morților, glasul al 5-lea: Odihnește, Mântuitorul nostru... și a Născătoarei de Dumnezeu: Cel ce ai răsărit... Despre toate acestea s-a arătat la Sâmbăta din a doua săptămână (pag. 253).

CANOA NELE

Canonul din Minei, al hramului și Patrucântarea, după rânduiala lor. Și se citesc Cântările din Psaltire.

Nu se zice: Să cântăm Domnului..., ci îndată se zice irmosul Mineiului, precum s-a arătat la Sâmbăta din a doua săptămână.

PATRUCÂNTAREA

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea a 6-a, glasul al 4-lea:

Irmos: Venit-am întru adâncul mării...

Cu picăturile sângiurilor ați Cadăpat inimile celor binecredincioși, iar taberele necredincioșilor pe față le-ați înecat în ele, purtătorilor de biruință, cei ce sunteți vrednici de laude.

Slăvind cu mădularele voastre pe Stăpânul a toate, sunteți acum măriți neîncetat, lauda credincioșilor fiind voi, mucenicilor și mari sprijinitori.

A morților:

În groapă prea adâncă ai fost pus, Cuvinte; pentru aceasta dăruiește odihnă și iertare de greșeli, celor ce au murit cu credință, pentru sfințitele rugăciuni ale mucenicilor.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ca să te lăudăm, Fecioară, cu glasuri neîncetate, primește aceste glasuri ale noastre, și roagă pe Fiul tău să luăm curățire de greșeli.

Altă Patrucântare

Alcătuire a lui Teodor, glasul al 8-lea:

Irmos: Primește-mă pe mine...

Acum este prăznuirea mucenicilor; să ne adunăm și fericind luptele lor cele preacinstite, să lăudăm pe Hristos, Cel ce i-a încununat pe dâșii.

Cu dumnezeiasca dragoste a lui Hristos fiind aprinși, peste cărbuni de foc ați trecut ca pe niște rouă, lăudându-L pe Dânsul, fericiților mucenici.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tine, Treimea cea sfântă și mai presus cu stăpânia și dumnezeiască Unime, luminează și lumini Te laud, viață și vieți; Mintea și Cuvântul și Duhul Sfânt, întreit sfinte, pe unul Dumnezeu.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Iesei strămoșule, saltă, că din rădăcina ta, din curata fiică a răsărit floarea vieții, Hristos Dumnezeu, Cel ce a mântuit lumea.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

De foc, de sabie și de moarte ne temându-vă, ați păzit mărturisirea mântuirii, fiind întâriți de Hristos, fericiților.

Stih: Sufletele lor întru bunătați se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Cel ce ești slobod între cei morți, fiind stăpânitor al vieții și al morții, odihnește pe cei pe care i-ai luat și-i sălășluiește în curțile Tale, Iubitorule de oameni.

Irmosul:

Primește-mă pe mine, cel cu-
«prins de multe păcate, Iubitorule

«de oameni, care cad la îndurările
«Tale, ca pe prorocul, Doamne, și
«mă mântuiește».

Apoi ectenia și condacul morților: Cu sfinții odihnește..., apoi icosul: Tu singur ești fără de moarte... (caută-le la sâmbăta din a doua săptămână, pag. 254).

Cântarea a 7-a:

Irmos: Cei trei tineri din Babilon...

Cui te-ai asemănat, suflete, poftind patimile celor necuvântătoare? Pe cine ai avut să te întreacă cu păcatele? Strigă dar lui Hristos: Mântuiește-mă, Bunule.

Sfinților, rugați îndelung pe Cel ce Se odihnește întru sfinți, ca să sfințească întru aceste sfințite zile gândurile tuturor celor binecredincioși.

A morților:

Preaînalte, Cel ce ești bogat întru milă și bun, dă iertare robilor Tăi, celor ce au adormit mai înainte, rânduindu-i pe ei în cetele sfinților, ca un iubitor de oameni.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Născut-ai mai presus de legile firii pe Ziditorul, Cel ce S-a făcut om. Pe Acela dar roagă-L, Preacurată, să treacă cu vederea nelegiuirile și păcatele tuturor.

Altă Patrucântare

Irmos: Cel ce ai izbăvit prin înger...

Cel ce ai arătat pomenirile cinstiților mucenici a fi bucurie Bisericii Tale și veselie sufletului, bine ești cuvântat în veci, Doamne Dumnezeul părinților noștri.

Nu mințim Ție, Hristoase, nici Te tăgăduim, strigat-au mucenicii în mijlocul chinurilor, uimind pe judecătorii cei fără de lege; bine ești cuvântat în veci, Doamne Dumnezeuul părinților noștri.

Slavă..., a Treimii:

O ființă în trei Fețe cinstim: a Tatălui și a Fiului și a Duhului, strigând cu prorocul: Bine ești cuvântat în veci, Doamne Dumnezeuul părinților noștri.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cum ai născut ca o maică, și fecioară ai rămas? Pe Dumnezeu am născut, nu cerca în ce chip, căci câte voiește face, zice dumnezeiasca fiică.

Stih: Prin sfinții care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânsii.

Ceată a mucenicilor de Dumnezeu aleasă, învrednicește pe robii tăi a fi închinători dumnezeieștii și de viață făcătoarei Cruci a Mântuitorului.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Împărate fără de moarte, visticșul vieții, învrednicește vieții Tale celei veșnice pe robii Tăi, pe care i-ai ales, întru credință și întru nădejde.

Irmosul:

Cel ce ai izbăvit prin înger pe tinerii din foc, și cuptorul cel ce suna «ca tunetul l-ai prefăcut în rouă, «bine ești cuvântat, Dumnezeuul «părinților noștri».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Mântuitorule al tuturor...

Cu minte fără de temere, mergând la luptele cele cu durere, mucenicilor, ați suferit dureri trupești, și mutându-vă la desfătarea cea fără de durere, ușurați toată durerea inimii.

Cei ce ați schimbat cele de sus cu cele stricacioase, pe mine cel stricat cu patimi trupești, mântuiți-mă prin post și prin nevoița rugăciunilor, dumnezeiești mucenici, rugând pe Dumnezeuul tuturor.

A morților:

Cu rugăciunile mucenicilor Tăi, Hristoase, trimite milele Tale tuturor; și celor ce s-au mutat din viață la Tine, Dumnezeule cel milostiv, dăruiește-le iertare datoriilor și odihnă dumnezeiască.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai născut pe Dumnezeu cel fără de păcat, Născătoare de Dumnezeu, șterge păcatele noastre cu rugăciunile tale cele de Maică, și ne mântuiește pe noi, cei ce strigăm: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.

Altă Patrucântare

Irmos: Tinerii cei de Dumnezeu cuvântători...

Chinurile cele arzătoare ca focul, suferindu-le ca pe o răcorire, mucenicilor, cu bucurie ați strigat: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.

Oastea mucenicilor cea de Dumnezeu adunată, învingând înșelăciunea, ca o biruitoare a strigat:

Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Fiului împreună și Tatălui și Preasfântului Duh închinându-ne, toți cu credință să strigăm: Treime, cea întru o Unime, mântuiește sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu, Preacurată, fecioară și maică te-ai arătat, născând fără bărbat pe Dumnezeul tuturor. Deci roagă-L să mântuiască pe robii Săi.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Cu rugăciunile mucenicilor învrednicește, Hristoase Mântuitorule, pe robii Tăi să se închine și să vadă făcătoarea de viață Cruce a bunătății Tale.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Cel ce ai stricat puterea morții cu învierea Ta cea din morți, odihnește cu aleșii Tăi pe cei ce s-au mutat, ca să Te laude pe Tine, Doamne.

Irmosul:

Să laudăm, să binecuvântăm, și să ne închinăm Domnului, cântându-L și preainălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Tinerii cei de Dumnezeu cuvân- «tători în cuptor, împreună cu «focul și văpaia călcând-o au cântat: Binecuvântați toate lucrurile «Domnului pe Domnul».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Eva, cu adevărat...

Întărindu-vă mintea pe piatra lcea înțelegătoare, mucenicilor, ați rămas nebiruiți de toate unel-

tirile vrăjmașului. Pentru aceasta întăriți-mă pe mine cel pornit spre patimile cele stricătoare de suflet, cu rugăciunile voastre cele către Dumnezeu.

Dumnezeiescule și cu adevărat luminatul cor al mucenicilor, roagă pe Stăpânul cel preabun, să ne dăruiască tuturor, în vremea postului, iertare de greșeli și bucurie veșnică.

A morților:

Iubitorule de oameni, Cel ce ești singur bun, învrednicește pe robii Tăi, cei ce au adormit întru nădejdea învierii, a se împărtăși luminii Tale celei neînserate și veșnice și desfătării celei dulci; ca să Te slăvim pe Tine cu frică.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Locaș luminii s-a făcut preasfântul tău pânțec, Preacurată. Pentru aceasta cu credință strig către tine: Luminează luminile ochilor sufletului meu, și-mi arată cărarea cea dreaptă mie, celui ce cu inimă curată te fericesc.

Altă Patrucântare

Irmos: Mărimu-te pe tine...

Să săvârșim, credincioșilor, Spomenirea mucenicilor, ca să ne împărtășim măririi acelora, laudând răsplata luptelor lor.

De bărbăția voastră s-au temut foarte mult fiarele, focul s-a stins, arcurile s-au sfărâmat; întru voi, mucenicilor, minunat este Dumnezeu.

Slavă..., a Treimii:

Fire mai presus de toată stăpânia, Unime în trei Fețe, Părinte și Fiule și Duhule Sfinte, luminează și

viață, Stăpânie dumnezeiască, păzește pe cei ce Te preaslăvesc pe Tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Te binecuvântăm pe Tine, Dumnezeu lui Israel, Cel ce Te-ai arătat lumii din Fecioara și ai ridicat fruntea mântuirii noastre.

Stih: Prin sfinții care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale într-un dânsii.

Cei ce sunteți rugători pentru lume, mucenici ai lui Hristos, cu rugăciunile voastre, învredniciți-ne pe toți să vedem și să ne închinăm Crucii Lui.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Unde izvorăște izvorul vieții, și cercetează lumina feței Tale, Fiule al lui Dumnezeu, acolo așază pe cei ce s-au mutat la Tine.

Irmosul:

Mărimu-te pe tine, Maica lui «Dumnezeu, și te lăudăm Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că

«ai născut pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre».

LUMINÂNDELE

Glasul al 3-lea:

Cel ce ai împodobit cerul cu stele...

Slavă..., Cel ce stăpânești pe cei morți...,
Și acum..., Ceea ce ești bucuria îngerilor...

(Aceste Luminânde, ca și Învățătura pentru Laude și pentru Stihovă, caută-le la Sâmbăta din a doua săptămână, pag. 257-258).

Bine este a ne mărturisi...

Ceasul întâi și otpustul.

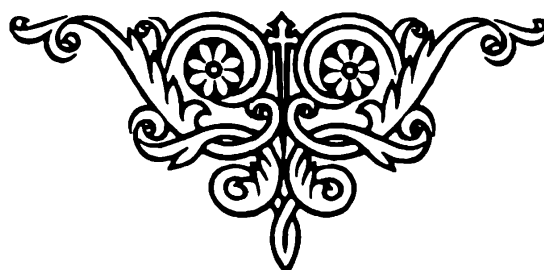
LA LITURGHIE

Fericirile glasului; Prochimenul zilei și al morților.

Apostolul din Epistola către Evrei și altul al morților.

Evanghelia de la Marcu și alta, a morților.

Chinonicul zilei și al morților.

D U M I N I C A

A TREIA A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST

ÎN CARE SE SĂRBĂTOREȘTE ÎNCHINAREA CINSTITEI ȘI DE

VIAȚĂ FĂCĂTOAREI CRUCI

LA VECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am..., se pun patru stihiri podobnice, glasul al 6-lea:

Podobie: Îngereștile puteri...

Acum oștile îngerești însoțesc
Alemnul cel cinstit, cu bună
cucernicie înconjurându-l, și chea-
mă pe toți credincioșii la închi-
nare. Deci, veniți cei ce vă luminați
cu postul, să cădem înaintea lui cu
bucurie și cu frică, strigând cu cre-
dință: Bucură-te cinstită Cruce,
întărirea lumii (de două ori).

**Ca să ridici blestemul lui Adam,
ai luat fără de întinare trupul nos-
tru și Te-ai răstignit și ai murit,
Iisuse preabunule. Pentru aceasta
cinstim cu credință Crucea Ta și
sulița, buretele, trestia și piroanele;
și cerem să vedem Învierea Ta.**

**Încuiat-a șarpele prin lemn Ede-
nul cel de demult; iar lemnul crucii
l-a deschis tuturor celor ce voiesc
să se curățească prin post și prin
lacrimi. Deci, văzându-l pe acesta
pus înaintea, veniți, credincioșilor,**

să cădem înaintea lui cu frică, strigând: Deschide, Cruce, porțile cerurilor celor ce te iubesc pe tine.

Slavă..., Și acum..., asemenea:

Când Te-a văzut pe Tine pironit pe Cruce, Cuvinte al lui Dumnezeu, ceea ce Te-a născut fără de sămânță, s-a tânguit strigând: Vai mie, Fiul meu preadulce! Ce smerenie este aceasta, Dumnezeul meu? Cum rabzi patimă prin judecată nedreaptă, Cel ce ești fără de patimă? Laud cu cântări înfricoșătoare și nespusa pogorâre a Ta.

LA STIHOAVNĂ

Stihiri podobnice, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Dezlegându-ne de legăturile osândirii celei de demult, noi credincioșii, prin lemnul Crucii, să slăvim pe Hristos, Cel ce s-a pironit pe dânsa.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeu nostru, și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că sfânt este (Ps. 98, 5).

Vino acum împreună cu noi, Davide, mișcă-ți alăuta cântând; înălțați pe Hristos, credincioșilor, și vă închinați așternutului picioarelor Lui.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru mai înainte de veac, a făcut mântuire în mijlocul pământului (Ps. 73, 13).

Să înălțăm popoare, lemnul cel ce este pus înainte, prin care ne dă nouă Hristos mântuire, și cu credință să-l sărutăm.

Slavă... Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Înălțat pe Cruce pentru oameni, văzând pe Fiul tău, Fecioară, ai

strigat tânguindu-te: Slavă milostivirii Tale!

Apoi: Acum liberează..., Sfinte Dumnezeu..., Preasfântă Treime... și după Tatăl nostru...:

Troparul, glasul 1:

Mântuiește, Doamne, poporul Tău, și binecuvintează moștenirea Ta; biruință binecredincioșilor creștini asupra celui protivnic dăruiește, și cu Crucea Ta păzește pe poporul Tău.

Ectenia mică și otpustul.

Iar după otpust, intră preotul cu diaconul și cu ecleziarhul în veșmântărie și se îmbracă preotul și diaconul; și cădind cinstita Cruce, zice diaconul: Binecuvintează, părinte! Iar preotul: Binecuvântat este Dumnezeu nostru... Apoi: Sfinte Dumnezeu..., Preasfântă Treime... și după Tatăl nostru... troparul Crucii: Mântuiește, Doamne, poporul Tău..., Slavă..., Și acum..., Condacul:

Apoi, ridică preotul cinstita Cruce cu discul pe cap și o duce la sfânta masă, mergând înainte paracliserul cu două făclii aprinse. O așază pe sfântul antimis, în locul Evangheliei, pe care o pune mai sus. Înaintea cinstitei Cruci arde lumânare toată noaptea.

LA VECERNIA MARE

După ce preotul binecuvintează, se citește, după obicei, Psalmul începător; apoi se citește Catisma întâi.

La Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri: 3 stihiri ale Învierii și 3 ale lui Anatolie, ale glasului de rând din Octoih, și 4 ale cinstitei Cruci.

Stihirile Crucii, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te cămară...

Strălucește, Cruce a Domnului, luminatele fulgere ale harului tău în inimile celor ce te cin-

stesc pe tine, și cu dragoste dumnezeiască te primesc, ceea ce ești de lume dorită; prin care a trecut mânia lacrimilor, din cursele morții ne-am izbăvit și la veselia cea neîncetată ne-am mutat. Arată bunăcuviința frumuseții tale, dăruind răsplătirile postirii robilor tăi, celor care cer cu credință ocrotirea ta cea bogată și mila ta cea mare.

Bucură-te, Cruce purtătoare de viață, raiule cel frumos al Bisericii, pomul nestricăciunii, care ne-ai înflorit desfătarea slavei celei veșnice, prin care se alungă taberele demonilor și împreună se veselesc cetele îngerilor, și adunările credincioșilor prăznuiesc. Arma cea nebiruită, taria cea neclintită, biruința împăraților, lauda preoților. Dă-ne și nouă acum să ajungem la Patimile lui Hristos și la Înviere!

Bucură-te, Cruce purtătoare de viață, semnul cel nebiruit al creștinătății, ușa raiului, întărirea credincioșilor, zidul cel dimprejurul Bisericii; prin care s-a pierdut și a încetat blestemul, s-a surpat puterea morții și ne-am înălțat de pe pământ la cele cerești. Armă nebiruită împotriva demonilor, slava mucenicilor, podoaba cuvioșilor cu adevărat, limanul mântuirii, ceea ce dăruiești lumii mare milă.

Veniți amândoi cei întâi-zidiți, care ați căzut din ceata cea de sus, prin pizma ucigașului de oameni, pentru gustarea cea amară a mâncării din pomul cel de demult. Iată vine preacinstul lemn cu adevă-

rat, la care alergând cu bucurie îmbrățișați-l și strigați către el cu credință: Tu ești sprijinul nostru, Cruce preacinstită, din al cărei rod gustând, am dobândit nestricăciunea, luând cu adevărat Edenul cel dintâi și mare milă.

Slavă..., glasul al 3-lea:

Hristoase Dumnezeu nostru, Cel ce ai primit răstignire de bunăvoie, spre învierea cea de obște a neamului omenesc, și cu condeiul crucii, sângerându-Ți degetele cu vopsele roșii, Te-ai milostivit a iscăli pentru noi, ca un împărat, cele ce sunt de iertare; nu ne trece cu vederea pe noi, cei ce suntem amenințați iarăși cu depărtarea de la Tine. Ci Te milostivește, Unule, îndelung-Răbdătorule, spre poporul Tău, cel ce este în nevoi, și Te scoală și biruiește pe cei ce se luptă împotriva noastră, ca un atotputernic.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu
(Dogmatica glasului).

Vohod: Lumină lină...

Prochimenul: Domnul a împărățit... ecteniile și celelalte, după obicei.

LA LITIE

Stihirile hramului, Slavă..., Și acum...,
glasul al 5-lea:

Văzându-Te toată făptura răstignit pe cruce gol, pe Tine, Făcătorul și Ziditorul tuturor, s-a schimbat de frică și s-a tânguit; soarele și-a strâns lumina și pământul s-a clătinat; pietrele s-au despiciat și catapeteasma templului s-a rupt;

morții din morminte s-au sculat și Puterile îngerești s-au spăimântat, zicând: O, minune! Judecătorul se judecă și pătimește voind, pentru mântuirea și înnoirea lumii.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoihului

Slavă..., Și acum..., glasul al 4-lea:

Doamne, Cel ce ai ajutat în război preablândului David ca să supună pe cel de alt neam, fii împreună cu credinciosul nostru popor, și cu arma Crucii surpă pe vrăjmașii noștri. Arată, Milostive, spre noi milele Tale cele de demult; și să cunoască adevărat, că Tu ești Dumnezeu și că spre Tine nădăduind biruim; rugându-se după obicei Preacurată Maica Ta, să se dăruiască nouă mare milă.

Troparul: Născătoare de Dumnezeu... (de două ori) și al Crucii, o dată: Mântuiește, Doamne, poporul Tău... și cealaltă urmare a Privegherii.

Iar de nu este Priveghere, se zic troparul Învierii, Slavă..., al Crucii, Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu, al Învierii.

Să se știe:

De se va întâmpla Înainteprăznuirea Bunei-Vestiri în Duminica Crucii, să se caute tipicul de la sfârșitul cărții, la cap. VI.1.h.

De se va întâmpla praznicul Bunei-Vestiri în Duminica închinării Crucii, să se caute tipicul de la sfârșitul cărții, la cap. VI.2.d.

DUMINICĂ LA UTRENIE

După cei șase psalmi, Dumnezeu este Domnul... pe glasul Octoihului. Se cântă troparul Învierii de două ori. Slavă... al Crucii. Și acum..., al Născătoarei-Învierii, glas 1: Gavriil zicând ție, Fecioară...

Și obișnuitele Catisme, și se cântă Sedelele Învierii.

De este hramul cinstitei Crucii, după Polieleu, Sedealna Crucii, glasul al 8-lea.

Podobie: Porunca cea cu taină...

Cu lemnul a golit întâi vrăjmașul raiul, prin mâncare aducând moarte; iar lemnul Crucii, înfigându-se în pământ, a adus oamenilor îmbrăcăminte de viață și toată lumea s-a umplut de toată bucuria. Pe care văzând-o pusă spre închinare, împreună să strigăm lui Dumnezeu, popoare, cu credință: Plină este de slavă casa Ta.

Slavă... Și acum... tot aceasta.

Antifoanele glasului. Toată suflarea... Evanghelia Utreniei, ce va fi de rând, a Învierii, Învierea lui Hristos văzând...

Psalmul 50.

Slavă..., glasul al 8-lea: Ușile pocăinței deschide-mi..., Și acum..., În cărările mântuirii... Stih: Miluiește-mă Dumnezeule... Apoi, stihira, glasul 6: La mulțimea faptelor mele... (caută înapoi la pg. 9).

CANOANELE

Canoanele Învierii și ale Născătoarei de Dumnezeu pe 6 și din Triod, pe 8, alcătuire a Sfântului Părintelui nostru Teodor Studitul.

Canonul Triodului

Cântarea I, glasul 1:

Irmos: Ziua Învierii...

Stih: Slavă Doamne, sfintei Învierii Tale!

Aceasta este zi de prăznuire, Acă prin Învierea lui Hristos moartea s-a arătat deșartă; lumina vieții a răsărit; Adam, înviind, dănuiește cu bucurie; pentru aceasta strigăm, cântând cântare de biruință.

Stih: Slavă, Doamne, cinstitei Crucii Tale!

Ziua aceasta este a închinării cinstitei Crucii; veniți toți la dânsa. Că revărsând razele cele luminoase ale Învierii lui Hristos, le pune înaintea. Să o sărutăm deci toți, sufletește bucurându-ne.

Arată-te, Crucea Domnului cea mare; arată-mi acum dumnezeiescul chip al frumuseții tale, învrednicindu-mă a fi închinător laudei tale; că strig către tine ca și către o însuflețită și te sărut.

Să laude cu un glas cerul și pământul, că pusă este înaintea tuturor preafericita Cruce, pe care fiind pironit trupește, Hristos S-a jertfit. Pe aceasta să o sărutăm, sufletește bucurându-ne.

Slavă..., a Treimii:

O Treime după Fețe, Unime după chip, Părinte și Fiule și Duhule; Unime întocmai puternică în sfat, în voință și în stăpânirea puterii, păzește lumea Ta, pace dăruindu-i.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Neștiind nicidecum ispită de bărbat, Fecioară, ai născut prunc fără de sămânță; și prin acea preacurată naștere aduci pe Făcătorul tuturor, pe Hristos Dumnezeu. Deci pe Acela roagă-L, să împace toată lumea.

Catavasie glas 1:

Dumnezeiescul Moise a însemnat mai înainte de demult în «Marea Roșie Crucea Ta, când a trecut pe Israel, tăind marea cu

«toiagul, cântându-Ți cântarea «ieșirii, Hristoase Dumnezeule».

Cântarea a 3-a:

Irmos: Veniți să bem băutură nouă...

Veniți să cântăm cântare nouă, prăznuind pierzarea iadului; că Hristos a înviat din mormânt, omorând moartea și mântuind toată lumea.

Veniți credincioșilor să scoatem apă nu din fântâna care izvorăște apă stricăcioasă, ci din izvorul luminării, închinându-ne Crucii lui Hristos, întru care ne și lăudăm.

Sărutând acum Crucea Ta, pe care a închipuit-o oarecând Moise cu palmele, biruim, Stăpâne Hristoase, pe Amalec cel netrupesc și ne și mântuim prin ea.

Cu ochi și cu buze curate, începând cântare de bucurie, să ne închinăm, credincioșilor, cu bucurie Crucii Domnului, întru cântări lăudând-o.

Slavă..., a Treimii:

Pe un Dumnezeu fără început, în trei ipostasuri cinstesc, pe Cel nedespărțit după chipul Ființei: Pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul cel viu, întru Care ne-am botezat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Moise a văzut cu închipuire, de demult în rug taina ta, curată; că precum pe acela vâpaia nu l-a ars, așa nici pântecul tău focul Dumnezeirii.

Catavasie:

Întărește-mă, Stăpâne Hristoase, «cu Crucea Ta pe piatra credinței, «ca să nu se clatine gândul meu de

«năvălirile vrăjmaşului celui rău;
«că numai Tu însuţi eşti sfânt».

SEDEALNA, glasul al 6-lea:

Crucea Ta, Doamne, s-a sfinţit, căci cu dânsa se fac tămăduiri celor bolnavi întru păcate; prin ea cădem înaintea Ta, miluieşte-ne pe noi.

Stih: Înălţaţi pe Domnul Dumnezeuul nostru şi vă închinaţi aşternutului picioarelor Lui, că sfânt este.

Astăzi s-a împlinit cuvântul procului; că iată ne închinăm la locul unde au stat picioarele Tale, Doamne. Şi gustând din lemnul mântuirii, am aflat liberare din patimile păcatului. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Numai cât s-a înfipt lemnul Crucii Tale, Hristoase, temeliile morţii s-au clătinat, Doamne; că cel pe care l-a înghiţit iadul cu poftă, l-a liberat cu cutremur. Arătat-ai nouă mântuirea Ta, Sfinte; pentru care Te slăvim pe Tine, Fiul lui Dumnezeu; miluieşte-ne pe noi.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, roagă pe Fiul tău, pe Hristos Dumnezeuul nostru, Care de bunăvoie a primit a fi pironit pe Cruce şi a înviat din morţi, să mântuiască sufletele noastre.

Cântarea a 4-a:

Irmos: La dumnezeiasca strajă...

Iată a înviat Hristos!, zis-a Îngerul mironosiţelor femei; nu plângeţi, ci mergând spuneţi

Apostolilor: Bucuraţi-vă! Astăzi este mântuirea lumii; tirania vrăjmaşului a pierit cu moartea.

Bucuria cea pentru închinarea Crucii Tale celei purtătoare de viaţă astăzi întâmpinând-o, Hristoase, întâmpinare facem preasfinţitelor Tale Patimi, pe care le-ai suferit pentru mântuirea lumii, Mântuitorule, ca un Atotputernic.

Astăzi se face bucurie în cer şi pe pământ, că se arată lumii semnul lui Hristos, întreit fericita Cruce; că aceasta punându-se înaintea, izvorăşte celor ce se închină ei har pururea curgător.

Ce-Ţi vom aduce Ție, Hristoase? Că ne-ai dat cinstita Cruce să ne închinăm ei, pe care s-a vărsat sângele Tău cel preasfânt şi s-a ţintuit trupul Tău cu piroane; pe care acum sărutând-o Îţi mulţumim.

Slavă..., a Treimii:

Laud trei ipostasuri ale unei Dumnezeiri, ale Firii celei singure prin Sine fără despărţire; mărturisind pe Tatăl fără început şi pe Fiul şi pe Duhul Sfânt, o Domnie de un scaun, o Împărăţie întocmai, o Stăpânie veşnică.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Numai tu, curată, te-ai arătat între femei odor prea minunat, lucru înfricoşător; că tu ai înnoit firea, născând fără de sămânţă, rămânând iarăşi fecioară ca şi mai înainte; căci Cel ce S-a născut din tine este Dumnezeu adevărat.

Catavasic:

Pe Cruce văzându-Te pe Tine,
«Puternice, luminătorul cel mare
«de cutremur fiind cuprins și-a
«strâns și și-a ascuns razele; toată
«zidirea a lăudat cu frică înde-
«lungă-răbdarea Ta, că s-a umplut
«pământul de lauda Ta».

Cântarea a 5-a:

Irmos: Să mâncăm cu mâncare adâncă...

Răsărit-ai din mormânt lu-
mii, Lumina cea neapusă,
strălucind nestricăciune și micșo-
rând, Doamne, mahnirea cea de
moarte de la marginile lumii, ca
un îndurat.

Să ne apropiem curățiți cu pos-
tul, cu căldură să sărutăm lemnul
cel preasfânt cu laude; pe care Hris-
tos răstignindu-Se, a mântuit lu-
mea ca un milostiv.

Dănțuiesc cu veselie astăzi cetele
îngerilor, pentru închinarea Crucii
Tale; căci cu ea ai sfărâmat tabe-
rele demonilor, Hristoase Dum-
nezeul nostru, mântuind neamul
omenesc.

Alt rai, ca și cel de mai înainte,
s-a cunoscut Biserica, având lemn
purător de viață Crucea Ta,
Doamne, din care prin atingere
luăm nemurire.

Slavă..., a Treimii:

Trei împreună fără de început
slăvesc, pe un Dumnezeu într-o
ființă: pe Tatăl și pe Fiul și pe Du-
hul, o lumină întreit strălucitoare,
o împărăție întocmai stăpânitoare,
în unime neamestecată.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născut-ai după legea firii, dar
mai presus de lege; că numai
nașterea ta a fost fără de sămânță.
Felul nașterii tale este înfricoșător
și de gândit și de spus, ceea ce ești
cu totul fără prihană.

Catavasic:

Dis-de-dimineată Te lăudăm pe
«Tine, Mântuitorule îndurate,
«aflând pace prin Crucea Ta, prin
«care ai înnoit neamul omenesc,
«ducându-ne pe noi la lumină
«neînserată».

Cântarea a 6-a:

Irmos: Pogorātu-Te-ai în cele mai de jos...

Sfărâmând moartea, Hris-
toase, ai înviat ca un mare
Împărat, chemându-ne pe noi din
cămările iadului, spre desfătarea
Împărăției cerurilor, în pământul
nemuririi.

Bucurându-ne întru cântări
dumnezeiești, să strigăm lui Dum-
nezeu credincioșii, sărutând Cru-
cea Domnului; că izvorăște izvor
de sfințenie tuturor celor din lume.

Se împlinește glasul scriitorului
de cântări: Că iată ne închinăm
așternutului preacuratelor Tale
picioare, Atotputernice, cinstitei
Cruci, lemnului celui preadorit.

Lemnul pe care l-a văzut pus în
pâinea Ta prorocul cel ce se tân-
guia, adică Crucea Ta, Îndurate,
sărutând-o, lăudăm legăturile Tale,
îngroparea, sulița și piroanele.

Sfânta Cruce pe care ai primit, Hristoase, să o porți pe umeri și să Te înalți și cu trupul să Te răstignești pe ea, sărutând-o, luăm putere asupra vrăjmașilor celor nevăzuți.

Slavă..., a Treimii:

Unimea în trei Fete o laud, și Treimii întru o ființă mă închin; unui Dumnezeu, Unime întreită, unei lumini întreit strălucitoare, Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Minune mai mare decât toate minunile întru tine s-a arătat, ceea ce ești mielusea neîntinată. Că ai născut pe Mielul, Cel ce a șters păcatul lumii. Pe Care roagă-L îndelung, pentru cei ce te laudă pe tine.

Catavasie:

Chipul dumnezeieștii Cruci, «Iona mai înainte l-a însemnat în «pântecele chitului, cu palmele «întinse, și a ieșit din fiară, mântuindu-se cu puterea Ta, Cu-«vântule».

CONDACUL, glasul al 7-lea:

Nu mai păzește sabia cea de văpaie ușa Edenului, că minunată stingere s-a făcut văpăii, prin lemnul Crucii. Acul morții și biruința iadului s-au alungat, că de față ai stat, Mântuitorul meu, strigând celor din iad: Intrați iarăși în rai.

ICOS

Trei cruci a înfipt Pilat pe Golgota: două tâlharilor și una Dătătorului de viață. Pe care văzând-o iadul, a zis celor de jos: O! Slugile

mele și puterile mele, cine este Cel ce a înfipt piron în inima mea? Cu suliță de lemn m-a împuns fără de veste și mă rup. La cele dinăuntru ale mele mă doare, pântecele meu se chinuiește, simțirile-mi tulbură duhul și mă silesc a lepăda din mine pe Adam și pe cei din Adam, care îmi sunt dați prin lemn; că lemnul pe ei iarăși îi duce în rai.

SINAXAR

LA DUMINICA A TREIA A POSTULUI
MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În această zi, în Duminica a treia a Postului Mare, prăznuim închinarea cinstitei și de viață făcătoarei Cruci.

Pentru că în timpul postului celui de patruzeci de zile ne răstignim și noi oarecum, morți fiind față de patimi, cu simțurile adormite și potolite din pricina amărăciunii postului, ni se pune înaintea cinstita și de viață făcătoare Cruce, ca să ne îmbărbăteze, să ne sprijine, să ne aducă aminte de Pătimirile Domnului nostru Iisus Hristos și să ne mângâie. Dacă Dumnezeu a fost răstignit pentru noi, oare nu trebuie ca și noi să lucrăm mai mult pentru El? Nevoințele noastre ni se ușurează când ni se aduce aminte și de nădejdea slavei ce ni s-a dat prin Cruce. Căci după cum Mântuitorul nostru urcându-Se pe Cruce, a fost slăvit prin felul necinstit prin care s-au purtat oamenii cu El și prin amărăciunile ce l-au pricinuit, tot așa trebuie să facem și noi ca să fim slăviți împreună cu El, cu toate că îndurăm cu greu nevoințele postului.

Se mai explică prăznuirea de azi și în alt chip. După cum cei care călătoresc pe o cale aspră și lungă, zdrobiți de oboseală, dacă întâlnesc pe cale un copac umbros, se odihnesc puțin, așezându-se sub el, și, oarecum refăcuți, termină și restul drumului, tot așa și acum, în timpul postului, a fost sădită de Sfinții Părinți la mijlocul acestei căi obosi-

toare Crucea cea aducătoare de viață, spre a ne odihni, a răsufla și a ne face pe noi cei osteniți sprinteni și ușori pentru restul ostenelii.

Sau altă explicație. După cum la venirea unui împărat sunt purtate înainte steagurile lui și sceptrul, iar în urmă vine și el, plin de veselie și de bucurie pentru biruința avută, iar împreună cu el se bucură și supușii, tot așa și Domnul nostru Iisus Hristos, vrând să arate biruința asupra morții și că are să vină cu slavă în ziua Învierii, a trimis înainte sceptrul Lui, semnul Lui cel împărătesc, Crucea cea de viață făcătoare, care ne umple de multă bucurie, ne dă foarte mare ușurare și ne pregătește să fim gata să primim pe Împărat și să scoatem strigăte de bucurie întru întâmpinarea Biruitorului.

A fost așezată Sfânta Cruce în săptămâna de la mijloc a postului celui de patruzeci de zile pentru următoarea pricină: Sfântul Post de patruzeci de zile se aseamănă cu izvorul cel din Mera, din pricina asprimii, amărăciunii și înfrânării ce ne face postul. După cum dumnezeiescul Moise, când a pus lemnul în mijlocul izvorului, l-a îndulcit, tot așa și Dumnezeu, Care ne trece prin Marea Roșie cea spirituală și ne scoate de la nevăzutul Faraon, prin lemnul cel de viață făcător al cinstitei și de viață făcătoare Crucii, îndulcește amărăciunea postului celui de patruzeci de zile și ne mângâie pe noi care trăim ca în pustie până ce ne va duce, prin învierea Lui, la Ierusalimul cel de sus.

Sau altă explicație. Deoarece Crucea se numește și este pomul vieții, iar acel pom a fost sădit în mijlocul raiului, în Eden, în chip potrivit și dumnezeieștii Părinți l-au sădit pe acesta în mijlocul postului celui de patruzeci de zile ca să ne amintească și de lăcomia lui Adam, dar în același timp să ne arate, prin pomul acesta, și înlăturarea osândei lui. În adevăr, dacă mâncăm din el, nu mai murim, ci rămânem vii.

Prin puterea Crucii, Hristoase Dumnezeule, păzește-ne de ispitele celui viclean, învrednicește-ne să ne închinăm dumnezeieștilor tale Patimi și Învierii celei purtătoare de viață, ducând la capăt cu ușurință

calea acestui post de patruzeci de zile și ne miluiește pe noi ca un singur bun și de oameni iubitor. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Cel ce a izbăvit pe tineri...

Înviat-ai din mormânt a treia Izi, Doamne, ca cel ce doarme, ucigând pe portarii iadului cu dumnezeiasca putere și ai sculat pe strămoșii cei de demult, Dumnezeuul părinților, Cel ce însuși ești binecuvântat și preaslăvit.

Dănuind cu lira de cântări, să ne bucurăm astăzi, popoare, întru închinarea Crucii, slăvind pe Hristos, Cel ce s-a răstignit pe ea, pe Dumnezeuul părinților, Cel singur binecuvântat și preaslăvit.

Cel ce ai arătat pe mijlocitoarea morții vistierie de viață, pe care lumea o sărută, adică Crucea Ta, Împărate al tuturor, sfințește pe cei ce se închină ei, Dumnezeuul părinților, Cel ce Însuși ești binecuvântat și preaslăvit.

Cel ce singur ești milostiv și îndurat, Iisuse, luminează, sfințește pe cei ce se închină cu credință Crucii Tale și dumnezeieștilor Patimi, Dumnezeuul părinților, Cel ce Însuși ești binecuvântat și preaslăvit.

Slavă..., a Treimii:

Laud Unimea, Dumnezeirea cea în trei ipostasuri; că luminează este Tatăl, luminează Fiul, luminează Duhul, rămânând lumină nedespărțită întru unimea firii și cu trei raze ale Fețelor strălucind.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu ești propovăduirea cea cu multe numiri a tuturor prorocilor; că ușă a lui Dumnezeu, năstrapă de aur, pământ sfânt te-ai arătat, Fecioară dumnezeiască mireasă, născând cu trup pe Iisus Hristos, Dumnezeul părinților, Cel preaslăvit.

Catavasie:

Cel ce ai izbăvit pe tineri din «văpaie ai venit pe pământ luând «trup, și pe Cruce pironindu-Te, «mântuire ne-ai dăruit nouă, Hristoase, Cel singur binecuvântat, «Dumnezeul părinților și preaslăvit».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Această numită și sfântă zi...

Pentru ce țineți acum miresme în mâini și pe cine căutați? Tânărul care s-a arătat acum femeilor la mormânt a strigat: A înviat Hristos, Dumnezeul nostru, ridicând firea noastră cea omească din adâncul iadului.

Bucură-te lemn de trei ori fericit și dumnezeiesc, Cruce, lumina celor din întuneric, care arăți mai înainte cu strălucirea ta razele Învierii lui Hristos, în lumea cea cu patru părți; învrednicește pe toți credincioșii să ajungă Paștile.

În această zi mirosim miresmele dumnezeiescului vas de mir, lemnul cel cu mireasmă de viață, Crucea lui Hristos. Să mirosim mirosul cel de Dumnezeu insuflat, închinându-ne ei cu credință în veci.

Vino, Elisei prorocule, spune de față ce lemn a fost acela pe care l-ai aruncat în apă? Crucea lui Hristos, prin care am fost trași din adâncul stricăciunii, închinându-ne ei cu credință în veci.

Mai înainte închipuind Iacov de demult Crucea Ta, s-a închinat vârfului dumnezeiescului toiag al lui Iosif, de mai înainte cunoscând a fi aceasta sceptrul cel înfricoșător al împărăției Tale, Hristoase; căreia acum ne închinăm cu credință în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

O ființă în trei Fețe slăvesc, fără amestecare, pe cele trei, osebite după ipostasuri; că după chipul firii nu despart pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul; că un Dumnezeu este peste toate în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu una dumnezeiască mireasă, Marie, te-ai arătat între maici fecioară, născând fără bărbat pe Mântuitorul Hristos și păzind pecetea curăției; pe tine te fericim credincioșii în veci.

Catavasie:

Să laudăm, să binecuvântăm, și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

În groapa leilor aruncat fiind «oarecând marele între proroci «Daniel, mâinile în chipul crucii în-«tinzându-și, nevătămat s-a păzit «de a fi mâncare lor, binecuvântând «pe Hristos în veci».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Luminează-te, luminează-te...

În mormânt Te-ai pogorât, Dătătorule de viață Dumnezeu, și ai sfărâmat toate încuietorile și zăvoarele și ai înviat pe morții care strigau: Slavă Învierii Tale, Hristoase, Mântuitorule atotputernice.

Mormântul Tău, Hristoase, mi-a izvorât viață; că venind de față Tu Cel ce ții viața, ai strigat celor ce locuiau în morminte: Cei din legături dezlegați-vă, că Eu am venit în lume răscumpărare.

Să salte cu laude toate lemnele dumbrăvii, văzând lemnul Crucii, cel de un nume cu ele, sărutat astăzi; pe care Hristos și-a înălțat capul, precum profetește dumnezeiescul David.

Eu, cel ce am murit prin pom, te-am aflat pe tine pom de viață, purtătoare de Hristos, Crucea mea, păzitoarea mea cea nebiruită, puterea cea tare asupra demonilor; ție mă închin astăzi strigând: Sfințește-mă cu mărirea ta.

Veselește-te, bucură-te, Biserica lui Dumnezeu, închinându-te astăzi de trei ori fericitului lemn, al preasfintei Cruci a lui Hristos, căreia slujesc cetele îngerești, și cu frică îi stau înaintea.

Slavă..., a Treimii:

Ție mă închin, Dumnezeire sfântă, Treimii după Fețe, Unimii după fire, Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt, unei Stăpânii și unei Împărății, Care stăpânește toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu ești, Fecioară, muntele cel mare, întru care S-a sălășluit Hristos, precum strigă dumnezeiescul David; prin care noi ne-am înălțat de pe pământ la cer, făcându-ne fii prin Duhul, întru tot fericită.

Catavasic:

O, Maică Fecioară și adevărată «Născătoare de Dumnezeu, ceea ce «ai născut fără sămânță pe Hristos, «Dumnezeul nostru, pe Cel ce S-a «înălțat cu trupul pe Cruce, toți «credincioșii Îl slăvim și te mărim «acum după vrednicie».

Luminânda Învierii

Slavă..., a Crucii, glasul al 2-lea:

Podobie: Cu ucenicii să ne suim...

Văzând astăzi pusă înaintea cinstită Crucea lui Hristos, să ne închinăm ei și să ne veselim cu credință, cu dragoste sărutând-o; și rugând pe Domnul, Cel ce s-a răstignit pe ea de bunăvoie, să ne învrednicească pe noi pe toți a ne închina cinstitei Cruci și a ajunge fără osândire Învierea.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Lemnului pe care și-a întins preacuratele palme Fiul tău, Preacurată, răstignindu-Se pentru noi, acum cu credință ne închinăm; dăruiește-ne nouă pace, ca să ajungem și la preacinstitele Patimi, cele de mântuire lumii, și să ne închinăm zilei Paștilor celei luminoase și lumii de bucurie, celei numite cu numele Domnului și purtătoare de lumină.

LA LAUDE

Se pun 8 stihiri cântând: 4 stihiri ale Învierii, din Octoih, și 4 din Triod, repetând pe cea dintâi, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz între mucenici...

Cu glasuri să strigăm și cu cântări să slăvim cinstita Cruce, sărutând-o și către ea să strigăm: Preacinstită Cruce, sfințește sufletele și trupurile noastre cu puterea ta, și ne păzește nerăniți de toată vătămarea potrivnicilor, pe noi, cei ce ne închinăm ție cu dreaptă credință.

Apropiați-vă să scoateți ape neîmpuținate, care se toarnă înaintea voastră prin harul Crucii. Iată că vedem pus înaintea lemnul cel sfânt, izvorul darurilor cel adăpat cu sângele și cu apa Stăpânului tuturor, Care S-a înălțat pe ea de bunăvoie, și a înălțat pe oameni.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeu nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că sfânt este.

Întărirea Bisericii, puterea împăraților, lauda monahilor și mântuirea tu ești, preacinstită Cruce. Pentru aceasta închinându-ne ție, ne luminăm astăzi inimile și sufletele cu dumnezeiescul har al Celui ce s-a pironit pe tine și a surpat puterea vicleanului și blestemul l-a ridicat.

Stih: Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai înainte de veac, a făcut mântuire în mijlocul pământului.

Și se repetă stihira cea dintâi.

Apoi Stihul: Scoală-Te, Doamne Dumnezeu meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi, până în sfârșit.

Și se cântă stihira zilei, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Domnul tuturor ne-a învățat cu pildă, ca să ne ferim de gândul cel măreț al fariseilor celor prea răi, și tuturor le-a arătat să nu gândească cu trufie mai mult decât se cuvine a gândi. Că El însuși, făcându-Se pildă și asemănare, S-a micșorat pe Sine până la Cruce și la moarte. Deci, mulțumindu-I, cu vameșul să zicem: Dumnezeuule, Cel ce ai pătimit pentru noi și fără patimă ai rămas, izbăvește-ne pe noi de patimi și mântuiește sufletele noastre.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum... Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare.

Iar când strana începe să cânte: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu..., preotul se îmbracă în toate veșmintele cele preoțești (sau unde va fi mai mare, este dator cel mai mare să o facă) și, luând cădelnița, cădește sfânta masă și cinstita Cruce, apoi luând-o pe disc, iese pe partea stângă, pe ușa dinspre miazănoapte, mergând înaintea lui cu două sfeșnice și cu cădelnița și merge drept spre ușile împărătești; și sfârșindu-se Doxologia și Sfinte Dumnezeule..., preotul zice: Înțelepciune, drepti. Și se cântă troparul: Mântuiește, Doamne, poporul Tău... (de 3 ori).

Și preotul, purtând cinstita Cruce, vine înaintea sfintelor uși și, fiind acolo gătit analog, pune deasupra lui cinstita Cruce, apoi luându-i acoperământul, cădește în chipul crucii, în patru părți.

Și îndată, preotul cântă troparul, glasul al 6-lea:

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și sfântă învierea Ta o lăudăm și o slăvim (de trei ori).

Apoi și strănile, cu glas mare, cântă același tropar, tot de trei ori.

De va fi în mănăstire, egumenul sau locțiitorul său trece între preoții slujitori și fac împreună două metanii înaintea sfintei Cruci de pe analog. Apoi sărută sfânta Cruce, întâi cel mai mare și pe urmă ceilalți, încheind cu a treia metanie. Asemenea fac cei din strana dreaptă și din strana stângă, ca și frații, închinându-se câte doi, după rânduală. În timpul cât se închină frații, se cântă la strâni aceste stihiri, pe glasul al 2-lea:

Alcătuire a lui Leon Despotul:

Veniți, credincioșilor, să ne închinăm lemnului celui de viață făcător, pe care Hristos, Împăratul slavei, de bunăvoie mâinile întinzându-și, ne-a înălțat la fericirea cea dintâi, prin care mai înainte vrăjmașul, prin plăcere amăgindu-ne, a făcut să fim izgoniți de la Dumnezeu. Veniți, credincioșilor, să ne închinăm lemnului prin care ne-am învrednicit a sfărâma capetele vrăjmașilor celor nevăzuți. Veniți toate semințiile neamurilor, Crucea Domnului cu cântări să o cinstim. Bucură-te, Cruce, scăparea cea desăvârșită a lui Adam celui căzut; întru tine binecredincioșii creștini se laudă, căci cu puterea ta pe popoarele păgâne le-au biruit. Pe tine acum cu frică creștinii sărutându-te, și pe Dumnezeu, Cel ce S-a pironit pe tine, Îl slăvim grăind: Doamne, Cel ce Te-ai răstignit pe ea, miluiește-ne pe noi, ca un bun și de oameni iubitor.

Altă stihiră, glasul al 8-lea:

Astăzi Stăpânul făpturii și Domnul slavei pe Cruce a fost pironit și în coastă a fost împuns, fiere și oțet a gustat, dulceața Bisericii! Cu cunună de spini a fost încununat, Cel ce acoperă cerul cu nori. Cu haină de ocară a fost îmbrăcat și

peste obraz a fost lovit cu mână de țărână Cel ce a zidit pe om cu mâna. Pe spate a fost bătut, Cel ce îmbracă cerul cu nori. Scuiări și răni a luat și ocări și pumni, și toate le-a răbdat pentru mine, cel osândit, Mântuitorul meu și Dumnezeu, ca să mântuiască lumea de înșelăciune, ca un milostiv.

Slavă..., același glas:

Astăzi Cel neapropiat după ființă mie apropiat s-a făcut, și a pățimit Patimi Cel ce m-a slobozit pe mine din patimi. Cel ce dă lumină orbilor, de buzele celor fără de lege a fost scuiat și și-a dat spatele spre răni, pentru cei robiți. Pe Care Curata și Maica Lui pe Cruce văzându-L, cu durere a zis: Vai mie, Fiul meu! De ce ai făcut aceasta? Cel împodobit cu frumusețea mai mult decât toți oamenii, fără suflare și fără podoabă Te arăți, neavând chip, nici frumusețe. Vai mie, lumina mea! Nu pot să Te văd adormit; la cele dinlăuntru mă rănesc și cumplită sabie prin inima mea trece. Laud Patimile Tale, închinu-mă milostivirii Tale, îndelung-Răbdătorule Doamne, slavă Ție.

Și acum..., glasul al 6-lea:

Astăzi s-a împlinit cuvântul pro- rodesc; că iată ne închinăm la locul unde au stat picioarele Tale, Doamne. Și din lemnul mântuirii gustând, slobozire din patimile păcatului am dobândit, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Apoi, ecteniile și otpustul.

Stihira Evangheliei, în pridvor, și Ceasul întâi, la care se citește învățătura Sfântului Teodor Studitul și otpustul deplin.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului pe 6, și din Canonul Crucii, cântarea a 3-a, pe 4.

În loc de Sfinte Dumnezeule... se cântă:

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și sfântă învierea Ta o lăudăm și o slăvim.

Apostolul din Epistola către Evrei.

Evangelhia de la Marcu.

CHINONICUL

Însemnatu-s-a peste noi lumina feței Tale, Doamne, Aliluia (Ps. 4, 6).

LUNI

**În a patra săptămână
a Sfântului și Marelui Post**

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri: 4 stihiri de umilință, ale glasului de rând (de la sfârșitul Triodului), și podobnicele din Triod, alcătuire a lui Iosif, glasul al 8-lea:

Podobie: Doamne, de ai și stat...

Doamne, Cel ce Ți-ai întins mâinile pe Cruce de bună-voie, învrednicește-ne pe noi să ne închinăm ei, întru umilința inimii, luminându-ne bine cu postirile și cu rugăciunile, cu înfrânarea și cu facerea de bine, ca un bun și de oameni iubitor.

Doamne, curățește mulțimea păcatelor mele, după mulțimea milei Tale, Preaîndurate, și mă învrednicește a vedea cu suflet curat Crucea Ta, și a o săruta în această săptămână a postului, ca un iubitor de oameni.

Altă stihiră podobnică, alcătuire a lui Teodor, glasul al 3-lea:

Podobie: Mare minune...

Mare minune! Se vede lemnul pe care S-a răstignit Hristos cu trupul. Lumea se închină Lui și luminându-se strigă: O, putere a Crucii! Că numai văzută fiind arde pe demoni! Și închipuită fiind se arată arzându-i; te fericesc pe tine, lemnule preacurate; te cinstesc și mă închin ție cu frică și slăvesc pe Dumnezeu, Care prin tine mi-a dăruit viață fără de sfârșit.

Și 3 stihiri din Minei, Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu din Minei.

Vohod: Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Dat-ai moștenire celor ce se tem de numele Tău, Doamne.

Stih 1: De la marginile pământului către Tine am strigat.

Stih 2: Acoperi-mă-voi întru acoperământul aripilor Tale.

Stih 3: Așa voi cânta numele Tău în veci.

Și iarăși:

Dat-ai moștenire celor ce se tem...

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Nu cutez eu, ticălosul, să privesc cu ochii la cer, pentru faptele mele cele viclene. Ci ca vameșul suspi-

nând, strig Ție: Dumnezeu, milostivește-Te spre mine păcătosul și de fățarnicia cea fariseică mă izbăvește, ca un milostiv (de două ori).

A Mucenicilor:

Mucenicii Domnului, tot locul sfințiți, și toată boala tămăduiți; și acum rugați-vă să se izbăvească din cursele vrăjmașului sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cele cerești te laudă pe tine, ceea ce ești plină de har, Maică nenuntită; și noi preamărim nașterea ta cea de neurmat. Născătoare de Dumnezeu, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

De se va întâmpla Bunavestire în luna din săptămâna a 4-a sau a 5-a sau a 6-a, să se caute Tipicul de la sfârșitul cărții, la litera E.

LUNI LA UTRENIE

Cântările treimice ale glasului de rând.

După întâia Catismă, se zice Sedelnele cele de umilință din Octoih, ale glasului de rând.

După a doua Catismă, se zice această Sedealnă, alcătuire a lui Iosif, glasul al 8-lea:

Podobie: Înviat-ai din morți...

Să ne închinăm credincioși Spreacinstiului lemn pe care s-a înălțat Făcătorul tuturor; că stă înaintea sfințind pe cei ce se apropie de dânsul cu sufletul și cu trupul, curățind întinăciunea păcatului celor ce postesc cu credință și laudă pururea pe Hristos, pe Unul făcătorul de bine.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cuvântul Tatălui pe pământ S-a pogorât și îngerul luminii a strigat către Născătoarea de Dumnezeu: Bucură-te, binecuvântată, ceea ce ai păzit tu singură camera, zămis-lind întru tine pe Dumnezeu și Domnul cel mai înainte de veci, ca să mântuiască din rătăcire neamul omenesc, ca un Dumnezeu.

După a treia Catismă, Sedealna, alcătuire a lui Teodor, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumusețea fecioriei...

Înjumătățind acum postul și ajungând, Hristoase al meu, la închinarea purtătoarei de viață Crucii Tale, căzând înaintea Ta strigăm către Tine: Mare ești, Iubitorule de oameni, și mari sunt lucrurile Tale; că ai arătat cinstită Crucea Ta, căreia cu frică închinându-ne, strigăm: Slavă mării Tale milostiviri.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca o viță nelucrată ai odrăslit, Fecioară, strugurele cel preafrumos, care izvorăște nouă vinul cel de mântuire, veselind sufletele și trupurile tuturor. Pentru aceasta, ca pe o pricină a bunătăților, ferind-te pe tine, pururea cu îngerul strigăm ție: Bucură-te, ceea ce ești plină de har.

Psalmul 50

CANOA N E L E

Canonul Mineiului și această Tricântare. Și se citește Cântarea întâi din Psaltire.

TRICĂNTAREA

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: Pe Faraon cel ce era purtat...

Închinarea cea de lumină purtătoare a Crucii s-a arătat tuturor, împrăștiind ca un soare raze de mântuire și luminând pe toți cei cuprinși de întunecarea patimilor. Deci să alergăm împreună să o sărutăm întru curăție.

Curățindu-ne cu harul postului, veniți cu gând preacurat să strigăm glas de mulțumire Celui singur curat: Tu, Cuvântule, Ți-ai dat sângele pentru noi toți, Tu și cu Crucea ne sfințește.

Împiedicându-mă de năvălirile șarpelui, zac pururea în cădere nefericită, Mântuitorule. Cel ce ai îndreptat căderea celor întâi-zidiți prin pătimire și prin Cruce, îndreptează-mă și mă povățuiește spre plinirea voilor Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Stând lângă Crucea Ta, Doamne, ceea ce nu știe de nuntă, și văzând rănile Tale, Stăpâne, rănindu-se a zis: Vai mie, Fiule! Eu care am scăpat întru nașterea Ta de durere, acum cu dureri mă chinuiesc.

Altă Tricântare

Alcătuire a lui Teodor, glasul al 3-lea:

Irmos: Să cântăm Domnului...

Sfântă și luminată este această săptămână care pune cinstita Cruce înaintea lumii; veniți să o sărutăm cu frică și cu dragoste, luminându-ne sufletele și slăvind cu cântări pe Hristos, Cel ce S-a pironit pe ea.

Crucii Tale, Hristoase, toți ne închinăm, făcând întâmpinare mai înainte Învierii Tale. Lăudăm pi-roanele Tale, cinstim și sulița Ta, curățindu-ne cu acestea buzele și ochii sufletului și ai trupului.

Slavă..., a Treimii:

Treime, Care ești lăudată întru Unime de o ființă: Părinte și Fiule, împreună cu Duhul cel cu totul Preasfânt, Dumnezeire fără început, pururea veșnică, nezidită, izvorule al luminii și viață, Ție, Ceea ce ai înființat toate, ne închinăm toți oamenii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Lăudămu-te pe tine, Fecioară curată, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești car de heruvimi, cea din care S-a născut Dumnezeu; că numai tu te-ai făcut izvor de nestricăciune, izvorând viață tuturor, din care scoțând luăm tămăduiri.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Înjumătățind vremea celor patruzeci de zile ale postului, veniți să mergem cu dragoste împreună cu Hristos la dumnezeiasca Patimă. Ca, împreună cu Dânsul răstignindu-ne, să ne facem părtași Învierii lui.

Irmosul:

Să cântăm Domnului Celui ce a «făcut minuni înfricoșătoare în «Marea Roșie. Căci cu marea a «acoperit pe cei potrivnici și a mântuit pe Israel. Aceluia Unuia să-I «cântăm, că S-a preaslăvit».

Cântarea a 8-a:

Irmos: De șapte ori cuptorul...

Doamne, miluiește-mă și Te milostivește spre mine, cel ce mi-am rănit și sufletul și mintea cu patimi înveninate; și cu Crucea Ta, ca și cu o platoșă mă înțarmez, și cu picăturile cele vărsate din coasta Ta. Ca să cântăm cu osârdie: Preoți binecuvântați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Pe tine, preacinstită Cruce, te-a închipuit mai înainte Moise oarecând în munte, înălțându-și mâinile și biruind pe Amalec. Căreia închinându-ne astăzi, înfrângem taberele demonilor cele străine, și cu credință cântăm: Preoți binecuvântați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Pe mine, cel înviforat de patimi, și de vrăjmași împiedicat, și de obiceiul meu cel rău atras, Milostive, miluiește-mă și cu Crucea Ta mă înțarmez, ca să cânt cu inimă întreagă; Tineri binecuvântați, preoți lăudați, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cu durere suspinând, ca o maică tânguindu-te, și greutatea cea dinlăuntru nerăbdând-o, la Cruce te-ai uitat, strigând către Cel ce S-a născut din pântecul tău: Fiule! Ce vedere este aceasta? Cum pătimești, Cel ce ești din fire fără patimă, vrând cu adevărat să liberezi din stricăciune neamul omenesc?

Altă Tricântare

Irmos: Pe Dumnezeu, Cel slăvit...

Văzând Crucea lui Hristos, pusă înainte Bisericii, să ne apropiem cu frică și cu credință, fraților, și să ne închinăm ei, strigând: Tu ai înflorit viața oamenilor, ceea ce ești purtătoare de lumină.

Purtătoare de biruință în războaie te-a arătat pe tine cerul, făcătoare de viață Crucea noastră, ceea ce ești armă nebiruită creștinilor, surpare vrăjmașilor, întărire Bisericilor și mântuire credincioșilor.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Pe Tatăl cel sfânt slăvesc, pe Fiul cel sfânt cinstesc, și pe Duhul Sfânt laud, pe Treimea cea de o ființă și nedespărțită; pe fiecare din Ipostasuri Dumnezeu, lumină și lumină, care ies ca dintr-un soare.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te ușă neumblată; bucură-te rug nears; bucură-te vas de aur, purtător de mană; bucură-te munte netăiat; bucură-te Născătoare de Dumnezeu, nădejdea cea tare și zidul celor ce nădăjduiesc spre tine.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Înjumătățind postul, să luăm îndrăznire cu duhul, bine și bărbătește călătorind, fraților, cu Dumnezeu, spre cealaltă vreme a lui; ca să vedem cu bucurie și Paștile lui Hristos, Cel ce a înviat.

Irmosul:

Să laudăm, să binecuvântăm, și să ne închinăm Domnului, cântându-l și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Dumnezeu, Cel slăvit de «îngeri, neîncetat întru cei de sus, «cerurile cerurilor, pământul și «munții, dealurile și adâncul și tot «neamul omenesc, cu cântări, ca «pe Făcătorul și Mântuitorul, «binecuvântați-L și-L preaînălțați «întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Înfricoșatu-s-a tot auzul...

Binecuvântând Iacov de demult, pe nepoți, a închipuit prea lămurit mai înainte cinstită Crucea Ta, prin care, Îndurate, binecuvintează-ne pe noi, dăruindu-ne harul cel dătător de sfințenie, nouă celor ce ne închinăm ei, și pe Tine, Răscumpărătorul tuturor, Te slăvim.

Cu apa postului curățindu-ne, credincioșilor, sufletul și mintea, să sărutăm Lemnul cel dătător de viață și dumnezeiesc; că iată stă de față înaintea tuturor, izvorând dumnezeiască iertare și lumină cerească, viață și adevărată bucurie.

Știu că vei veni, Doamne, judecător înfricoșător întru slava Dumnezeirii și vei cerceta atunci cele ascunse ale tuturor. Pentru aceasta strig Ție, Bunule: Greșit-am, iartă-mă! Să nu vădești păcatele mele cele multe și grele.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Mielușeaua văzând de demult pe Mielușelul fiind tras la junghiere, și lumina soarelui întunecându-se, plângând a zis: Soare al slavei, Iisuse, ai apus murind; să răsară lumina Învierii celor ce Te iubesc pe Tine.

Altă Tricântare

Irmos: La muntele Sinai...

Să ne închinăm toți astăzi, la Slocul unde au stat picioarele Stăpânului și Dumnezeu, adică preacinstitei Cruci, precum strigă David cel de Dumnezeu mult-grăitor; căci Cel ce ține toate în palmă, S-a înălțat pe ea.

Cei ce locuiți pe pământ, apropiați-vă curățiți prin post, și văzând astăzi pusă înaintea preacinstitei Cruce, închinați-vă cu frică, și cu credință vă veseliți, și vă bucurați împreună, luând sfințire sufletelor.

Slavă... a Treimii:

În ființă, Unime nedespărțită este Treimea, Dumnezeirea cea peste toate, Care, unită fiind în fire, Se împarte după Fețe îndeosebi; că nedespărțită fiind, Se desparte, una fiind, Se întreiește; Aceasta este: Tatăl și Fiul și Duhul cel viu, Cea care păzește toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cine a auzit: fecioară să fie născătoare de prunc și maică fără de bărbat? Marie, tu săvârșești minunea aceasta. Dar spune-mi în ce chip? Nu cerceta adâncurile nașterii lui Dumnezeu. Aceasta este foarte adevărată, dar înțelegerea ei este mai presus de mintea omenască.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Să aducem laudă de mulțumire lui Dumnezeu tot poporul; că văzând acum preasfânta Cruce, o sărutăm. Deci cunoașteți că sunteți biruiți de ea, demonilor; iar voi,

neamurile cele păgâne, înțelegeți și vă plecați, că prin ea cu noi este Dumnezeu.

Irmosul:

La muntele Sinai, în rug Te-a vă-
«zut Moise pe tine, care ai zămislit
«în pântece focul Dumnezeirii fără
«de ardere; iar Daniel te-a văzut
«munte netăiat, Isaia te-a numit
«toiag odrăslit din rădăcina lui
«David».

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 6-lea:

Calea cea mai bună a înălțării ai arătat, Hristoase, a fi smerenia; micșorându-Te însuși pe Tine și chip de rob luând, neprimind rugăciunea fariseului cea mult falnică, iar suspinul cel umilit al vameșului primindu-l ca pe o jertfă fără prihană întru cele de sus. Pentru aceasta și eu strig către Tine: Milostivește-Te, Dumnezeule, milostivește-Te, Mântuitorul meu, și mă mântuiește (de două ori).

A Mucenicilor:

Doamne, întru pomenirea mucenicilor Tăi toată lumea prăznuiește, cerurile se bucură cu îngerii, și pământul se veselește cu oamenii; pentru rugăciunile lor miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cuvântul Arhanghelului ai primit, și scaun de heruvimi te-ai arătat, și în brațele tale ai purtat, Născătoare de Dumnezeu, pe nădejdea sufletelor noastre.

La ceasul întâi, se face închinare la cinstita Cruce, ca și duminica, după felul arătat, și în loc de: Pașii mei îndreptează-i..., se cântă: Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne... Și după Tatăl nostru..., condacul Crucii... Nu va mai păzi arma cea de vâpaie...

La fel se face miercuri și vineri. Iar vineri se ia cinstita Cruce, precum se va arăta acolo.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 7-lea:

Doamne, să nu mustri cu mânia Ta pe poporul cel păcătos; nici cu iuțimea Ta să ne cerți pe noi, Cel ce ești bun; că pe Tine Te laudă tot pământul. Și Te rugăm: Cruță-ne pe noi, Sfinte.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

În Dumnezeu este mântuirea mea și slava mea (Ps. 61, 7).

Stih: Oare nu lui Dumnezeu se va supune sufletul meu? (Ps. 61, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(XIV, 24–32)

Juratu-S-a Domnul Savaot și a zis: «Cum am hotărât, așa va fi, precum M-am sfătuit, așa se va întâmpla! Sfărâma-voi Asiria în pământul Meu și o voi călca în picioare pe munții Mei. Și robii vor fi liberați de jugul lor și umerii de povara lor». Iată hotărârea pentru tot pământul, iată mâna întinsă peste toate neamurile! Dacă Domnul Savaot a hotărât, cine Îl va putea împiedica? Și dacă mâna Lui stă întinsă, cine o va întoarce

la loc? În anul morții lui Ahaz, fost-a această prorocie: «Nu te vesești, toată țara filistenilor, fiindcă a fost zdrobit toiagul care te lovea. Căci din rădăcina șarpelui va ieși o viperă și din urmașii lui un șarpe zburător. Cei sărmani vor paște pe pășunile Mele, iar cei săraci vor fi fără de grijă. Voi face să moară de foame neamul tău, iar pe cei ce vor rămâne din tine îi voi ucide. Tu, poartă, urlă! Și tu, cetate, țipă! Cutremură-te tu, țară a filistenilor, toată! Că din partea de miază-noapte vine un fum și șirurile vrăjmașilor sunt strânse». Și ce se va răspunde în ziua aceea împăraților neamurilor? Că «Domnul a întemeiat Sionul și prin El se vor mântui cei smeriți ai poporului».

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Așa Te voi binecuvânta în viața mea (Ps. 62, 5).

Stih: Dumnezeu, Dumnezeul meu, pe Tine Te caut dis-de-diminează (Ps. 62, 1).

MARȚI

în a patra săptămână
a Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, LUNI SEARA

Doamne, strigat-am..., se pun stihirile podobnice, glasul al 8-lea:

Podobie: Ce vă vom numi pe voi...

În mijlocul zilelor înfrânării
venind astăzi cu puterea Crucii,
să preaslăvim pe Cel ce S-a înălțat
pe ea, în mijlocul pământului, ca

pe Mântuitorul și Dumnezeu cel puternic, strigând: Arată-ne pe noi, Stăpâne, văzători ai Patimilor Tale și ai cinstitei Învieri, dăruindu-ne îndurare și mare milă.

Să smerim patimile cele trupești, cu ferirea de mâncăruri și cu urârea plăcerilor, și lemnul Crucii cu credință să-l sărutăm; că se vede în arătare închinat și pe toți sfințește cu dumnezeiescul har. Domnului să strigăm: Mulțumim Ție, Îndurate, Cel ce mântuiești prin ea sufletele noastre.

Altă stihiră, alcătuire a lui Teodor, același glas:

Podobie: Pe Născătoarea de Dumnezeu...

Acum Crucii închinându-ne, să strigăm toți: Bucură-te, pomul vieții; bucură-te, sceptrul cel sfânt al lui Hristos; bucură-te, mărirea cerească a oamenilor; bucură-te, lauda împăraților; bucură-te, tăria credinței; bucură-te, arma cea nebiruită; bucură-te, izgonirea vrăjmașilor; bucură-te, strălucirea cea luminată și mântuirea lumii; bucură-te, lauda cea mare a mucenicilor; bucură-te întărirea dreptilor; bucură-te, luminarea îngerilor; bucură-te, preacinstită.

Și 3 stihiri din Minei.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, din Minei.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Auzi, Dumnezeu, glasul meu,
când mă rog Ție (Ps. 63, 1).

Stih: De la frica vrăjmașului scoate sufletul meu (Ps. 63, 1).

De la Facere, citire:

(VIII, 21-IX, 7)

Și a zis Domnul Dumnezeu în inima Sa: «Am socotit să nu mai blestem pământul pentru faptele omului, pentru că cugetul inimii omului se pleacă la rău din tinerețile lui și nu voi mai pierde toate vietățile, cum am făcut. De acum, cât va trăi pământul, semănatul și seceratul, frigul și căldura, vara și iarna, ziua și noaptea nu vor mai înceta!». Și a binecuvântat Dumnezeu pe Noe și pe fiii lui și le-a zis: «Nașteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l stăpâniți! Groază și frică de voi să aibă toate fiarele pământului, toate păsările cerului, tot ce se mișcă pe pământ și toți peștii mării; căci toate acestea vi le-am dat la îndemână. Tot ce se mișcă și ce trăiește să vă fie de mâncare; toate vi le-am dat, ca și iarba verde. Numai carne cu sângele ei, în care e viața ei, să nu mâncați. Căci Eu și sângele vostru, în care e viața voastră, îl voi cere de la orice fiară; și voi cere viața omului și din mâna omului, din mâna fratelui său. De va vărsa cineva sânge omenesc, sângele aceluia de mână de om se va vărsa, căci Dumnezeu a făcut omul după chipul Său. Voi însă nașteți și vă înmulțiți și vă răspândiți pe pământ și-l stăpâniți!».

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Auzi-ne pe noi, Dumnezeule,
Mântuitorul nostru (Ps. 64, 6).

Stih: Ție Ți se cuvine cântare, Dumnezeule,
în Sion (Ps. 64, 1).

De la Pilde, citire:

(XI, 19-XII, 6)

Fiul drept ajunge la viață, iar cel ce fuge după rău, la moarte. Pe cei cu inima vicleană îi urgisește Domnul; plăcerea Lui este spre cei fără prihană. Încetul cu încetul păcătosul nu va rămâne nepedepsit, iar neamul celor drepti va fi mântuit. Inel de aur în râțul porcului, așa este femeia frumoasă și fără minte. Dorința celor drepti este bine; nădejdea celor fără de lege este mânia lui Dumnezeu. Unul dă mereu și se îmbogățește, altul se zgârcește afară din cale și sărăcește. Cel ce binecuvintează va fi îndestulat, iar cel ce blestemă va fi blestemat. Cel ce ține grâul este blestemat de popor, iar binecuvântarea (se revarsă) peste capul celui ce îl vinde. Cel ce caută binele dobândește bunăvoința Domnului, iar cel ce umblă după rău va da peste el. Cel ce-și pune nădejdea în bogăția lui se veștejește, iar cei drepti ca frunzișul odrăslesc. Cine își tulbură casa lui culege vânt, iar cel nebun va fi sluga celui înțelept. Rodul dreptății este un pom al vieții, iar silnicia nimicește viața. Dacă cel drept este răsplătit pe pământ, cu cât mai mult cel nelegiuit și păcătos! Cel ce iubește învățătura iubește știința, iar cel ce urăște certarea este nebun. Cel bun dobândește har de la Domnul, iar pe omul viclean îl osândește Domnul. Omul nu se întărește întru fărădelegea lui; rădăcina celor drepti nu se va clătina niciodată. Femeia virtuoasă este o cunună pentru

bărbatul ei, iar femeia fără cinste este un cariu în oasele lui. Soco-telele celor drepti sunt dreptatea, iar punerile la cale ale celor nelegiuiți, înșelăciunea. Graiurile celor nelegiuiți sunt curse de moarte, iar gura celor drepti îi scapă pe ei din primejdie.

LA STIH O A V N Ă

Stihira zilei, glasul al 8-lea:

Fariseul multe grăind lăudându-se, urât s-a făcut; iar vameșul cel smerit în tăcere rugându-se, s-a îndreptat. Pentru aceasta, cunoscând osebirea amândorura, suflete al meu, primește smerenia și o îmbrățișează; că Hristos a făgăduit smeriților să le dea har, ca un iubitor de oameni (de două ori).

A Mucenicilor:

Mucenici ai Domnului, rugați pe Dumnezeu nostru, și cereți, vă rugăm, sufletelor noastre mulțime de îndurări și iertare de multe greșeli.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Sub acoperământul tău alerg, Fecioară sfântă, Născătoare de Dumnezeu; știind că voi dobândi mântuire; că poți, curată, să-mi ajuți mie.

MARȚI LA UTRENIE

Cântările treimice ale glasului.

După întâia Catismă, se cântă Sedelnele cele de umilință, din Octoih.

După a doua Catismă, se cântă această Sedealnă, glasul al 8-lea:

Podobie: Întărirea cea neclintită...

Cu postirea luminându-ne sufletele, să ne închinăm Crucii celei mântuitoare, pe care Hristos s-a pironit, și să strigăm către ea: Bucură-te, desfătarea celor ce postesc și ajutorul cel tare. Bucură-te, pierzătoarea patimilor, protivnica demonilor; bucură-te, lemn fericit.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe ceea ce este neclintită întărire a credinței și cinstit dar al sufletelor noastre, pe Născătoarea de Dumnezeu, cu cântări să o mărim credincioșii: Bucură-te, ceea ce ai încăput Piatra vieții în pântecele tău; bucură-te, nădejdea marginilor lumii și sprijinul celor necăjiți; bucură-te, mireasă care nu știi de mire.

După a treia Catismă, Sedealna aceasta, același glas:

Podobie: Ca o pârgă a firii...

Ca o viață a făpturii stând înaintea Crucea Ta, Doamne, lumea o sărută și, închinându-se, strigă către Tine: Cu lucrarea ei păzește în pace adâncă pe cei ce Te laudă și Te binecuvintează pe Tine prin înfrânare, mult-Milostive.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, ceea ce prin înger ai primit bucuria lumii; bucură-te, ceea ce ai născut pe Făcătorul tău și Domnul; bucură-te, ceea ce te-ai învrednicit a fi Maică lui Dumnezeu.

CANOANELE

Canonul din Minei și aceste Tricântări.
Și se citește Cântarea a doua din Psaltire.

TRICÂNTAREA

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea a 2-a, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Vedeți, vedeți că Eu sunt Dumnezeu, Care am trecut «de demult pe Israel prin Marea «Roșie și l-am hrănit și l-am mântuit și din robia cea amară a lui «Faraon l-am liberat pe el».

Crucii Tale, pe care ai răbdato în mijlocul făpturii, Cuvinte al lui Dumnezeu, astăzi întru înjumătățirea postului cu credință ne închinăm, cerând ca să ajungem a vedea și Învierea Ta.

Cu toiagul puterii, cel mai înainte închipuit de Moise, tăind marea patimilor, să ajungem la pământul făgăduinței, și să ne săturăm din destul de mana cea înțeleghătoare.

Cine nu te va tângui, cine nu te va plânge pe tine, suflete, care ai iubit cele rele și n-ai căutat cu dragoste cele bune și ai defăimat pururea pe Judecătorul cel drept, Care îndelung a răbdato pentru tine.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Hristos, Cel ce S-a făcut trup, fără schimbare L-ai născut, Fecioară. Pe Acela roagă-L îndelung să scape de patimile trupești pe cei ce se închină Crucii, pe care cu trupul a răbdato-o.

Altă Tricântare, alcătuire a lui Teodor, același glas:

Irmos: Vedeți, vedeți...

Vedeți, vedeți că Eu sunt Dumnezeu, Care am dat lumii Crucea Mea armă de mântuire, pentru ca să se închine ei acum și pentru ca cei ce o vor săruta să strice uneltirile vrăjmașului.

Mare ești, Doamne, și mult-Milostiv! Că ai dat făcătoarea de viață Cruce a Ta să ne închinăm ei acum, pe care s-au pironit mâinile Tale și picioarele; pe care s-a vărsat sângele din preacurata coasta Ta, izvorându-ne nouă viață.

Slavă..., a Treimii:

Unime prea desăvârșită, Dumnezeire preaînaltă, Ceea ce ești în trei Fete, Părinte cel nenăscut și Fiule Unul-Născut și Duhule cel ce porcezi din Tatăl și prin Fiul Te arăți: o ființă și o fire, o domnie, o împărăție, mântuiește-ne pe noi pe toți.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Negrăită este minunea nașterii tale, Maică Fecioară! Căci în ce chip ai și născut, și petreci curată? Cum ai născut prunc și nu știi nicicum ispita de bărbat? Precum știe Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce S-a născut din Tine mai presus de fire, în chip de cuvioasă înnoire.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Pe tine, Cruce, te-a închipuit nouă mai înainte marele Moise, întinzându-și mâinile și biruind pe Amalec; pe tine și noi în umbre și în văzduh închipuindu-te, întorcem înapoi și biruim pe vrăjmașul, începătorul răutății, lăudând pe Hristos.

Irmosul:

Vedeți, vedeți că Eu sunt Dumnezeuzeul vostru, Care M-am născut «mai înainte de veci din Tatăl, și «din Fecioară, mai pe urmă, fără «de bărbat M-am născut, și am «dezlegat păcatul strămoșului «Adam, ca un iubitor de oameni».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Cel ce ai acoperit cu ape...

Cel ce ai cutremurat temelile Ca tot pământul ca un Dumnezeu, înălțându-Te pe lemn, neclintită întărire ai dăruit tuturor credincioșilor, Doamne, arma cea de mântuire a Crucii Tale. Căreia închinându-ne, pe Tine Te preaînălțăm întru toți vecii.

Văzând lemnul Crucii strălucind mai mult decât razele soarelui, veniți acum să-l sărutăm, luminați fiind prin post, luând har purtător de lumină, care micșorează întunericul celor ce preaînălță pe Hristos în veci.

Apă vie curgătoare în viața veșnică fiind Tu, Cuvinte, ai izvorât din coastă sânge și apă, Stăpâne, pe Cruce, oprind torentele păcatului. Pentru aceasta mă rog Ție, usucă și viclenele țâșniri ale patimilor mele.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ca o sfințenie înțelegătoare, sfântă curată Maica lui Dumnezeu Fecioară, ai născut pe Dumnezeu, Cel ce Se odihnește întru sfinți, Care sfințește astăzi toate marginile lumii, cu dumnezeiasca închinare a preasfântului lemn, pe care cu trupul s-a pironit.

Altă Tricântare:

Irmos: Îngerii și cerurile...

Veniți popoare să vedem pus înainte acum lemnul cel purtător de viață pe care s-a pironit Hristos, Dumnezeuzeul nostru; și cu frică laudându-L, să ne închinăm Lui întru toți vecii.

Crucea cea alcătuită din trei lemne, să o laudăm ca pe un semn al Treimii, și închinându-ne ei cu frică să strigăm: Binecuvântați, laudați și preaînălțați pe Hristos în veci.

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Un Dumnezeu este Treimea, nici Tatăl mutându-Se în ipostasul Fiului, nici Fiul schimbându-Se în purcedere; ci osebite și împreună, pe aceste trei, ca pe un Dumnezeu le slăvesc în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Numai tu ai născut fără stricăciune, numai tu ai aplecat prunc fără dureri; tu una ai născut pe Făcătorul și Stăpânul tău. Deși ești și Maică și slujitoare, pe tine, Maică Fecioară, te laudăm întru toți vecii.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cel ce ai deschis cu cuvântul ochii celui orb din naștere, deschide încă și ochiul inimii mele cel orbit, ca să văd lumina poruncilor Tale, Hristoase, în veci.

Irmosul:

Să laudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Îngerii și cerurile pe Cel ce se
«poartă pe scaunul slavei și ca un
«Dumnezeu este lăudat neîncetat,
«binecuvântați-L, lăudați-L și-L
«preaînălțați întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Binecuvântat este Domnul...

Binecuvântat ești, Doamne
Dumnezeul lui Israel, Care
cu Crucea Ta ai dezlegat blestemul
cel dintâi și ai dăruit-o nouă tărie
și scăpare și temelie neclintită;
prin aceasta acum pe vrăjmașii noștri,
ca și cu niște arme îi învingem.

Pentru că sunt strâns cu legăturile
răutăților mele cele nemăsurate,
și nu vreau să cunosc din voia
mea cărările Tale cele mântuitoare,
Hristoase, întoarce-mă cu Crucea
Ta dezlegând împietrirea mea,
pentru mila cea negrăită a milostivirii
Tale.

Semeției fariseului urmând, rău
am căzut cu cădere cumplită și rea,
și zac spre călcarea vrăjmașilor.
Dar milostivindu-Te, Hristoase,
mântuiește-mă, Cel ce pentru îndurare
Te-ai smerit pe Tine însuși,
Împărate preainalte al slavei.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Toate neamurile te fericesc pe
tine, Curată; că Însuși Iisus, Cel ce
S-a născut din pântecul tău, Acela,
precum știe, a făcut măririi cu tine,
Fecioară Maică. Pe Care roagă-L să
mântuiască turma și poporul Său.

Altă Tricântare

Același irmos.

Binecuvântat ești, Doamne
Dumnezeul lui Israel, Care
ai dezlegat cu Crucea Ta blestemul

cel dintâi, și ai pus-o nouă spre închinare;
pe aceasta cu credință sărutând-o,
pe aceasta și măbind-o,
neîncetat lăudăm mare mila Ta.

Tu ești, cinstită Cruce, lauda Bisericii,
arma împărăției și dătoare de pace a
toată lumea, de Dumnezeu lucrată;
Cruce, bucuria ortodocșilor, păzitoarea
lumii, păzește și sfințește pe cei ce se
îchină ție.

Slavă..., a Treimii:

Treime sfântă, slavă Ție, Unime
întocmai cinstită, fire dumnezeiască,
o împărăție uimitoare, Părinte și Fiule,
împreună cu Duhul, luminează neapropiată
de nimeni, Dumnezeire fără început,
mântuiește pe cei ce slujesc Ție, Făcătoarea
a toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Când a stat mielușeaua Ta, Iisuse,
văzându-Te pe Tine, Păstorul și Stăpânul
său, pe Cruce, cu amar s-a tânguit și
umilindu-se a strigat către Tine, Hristoase:
Ce vedere minunată este aceasta? Cum mori
Cel ce ești viața?

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Precum ai mântuit, Dumnezeule, pe
Manase care s-a pocăit, mântuiește-mă
și pe mine, cel ce mă pocăiesc amar cu
lacrimi, și nu mă lepăda pe mine robul
Tău, că mi-am depărtat de la Tine sufletul,
precum de demult Israel acela, în toate
zilele mele viețuind întru dezmiardare.

Irmosul:

Binecuvântat este Domnul Dumnezeu
«nezeul lui Israel, Cel ce a ridicat

«nouă întărire de mântuire, în casa
«lui David slugii sale, întru care
«ne-a cercetat pe noi Răsăritul cel
«de sus, și ne-a îndreptat pe calea
«păcii».

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 2-lea:

Cugetând, suflete al meu, la
osândirea cea din trufie a fariseu-
lui celui mult-semeț, și știind în-
dreptarea cea prin mărturisirea
păcatelor a vameșului celui cu
gând smerit, nevoiește-te a lepăda
semeția aceluia cea pentru virtute,
și a primi mărturisirea acestuia
pentru cele ce ai greșit. Îndeamnă-te
a-ți câștiga prin umilință înălțarea
cea smerită de la Hristos, Cel ce
are mare milă (de două ori).

A Mucenicilor:

Foarte tare v-ați nevoit, muceni-
cilor, răbdând vitejește chinuri de
la cei fără de lege, pe Hristos mărtu-
risind înaintea împăraților, și,
mutându-vă din viață, iarăși lu-
crați în lume puteri, și pe cei bol-
navi tămăduiți din patimile lor,
sfinților; rugați-vă să se mântu-
iască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de
Dumnezeu:

Acoperământul tău, Născătoare
de Dumnezeu, Fecioară, este că-
mară de doctorie duhovnicească;
că la dânsul scăpând, ne izbăvim
de bolile cele sufletești.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 6-lea:

Crucii Tale ne închinăm, Stă-
pâne, și sfântă Învierea Ta o
lăudăm și o slăvim.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Binecuvântat este Dumnezeu,
Care n-a depărtat rugăciunea mea
și mila Sa de la mine (Ps. 65, 1).

Stih: Binecuvântați neamuri pe Dum-
nezeul nostru (Ps. 65, 7).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(XXV, 1-9)

Doamne Dumnezeul meu, pe
Tine Te voi slăvi; lăuda-voi numele
Tău, că Tu ai făcut lucruri minu-
nate; sfatul cel de demult și ade-
vărat; fie, Doamne! Că Tu ai făcut
din cetate o grămadă de pietre și
din cetatea cea întărită o dărâ-
mătură. Cetatea celor fără de lege
nu mai este cetate, zidită nu va mai
fi în veci. Pentru aceasta un popor
tare Te va preaslăvi, cetatea puter-
nicilor neamuri de Tine se va teme.
Fost-ai scăpare pentru cel sărman,
adăpost pentru cel ce era în strâm-
torare, liman în vremuri vijelioase,
umbră în vreme de căldură. Căci
suflarea celor apăsători este ca fur-
tuna de iarnă și ca arșița soarelui
într-un pământ uscat. Ai potolit
zarva celor nelegiuți. Precum se
potolește căldura la umbra unui
nor, așa se va domoli cântecul de
biruință al stăpânitorilor silnici. Și
Domnul Savaot va pregăti în mun-
tele acesta pentru toate popoarele
un ospăț de cărnuri grase, un os-
păț cu vinuri bune, cărnuri grase
cu măduvă, vinuri bune limpezite.

Și în muntele acesta El va da la o parte vălul care învăluie toate popoarele și perdeaua care acoperă toate neamurile. El va înlătura moartea pe vecie! Și Domnul Dumnezeu va șterge lacrimile de pe toate fețele și rușinea poporului Său o va îndepărta de pe pământ, căci Domnul a grăit! Și se va zice în ziua aceea: Iată Dumnezeul nostru în Care nădăjduim ca să fim mântuiți. Iată Domnul, în Care am nădăjduit, să ne bucurăm și să ne veselim de mântuirea noastră.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Binecuvintează-ne pe noi, Dumnezeule, Dumnezeul nostru; binecuvintează-ne pe noi, Dumnezeule (Ps. 66, 6).

Stih: Dumnezeule, milostivește-Te spre noi și ne binecuvintează (Ps. 66, 1).

MIERCURI

în săptămâna din mijlocul
Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, MARȚI SEARA

Doamne, strigat-am..., se pun 6 stihiri și se cântă stihirile podobnice ale Triodului, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea punându-și...

În mijlocul pământului ai răbdat Cruce și patimă, Îndurate, tuturor nepătimire și răscumpărare dăruind. Pentru aceasta astăzi la înjumătățirea postului, toți o punem înainte spre închinare și cu bucurie o sărutăm, ca să ne învrednicim toți a vedea Patimile

Tale și Învierea cea de viață purtătoare, luminați fiind cu dumnezeiești virtuți, Cuvinte al lui Dumnezeu, Unule mult-Milostive.

Mort ai fost pe Cruce întins, cu sulița împuns și cu fiere adăpat, îndelung-Răbdătorule Stăpâne, cel ce ai prefăcut în dulceață apele Merei, prin mâna lui Moise. Pentru aceasta mă cuceresc și mă rog Ție, smulge patimile cele prea amare din gândul meu și îndulcind mintea mea cu mierea pocăinței, arată-mă închinător cinstitei Tale Patimi.

Alta, glasul 1:

Podobie: Cel ce de demult lui Moise...

Pe care mai înainte, închipuind-o Moise de demult cu mâinile, a biruit cu dânsa pe Amalec, Crucea cea mare, văzând-o astăzi, popoare, pusă înaintea ochilor noștri, cu frică să ne atingem de ea, prin curăția minții și a buzelor. Că pe ea s-a înălțat Hristos, omorând moartea; și de un har ca acesta toți învrednicindu-ne, slăvind pe Mântuitorul tuturor cu cântări de Dumnezeu insuflate, să ne rugăm să ajungem și la însăși Învierea Lui cea mântuitoare.

Alte stihiri podobnice, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce se tem...

Veniți să ne închinăm lemnului ce s-a arătat astăzi mijlocitor vieții noastre, Crucii lui Hristos, Dumnezeul nostru, prin care s-a rănit moartea și ni s-a dăruit învierea nouă, celor căzuți cu adevărat; strigând Celui ce ne-a mântuit pe noi: Cel ce ai pătimat de bunăvoie

pentru noi, ca să mântuiești toate, Dumnezeu nostru, slavă Ție.

Putere nebiruită s-a dat nouă creștinilor Crucea Ta, Mântuitorul nostru. Prin care se biruiește mulțimea neamurilor celor păgâne, și pacea umbrește Biserica Ta dreptcredincioasă, Hristoase. Pe aceasta sărutând-o acum, cu căldură strigăm către Tine: Învrednicește-ne și pe noi de partea sfinților Tăi.

Cu lacrimi, curățindu-ne simțirile sufletului și cu postul, sfințindu-ne, veniți să ne închinăm lemnului Crucii, prin care cu înfrânarea se opresc zburdările trupului cele stricătoare de suflet, strigând Celui ce S-a răstignit: Învrednicește-ne, Mântuitorule, să ne închinăm strălucirii Învierii Tale celei de a treia zi.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Astăzi Stăpânul făpturii și Domnul slavei pe Cruce a fost pironit, în coastă a fost împuns; fiere și oțet a gustat, îndulcirea Bisericii! Cu cunună de spini a fost încununat, Cel ce acoperă cerul cu nori; cu haină de ocară a fost îmbrăcat și peste obraz a fost lovit cu mână de țărână, Cel ce a zidit pe om cu mână. Pe spate a fost bătut, Cel ce îmbracă cerul cu nori; scuiări și biciuiri a primit, ocări și palmuiiri și toate le-a răbdat pentru mine, cel osândit, Răscumpărătorul meu și Dumnezeu, ca să mântuiască lumea de înșelăciune ca un mult-Milostiv.

Iar cele de la Minei nu se pun, ci se cântă scara la Pavecerniță.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Cântați lui Dumnezeu, cântați numelui Lui (Ps. 67, 4).

Stih: Gătiți calea Celui ce străbate pustia (Ps. 67, 4).

De la Facere, citire:

(IX, 8-17)

Și a mai grăit Dumnezeu cu Noe și cu fiii lui, care erau cu el, și a zis: «Iată Eu închei legământul Meu cu voi, cu urmașii voștri, și cu tot sufletul viu, care este cu voi: cu păsările, cu animalele și cu toate fiarele pământului, care sunt cu voi, cu toate vietățile pământului câte au ieșit din corabie; și închei acest legământ cu voi, că nu voi mai pierde tot trupul cu apele potopului și nu va mai fi potop, ca să pustiască pământul». Apoi a zis iarăși Domnul Dumnezeu către Noe: «Iată, ca semn al legământului, pe care-l închei cu voi și cu tot sufletul viu ce este cu voi din neam în neam și de-a pururi, pun curcubeul Meu în nori, ca să fie semn al legământului dintre Mine și pământ. Când voi aduce nori deasupra pământului, se va arăta curcubeul meu în nori, și-Mi voi aduce aminte de legământul Meu, pe care l-am încheiat cu voi și cu tot sufletul viu și cu tot trupul, și nu va mai fi apa potop, spre pierzarea a toată făptura. Va fi deci curcubeul Meu în nori și-l voi vedea, și-Mi voi aduce aminte de legământul veșnic dintre Mine și pământ și tot sufletul viu din tot trupul ce este pe pământ!». Și iarăși a zis Dumnezeu către Noe: «Acesta este semnul legământului, pe care Eu

I-am încheiat între Mine și tot trupul care este pe pământ».

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă sprijinească (Ps. 68, 33).

Stih: Să vadă săracii și să se veselească (Ps. 68, 36).

De la Pilde, citire:

(XII, 8-22)

Omul este prețuit după priceperea lui, iar cel nepriceput este urgisit. Mai mult prețuiește un om smerit, dar harnic, decât unul mândru, dar lipsit de pâine. Cel drept are milă de vite, iar inima celui rău este fără îndurare. Cel ce muncește ogorul său se satură de pâine, iar cel ce umblă după deșertăciuni este un om lipsit de minte. Nelegiuitul pofteste prada celor răi, dar rădăcina celor drepti dă rodul său. Prin păcatul buzelor se prinde în laț păcătosul, iar dreptul (prin dreptatea lui) scapă din strâmtorare. Din rodul gurii sale se satură de cele bune omul, și fiecăruia i se răsplătește după faptele lui. Calea celui nebun este dreaptă în ochii lui, iar cel înțelept ascultă de sfat. Nebunul dă pe față îndată mânia lui, iar omul prevăzător își ascunde ocară. Cel ce spune adevărul vestește dreptatea, iar martorul mincinos umblă cu înșelăciunea. Cei nehibzuiți la vorbă sunt ca împunsăturile de sabie, pe când limba celor înțelepți aduce tămăduire. Buzele care spun adevăr vor dăinui totdeauna, iar limba grăitoare de minciună numai pentru o clipă. Înșelăciunea este în

inima celor ce gândesc rău, iar bucuria, pentru cei ce dau sfaturi de pace. Nici o nenorocire nu se întâmplă celui drept, pe când cei nelegiuiți sunt covârșiți de rele. Buzele cele grăitoare de minciună sunt urâciune înaintea Domnului, iar cei ce făptuiesc după adevăr sunt plăcerea Lui.

LA STIH OAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 3-lea:

Întrecând pe vameș cu greșelile, nu râvnesc pocăința lui; și îndreptătirile fariseului necâștigându-le, urmez trufiei lui. Dar Tu, Hristoase Dumnezeule, Cel ce cu prisosința smereniei Tale prin Cruce ai surpat mândria cea demonică, înstrăinează-mă și de răutatea cea dintâi a unuia, și de îndrăzneala cea de pe urmă a celui alt; întărind în sufletul meu starea cea mai bună a amândurora, și mă mântuiește (de două ori).

A Mucenicilor:

Prorocii și Apostolii lui Hristos și mucenicii au învățat să fie lăudată Treimea cea de o ființă, și au luminat neamurile cele rătăcite, și părtași cu îngerii au făcut pe fiii oamenilor.

Slavă..., Și acum..., glasul al 5-lea,

însuși glasul:

Văzându-Te toată făptura răstignit pe Cruce gol, pe Tine, Făcătorul și Ziditorul tuturor, s-a schimbat de frică și s-a tânguit; soarele și-a întunecat lumina și pământul s-a clătinat, pietrele s-au despicat și catapeteasma templului s-a rupt; morții din morminte s-au

sculat și Puterile îngerești s-au spăimântat, zicând: O, minune! Judecătorul se judecă și pătimește voind, pentru mântuirea și înnoirea lumii.

Și celelalte, după obicei.

MIERCURI LA UTRENIE

Cântările treimice ale glasului.

După întâia Catismă, se cântă Sedelnele Crucii, din Octoih.

După a doua Catismă, se cântă această Sedealnă, alcătuire a lui Iosif, glasul al 6-lea:

Podobie: Nădejdea lumii, ceea ce ești...

Vremea postului sfințind-o, dumnezeiasca și preacinstita Cruce se pune spre închinare; să ne apropiem cu cuget curat, să lăudăm sfințenie și luminare, și cu frică să strigăm: Mântuitorul nostru, Iubitorule de oameni, slavă milostivirii Tale (de două ori).

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Maica cea care nu știe de nuntă, stând lângă Crucea Celui ce S-a născut dintr-însa fără de sămânță, a strigat: Sabie a trecut prin inima mea, o Fiule, nesuferind a Te vedea spânzurat pe lemn; de Care se cutremură toate, ca de Făcătorul și Dumnezeuul lor; îndelung-Răbdătorule, slavă Ție.

După a treia Catismă, Sedealna aceasta, alcătuire a lui Teodor, glasul 1:

Podobie: Pe cea nădăduită...

Luminându-ne cu virtuțile, câștigând curăția înfrânării, să ne

apropiem și să ne închinăm cinstitei Crucii, strigând: Sfințește-ne nouă sufletele și trupurile, învrednicește-ne pe noi și de preacurata Ta Patimă, Unule, Dumnezeuul tuturor, dăruindu-ne și milele Tale (de două ori).

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

Podobie: Mormântul Tău...

Văzându-Te pe Tine, Hristoase, Maica Ta cea cu totul fără prihană, întins pe Cruce mort, a strigat: Fiul meu cel fără început împreună cu Tatăl și cu Duhul, ce este această rânduială de negrăit a Ta, prin care ai mântuit, cu îndurare, zidirea mâinilor Tale, celor preacurate?

Psalmul 50

CANONUL Crucii

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea 1, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Deschide-voi gura mea, și se va umplea de Duhul, și cu-
«vânt voi răspunde împărătesei
«Maice, și mă voi arăta luminat
«prăznuind, și voi cânta minunile
«ei bucurându-mă».

Să ne închinăm lemnului celui sfânt, pe care și-a întins palmele Hristos, biruind stăpâniiile cele potrivnice, luminându-ne cu postul spre slava și lauda Atotțiitorului.

Se vede pusă înainte mântuitoarea Cruce, dăruind sfințenie; să ne apropiem către ea, curățindu-ne trupul și inima, ca să luăm dar de mântuire.

Slavă...

Curățește-mă, Iubitorule de oameni, cu focul poruncilor Tale, și-mi dă acum să văd mântuitoarele Tale patimi și să mă închin lor cu dragoste, îngrădindu-mă și păzindu-mă cu Crucea Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzând ceea ce Te-a născut, înălțarea Ta pe Cruce, Iubitorule de oameni, s-a tânguit, strigând: În ce chip se vede spânzurat ca un osândit Domnul slavei, Cel ce va să judece pe toți.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Pe ai tăi cântăreți, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești iz-
«vor viu și îndestulat, care s-au îm-
«preunat ceată duhovnicească, în-
«tărește-i; și în dumnezeiască sla-
«va ta, cununilor slavei învredni-
«cește-i».

Spălându-ne inimile cu apa postului, să sărutăm cu credință lemnul Crucii, pe care răstignindu-se Hristos, ne-a izvorât nouă apa nemuririi cu Crucea Sa.

Ca și cu niște aripi sub umbrirea Crucii mergând, iată că am înjumătățit bogăția postului cea de mântuire, Hristoase Iisuse Dumnezeu; prin care îndreptează-ne pe noi la limanul patimii Tale.

Închipuitu-te-a Moise în munte, spre uciderea neamurilor, pe tine, Cruce; iar noi văzându-te, te închipuim în inimă, și închinându-ne ție biruim pe vrăjmașii cei fără de trup, cu puterea ta.

A Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu

Om Te-ai făcut din voia Ta, fiind Dumnezeu și Făcător a toate; și acum Te văd pe Cruce răstignit, Fiul meu, Hristoase, și la inimă mă rănesc, a zis ceea ce Te-a născut pe Tine.

TRICÂNTAREA

Cântarea a 3-a, glasul al 6-lea:

Irmos: Domn fiind al tuturor...

Domn al tuturor fiind și Făcător, Dumnezeule, în mijlocul pământului Te-ai înălțat pe Cruce, înălțând spre Tine firea omenească, cea căzută prin sfatul cel rău al vrăjmașului; pentru aceasta cu credință Te slăvim, întărindu-ne cu patima Ta.

Curățindu-ne simțirile cu lumina postului, să ne luminăm din destul credincioșii, cu razele Crucii celei înțeleghătoare, și văzând-o că stă astăzi pusă înaintea noastră, să ne închinăm ei cu cucernicie, cu buze curate, cu gura și cu inima.

La locul unde au stat picioarele lui Hristos, să ne închinăm dumnezeieștii Cruci, rugându-ne să se întărească picioarele noastre pe piatra poruncilor lui Dumnezeu, și să se îndrepteze umbletele sufletului nostru în calea păcii, cu dumnezeiescul har.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Din Fecioară fără de bărbat ai ieșit, Hristoase, luând dintr-înșă trup înțelegător și însuflețit; și cu Crucea Ta pierzând pe vrăjmașul, iarăși ai înnoit firea omenească cea stricăta; pentru aceasta slăvește milostivirea Ta.

Altă Tricântare, glasul 1:

Irmos: Întărește, Doamne, Biserica Ta...

Vestiți cu cântări la toate marginile lumii, văzând închinarea lemnului, pe care S-a răstignit Hristos și prin care diavolul s-a rănit.

Astăzi este pusă înaintea bucuria cea purtătoare de viață; veniți toți să ne închinăm cu frică Crucii Domnului nostru, ca să luăm Duhul Sfânt.

Slavă..., a Treimii:

Dumnezeule, Cel ce ești Soare cu trei raze, Lumină întreit-lăudată, Părinte și Fiule și Duhule Sfinte, fire și mărire fără de început, scapă din primejdii pe cei ce Te laudă pe Tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cetele îngerești te laudă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, întru tot lăudată Fecioară. Cu care împreună neamul omenesc te mărim acum, ca pe ceea ce nu știi de mire.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Venind să mă ating de tine, purtătoare de viață Cruce, cu limba și cu gândul mă înfricoșez, știind că pe tine s-a vărsat dumnezeiescul sânge al Domnului meu.

Irmosul:

Întărește, Doamne, Biserica Ta, «pe care ai câștigat-o cu puterea «Crucii Tale, căci cu ea ai biruit pe «vrăjmași și ai luminat lumea».

S E D E A L N A,

glasul al 6-lea, însăși podobia:

Astăzi s-a împlinit cuvântul cel prorocesc; că iată ne închinăm la

locul unde au stat picioarele Tale, Doamne, și din lemnul mântuirii gustând, am aflat dezlegare din patimile păcatului, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Crucea Ta, Doamne, s-a sfințit; căci cu ea se fac tămăduiri celor ce bolesc întru păcate. Deci prin ea cădem înaintea Ta, miluiește-ne pe noi.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Numai cât s-a înfipt lemnul Crucii Tale, Hristoase, temeliile morții s-au clătinat, Doamne; că pe Care L-a înghițit cu poftă iadul, L-a dat afară cu frică; arătat-ai nouă mântuirea Ta, Sfinte, pentru care Te slăvim pe Tine, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Cel ce șade în slavă pe scaunul Dumnezeirii, pe nor ușor a «venit Iisus, Cel mai presus de «Dumnezeire, din Fecioară curată, «și a mântuit pe cei ce strigă: Slavă, «Hristoase, puterii Tale».

Închipuind semnul crucii Iacov cel lăudat, și-a întins mâinile cruciș peste nepoții săi de demult, binecuvântându-i și însemnând binecuvântarea cea de mântuire, care a venit peste noi toți.

Păziți fiind cu pecetea Crucii, și întru bucuria Duhului sărutând-o, fiind ea pusă înaintea, să ne sânguim spre mântuitoarele Patimi, omorând patimile trupului cele pierzătoare.

Slavă...

Pe tine te sărutăm, arma cea de mântuire, steagul cel nebiruit, semnul bucuriei, prin care s-a omorât moartea; lăudându-ne cu slava Celui ce S-a pironit pe tine, Cruce preacinstită.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Arătat Te-ai văzut de mine Tu, Acela de Care îngerii nu se pot apropia, Iisuse, Fiul meu, Cel ce ai luat din mine trup; și acum, văzându-Te pe lemn pironit, mă tânguiesc, a zis Maica lui Hristos.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască mărirea ta; că «tu, Fecioară neispită de nuntă, «ai avut în pânțe pe Dumnezeu «cel peste toate, și ai născut Fiu pe «Cel fără de ani, dăruind pace tuturor, celor ce te laudă pe tine».

Murit-ai pironit fiind pe Cruce, Cel ce ești viața și mântuirea tuturor. Deci pe aceasta dă-ne-o să o sărutăm cu suflet curat, Mântuitorule, și să vedem mântuitoarele Tale Patimi, bucurându-ne.

Stau înaintea ta cetele celor fără de trupuri cutremurându-se, Lemnule, cel ce ești de viață dătător; că pe tine și-a vărsat Hristos cinstitul Său sânge, oprind sângele cel spurcat, care se aducea demonilor spre pierzarea zidirii.

Slavă...

Pe mine cel rănit cu sabia vrăjmașului, vindecă-mă, Cuvinte, cu sângele Tău, și cu sulița rupe de-

grab înscrisul păcatelor mele, Mântuitorule, strig Ție, scriindu-mă în cartea celor mântuiți, ca un milostiv.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce ești strugurele cel copt, cum ai fost spânzurat pe lemn? Soarele slavei, cum Te-ai înălțat întunecând lumina soarelui cu patima Ta, Mântuitorule? Mielușeaua care Te-a născut a strigat către Tine de demult, ca o maică tânguindu-se.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Strigat-am mai înainte...

Înfigându-te, ai cutremurat locașul iadului, și credincioșilor te-ai făcut întărire neclintită și acoperământ tare, preacinstită Cruce a Domnului.

Făcându-ne roditori de virtuți, să culegem roade de viață aducătoare din dumnezeiescul lemn care le-a odrăslit, întinzându-se pe el Iisus, vița cea roditoare.

Slavă...

Lăudăm, Iisuse, bunătatea Ta cea multă, închinându-ne Crucii Tale, suliței, trestiei; că prin ele ai sfârșit, Îndurate, peretele cel din mijloc al vrajbei.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Râu de ape curgătoare de viață Te-a născut Fecioara, ca un izvor al înnoirii noastre, pe Tine, Care Te-ai întins pe Cruce și ne-ai izvorât nouă izvor de mântuire.

Irmosul:

Strigat-a, mai înainte închipuind «îngroparea Ta cea de trei zile,

«prorocul Iona în chit rugân-
«du-se: Din stricăciune mă scapă,
«disuse, Împărate al Puterilor».

C O N D A C, glasul al 7-lea:

Nu mai păzește sabia cea de
văpaie ușa Edenului, că minunată
stingere s-a făcut vâpăii prin lem-
nul Crucii; acul morții și biruința
iadului s-au alungat. Că de față ai
stat, Mântuitorul meu, strigând
celor din iad: Intrați iarăși în rai.

I C O S

Trei cruci a înfipt Pilat pe Gol-
gota: două tâlharilor și una Dătă-
torului de viață, pe care văzând-o
iadul, a zis celor de jos: O, slugile
mele și puterile mele! Cine este Cel
ce a înfipt piron în inima mea? Cu
suliță de lemn m-a împuns fără
veste și mă sfâșie; mă doare la cele
dinlăuntru ale mele; pânțele mele
se chinuiește; simțirile mele îmi
tulbură duhul; și mă silesc a le-
păda din mine pe Adam și pe cei din
Adam, care sunt dați mie prin lemn.
Că lemnul iarăși îi duce în rai.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

N-au slujit făpturii înțelepții
lui Dumnezeu, fără numai
«Făcătorului; ci groaza focului
«bărbătește călcând-o, se bucurau
«cântând: Prealăudate, Dumnezeul
«părinților și Doamne, bine ești
«cuvântat».

Securea pe care a scos-o Elisei
din Iordan, Hristoase, Crucea Ta a
închipuit; prin care ai scos din
adâncul deșertăciunii neamurile
care cântă: Domnul și Dumnezeul
părinților, bine ești cuvântat.

Împreună se bucură cele cerești
cu pământul de închinarea ta,
Cruce; că prin tine s-a făcut închi-
narea îngerilor și a oamenilor, ce-
lor ce strigă: Prea puternice Doam-
ne Dumnezeule, bine ești cuvântat.

Slavă...

În loc de chiparos, milostivire;
în loc de cedru, credință cu dulce
miros; în loc de pin, adevărată dra-
goste aducând, să ne închinăm
Crucii Domnului, lăudând pe Mân-
tuitorul, Cel ce pe ea a fost pironit.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Neclintind cele cerești, S-a sălăș-
luit Dumnezeu în pânțele tale,
cetate aleasă a lui Dumnezeu; iar
pe Cruce spânzurat fiind, a clătinat
făptura. Pe Acesta roagă-L să mă
păzească pe piatra cea neclintită.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe tinerii cei binecredincioși
în cuptor, nașterea Născă-
«toarei de Dumnezeu i-a mântuit;
«atunci fiind închipuită, iar acum
«lucrată; pe toată lumea ridică
«să-ți cânte ție: Pe Domnul lucru-
«rile lăudați-L, și-L preaînălțați
«întru toți vecii».

Întinsu-Ți-ai mâinile pe lemn,
dezlegând păcatul mâinii celei ne-
înfrânate; cu sulița ai fost împuns,
rănind cu ea pe vrăjmașul, Doam-
ne, și fiere ai gustat, ridicând rău-
tatea cea din dulceță; cu oțet ai fost
adăpat Tu, Cel ce ești veselia tu-
tutor.

Cu minte și cu cunoștință curată
fiind luminați, să ne apropiem ca

să ne închinăm cinstitului și preacuratului Lemn ce stă pus înaintea; prin care a răbdât Hristos moarte de necinste, punând înaintea cinstea preînaltă celor rău-necinstiți prin călcarea poruncii.

Cu lemnul păcatului am fost omorât și cu gustarea dulceții am fost îngropat, înviază-mă, Doamne; ridică-mă pe mine cel ce zac; arată-mă închinător Patimilor Tale, și părtaș dumnezeieștii Învieri, și împreună moștenitor cu cei ce Te iubesc.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Văzându-Te pe Tine înălțat, neavând nici frumusețe, nici chip într-o pătimirea Ta, pe care Te-am cunoscut întrupându-Te, mai frumos decât fiii oamenilor, Unule-Născut Fiule, Preacurata Fecioară a strigat: Arată-mi slava Ta, Cel ce ești mântuirea tuturor.

Tricântarea

Irmos: Pentru legile părintești...

Întru amiază răstignindu-Te în mijlocul pământului de bunăvoie, ai smuls marginile lumii, îndurate, din mijlocul gâtlejului balaurului. Pentru aceasta, închinându-ne în mijlocul săptămânii dumnezeiescului post, slăvind cinstită Crucea Ta, strigând: Pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați într-o toți vecii.

Semn de bucurie, armă nesfârșită, perete al Bisericii, lauda mucenicilor, podoaba apostolilor, puterea arhierilor, întărind sufletul meu cel slăbit, învrednicește-mă

să mă închin Ție și să cânt, strigând: Pe Domnul lucrurile lăudați-L, și-L preaînălțați într-o toți vecii.

Plâng și mă tânguiesc și mă jlesc când îmi aduc aminte de judecata cea nemitarnică, îndelung-Răbdătorule, fiind eu vrednic de osândire. Pentru aceasta îndură-Te și-mi ușurează lanțul cel pus asupra sufletului meu, ca bucurându-mă să strig: Pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preaînălțați într-o toți vecii.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Rugul închipuia taina nașterii tale celei mai presus de minte, Fecioară cu totul fără prihană; că ai rămas ca și acela, născând fără ardere focul, pe Hristos Mântuitorul, Cel ce S-a înălțat pe Cruce. Pe Acesta roagă-L să mă izbăvească de focul cel veșnic, pe mine cel care strig: Pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preaînălțați într-o toți vecii.

Altă Tricântare

Irmos: Această numită și sfântă zi...

Curățindu-ne cu postul, veniți să sărutăm cu dragoste Crucea Domnului cea pusă înaintea; că ne este bogăție de sfințenie și de putere; prin care lăudăm pe Hristos în veci.

Aceasta este Crucea, cea cu trei părți și mare, care se vede mică, dar este ca cerul de înaltă, pentru puterea sa și ridică pururea pe oameni către Dumnezeu. Prin care binecuvântăm pe Hristos în veci.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

O Ființă în trei Fețe slăvind, nu le amestec, cele trei fiind câte o Persoană, că după chipul firii nu despart pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul. Căci peste toate Unul este Dumnezeu cel în Treime.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu una, dumnezeiască mireasă Marie, te-ai arătat între maici fecioară, născând fără bărbat pe Mântuitorul Hristos și păzind pecetea curăției; pe tine te ferim credincioșii în veci.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Să fie cinstit preasfântul Lemn acesta, pentru care a strigat profetul de demult, că era să fie pus în pâinea lui Hristos, de israelitenii cei ce L-au răstignit; pe Care Îl preaînălțăm întru toți vecii.

Irmosul:

Să laudăm, bine să cuvântăm, și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

În groapa leilor aruncat fiind «oarecând marele între proroci «Daniel, mâinile în chipul crucii «întinzându-și, nevătămat s-a păzit «de mâncarea acelor, binecuvântând pe Hristos în veci».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Tot neamul pământeasc să salte cu duhul, fiind luminat; și să prăznuiască firea minștilor celor fără de trup, cinstind «sfințita prăznuire a Maicii lui «Dumnezeu și să strige: Bucură-te,

«prea fericită Născătoare de Dumnezeu, curată, pururea Fecioară».

Cu sulița în coastă ai fost împuns, destupându-mi izvoarele iertării; și pe lemn ai fost pironit în mijlocul pământului, Iubitorule de oameni, potolind osândirea cea prin lemn, pe care noi îl sărutăm acum la înjumătățirea postului, laudând bunătatea Ta.

Picați, munților, dulceată cu dragoste; dealurile, veselie; lemnurile țarinelor și cedrii Libanului, dănuțiți astăzi întru închinarea Crucii celei purtătoare de viață; prorocii, apostolii, mucenicii și duhurile dreptilor, săltați!

Caută, Doamne, spre poporul și spre aleșii Tăi, care Te laudă cu frică, pentru care ai răbdat moarte de bunăvoie; să nu biruiască mulțimea răutăților noastre, nemăsurata Ta milostivire; ci ne mântuiește pe toți, Preabunule, cu Crucea Ta, ca un iubitor de oameni.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoarea de Dumnezeu plângând a zis: Vrând, Hristoase, să scoți cuiele gândurilor celor de patimi ale celui întâi-zidit și să vindecîi zdrobirea lui cu bunătatea Ta, cu voința Ta ai clătinat lumea cea văzută, răstignit fiind și rămânând pironit.

Tricântarea

Irmos: Nu se pricepe toată limba...

Scoțând Elisei de demult securea din râu cu lemnul, te-a închipuit pe tine, Cruce, lemnul cel de viață dătător, prin care a scos Hristos pe păgâni din adâncul

nebuniei idolești, pironit fiind pe tine. Pentru aceasta închinându-ne ție, slăvim puterea Lui.

Lumina soarelui, Mântuitorule, s-a schimbat în întuneric pentru răstignirea Ta, și strălucirea lunii s-a stins, și stihile toate s-au schimbat cu cutremur. Pentru aceasta strig Ție, Cuvinte, luminează-mă pe mine, cel schimbat de întunericul patimilor, schimbând gândurile mele cu dreapta Ta, și mă mântuiește.

Cu rana Ta tămăduiește patimile sufletului meu; cu împungerea coastei Tale, potolește împunsăturile demonilor cele cu durere; cu piroanele Tale, Hristoase, scoate-mi piroanele poftelor celor cu plăcere și cu patimă, dându-mi ca să mă închin fără de patimă cinstitelor Tale Patimi și Învierii.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Tine, Cel împodobit cu frumusețea, Fecioara cea frumoasă Te-a născut; pe Care văzându-Te neavând frumusețe, nici chip când ai pățimit, Mântuitorule, tânguindu-se a zis: Mă minunez de smerenia Ta, cea mai presus de minte, Fiul meu, prin care mântuiești firea omenească, care se smerește.

Altă Tricântare .

Irmos: Luminează-te, luminează-te...

Mergi înainte, luminează-te, tot poporul lui Dumnezeu, și văzând lemnul Crucii pus înainte, sărută-l cu frică și primește bucurie, slăvind pururea pe Domnul slavei, Cel ce s-a înălțat pe ea.

Tu ești arma cea dumnezeiască a vieții mele, cinstită Cruce, că pe tine înălțându-se Stăpânul, m-a mântuit; și împuns fiind a izvorât sânge și apă din coastă, de care împărtășindu-mă, mă bucur lăudându-L.

Slavă..., a Treimii:

Ție mă închin, Dumnezeire sfântă, Treime după Fețe, Unime după fire, Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt, unei stăpânii și unei împărății, Care stăpânește toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Muntele cel mare ești, Fecioară, întru care S-a sălăsluit Hristos, precum dumnezeiescul David strigă, și prin care noi ne-am înălțat la cer, înfiați fiind prin Duhul, întru tot Preafericită.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție

Cruce, sceptrul cel dumnezeiesc al Împăratului, vitejia oștilor, întru nădejdea ta înfrângem pe vrăjmași; dă-ne nouă, celor ce ne închinăm ție, biruință pururea împotriva vrăjmașului.

Irmosul:

O, Maică Fecioară și adevărat «Născătoare de Dumnezeu, ceea ce «ai născut fără de sămânță pe «Hristos, Dumnezeul nostru, Cel «ce s-a înălțat cu trupul pe Cruce, «toți credincioșii te mărim pe tine «și pe Dânsul după vrednicie».

LUMINÂNDA, glasul al 3-lea:

Podobie: Cu duhul stând bătrânul...

Lemnul cel preacinstit, la înjumătățirea postului cheamă la închinare pe toți câți își răstignesc patimile lor după vrednicie, îm-

preună cu Patimile lui Hristos. Pentru aceasta, veniți, toți credincioșii, să ne închinăm Lemnului Tainei celei înfricoșătoare.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Maica cea care nu știe de mire, și cea Preacurată a lui Dumnezeu Cuvântul, a strigat tânguindu-se și cu plângere jelindu-se: Oare, acest fel de vestiri de bucurie mi-a adus Gavriil? Fiul meu! Mergi de plinește sfatul cel nespus și dumnezeiasca rânduială.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea:

Înjumătățind calea postului care duce la cinstită Crucea Ta, binevoiește ca și noi, cei izbăviți de vrăjmași prin credință, să vedem ziua Ta, pe care a văzut-o Avraam și s-a bucurat, luând pe Isaac viu din munte ca din mormânt; și să ne împărtășim și Cinei celei de taină, cu pace strigând: Luminarea și Mântuitorul nostru, slavă Tie (de două ori).

A Mucenicilor:

Mucenicii lui Hristos cei nebiriți, biruind rătăcirea cu puterea Crucii, ați luat harul vieții celei veșnice. De îngrozirile tiranilor nu v-ați spăimântat, și chinuiți fiind, v-ați veselit. Și acum sângiurile voastre s-au făcut tămăduire sufletelor noastre. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., stihira, glasul al 8-lea:

Înjumătățind noianul postului, așteptăm limanul mântuirii, adică vremea pătimirii Tale, Doamne, celei de bunăvoie. Ci ca un milos-

tiv și îndurat, învrednicește-ne să vedem cu pace și ziua măritei Învierii Tale, Iubitorule de oameni.

Și acum..., tot aceasta.

Apoi se face închinare la cinstita cruce, la ceasul întâi. La care se cântă troparele cele de duminică, ce s-au scris mai înainte, glasul al 2-lea, însuși glasul: Veniți, credincioșii, să ne închinăm... și celelelalte și otpustul.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 6-lea:

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.

Slavă..., Și acum... tot aceasta.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Să se bucure și să se veselească de Tine, toți cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeule (Ps. 69, 5).

Stih: Să se întoarcă înapoi și să se rușineze cei ce-mi voiesc mie rele (Ps. 69, 3).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(XXVI, 21–XXVII, 9)

Că iată Domnul va ieși din locașul Său ca să pedepsească fără-delegile locuitorilor pământului. Pământul va arăta sângele pe care l-a supt și nu va mai ascunde pe ucigașii lui. În ziua aceea Domnul se va năpusti cu sabia Sa grea, mare și puternică, asupra leviatanului, a șarpelui încolăcit, și va omorî balaurul cel din Nil. Și se va zice în ziua aceea: «Vie cu vin bun, cântă! Eu, Domnul, sunt străjerul ei; în fiecare clipă Eu o ud, ca frunzele ei să nu cadă. Zi și noapte Eu o păzesc; nu sunt mâniat defel pe ea. Dar dacă voi găsi mărăcini și spini,

voi porni război împotriva lor și-i voi arde pe toți. Sau mai bine să caute ocrotirea Mea, și cu Mine să facă pace, și cu Mine să fie în pace!...». Dar într-o zi Iacov va prinde rădăcini, Israel va înflori, va rodi și cu roadele sale lumea o va umple. L-a lovit oare Domnul cum l-au lovit cei ce l-au lovit, sau l-a omorât El cum au făcut ucigașii Lui? Certându-i și ocărându-i, îi voi elibera. Oare nu Tu ești Cel ce cugești cu duhul Tău cel tare să-i ucizi cu duh de mânie? De aceea se va șterge fărâdelegea lui Iacov și aceasta este binecuvântarea lui, când se va șterge păcatul lui, când ei vor zdrobi în mărunț, ca praful, toate pietrele capiștilor idolești și nu vor rămâne copacii lor și idolii lor vor fi tăiați ca o dumbravă depărtată.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Spre Tine, Doamne, am nădăjduit, să nu fiu rușinat în veac (Ps. 70, 1).

Stih: Întru dreptatea Ta, izbăvește-mă și mă scoate (Ps. 70, 2).

JOI

în a patra săptămână a Sfântului
și Marelui Post

LA VECERNIE, MIERCURI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri: și se cântă aceste 6 stihiri și 4 din Minei.

Stihira, glasul al 4-lea, însuși glasul:

Postul, pricinuitorul bunătăților, și-a adus acum înjumătățirea sa, arătându-se bine plăcut

prin zilele ce au trecut, și spre cele ce urmează punând înaintea foloșului; căci îndemnarea spre lucruri bune face mai mult bine. Pentru aceasta bine-plăcând lui Hristos, Dătătorul tuturor bunătăților, să strigăm: Cel ce ai postit pentru noi și ai răbdat Crucea, învrednicește-ne fără osândă, să ne împărtășim cu dumnezeieștile Tale Paști, viețuind în pace și cu vrednicie slăvindu-Te pe Tine, împreună cu Tatăl și cu Duhul.

Altă stihiră, glasul al 5-lea:

Cei ce săvârșesc faptele bune în taină, așteptând răsplătirile duhovnicești, nu le vestesc în mijlocul ulițelor, ci mai vârtos le poartă înlăuntrul inimilor lor. Și Cel ce vede toate, câte se fac în taină, ne dă plata înfrânării. Să săvârșim dar postul, nemâhnindu-ne la fețe, ci în cămările sufletelor noastre rugându-ne neîncetat, să strigăm: Tatăl nostru, Care ești în ceruri, Te rugăm nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăvește de cel rău.

A Mucenicilor:

Cu dragoste sufletească fără de sațiu, nelepădându-vă de Hristos, sfinților mucenici, multe feluri de chinuri prin patimi ați răbdat, semeția tiranilor ați surpat și credința neclintită și nevătămată păzind, la ceruri v-ați mutat. Pentru aceasta și îndrăznire către Dânsul dobândind, cereți să dea lumii pace și sufletelor noastre mare milă.

Alte stihiri, glasul 1:

Podobie: Prealăudaților mucenici...

Să ne spălăm sufletele cu apa postului și apropiindu-ne de cinstita și

preacurata Cruce a Domnului, să ne închinăm ei cu credință; luând acum dumnezeiasca luminare, și dobândind veșnică mântuire, pace și mare milă.

Cruce, lauda apostolilor, pe care te înconjură Începătoriile, Puterile și Arhanghelii, mântuiește-ne pe noi, cei ce ne închinăm ție, de toată vătămarea; și ne învrednicește să trecem cu bine dumnezeiasca măsură a postului și să ajungem ziua cea mântuitoare, prin care ne și mântuim.

Altă stihiră, glasul al 7-lea:

Podobie: Astăzi priveghează Iuda...

Astăzi închinându-ne Crucii Domnului, să strigăm: Bucură-te Pomul vieții, stricătoarea iadului! Bucură-te, bucuria lumii, pierzătoarea stricăciunii! Bucură-te, ceea ce risipești pe demoni cu puterea ta! Întărirea credincioșilor, arma cea nesfârâmată, te rugăm, păzește, sfințește pe cei ce te sărută pe tine.

Și 4 stihiri din Minei:

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Astăzi Cel neapropiat după ființă, mie apropiat S-a făcut și a pățimit Patimi, Cel ce m-a slobozit din patimi; Cel ce dă lumină orbilor, de buzele celor fără de lege a fost scuipat; și Și-a dat spatele spre răni pentru cei robiți. Pe Care cea curată și Maica Lui, pe Cruce văzându-L, cu durere a zis: Vai mie, Fiul meu! Cum ai făcut aceasta? Cel împodobit cu frumusețea mai mult decât toți oamenii, fără suflare și fără podoabă Te arăți, neavând chip, nici frumusețe? Vai mie, Lumina mea! Nu pot să Te

văd adormit; la cele dinlăuntru mă rănesc și cumplită sabie trece prin inima mea! Laud Patimile Tale, mă închin milostivirii Tale, îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ție.

Vohod: Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Binecuvântat este Domnul Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel, singurul Care face minuni (Ps. 71, 19).

Stih: Dumnezeule, judecata Ta dă-o împăratului și dreptatea Ta, fiului împăratului (Ps. 71, 1).

De la Facere, citire:

(IX, 18–X, 1)

Iar fiii lui Noe, care au ieșit din corabie, erau: Sem, Ham și Iafet. Iar Ham era tatăl lui Canaan. Aceștia sunt cei trei fii ai lui Noe și din aceștia s-au înmulțit oamenii pe pământ. Atunci a început Noe să fie lucrător de pământ și a sădit vie. A băut vin și îmbătându-se, s-a dezvelit în cortul său. Iar Ham, tatăl lui Canaan, a văzut goliciunea tatălui său și, ieșind afară, a spus celor doi frați ai săi. Dar Sem și Iafet au luat o haină și, punând-o pe amândoi umerii lor, au intrat cu spatele înainte și au acoperit goliciunea tatălui lor; și fețele lor fiind întoarse înapoi, n-au văzut goliciunea tatălui lor. Trezindu-se Noe din amețea de vin și aflând ce i-a făcut feciorul cel mai tânăr, a zis: «Blestemat să fie Canaan! Robul robilor să fie la frații săi!». Apoi a zis: «Binecuvântat să fie Domnul Dumnezeu lui Sem; iar Canaan să-i fie rob! Să înmulțească Dumnezeu pe Iafet și să se sălășluiască acesta în corturile lui Sem, iar Canaan să-i fie slugă». Și a mai trăit

Noe după potop trei sute cincizeci de ani. Iar de toate, zilele lui Noe au fost nouă sute cincizeci de ani și apoi a murit. Iată spița neamului fiilor lui Noe: Sem, Ham și Iafet, cărora li s-au născut fii după potop.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Iar mie a mă lipi de Dumnezeu, bine este (Ps. 72, 27).

Stih: Cât de bun este Dumnezeu cu Israel (Ps. 72, 1).

De la Pilde, citire:

(XII, 23–XIII, 10)

Omul înțelept își ascunde știința, pe când inima celor nebuni propovăduiește nebunia. Mâna celor silitori va stăpâni, iar cea lăsătoare va fi birnică. Supărarea se abate asupra omului, dar numai un cuvânt bun îl bucură. Dreptul cercetează cu de-amănuntul pe prietenul său; calea celor nelegiuți duce la rătăcire. Leneșul nu-și frige nici vânatul lui; cea mai scumpă comoară pentru om este munca. Pe cărarea dreptății este viața și pe calea pe care ea o însemnează, nemurirea, iar calea nebulniei duce la moarte. Fiul înțelept ascultă de învățătura tatălui său, iar cel batjocoritor, nici de mustrare. Din rodul gurii sale omul mănâncă binele; pofta celor vicleni este silnicia. Cine își păzește gura își păzește sufletul său; cel ce deschide prea tare buzele o face spre pieirea lui. Sufletul celui leneș pofteste, însă în zadar. Numai sufletul celor silitori este îndestulat. Dreptul urăște cuvintele mincinoase; ticălosul aduce numai rușine și ocară. Dreptatea păzește calea omului fără prihană, iar fărădele-

gea e pricina ruinei celui păcătos. Unii se dau drept bogați și n-au nimic, alții trec drept săraci, cu toate că au multe averi. Bogăția cuiva slujește la răscumpărarea lui; cel sărac nu se teme nici chiar de amenințare. Lumina celor drepti luminează totdeauna, pe când sfeșnicul celor fără de lege se stinge. Sufletele viclene rătăcesc întru păcate, dar dreptii se îndură și miluiesc.

Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

Din această zi rostește preotul (sau diaconul, de este) și celelalte ectenii, ale celor ce se pregătesc spre luminare, și rugăciunea, și se zic până în Miercurea cea mare, afară de sâmbătă și duminică.

Iar dacă nu se săvârșește Liturghie, atunci la Doamne strigat-am punem trei stihiri din Triod (glasul 1 și glasul al 7-lea) apoi trei din Minei, Slavă... Și acum... a Crucii, din Triod: Astăzi Cel neapropiat... La Stihovă stihirile de mai sus (glasul al 4-lea și al 5-lea, cu a mucenicilor) Slavă... Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu, același glas: Pe tine te rugăm, ca pe o Maică a lui Dumnezeu: Binecuvântată, roagă-te ca să ne mântuim noi.

JOI LA UTRENIE

Se cântă Cântările Treimice

ale glasului de rând

După întâia Catismă, se zic Sedelnele Apostolilor din Octoih.

După a doua Catismă, se zice această Sedealnă, alcătuire a lui Iosif, glasul 1:

Podobie: Ceata îngerească...

Cu puterea Crucii întărindu-vă, toată înșelăciunea vrăjmașului ați stricat-o cu adevărat, slăviților Apostoli, cei ce sunteți rugători pentru sufletele noastre. Pentru aceasta, astăzi, întru închinarea ei vă bucurați, rugând pentru noi pe Unul, Iubitorul de oameni.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Marie, ceea ce ești locaș cinstit al Stăpânului, ridică-ne pe noi cei căzuți în prăpastia deznădăjduirii celei cumplite, și a greșelilor, și a necazurilor; că tu ești mântuirea păcătoșilor și ajutorătoare și ocrotitoare tare, și mântuiești pe robii tăi.

După a doua Catismă, se cântă Sedealna, alcătuire a lui Teodor, glasul al 7-lea:

Podobie: Doamne, noi suntem...

Doamne, văzând pusă înaintea Crucii Ta astăzi, ne apropiem cu credință, sărutând-o cu cântări și cu laude, cu frică și cu bucurie; sfințește pe robii Tăi și împacă lumea Ta cu arătarea ei, Unule, mult-Milostive.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, însăși podobia.

Doamne, noi suntem poporul Tău și oile pășunii Tale; întoarce-ne pe noi cei cufundați în stricăciune; adună-ne ca un păstor pe noi cei rătăciți și miluiește turma Ta, Iubitorule de oameni. Milostivește-Te, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Cel ce singur ești fără de păcat.

Psalmul 50.

C A N O A N E L E

Canonul din Minei și aceste Tricântări, citindu-se Cântarea a patra din Psaltire.

T R I C Â N T A R E A

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea a 4-a, glasul 1:

Irmos: La dumnezeiasca strajă...

Har dătător de sfințenie, dăruindu-ne nouă, sfântă Cruce, ceea ce ești întărirea și lauda

Apostolilor, astăzi ești pusă înaintea a toată lumea spre închinare, ușurându-ne nouă vremea postului.

Însemnând în chip umbrit Crucea, Moise întinzându-și mâinile, a biruit pe Amalec, pe care închipuind-o și noi, să întindem mâinile cu posturi și cu rugăciuni, ca să biruim tabăra demonilor, care se oștesc împotriva noastră totdeauna cu pizmă.

Cu plugul cel dumnezeiesc al Crucii ați arat pământul, dumnezeiești Apostoli, făcându-l roditor și odrăslind dreapta credință. Pentru aceasta lăudându-vă pe voi cu glasuri în toți anii, slăvim pururea pe Hristos.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Maica bunului Dumnezeu, fă-mi bun sufletul meu, pe care l-a umplut de răutate cel viclean, înșelându-mă mișelește cu răul obicei; ca să te laud pururea, ca pe o pricină a mântuirii mele, pe tine cea mult lăudată.

Tricântare, glasul al 7-lea:

Irmos: Venirea Ta cea în trup...

Astăzi se pune înaintea preasfânta Cruce; să ne apropiem și să o sărutăm pe ea pentru că este tăria mântuirii noastre.

Harul tău vine prin însemnarea ta, alungând negura demonilor, Cruce a lui Hristos, arma cea nebiruită.

Slavă..., a Treimii:

Unime după fire Te laud și Treime de ipostasuri Te cinstesc, Părinte și Fiule și Duhule Preasfinte.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născut-ai fără de păcat, Fecioară, ceea ce ești cu totul fără prihană, pe Dumnezeu, Cel ce cuprinde cu mâna marginile lumii, pe Cel mai de demult decât toate.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Apostoli, rugători ai lumii, rugați-vă să ne mântuim și noi, care ținem ca armă Crucea lui Hristos.

Irmosul:

Venirea Ta cea în trup, Hristoase, «încredințând-o prorocul Avaa-cum, a strigat: Slavă puterii Tale, «Doamne».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Această numită și sfântă zi...

Bucură-te, Cruce cea din trei părți și dumnezeiască, pe care a fost pironit Unul din Treime, Cel ce a luat trup, luminându-ne pe noi cei înfipti în adâncul necredinței, care Îl preaînălțăm întru toți vecii.

Câștigând Crucea cu putere tare, au liberat pe cei robiți din cumplita putere a vrăjmașului, Ucenicii Cuvântului, cântând: Pe Tine Te preaînălțăm întru toți vecii.

Vai! Cât va fi de înfricoșător scaunul acela, pe care șezând, Cuvinte, vei vădi faptele mele cele în ascuns, muștrând nesimțirea mea; ci, Cel ce ești milostiv din fire, să Te înduri de mine atunci.

A Născătoarei de Dumnezeu:

De sânurile părintești nedepărându-Te, Te-ai sălășluit în sânul Fecioarei, pentru chemarea neamului omenesc, întru a cărui ase-

mănare Te-ai îmbrăcat, Iisuse, pentru milostivirea Ta. Pentru aceasta Te lăudăm noi oamenii în veci.

Altă Tricântare

Irmos: Pe Unul, Împăratul slavei...

Pe tine te cinstim, săptămână purtătoare de Cruce, ca vrednică de închinare; că întru tine închinându-ne Lemnului celui neîntinat, strigăm: Preoți lăudați, popoare preaînălțați pe Hristos în veci.

O, ce minune, Împărate al veacurilor! Că ne-ai învrednicit pe noi, robii Tăi, a vedea și a ne închina Lemnului pe care Te-ai răstignit. Pentru aceasta cu frică Te lăudăm în veci.

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

O, Dumnezeire de o ființă; o, Treime preasfântă: Părinte și Fiule și Duhule Preasfinte, slăvesc stăpânia Ta nedespărțită și laud o împărăție întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Cel ce a zidit pe Adam după chipul Său, și S-a întrupat din frământătura lui, și a dezlegat blestemul cel de demult, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L în veci.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cei ce sunteți ca o vioară a Bisericii cu douăsprezece strune, ca unii care dulce ați cântat cuvântul înțelepciunii, Apostolilor, rugați-vă pentru noi cei ce vă lăudăm, ca să vedem Pătimirea Domnului și să o lăudăm în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-l și prea-înălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Împăratul slavei cel singur «fără început, pe Care Îl binecu-«vintează Puterile cerurilor, de «Care se cutremură cetele îngerilor, preoți lăudați-L, popoare prea-«înălțați-L în veci».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Luminează-te, luminează-te...

Veselește-te, luminează-te Biserica lui Dumnezeu cu razele Crucii, pe care o aduci pusă înaintea tuturor credincioșilor spre închinare; iar tu, toată mulțimea demonică, fugi, umplându-te de întuneric.

Tăria postului este dumnezeiasca Cruce, ajutătoare celor ce priveghează, întărire celor ce postesc, apărătoare celor ce li se face război. Acesteia, adunându-ne noi credincioșii, să ne închinăm ei cu dragoste, bucurându-ne.

Cei ce sunteți temelii dumnezeiești ale Bisericii lui Hristos, păziți-ne pe noi întru întărirea dreptei credințe și ne întăriți pe piatra cea tare, a Celui care v-a ales pe voi, slăviților Apostoli.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai zămislit bucuria prin glasul Arhanghelului, alungă acum întristarea inimii mele cea stricătoare de suflet, și-mi dă, Preacurată, plângere făcătoare de bucu-

rie, ca prin aceasta să aflu și eu dumnezeiasca mângâiere.

Altă Tricântare

Irmos: Pe tine, Preacurată Maică...

Tu fiind închipuit, preacinstite Lemn, ai îndulcit de mult apele Merei; tu, Cruce a lui Hristos, căreia ne închinăm astăzi, îndulcește-mi și mie postul.

Pe tine, Cruce a lui Hristos, care ești armă nebiruită a împărăției, tăria oștilor, puterea sfinților, cu cântări te mărim noi credincioșii.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tine, Tatăl cel fără început și Stăpânul, și pe Cuvântul cel împreună fără început și pe Duhul Sfânt, cu dreaptă credință toți credincioșii Te slăvim.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu::

Pe tine, cea mărită și singură Născătoare de Dumnezeu, care ai încăput în pantece pe Cuvântul cel neîncăput și L-ai născut cu trup, cu laude te mărim.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Pe voi, Apostoli, ca pe cei ce ați fost cu glas ca de foc, care ați ars toată uscăciunea înșelăciunii, și ați sădit în lume dreapta credință, cu cântări vă mărim.

Irmosul:

Pe tine, Preacurată Maică și «Fecioară, care ai încăput în pantece pe Cuvântul cel neîncăput și «L-ai născut cu trup, în cântări te «mărim».

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIH OAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 7-lea:

Să râvnim pocăința vameșului noi credincioșii, și să nu ne mândrim ca fariseul; ci să aducem suspinare dintru adâncul inimii, Făcătorului de bine, Dumnezeului tuturor; că El însuși ne-a poruncit zicând: Tot cel ce se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înălța. Pentru aceasta cu un gând să strigăm Lui: Dumnezeule, milostivește-Te spre noi păcătoșii și ne mântuiește (de două ori).

A Mucenicilor:

Pentru un singur lucru trăind, spre un lucru uitându-se mucenicii cei purtători de chinuri, o cale a vieții aflând, adică moartea cea pentru Hristos, fiecare râvnind la sfârșitul altuia, o, minune! întrecându-se a răpi chinurile ca pe niște avuții, ziceau unul către altul: De nu vom muri acum, dar tot vom muri și vom sluji celor datorate nașterii; să primim dar nevoia ca mare cinste, socotind lucrul cel de obște, ca și cum ar fi al nostru; cu moartea să cumpărăm viața. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu împacă viața noastră, a celor ce strigăm către Tine: Milostive Doamne, slavă Ție.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 6-lea:

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Iar Dumnezeu, Împăratul nostru, mai înainte de veac a făcut mântuire în mijlocul pământului (Ps. 73, 13).

Stih: Pentru ce m-ai lepădat, Dumnezeule, până în sfârșit? (Ps. 73, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(XXVIII, 14–22)

Pentru aceasta, ascultați cuvântul Domnului, voi, oameni de răs, îndrumători ai poporului celui din Ierusalim! Voi ziceți: Noi am făcut legământ cu moartea și cu iadul învoială;urgia va trece fără să ne atingă, căci ne-am făcut din minciună un adăpost și din viclenie un liman! Pentru aceasta așa zice Dumnezeu: «Pus-am în Sion o piatră, o piatră de încercare, piatra din capul unghiului, de mare preț, bine pusă în temelie; cel care va crede în ea, nu se va clătina! Și voi face judecata dreptar și dreptatea cumpănă. Și grindina va lua la vale adăpostul minciunii și potop de ape va da peste locul ei de scăpare! Și legământul vostru cu moartea va fi stricat și înțelegerea voastră cu iadul va fi desfăcută. Când urgia va trece, vă va zdrobi, ori de câte ori va trece, vă va apuca! Căci ea va trece, în fiecare dimineață, ziua și noaptea, și nu va fi decât groază pentru a pricepe des-

coperirea! Patul acesta va fi scurt și nu te vei putea întinde, iar așternutul lui prea scurt, ca să te învelești». Că Domnul se va ridica precum altădată în muntele celor nelegiuți și se va întărâta ca în valea Ghibeonului ca să săvârșească fapta Lui, fapta Lui de amărăciune, să împlinească lucrul Lui, lucrul Lui minunat. Deci nu vă mai bateți joc, ca legăturile voastre să nu se strângă, că am auzit de la Domnul Dumnezeu Savaot că nimicirea este hotărâtă să fie pentru tot pământul!

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Iar eu mă voi bucura în veac,
cânta-voi Dumnezeului lui Iacov
(Ps. 74, 9).

Stih: Lăuda-Te-vom pe Tine, Dumnezeule,
lăuda-Te-vom și vom chema numele Tău
(Ps. 74, 1).

V I N E R I

în a patra săptămână a
Sfântului și Marelui Post
LA VECERNIE, JOI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun 6 stihiri: și se cântă 3 podobnice ale Triodului și 3 stihiri din Minei.

Stihirile Triodului, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn...

Învrednicindu-ne noi, credincioșii, a săruta Crucea Ta, Doamne, cea pururea fericită, prin care ne-ai mântuit pe noi, lăudăm

milostivirea Ta și ne rugăm îndelung: Dăruiește, Mântuitorule, tuturor bucuria mântuirii Tale prin pocăință, dându-ne să vedem Învierea Ta și cinstitele Patimi.

Omorâre ai răbdat răstignindu-Te pe Cruce, Cel ce ai omorât moartea și ai înviat pe morți cu cuvântul cel de viață aducător. Pentru aceasta, mă rog Ție, înviază, Doamne, sufletul meu cel omorât de păcat, dându-mi umilință și izbăvire de rele în sfintele zile ale postului, Iubitorule de oameni.

Altă stihiră, alcătuire a lui Teodor,
glasul al 4-lea:

Podobie: Pe diamantul cel înțelegător...

Învrednicește-ne cu bucurie a vedea și a săruta Crucea Ta cea sfântă; Te rugăm pe Tine, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, să ajungem și la preacuratele Tale Patimi, cu postul întărindu-ne; ca închinându-ne, să lăudăm Răstignirea Ta, sulița, buretele și trestia, prin care făcându-ne nemuritori, iarăși ne-ai ridicat la viața cea dintâi a desfătării, ca un iubitor de oameni. Pentru aceasta acum, cu mulțumire pe Tine Te slăvim.

Și 3 stihiri din Minei.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Faceți făgăduințe și le împliniți Domnului, Dumnezeului nostru
(Ps. 75, 11).

Stih: Cunoscute este în Iudeea Dumnezeu; în Israel mare este numele Lui (Ps. 75, 1).

De la Facere, citire:

(X, 32–XI, 9)

Acestea sunt neamurile, care se trag din fiii lui Noe, după familii și după nații, și dintr-înșii s-au răspândit popoarele pe pământ după potop. În vremea aceea era în tot pământul o singură limbă și un singur grai la toți. Purceazănd de la răsărit, oamenii au găsit în țara Senaar un șes și au descălecat acolo. Apoi au zis unul către altul: «Haidem să facem cărămizi și să le ardem cu foc!». Și au folosit cărămida în loc de piatră, iar smoala în loc de var. Și au zis iarăși: «Haidem să ne facem un oraș și un turn al cărui vârf să ajungă la cer și să ne facem faimă înaintea de a ne împărăștia pe fața a tot pământul!». Atunci S-a pogorât Domnul să vadă cetatea și turnul pe care-l zideau fiii oamenilor. Și a zis Domnul: «Dată, toți sunt de un neam și o limbă au și iată ce s-au apucat să facă și nu se vor opri de la ceea ce și-au pus în gând să facă. Haidem, dar, să Ne pogorâm și să amestecăm limbile lor, ca să nu se mai înțeleagă unul cu altul». Și i-a împărășiat Domnul de acolo în tot pământul și au încetat de a mai zidi cetatea și turnul. De aceea s-a numit cetatea aceea Babilon, pentru că acolo a amestecat Domnul limbile a tot pământul și de acolo i-a împărășiat Domnul pe toată fața pământului.

PROCHIMEN, glasul al 7-lea:

Cu glasul meu către Domnul am strigat, cu glasul meu către Dumnezeu, și a căutat spre mine (Ps. 76, 1).

Stih: În ziua necazului meu, pe Dumnezeu am căutat (Ps. 76, 2).

De la Pilde, citire:

(XIII, 19–XIV, 6)

Dorința celor binecredincioși mulțumește sufletul, iar depărțarea de rău este urâciune pentru cei nebuni. Cel ce se însoțește cu cei înțelepți ajunge înțelept, iar cel ce se întovărășește cu cei nebuni se face rău. Nenorocirea urmărește pe cei păcătoși, iar fericirea răsplătește pe cei drepți. Omul bun lasă moștenirea sa nepoților săi, iar averea celui păcătos este sortită pentru cei drepți. Arătura în țelină, făcută de cei săraci, dă hrană din belșug, însă averea se pierde din pricina nedreptății. Cine cruță toiagul său își urăște copilul, iar cel care îl iubește îl ceartă la vreme. Dreptul mănâncă și își îndestulează sufletul său, iar pântecul celor fără de lege duce lipsă. Femeile înțelepte zidesc casa, iar cele nebune o dăruimă cu mâna lor. Cel ce umblă întru dreptate se teme de Domnul, iar cel ce umblă pe căi strâmbe îl disprețuiește. În gura celui nebun este varga mândriei lui; buzele pe cei înțelepți îi păzesc. Unde nu sunt boi staulul este gol, însă puterea boilor aduce mult folos. Martorul care grăiește adevărul nu minte, iar martorul mincinos spune numai minciuni. Vei căuta înțelepciune la cei răi și nu o vei găsi, dar priceperea e lesne de găsit la cei înțelepți.

LA STIH O AVNĂ

Stihira zilei, glasul al 6-lea:

De la Domnul, Cel ce S-a smerit pe Sine până la moarte prin Cruce

pentru tine, învățându-te, suflete al meu, din înălțare umilința și din umilință înălțarea, nu te înălța pentru virtuțile tale, nici nu te socoti pe tine drept să osândești pe aproapele tău, ca fariseul cel lăudăros; ci cu gând plecat aducându-ți aminte numai de păcatele tale, ca vameșul strigă: Dumnezeuule, milostivește-Te spre mine păcătosul și mă mântuiește (de două ori).

A Mucenicilor:

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s-au lepădat de Tine, nici nu s-au depărtat de la poruncile Tale. Pentru rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: A treia zi ai înviat...

Preacurata, dacă Te-a văzut pe Cruce răstignit, a strigat: Ce taină străină este aceasta ce văd, Fiul meu? Cum mori fiind pironit pe lemn cu trupul, Începătorule de viață?

VINERI LA UTRENIE

Cântările treimice ale glasului.

După întâia Catismă, Sedelnele Crucii din Octoih.

După a doua Catismă, se cântă această Sedealnă, alcătuire a lui Iosif, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat pe Cruce...

Preacinstita Cruce, care sfințește vremea postului, se vede; căreia închinându-ne astăzi, să strigăm: Stăpâne, Iubitorule de oameni, dă-ne nouă prin ajutorul

ei să trecem și cealaltă vreme a postului cu umilință, și să vedem și dătătoarele de viață Patimi, prin care ne-am mântuit.

Slavă..., iar aceasta.

Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Tine, Cel ce Te-ai născut din Tatăl cel fără de început, dacă Te-a văzut pe Cruce răstignit, cea care Te-a născut mai pe urmă, Hristoase, a strigat: Vai mie, preaiubite Iisuse! Cum ești răstignit de bunăvoie acum, Fiule, de oamenii cei fără de lege? Cel ce ești slăvit de îngeri ca un Dumnezeu, Te laud pe Tine, îndelung-Răbdătorule.

După a treia Catismă, Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Lumina sufletelor noastre văzând-o acum, Hristoase, adică preacurată Crucea Ta, și închinându-ne ei cu bucurie, strigăm luminat: Slavă Ție, Celui ce ai voit a Te înălța pe ea! Slavă Ție, Celui ce ai luminat prin ea toată făptura; prin care neîncetat cu cântări Te slăvim.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Dacă Te-a văzut pe Tine înălțat pe Cruce Maica Ta, care nu știe de mire, Cuvinte al lui Dumnezeu, ca o maică plângând, a zis: Ce minune nouă și străină este aceasta, Fiul meu? Cum, Cel ce ești viața tuturor, Te unești cu moartea, vrând să înviezi pe cei ce au murit, ca un milostiv?

Psalmul 50.

CANONUL Crucii

Alcătuire a lui Iosif

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Pe Faraon, cel ce se purta în car, l-a cufundat toiagul lui «Moise, cel ce a făcut minuni «oarecând, în chipul Crucii lovind «și despărțind marea și pe Israel «fugarul cel pedestru l-a izbăvit; «pe cel ce cântă cântare lui «Dumnezeu».

Adunându-ne astăzi cu gând curat și cu minte credincioasă, veniți să ne închinăm Crucii Domnului; că stă de față, dăruind celor ce se închină ei sfințenie mântuitoare, luminare, slavă și mare milă.

Dătătoarea de viață Cruce, stând înaintea și de față văzându-se, aruncă razele harului cele luminoase. Să mergem și să luăm lumină de veselie, mântuire și iertare, aducând laudă Domnului.

Stă cinstita Cruce înaintea celor ce privesc, ca o vedere minunată și ca un izvor izvorăște daruri sufletești, oprește păcatele, dezleagă bolile și întărește gândurile celor ce se apropie de ea cu curăție.

Slavă...

Toiagul cel ce a tăiat marea închipuia semnul Crucii, prin care noi fără înecare înotând prin credință, trecem apa cea nestatornică a vieții, scăpăm din toate suvoaiele păcatului și ne umplem de dumnezeiască liniște.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Când Te-am născut în chip de negrăit, Fiule, am scăpat de dureri, și cum mă umplu acum cu totul de dureri? Că Te văd spânzurat pe lemn, ca pe un făcător de rele, pe Tine, Cel ce ai spânzurat pământul fără nici o ținere, a zis cea curată, plângând.

Cântarea a 3-a:

Irmos: Cel ce ai întărit dintru început...

Crucea cea dătătoare de toate virtuțile se vede, căreia ne închinăm, și toată făptura prăznuiește cu bucurie, luminându-se cu harul Dumnezeului nostru, cel ce S-a înălțat de bunăvoie pe ea.

Strălucind de lumina razelor Crucii, întru înjumătățirea sfântului post, să fugim de întunericul păcatului și să strigăm: Luminarea tuturor, îndurate Doamne, slavă Ție.

Slavă...

Lăudămu-te cu cântări pe tine, Cruce, și cu credință te sărutăm rugându-ne, scoate-ne pe noi din cursele vrăjmașului, cu puterea ta; și ne îndreptează pe noi pe toți, care te cinstim, la limanul mântuirii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzând viața omorâtă pe Cruce și nesuferind durerea inimii, s-a tânguit preacinstita Fecioară, strigând: Vai mie, Fiul meu! Ce Ți-a răsplătit Ție poporul cel fără de lege!

Irmosul:

Cel ce ai întărit dintru început «cerurile întru pricepere, și pă-

«mântul pe ape l-ai întemeiat, pe
«piatra poruncilor Tale, Hristoase,
«mă întărește, că nu este sfânt
«afară de Tine, Unule, Iubitorule
«de oameni».

S E D E A L N A, glasul al 6-lea:

Numai cât s-a înfipt lemnul
Crucii Tale, Hristoase, temeliile
morții s-au clătinat, Doamne; că
pe cel pe care l-a înghițit cu poftă
iadul, l-a dat afară cu frică. Ară-
tat-ai nouă mântuirea Ta, Sfinte,
pentru care Te slăvim pe Tine, Fiul
lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Astăzi s-a împlinit cuvântul cel
prorocesc; că iată ne închinăm la
locul unde au stat picioarele Tale,
Doamne; și din lemnul mântuirii
gustând, scăpare din patimile pă-
catului am dobândit. Pentru rugă-
ciunile Născătoarei de Dumnezeu,
Unule, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Tu ești tăria mea, Doamne, Tu
și puterea mea, Tu Dum-
«nezeul meu, Tu bucuria mea, Cel
«ce n-ai lăsat sânurile părintești și
«a noastră sărăcie ai cercetat-o.
«Pentru aceasta, cu prorocul
«Avacum, strig către Tine: Slavă
«puterii Tale, Iubitorule de oameni».

Acoperământul cel puternic și
îndreptarea oamenilor, arma cre-
dinței cea nebiruită, Crucea cea
mântuitoare, iată că se vede pusă
înainte și sfințește inimile tuturor
credincioșilor, care se apropie de
dânsa, și le luminează cu harul.

La înjumătățirea postului stând
pusă înainte în mijlocul tuturor, ca
în mijlocul pământului, preacinsti-
ta Cruce, Preabunule, pe care
Te-ai înălțat de bunăvoie, Iubito-
rule de oameni, sfințește lumea cu
închinarea ei și alungă taberele
demonilor.

Cerul și tot pământul împreună
se veselesc, mucenicii cei purtători
de chinuri, apostolii și sufletele
dreptilor, cu dragoste acum se bu-
cură, văzând pus în mijloc lemnul
cel dătător de viață, care mântu-
iește pe toți și pe credincioși îi sfin-
țește cu harul.

Slavă...

Legile Tale, Doamne, nepăzin-
du-le eu neînțelegătorul, voi fi
osândit, când vei veni din cer să
judeci faptele oamenilor. Pentru
aceasta strig către Tine: Întorcân-
du-mă, mântuiește-mă cu puterea
Crucii Tale, dându-mi lacrimi de
pocăință.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din pânțece fecioresc Te-am
născut, Fiule, și văzându-Te pe
lemn pironit, nu mă pricep și nu
pot cuprinde înălțimea tainei, și
adâncul judecăților Tale celor
multe, strigat-a Preacurata; pe
care cu glasuri fără tăcere, ca pe
Maica lui Dumnezeu o fericim.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Pentru ce m-ai lepădat de la
fața Ta, Cel ce ești lumină
«neapusă, și m-a acoperit întune-
«ricul cel străin, pe mine ticălosul?
«Ci Te rog întoarce-mă, și la lumina

poruncilor Tale îndreptează căile «mele».

Strigați neamuri, glăsuiți, cântați seminții și săltați înaintea lui Dumnezeu, Celui ce ne-a dat Crucea întărire neclintită; care ne desfată acum în vremea postului, ospătându-ne sufletul și gândul.

Toate oștile cele fără de trup te înconjoară pe tine Cruce preasfântă, și noi oamenii astăzi atingându-ne de tine cu buze de lut, luăm cu dragoste sfințire și binecuvântare, slăvind pe Cel ce a fost pironit pe tine.

Tămăduiește patimile sufletului meu, cele de mulți ani, Îndurate Doamne, și mă învrednicește a fi închinător sfintelor Tale Patimi, arătându-mă mai bun în vremea postului, îndepărtându-mă de la rele, Preabunule.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Cruce văzând pe Cel ce S-a născut din tine mai presus de minte, pentru bunătatea Sa, Preacurată, te-ai rănit la inimă și ai zis: Vai mie, dumnezeiescule Fiu! Cum suferi durere pentru toți? Mă închin milostivirii Tale, Doamne.

Tricântarea, glasul al 4-lea,

Alcătuire a lui Iosif:

Irmos: Spăimântatu-s-au toate...

Luminătorii și-au ascuns lumina lor, văzându-Te pe lemn pironit fără dreptate, pe Tine, Cel ce unul ești drept și îndelung-Răbdător; Care ai îngrozit întunecatele stăpâniri ale vicleanului, cu puterea Ta, Mântuitorule.

Să ne spălăm fețele cu apa postului și să sărutăm Lemnul pe care S-a înălțat Însuși Hristos, îmbrăcându-Se cu trup muritor, ca să omoare pe cel ce ne-a omorât pe noi.

Cruce preacinstită, lauda Apostolilor, arma purtătorilor de chinuri, slava preoților, îngrădirea cuvioșilor, păzitoarea tuturor credincioșilor, păzește și sfințește pe cei ce se închină ție cu credință.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioara, vița cea adevărată, văzând spânzurat pe lemn strugurele pe Care L-a odrăslit, a strigat: Fiule, revarsă din Tine must, care să oprească beția vrăjmașilor, celor ce în deșert Te-au răstignit pe Tine, cel îndelung-Răbdător în toate.

Altă Tricântare, același glas,

Alcătuire a lui Teodor:

Irmos: Luminează-mă pe mine...

Astăzi este pusă înaintea Crucii Ta, lemnul vieții cel vrednic de închinare, și lumea se bucură pentru venirea Duhului, sărutând-o.

Văzând Crucea Ta pusă înaintea, slujitorii cei cerești pe Tine, Doamne, Te laudă, și demonii se cutremură neîndurând stăpânirea Ta.

Slavă..., a Treimii:

Să slăvim Treimea cu dreaptă credință, împreună cu Tatăl și cu Fiul, pe Duhul sfânt, pe o Dumnezeire Care este Unime în trei ipostasuri.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Maică și Fecioară te mărturisim noi credincioșii cu dreaptă cre-

dință, pe tine, ceea ce ai născut în chip de negrăit pe Hristos, Dumnezeuul nostru, pe Unul cel mult-Milostiv.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Cel ce Te-ai răstignit pe pin, pe cedru și pe chiparos, Fiule al lui Dumnezeu, sfințește-ne pe noi pe toți și ne învrednicește a vedea Patima Ta cea purtătoare de viață.

Irmosul:

Luminează-mă pe mine, cel ce «dis-de-diminează alerg către tine, «făcătoare de viață Cruce a lui «Hristos, și mă închin ție cu frică, «răsărindu-mi pururea zi de mântuire».

Cântarea a 6-a:

Irmos: Curățește-mă, Mântuitorule...

Înfigându-se Crucea în pământ, s-a făcut cădere demonilor, pe care văzând-o noi acum pusă înaintea cu slavă și sărutând-o, ne ridicăm din căderile păcatului.

Înălțându-Te pe Tine, Hristoase, ca pe un Împărat și Domn, sărutăm Crucea pe care ne-ai dăruit-o să ne fie ca un zid nesurpat, la înjumătățirea dumnezeiescului post, bucurându-ne.

Slavă...

Mari daruri dându-ne nouă tuturor, se vede Crucea Domnului cea pusă înaintea. Deci să ne apropiem, oamenilor, să luăm lumină inimii și sufletului.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Întărește-ne pe noi, Preacurată, ca să postim de toată răutatea, și

ne dă putere pururea să ne oprim de la faptele cele rele și viclene, ceea ce ești ocrotitoarea tuturor oamenilor.

Irmosul:

Curățește-mă, Mântuitorule, că «multe sunt fărâdelegile mele, și «Te rog ridică-mă dintru adâncul «răutăților; căci către Tine am «strigat, și mă auzi, Dumnezeuul «mântuirii mele».

CONDAC, glasul al 7-lea:

Nu mai păzește sabia cea de vâpaie ușa Edenului; că minunată stingere s-a făcut vâpăii prin lemnul Crucii; acul morții și biruința iadului s-au alungat; că de față ai stat, Mântuitorul meu, strigând celor din iad: Intrați iarăși în rai!

ICOS

Trei cruci a înfipt Pilat pe Golgota: două tâlharilor, și una Dătorului de viață, pe care a văzut-o iadul și a zis celor de jos: O, slugile mele și puterile mele, cine este Cel ce a înfipt piron în inima mea? Cu suliță de lemn m-a împuns fără de veste și mă rup. La cele dinlăuntru ale mele mă doare, pânțelele meu se chinuiește, simțirile-mi tulbură duhul; și mă silesc a lepăda din mine pe Adam și pe cei din Adam, care îmi sunt dați prin lemn; că lemnul iarăși îi duce în rai.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

De pogorârea lui Dumnezeu, focul s-a rușinat în Babilon «oarecând; pentru aceasta tinerii «în cuptor cu bucuros picior, ca «într-o grădină verde săltând, au

«cântat: Bine ești cuvântat Dum-
«nezeul părinților noștri».

Cel mai presus decât vremurile se arată sub vreme îmbrăcat în trup, și tămăduiește patimile noastre cele din toată vremea, pentru bunătatea Sa, în vremea postului în care este pusă înainte această dumnezeiască Cruce, sfințindu-ne pe noi.

Lăudăm, slăvim, ne închinăm și mărim, Doamne, puterea Ta, că ne-ai dat nouă robilor Tăi, dumnezeiasca Cruce, desfătare neîmpușnată și păzitoare sufletelor și trupurilor noastre.

Să nu mă arăți, Doamne, defăimat pentru răutăți în ziua hotărârii, nici să mă lepezi rușinat de la fața Ta; ci să Te înduri și să mă mântuiești cu cinstită Crucea Ta, ca un Preabun.

Slavă...

Îndulcind Moise apele cele amare cu lemnul, a închipuit harul tău, Cruce; că am scăpat cu puterea ta de amărăciunea patimilor. Pentru aceasta îndulcește-ne acum pe noi, care te sărutăm, într-un umilință sufletului.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Lărgeste strâmtorarea minții mele cu rugăciunea ta, Stăpână, ceea ce ai strâmtorat toate meșteșugirile potrivnicului, și mă povățuiește să merg pe calea cea strâmtă, spre lărgimea vieții, Maica lui Dumnezeu.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

De șapte ori cuptorul l-a ars nebunește prigonitorul pen-
«tru cinstitorii de Dumnezeu; iar

«văzându-i pe aceștia cu putere
«mai bună mântuiți, Făcătorului și
«Răscumpărătorului a strigat: Ti-
«neri binecuvântați-L, preoți lău-
«dați-L, popoare preaînălțați-L în-
«tru toți vecii».

Tras-a oarecând cu lemnul securea din râu dumnezeiescul Elisei, mai înainte însemnându-te de departe, Cruce preacinstită; că prin tine scoțându-ne din adâncul înșelăciunii la credința cea adevărată, ne învrednicim a te vedea în ziua de astăzi și a ne închina ție cu credință, culegând mântuire.

Mai înainte te-a însemnat de demult Iacov prea lămurit pe tine, preacinstită Cruce, prin binecuvântare; iar noi cu harul învrednicindu-ne a te vedea, ne apropiem toți cu credință neîndoită, și atingându-ne luăm binecuvântare din destul, luminare, mântuire și dezlegare de păcate.

Curățindu-ne cu fapte bune, să ne apropiem de înjumătățirea postului, veselindu-ne, și să sărutăm cu credință Crucea Domnului; ca îndreptându-ne cu puterea ei, să săvârșim călătoria cu bună dragoste și să ajungem luminați la dumnezeiasca Patimă.

A Treimii:

Firea cea de o ființă, cea împreună fără de început, cea împreună-veșnică, cea de un scaun și singură prin Sine, despărțită după Fețe, pe Tatăl cel nenăscut și pe Fiul și pe Duhul Sfânt, ființa cea nezidită și Dumnezeirea toți lăudând-o, O slăvim zicând: preoți binecuvântați-O, popoare preaînălțați-O pe Dânsa în veci.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Văzându-Te acum ca pe un Miel nevinovat răstignit și pironit pe Cruce de cei fără de lege, Fiul meu, Cel ce ești fără de început, mă sfășii la inimă și sunt cuprinsă de dureri ca o maică, strigat-a Preacurata; pe care o lăudăm cu glasuri fără încetare, după datorie într-unu toți vecii.

Tricântarea

Irmos: Pe tinerii cei binecredincioși...

Văzând făptura Patima Ta, a Celui ce ești fără patimă, a pătimitorului împreună cu Tine, îndelung-Răbdătorule; soarele s-a stins și pietrele s-au despicat, tot pământul s-a clătinat cu frică strigând: Pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preaînălțați într-unu toți vecii.

Îndurate Dumnezeul meu, ceartă fiarele cele cumplite din trestii, care mă zdrobesc înlăuntru, Mântuitorule, Cel ce ai răbdător ocară de necinste, bătut fiind cu trestia, Hristoase, vrând să cinstești pe toți cei ce au fost necinstiți, prin călcarea poruncii celei de demult.

Când îmi aduc aminte de înfricoșătoarea Ta judecată, prea drept Judecătorule, tremur și mă spăimântează; mă cutremur și mă tânguiesc, cugetând la lucrurile mele cele vrednice de osândă; pentru aceasta, Mântuitorule, să nu biruiească mulțimea răutăților mele milostivirea Ta cea multă.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Eu, ceea ce Te-am născut pe Tine fără dureri, răbd dureri într-un răstignirea Ta; mi se aprind toate cele

dinlăuntru, căci cu piroane ai fost pironit, cu sulița în coastă ai fost împuns, îndelung-Răbdătorule, a strigat Preacurata Fecioară. Pe care, ca pe Născătoarea de Dumnezeu, cu un glas să o lăudăm.

Altă Tricântare

Irmos: Toate lucrurile lui Dumnezeu...

Să izvorască munții dreptate în chip înțelegător, și dealurile să se veselească, văzând că astăzi ne închinăm lemnului Crucii, pe care îl preaînălțăm, Hristoase, în veci.

Harul Crucii este uimitor, că alungă taberele demonilor, dăruiind oamenilor ape de tămăduiri. Pentru aceasta Te lăudăm pe Tine, Hristoase în veci.

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Să lăudăm pe Tatăl cel fără de început și pe Fiul, împreună cu Duhul Sfânt, pe Treimea cea de o ființă o stăpânie și un Dumnezeu lăudând și cântând într-unu toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Toată limba pământenilor te laudă pe tine, Fecioară, că ai răsărit lumina cea neapropiată care luminează lumea, pe Hristos Dumnezeu, pe Care Îl preaînălțăm într-unu toți vecii.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Se bucură marginile pământului de închinarea Crucii Tale, Iubitorule de oameni. Îngerii în ceruri astăzi dănuiesc împreună cu noi lăudându-Te, Hristoase, în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm, și să ne închinăm Domnului, cântându-l și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Toate lucrurile lui Dumnezeu și «toată zidirea binecuvântați pe «Domnul, că oamenilor pe pământ «a răsărit lumina și toată lumea a «luminat și viață veșnică lumii a «dăruit; cântați-L popoare și-L «preaînălțați pe El în veci».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Spăimântatu-s-a de aceasta Cerul, și marginile pământului s-au minunat. Că Dumnezeu «S-a arătat oamenilor trupește, și «pântecele tău s-a făcut mai desfătat decât cerurile. Pentru aceea «pe tine, Născătoare de Dumnezeu, «începătoriile cetelor îngerești și «omenești te mărim».

Vindecat-ai, Preabunule, zdrobirea mea, pe Cruce oarecând ținându-Ți mâinile și picioarele cu piroane, Împărate al tuturor; și în coastă fiind împuns, cu oțet și cu fiere fiind adăpat, veselie tuturor, dulceața, slava și răscumpărarea cea veșnică.

Mai frumoasă ești decât safirul și decât aurul, și luminoasă ca soarele, dumnezeiască Cruce, că deși stai cuprinsă în loc, dar puterea ești înconjurată cu frică de puterile cele netrupești; și cu dumnezeieștile raze ale puterii tale luminezi până la marginile lumii.

Crucea este liman celor înviforați, călăuză și întărire celor rătați, slava lui Hristos, puterea apostolilor și a prorocilor, întări-

rea mucenicilor, scăparea tuturor oamenilor; pe aceasta văzând-o toți pusă în mijloc, cu înfrânare o sărutăm.

Când vei veni pe pământ să judeci lumea, pe care ai zidit-o, Doamne, mergând înaintea Ta oștile îngerești, și Crucea strălucind înaintea mai mult decât razele soarelui, atunci cu puterea ei să Te milostivești și să mă miluiești pe mine, cel care am greșit mai mult decât toți oamenii.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Fără stricăciune Te-am născut din pântece pe Tine, pe care Tatăl Te-a născut mai înainte de veci; și cum oameni stricăcioși Te sfâșie pe Tine, Fiule, și-Ți pătrund coasta cu sulița, mâinile și picioarele Îți pironesc fără omenie? Strigat-a Preacurata, pe care după vrednicie o mărim.

Tricântarea

Irmos: Tot neamul pământesc...

Cu lemnul Crucii ai stins Căpăia păcatului, Hristoase, și pironindu-Ți se mâinile, ai izbăvit din mâna protivnicului pe cel ce și-a întins neînfrânat mâinile spre mâncarea rodului, de a cărui mâncare numai, ai poruncit să se ferească, Hristoase mult-Milostive.

Învrednicește-ne să vedem curat Patima Ta, Hristoase, care a izvorât nepătimire tuturor oamenilor, trecând cu vederea păcatele noastre, ale celor ce ne închinăm fără patimă cinstitei Crucii Tale, și făcându-ne fii adevărați ai Învierii.

Cu Învierea Ta ne-ai înălțat pe noi cei căzuți în moarte, moartea

stricând; și ne-ai împăcat pe noi cu Părintele Tău, vărsându-Ți pentru noi sângele, Făcătorule de bine. Pentru aceasta Te slăvim ca pe un Dumnezeu izbăvitor, Atotputernic.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ceca ce singură ai născut Înțelepciunea lui Dumnezeu cea ipostatică, te rog înțelepțește-mă, ca să scap de uneltirile, cursele și nelegiuirile meșteșugitorului răutății, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, care nu știi de nuntă, scăparea cea tare a credincioșilor.

Altă Tricântare

Irmos: Pe Cel născut al tău...

Cinstitei Crucii Tale, pe care o Cînconjoară oștile îngerești, închinându-ne și noi, o mărim.

Lemnul cel neîntinat, prin care am luat viață, noi cei mai înainte morți, Crucea Mântuitorului să o mărim.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tatăl cel fără de început și pe Fiul cel împreună fără de început și pe Duhul cel de un scaun, pe Sfânta Treime o slăvim.

Și acum..., a Născătoare de Dumnezeu:

Maică ce nu știi de mire și Fecioară, toți, Preacinstită, te lăudăm, că fără de sămânță ai născut pe Ziditorul.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Pe cei ce s-au învrednicit a te vedea pe tine, Cruce a lui Hristos, și a te săruta, îndreptează-i să ajungă la preasfânta Patimă.

Irmosul:

Pe Cel născut al tău fără de sămânță, Născătoare de Dumnezeu «Preacurată, pe Hristos Dumnezeuul nostru, cu cântări fără încetare Îl «mărim».

Luminândeale Crucii

(cele de miercuri, pag. 348-349)

LA STIH O A V N Ă

Stihira zilei, glasul al 4-lea:

Cercetătorule al adevărului și cunoscătorule al celor ascunse, Doamne, pe fariseul, cel biruit de trufie și care cu virtuțile cele din fapte se îndreptătea, l-ai osândit; iar pe vameșul, care se ruga cu umilință și se osândea, l-ai îndreptat. Pocăinței acestuia și pe noi arată-ne râvnitori, Cel ce Te-ai răstignit pentru noi, și ne învrednicește de iertare, ca un iubitor de oameni (de două ori).

A Mucenicilor:

Cine nu se minunează, Sfinților Mucenici, văzând lupta cea bună cu care v-ați luptat? În ce chip cu trup fiind ați biruit pe vrăjmașul cel fără de trup? Pe Hristos mărturisind și cu Crucea întrarmându-vă. Pentru aceasta, după vrednicie v-ați arătat izgonitori ai demonilor, și păgânilor împotriva luptători; rugați-vă neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Astăzi Stăpânul făpturii și Domnul slavei, pe Cruce a fost pironit și în coastă a fost împuns, fiere și oțet a gustat, dulceța Bisericii! Cu cunună de spini a fost încununat, Cel ce acoperă cerul cu nori; cu haină de ocară a fost îmbrăcat

și peste obraz a fost lovit cu mână de țărână, Cel ce a zidit pe om cu mână; pe spate a fost bătut, cel ce îmbracă cerul cu nori; scuiări și biciuiri a luat, ocări și palme, și toate le-a răbdat pentru mine, cel osândit, Răscumpărătorul meu și Dumnezeu, ca să mântuiască lumea de înșelăciune, ca un milostiv.

Ceasul 1 și apolisul.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 6-lea:

Crucii Tale ne închinăm, Stăpâne, și sfântă Învierea Ta o lăudăm și o slăvim.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Iar El este îndurat, va curăți păcatele și nu-i va nimici (Ps. 77, 42).

Stih: Luați aminte, poporul meu, la Legea Mea (Ps. 77, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(XXIX, 13–23)

Acestea zice Domnul: «Poporul acesta se apropie de Mine cu gura și cu buzele Mă cinstește, dar cu inima este departe, căci închinarea înaintea Mea nu este decât o rânduială omenească învățată de la oameni. De aceea voi face pentru poporul acesta minuni fără seamăn. Înțelepciunea celor înțelepți se va pierde și istețimea celor isteți va pieri. Vai de cei ce ascund lui Dumnezeu taina planurilor lor, ca faptele lor să se facă la întuneric!

Vai de cei care zic: «Cine ne vede? Cine ne știe?». Ce stricăciune! Oare olarul poate fi socotit drept lut? Lucrul poate oare zice despre lucrător: «Nu m-a făcut el!». Vasul zice oare despre olar: «El nu pricepe»? Încă puțină vreme și Libanul se va schimba în grădină, și grădina va fi socotită pădure. În vremea aceea, cei surzi vor auzi cuvintele cărții și ochii celor orbi vor vedea fără umbră și fără întuneric. Cei smeriți se vor bucura întru Domnul și cei săraci se vor veseli de Sfântul lui Israel. Că apăsătorul nu va mai fi, cel batjocoritor va pieri, distruși vor fi cei ce pândeau să facă rău, cei care găseau vină oricui, pentru un cuvânt în fața lumii întind cursă judecătorului și pentru nimic răpesc dreptul celui cinstit. Pentru aceasta, Domnul, Care a răscumpărat pe Avraam, așa zice către casa lui Iacov: «De aici încolo, nu se va mai rușina Iacov și fața lui nu se va mai îngălbeni. Și atunci când vor vedea lucrul mâinilor Mele în mijlocul lor, sfinți-vor numele Meu, vor chema sfânt pe Sfântul lui Iacov și se vor teme de Dumnezeul lui Israel».

PROCHIMEN, glasul al 5-lea:

Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul nostru (Ps. 78, 9).

Stih: Dumnezeule, intrat-au neamurile în moștenirea Ta (Ps. 78, 1).

Și se face închinarea crucii, după apolisul ceasurilor, și se cântă stihirile, glasul al 2-lea: Veniți credincioșilor să ne închinăm... (caută-le înapoi, Duminică dimineața, pag. 324).

Apoi se ia cinstita cruce și se duce în Sfântul Altar.

S Â M B Ă T Ă

în a patra săptămână
a Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun 10 stihiri; se cântă stihira zilei, de două ori; apoi 4 martirice ale glasului și 4 din Minei.

Stihira, glasul al 7-lea, însuși glasul:

Făcând vrednicia sufletului meu roabă patimilor, m-am asemănat dobitoacelor și nu mă pot uita spre Tine, Preaînalte; ci plecându-mă în jos, Hristoase, ca vameșul mă rog strigând către Tine: Dumnezeule, milostivește-Te spre mine și mă mântuiește (de două ori).

Apoi 4 martirice din Octoih și 4 stihiri din Minei. Slavă..., a morților, a lui Ioan Damaschin. Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, cea întâi a glasului, dogmatica.

Vohod, Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

**Cel ce paști pe Israel, ia aminte!
Cel ce povățuiești ca pe o oaie pe Iosif (Ps. 79, 1).**

Stih: Cel ce șezi pe heruvimi, arată-Te înaintea lui Efraim și Veniamin și Manase (Ps. 79, 2).

De la Facere, citire:

(XII, 1-7)

După aceea a zis Domnul către Avram: «Ieși din pământul tău, din neamul tău și din casa tatălui tău și vino în pământul pe care ți-l voi arăta Eu. Și Eu voi ridica din tine un popor mare, te voi binecuvânta, voi mări numele tău și vei fi izvor de binecuvântare. Binecu-

vânta-voi pe cei ce te vor binecuvânta, iar pe cei ce te vor blestema îi voi blestema; și se vor binecuvânta întru tine toate neamurile pământului». Deci a plecat Avram, cum îi zisese Domnul, și s-a dus și Lot cu el. Avram însă era de șaptezeci și cinci de ani, când a ieșit din Haran. Și a luat Avram pe Sarai, femeia sa, pe Lot, fiul fratelui său, și toate averile ce agonisiseră ei și toți oamenii, pe care-i aveau în Haran, și au ieșit, ca să meargă în țara Canaanului și au ajuns în Canaan. Apoi a străbătut Avram țara aceasta de-a lungul până la locul numit Sichem, până la stejarul Mamvri. Pe atunci trăiau în țara aceasta Canaaneii. Acolo S-a arătat Domnul lui Avram și i-a zis: «Țara aceasta o voi da urmașilor tăi». Și a zidit Avram acolo un jertfelnic Domnului, Celui care i Se arătase.

PROCHIMEN, glasul al 2-lea:

Bucurați-vă de Dumnezeu, ajutorul nostru (Ps. 80, 1).

Stih: Cântați psalmi și bateți din timpane (Ps. 80, 2).

De la Pilde, citire:

(XIV, 15-26)

Om simplu crede toate vorbele; omul înțelept veghează pașii săi. Înțeleptul se teme și se ferește de rău, iar cel fără de minte își iese din fire și se simte la adăpost. Cel iute la mânie săvârșește nebunii, iar cel cumpănit se stăpânește. Cei nepricepuți au parte de nebunie, pe când cei înțelepți își stăpânesc simțirile. Cei răi se pleacă înaintea celor buni și cei nelegiuți stau la

porțile celor drepti. Săracul este disprețuit chiar și de prietenul lui, pe când prietenii celui bogat sunt fără de număr. Cel care nu bagă în seamă pe prietenul său săvârșește un păcat; iar cel ce se îndură de sărmani e fericit. Cu adevărat rătăcesc cei ce plănuiesc fără-delegea, iar cei ce cugetă la lucruri bune au parte de milostivire și de adevăr. Orice osteneală duce la îndestulare, iar cuvintele fără rost, la lipsă. Bogăția este o cunună pentru cei înțelepți; iar coroana celor nebuni este nebunia. Martorul drept scapă suflete, iar cel viclean spune numai minciuni. Întru frica lui Dumnezeu este nădejdea celui tare; fiii lui afla-vor (acolo) un liman.

Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite. Iar când nu este liturghie, se urmează rânduiala arătată în Vinerea din a doua săptămână, iar la stihavnă se pune stihira zilei, de mai sus, de două ori, apoi martirica și stihira Născătoare de Dumnezeu pe același glas (acestea două caută-le marți, a treia săptămână a Postului, la sfârșitul Utreniei, pag. 284).

SÂMBĂȚĂ LA UTRENIE

Aliluia, și Troparele glasului al 2-lea: Apostolilor, mucenicilor și prorocilor... (de două ori), Slavă..., Pomeneste, Doamne..., Și acum..., Maică sfântă... (vezi pag. 252-253) și Catisma a șaisprezecea.

Apoi Sedelnele martirice, din Octoih, ale glasului. După: Fericiți cei fără prihană... se cântă: Bine ești cuvântat, Doamne... Ceata sfinților a aflat izvorul...

Apoi se zice Sedealna morților, glasul al 5-lea: Odihnește, Mântuitorul nostru... Slavă... Și acum... Cel ce ai răsărit din Fecioară...

(Pentru aceasta caută la Sâmbăta din a doua săptămână, pag. 253).

CANOANELE

Canonul din Minei și al hramului și Patrucântarea după rânduială. Și se citesc Cântările din Psaltire.

PATRUCÂNTAREA

Alcătuire a lui Iosif.

Cântarea a 6-a, glasul al 4-lea:

Irmos: În noianul vieții...

Trecut-ați, Mucenicilor, hotarele trupului, suferind cu multă răbdare chinuri și dureri; pentru aceasta ușurați toată durerea și necazul celor ce vă laudă pe voi.

Oastea Sfinților Mucenici s-a adunat cu mare mulțime de îngeri, și se roagă Preasfântului Dumnezeu, ca să ne scape pe noi de mare mulțime de păcate, ca unii care au bineplăcut lui Hristos.

A morților:

Omorât fiind și adormind în mormânt, Hristoase, ai înviat morți, și celor ce au murit întru credință, le dai bogăție de bunătate, Hristoase, odihna cea cu toți sfinții.

A Născătoare de Dumnezeu:

Dumnezeu, Cuvântul lui Dumnezeu, căutând să îndumnezeiască pe om, S-a întrupat din tine, Preacurată, și se vede om; pe Acesta roagă-L neîncetat să aflăm noi milă în vremea judecății.

Altă Patrucântare

Alcătuire a lui Teodor, același glas:

Irmos: Cufundat în visorul păcatelor...

Necruțând trupul și sângele, sfinților, la tot chinul ați stat fără temere, netăgăduind pe Hristos. Pentru aceasta Hristos v-a trimis vouă cununi din cer.

Să întâmpinăm prăznuirea Mucenicilor, strălucind cu faptele bune, și să strigăm cu cântări de Dumnezeu insuflate: Voi sunteți cu adevărat luceferi pe pământ, Mucenici ai lui Hristos.

Slavă..., a Treimii:

Treime sfântă, pe Tine Te slăvesc, Fire fără de început, un Dumnezeu, un Domn, trei Fețe: a Tatălui și a Fiului și a Duhului; nenăscut, născut și purces, Același și pururea-veșnic.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fericită mireasă a lui Dumnezeu, cum ai născut fără de bărbat și ai rămas ca și mai înainte? Că ai născut pe Dumnezeu, minune înfricoșătoare. Deci roagă-L să mântuiască pe cei ce te laudă pe tine.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Tăierile mădularelor voastre văzându-le, vă veseliți de sângiurile voastre, bucurându-vă; deci rugați-vă îndelung Domnului pentru noi, Mucenici pururea cinstiți.

Stih: Sufletele lor întru bunătați se vor sălăslui și seminția lor va moșteni pământul.

Cel ce m-ai zidit din pământ, și mi-ai dat viață și mi-ai zis să mă întorc iarăși în pământ, odihnește pe robii Tăi, pe care i-ai luat, și-i ridică din stricăciunea morții, Doamne.

Irmosul:

Cufundat în viforul păcatelor, și «ca în pânțelele chitului fiind «ținut, strig către Tine cu proro-

«cul: Doamne, scoate viața mea «din stricăciune și mă mântuiește».

Condac, glasul al 8-lea: Cu sfinții odihnește, Hristoase... Icos: Tu singur ești fără de moarte... (caută la Sâmbăta din a doua săptămână, pag. 254).

Cântarea a 7-a:

Irmos: În vâpaia focului fiind tinerii...

Îmbrăcați fiind, Mucenicilor, Dumnezeuiește cu nestricăciunea, prin dezbrăcare de trupul cel stricăcios, acum stați luminați înaintea Celui ce a luat pentru noi trup din Fecioara cea nestricată; pentru aceasta îmbrăcați-mă în haină sfințită, pe mine cel rău dezgolit.

Cu înfrânare viețuind, adunarea purtătorilor de lupte, ne întărește pe noi să alergăm neîmpiedicați curgerea postului, de vreme ce aceștia au propovăduit pe Hristos în priveliște vitejește, și stând înaintea judecății purtând cununi, se veselesc duhovnicește cu îngerii.

A morților:

Prin rugăciunile Sfinților Tăi Mucenici, Dumnezeule, fă locuitori ai raiului pe cei ce au adormit întru credință, și-i învrednicește de lumina cea înțelegătoare, ca să strige Ție neîncetat: Bine ești cuvântat Dumnezeul părinților noștri.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine te rugăm, Fecioară, ceea ce ești singură bună, îmbunătățește-ne pe noi cei plini de răutate, și îndelung roagă pe Hristos, Cel ce este din fire bun, să săvârșim vremea postului făcând cele bune și laudându-L întru cântări.

Altă Patrucântare

Irmos: Cel ce ai grăit cu Moise...

Cel ce ai mărit pe toți sfinții Tăi, minunați făcându-i pe ei în lume prin minuni; bine ești cuvântat în veci, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri.

Prin tot felul de chinuri trecând, și neîngăduind să vă plecați genunchii lui Baal, ați luat cununile slavei de la Dumnezeu, Mucenici ai lui Hristos.

Slavă..., a Treimii:

Treime Căreia ne închinăm întru Unimea ființei, Părinte și Fiule și Duhule, păzește pe cei ce Te laudă pe Tine, Dumnezeuul părinților noștri.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară Maică Preacurată cu totul luminată, ceea ce singură ești mijlocitoare către Dumnezeu, nu înceta, Stăpână, a te ruga, să ne mântuiască pe noi.

Stih: Prin Sfinții care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dâșii.

Împăratului celui fără de moarte fiind ostași și arătând către Dânsul credință desăvârșită, v-ați vărsat sângele, Mucenicilor, pentru Dânsul.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Unde izvorăște lumina vieții Tale, acolo pune pe credincioșii robii Tăi, pe care i-ai mutat din cele vremelnice, Doamne, Dumnezeuul părinților noștri.

Irmosul:

Cel ce ai grăit cu Moise în «munte și chipul Fecioarei în rug «l-ai arătat, bine ești cuvântat «Dumnezeul părinților noștri».

Cântarea a 8-a:

Irmos: În văpaia focului fiind tinerii...

Luptători ai lui Hristos cei cu nume mare și cinstiți întru Dumnezeu, izbăviți pe toți cei ce laudă pomenirile voastre, de păcate mari și de chinurile cele de acolo, cu cele mai mari rugăciuni ale voastre către Dânsul.

Oaste a lui Hristos-Dumnezeu, sfântă, aleasă și tare cu adevărat, adunările Mucenicilor, sfințiți mintea și inima noastră întru aceste sfinte zile ale postului, cu sfintele voastre rugăciuni.

A morților:

Izbăvește, Doamne, de viermele cel chinuitor, de scrâșnirea dinților și de neluminatul întuneric cel mai din afară, pe toți pe care i-ai primit întru credință, și-i orânduiește unde strălucește lumina feței Tale, Hristoase, în veci.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, învrednicește-ne cu rugăciunile tale cele către Stăpânul, pe noi cei care am văzut cinstită Crucea lui Hristos, și din inimă ne-am închinat ei, să vedem și cinstitele Patimi, fiind curățiți de patimi.

Altă Patrucântare

Irmos: Pământul și toate...

O, ce neguțătorie preabună, cu care prin moarte ați aflat viața, sfințiți Mucenici ai lui

Hristos! Nicicum nu v-ați spăimântat de foc și de sabie, de ger și de fiare sălbatice, ci ați strigat: Pe Domnul lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Sus ceata îngerească, iar jos noi cei de pe pământ lăudăm, Mucenici ai lui Hristos, pătimirile cele înfricoșătoare și luptele bărbăției voastre, binecuvântând pe Domnul, lăudându-L și preaînălțându-L întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Lumină, viață și vieți, Te cinstesc pe Tine, Tatăl și pe Fiul și pe Duhul cel purces; o fire, trei Fețe, pe un Dumnezeu cântând: Te binecuvintez, Te laud, Doamne, și Te preaînălț întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cine dintre pământeni nu te va lăuda pe tine, neîntinată, precurată porumbiță? Că tu ai născut nouă Lumina cea mare, bogăția vieții, pe Iisus Mântuitorul, pe Care, cântând, Îl lăudăm ca pe un Domn și-L preaînălțăm întru toți vecii.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfînșii Săi, Dumnezeul lui Israel.

Luptele voastre cele minunate, Mucenicilor, slăvindu-le, binecuvântăm pe Făcătorul de bine și Dumnezeu, și ne închinăm Celui ce v-a întărit pe voi în priveliștea luptelor, și pe care Îl preaînălțăm întru toți vecii.

Stih: Sufletele lor întru bunătați se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Tu, Cel ce ești Domn și Dumnezeu al morții și al vieții, ridicând

pe cei ce s-au mutat întru dreaptă credință, pune-i în corturile drepților; ca să Te binecuvinteze, să Te laude pe Tine, Doamne, și să Te preaînălțe întru toți vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pământul și toate cele ce sunt pe «el, mările și toate izvoarele, cerurile cerurilor, lumina și întunericul, frigul și arșița, fiii oamenilor «și preoții, binecuvântați pe Domnul, și-L preaînălțați pe El în veci».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Că mi-a făcut mie mărire...

Cei ce sunteți luminători născuți, luptători ai lui Hristos, luminați gândurile noastre, și ne întăriți ca să facem luminatele și curatele voiri ale lui Dumnezeu.

Săbii vă vedeți a fi, care junghiați pe vrăjmași, viteji Mucenici ai lui Hristos. Izbăviți-ne deci de săgețile celui viclean, cu ocrotirile voastre.

A morților:

Odihnește, Îndurate, în sânurile lui Avraam pe robii Tăi, care s-au mutat de la noi întru credință, la Tine, Făcătorul tuturor cel prea bun.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Omoară zburdările trupului meu, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cu trup, mai presus de minte, și dă luminare gândului meu, Precurată, ceea ce ești norul luminii.

Altă Patrucântare

Irmos: Slăvim toți iubirea Ta...

Toți lăudăm pomenirile voastre, prealăudaților Mucenici, văzând primejdiile sfințitelor voastre lupte și, minunându-ne, slăvim pe Hristos.

Luptându-se Mucenicii, ziceau unul către altul: Să nu ne fie milă de trupurile noastre; veniți să murim pentru Hristos, ca să fim vii în tot veacul, dănuind fără de sfârșit.

Slavă..., a Treimii:

Treime, pe cei ce Te laudă pe Tine întru o fire, Părinte, Cel nenăscut, și Fiule, Cel ce Te naști, și Duhule, Cel purces, păzește-i cu mila Ta nevătămați.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, preacinstită curată, ceea ce ești lauda fecioriei, întărirea maicilor, oamenilor ajutoare și lumii bucurie, Marie, Maica și slujitoarea Dumnezeului nostru.

Stih: Prin Sfinții care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dâșii.

Ceată a Sfinților, primește rugăciunea mea, și, precum m-am învrednicit a săruta Crucea, rugați pe Hristos să mă învrednicească a mă închina și mântuitoarei Patimi.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Lasă, iartă, Îndurate, greșelile celor ce s-au mutat la Tine, iubitorule de oameni, și-i odihnește în

locașurile celor aleși; că Tu ești viața și învierea.

Irmosul:

Slăvim toți iubirea Ta de oa-
«meni, Hristoase Mântuitorul nos-
«tru, Cel ce ești lauda robilor Tăi
«și cununa credincioșilor; Care ai
«mărit pomenirea celei ce Te-a
«născut pe Tine».

Luminările ce sunt scrise la Sâmbăta din a doua săptămână, pag. 257.

LA LAUDE

Martiricele glasului, din Octoih.

LA STIHOAVNĂ

Podobnicele, alcătuire a lui Teofan, din Octoih

LA LITURGHIE

Psalmii Obedniței și Fericirile glasului; prochimenu zilei și al morților. Apostolul zilei, din Epistola către Evrei, și al morților, din Epistola întâi către Corinteni. Evanghelia zilei, de la Marcu, și a morților, de la Ioan.

CHINONICUL:

Bucurați-vă, dreptilor, întru Domnul; celor drepti se cuvine laudă.

Și al morților:

Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne, Aliluia.

Să se știe:

De se va întâmpla Buna-Vestire în Duminica a 4-a sau a 5-a, să se caute tipicul de la sfârșitul cărții, la litera L.

DUMINICA

A PATRA A SFÂNTULUI ŞI MARELUI POST, A SFÂNTULUI IOAN SCĂRARUL

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

După obișnuita Catismă, la Doamne strigat-am se cântă trei stihiri ale Învierii și patru ale lui Anatolie ale glasului de rând din Octoih, apoi trei stihiri ale Sfântului Ioan Scăraru, glasul al 8-lea:

Podobie: O, preaslăvită minune...

Părinte Ioane cuvioase, pururea ai purtat cu adevărat în gura ta înălțările lui Dumnezeu, cugetând cu multă străduință la cuvintele cele de Dumnezeu insuflate, preaînțeleptule, și cu harul cel ce izvorăște de acolo te-ai îmbogă-

țit făcându-te fericit, surpând sfaturile tuturor necredincioșilor.

Părinte Ioane slăvite, curățindu-ți sufletul cu izvoarele lacrimilor, și cu stările cele de toată noaptea înduplecând pe Dumnezeu, te-ai înălțat spre dragostea și frumusețea Lui, fericite; întru care după vrednicie te desfătezi acum, neîncetat bucurându-te cu cei ce s-au nevoit împreună cu tine, cuvioase, de Dumnezeu cugetătorule.

Părinte Ioane cuvioase, întrari-pându-ți gândul prin credință spre

Dumnezeu, ai urât nestatornicia tulburării celei lumești și, crucea ta luând-o, ai urmat Celui ce vede toate, rob făcând minții, cu deprinderile sihăstriei, trupul cel neînfrânat, prin puterea dumnezeiescului Duh.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Cuvioase părinte, ascultând glasul Evangheliei Domnului, ai părăsit lumea, bogăția și slava întru nimic socotindu-le. Pentru aceasta ai strigat tuturor: Iubiți pe Dumnezeu și veți afla har veșnic; nimic să nu cinstiți mai mult decât dragostea Lui, ca să aflați odihnă împreună cu toți sfinții, când va veni întru slava Sa. Cu ale căror rugăciuni, Hristoase, păzește și mântuiește sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, dogmatica glasului de rând din Octoih.

LA STIH OAVNĂ

Stihirile Octoihului.

Slavă..., a Cuviosului, glasul al 2-lea:

Pe cel pe pământ înger și în Ceruri om al lui Dumnezeu, podoaba cea frumoasă a lumii, desfătarea virtuților și a faptelor bune, lauda sihaștrilor, pe Ioan să-l cinstim. Că acesta, fiind sădit în casa lui Dumnezeu, a înflorit după dreptate, și ca un cedru în pustie, a înmulțit turmele lui Hristos, ale oilor celor cuvântătoare, întru cuvioșie și dreptate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu
— a Învierii, același glas:

O, minune, mai nouă decât toate minunile cele de demult! Că cine a

cunoscut să fi născut maică fără bărbat, și să poarte în brațe pe Cel ce cuprinde toată făptura? A lui Dumnezeu este voia, Cel ce S-a născut; pe Care ca pe un prunc, Preacurată, în brațele tale purtându-L, și îndrăznire, ca o Maică, la Dânsul câștigând, nu înceta a-L ruga pentru cei ce te cinstesc, ca să miluiască și să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Învierii; Slavă..., al Cuviosului, glasul 1:

Locuitor pustiului și înger în trup și de minuni făcător te-ai arătat, de Dumnezeu purtătorule, Părintele nostru Ioane; cu postul, cu privegherea și cu rugăciunea, cereștile daruri luând, vindecii pe cei bolnavi și sufletele celor ce aleargă la tine cu credință. Slavă Celui ce ți-a dat ție putere; slavă Celui ce te-a încununat pe tine; slavă Celui ce lucrează prin tine tuturor tămăduiri.

Sau acest tropar, al Sfântului, glasul al 8-lea:

Cu curgerile lacrimilor tale ai lucrat pustiul cel neroditor, și întru suspine din adânc ai făcut înșutit roditoare ostenele tale; te-ai făcut luminător, strălucind lumii prin minuni, Cuvioase Ioane, părintele nostru. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu — al Învierii, pe glasul troparului Sfântului.

Iar dacă va fi binecuvântarea pâinilor, se cântă numai troparul: Născătoare de Dumnezeu Fecioară... (de trei ori).

DUMINICĂ LA UTRENIE

După obișnuita rânduială a Utreniei din Duminicile Postului Mare, punem Canoa-nele: al Învierii și ale Născătoarei de Dum-nezeu pe 6, al Triodului pe 4 și al Sfântului pe 4.

C A N O N U L Triodului

Cântarea I, glasul al 5-lea:

Irmos: Mântuitorului Dumnezeu...

Stih: Miluiește-mă Dumnezeule, milu-
iește-mă!

Asemănatu-m-am, Hristoase, celui ce a căzut în mâinile tâlharilor, și am rămas mai mult mort din loviturile lor; așa și eu, Mântuitorule, sunt rănit de păca-tele mele.

Nu mă trece cu vederea pe mine, cel foarte neputincios, strigat-a tânguindu-se, Mântuitorule, cel ce a cheltuit bogăția Ta cu tâlharii; așa și eu mă rog: Milostivește-Te și mă mântuiește.

Tămăduindu-mă pe mine, cel ucis la minte cu rănile păcatelor, de tâlharii cei nedrepti și de gândurile cele viclene, Hristoase Mântuito-
rule, mântuiește-mă ca un mult-
Îndurat.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată, Maica lui Hristos, roagă neîncetat pe Dumnezeu, Cel ce S-a întrupat din tine, și din sân-
nurile Părintelui nu S-a depărtat, să mântuiască de toată nenoro-
cirea pe cei pe care i-a zidit.

Canonul Cuviosului

Alcătuire a lui Ignatie

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat...

Stih: Sfinte Cuvioase Părinte Ioane, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Cel ce te-ai înălțat de la grija Ccelor trupești la lumina cea fără materie și înțelegătoare, Ioane cuvioase, luminează-mă cu rugă-
ciunile tale cele către Domnul.

Hrănindu-te cu dulceața postu-
lui, ai lepădat amărăciunea desfă-
tărilor; pentru aceasta, părinte, îndulcești simțirile noastre, mai mult decât mierea și fagurele.

Slavă...

Suindu-te la înălțimea virtuților și scuipând dulcele râvnitoare de cele de jos, te-ai arătat dulceață de mântuire turmei tale, cuvioase pă-
rinte.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce în chip de negrăit ai năs-
cut Înțelepciunea și Cuvântul Tată-
lui, tămăduiește rana cea rea a su-
fletului meu, și durerea inimii mele o alină.

Catavasier:

Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a:

Irmos: Întărește-ne pe noi, Dumnezeule...

Călătorind pe calea vieții, Hris-
toase, m-am rănit cumplit de
tâlhari prin patimi; dar Te rog, ri-
dică-mă.

Jefuitu-mi-au mintea tâlharii și
m-au lăsat mai mult mort în rănile
păcatelor; dar vindecă-mă, Doamne.

Golitu-m-au patimile de porun-
cile Tale, Hristoase Mântuitorule,
și m-am rănit cu desfătărilor; dar
revarsă peste mine mila Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Roagă, Preacurată, neîncetat,
pe Cel ce a ieșit din coapsele tale,

să izbăvească de înșelăciunea diavolului pe cei ce te laudă pe tine, Mireasa lui Dumnezeu.

Alt Canon

Irmos: Tu ești întărirea...

Ai ars cu cărbunele sihăstriei
Aspinul patimilor, cuvioase,
și încălzești adunările călugărilor.

Te-ai făcut cu totul mir de sfințenie prin miresmele pustniciei, cuvioase, spre miros cu bună mireasmă lui Dumnezeu.

Slavă...

Cugetând la legile sihăstriei, ai înecat acum patimile, ca pe alți faraoni oarecând în izvorul lacrimilor tale.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Oprește tulburarea cea neconținută a gândurilor mele, Preacurată Maica lui Dumnezeu, îndreptându-mi mișcarea cea către Fiul tău.

SEDEALNA, glasul al 5-lea:

Podobie: De străina feciorie...

Ținând ca o armă de mântuire preacurată Crucea Ta, Mântuitorul nostru, prin ea strigăm Ție: Mântuiește-ne pe noi, Cel ce ai pățimit de bunăvoie pentru noi, Dumnezeuul tuturor, ca un mult-Milostiv.

Slavă..., a cuviosului, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat...

Întărind ca niște trepte virtuțile, spre cer te-ai suit cu adevărat luminând, prin dreapta credință, la adâncul cel nemăsurat al privirii la cele de sus, biruind toate pândirile demonilor, și păzești pe oameni de vătămarea lor, o Ioane,

scara virtuților; și acum te rogi, să se mântuiască robii tăi.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Cel ce șade pe scaun de heruvimi și petrece în sânurile Tatălui, ca pe scaunul Său cel sfânt șade trupește în sânurile tale, stăpână, împărățind așa Dumnezeu peste toate neamurile, și cu înțelegere Îi cântăm acum; pe Care roagă-L să mântuiască pe robii tăi.

Cântarea a 4-a:

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul Tău...

Tâlharii au furat lucrarea mea
cea dumnezeiască și m-au lăsat pedepsit, plin de răni.

Dezbrăcatu-m-au de poruncile Tale, Mântuitorule, gândurile mele cele nestatornice; pentru aceasta sunt rănit de greșeli.

Levitul, dacă m-a văzut rănit de bătăi, a trecut de mine, Mântuitorule; dar Tu mă mântuiește.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cu adevărat te slăvim pe tine, Născătoare de Dumnezeu, care nu știi de mire, și la limanul tău scăpăm noi credincioșii.

Alt Canon

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina...

Ca o livadă prea înmiresmată
și ca o grădină însuflețită a
virtuților ai înflorit cu postirea, cu care ai hrănit pe toți cei ce te cinstesc pe tine.

Legiuitor al vieții călugărești și dreptar prea blând sihaștrilor, ca pe Moise și ca pe David câștigându-te, părinte, după adevăr te fericiim.

Slavă...

Sădit fiind lângă apele înfrânării te-ai arătat, fericite părinte, viță bine înflorită, rodind strugurii dreptei credințe.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născut-ai nouă sub vreme pe Cel ce a strălucit mai presus de vremi din Tatăl, Maica lui Dumnezeu; pe Care roagă-L să mântuiască pe cei ce te laudă pe tine.

Cântarea a 5-a:

Irmos: Dis-de-diminează strig Ție...

Isuse, cercetează rănile sufletului meu, precum ai cercetat de demult pe cel ce a căzut în mâinile tâlharilor, și Te rog vindecă, Hristoase, durerea mea.

De biciuirea păcatelor cu durere a slăbit sufletul meu, Hristoase, și de aceea zac gol de dumnezeieștile virtuți, dar Te rog, mântuiește-mă.

Preotul și levitul cum m-au văzut n-au putut suferi rănile mele și au trecut pe lângă mine; dar Tu, ca un milostiv, acum mi-ai dat mântuire și m-ai izbăvit.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Nu mă trece, Te rog, cu vederea, Stăpâne, pe mine ticălosul, cel rănit la minte de tâlhari, ci Te milostivește, Mântuitorule, pentru rugăciunile celei ce Te-a născut.

Alt Canon

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat...

Stingând toate patimile cu Sroua nevoițelor tale, părinte fericite, din destul te-ai aprins cu focul credinței și al dragostei și

te-ai făcut sfeșnic al înfrânării, lumină a nepătimirii și fiu al zilei.

Strugurele credinței l-ai hrănit cu dumnezeiasca ta lucrare, părinte, în teascuri l-ai pus și l-ai stors cu ostenele nevoiței și, umplând paharul cel duhovnicesc al înfrânării, veselești inimile turmei tale.

Slavă...

Răbdând vitejește lovirile și rănilile de la vrăjmașii cei potrivnici, te-ai arătat stâlp al răbdării, întărind turma ta cu toiag dumnezeiesc și hrănind-o, fericite, cu pășunile și cu apa înfrânării.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Urmând graiurile buzelor tale, Preacurată, te fericim; că făcând în adevăr Domnul cu tine măriri, te-a mărit pe tine și te-a făcut cu adevărat Maică lui Dumnezeu, născându-Se din pântecul tău.

Cântarea a 6-a:

Irmos: Înconjuratu-m-a adâncul...

Întru patimi mi-am cheltuit viața cea dumnezeiască, Stăpâne, și fiind rău biciuit peste tot de greșeli, am scăpat la Tine și, Te rog, milostivește-Te spre mine.

Jefuitu-mi-au bogăția și m-au lăsat ca pe un mort tâlharii, răbindu-mi mintea cu patimile; dar Tu, îndurându-Te, mântuiește-mă, Doamne.

Dacă a văzut levitul durerea bătailor mele, nesuferindu-mi rănilile, a trecut pe lângă mine, dar Tu, Iubitorule de oameni, ai vărsat peste mine mila Ta cea bogată.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, rugul cel nears, munte și scara cea însuflețită, ușa cea cerească, după vrednicie te laudăm, Preacurată Marie, ceea ce ești lauda ortodocșilor.

Alt Canon

Irmos: Curățește-mă, Mântuitorule...

Luat-ai în suflet dumnezeiasca bogăție a Duhului, rugăciunea cea fără prihană, curăția, cinstea, privegherea neîncetată, ostenele postului, prin care te-ai cunoscut casă a lui Dumnezeu.

Nimicnicia materiei celei de jos ai trecut-o cu vederea, înțelepte, și cu rugăciune fără materie ți-ai înălțat gândul și te-ai arătat moștenitor odihnei celei de sus, pentru desăvârșirea vieții.

Slavă...

Cu sudorile pustnicești ai stins cu adevărat cărbunii săgeților vrăjmașului și, aprinzând focul credinței, ai ars freamătele necredinței eresurilor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Strălucit-a din Sion bunăcuviința Celui Preaînalt, îmbrăcându-Se cu îmbrăcăminte trupului din tine, prin negrăită unire, ceea ce nu știi de nuntă, și a luminat lumea.

C O N D A C, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătat-Te-ai astăzi lumii...

Întru înălțimea înfrânării te-a pus pe tine Domnul, ca pe o stea adevărată și nerătăcită, luminând marginile, învățătorule Ioane, părintele nostru.

I C O S

Casă a lui Dumnezeu te-ai făcut cu adevărat pe tine însuși, părinte, cu dumnezeieștile tale virtuți, împodobind lămurit, ca și cu niște aur strălucitor, credința, nădejdea și dragostea cea adevărată; așezând dumnezeieștile legi, nevoindu-te cu înfrânarea ca un fără de trup; înțelepciune, bărbăție și curăție câștigându-ți și smerenia prin care te-ai înălțat. Pentru aceasta te-ai și luminat cu rugăciunile tale neîncetate, și ai ajuns la locașurile cerești, învățătorule Ioane, părintele nostru.

S I N A X A R

LA DUMINICA A PATRA A POSTULUI
MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

(Trebuie să se știe că dacă va cădea Duminica aceasta în ziua de 30 martie, când se prăznuiește pomenirea cuviosului, se citește numai sinaxarul din Minei și se lasă acesta, deoarece e același sinaxar).

În aceeași zi, în Duminica a patra a Postului Mare, se face pomenirea Cuviosului Părintelui nostru Ioan Scărarul.

Acesta, pe când era de șaisprezece ani, fiind chemat de Dumnezeu, s-a adus pe sine jertfă cu totul sfântă, suindu-se în muntele Sinai. Apoi, după nouăsprezece ani, a plecat de aici, a luat calea isihiei și s-a așezat la o depărtare de cinci mile de Biserica Mare a muntelui Sinai, într-un loc numit Tolas. Aici a petrecut patruzeci de ani într-o înflăcărată dragoste de Dumnezeu, pururea fiind aprins de focul dragostei dumnezeiești. Mânca tot ceea ce-l făcea neprihănit față de sfatul evanghelic: puțin de tot, nu până la sațiu; dar și în asta înfrângea cu mare înțelepciune boldul mândriei. Și ce minte ar putea să spună izvorul lacrimilor lui? Se împărtășea de somn atât numai cât firea minții să nu-i vatăme privegherea. Tot drumul vieții sale

era o rugăciune neîntreruptă și o neasemnănată dragoste către Dumnezeu. Trăind prin toate aceste fapte mari în chip bineplăcut lui Dumnezeu, scriind *Scara*, alcătuind cuvinte de învățătură pline de folos sufletesc, s-a odihnit cu vrednicie în Domnul în anul 603, în vârstă de optzeci de ani, lăsând încă și alte multe scrieri.

Pomenirea lui se săvârșește la 30 martie. Dar se prăznuiește și azi, poate din pricină că de la începutul sfântului post de patruzeci de zile începe în chip obișnuit să se citească în sfintele mănăstiri *Scara* cuvintelor lui.

Pentru rugăciunile lui, Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmos: Preaînălțate Dumnezeule...

Tâlharii au căzut asupra mea, ticălosul, și, rănindu-mă, m-au lăsat ca pe un mort fără suflare; pentru aceasta mă rog Ție, Dumnezeule, cercetează-mă.

Jefuitu-mi-au mintea gândurile cele nestatornice și, cu patimile rănindu-mă, m-au lăsat mort într-o mulțime de greșelilor; dar vindecă-mă, Mântuitorule.

Dacă m-a văzut levitul chinându-mă în răni, nesuferind bubele, pentru nevindecarea lor, a trecut pe lângă mine, Mântuitorul meu; dar Tu însuși mă tămăduiești.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Tu m-ai mântuit, Cel ce Te-ai întrupat din Fecioară, vărsând peste rănilor mele mila cea bogată a îndurărilor Tale, Hristoase. Pentru aceasta pe Tine Te slăvesc.

Alt Canon

Irmos: Din Iudeea, mergând tinerii...

La verdeața împărăției celei de sus ți-ai hrănit, părinte, turma și, cu toiagul dogmelor alun-

gând fiarele eresurilor, ai cântat: Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvântat.

Intrat-ai la ospățul de nuntă cel de sus, al Împăratului Hristos, fiind îmbrăcat cu veșmânt vrednic de Cel ce te-a chemat; la care ai și șezut strigând: Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvântat.

Slavă...

Râu al înfrânării te-ai arătat, părinte, neudat fiind de păcate, încând gândurile și curățind spurcăriunea celor ce strigă cu credință: Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvântat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din pântecul tău a ieșit Domnul tuturor, Fecioară, întrupându-Se; pentru aceasta, cunoscându-te Născătoare de Dumnezeu, cu dreaptă credință strigăm Fiului tău: Dumnezeuul părinților noștri, bine ești cuvântat.

Cântarea a 8-a:

Irmos: Pe Tine, Făcătorule a toate...

De la tâlhari, de la gândurile mele, mi-am stricat viața, Mântuitorule, cu biciurile păcatelor; pentru aceasta, m-am golit de dumnezeiescul chip al Tău, al lui Dumnezeu celui iubitor de oameni; dar Tu milostivește-Te spre mine.

Venit-ai pe pământ din cele de sus, Mântuitorule, milostivindu-Te spre mine cel rănit tot de biciuirile păcatelor și ai turnat peste mine mila Ta, Hristoase îndurate.

Trupul și sufletul Tău, Stăpâne Mântuitorule, Ți-ai dat răscumpă-

rare pentru mine și m-ai mântuit pe mine, cel cu totul rănit cu răni netămăduite, de roiul păcatelor, ca un milostiv.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, Fecioară, care mai presus de minte ai născut pe Domnul din cuvânt dumnezeiesc-omenesc, și ai rămas fecioară, toate lucrurile și toată suflarea te binecuvântăm și te preaînălțăm întru toți vecii.

Alt Canon

Irmos: Pe Împăratul ceresc...

Stâlp însuflețit cu adevărat, și Schip al înfrânării câștigându-te pe tine, toți cinstim pomenirea ta, Părinte Ioane.

Mulțimea călugărilor se bucură, și saltă adunarea cuvioșilor și a dreptilor; că ai luat cunună după vrednicie împreună cu dâșii.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Fiind împodobit cu virtuțile, ai intrat în camera cea de nuntă a slavei celei nespuse, cântând laudă lui Hristos în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe cei ce au nevoie de ajutorul cel de la tine nu-i trece cu vederea, Fecioară, pe cei ce te laudă și te preaînălță întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmos: Isaie dănuiește...

Nepăzind poruncile Tale, Stăpâne, cu mintea mea intrând în patimile desfătărilor, am fost golit de har și pentru răni zac gol; pentru aceasta mă rog Ție, Mântuitorule, mântuiește-mă.

N-a putut levitul să șteargă rănil mele; ci ai venit Tu, Bunule, la mine cu milostivire și ai turnat peste mine mila îndurărilor Tale, Mântuitorule, ca un doctor prea ales tămăduindu-mă.

Ca Cel ce ești milostiv, îndurându-Te, Hristoase, m-ai mântuit pe mine, cel rănit de tâlhari cu bătai, și Ți-ai dat sufletul și trupul Tău, Mântuitorule, ca doi dinari, pentru a mea răscumpărare.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Mai presus de minte este nașterea ta, Maică a lui Dumnezeu, că zămislirea întru tine a fost fără de bărbat, și feciorește s-a făcut nașterea, că Cel ce S-a născut este Dumnezeu; pe Care slăvindu-L, pe tine, Fecioară, te ferim.

Alt Canon

Irmos: Pe cea curată...

Tămăduitor te-ai arătat de la Dumnezeu, fericite, celor ce zac întru păcate, și pierzător și izgonitor al duhurilor celor viclene. Pentru aceasta te ferim.

Părăsit-ai pământul, părinte, ca pe un locaș al stricăciunii, și te-ai sălășluit în pământul celor blânzi; și împreună cu dâșii te veselești, bucurându-te de desfătarea cea dumnezeiască.

Slavă...

Astăzi este zi de sărbătoare, care cheamă toate adunările sihaștrilor la dănțuire duhovnicească, la masă și la mâncare de viață nestricăcioasă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce S-a sălășluit în tine, ceea ce ești cu totul fără prihană, surpând pe ucigașul de oameni, care a amăgit dintâi pe începătorii neamului cu sfatul cel rău, născându-Se din tine, ne-a mântuit pe noi pe toți.

LUMINÂND A

A Învierii: Slavă..., a Cuviosului, glasul al 2-lea:

Podobie: Femei, auziți glasul...

Depărtatu-te-ai de desfătarea lumească, cuvioase, ca de ceva vătămător și, veștejindu-ți trupul cu nemâncarea, ai înnoit tăria sufletului și ai câștigat slavă cerească, vrednicule de laudă. Pentru aceasta nu înceta rugându-te pentru noi, Ioane.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Cu adevărat te mărturisim, stăpână, Născătoare de Dumnezeu, noi cei ce ne-am mântuit prin tine; că ai născut în chip de negrăit pe Dumnezeu, Cel ce a stricat moartea prin Crucea Sa, și la Sine a atras mulțimile cuvioșilor, cu care împreună te lăudăm, Fecioară.

LA LAUDE

Se pun opt stihiri și se cântă stihirile lui Anatolie din Octoih.

Apoi se cântă stihul: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit.

Și se cântă Idiomela, glasul 1:

Veniți să lucrăm în via cea de taină, făcând în ea roade de pocăință; nu ostenindu-ne cu mân-

cări și cu băuturi, ci cu rugăciuni și cu posturi săvârșind virtuțile. Că aceasta plăcând Stăpânului lucrului, dăruiește dinarul, prin care scapă sufletele de datoria păcatului, Unul Cel mult-Îndurat.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., Preabinecuvântată ești...

Doxologia mare. Apoi ecteniile și apolisul. Ceasul întâi și învățătura Sfântului Teodor Studitul și cealaltă rânduială, după obicei.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului, Apostolul zilei, din Epistola către Evrei, și altul al cuviosului, din Epistola către Efeseni. Evanghelia zilei, de la Marcu, și a cuviosului, de la Matei.

CHINONICUL

Lăudați pe Domnul din ceruri.
Aliluia

și

Întru pomenire veșnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.

LUNI

în a cincea săptămână

a Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

După Psalmul cel începător, la Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri: și se cântă patru stihiri de umilință, din Octoih, și ale Triodului podobnicele, alcătuire a lui Iosif, glasul al 3-lea:

Podobie: Mare este puterea Crucii...

Să arătăm, credincioșilor, Sosteneli mari în vremea postului, ca să dobândim mare laudă, cu mila Marelui Dumnezeu, izbăvindu-ne din văpaia gheenei.

Trecând acum înjumătățirea postului, să arătăm lămurit începerea slavei celei dumnezeiești și să ne sârguim cu căldură, să ajungem la sfârșitul viețuirii virtuose, ca să luăm desfătarea care nu îmbătrânește.

Altă stihiră, alcătuire a lui Teodor, glasul al 7-lea:

Podobie: Sub acoperământul tău...

Trecând înjumătățirea acestei sfințite călătorii a postului, să ne îndreptăm cu bucurie călătoria către viitor, ungându-ne sufletul cu untdelemnul facerii de bine; ca să ne învrednicim de Hristos Dumnezeu nostru și să ne închinăm și dumnezeieștilor Patimi și să ajungem și la înfricoșătoarea și Sfânta Înviere.

Și trei stihiri din Minei.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu din Minei.

Vohod. Prochimen, glasul al 8-lea: Să nu întorci fața Ta de la sluga Ta... (caută-l la Duminica lăsatului sec de brânză, seara, cu stihurile lui).

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 7-lea:

Aproape este Mântuitorul, Cel ce a sădit via și a chemat pe lucrători; veniți nevoitorii postului să ne bucurăm de plată, că dătătorul este bogat și îndurat. Puțin lucrând, vom câștiga milă sufletului.

Altă stihiră, alcătuire a lui Ștefan, glasul al 6-lea, însuși glasul:

Căzând Adam în tâlhăreștile gânduri i s-a furat mintea, ră-nindu-se la suflet, și a zăcut lipsit de ajutor. Nici preotul cel mai înainte de lege n-a luat seama la dânsul, nici levitul cel din lege nu s-a uitat la el, fără numai Tu, Dumnezeule, Cel ce ai venit nu din Samaria, ci din Născătoarea de Dumnezeu, Doamne, slavă Ție.

A Mucenicilor:

Mucenicii Tăi, Doamne, nu Te-au tăgăduit, nici nu s-au depărtat de la poruncile Tale; pentru rugăciunile lor miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca arhanghelii să laudăm, credincioșilor, cămara cea cerească, și ușa cea pecetluită cu adevărat: Bucură-te, cea din care a odrăslit nouă Mântuitorul tuturor, Hristos, Dătătorul de viață și Dumnezeu. Surpă, stăpână, pe vrăjmașii cei fără de lege, cu mâna ta, Preacurată, nădejdea creștinilor.

Și cealaltă rânduială, după obicei. La Pavcerniță se cântă slujba sfântului ce se va întâmpla în Joia Canonului mare.

LUNI LA UTRENIE

Cântările Treimice ale glasului de rând.

După întâia Catismă, se cântă Sedelnele cele de umilință din Octoih.

După a doua Catismă, aceste Sedelne, alcătuire a lui Iosif, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Vremea cea preafrumoasă a sosit, ziua cea vrednică de laudă a postului a strălucit; să ne

grăbim, fraților, a ne curăți, ca să ne arătăm curați Făcătorului, și să dobândim frumusețea Lui, pentru rugăciunile celei ce L-a născut pe El, singura curată între femei, Maica lui Dumnezeu.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu,
însăși podobia:

De frumusețea fecioriei tale și de prea luminată curăția ta Gavriil mirându-se, a strigat ție, Născătoare de Dumnezeu: Ce laudă vrednică voi aduce ție? Ce te voi numi pe tine? Nu mă pricep și mă minunez! Pentru aceasta, precum mi s-a poruncit, strig ție: Bucură-te, ceea ce ești plină de har!

După a treia Catismă, Sedealna,
glasul al 7-lea:

Podobie: Doamne, noi suntem...

Doamne, Cel ce ne-ai dat să ajungem ziua de astăzi, sfânta săptămână care strălucește luminat, mai înainte de minunata înviere a lui Lazăr din morți, învrednicește-ne pe noi, robii Tăi, să umblăm în frica Ta, săvârșind toată vremea postului.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu,
același glas:

Mai cinstită ești decât slăviții heruvimi, Preasfântă Fecioară; că aceia, nesuferind dumnezeiasca putere, slujesc acoperindu-și fețele cu aripile; iar tu, văzându-L cu ochii tăi, porți pe Cuvântul întrupat; pe Care neîncetat roagă-L pentru sufletele noastre.

Psalmul 50.

CANOANELE

Canonul din Minei și Tricântarea, alcătuire a lui Iosif, și se citește Cântarea întâi din Psaltire.

TRICÂNTAREA

Cântarea I, glasul al 3-lea:

Irmos: Cel ce a împreunat apele...

Arând gândurile noastre cu dumnezeiescul plug al sfântului post, să rodim spic de virtuți, ca să nu flămânzim în veci, îndulcindu-ne cu desfătarea cea fără cheltuială și veselindu-ne.

Patimi de mulți ani port înlăuntru, care întunecă ticălosul meu suflet; cad dar cu inimă umilită la puterea Ta cea mai presus de vreme și nebiruită, Cuvinte al Tatălui cel fără de început, și mă rog, îndură-Te și mă mântuiește.

Postul cel preabun hrănește inimile, îngrășând gândurile cele plăcute lui Dumnezeu și, uscând adâncul patimilor, curățește cu ploile umilinței pe cei ce aduc laudă cu credință Atotțiitorului.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Curată, ceea ce ești cu multe numiri, bucură-te, Preasfântă Fecioară Marie, Născătoare de Dumnezeu, lauda credincioșilor, izbăvirea din blestem, scară cerească, minune necuprinsă cu mintea, rugul cel nears și pământul cel nelucrat.

Altă Tricântare

Alcătuire a lui Teodor,
glasul al 7-lea:

Irmos: Să cântăm Domnului...

După ce ne-am închinat Lemnului celui purtător de viață, să mergem mai departe pe calea

postului, spre Patima lui Hristos, bucurându-ne.

Urmând lui Hristos, să ne lepădăm de lume și să luăm Crucea pe umeri, asemănându-ne dumnezeieștilor Lui Patimi.

Slavă..., a Treimii:

Să lăudăm toți o Dumnezeire mai presus de ființă, în trei Fete, pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul Sfânt.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Iisus Mântuitorul, pe Care L-ai născut necuprins de minte, necunoscând stricăciune, fă-L îndurat, Curată, acum spre robii tăi.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Când vei veni întru slavă, cu îngerii, ca să judeci toate, învrednicește-ne să dăm răspuns bun, Hristoase.

Irmosul:

Să cântăm Domnului, Celui ce a «cufundat toată puterea lui Fa-
«raon în mare, cântare de biru-
«ință, căci cu slavă S-a preaslăvit».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Cuptorul Babilonului...

Atras fiind de amăgirile vătă-
mătoare ale șarpelui, și în-
șelându-mi-se mintea în toate zi-
lele, adaug rânii mele rană, Mân-
tuitoarele; pentru aceasta strig
către Tine: Doctorul bolnavilor,
întoarce-mă și mă mântuiește.

Postind Elisei odinioară și întă-
rindu-se adevărat cu duhul, a în-
viat pe fiul șunamitencei, iar noi
fiind omorâți de dulcele patimi-
lor, să înviem, credincioșilor, cu
postul cel de viață aducător.

Pe niniviteni, care s-au pocăit de
demult cu plângere și cu post, i-ai
mântuit, Doamne, Iubitorule de
oameni, ca un milostiv. Și spre noi,
care nu ne pricepem a ne mărtu-
risi Ție prin fapte, milostivește-Te
cu mila Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Rugămu-ne ție, Preacurată cu
totul fără prihană, ceea ce ai ră-
mas după naștere nestricată: Scoate
din stricăciune pe robii tăi, care
cântă cu credință întru o unire a
sufletului: Bindecuvântați lucrurile
Domnului pe Domnul.

Altă Tricântare

Irmos: Pe Domnul cel înfricoșător...

Tinându-ne, cu ajutorul lui
Dumnezeu, de țința înfrâ-
nării, să alergăm tinerește, credin-
cioșilor, spre vremea ce a mai
rămas a sfântului post, ca să ne
încununăm.

Văzând nerodirea sufletului meu
celui tare bolnav, mai îngăduie,
Hristoase, și nu mă tăia, ca pe
smochinul cel blestemat.

A Treimii.

Bindecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe
Sfântul Duh, Domnul.

Treime singură stăpânitoare și
Unime în trei ipostasuri, Părinte și
Fiule și Duhule, izbăvește pe cei ce
Te laudă pe Tine, din toate încer-
cările și primejdiile.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, muntele lui Dum-
nezeu; bucură-te, făclie pururea
luminoasă; bucură-te, cerul cel

nou; bucură-te, minte strălucitoare; bucură-te, întru tot lăudată.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Gândind la întrebarea Ta, Hristoase, cea înfricoșătoare, mă îngrozesc, mă cutremur și strig: Cel ce ai nemăsurată mare milă, mântuiește-mă pe mine ticălosul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Domnul cel înfricoșător «heruvimilor și minunat serafimilor și Făcător al lumii, preoți, creștincioși și duhurile dreptilor, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți «vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Minune nouă...

Dumnezeiesc pahar de umilință umplând acum harul postului lămurit, cheamă pe toți credincioșii, strigând cu veselie: Veniți de vă desfățați lepădând beția patimilor, ca să vă învredniciți de mângâierea ce va să fie.

Aproape este judecata, ia aminte, suflete! Îngrijește-ți cugetul și lucrează bine, păstrându-te pururea neosândit. Că de ne-am judeca pe noi înșine aici, nicidecum nu am fi osândiți acolo, unde se osândesc cei vinovați fără de martori.

Începătorii, Puteri, Scaune, Serafimi, Domnii, Stăpânii, Heruvimi, Îngeri și Arhangheli, rugați pe Dumnezeu, ca să săvârșim noi vremea postului, făcând cele plăcute Lui, și să dobândim laudă ca niște slugi bineplăcute Lui.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Primește, Hristoase, pe ceea ce Te-a născut pe Tine, care se roagă Ție pururea, Mântuitorule, împreună cu mucenicii, cu prorocii și cu toți cuvioșii, pentru robii cei ce Te-au mâniat cu păcatele, pe Tine Stăpânul cel singur iubitor de oameni și făcătorul tuturor, de Care se cutremură cetele cerești.

Altă Tricântare

Irmos: Pe ceea ce este mai presus...

Trecând plutirea cea lină a postului cu vântul Duhului, să ne rugăm ca să ajungem la limanul Patimilor lui Hristos.

Asemănându-mă cananeencei strig Ție: Miluiește-mă, Dumnezeuule, Fiul lui David, și tămăduiește sufletul meu cel bolnav, ca pe fiica aceleia.

Slavă..., a Treimii:

Firea Dumnezeirii, Unimea cea una și întreită după cele trei Fete, pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul cu cântări să slăvim.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai zămislit în pântec pe Cuvântul cel necuprins, și L-ai născut cu trup fără de sămânță, roagă-L îndelung să mântuiască sufletele noastre.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Cel ce ai îndreptat pe vameșul, care a strigat Ție: Miluiește-mă, fii milostiv și mie păcătoșului, Judecătorule al tuturor, iertându-mi greșelile.

Irmosul:

Pe ceea ce este mai presus de
«fire maică, și după fire fecioară,
«pe cea una între femei binecuvân-
«tată Născătoare de Dumnezeu, cu
«laude să o mărim».

Luminânda glasului ce va fi de rând,
de trei ori

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea:

Eu, Stăpâne al tuturor, asemă-
natu-m-am celui ce a căzut între
tâlhari, căzând în păcatele mele, și
am fost rănit de ele fără milă; dar
nu mă lăsa nevindecă, Cel ce ai
venit nu din Samaria, ci din prea-
curata Fecioară; Iisuse, numele cel
mântuitor, miluiește-mă (de două ori).

A Mucenicilor:

Ce vă vom numi pe voi, sfinți-
lor? Heruvimi, că întru voi S-a
odihnit Hristos; serafimi, că neîn-
cetat L-ați preaslăvit; înger, că de
trup v-ați lepădat; sau puteri, că
lucrați cu minunile? Multe sunt
numirile voastre, dar mai mari sunt
darurile; rugați-vă să se mântuiască
sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de
Dumnezeu:

Cele cerești te laudă pe tine,
ceea ce ești plină de har, Maică
nenuntită, și noi slăvim nașterea ta
cea de neurmat, Născătoare de
Dumnezeu; roagă-te să se mântu-
iască sufletele noastre.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 3-lea:

Scoală-Te, Doamne, și ne aju-
tă nouă, pentru că s-au ridi-
cat împotriva noastră fărădelegile
noastre; că Tu ești Tatăl nostru,
afară de Tine pe altul nu știm.

Slavă... Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Altarele Tale, Doamne al puteri-
lor, Împăratul meu și Dumnezeu
meu (Ps. 83, 4).

Stih: Cât de iubite sunt locașurile Tale,
Doamne al puterilor (Ps. 83, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(XXXVII, 33–XXXVIII, 6)

Așa grăiește Domnul către regele
Asiriei: «Nu va intra în această
cetate și nu va arunca nici o să-
geată. Nu va porni împotriva ei cu
scut și nu o va înconjura cu valuri.
Pe calea pe care a venit se va în-
toarce și nu va intra în cetatea
aceasta, zice Domnul. Apăra-voi
cetatea aceasta și o voi scăpa pen-
tru Mine și pentru David, sluga
Mea!». Și a ieșit îngerul Domnului
și a bătut în tabăra Asiriei o sută și
cincizeci de mii; iar dimineața, la
sculare, toți erau morți. Atunci
Sanherib, regele Asiriei, a ridicat
tabăra și a plecat și s-a oprit la
Ninive. Și pe când el se închina în
templul lui Nisroc, dumnezeul său,
Adramelec și Sarețer, feciorii lui,
l-au lovit cu sabia și au fugit în ți-
nutul Ararat. Iar în locul lui, a
domnit fiul său Asarhadon. În vre-
mea aceea Iezechia s-a îmbolnăvit
de moarte. Și a intrat la el Isaia,

fiul lui Amos, și i-a zis: «Așa grăiește Domnul: Pune rânduială în casa ta, că nu vei mai trăi, ci vei muri». Atunci s-a întors Iezechia cu fața la perete și s-a rugat Domnului: «O, Doamne! Adu-Ți aminte că am umblat înaintea Ta întru credincioșie și cu inimă curată, săvârșind ceea ce este plăcut înaintea ochilor Tăi!». Și a izbucnit Iezechia în hohote de plâns. Și a fost cuvântul Domnului către Isaia, zicând: «Du-te și spune lui Iezechia: Așa grăiește Domnul Dumnezeul lui David, tatăl tău: Ascultat-am rugăciunea ta, văzut-am lacrimile tale, iată voi adăuga la viața ta încă cincisprezece ani. Și din mâna regelui Asiriei te voi izbăvi pe tine și cetatea aceasta o voi ocroti».

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Arată-ne nouă, Doamne, mila Ta și mântuirea Ta dă-ne-o nouă (Ps. 84, 7).

Stih: Bine ai voit, Doamne, pământului Tău; întors-ai robimea lui Iacob (Ps. 84, 1).

M A R Ț I

în a cincea săptămână
a Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, LUNI SEARA

În locul Catismei a optsprezecea, se citește Catisma a zecea de rând.

La Doamne, strigat-am..., se pun 6 stihiri și se cântă 3 stihiri ale Triodului și 3 de la Minei.

Stihirile Triodului, alcătuire a lui Iosif, glasul al 3-lea:

Podobie: În chipul Crucii, Moise...

Cel ce ne-ai dat vremea postului ca să ne întoarcem și să fim vii, și să nu pierim nicidecum, Cuvinte al lui Dumnezeu, învrednicește-ne pe toți să ne facem bineplăcuți Ție, și cu umilință fierbinte să-Ți slujim, Hristoase, ca femeia păcătoasă cea înțeleaptă, care, pentru mir și pentru vărsarea lacrimilor celor fierbinți, oarecând, a luat iertare de greșeli.

Ca orbul strig Ție din inimă: Fiul lui Dumnezeu, luminează ochii inimii mele; ca și cananeeanca cea credincioasă plâng înaintea Ta: Miluiește-mă, Îndurate! Că am suflet îndrăcit de poftă, pe care apărându-l de întunericul patimilor, fă-l să viețuiască curat de acum înainte, ca să slăvesc bunătatea Ta cea multă.

Altă stihiră, alcătuire a lui Teodor, glasul al 2-lea:

Podobie: De Dumnezeu chemată...

Harul cel luminat de Dumnezeu al postului, astăzi strălucindu-ne nouă mai luminat decât soarele, luminează sufletele noastre, alungând patimile păcatului ca pe niște nori. Pentru aceasta să alergăm cu bucurie toți cuprinzându-l și bucurându-ne, să săvârșim dumnezeiasca lui călătorie; și cu dânsul întru veselie ospătându-ne, să strigăm lui Hristos: Sfînțește, Bunule, pe cei ce-l săvârșesc cu credință.

Și 3 stihiri din Minei

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu din Minei.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Povățuiește-mă, Doamne, pe calea Ta și voi merge întru adevărul Tău (Ps. 85, 10).

Stih: Pleacă, Doamne, urechea Ta și mă auzi, că sărac și necăjit sunt eu (Ps. 85, 1).

De la Facere, citire:

(XIII, 12-18)

Avram a rămas să locuiască în pământul Canaan, iar Lot s-a sălășluit în cetățile din ținutul Iordanului și și-a întins corturile până la Sodoma. Iar oamenii Sodomei erau răi și tare păcătoși înaintea Domnului. Deci a zis Domnul către Avram, după ce s-a despărțit Lot de dânsul: «Ridică-ți ochii și, din locul în care ești acum, caută spre miazănoapte, spre miazăzi și răsărit și spre mare, că tot pământul, cât îl vezi, ți-l voi da ție și urmașilor tăi pentru vecie. Voi face pe urmașii tăi mulți ca pulberea pământului; de va putea cineva număra pulberea pământului, va număra și pe urmașii tăi. Scoală și cutreieră pământul acesta în lung și în lat, că ți-l voi da ție și urmașilor tăi pentru vecie». Și ridicându-și Avram corturile, a venit și s-a așezat la stejarul Mamvri, care este în Hebron; și a zidit acolo un jertfelnic Domnului.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Domnul iubește porțile Sionului, mai mult decât toate locașurile lui Iacov (Ps. 86, 1).

Stih: Temeliile lui sunt pe munții cei sfinți (Ps. 86, 1).

De la Pilde, citire:

(XIV, 27-XV, 4)

Frica de Dumnezeu este un izvor de viață, ca să putem scăpa de cursele morții. Strălucirea unui rege se sprijină pe mulțimea popoului, iar lipsa de supuși este pieirea prințului. Cel încet la mânie este bogat în înțelepciune, iar cel ce se mânie degrabă își dă pe față nebunia. O inimă fără patimă este viața trupului, pe când pornirea pătimașă este ca un cariu în oase. Cel ce apasă pe cel sărman defaimă pe Ziditorul lui, dar cel ce are milă de sărac Îl cinstește. Cel fără de lege este răsturnat de răutatea lui, iar cel drept găsește scăpare în neprihănirea lui. Înțelepciunea sălășluiește în inima celui înțelept, iar în inima celor nebuni nu se arată. Dreptatea înalță un popor, în vreme ce păcatul este ocară popoarelor. Bunăvoința regelui este pentru sluga înțeleaptă, iar mânia, lui pentru cel ce îi face rușine. Un răspuns blând domolește mânia, iar un cuvânt aspru atâță mânia. Limba celor înțelepți picură știință, iar gura celor nebuni revarsă prostie. Ochii Domnului sunt pretutindeni, veghind asupra celor buni și asupra celor răi. Limba dulce este pom al vieții, iar cel ce-și păzește limba se va umple de Duh.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 7-lea:

Ca cel ce a căzut între tâlhari și a fost rănit, așa am căzut și eu pen-

tru păcatele mele, și sufletul meu este rănit. Către cine voi scăpa să mă tămăduiesc, fără numai către Tine, vindecătorul sufletelor și al trupurilor? Varsă peste mine, Dumnezeule, mila Ta cea mare.

Altă stihiră, glasul al 4-lea:

Alunecând de la desfătarea și îndulcirea cea dintâi a raiului, pentru călcarea poruncii, am căzut în viață necinstită; că dezbrăcându-ne de petrecerea cea cuvioasă și lăudată a virtuților, am căzut în păcate, ca între niște tâlhari, și suntem mai mult morți, abătându-ne de la mântuitoarele Tale învățături. Ci Te rugăm pe Tine, Stăpâne, Cel ce Te-ai arătat din Maria, și ai primit pătimiri fără de patimă, leagă rănile noastre cele pricinuite de păcate, și varsă peste noi milostivirea Ta cea neasemănată, și purtarea Ta de grijă cea tămăduitoare, ca un iubitor de oameni.

A Mucenicilor:

Cel ce ai primit răbdarea sfinților mucenici, primește și de la noi laudă, Iubitorule de oameni, dăruindu-ne nouă cu rugăciunile lor mare milă.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Păzește pe robii tăi, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, de toate primejdiile, ca să te slăvim pe tine, nădejdea sufletelor noastre.

MARȚI LA UTRENIE

Cântările Treimice.

Apoi se citesc Catisme: a unsprezecea, a douăsprezecea și a treisprezecea.

După întâia Catismă, se zice Sedelnele cele de umilință, din Octoih, și a Născătoarei de Dumnezeu.

După a doua Catismă, se cântă aceste Sedelne, alcătuire a lui Iosif, glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Cu căldura credinței, prin înfrânare, să ardem patimile neînfrânării, și să fugim de prăpastia păcatului, și cu pâraiele lacrimilor noastre să stingem văpaia cea veșnică, strigând: Greșit-am Ție, Preabunule! Milostivește-Te și ne dăruiește nouă mare milă.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce tu singură ai fost cort dumnezeiesc al Cuvântului, Preacurată Fecioară Maică, întrecând pe îngeri cu curăția, curățește-mă prin rugăciunile tale cu dumnezeieștile ape, pe mine cel ce pământ făcându-mă, m-am întinat cu păcatele trupului mai mult decât toți, dăruindu-mi, Preacinstită, mare milă.

După a treia Catismă, se zice această Sedeală, alcătuire a lui Teodor, glasul al 2-lea:

Podobie: Preabinecuvântată ești...

Preaslăvit este harul cinstuitului post: prin el Ilie prorocul a aflat car de foc, Moise a luat tablele Legii, Daniel s-a făcut minunat, Elisei a înviat pe mort, tinerii au stins focul, și fiecare prin el se face al lui Dumnezeu. Deci cu acesta desfătându-ne să strigăm: Bine ești cuvântat, Hristoase Dumnezeul nostru, Cel ce bine ai voit așa, slavă Ție.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Rugăciunea ta cea nebiruită câștigând-o în nevoi, scap în chip minunat mai presus de nădejde de cei ce mă necăjesc, o, Maica lui Dumnezeu! Că totdeauna întâmpini dinainte pe cei ce se roagă ție cu credință și sfărâmi dese încercări ale vrăjmașilor. Pentru aceasta cu mulțumită strig către tine: Primește, stăpână, aceste scurte mulțumiri, pentru că-mi ești întru toate ajutoare, Fecioară.

CANOANELE

Canonul din Minei și această Tricântare, alcătuire a lui Iosif. Și se citește Cântarea a doua din Psaltire.

TRICÂNTAREA

Alcătuire a lui Iosif

Cântarea a 2-a, glasul al 3-lea:

Irmosul:

Ia aminte pământule și cerule,
și ascultă graiurile mele, că
«voi grăi celor de pe pământ minunile lui Dumnezeu».

Să ne ridicăm ca și cu niște aripi sufletele, cu rugăciuni neîncetate și cu înfrânarea și cu vederea duhovnicească, spre dragostea cea dumnezeiască.

Fugind de frigul neînfrânării, să ne încălzim toți cu căldura înfrânării, întru dumnezeiescul Duh.

Prin sarea dumnezeieștilor virtuți, lepădând putreziciunea păcatului, suflete, alipește-te de Dumnezeu.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Odihnitu-S-a Hristos întru tine, ceca ce ești singură binecuvântată, și a purtat trupul Său cel din tine.

Altă Tricântare, glasul al 2-lea:

Alcătuire a lui Teodor

Irmos: Luați aminte, popoare...

Post curat, rugăciuni, lacrimi, gândire de cele dumnezeiești, și toată altă virtute agonisind, să le aducem acum lui Dumnezeu Stăpânului.

Eva roabă s-a făcut pentru rod; vezi, suflete al meu, să nu te amăgești și tu, de te va ispiți șarpele cândva, sfătuindu-te să mănânci roadele plăcerii.

Slavă..., a Treimii:

Slăvesc trei Fețe ale unui chip, pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul; o stăpânie a Dumnezeirii, o Împărăție a tuturor și o strălucire.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nașterea ta, Preacurată, este uimitoare, că Cel ce a făcut pe om Dumnezeu este, Care S-a născut fără început din Tatăl, și din tine, mai pe urmă, fără de bărbat S-a zămislit.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Pe ceea ce-i curgea sânge ai tămăduit-o cu atingerea de marginea hainei Tale, Hristoase al meu; fă-mă sănătos de patimi și pe mine, care mă ating cu credință de mila Ta.

Irmosul:

Luați aminte, popoare, la minunile lucrurilor puterii Mele celei

«dumnezeiești, și întru aceasta
«veți cunoaște, că Eu singur sunt
«Dumnezeul tuturor».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Pe Cel ce este slăvit...

Într-ascuns pândindu-mă în
toate zilele, cel viclean caută să
mă prindă și să mă facă mâncare
lui. Izbăvește-mă de răutatea aces-
tuia, Mântuitorule, Cel ce ai mân-
tuit pe Iona din chit.

Prin post curățindu-ne, să ne su-
im în muntele virtuților, și să auzim
lămurit ce va grăi nouă Dumnezeu.
Că va grăi pace și luminare și
tămăduire de zdrobirile sufletești.

Orbindu-mă în toate zilele cu în-
tunecarea păcatelor, nu pot cu-
noaște minunile Tale, Doamne.
Pentru aceasta, deschide-mi ochii
inimii mele, Iisuse, Dătătorule de
lumină.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cu picăturile îndurărilor tale,
spală întinăciunile cele pătimase
ale inimii mele, pururea Fecioară
neîntinată, dăruindu-mi izvoare
aducătoare de lacrimi, spre cu-
rățirea sufletească.

Altă Tricântare

Irmos: Pe Domnul, Cel ce a răcorit...

Focul nu se va stinge și vier-
mele nu se va sfârși; teme-te
de amenințare, o, suflete al meu,
slujind lui Hristos, ca să afli desfă-
tare, acolo unde este locuința tutu-
ror celor ce se veselesc.

Ridică, Te rog, sufletul meu cel
aprins de arșița poftelor, prin atin-
gerea Ta, ca pe soacra lui Petru, ca
să se afle slujindu-Ți cu plăcere,
mărturisindu-Te întru toți vecii.

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe
Sfântul Duh, Domnul.

Pe Tatăl cel pururea veșnic și
fără început să-L lăudăm credin-
cioșii și pe Fiul cel împreună fără
început, și pe Duhul, Cel ce împre-
ună strălucește din Tatăl, Fețe ce
sunt de o ființă ale unei Stăpânii și
Puteri atotputernice.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Marie, ceea ce ești chemată de
Dumnezeu, care ești cu adevărat
curățirea credincioșilor, că prin
tine se dă iertare tuturor din des-
tul, nu înceta înduplecând pe Fiul
tău și Domnul pentru cei ce te
laudă.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Deschide-mi, Hristoase, urechile
sufletului cele asurzite, și-mi lim-
pezește limba mea, ca odinioară a
celui mut și surd. Ca auzind glasul
Tău, să cânt și cu limba să Te laud
în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm și să ne în-
chinăm Domnului, cântându-I și preainăl-
tându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Domnul, cel ce a răcorit de
«demult în văpaie pe tinerii evre-
«iești, și a ars în ea pe haldei, cu
«preaslăvire să-L lăudăm, zicând:
«Binecuvântați-L și-L preainălțați
«întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Pe tine, rugul cel nears...

Văpaia focului celui nestins luând în minte, să ne apropiem acum de focul pocăinței, cu cuget preacălduros patimile arzând.

Cuvânt aprins, cu râvnă ieșind din gura ce a postit de demult, a clătinat stihii: Acestuia râvnește suflete și bine viețuiește.

Cugetând, preaticălosul meu suflet, la judecata cea înfricoșătoare, gătește-ți cărările tale pururea spre plinirea voilor Mântuitorului.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Luminează sufletul meu cel întunecat cu negreala poftelor, Preacurată, ceea ce ai născut Lumina; ca să te măresc pururea cu credință.

Alt Canon

Irmos: Pe ceea ce mai presus...

Toate măduarele trupului nostru este zis să le punem înaintea lui Hristos arme dreptății, ridicând mâini cuvioase, fără mânie și fără preget.

Tu, fiind de față la apostoli oarecând în corabie, Hristoase al meu, ai potolit marea cea furioasă. Potolește și întreitele valuri ale gândurilor mele.

Slavă..., a Treimii:

Unei firi mă închin, trei Fețe laud; pe un Dumnezeu al tuturor, pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Stăpânia cea pururea veșnică.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Curată fiind, ai născut prunc; fecioară fiind, ai alăptat. În ce chip au fost amândouă deodată, să rămâi fecioară după ce ai născut? Dumnezeu este Acela care a făcut aceasta; nu mă întreba în ce chip.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Tămăduiește-mă, Hristoase al meu, pe mine, cel ce mi-am întinat sufletul cu patimi tâlhărești, turnând peste mine mila Ta, ca peste cel ce a căzut în mâinile tâlharilor.

Irmosul:

Pe ceea ce mai presus de fire cu «trup a zămislit în pânțele pe «Cuvântul cel fără de ani, Care «mai înainte a strălucit din Tatăl, «cu neîncetate laude să o mărim «credincioșii».

Luminânda glasului de rând,
de trei ori.

LA STIH O A V N Ă

Stihira zilei, glasul al 7-lea:

Sufletul meu cel rănit și smerit cercetează-l, Doamne, Cel ce ești doctorul celor bolnavi, și celor dez-nădăjduiți liman neînviforat; că Tu ești Cel ce ai venit Răscumpărător lumii, ca să ridici din stricăciune pe cel căzut; ridică-mă și pe mine cel ce cad înaintea Ta, pentru mare mila Ta (de două ori).

A Mucenicilor:

În mijlocul priverii celor fără de lege, bucurându-se purtătorii de lupte, au strigat: Doamne, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Lăudămu-te pe tine, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, și slăvim

pe Dumnezeu Cuvântul, pe Care L-ai născut, strigând: Slavă Ție!

La Ceasul întâi se citește Catisma a paisprezecea; la Ceasul al treilea, Catisma a cincisprezecea, iar la Ceasul al șaselea Catisma a șaisprezecea.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 3-lea:

Sprijinitorul nostru este Dumnezeuul lui Iacov, și apărător în ziua necazului.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Sărac sunt eu și în osteneli din tinerețile mele (Ps. 87, 16).

Stih: Doamne, Dumnezeuul mântuirii mele, ziua am strigat și noaptea înaintea Ta (Ps. 87, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(XL, 18–31).

Așa zice Domnul: Cu cine veți asemăna voi pe Cel Preaputernic și unde veți găsi altul asemenea Lui? Chipul cel turnat de un făurar, argintarul îl îmbracă cu aur și-l înfrumusețează cu lăntișoare. Săracul, care nu poate oferi mult, alege un lemn, care nu putrezește; își caută un meșter iscusit ca să facă un idol care să nu se clatine. Nu știți voi, oare, n-ați auzit, nu vi s-a spus oare de la început, n-ați înțeles voi ce vă învață întemeierea lumii? El stă în scaun deasupra cercului pământului; pe locuitori îi vede ca pe lăcuste; El întinde cerul ca un văl ușor și îl desface ca un

cort de locuit. El preface în nimic pe căpetenii; pe judecătorii pământului îi nimicește. Abia sunt sădiți, abia sunt semănați, abia a prins rădăcini tulpina lor în pământ; El suflă peste ele și le usucă și vijelia le spulberă ca pe pleavă. Cu cine Mă asemănați voi ca să-i fiu asemenea?, zice Sfântul. Ridicați ochii în sus și priviți: Cine le-a zidit pe toate acestea? – Cel ce scoate oștirea lor cu număr și pe toate pe nume le cheamă! Cel Atotputernic și cu mare virtute, nici una nu-I scapă! Pentru ce zici tu, Iacove, pentru ce grăiești, Israele: «Calea mea este ascunsă Domnului, dreptul meu este trecut cu vederea de Dumnezeuul meu?». Nu știi tu, sau n-ai aflat tu că Domnul este Dumnezeu veșnic, Care a făcut marginile pământului, Care nu obosește și nici nu își sleiește puterea? Că înțelepciunea Lui este nemărginit de adâncă? El dă tărie celui obosit și celui slab îi dă putere mare. Cei tineri se obolesc, își risipesc puterile și vitejii luptători vor putea să se clatine; dar cei ce nădăjduiesc întru Domnul vor înnoi puterea lor, le vor crește aripi ca ale vulturului; vor alerga și nu-și vor slei puterea, vor merge și nu se vor obosi.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Fericit este poporul, care cunoaște strigăt de bucurie (Ps. 88, 15)

Stih: Doamne, în lumina feței Tale vor merge (Ps. 88, 16).

La Ceasul al nouălea, Catisma a optsprezecea.

MIERCURI

în a cincea săptămână
a Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, MARȚI SEARA

În locul Catismei a optsprezecea, se citește Catisma a nouăsprezecea.

La Doamne, strigat-am... se pun 6 stihiri, și se cântă 3 stihiri ale Triodului și 3 de la Minei.

Stihirile Triodului, alcătuire a lui Iosif,
glasul al 8-lea:

Podobie: Ce vă vom numi pe voi...

Făcând noi dragostea mâncare, cu post să înfrânăm patimile; și să ne sârguim a fi credincioși și a viețui cu bună plăcere lui Dumnezeu, Celui ce S-a înălțat pe Cruce pentru noi, și cu sulița a fost împuns în coasta Sa. Ca să ne împărtășim de desfătarea cea mai bună și veșnică, slăvind pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Prin mâncarea din pom am aflat moarte de demult, iar acum prin Cruce am dobândit viață. Să omorâm dar pornirile patimilor, noi, credincioșii, și să rugăm pe Făcătorul de bine al tuturor, să ajungem la Învierea cea mântuitoare, luminați fiind cu fapte dumnezeiești și împodobiți cu virtuți, slăvind pe Mântuitorul sufletelor noastre.

Altă stihiră, alcătuire a lui Teodor,
glasul al 2-lea:

Podobie: Bunătățile celor mai presus...

Lăudăm Crucea Ta, Doamne, cea purtătoare de viață, și sfintele

pățimiri ale trupului Tău, cele pentru noi: sulița, junghierea, ocările, scuiările, lovirile cu palma și bătăile cu pumnul, haina cea de porfiră și cununa cea împletită de spini, prin care scăpându-ne din blestem, ne-ai izbăvit pe toți. Pentru aceasta Te rugăm pe Tine, dă-ne să săvârșim cu pace vremea postului.

Și 3 stihiri de la Minei

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu de la Minei:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Doamne, scăpare Te-ai făcut nouă în neam și în neam (Ps. 89, 1).

Stih: Mai înainte de ce s-au făcut munții și s-a zidit pământul și lumea din veac și până în veac ești Tu (Ps. 89, 2).

De la Facere, citire:

(XV, 1-15)

Fost-a cuvântul Domnului către Avram, noaptea, în vedenie, și a zis: «Nu te teme, Avrame, că Eu sunt scutul tău și răsplata ta va fi foarte mare!». Iar Avram a răspuns: «Stăpâne Doamne, ce ai să-mi dai? Că iată eu am să mor fără copii și cârmuitor în casa mea este Eliezer din Damasc». Apoi Avram a adăugat: «De vreme ce nu mi-ai dat fii, iată sluga mea va fi moștenitor după mine!». Și îndată s-a făcut cuvântul Domnului către el și a zis: «Nu te va moșteni acela, ci cel ce va răsări din coapsele tale, acela te va moșteni!». Apoi l-a scos afară și i-a zis: «Privește la cer și numără stelele, de le poți număra!». Și a adăugat: «Atât de mulți vor fi urmașii tăi!». Și a cre-

zut Avram pe Domnul și i s-a socotit aceasta ca dreptate. Și i-a zis iarăși: «Eu sunt Domnul, Care te-a scos din Urul Caldeii, ca să-ți dau pământul acesta de moștenire». Și a zis Avram: «Stăpâne, Doamne, după ce voi cunoaște că-l voi moșteni?». Iar Domnul i-a zis: «Gătește-Mi o junică de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturică și un pui de porumbel!». Și a luat Avram toate aceste animale, le-a tăiat în două și a pus bucățile una în fața alteia; iar păsările nu le-a tăiat. Și năvăleau păsările răpitoare asupra trupurilor, iar Avram le alunga. La asfințitul soarelui, a căzut peste Avram somn greu și iată l-a cuprins întuneric și frică mare. Atunci a zis Domnul către Avram: «Să știi bine că urmașii tăi vor pribegi în pământ străin, unde vor fi robiți și apăsăți patru sute de ani; dar pe neamul acela, căruia ei vor fi robi, îl voi judeca Eu și după aceea ei vor ieși să vină aici, cu avere multă. Iar tu vei trece la părinții tăi în pace și vei fi îngropat la bătrâneți fericite».

PROCHIMEN, glasul al 5-lea:

Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului, cerului se va sălășlui (Ps. 90, 1).

Stih: Va zice Domnului: Sprijinatorul meu ești Tu și scăparea mea (Ps. 90, 2).

De la Pilde, citire:

(XV, 7-19)

Buzele celor înțelepți răspândesc știința, iar inima celor nebuni

nu. Jertfa celor fără de lege este urâciune înaintea Domnului, iar rugăciunea celor drepti este plăcerea Lui. Calea celui nelegiuit este urâciune înaintea Domnului, dar El iubește pe cel ce umblă după dreptate. O certare aspră capătă cel ce părăsește cărarea; cel ce urgisește mustrarea va muri. Iadul și adâncul sunt cunoscute Domnului, cu atât mai vârtos inimile fiilor oamenilor. Celui batjocoritor nu-i place dojana; de aceea el nu se îndreaptă spre cei înțelepți. O inimă veselă înseninează fața, iar când inima e tristă și duhul e fără de curaj. Inima înțeleaptă caută știința, iar gura celor nebuni se simte mulțumită cu nebunia. Toate zilele celui sărac sunt rele, dar inima mulțumită este un ospaț necurmat. Mai bine puțin întru frica lui Dumnezeu, decât vistierie mare și tulburare (multă). Mai mult face o mâncare de verdețuri și cu dragoste, decât un bou îngrășat și cu ură. Omul mânios atâta cearta, pe când cel domol liniștește aprinderea. Calea celui leneș e ca un gard de spini, iar calea celui silitor e netedă.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 5-lea:

Împins fiind de patimi eu, ticălosul, m-am prăbușit de la calea Ta cea dreaptă în prăpastie; și, adunându-se levitul și preotul, m-au disprețuit; iar Tu, Hristoase, m-ai miluit, și cu arma Crucii Tale rupând zapisul păcatului, m-ai luminat cu nepătimirea și m-ai făcut împreună-șezător cu Tatăl. Pentru

aceasta grăiesc: Cel ce ești necuprins de minte, Doamne, slavă Ție.

Altă stihiră, glasul al 8-lea:

Din Ierusalim m-am pogorât, alunecând de la poruncile Tale, cele scrise în el pentru neamuri, și în Ierihon mergând și de bunăvoie urmând celor ce au fost în el, care au fost dați de demult de Tine spre ucidere poporului Tău, pentru răutatea lor și pentru neascultare, m-am dat patimilor celor stricătoare, ca unor tâlhari; de care rănit fiind și mai mult mort rămânând, Cel ce Ți-ai rănit trupul de bunăvoie cu piroanele și cu sulița, pentru păcatul oamenilor, și ai săvârșit mântuirea cea de obște, prin Cruce, în Ierusalim, tămăduiește-mă, Doamne, și mă mântuiește.

A Mucenicilor:

Mucenicii Tăi, Doamne, uitând cele din viață și nebăgând seamă de chinuri, pentru viața ce va să fie, aceleia s-au făcut moștenitori. Pentru aceasta împreună cu îngerii se bucură; cu rugăciunile lor, dăruiește poporului Tău mare milă.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Doamne, când Te-a văzut soarele pe Cruce răstignit, pe Tine Soarele dreptății, razele și-a ascuns și luna și-a schimbat lumina întru întuneric; iar Maica Ta, cea cu totul fără prihană, la inimă s-a rănit.

MIERCURI LA UTRENIE

Cântările Treimice ale glasului de rând, apoi Catisme: a douăzecea, întâi și a doua.

După întâia Catismă, se zice Sedelnele Crucii, din Octoih, și a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu.

După a doua Catismă, se zice această Sedelnă, alcătuire a lui Iosif, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Gustând Adam din pom fără de cuviință, cu amar a cules roadele neînfrânării; iar Tu, înălțându-Te pe Cruce, Îndurate, l-ai scăpat de osânda cea cumplită. Pentru aceasta grăim către Tine: Dă-ne nouă, Stăpâne, să ne oprim de la rodul cel făcător de stricăciune și să facem voia Ta, ca să aflăm milă.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Cel ce S-a întrupat din curat sângele tău, și mai presus de gând S-a născut din tine, curată, văzându-L pe Cruce răstignit între făcătorii de rele, te-a durut la inimă și ca o maică plângând, ai strigat: Vai mie, Fiul meu! Ce este această dumnezeiască și nespusă rânduială a Ta, prin care ai dat viață zidirii Tale? Laud milostivirea Ta.

După a treia Catismă, se zice această Sedelnă, alcătuire a lui Teodor, glasul al 2-lea:

Podobie: Preacuratului Tău chip...

Lăudând Crucea cea preasfântă, ne închinăm pururea bunătății Tale celei desăvârșite, Hristoase Dumnezeuul nostru; căci cu aceasta ai rușinat puterile vrăjmașului și ai dat semn celor ce cred în Tine. Pentru aceasta grăim către Tine, cu mulțumire: Învrednicește-ne pe toți să plinim cu bucurie vremea postului, în pace viețuind.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de
Dumnezeu:

Văzându-Te Mielușeaua ridicat
pe Cruce pe Tine, Păstorul cel fără
prihană, plângând ca o maică, a
strigat: Spre moarte Te-a osândit
pe Tine, Fiule, poporul cel nemul-
țumitor, pentru care ai întins norul
spre trecerea lor. Vai mie! Rămân
fără Fiu cu, care nu știu de bărbat.
Ci înviază și strălucește, Soare, și
voi fi slăvită între fiii pământenilor.

Psalmul 50.

CANOA NELE

Canonul din Minei și această Tricântare,
alcătuire a lui Iosif. Și se citește Cântarea a
treia din Psaltire.

TRICÂNTAREA

Cântarea a 3-a, glasul al 8-lea:

Irmos: Doamne, Cel ce ai făcut...

Osândind vrajba, Ți-ai întins
pe Cruce palmele Tale, drepte
Judecătorule; mântuiește-mă acum
și pe mine, desfrânatul, cel osândit
pentru păcate, Mântuitorule; pe
mine care Te-am amărât pe Tine,
Cel îndelung-Răbdător.

Poftind viață dobitocească și fă-
cătoare de patimi, m-am depărtat
de la poruncile Tale, Preabunule
Mântuitorule, rob făcându-mă ce-
tățenilor celor străini și necurați;
iar acum întorcându-mă, primeș-
te-mă și mă mântuiește.

Precum ai deschis de demult
urechile gângavului, deschide și
urechile sufletului meu, cele asur-
zite cu voia mea, și mă învredni-
cește să aud cuvântul Tău cel de

mântuire, Iisuse, Unule Iubitorule
de oameni.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești ușa mântuirii, pod
către Dumnezeu, ocrotitoarea
creștinilor, Preacurată Stăpână,
cârmuiește-mă, Fecioară, pe mine
cel înconjurat cu primejdiile vieții
și înviforat.

Altă Tricântare

Alcătuire a lui Teodor, glasul al 2-lea:

Irmos: Mintea mea cea neroditoare...

Pentru milostivirea îndurări-
lor suindu-Te pe Cruce, m-ai
tras din adâncurile patimilor și
m-ai înălțat, Hristoase, la cele ce-
rești.

Întinzându-Ți, Hristoase, pe
Cruce palmele, ai cuprins toate
neamurile cele depărtate de Tine,
ca să stea aproape de stăpânirea Ta.

Slavă..., a Treimii:

Unime în trei Fețe, Treime mai
presus de ființă, o Dumnezeire, Pă-
rinte și Fiule și Duhule cel drept,
mântuiește pe cei ce Te cinstesc pe
Tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cine poate dintre pământeni să
te laude după vrednicie, Maică
Fecioară? Că tu singură te-ai ară-
tat aleasă între femei și preaferi-
cită.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Pe Cruce Te-ai înălțat, în coastă
ai fost împuns și ai gustat fiere pen-
tru mine, Iisuse, care Te-am amă-
rât prin neascultare.

Irmosul:

Mintea mea cea neroditoare
«arat-o aducătoare de roadă, Dum-
«nezeule, lucrătorul celor bune și
«săditorul celor cuvioase, cu milos-
«tivirea Ta».

Cântarea a 8-a:

Irmos: De șapte ori cuptorul l-au ars...

Căutând cu ochiul cel neador-
mit, milostivește-Te spre
mine, cel cuprins de dormitarea
trândăviei, și care slujesc somnu-
lui desfătărilor în patul patimilor,
Cel ce Ți-ai plecat capul pe Cruce
și Te-ai trezit de bunăvoie, mic-
șorând, Hristoase, noaptea păca-
tului, Cel ce ești lumina dreptății.

Cu daruri îmbogățitoare din bo-
tez fiind împodobit, am iubit mai
mult sărăcia celor rele, și m-am în-
străinat de virtuți eu, ticălosul, du-
cându-mă în loc depărtat al rău-
tății. Pentru aceasta întorcându-mă,
îmbrățișează-mă, Mântuitorule,
îngrădindu-mă cu Crucea Ta întru
toți vecii.

Leapădă, suflete, beția patimi-
lor, și încearcă vinul lacrimilor, cel
curățitor prin post, care veselește
inima și veștejește poftetele, și pre-
face în cenușă cuptoarele trupului,
și te sârguiește a te răstigni împrе-
ună cu Hristos, Cel ce pentru tine
S-a pironit pe lemn, ca să viezi în
veci.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Născătoare de Dum-
nezeu, șterge rănile sufletului meu
și urmele rănilor păcatului spală-le,
cu izvoarele cele din coasta Celui
ce S-a născut din tine, și cu pâra-

iele cele din ea curățindu-le; căci
către tine strig și către tine scap și pe
tine te chem, ceea ce ești plină de har.

Altă Tricântare

Irmos: Pe Domnul cel slăvit...

Pe Iisus, Cel ce S-a răstignit
trupește, iar dumnezeiește
n-a pățimit, Îl laudă îngerii și noi
pământenii întru toți vecii.

Întru răstignirea Ta, Hristoase,
luând moarte de ocară și de bles-
tem, ne-ai mântuit pe noi, scăpân-
du-ne din stricăciune.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe
Sfântul Duh, Domnul.

Ca heruvimii Te laud pe Tine, o,
Treime! strigând: Sfânt, Sfânt,
Sfânt, o Dumnezeire fără început,
singură prin Sine și de toți necu-
prinsă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, Preacurată, te cinstesc
în chip strălucit toate neamurile cu
laude, că ai născut pe Ziditorul. O,
minune înfricoșătoare și lucru
preafericit!

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Toate ai suferit a le pătimi doar
pentru ca să mă mântuiești pe mine,
Hristoase; laud răstignirea Ta,
piroanele și junghierea, întru toți
vecii.

Irmosul:

Să laudăm, să binecuvântăm și să ne în-
chinăm Domnului, cântându-L și preainăl-
tându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Domnul cel slăvit în ceruri cu
«glasuri îngerești să-L laudăm toți
«pământenii întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Înfricoșatu-s-a de aceasta...

Văzându-Te soarele întins pe Cruce, și-a strâns razele și tot pământul s-a clătinat cu cutremur, Împărate al tuturor, văzându-Te de voie pătimind, Cel ce ești din fire nepătimitor. Pentru aceasta Te rog, Hristoase: Tămăduiește ca un doctor patimile sufletului meu.

Părăsind căile cele de mântuire, am umblat pe cele ce duc la iad, având împrejurul meu întuneric adânc: desfătărilor, alunecarea patimilor și viforul ispitelor; pentru aceasta, Te rog, Hristoase, mântuiește-mă cu Crucea Ta, ca un milostiv.

Cuprins fiind de iarna ispitelor, cufundat de furtunile patimilor, și înviforat cumplit de tulburarea plăcerilor, am ajuns la marea cea blândă și lină a postului, în care ocârmuindu-mă cu Crucea Ta, Îndurate, îndreptează-mă spre mântuire.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Zămislit-ai, Fecioară, fără de sămânță și fără de voile trupești pe Cuvântul lui Dumnezeu, Cel ce a zidit toate, și L-ai născut fără stricăciune și fără durere de Maică; pentru aceasta mărturisindu-te pe tine Născătoare de Dumnezeu, cu limba și cu inima te mărim.

Altă Tricântare

Irmos: Fecioria ta, Născătoare de Dumnezeu...

De voie ai răbdat a Te răstigni, Mântuitorul nostru, ca să dai viață tuturor, izbăvindu-ne din moarte.

Prin mângăirea din pom m-am omorât, și prin Cruce am înviat; pe care pironit fiind, Hristosul meu a omorât pe vrăjmașul meu.

Slavă..., a Treimii:

Fiului, ca Celui ce ființează împreună cu Tatăl, și Dubului Sfânt, Celui ce este împreună cu Dânsii, cu un gând să ne închinăm.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Minune uimitoare și auzire înfricoșătoare: În ce chip ai născut, ca o maică, Preacurată, și ca o fecioară n-ai cunoscut stricăciunea?

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Laud sulița, slăvesc și piroanele Tale, buretele, trestia și Crucea, prin care m-am mântuit, Iisuse Dumnezeule.

Irmosul:

Fecioria Ta, Născătoare de Dumnezeu neîntinată, pe care nu a «ars-o focul Dumnezeirii, cu cântări fără tăcere o mărim».

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIH O A V N Ă

Stihira zilei, glasul al 3-lea:

Înălțimea virtuților părăsind, suflete al meu, te-ai pogorât în adâncul păcatului, căzând între tâlhari vicleni; și umplându-te de răni grozave, zaci lepădat și nebăgat în seamă. Pentru aceasta strigă lui Hristos Dumnezeu, Celui ce S-a răstignit pentru tine, și a primit răni de bunăvoie: Fie-Ți milă de mine, Doamne, și mă mântuiește.

Altă stihiră, glasul al 8-lea:

De gândurile cele tâlhărești rănit fiind eu, ticălosul, am ajuns mort pe jumătate, Doamne, și ceata prorocilor m-a trecut cu vederea, văzându-mă că sunt aproape mort și de nevindecat prin meșteșugurile omenеști. Pentru aceasta rău chinându-mă, întru smerenia inimii mă rog Ție, Hristoase Dumnezeule: Varsă peste mine ca un îndurat, mare mila Ta!

A Mucenicilor:

Mucenici ai lui Hristos cei nebiruiți, biruind rătăcirea cu puterea Crucii, ați luat darul vieții celei veșnice. De amenințările tiranilor nu v-ați spăimântat și cu pătimiri fiind chinuiți, v-ați veselit. Și acum sângiurile voastre s-au făcut tămăduiri sufletelor noastre. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă... Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Cea preacurată dacă Te-a văzut, Cuvinte, cu trupul spânzurat pe lemn, s-a rănit la inimă și lăcrimând s-a tânguit: Unde ai apus, preaiubitul meu Iisuse, Fiul meu și Doamne? Nu mă lăsa singură, Hristoase, pe mine cea care Te-am născut.

La Ceasul întâi se citește Catisma a treia, la Ceasul al treilea, Catisma a patra, iar la Ceasul al șaselea, Catisma a cincea.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul 1:

Pentru durerile sfinților, care au pățimit pentru Tine, Te rugăm Doamne, fii milostiv și vindecă toate durerile noastre, Iubitorule de oameni.

Slavă... Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Bine este a ne mărturisi Domnului și a cânta numelui Tău, Preaînalte (Ps. 91, 1).

Stih: A vesti dimineața mila Ta și adevărul Tău în toată noaptea (Ps. 91, 2).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(XLI, 4-14)

Așa zice Domnul: Eu, Dumnezeu, sunt Cel dintâi și întru cele ce vor veni Eu sunt. Ostroavele Îl văd și sunt cuprinse de spaimă, marginile pământului tremură, se apropie, vin, intră la judecată! Fiecare se ajută unul pe altul și-și zic: «Curaj!». Meșterul îmbărbătează pe argintar și cel ce bate aurul, pe cel care bate pe nicovală, zicând: «Îmbinarea este bună». Și țintuiește idolul în cuie ca să nu se clatine. Dar tu, Israele, sluga Mea, Iacove, pe care te-am ales, sămânța lui Avraam, iubitul Meu!... Pe tine care te-am smuls din cele mai depărtate margini ale pământului și te-am chemat din cele mai depărtate colțuri, și ți-am zis: Tu ești robul Meu, pe tine te-am ales și nu te-am lepădat; nu te teme, că Eu sunt cu tine, nu privi cu îngrijorare, că Eu sunt Dumnezeul tău.

Eu îți dau tărie și te ocrotesc și dreapta Mea cea tare te va sprijini. Iată că se vor rușina și de ocară se vor face toți cei ce sunt aprinși împotriva ta; toți vor fi nimiciți și vor pieri cei ce se fac vrăjmași ai tăi! Căuta-vei și nu vei găsi pe cei ce te urăsc pe tine și ca o nimica vor fi cei ce vor să se lupte cu tine. Că Eu sunt Dumnezeuul tău, Eu întăresc dreapta ta și îți zic ție: «Nu te teme, căci Eu sunt ajutorul tău!». Nu-ți fie frică, Iacove, Israel cel împutinat, Eu sunt ajutorul tău, zice Domnul, Mântuitorul tău și Sfântul lui Israel.

ROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Domnul a împărățit, întru po-doabă S-a îmbrăcat (Ps. 92, 1).

Stih: Îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins (Ps. 92, 1).

La Ceasul al nouălea, Catisma a șasea.

Se cuvine a ști:

De se va întâmpla Buna-Vestire în Joia Canonului Mare, se mută Canonul Mare și se cântă mai înainte marți, tot în această săptămână. Iar joi se cântă slujba praznicului Bunei-Vestiri, cu tricântarea Apostolilor. Să se caute tipicul de la sfârșitul cărții, la litera N.

J O I

**în a cincea săptămână
a Sfântului și Marelui Post**

LA VECERNIE, MIERCURI SEARA

În locul Catismei a optsprezecea, se citește Catisma a șaptea.

La Doamne, strigat-am..., stihira idiomelă de două ori. Și se încep stihurile de la: Cădea-vor în mreaja lor păcătoșii...

Glasul al 8-lea:

**Între tâlharii gândurilor mele
Îcăzând, am fost prădat de minte eu, ticălosul; și cumplit fiind bătut, tot sufletul mi s-a rănit, și pentru aceasta zac gol de virtuți în calea vieții. Preotul văzându-mă că mă chinuiesc din pricina rănilor, pentru neputința tămăduirii, trecându-mă cu vederea, n-a căutat spre mine; și levitul iarăși nesuferind durerea cea stricătoare de suflet, văzându-mă și el, a trecut pe lângă mine. Iar Tu, Cel ce ai binevoit a Te întrupa, nu din Samaria, ci din Maria, Hristoase Dumnezeule, dăruiește-mi tămăduire, cu iubirea Ta de oameni, vărsând peste mine mare mila Ta.**

Stih: Cu glasul meu către Domnul am strigat.

Și tot aceasta.

Apoi stihul: Vărsa-voi înaintea Lui, rugăciunea mea, necazul meu înaintea Lui voi spune.

A Mucenicilor:

De este vreo virtute, de este vreo laudă, se cuvine sfinților. Că săbiilor și-au plecat grumajii pentru Tine, Cel ce ai plecat cerurile și Te-ai pogorât; vărsatu-și-au sângele pentru Tine, Cel ce Te-ai micșorat însuși și ai luat chip de rob; smeritu-s-au până la moarte, sărăciei Tale asemănându-se. Pentru ale căror rugăciuni, după mulțimea îndurărilor Tale, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Alte stihiri, alcătuire a lui Iosif, glasul al 8-lea:

Podobie: Doamne, de ai și stat...

Stih: Când lipsea dintru mine duhul meu, Tu ai cunoscut cărările mele.

Doamne, Tu ai arătat pe sfinții Tăi ucenici ceruri cuvântătoare; cu sfințitele mijlociri ale acestora, scapă-mă din relele pământești, înălțând pururea gândul meu, prin înfrânare și prin cunoștința patimilor mele, ca un îndurat și de oameni iubitor.

Stih: În calea aceasta, în care am umblat, ascuns-au cursă mie.

Având vremea postului toți ca un ajutor spre lucrurile cele dumnezeiești, să plângem din toată inima și să strigăm Mântuitorului: Doamne mult-Milostive, pentru ucenicii Tăi, mântuiește pe cei ce laudă cu frică multa Ta iubire de oameni.

Altă stihiră, alcătuire a lui Teodor, același glas.

Podobie: Pe cea preamărită...

Stih: Luat-am seama de-a-dreapta și am privit și nu era cine să mă cunoască.

Apostoli prealăudați, rugători ai lumii, tămăduitorii bolnavilor, păzitorii sănătății, în acestea amândouă păziți-ne pe noi, care trecem vremea postului; să fim împăcați dumnezeiește unul cu altul, ferindu-ne gândul netulburat de patimi, ca să cântăm toți laudă lui Hristos, Celui ce a înviat, ca Unui biruitor.

Alte 24 stihiri ale Canonului mare, alcătuire a lui Andrei Critianul, glasul al 4-lea:

Podobie: Cu lacrimi voiam a spăla...

Stih: Pierit-a fuga de la mine și nu este cel ce caută sufletul meu.

Toată viața mea am cheltuit-o cu desfrânatele și cu vameșii. Oare, voi putea măcar la bătrânețe să mă pocăiesc de cele ce am greșit? Făcătorule al tuturor și doctorule al celor bolnavi, Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

La fiecare stih se fac câte trei închinăciuni.

Stih: Strigat-am către Tine, Doamne, zis-am: Tu ești nădejdea mea, partea mea ești tu în pământul celor vii.

De greutatea nepurtării de grijă sunt cuprins, tăvălindu-mă în noroi, săgetat fiind cu săgeata lui Veliar, și întinez pe cel făcut după chip; Întorcătorule al celor nepurtători de grijă, și Izbăvitorul celor greșiți, Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Ia aminte spre rugăciunea mea, că m-am smerit foarte.

Făcutu-m-am sminteală oamenilor, lucrând ca un pământean cele pământești. Cu nunta m-am împreunat din porunca Ta, și am călcat porunca, spurcându-mi patul; Cel ce m-ai zidit din pământ, nu trece zidirea Ta; Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Izbăvește-mă de cei ce mă prigonesc, că s-au întărit mai mult decât mine.

Ucigaș m-am făcut sufletului meu, îngrijindu-mă numai de trup. Făcutu-m-am batjocură demonilor, slujind poftelor și necuviințelor. Ci cu milostivirea Ta îndu-

ră-Te, Alungătorule al demonilor; Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Scoate din temniță sufletul meu, ca să laude numele Tău.

De bunăvoie am greșit mai mult decât toți; pentru aceasta sunt pă-răsit. Am potrivit sufletului meu gândul trupesc, și mă întunecă. Luminătorule al celor din întuneric și povățuitorule al celor rătăciți, Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Pe mine mă așteaptă dreptii, până ce-mi vei răsplăti mie.

Viu va fi sufletul meu, Doamne, zis-a prorocul, și Te va lăuda; caută-mă pe mine, oaia cea pierdută, și mă rânduiește în turma Ta; dă-mi vreme de pocăință, ca, suspinând, să grăiesc Ție: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Dintru adâncuri am strigat către Tine, Doamne, Doamne auzi glasul meu!

Greșit-am, greșit-am călcând poruncile Tale, Hristoase Dumnezeu; fii milostiv, Făcătorule de bine, ca să văd cu ochii cei dinăuntru și să fug de întuneric grăind Ție cu frică: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Fie urechile Tale luând aminte la glasul rugăciunii mele.

Fiare slăbatice m-au înconjurat, dar scoate-mă de la ele, Stăpâne; că vrei să se mântuiască toți și să vină la cunoștința adevărului; mântuiește pe toți oamenii, ca un

Ziditor, și împreună cu ei și pe mine. Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: De Te vei uita la fărădelegi, Doamne, Doamne, cine va suferi, că la Tine este milostivirea.

Fii mie tămăduire, Făcătorule de bine, și nu mă lepăda, Mântuitorul meu; vezi-mă pe mine zăcând întru fărădelegi și ridică-mă ca un atotputernic, ca și eu să vestesc faptele mele și să grăiesc Ție: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Pentru numele Tău, Te-am așteptat, Doamne; așteptat-a sufletul meu spre cuvântul Tău, nădăjduit-a sufletul meu în Domnul.

Ascunzând talantul ce mi s-a dat, ca o slugă nemulțumitoare l-am îngropat în pământ; deci, ca un netrebnic m-am osândit, și nu mai îndrăznesc să mă rog Ție; iar Tu, ca Cel ce nu ții minte răul, milostivește-Te spre Mine, ca și eu să grăiesc Ție: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Din straja dimineții, până în noapte, din straja dimineții să nădăjduiască Israel spre Domnul!

Uscat-ai lacul pătimirilor celei cu scurgerea de sânge, cu atingerea de haina Ta; lua-voi și eu iertarea greșelilor, apropiindu-mă de Tine cu credință neîndoită. Primește-mă și pe mine ca pe aceea, și-mi tămăduiește durerea. Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Că la Domnul este milă și multă mântuire la El, și El va izbăvi pe Israel din toate fărădelegile lui.

Pe scaunul de judecată vei şede, Cel ce ai făcut cu cuvântul cerul şi pământul; vom sta înaintea Ta toţi, spunându-Ţi păcatele noastre; mai înainte de ziua aceea primeşte-mă întru pocăinţă. Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Lăudaţi pe Domnul toate neamurile, lăudaţi-L pe El toate popoarele.

Caută cu ochiul cel mult-îndurat şi fii mie milostiv, Unule Mântuitorule; dăruieşte ape de tămăduiri ticălosului şi nenorocitului meu suflet. Spală-mă de întinăciunea faptelor mele, ca să cânt: Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Că s-a întărit mila Lui peste noi şi adevărul Domnului rămâne în veac.

Sabie a pregătit Veliar, sânguinu-se să vâneze sufletul meu cel smerit; străin m-a făcut, Îndurate, de cunoaşterea luminii feţei Tale; Cel ce eşti puternic întru tărie, scoate-mă din ghearele lui. Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Către Tine, Cel ce locuieşti în cer, am ridicat ochii mei... (vezi p. 113).

Întreg m-am făcut rob patimilor, părăsind legea şi dumnezeieştile Scripturi; tămăduieşte-mă pe mine tot, Făcătorule de bine, Cel ce pentru mine Te-ai făcut ca mine, Bunule; întoarce-mă, Îndurate, stricătorule al patimilor. Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Miluieşte-ne pe noi, Doamne, miluieşte-ne... (vezi p. 113).

Păcătoasa a udat cu lacrimi cinstitele şi preacuratele Tale picioare, pe toţi îndemnându-i să alerge şi să-şi ia dezlegare de greşelile lor. Dăruieşte-mi credinţa aceea şi mie, Mântuitorule, ca să grăiesc Ţie: Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Curăţeşte întinăciunea sufletului meu, Cel ce ai sărăcit după trup pentru mine şi ai fost prunc; trimite-mi picătura milei Tale, mie celui neputincios şi zdrobit, Hristoase; spală-mă de întinăciune, vindecă-mă de boală. Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Întăreşte, Stăpâne, sufletul meu, ca să alerge la Tine şi să slujesc Ţie pururea; că Tu eşti acoperământul meu şi păzitorul, sprijinitorul şi ajutătorul; învredniceşte-mă, Dumnezeule Cuvinte, ca să strig cu îndrăzneală: Doamne, mai înainte de sfârşit, până ce nu pier, mântuieşte-mă.

Stih: Slavă Ţie, Dumnezeul nostru, slavă Ţie.

Fii nouă zid nebiruit, Iisuse Mântuitorule şi milostive Dumnezeule! Că am căzut în obiceiuri şi în fapte înşelătoare, Dar ridică zidirea Ta, ca un făcător de bine, şi Te milostiveşte spre ea ca un în-

durat. Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Fiu desfrânat m-am făcut, risipind bogăția, și mă topesc acum de foame; dar alerg sub acoperământul Tău, primește-mă ca pe acela, Părinte bunule, și mă învrednicește a fi părtaș mesei Tale, ca să strig Ție: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Pentru pizmă a scos din rai începătorul răutății pe cel întâi-zidit, iar tâlharul, care a strigat pe lemn: pomenește-mă!, a primit raiul. Pentru aceasta și eu cu credință și cu frică strig: Pomenește-mă, Doamne; mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Întinde-mi mâna ca lui Petru și mă scoate dintru adânc, Dumnezeuule; dăruiește-mi har și milă, pentru mijlocirea Maicii Tale, celei cu totul fără prihană, care Te-a născut fără de sămânță, și a tuturor sfinților Tăi. Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Stih: Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Primește-mă pe mine, care cânt în toate zilele: Mielule, Cel ce ai ridicat păcatul lumii, în mâinile Tale încredințez sufletul și trupul

meu; și în toată ziua și noaptea, după datorie, strig Ție: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Slavă...

O, milostivirea Ta cea negrăită, Preabunule, Cel ce nu ții minte răul, Doamne! O, Cel ce ești fără de păcat și îndurat, nu mă lepăda pe mine de la fața Ta, ca și eu cu mulțumire, bucurându-mă și cântând, să strig Ție: Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu:

O, negrăită smerenia Ta! O, nașterea Ta cea prea minunată și străină! O, cum Te-a purtat Fecioara prunc în brațele sale, pe Tine, Ziditorul și Dumnezeu, Cel ce ai primit a Te întrupa dintr-însa, Făcătorule de bine! Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Vohod: Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Dumnezeul răzbunărilor, Domnul, Dumnezeuul răzbunărilor cu îndrăzneală a grăit (Ps. 93, 1).

Stih: Înaltă-Te Cel ce judeci pământul, răsplătește răsplătirea celor mândri (Ps. 93, 2).

De la Facere, citire:

(XVII, 1-9)

Iar când era Avram de nouăzeci și nouă de ani, i S-a arătat Domnul și i-a zis: «Eu sunt Dumnezeuul tău; fă ce-i plăcut înaintea Mea și fii fără prihană; și voi încheia legă-

mânt cu tine și te voi înmulți foarte, foarte tare». Atunci a căzut Avram cu fața la pământ, iar Dumnezeu a mai grăit și a zis: «Eu sunt și iată care-i legământul Meu cu tine: vei fi tată a mulțime de popoare, și nu te vei mai numi Avram, ci Avraam va fi numele tău, căci am să te fac tată a mulțime de popoare. Am să te înmulțesc foarte, foarte tare, și am să ridic din tine popoare, și regi se vor ridica din tine. Voi pune legământul Meu între Mine și între tine și urmașii tăi din neam în neam, să fie legământ veșnic, așa că Eu voi fi Dumnezeul tău și al urmașilor tăi. Și-ți voi da ție și urmașilor tăi pământul în care pibegești acum ca străin, tot pământul Canaanului ca moștenire veșnică, și vă voi fi Dumnezeu». Apoi a mai zis Dumnezeu lui Avraam: «Dar tu și urmașii tăi din neam în neam să păziți legământul Meu».

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Veniți să ne bucurăm de Domnul și să strigăm lui Dumnezeu, Mântuitorului nostru (Ps. 94, 1).

Stih: Să întâmpinăm fața Lui întru laudă și în psalmi să-I strigăm Lui (Ps. 94, 2).

De la Pilde, citire:

(XV, 20–XVI, 9)

Fiul înțelept bucură pe tatăl său, iar fiul nebun nu bagă în seamă pe maica lui. Nebunia este o bucurie pentru omul fără minte, iar cel înțelept merge pe calea dreaptă. Punerile la cale nu se înfăptuiesc unde lipsește chibzuirea, dar ele își iau ființă cu mulți sfătuitori. Omul

se bucură pentru un răspuns bun ieșit din gura lui, și cât e de bună vorba spusă la locul ei! Înțeleptul merge pe cărarea vieții, ce duce în sus, ca să ocolească drumul iadului, care merge în jos. Domnul prăbușește casa celor mândri și întărește hotarul văduvei. Gândurile cele rele sunt urâciune înaintea Domnului, iar cuvintele frumoase sunt curate (în ochii Lui). Cel ce umblă după câștig nedrept își surpă casa lui, iar cel ce urăște mita va trăi. Inima celui drept chibzuiește ce să răspundă, iar gura celor nelegiuți împrăstie răutăți. Domnul se ține departe de cei nelegiuți, dar ascultă rugăciunea celor drepti. O privire prietenească înveselește inima și o veste bună întărește oasele. Urechea care ascultă o dojană folositoare vieții, își are locașul printre cei înțelepți. Cel ce leapădă mustrarea își urgisește sufletul său, iar cel ce ia aminte la dojană dobândește înțelepciune. Frica de Dumnezeu este învățătură și înțelepciune, iar smerenia trece înaintea mării. În putere stă omului să plăsmuiască planuri în inimă, dar răspunsul limbii vine de la Domnul. Toate căile omului sunt curate în ochii lui, dar numai Domnul este Cel ce cercetează duhul. Înfățișează Domnului lucrările tale și gândurile tale vor izbuti. Pe toate le-a făcut Domnul, fiecare cu țelul său, la fel și pe nelegiuit, pentru ziua nenorocirii. Toată inima semeață este urâciune înaintea Domnului; hotărât, ea nu va rămâne nepedepsită.

Prin iubire și credință se ispășește păcatul și prin frica de Dumnezeu te ferești de rele. Când căile omului sunt plăcute înaintea Domnului, chiar și pe vrăjmașii lui îi silește la pace. Mai degrabă puțin și cu dreptate, decât agoniseală multă cu strâmbătate. Inima omului să cugete la cele drepte, pentru ca Dumnezeu să-i îndrepte pașii.

Apoi: Să se îndrepteze rugăciunea mea... Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

Iar de nu va fi Liturghie, la Doamne, strigat-am... se cântă 3 podobii ale Triodului și 24 stihiri ale Canonului Mare.

Prochimenul și citirile.

LA STIHOAVNĂ

Idiomela zilei, de două ori, și Martirica Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas: Stăpână, primește rugăciunile robilor tăi și ne izbăvește de toată nevoia și necazul.

La masă, dezlegare la vin și untdelemn, pentru osteneala privegherii.

Pavecernița mică se citește în chilii fără metanii, iar după Sfinte Dumnezeule... se zice Condacul de la Canonul Mare.

Asemenea, Miezonoptica se citește în chilie.

J O I

în a cincea săptămână
a Sfântului și Marelui Post

LA UTRENIE

Se toacă pe la al patrulea ceas din noapte și adunându-se frații în biserică, preotul

face începutul după obicei și se zic: Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluiește (de 12 ori), Slavă..., Și acum..., Veniți să ne închinăm... (de 3 ori) și Utrenia, după rânduială.

După Psalmi, se cântă Aliluia și Cântările treimice ale glasului și se citește Catisma a opta, apoi se zic sedelnele Octoihului, după care se citește viața Cuvioasei Maria Egipteanca, prima parte.

Psalmul 50

Stihurile: Să cântăm Domnului... nu se cântă, ci îndată se începe Canonul Mare, care se zice rar, cu glas umilit și cu inimă înfrântă, făcând la fiecare tropar câte 3 închinăciuni.

CANONUL MARE

Alcătuire a Sfântului Părintelui nostru Andrei Criteanul Ierusalimiteanul.

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Irmosul:

Ajutor și acoperitor s-a făcut Amie spre mântuire. Acesta «este Dumnezeul meu și-L voi slăvi «pe El; Dumnezeul părintelui meu «și-L voi înălța pe El, căci cu slavă «S-a preaslăvit» (de două ori).

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă.

De unde voi începe a plânge faptele vieții mele celei ticăloase? Ce începere voi pune, Hristoase, aces-tei tânguiri de acum? Ci ca un milostiv, dă-mi iertare greșelilor.

Vino, ticăloase suflete, împreună cu trupul tău, de te mărturisește la Ziditorul tuturor. Și îndepărtează-te de acum de nebunia cea mai dinainte și adu lui Dumnezeu lacrimi de pocăință.

Râvnind neascultării lui Adam celui întâi-zidit, m-am cunoscut pe mine dezbrăcat de Dumnezeu, și de împărăția cea pururea fiitoare și de desfătare, pentru păcatele mele.

Vai, ticăloase suflete! Pentru ce te-ai asemănat Evei celei dintâi? Că ai căzut rău și te-ai rănit amar; că te-ai atins de pom și ai gustat cu îndrăzneală mâncarea cea nehibzuită.

În locul Evei celei trupești, făcutu-s-a mie Evă înțelegătoare gândul cel cu poftă trupească, arătându-mi cele plăcute, și gustând pururea din băutura cea amară.

După dreptate a fost lepădat Adam din Eden, nepăzind singura Ta poruncă, Mântuitorule. Dar eu, care am călcat totdeauna cuvintele Tale cele dătătoare de viață, ce voi pătimi?

Covârșind eu de bunăvoie uciderea lui Cain, m-am făcut cu știință ucigaș al sufletului, trăind numai după trup, și războindu-mă împotriva lui, cu faptele mele cele rele.

Nu m-am asemănat, Iisuse, dreptății lui Abel. Daruri bineprimite nu Ți-am adus Ție niciodată, nici fapte dumnezeiești, nici jertfă curată, nici viață fără prihană.

Precum Cain așa și noi, ticăloșule suflete, am adus fapte murdare Făcătorului tuturor și jertfă vrednică de mustrare și viață ne-creștină; pentru acestea ne-am și osândit împreună.

Ziditorule, făcându-mă lut viu, ai pus întru mine trup și oase și suflare și viață; dar, o! Făcătorul meu, Mântuitorul meu și Judecătorul meu, primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc.

Mărturisesc Ție, Mântuitorule, păcatele pe care le-am făcut, și rănilile sufletului și ale trupului meu, care tâlhărește le-au pus înlăuntrul meu gândurile cele ucigătoare.

De am și greșit, Mântuitorule, dar știi că ești iubitor de oameni; bați cu milă și Te milostivești fierbinte; pe cel ce plânge îl vezi, și alergi ca un părinte, chemând pe cel rătăcit.

Pe mine cel lepădat înaintea ușilor Tale, Mântuitorule, măcar la bătrânețe nu mă lăsa în iad, deșert, ci, mai înainte de sfârșit, ca un iubitor de oameni, dă-mi iertare greșelilor.

Eu sunt cel căzut între tâlhari, în gândurile mele; cu totul sunt rănit acum de ele și plin de bube; dar Tu însuși venind de față, Hristoase Mântuitorule, vindecă-mă.

Preotul, văzându-mă mai înainte, a trecut de mine, și levitul, văzându-mă gol în nenorocire, nu m-a băgat în seamă; iar Tu, Iisuse, Cel ce ai răsărit din Maria, venind de față, miluiește-mă.

Mielule al lui Dumnezeu, Cel ce ai ridicat păcatele tuturor, ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un milostiv, dă-mi lacrimi de umilință.

Vremea este a pocăinței, vin către Tine, Făcătorul meu; ridică de la mine lanțul cel greu al păcatului și, ca un îndurat, dă-mi iertare de greșeli.

Să nu mă urăști, Mântuitorule, să nu mă lepezi de la fața Ta; ridică de la mine lațul cel greu al păcatului și, ca un milostiv, dă-mi iertare de greșeli.

Greșelile mele cele de voie și cele fără de voie, Mântuitorule, cele vădite și cele ascunse, cele știute și cele neștiute, toate iertându-le, ca un Dumnezeu, milostivește-Te și mă mântuiește.

Din tinerețe, Mântuitorule, poruncile Tale le-am lepădat și mi-am trecut toată viața cu pofte, neîngrijindu-mă și lenevind-mă; pentru aceasta strig Ție, Mântuitorule: Măcar la sfârșit, mântuiește-mă!

Bogația sufletului cheltuind-o întru păcate, pustiu sunt de virtuți creștinești și, flămânzind, strig: Părinte al îndurărilor, înainte de sfârșit, miluiește-mă!

Înaintea Ta cad, Iisuse; greșit-am Ție, milostivește-Te spre mine; ridică de la mine lațul cel greu al păcatului și, ca un îndurat, dă-mi lacrimi de umilință.

Să nu intri cu mine la judecată, vădind faptele mele, cercetând cuvintele și îndreptând pornirile; ci cu îndurările Tale, trecând cu vederea răutățile mele, mântuiește-mă, Atotputernice.

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Tu-mi dă har luminător, din osârdia ta cea dumnezeiască de sus, ca să scap de întunericul patimilor și să laud din inimă faptelor vieții tale cele frumoase, Marie!

Plecându-Te dumnezeieștilor legi ale lui Hristos, la Dânsul ai venit, lăsând pornirile desfătărilor cele neoprite, iar toată virtutea, ca pe una singură, cu multă cucernicie ai săvârșit-o.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Cu rugăciunile tale, Andrei, scapă-ne de patimile cele fără de cinste și te rugăm să ne arăți părtași acum împărăției lui Hristos, pe noi cei ce te laudăm pe tine, strălucite, cu credință și cu dragoste.

Slavă..., a Treimii:

Treime, Ființă preaînaltă, Căreia ne închinăm întru o Unime, ridică de la mine lațul cel greu al păcatului și, ca o milostivă, dă-mi lacrimi de umilință.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, nădejdea și ajutătoarea celor ce te laudă pe tine, ridică de la mine lațul cel greu al păcatului și, ca o Stăpână curată, mă primește pe mine cel ce mă pocăiesc.

Și iarăși se cântă în amândouă stranele
Ajutor și acoperitor...

Cântarea a 2-a:

Irmosul:

Ia aminte, Cerule, și voi grăi; și voi lauda pe Hristos, Care a «venit din Fecioară cu trup» (de două ori).

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă.

Ia aminte, cerule, și voi grăi; pământule, ascultă glasul celei ce se pocăiește lui Dumnezeu și-L laudă pe Dânsul.

Ia aminte, Dumnezeule, Mântuitorul meu, cu ochiul Tău cel blând, și primește mărturisirea mea cea călduroasă.

Mai mult decât toți oamenii, eu însumi am greșit Ție; ci Te milostivește, Mântuitorule, ca un Dumnezeu, spre făptura Ta.

Viforul răutăților m-a cuprins, Milostive Doamne; ci, ca lui Petru, întinde-mi și mie mâna Ta.

Lacrimile desfrânatei, Îndurate, și eu le vărs înaintea Ta; milostivește-Te spre mine, Mântuitorule, cu îndurarea Ta.

Întunecatu-mi-am frumusețea sufletului cu plăcerile poftelor și toată mintea pământ mi-am făcut-o.

Ruptu-mi-am acum veșmântul cel dintâi, pe care mi l-ai țesut mie, Ziditorule, dintru început; și, pentru aceasta, zac acum gol.

Îmbrăcatu-m-am acum în haină ruptă, pe care mi-a țesut-o mie șarpele cu sfățuirea, și mă rușinez.

Căutat-am la frumusețea pomului și mi s-a amăgit mintea; și acum zac gol și mă rușinez.

Lucrat-au pe la spatele meu toți mai-marii răutăților, întinzând asupra mea fărâdelegea lor.

Pierdutu-mi-am frumusețea cea întâi-zidită și podoaba mea; și acum zac gol și mă rușinez.

Cusutu-mi-a haine de piele păcatul, golindu-mă de haina cea dintâi țesută de Dumnezeu.

Îmbrăcat sunt cu îmbrăcăminte de rușine, ca și cu niște frunze de smochin, spre vădirea patimilor mele celor din bunăvoința mea.

Îmbrăcatu-m-am urât cu haină împestrițată și sângerată rușinos, prin curgerea vieții celei cu patimi și iubitoare de desfătări.

Pătat-am haina trupului meu, și am întinat cu totul podoaba cea după chipul și după asemănarea Ta, Mântuitorule.

Căzut-am întru întristarea patimilor și în stricăciunea cea materialnică; și, pentru aceasta, acum vrăjmașul mă necăjește.

Viață iubitoare de cele materiale și iubitoare de averi alegând eu în loc de sărăcie, Mântuitorule, m-am împresurat acum cu sarcină grea.

Împodobitu-mi-am chipul trupului cu îmbrăcăminte de multe feluri a gândurilor rușinoase și sunt osândit.

Îngrijitu-m-am cu deadinsul numai de podoaba mea cea din afară, nebăgând seamă de cortul dinlăuntru, cel după chipul lui Dumnezeu.

Făcându-mi urâțenia chip patimilor mele, prin poște iubitoare de plăceri, mi-am stricat frumusețea minții.

Îngropat-am, Mântuitorule, cu patimile, frumusețea chipul celui dintâi; dar, ca pe drahmă, oarecând, căutându-mă, așa mă află.

Păcătuit-am ca și desfrânata și strig Ție: Eu însumi am greșit! Primește, Mântuitorule, ca mir și lacrimile mele.

Alunecat-am în desfrânare ca David și m-am umplut de noroi; dar Tu, Mântuitorule, spală-mă și pe mine cu lacrimile mele.

Fii mie milostiv, strig Ție ca și vameșul; Mântuitorule, curățește-mă! că nimeni din cei din Adam n-au greșit Ție, ca mine.

Nici lacrimi, nici pocăință nu am, nici umilință; ci Tu însuși aces-tea, Mântuitorule, dăruiește-mi-le, ca un Dumnezeu.

Ușa Ta să nu mi-o închizi atunci, Doamne, Doamne! Ci să o deschizi mie, celui ce mă pocăiesc către Tine.

Iubitorule de oameni, Cel ce voiești ca toți să se mântuiască, Tu mă cheamă și mă primește ca un bun, pe mine cel ce mă pocăiesc.

Ascultă suspinele sufletului meu și primește picăturile ochilor mei, Doamne, și mă mântuiește.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Fecioară, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una ești prealăudată, roagă-te îndelung, ca să ne mântuim noi.

Al doilea canon

Irmosul:

Vedeți, vedeți! că Eu sunt Dumnezeu, care am plouat «mană și apă din piatră am izvo-
«rât de demult, în pustie, poporu-
«lui Meu, cu singură dreapta și cu
«tăria Mea».

Miluește-mă, Dumnezeule, miluește-mă!

Vedeți, vedeți! că Eu sunt Dum-nezeu; ascultă, suflete al meu, pe Domnul, Cel ce strigă, și te depăr-tează de la păcatul cel dintâi; și te teme, ca de un judecător și Dum-nezeu.

Cui te-ai asemănat, mult-păcă-tosule suflete? Numai lui Cain celui dintâi și lui Lameh acelaia? Ucigându-ți cu pietre trupul prin fapte rele și omorându-ți mintea cu pornirile cele nebunești.

Pe toți cei mai înainte de lege întrecându-i, o, suflete, lui Set nu te-ai asemănat, nici lui Enos ai urmat, nici lui Enoh cel ce a fost mutat la cer, nici lui Noe; ci te-ai arătat sărac de viața dreptilor.

Tu însuși, suflete al meu, ai deschis zăvoarele mâniei Dumnezeului tău și ți-ai înecat trupul, ca și tot pământul, și faptele și viața; și ai rămas afară de corabia cea mântuitoare.

Bărbat am ucis spre rană mie și tânăr spre vătămare, Lameh plângând a strigat; iar tu nu te cutremuri, o, suflete al meu, întinându-ți trupul și mintea pătându-ți.

O, cum am râvnit lui Lameh, celui mai înainte ucigaș! Sufletul ca pe un bărbat, mintea ca pe un tânăr și trupul ca pe un frate mi-am ucis, ca și Cain ucigașul, cu pornirile cele poftitoare de plăceri.

Turn ți-ai închipuit să zidești, o, suflete, și întăritură să faci pof-telor tale, de n-ar fi oprit Ziditorul voile tale și de n-ar fi surpat până la pământ meșteșugirile tale.

Plouat-a Domnul, oarecând, foc din cer, arzând fărădelegea cea înfierbântată a sodomenilor; iar tu ți-ai aprins focul gheenei întru care va să arzi, o, suflete.

Rănit-u-m-am, vătămat-u-m-am, iată săgețile vrăjmașului au pătruns sufletul meu și trupul. Iată, rănile și bubele și zdruncinăturile strigă și vătămurile patimilor mele cele de voie alese.

Cunoașteți și vedeți că Eu sunt Dumnezeu, Cel ce cunosc inimile, înfrânez cugetele și vădesc faptele, ard păcatele, judec pe orfan și pe smerit și pe sărac.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Întins-ai mâinile tale către înduratul Dumnezeu, Marie, afundată întru adâncul răutăților, și ți-a întins mână de ajutor cu milostivire, ca și lui Petru, căutând cu adevărat întoarcerea ta.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Cu toată osârdia și cu dragoste ai alergat către Hristos, urând calea cea dintâi a păcatului, în pustile cele neumblate hrănindu-te și poruncile Lui cele dumnezeiești curat săvârșind.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Să vedem, să vedem, o, suflete, iubirea de oameni a lui Dumnezeu și a Stăpânului; pentru aceasta, m-ai înaintea de sfârșit să cădem înaintea Lui cu lacrimi, strigând: Cu rugăciunile lui Andrei, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi!

Slavă..., a Treimii:

Treime fără început, nezidită, nedespărțită Unime, primește-mă pe mine, cel ce mă pocăiesc, și mă mântuiește pe mine, cel ce am greșit; a Ta zidire sunt, nu mă trece cu vederea; ci mă iartă și mă izbăvește de osânda focului.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Stăpână Născătoare de Dumnezeu, nădejdea celor ce aleargă la tine și limanul celor înviforați, pe Milostivul și Făcătorul și Fiul tău, fă-L îndurat și mie cu rugăciunile tale.

Și iarăși se zice, în amândouă stranele, irmosul al doilea: Vedeți, vedeți...

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Pe piatra cea neclintită a poruncilor Tale, Hristoase, în-«tărește inima mea» (de două ori).

Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!

Foc de la Domnul plouând, oarecând, a ars Domnul de demult pământul sodomiților.

În munte scapă, suflete, ca Lot oarecând și apucă și te izbăvește în Sigor.

Fugi de aprindere, o, suflete! Fugi de arderea Sodomei! Fugi de pieirea cea din dumnezeiasca văpaie!

Mărturisescu-mă Ție, Mântuitorule: Păcătuit-am, păcătuit-am Ție fără măsură; dar lasă-mi, iartă-mi, ca un Îndurat.

Păcătuit-am Ție, eu singur păcătuit-am mai mult decât toți;

Hristoase Mântuitorule, nu mă trece cu vederea.

Tu ești Păstorul cel Bun; caută-mă pe mine mielul și, rătăcit fiind, nu mă trece cu vederea.

Tu ești dulcele Iisus, Tu ești Ziditorul meu; întru Tine, Mântuitorule, mă voi îndrepta.

A Treimii:

Preasfântă Treime, Dumnezeu nostru, miluiește-ne pe noi!

O, Treime, Unime Dumnezeule, mântuiește-ne pe noi de înșelăciune și de ispite și de primejdii!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!

Bucură-te, pânțec primitor de Dumnezeu! Bucură-te, tronul Domnului! Bucură-te, Maica vieții noastre!

Al doilea Canon

Irmosul:

Întărește, Doamne, pe piatra poruncilor Tale, inima mea «cea clintită; că Însuși ești sfânt și «Domn» (de două ori).

Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!

Izvor de viață Te-am câștigat pe Tine, surpătorul morții, și strig Ție din inima mea mai înainte de sfârșit: Greșit-am! Milostivește-Te și mă mântuiește!

Păcătoșilor din vremea lui Noe am urmat, Mântuitorule, moștenind osândirea acelora, întru cufundarea potopului.

Greșit-am, Doamne, greșit-am Ție! Milostivește-Te spre mine! Că nu este cineva între oameni, din cei

ce au greșit, pe care să nu-l fi întrecut eu cu greșelile!

Lui Ham aceuia, batjocoritorul de tată, urmând, suflete, n-ai acoperit rușinea aproapelui, cu fața înapoi întorcându-te.

Binecuvântarea lui Sem nu ai moștenit, ticălosule suflete, și moștenire desfătăta n-ai luat, ca Iafet în pământul iertării.

Din pământul Haran, adică din păcat, ieși, suflete al meu, și vino la pământul care izvorăște de-a pururea nestricăciune vie, pe care Avraam a moștenit-o.

De Avraam ai auzit, suflete al meu, care și-a lăsat oarecând pământul părinților și s-a făcut străin. Urmează și tu alegerii aceuia.

La stejarul din Mamvri, ospătând patriarhul pe Îngeri, a luat la bătrânețe vânatul făgăduinței.

Înțelegând pe Isaac, ticălosule suflete al meu, că a fost jertfit tainic jertfă nouă, ca ardere de tot Domnului, urmează voinței lui.

Auzit-ai, suflete al meu, de Ismael, că a fost izgonit ca un fecior din slujnică; trezește-te, vezi, ca nu cumva, păcătuind, să suferi ceva asemănător.

Agarei egiptencei celei de demult te-ai asemănat, suflete, făcându-te rob de bunăvoia ta și născând semeția, ca pe un nou Ismael.

Scara lui Iacov o știi, suflete al meu, care s-a arătat de la pământ spre cele cerești; pentru ce n-ai avut treaptă tare, credința cea dreaptă?

Preotului lui Dumnezeu și împăratului celui înstrăinat între oameni de viața lumii, urmează, adică asemănării lui Hristos.

Să nu te faci stâlp de sare, suflete, întorcându-te înapoi; să te înfricoșeze pilda Sodomei; sus, în Sigor, mântuiește-te!

De arderea păcatului fugi, suflete al meu, ca și Lot! Fugi de Sodoma și de Gomora; fugi de flacăra a toată pofta cea nebunească!

Miluiește-mă, Doamne, miluiește-mă, strig Ție, când vei veni cu îngerii Tăi, să răsplătești tuturor după vrednicia faptelor.

Rugăciunea celor ce Te laudă pe Tine, Stăpâne, nu o lepăda; ci Te milostivește, Iubitorule de oameni, și dăruiește iertare celor ce se roagă Ție cu credință.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Cuprins sunt de tulburarea valurilor și de furtuna păcatelor. Dar, tu, maică, mântuiește-mă acum și mă scoate la limanul dumnezeieștii pocăințe!

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Rugăciune cu osârdie aducând și acum, Cuvioasă, către preamioștina Născătoare de Dumnezeu, cu rugăciunile tale deschide-mi dumnezeieștile intrări.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Cu rugăciunile tale dăruiește-mi și mie iertare datoriiilor, o Andrei, arhiereule al Cretei; că tu ești învățător preales al pocăinței.

Slavă..., a Treimii:

Treime neamestecată, nezidită, Fire fără început, Care ești laudată în Treimea Fețelor, mântuiește-ne pe noi, care ne închinăm stăpânirii tale cu credință.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Fiul cel fără de ani din Tatăl, sub ani L-ai născut, neștiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu. Minune străină! Că, alăptând, ai rămas fecioară.

Și iar irmosul: Întărește, Doamne...

Geturuc Mica
Apoi Sedealna, alcătuirea lui Iosif, glasul al 8-lea:

Podobie: Înviat-ai din morți...

Luminători de Dumnezeu luminați, cei ce înșivă ați fost văzători ai Mântuitorului, luminați-ne pe noi cei ce suntem în întunericul vieții, ca să umblăm acum, ca în zi, cu bunăcuviință, întru lumina postului, alungând patimile cele de noapte, și să vedem și noi luminatele Patimi ale lui Hristos, bucurându-ne.

Slavă..., altă Sedealnă, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Apostoli, cei doisprezece de Dumnezeu aleși, aduceți acum rugăciune lui Hristos, ca să trecem toți curgerea postului, săvârșind rugăciuni cu umilință și virtuți cu osârdie; ca, în acest chip, să ajungem să vedem Învierea cea slăvită a lui Hristos Dumnezeu, slavă și laudă aducând.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Același glas și aceeași podobie:

Născătoare de Dumnezeu, roagă-te împreună cu Apostolii, Fiului

și Cuvântului lui Dumnezeu, Cel necuprins, Care S-a născut în chip de negrăit din tine mai presus de gând, să dăruiască lumii pace curată, să ne dea nouă iertare păcatelor mai înainte de sfârșit și să învrednicească pe robii tăi împărăției cerești, pentru bunătatea Sa cea prea multă.

Apoi se citește a doua parte din viața Preacuvioasei Maria Egipteanca. După aceasta, Tricântarea de Joi, fără metanii.

Cântarea a 4-a, glasul al 8-lea:

Prima Tricântare a Sfinților Apostoli

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, auzul Tău și m-am temut, înțeles-am «lucrurile Tale și am slăvit puterea «Ta, Stăpâne».

Sfinților Apostoli, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi!

Apostolii lui Hristos cei luminați, care au viețuit cu înfrânare, ușurează nouă vremea postului, cu dumnezeieștile lor mijlociri.

Organul cel cu douăsprezece coarde, ceata cea dumnezeiască a ucenicilor, a cântat cântarea de mântuire, tulburând cântările cele viciene.

Cu ploile duhului ați adăpat toată lumea, alungând, preafericiților, seceta mulțimii zeilor.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Mântuiește-mă pe mine, cel care mă smeresc, care am viețuit cu mândrie, tu care ai născut pe Cel ce a înălțat firea cea smerită, Preacurată.

A doua Tricântare a Sfinților Apostoli, același glas:

Irmos: Auzit-am, Doamne...

Preacinstită ceată a Apostolilor, îndeamnă-te a ruga pe Ziditorul tuturor ca să ne miluiască pe noi, care te laudăm pe tine.

Fiind ca niște lucrători ai lui Hristos, Apostoli, și lucrând cu dumnezeiescul Cuvânt toată lumea, I-ați adus totdeauna roade.

Vie v-ați făcut lui Hristos, Celui cu adevărat iubit; că ați izvorât în lume vinul Duhului, Apostoli.

A Treimii:

Preasfântă Treime, Dumnezeuul nostru, slavă Ție!

Sfântă Treime asemănătoare, Care ești mai presus stăpânitoare, cea preaputernică, Părinte, Cuvinte și Duhule Sfinte, Dumnezeule, luminează și viață, păzește turma Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!

Bucură-te, tronul în chipul focului! Bucură-te, sfeșnic purtător de făclie! Bucură-te, muntele sfințirii, chivotul vieții, cortul Sfintei Sfințelor!

Canonul, glasul al 6-lea

Irmosul:

Auzit-a prorocul de venirea Ta, Doamne, și s-a temut că «aveai să Te naști din Fecioară, și «oamenilor să Te arăți, și a grăit: «Auzit-am auzul Tău și m-am «temut. Slavă puterii Tale, Doamne» (de două ori).

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă!

Lucrurile Tale nu le trece cu vederea, zidirea Ta nu o părăsi, Drepte Judecătorule; chiar dacă am păcătuit nu doar ca un om, ci mai mult decât toți oamenii, Iubitorule de oameni, dar ai putere – ca un Domn al tuturor – a ierta păcatele.

Se apropie, suflete, sfârșitul, se apropie și nu te îngrijești, nu te pregătești; vremea se scurtează, deșteaptă-te; aproape lângă uși este Judecătorul: ca un vis, ca o floare trece vremea vieții. Pentru ce în deșert ne tulburăm?

Deșteaptă-te, o, suflete al meu! Ia seama faptelor tale pe care le-ai făcut și adu-le la vedere; varsă picături de lacrimi; spune cu îndrăzneală faptele tale și cugetele tale lui Hristos și te îndreptează.

N-a fost în viață păcat, nici faptă, nici răutate, pe care să nu le fi săvârșit eu, Mântuitorule, cu mintea și cu cuvântul, cu voința și cu gândul, cu știința și cu fapta păcătuiind, ca altul nimeni nici odinioară.

Din aceasta cauză m-am judecat, din aceasta cauză m-am osândit, eu, ticălosul, adică din cugetul meu, față de care nimic nu este în lume mai puternic; Judecătorule, Mântuitorul meu și cunoscătorule, cruță-mă, izbăvește-mă și mă mântuiește pe mine, robul Tău.

Scara pe care a văzut-o de demult marele între patriarhi, suflete al meu, este arătarea suirii viețuirii și a înălțării gândului; deci, dacă voiești să viețuiești cu lucrarea, cu cunoștința și cu înălțarea gândului, înnoiește-te.

Arșița zilei a răbdad patriarhul Iacov pentru lipsă și frigul nopții a suferit în toate zilele, făcând câștig; păstorind, trudindu-se și slujind, ca să-și ia amândouă femeile.

Prin două femei înțelege fapta și cunoștința într-o înaltă gândire: prin Lia fapta, ca ceea ce a fost cu mulți copii; iar prin Rahela, gândirea, ca cea mult-ostenitoare. Că fără de osteneli, nici fapta, nici gândirea nu se vor săvârși, suflete.

Priveghează, o, suflete al meu, și te fă deosebit, ca cel mare între patriarhi; ca să dobândești fapta cu gândirea cea înaltă; ca să te faci minte văzătoare de Dumnezeu, să ajungi în norul cel neapus cu gândirea și să te faci neguțator de lucruri mari.

Pe cei doisprezece patriarhi născându-i cel mare între patriarhi, ți-a făcut ție tainic, suflete al meu, scară spre suirea cea de faptă, pe fiii săi, ca pe niște temeiuri și trepte, ca niște suișuri preaînțeleptește așezându-i.

Lui Esau cel urât asemănându-te, suflete, ai dat amăgitorului tău întâia naștere, a frumuseții celei dintâi; de la binecuvântarea părintească ai căzut și îndoit te-ai amăgit, ticălosule, cu fapta și cu gândirea; pentru aceasta acum pocăiește-te.

Edom s-a chemat Esau, pentru marea înverșunare a amestecării cu femei. Căci, cu neînfrânarea pururea aprinzându-se și cu plăcerile întinându-se, Edom s-a numit,

care înseamnă înfierbântarea sufletului celui iubitor de păcate.

De Iov cel de pe gunoi auzind, o, suflete al meu, că s-a îndreptătit, n-ai râvnit bărbăției aceluia, n-ai avut tăria gândului lui, întru toate care ai cunoscut, în cele ce ai știut și în cele ce te-ai ispitit; ci te-ai arătat nerăbdător.

Cel ce era mai înainte pe tron, acum se vede gol în gunoi, cu răni; cel cu mulți fii și mărit, a rămas, dintr-o dată, lipsit de toate, pentru că socotea gunoiul palat și rănile mărgăritar.

După vrednicia împărătească, fiind împodobit cu diademă și îmbrăcat cu porfiră, omul cel cu multă avere și dreptul cel îndestulat de bogăție și de animale, degrabă sărăcind, de avere, și de stare și de împărăție a fost lipsit.

Dacă a fost acela drept și fără prihană mai mult decât toți și n-a scăpat de cursele și vicleșugurile înșelătorului, dar tu, fiind iubitor de păcate, ticăloase suflete, ce vei face de se va întâmpla să vină asupra ta ceva din cele negândite?

Trupul mi-am spurcat, duhul mi-am întinat, peste tot m-am rănit; dar, ca un doctor, Hristoase, amândouă prin pocăință mi le tămăduiește. Spală-le, curățește-le, Mântuitorul meu, arată-le mai curate decât zăpada.

Trupul Tău și Sângele pentru toți Ți-ai pus, Cuvinte, răstignindu-Te: Trupul, ca să mă înnoiești, iar Sângele ca să mă speli. Duhul Ți-ai dat ca să mă aduci, Hristoase, Părintelui Tău.

Săvârșit-ai mântuirea în mijlocul pământului, Făcătorule, ca să ne mântuim; de bunăvoie pe Cruce ai fost răstignit și Edenul cel ce se încuiase s-a deschis; cele de sus și cele de jos, făptura și toate neamurile mântuindu-se, se închină Ție.

Fie-mi mie scaldătoare sângele cel din coasta Ta, totodată și băutură și apa iertării ce a izvorât, ca să mă curățesc cu amândouă, ungându-mă și bând, ca pe o ungere și băutură, Cuvinte, cuvintele Tale cele de viață.

Gol sunt, spre a intra în camera mirelui, gol sunt și spre a merge la nuntă și la cină; candela mi s-a stins, fiind fără de untdelemn, camera mi s-a închis dormind eu. Cina s-a mâncat; iar eu fiind legat de mâini și de picioare, am fost lepădat afară.

Biserica a câștigat pahar coasta Ta cea purtătoare de viață, din care a izvorât nouă îndoit izvorul iertării și al cunoștinței; spre închipuirea celei vechi și a celei noi, a amânduror legilor, Mântuitorul nostru.

Timpul vieții mele este scurt și plin de dureri și de vicleșug, dar întru pocăință primește-mă și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig și mâncare celui străin; Mântuitorule, Tu însuși mă miluiește.

Falnic sunt acum și semeț cu inima în deșert și în zadar. Să nu mă osândești împreună cu fari-seul; ci mai ales dă-mi smerenia vameșului, Unule Îndurate, drepte Judecătorule, și cu acesta împreună mă numără.

Știu, Îndurate, că am greșit, ocărând vasul trupului meu; ci întru pocăință mă primește și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig, nici mâncare celui străin. Ci Tu însuși, Mântuitorule, mă miluiește.

Însumi idol m-am făcut, murdărindu-mi cu poftele sufletul meu, ci, întru pocăință mă primește și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig, nici mâncare celui străin. Ci Tu însuși, Mântuitorule, mă miluiește.

N-am auzit glasul Tău, n-am ascultat Scriptura Ta, Dătătorule de lege; ci, întru pocăință, mă primește și întru cunoștință mă cheamă, ca să nu mă fac câștig, nici mâncare celui străin. Ci Tu însuși, Mântuitorule, mă miluiește.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Petrecând viață fără de trup, Cuvioasă, fiind cu trup, ai luat mare har de la Dumnezeu cu adevărat, ca să folosești celor ce te cinstesc cu credință. Pentru aceasta ne rugăm ție, izbăvește-ne pe noi cu rugăciunile tale de toate încercările.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Întru adânc de necuviințe mari pogorându-te, nu te-ai oprit acolo, ci te-ai suit cu gând mai bun în chip lămurit la virtutea cea desăvârșită prin faptă, minunând, Cuvioasă Maică Marie, firea îngerească.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Andrei, lauda Părinților, nu ne uita, stând înaintea Teimii Celei Preasfinte și dumnezeiești, ca să ne izbăvim de osânda iadului noi, cei ce te chemăm pe tine, dumnezeiescule ocrotitor, cel ce ești strălucirea Cretei.

Slavă..., a Treimii:

Nedespărțită în Ființă, neamestecată în Fețe, Dumnezeu Te cunosc pe Tine Dumnezeire, Una în Treime, ca pe Ceea ce ești întocmai cu împărăția și întocmai cu tronul; și strig Ție cântarea cea mare, ce se cântă întreit întru cele de sus.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Și ai născut, și ești fecioară, și ai rămas întru amândouă, cu firea, Fecioară. Cel ce S-a născut înnoiește legile firii, iar pânțelele a născut, nesimțind dureri. Unde Dumnezeu voiește, se biruiește rânduiala firii; că face câte voiește.

Și iarăși se cântă irmosul: Auzit-a procul de venirea Ta...

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Dis-de-diminează, Iubitorule de oameni, mă rog lumi-
«nează-mă și mă îndreptează la
«poruncile Tale și mă învață,
«Mântuitorule, să fac voia Ta» (de două ori).

Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!

În noapte viața mea mi-am petrecut pururea; că întuneric s-a făcut mie și negură adâncă noaptea păcatului; ci, ca pe un fiu al zilei, arată-mă pe mine, Mântuitorule.

Lui Ruben, asemănându-mă eu, ticălosul, făcut-am sfat necuvios și

călcător de lege asupra lui Dumnezeu celui înalt, întinându-mi patul meu, precum acela pe al tatălui său.

Mărturisescu-mă Ție, Hristoase Împărate; păcătuit-am, păcătuit-am ca mai înainte frații lui Iosif, vânzând rodul curăției și al înțelepciunii.

De cci de un sânge a fost dat, a fost vândut în robie dulcele suflet, cel drept, spre închipuire a Domnului; iar tu, suflete, cu totul te-ai vândut răutăților tale.

Lui Iosif cel drept și minții lui celei curate, urmează, ticălosule și neiscusitele suflete, și nu te desfrâna cu pornirile cele nebunești, făcând fărădelege pururea.

De s-a și sălășluit în groapă oarecând Iosif, Stăpâne Doamne, dar spre închipuirea îngropării și a Învierii Tale a fost aceasta; iar eu ce-Ți voi aduce Ție întru acest chip vreodată?

Auzit-ai de coșul lui Moise, suflete, cel purtat de apele și de valurile râului, că a fost păzit de demult ca într-o cămară, scăpând de fapta cea amară a voii lui Faraon?

De ai auzit, ticălosule suflete, de moașele care ucideau oarecând partea bărbătească, cea nevârstnică, ia acum înțelepciunea ca marele Moise.

Nu ți-ai omorât mintea lovind-o, precum marele Moise pe egipteanul, ticălosule suflete; și cum te vei sălășlui, spune-mi, în pustietatea patimilor prin pocăință?

În pustietăți a locuit marele Moise. Vino dar, suflete, și urmează vieții lui, ca să te învrednicești a

vedea și arătarea lui Dumnezeu cea din rug.

Toiagul lui Moise te închipuiește, suflete, care a lovit marea și a înche-gat adâncul, cu însemnarea dumnezeieștii Cruci; prin care vei putea și tu să săvârșești lucruri mari.

Aaron a adus lui Dumnezeu foc fără prihană, fără vicleșug; iar Ofni și Finees, ca și tine, suflete, au adus lui Dumnezeu viață străină și întinată.

Greu la minte m-am făcut, Stăpâne, ca și Faraon cel cumplit; Iannis și Iamvris la suflet și la trup, cufundat cu gândul! Ci, ajută-mi mie, Mântuitorule!

Cu lut mi-am amestecat gândul, eu, ticălosul. Spală-mă, Stăpâne, în baia lacrimilor mele, mă rog Ție, albă ca zăpada făcând haina trupului meu.

De voi cerceta faptele mele, Mântuitorule, mă văd pe mine însumi întrecând pe tot omul cu păcatele; că întru cunoștință gândind am greșit, iar nu întru necunoștință.

Cruță, cruță, Doamne, zidirea Ta! Păcătuit-am, iartă-mă, Cel ce ești însuși din fire curat, căci afară de Tine nimeni altul nu este fără pată.

Pentru mine ai luat chipul meu, Dumnezeu fiind; arătat-ai minuni vindecând pe cei leproși și întărind pe cei slăbănogi; ai oprit curgerea de sânge, Mântuitorule, celei ce s-a atins de poalele Tale.

Celei ce avea curgere de sânge urmează, ticălosule suflete, îndrăznește, ține-te de poalele lui Hristos,

ca să te izbăvești de bătaii și să auzi de la Dânsul: credința ta te-a mântuit!

Celei gârbovite urmează, o, suflete! Apropie-te, cazi la picioarele lui Iisus, ca să te îndreptezi, să umbli drept în căile Domnului.

Deși ești fântână adâncă, Stăpâne, izvorăște-mi ape din preacuratele Tale vine. Ca bând, ca și Samarineanca, să nu mai însetez. Că izvoare de viață izvorăști.

Siloam să-mi fie mie lacrimile mele, Stăpâne Doamne, ca să-mi spăl și eu luminile sufletului și să Te văd cu gândul pe Tine, Lumina cea mai înainte de veci.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Cu neasemănată dragoste, preferită, dorind să te închini lemnului Crucii, te-ai învrednicit de dorire; învrednicește-mă, dar, și pe mine să dobândesc slava cea de sus.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Repejunea Iordanului trecând-o, ai aflat odihnă, fugind de plăcerea trupească cea cu durere; din care și pe noi, Cuvioasă, scoate-ne cu rugăciunile tale.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Ca pe un păstor preales, înțelepte Andrei, pe tine cel preacinstit, cu dragoste multă și cu frică te rog, ca să dobândesc mântuire și viață veșnică, prin rugăciunile tale.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tine, Treime, Te cântăm, pe Unul Dumnezeu; Sfânt, Sfânt,

Sfânt ești, Părinte și Fiule și Duhule, Ființă singură prin Sine, Unime căreia pururea ne închinăm.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Din tine S-a îmbrăcat întru a mea frământătură Dumnezeu, Cel ce a zidit veacurile, Maică Fecioară, ceea ce ești neîntinată și nu știi de bărbat, și a unit Lui firea omenească.

Și iarăși irmosul: Dis-de-dimineață...

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Strigat-am cu toată inima mea
Scătre înduratul Dumnezeu și
«m-a auzit din iadul cel mai de jos;
«și a scos din stricăciune viața mea»
(de două ori).

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă!

Lacrimi din ochii mei, Mântuitorule, și suspine din adânc curat aduc Ție, strigând inima mea: Dumnezeule, păcătuit-am Ție, milostivește-Te spre mine!

Înstrăinatu-te-ai, suflete, de Domnul tău, ca Datan și ca Aviron; dar din toată inima strigă: Iartă-mă! Ca să nu te împresoare pe tine prăpastia pământului.

Ca o junincă sălbatică, asemănatu-te-ai, suflete, lui Efrem; ca o căprioară, păzește-ți viața de curse, înălțându-ți mintea cu aripi, cu fapta și cu gândirea.

Mâna lui Moise ne va face să credem, suflete, cum că Dumnezeu poate să albească și să curețe viața cea leproasă; nu te deznădăjdui dar, cu toate că ești lepros.

Valurile păcatelor mele, Mântuitorule, ca în Marea Roșie întorcându-se, m-au acoperit degrab,

ca oarecând pe egipteni și pe conducătorii lor.

Voie slobodă fără recunoștință ai avut, suflete, ca și Israel mai înainte; că mai mult decât dumnezeiasca mană, ai ales neînțelepțește lăcomia patimilor cea iubitoare de plăceri.

Cărnurile de porc și căldările și bucatele egiptene, mai vârtos decât cele cerești ai voit, suflete al meu; ca și de demult nemulțumitorul popor în pustie.

Puțurile gândurilor hananeilor mai mult le-ai cinstit, suflete, decât vâna pietrei, din care izvorul înțelepciunii varsă izvorul teologiei.

Când a lovit Moise, sluga Ta, piatra cu toiagul, cu închipuire mai înainte a însemnat coasta Ta cea de viață făcătoare; din care toți băutura de viață scoatem, Mântuitorule.

Cercetează, suflete, și iscodește ca Iosua, fiul lui Navi, ce fel este pământul făgăduinței și locuiește în el cu bună legiuire.

Ridică-te și împotrivește-te patimilor trupești, ca Iosua asupra lui Amalec; biruind pururea gândurile cele înșelătoare, ca și pe gavaoniți.

Treci peste firea cea curgătoare a vremii, ca mai înainte Chivotul, și te fă moștenitor pământului aceuia al făgăduinței, suflete, Dumnezeu poruncește.

Precum ai scăpat pe Petru, cel ce a strigat: Scapă-mă! așa apucând înainte, Mântuitorule, scapă-mă și pe mine de fiară, întinzându-ți mâna Ta, și mă scoate din adâncul păcatului.

Pe Tine Te știu liman liniștit, Stăpâne, Stăpâne Hristoase! Ci, apucând înainte, izbăvește-mă din adâncurile păcatului cele neumblate și din deznădăjduire.

Eu sunt, Mântuitorule, drahma cea împărătească, pe care ai pierdut-o de demult; dar aprinzând făclie pe Mergătorul înaintea Ta, Cuvinte, caută și află chipul Tău.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Ca să stingi văpaia patimilor, ai izvorât pururea pâraie de lacrimi, Marie, arzându-ți sufletul, al cărui har, dă-mi-l și mie, robului tău.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Nepătimire cerească ai dobândit, prin viețuirea cea preaînaltă de pe pământ, Maică; pentru aceasta, roagă-te să mântuiască din patimi, cu rugăciunile tale, pe cei ce te laudă.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Cunoscându-te păstor și arhieru al Cretei și rugător pentru lume pe tine, Andrei, alerg și strig ție: Scoate-mă, părinte, din adâncul păcatului!

Slavă..., a Treimii:

Treime sunt neamestecată, nedespărțită; despărțită după Fețe, și Unime sunt din Fire unită: Tatăl și Fiul și dumnezeiescul Duh.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pântecele tău ne-a născut nouă pe Dumnezeu, cu chipul ca și noi; deci, ca pe un Ziditor al tuturor, roagă-L, Născătoare de Dumnezeu,

ca prin rugăciunile tale să ne îndreptăm.

Și iarăși irmosul: Strigat-am cu toată inima mea...

Suflete mică

CONDAC, glasul al 6-lea:

Suflete al meu, suflete al meu, scoală! Pentru ce dormi? Sfârșitul se apropie și vrei să te tulburi. Deșteaptă-te dar, ca să se milostivească spre tine Hristos Dumnezeu, Cel ce pretutindeni este și toate le plinește.

ICOS

Cămara cea de vindecare a lui Hristos văzând-o deschisă, privind și sănătatea care izvorăște din aceasta lui Adam, a pățimit și s-a rănit diavolul și ca în primejdie s-a tânguit și a strigat către prietenii săi: Ce voi face Fiului Mariei? mă ucide Vitleemiteanul, Cel ce este pretutindeni și pe toate le plinește.

SINAXAR

ÎN JOIA DIN SĂPTĂMÂNA A CINCEA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În această zi, în Joia din săptămâna a cincea a Postului Mare, după o veche tradiție, cântăm slujba Marelui Canon de umilință.

Acest canon, cel mai mare într-adevăr dintre toate canoanele, l-a scris cu mult meșteșug cel între Sfinți părintele nostru Andrei, arhiepiscopul Cretei, numit și Ierusalimiteanul. Acesta era originar din Damasc. La vârsta de paisprezece ani, după ce a fost dat la școală și a învățat toate științele care-i dădeau o educație desăvârșită, s-a dus la Ierusalim și a îmbrățișat viața monahală. Trăind cu cuvioșie și bine plăcut lui Dumnezeu, într-o viață liniștită, a lăsat Bisericii lui Dumnezeu și alte multe scrieri folosi-

toare vieții, cuvântări și canoane, dar a fost mai cu deosebire iscusit în cuvântări de laudă în cinstea sfinților, a Maicii Domnului și a Domnului nostru Iisus Hristos. Împreună cu alte multe canoane, a alcătuit și acest Mare Canon, plin de foarte mare umilință. Culegând și strângând la un loc toată istoria Vechiului și Noului Testament, a alcătuit cântarea aceasta de la Adam până la înălțarea lui Hristos și predica Apostolilor. Prin Canonul acesta, îndeamnă tot sufletul să râvnească și să urmeze, după putere, toate faptele bune ale istoriei Vechiului și Noului Testament, să fugă de toate faptele rele și să alerge totdeauna la Dumnezeu, prin pocăință, prin lacrimi și mărturisire și prin alte fapte bine plăcute lui Dumnezeu. Atât este de curgător și de armonios acest Mare Canon, încât poate să moaie și cea mai învârtosată inimă și să o deștepte spre săvârșirea binelui, chiar numai dacă-l cântă cineva cu inima zdrobită și cu potrivită luare-aminte. Andrei Criteanul a alcătuit acest Canon pe timpul când și marele Sofronie, patriarhul Ierusalimului, a scris viața Mariei Egipteanca. În adevăr, și această viață ne pune înaintea o mare pildă de umilință și dă multă mângâiere celor ce greșesc și păcătuiesc, numai dacă ar voi să se depărteze de rele.

S-a rânduit să se cânte și să se citească Marele Canon și viața Cuvioasei Maria Egipteanca în ziua aceasta pentru următoarea pricină: Pentru că Sfântul Post de patruzeci de zile se apropie de sfârșit și pentru ca nu cumva oamenii, lenevind-se, să se îngrijească mai puțin de nevoințele cele duhovnicești și să se depărteze cu totul de a trăi în cumpătare, marele Andrei, ca un adevărat învățător, prin cântările Marelui Canon, în care istorisește virtuțile marilor bărbați, precum și întoarcerea la credință a celor răi, pregătește pe cei care se nevoiesc cu postul să se poarte cu mai mult curaj și să se îndrepte cu bărbăție spre nevoințele postului ce-l mai au în față.

Sfântul Sofronie, prin minunata povestire despre viața Mariei Egipteanca, înduplecă pe oameni să ajungă din nou cum-pătați, îi ridică spre Dumnezeu, îi sfătuiește

să nu mai cadă și să nu deznădăjduiască, chiar dacă au căzut înainte în unele păcate. Și, într-adevăr, povestirea vieții Mariei Egipteanca înfățișează cât este de mare iubirea de oameni și dragostea lui Dumnezeu față de cei care doresc din tot sufletul să se îndepărteze de păcatele lor de mai înainte.

Canonul lui Andrei Criteanul se numește Canonul cel Mare poate și din cauza ideilor și gândurilor înalte ce le cuprinde, căci, într-adevăr, alcătuitorul lui este iscusit și l-a compus într-un chip nespus de frumos, dar și pentru că acest canon, spre deosebire de celelalte canoane, care au câte treizeci de tropare și chiar mai puține, are două sute cincizeci de tropare și fiecare din tropare pricinuieste nespusă plăcere. Prin urmare, cu foarte bună socoteală și potrivit a fost așezat în marele post de patruzeci de zile acest Mare Canon, care are multă umilință.

Părintele nostru Andrei a fost cel dintâi care a adus la Constantinopol acest prea frumos și Mare Canon, odată cu viața Cuvioasei Maria, când a fost trimis de Teodor, patriarhul Ierusalimului, să fie de ajutor la al șaselea Sinod ecumenic. Cu acest prilej, a luptat în chipul cel mai strălucit împotriva monoteiștilor și, cu toate că era simplu monah, a fost rânduit în clerul Bisericii din Constantinopol. Apoi a fost făcut diacon și a fost însărcinat cu purtarea de grijă a orfanilor. După puțină vreme, a ajuns arhiepiscopul Cretei. Mai pe urmă, ajungând aproape de locul numit Ieriso din Mitilina, a călătorit spre Domnul, tocmindu-și bine scaunul său.

Pentru rugăciunile Sfântului Ierarh Andrei, Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește. Amin.

După aceasta se cântă Fericitirile, cu închinăciuni, glasul al 6-lea.

Întru împărăția Ta, când vei veni, pomeneste-ne pe noi, Doamne!

Pe tâlharul l-ai făcut, Hristoase, locuitor raiului, pe cel ce a strigat pe Cruce către Tine: pomeneste-mă! Învrednicește-mă și pe mine, nevrednicul, de pocăința acestuia.

Stih: Fericiți cei săraci cu duhul, că a acelora este împărăția cerurilor.

Auzit-ai, suflete al meu, de Manoe, că a ajuns la arătare dumnezeiască și a luat atunci rodul făgăduinței din cea stearpă; să urmăm dreptei credințe a acestuia.

Stih: Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Râvnind lenevirii lui Samson, suflete, ți-ai tuns tăria lucrurilor tale, dându-ți celor de alt neam viața întreagă și fericită, pentru iubirea plăcerii.

Stih: Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Cel ce a biruit mai înainte cu falca măgarului pe cei de alt neam, acum se află prădat de desfrâu; ci fugi, suflete al meu, de asemănarea, de fapta și de slăbirea lui.

Stih: Fericiți cei ce flămânzesc și însetează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Barac și Ieftae, căpetenii de oaste, s-au ales judecătorii lui Israel, împreună cu Debora cea cu minte bărbătească. Deci, îmbărbătându-te, suflete, cu vitejiile acelora, întărește-te.

Stih: Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Pe Iaila cea vitează ai cunoscut-o, suflete al meu, care a tras în țepă pe Sisera mai înainte, și a făcut mântuire; auzi stâlpul, prin care ție Crucea se însemnează.

Stih: Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Jertfește, suflete, jertfă de laudă, adu fapta bună ca pe o fiică mai curată decât a lui Ieftae; și junghie,

ca pe o jertfă Domnului tău, patimile cele trupești.

Stih: Fericiți făcătorii de pace, că accia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Înțelege, suflete al meu, ce este lâna lui Ghedeon; primește rouă din cer și te pleacă, precum câinele, să bei apa care curge din lege prin stoarcerea Scripturii.

Stih: Fericiți cei prizoniți pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Osânda lui Eli, preotul, ai luat-o, suflete al meu, pentru lipsa minții, suferind a lucra întru tine patimile, ca și acela pe feciorii cei fără de lege.

Stih: Fericiți veți fi când vă vor ocări pe voi și vă vor prizoni și vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră, minșind pentru Mine.

Între judecători, levitul cu socoteală și-a împărțit femeia la cele douăsprezece neamuri, suflete al meu, ca să vădească întinăciunea cea fără de lege a neamului lui Veniamin.

Stih: Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Iubitoarea de înțelepciune Ana, rugându-se, numai buzele și-a mișcat spre laudă, iar glasul ei nu se auzea; și de aceea, deși era stearpă, a născut fiu vrednic de rugăciunea ei.

Stih: Pomeneste-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.

S-a numărat între judecători feciorul Anei, marele Samuel, pe care Armatem l-a crescut în casa Domnului. Aceluia râvnește, suflete al meu, și judecă lucrurile tale mai înainte decât pe ale altora.

Stih: Pomeneste-ne pe noi, Stăpâne, când vei veni întru împărăția Ta.

Ales fiind David rege, ca un rege s-a uns din corn cu dumnezeiescul mir. Deci și tu, suflete al meu, de poștești împărăția cea de sus, în loc de mir, unge-te cu lacrimi.

Stih: Pomeneste-ne pe noi, Sfinte, când vei veni întru împărăția Ta.

Miluieste zidirea Ta, Milostive; milostivește-Te spre făptura mâinilor Tale și iartă tuturor păcătoșilor și mie, celui ce am călcat poruncile tale mai mult decât toți.

Slavă..., a Treimii:

Și nașterii celei fără de început, și purcederii mă închin: Tatălui, Cel ce a născut, slăvesc pe Fiul cel născut, laud pe Duhul Sfânt, Cel ce strălucește împreună cu Tatăl și cu Fiul.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nașterii tale celei mai presus de fire ne închinăm, nedespărțind slava cea după fire a Pruncului tău, Născătoare de Dumnezeu; că Cel ce este Unul după față, se mărturisește îndoit după fire.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Păcătuit-am, fărădelege și nedreptate săvârșit-am înaintea Ta; nici am păzit, nici am făcut precum ne-ai poruncit nouă; «dar nu ne părăsi pe noi până în «sfârșit, Dumnezeuul părinților» (de două ori).

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă!

Păcătuit-am, greșit-am și am călcat porunca Ta; că întru păcate am fost zămislit și am adăugat ră-

nilor mele rană. Ci Tu mă miluiește, ca un îndurat, Dumnezeuul părinților.

Cele ascunse ale inimii mele le-am mărturisit Ție, Judecătorul meu. Vezi smerenia mea, vezi și necazul meu și ia aminte acum la judecata mea; și Tu mă miluiește, ca un îndurat, Dumnezeuul părinților.

Saul oarecând, dacă a pierdut asinele tatălui său, suflete, degrabă a aflat în schimb împărăția; dar păzește-te să nu greșești, alegând mai degrabă poftele tale cele dobitocești, decât împărăția lui Hristos.

David, dumnezeiescul părinte, de a și greșit oarecând îndoit, suflete al meu, cu săgeata desfrâului săgetându-se și cu sulița robindu-se pentru pedeapsa uciderii; dar tu cu mai grele lucruri bolești, din pornirile cele de voia ta.

Împreunat-a David oarecând nelegiuirea cu nelegiuire, că a amestecat desfrâul cu uciderea; dar, îndată, îndoită pocăință a arătat. Iar tu, suflete, mai viclene lucruri ai făcut, necăindu-te către Dumnezeu.

David oarecând a însemnat cântarea, scriind-o ca într-o icoană, prin care-și muștră fapta ce a lucrat, strigând: Miluiește-mă! Că Ție unuia am greșit, Dumnezeuului tuturor; Însuși mă curățește.

Purtat fiind chivotul în car, când s-au întors junicile, îndată ce s-a atins Zan de el, a fost certat de mânia lui Dumnezeu. Deci de îndrăzneala aceluia fugind, suflete, cinstește bine cele dumnezeiești.

Auzit-ai de Abesalom cum s-a ridicat împotriva firii. Cunoscut-ai faptele lui cele întinate, cu care a batjocorit patul lui David, tatăl său; dar și tu ai urmat pornirilor lui celor de patimi și iubitoare de plăceri.

Supus-ai trupului tău vrednicia ta cea nerobită și ca alt Ahitofel aflând pe vrăjmașul, suflete, te-ai plecat după sfaturile lui; dar le-a risipit pe acestea Însuși Hristos, ca tu să te mântuiești cu adevărat.

Solomon cel minunat, cel plin de harul înțelepciunii, făcând vicleșug înaintea lui Dumnezeu oarecând, s-a depărtat de la El; căruia și tu ți-ai asemănat păcătoasa ta viață, suflete.

De plăcerile patimilor sale fiind silit, s-a întinat, vai mie! iubitorul înțelepciunii, iubitor de femei desfrânate făcându-se și înstrăinat de la Dumnezeu; căruia tu, o suflete, ai urmat cu gândul, prin dezmierdări rușinoase.

Lui Roboam, celui ce n-a ascultat sfatul tatălui său, ai râvnit, suflete, împreună și lui Ieroboam, slugii celei prea rele, care s-a viclenit oarecând; dar fugi de asemănarea lor și strigă lui Dumnezeu: Păcătuit-am, miluiește-mă!

Necurățiilor lui Ahav ai râvnit, suflete al meu! Vai mie! Te-ai făcut locaș întinăciunilor trupești și vas urât al patimilor. Dar din adâncul tău suspină și spune lui Dumnezeu păcatele tale.

A ars, oarecând, Ilie pe cei de două ori câte cincizeci, când a junghiat și pe prorocii cei de rușine

ai Izabelei, spre mustrarea lui Ahav. Dar fugi, suflete, de asemenea a celor doi și te întărește.

Încuiatu-s-a ție cerul, suflete, și foamete de la Dumnezeu te-a cuprins de vreme ce nu te-ai plecat cuvintelor lui Ilie Tesviteanul, ca și Ahav oarecând. Ci sareptencei asemănându-te, hrănește sufletul prorocului.

Păcatele lui Manase ți-ai îngrămădit cu voința, suflete, punând ca niște lucruri de scârbă patimile și înmulțind cele dezgustătoare; dar pocăinței lui râvnind cu căldură, câștigă-ți umilință.

Cad înaintea Ta și aduc Ție, ca niște lacrimi, cuvintele mele: Păcătuit-am cum a greșit păcătoasa și am făcut fărădelege ca nimeni altul pe pământ. Dar fie-Ți milă, Stăpâne, de făptura Ta și iarăși mă cheamă!

Folosit-am rău chipul Tău și am stricat porunca Ta; toată frumusețea mi s-a întunecat și cu patimile mi s-a stins făclia, Mântuitorule. Dar, milostivindu-Te, dă-mi bucurie, precum cântă David.

Întoarce-te, căiește-te, descoperă cele ascunse; grăiește lui Dumnezeu Cel ce știe toate. Tu singur știi, Mântuitorule, cele ascunse ale mele; ci Însuși Tu mă miluiește, precum cântă David, după mare mila Ta.

Stinsu-s-au zilele mele, ca visul celui ce se deșteaptă. Pentru aceasta, ca Iezechia lăcrimez pe patul meu, ca să mi se adauge ani de viață. Dar care Isaia va da mărturie pentru tine, suflete? Fără numai Dumnezeuul tuturor.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Strigând către Preacurata Maica lui Dumnezeu mai înainte, ai gonit turbarea poftelor celor cu silă supărătoare și ai rușinat pe vrăjmașul cel ce te-a făcut să cazi în cursă. Ci dă-mi acum ajutor în necazuri și mie, robului tău.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi.

Pe Hristos pe Care L-ai iubit, de Care ai dorit, pe urma Căruia ai mers, Acesta a aflat pocăința și ți-a dăruit-o, ca singur Dumnezeu milostiv; pe Care roagă-L neîncetat, să ne izbăvească pe noi de patimi și de primejdii.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Pe piatra credinței întărește-mă, cu rugăciunile tale, părinte, îngrădindu-mă cu frica cea dumnezeiască și mă rog dăruiește-mi mie acum pocăință, Andrei; și mă izbăvește de cursa vrăjmașilor care mă caută pe mine.

Slavă..., a Treimii:

Treime neamestecată, nedespărțită, de o Ființă și fire una; lumini și lumină, și trei sfinte și Unul sfânt, este lăudată Treimea, Dumnezeu. Laudă și preaslăvește, suflete, viață și vieți, pe Dumnezeuul tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Lăudămu-te, te binecuvântăm, închinămu-ne ție, Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pe Unul din Treimea cea nedespărțită, pe Unul Fiu și Dumnezeu; și tu însăși ne-ai deschis nouă celor de pe pământ cele cerești.

Și iarăși irmosul: Greșit-am, fărădelege am făcut...

Prima Tricântare a Sfinților Apostoli

Cântarea a 8-a, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Pe Împăratul slavei, Cel fără început, de Care se înfricoșează puterile cerești și se cutremură cetele îngerilor, preoți lău-dați-L, popoare preaînălțați-L «întru toți vecii».

Sfinților Apostoli, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi!

Ca niște cărbuni ai focului celui fără materie, ardeți patimile mele cele împădurite, aprinzând întru mine acum dorul dragostei celei dumnezeiești, Apostolilor.

Să cinstim trâmbițele cele cu glasuri bune ale Cuvântului, prin care au căzut zidurile cele neîntărite ale vrăjmașului și s-au întărit zidurile cunoștinței de Dumnezeu.

Sfărâmați chipurile patimilor sufletului meu, cei ce ați sfărâmat capiștile și idolii vrăjmașului, Apostoli ai Domnului, cei ce sunteți biserici sfințite.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Încăput-ai pe Cel neîncăput din fire; purtat-ai pe Cel ce poartă toate; alăptat-ai, curată, pe Cel ce hrănește făptura, pe Hristos dătătorul de viață.

A doua Tricântare a Sfinților Apostoli

Irmos același: Pe Împăratul slavei...

Sfinților Apostoli, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi!

Cu meșteșugirea cea înaltă a Duhului, ați zidit toată Biserica, Apostoli ai lui Hristos; în aceasta, binecuvântați pe Hristos în veci.

Trâmbițând cu trâmbița dogmelor, au surpat Apostolii toată înșelăciunea idolească, preaînălțând pe Hristos întru toți vecii.

Apostoli ce sunteți bună adunare, păzitori ai lumii, cetățeni cerești, izbăviți-ne din primejdii pe noi, care vă laudăm pururea.

A Treimii:

Dumnezeiască Stăpânie cea în-treit însoțită și prealuminată, fire de o slavă și de un tron, Părinte atot-făcătorule, Fiule și Duhule cel dumnezeiesc, pe Tine Te laud în veci.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ca pe un tron cinstit și prea înălțat să laudăm neîncetat, popoare, pe Maica lui Dumnezeu, pe ceea ce singură este după naștere Maică și Fecioară.

Canonul, glasul al 6-lea

Irmosul:

Pe Cel pe Care-L slăvesc oștile cerești și de El se cutremură «Heruvimii și Serafimii, toată suflarea și zidirea, laudați-L, binecuvântați-L și-L preaînălțați întru toți vecii» (de două ori).

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă!

Miluieste-mă pe mine cel ce am păcătuit, Mântuitorule, ridică-mi mintea mea spre întoarcere. Primește-mă pe mine cel ce mă pocăiesc; miluieste-mă pe mine cel ce strig: Greșit-am Ție, mântuiește-mă; nelegiuit-am, miluieste-mă!

Ilie, cel ce a fost purtat în car, suindu-se în carul virtuților, s-a înălțat ca spre ceruri oarecând, mai presus de cele pământești; deci, la suirea acestuia cugetă, suflete al meu.

Curgerea Iordanului, oarecând, a stat de o parte și de alta, prin lovirea cu cojocul lui Ilie de către Elisei; iar tu, o suflete al meu, acestui dar nu te-ai învrednicit, din pricina neînfrânării.

Elisei, luând oarecând cojocul lui Ilie, a luat de la Domnul har îndoit; iar tu, o, suflete al meu, de acest har nu te-ai împărtășit, pentru neînfrânare.

Somaniteanca, oarecând, a primit pe cel drept cu gând bun; iar tu, o, suflete, n-ai adus în casa ta nici străin, nici călător. Pentru aceasta, tu vei fi lepădat afară din cămară, tânguindu-te.

Minții celei întinate a lui Ghiezi pururea te-ai asemănat, ticăloase suflete; a cărui iubire de argint leapăd-o măcar la bătrânețe. Fugi de focul gheenei, depărtându-te de răutățile tale.

Tu, suflete, lui Ozia râvnind, lepra lui întru tine îndoit ai luat-o; că cele necuvioase cugeți și cele fără de lege faci; lasă cele ce ai și aleargă la pocăință.

De niniviteni ai auzit, suflete, că s-au pocăit către Dumnezeu cu sac și cu cenușă; acestora n-ai urmat, ci te-ai arătat mai rău decât toți cei ce au greșit mai înainte de lege și după lege.

De Ieremia, cel din groapa cu noroi, ai auzit, suflete, care a plâns cu tânguire cetatea Sionului și lacrimi a vărsat. Urmează vieții lui celei cu lacrimi udate și te vei mântui.

Iona a fugit în Tars, cunoscând dinainte întoarcerea ninivitenilor;

a cunoscut ca un proroc milostivirea lui Dumnezeu; pentru că se ferea să nu mintă prorocia lui.

De Daniel ai auzit, o, suflete, cum a astupat gurile fiarelor în groapă; ai înțeles cum tinerii cei ce au fost cu Azaria au stins prin credință văpaia cuptorului cea arzătoare.

Pe toți cei din Legea Veche, i-am adus ție, suflete, spre pildă; urmează faptelor iubite de Dumnezeu ale dreptilor și fugi de păcatele celor vicleni.

Drepte Judecătorule, Mântuitorule, miluiește-mă și mă izbăvește de foc și de groaza ce am a petrece la judecată, după dreptate; iartă-mă mai înainte de sfârșit, prin fapte bune și prin pocăință.

Ca tâlharul strig Ție: pomește-mă! Ca Petru plâng cu amar: iartă-mă, Mântuitorule! strig ca vameșul, lăcrimez ca păcătoasa. Primește-mi tânguirea ca oarecând pe a cananeencii.

Tămăduiește putreziciunea smeritului meu suflet, Mântuitorule, Unule, Tămăduitorule. Pune-mi doctorie vindecătoare și untdelemn și vin, lucrurile cele de pocăință, și umilință cu lacrimi.

Cananeencei și eu, urmând, strig: Miluiește-mă, Fiul lui David! Mă ating de poală, ca ceea ce-i curgea sânge; plâng ca Marta și ca Maria pentru Lazăr.

Alabastru cu lacrimi turnând pe capul Tău, Mântuitorule, ca niște mir, strig ca păcătoasa care cerea milă; rugăciune aduc și cer să iau iertare.

Chiar dacă n-a păcătuit nimeni ca mine, totuși primește-mă, Milostive Mântuitorule, și pe mine, care cu frică mă pocăiesc și cu dragoste strig: Păcătuit-am Ție unuia, nelegiuit-am, miluiește-mă.

Milostivește-Te, Mântuitorule, spre zidirea Ta și mă caută ca un păstor pe mine, oaia cea pierdută, și, rătăcit fiind, răpește-mă de la lup, și mă fă oaie în pășunea oilor Tale.

Când vei șede ca un Judecător milostiv și vei arăta slava Ta cea înfricoșătoare, Hristoase, o! ce frică va fi atunci! Cuptorul arzând și toți temându-se de înfricoșătoria judecată a Ta.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Maica Luminii celei neapuse, pe tine luminându-te, te-a dezlegat de întunericul păcatelor; de unde, primind tu harul Duhului, luminează, Marie, pe cei ce te laudă cu credință.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Minune nouă cu adevărat văzând în tine, maică, dumnezeiescul Zosima s-a spăimântat; că înger în trup vedea și cu totul de uimire s-a umplut, laudând pe Hristos în veci.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Ca cel ce ai îndrăzneală către Domnul, Andrei cinstite, lauda Cretei, pe tine te rog: Roagă-te, ca să aflu acum dezlegare de legătura fărădelegii prin rugăciunile tale, ca cel ce ești învățător al pocăinței și mărirea cuvioșilor.

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Părinte, Cel ce ești fără început, Fiule, Cel împreună fără de început, Mângâietorul cel bun, Duhule cel drept, Născătorule al lui Dumnezeu-Cuvântul, Cuvinte al Tatălui celui fără început, Duhule cel viu și făcător, Treime în Unime, miluiește-mă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca din porfiră s-a țesut trupul lui Emmanuel înlăuntru în pântecele tău, Preacurată, ceea ce ești porfiră înțelegătoare; pentru aceasta, Născătoare de Dumnezeu, cu adevărat pe tine te cinstim.

Să laudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Și iarăși irmosul: Pe cel pe Care-L slăvesc...

Cântarea a 9-a, glasul al 8-lea:

Prima Tricântare a Sfinților Apostoli

Irmosul:

Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu, te mărturisim «pe tine, Fecioară curată, cei mântuiți prin tine, cu cetele cele fără «de trupuri mărimdu-te pe tine».

Sfinților Apostoli, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi!

Apostoli, cei ce v-ați arătat izvoare de ape mântuitoare, răcoriți sufletul meu cel topit de setea păcatului.

Pe mine, cel ce înot în noianul pierzării și sunt cufundat, mântuiește-mă, Doamne, cu dreapta Ta, ca și pe Petru.

Ca cei ce sunteți sarea învățăturilor celor dulci, uscați putrezi-

ciunea gândului meu și alungați
întunericul necunoștinței.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ca una ce ai născut bucuria,
dă-mi plângere prin care să pot
afla mângâiere, dumnezeiască stă-
până, în ziua ce va să fie.

A doua Tricântare a Sfinților Apostoli:

Irmosul:

Pe tine, ceea ce ești mijloci-
toare între cer și între pământ,
toate neamurile te ferim;
«că trupește a locuit în tine plini-
«rea Dumnezeirii, Fecioară».

Sfinților Apostoli, rugați-vă lui Dum-
nezeu pentru noi!

Cu cântări te slăvim pe tine, adu-
nare lăudată a Apostolilor, că v-ați
arătat lumii luminători, alungând
înșelăciunea.

Cu mreața voastră cea evanghe-
lică, vânând pești cuvântători, Îi
aduceți pururea merinde lui Hris-
tos, fericiților Apostoli.

Aduceți-vă aminte de noi, Apos-
toli, în rugăciunea voastră către
Dumnezeu, ca să ne izbăvim de
toată încercarea, rugămu-vă noi,
care vă lăudăm cu dragoste.

A Treimii:

Pe Tine, Unimea cea în trei Fețe,
Tată și Fiule și cu Duhul, pe un
Dumnezeu de o Ființă laud; pe Trei-
mea cea de o putere și fără început.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, Născătoare de Prunc și
Fecioară, toate neamurile te feri-
cim, ca cei ce ne-am izbăvit prin
tine din blestem; că ai născut pe
Domnul, bucuria noastră.

Canonul, glasul al 6-lea

Irmosul:

Nașterea zămislirii celei fără
de sămânță este netâlcuită;
«rodul Maicii celei fără de bărbat
«este nestricat; că Nașterea lui
«Dumnezeu înnoiește firile. Pentru
«aceasta, pe tine toate neamurile,
«ca pe o Maică mireasă a lui Dum-
«nezeu, cu dreaptă credință te mă-
«rim».

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă!

Mintea s-a rănit, trupul s-a
trândăvit, duhul boalește; cuvântul
a slăbit, viața s-a omorât, sfârșitul
este lângă uși. Pentru aceasta, tică-
losul meu suflet, ce vei face când va
veni Judecătorul să cerceteze ale
tale?

Adusu-ți-am aminte, suflete, de
la Moise facerea lumii și toată
Scriptura cea așezată de acela;
care îți spune ție de cei drepti și de
cei nedrepti; din care celor de al
doilea, adică celor nedrepti, ai ur-
mat, o, suflete, păcătuiind lui Dum-
nezeu, iar nu celor dintâi.

Legea a slăbit, Evanghelia nu
lucrează și toată Scriptura în tine
nu este luată în seamă; profeții au
slăbit și tot cuvântul Celui Drept.
Și rănile tale, o, suflete al meu, s-au
înmulțit, nefiind doctor care să te
însănătoșeze.

Pildele Scripturii celei noi îți
aduc ție, ca să te ducă pe tine, su-
flete, spre umilință; râvnește, așa-
dar, dreptilor, iar de păcătoși te
leapadă și înduplecă pe Hristos cu
rugăciunile tale, cu postul, cu cu-
răția și cu smerenia.

Hristos S-a făcut Prunc, vorbind către mine, în trup fiind, și toate câte sunt ale firii, cu voia le-a plinit, afară de păcat, arătându-ți ție, o, suflete, pilda și chipul smereniei Sale.

Hristos S-a făcut Om, chemând la pocăință pe tâlhari și pe desfrâ-nate. Suflete, pocăiește-te, că s-a deschis ușa împărăției acum iar fariseii și vameșii și desfrânații merg mai înainte, pocăindu-se.

Hristos pe magi i-a mântuit, pe păstori i-a chemat, mulțimea pruncilor a făcut-o mucenici, pe bătrânul l-a slăvit și pe văduva cea bătrână. Căroră n-ai râvnit, suflete, nici faptelor, nici vieții; dar vai ție, când vei fi judecat!

Postind Domnul patruzeci de zile în pustie, mai pe urmă a flămânzit, arătând firea cea omenească. Suflete, nu te lenevi; de va năvăli asupra ta vrăjmașul, alungă-l cu rugăciuni și cu postire, departe de la picioarele tale.

Hristos era ispitit, diavolul Îl ispitea, arătându-I pietrele ca să le facă pâini. În munte L-a suit să vadă toate împărățiile lumii într-o clipă. Teme-te, o, suflete, de înșelăciune; trezește-te, roagă-te în tot ceasul lui Dumnezeu.

Turtureaua cea iubitoare de pustie, sfeșnicul lui Hristos, glasul celui ce strigă a glăsuț, predicând pocăință: Irod a săvârșit fărădelege cu Irodiada. Vezi dar, suflete al meu, să nu te prinzi în cursele celor fără de lege, ci degrab îmbrățișează pocăința.

În pustie a locuit Înaintemergătorul harului, iar Iudeea toată și Samaria auzind, au alergat și și-au mărturisit păcatele lor bucuroși, botezându-se; căroră tu, suflete, n-ai urmat.

Nunta cinstită este și patul neîntinat, că Hristos amândouă le-a binecuvântat mai înainte, ospătându-Se trupește, și în Cana Galileii la nuntă apa în vin prefăcând, arătând întâia minune, ca tu să te prefaci, o, suflete.

Hristos a întărit pe slăbănogul cel ce și-a ridicat patul, iar pe tânărul mort l-a înviat, pe fiul văduvei și pe al sutașului și, samarinencei arătându-Se, a închipuit mai înainte ție, suflete, închinarea în Duh.

Pe ceea ce-i curgea sânge a tămăduit-o Domnul cu atingerea de poala Lui; pe cei leproși i-a curățit, pe orbi i-a luminat și pe cei șchiopi i-a îndreptat; pe surzi, pe muți și pe cea gârbovită până la pământ, i-a tămăduit cu cuvântul, ca tu să te mântuiești, ticăloase suflete.

Bolile tămăduind, săracilor a binevestit Hristos-Cuvântul. Pe șchiopi i-a vindecat, împreună cu vameșii a mâncat și cu păcătoșii S-a amestecat; sufletul fiicei lui Iair, celei moarte mai dinainte, l-a întors cu atingerea mâinii.

Vameșul s-a mântuit și păcătoasa s-a înțeleptit; iar fariseul, lăudându-se, s-a osândit. Că vameșul striga: milostivește-Te; și păcătoasa: miluiește-mă. Iar fariseul se îngâmfa strigând: Dumnezeule, mul-

țumescu-Ți, și celelalte graiuri ale nebuniei lui.

Zaheu vameș a fost, dar s-a mântuit; fariseul Simon s-a înșelat și păcătoasa și-a luat dezlegare de iertare de la Cel ce are puterea a ierta păcatele; căreia sânguiește să-i urmezi, suflete.

N-ai râvnit păcătoasei, o, ticălosul meu suflet, care, luând alabastru cu mir, cu lacrimi a uns picioarele Domnului și cu părul le-a șters. Căci i-a rupt zapisul păcatelor ei cele de demult.

Cetățile cărora le-a dat Hristos Evanghelia, știi, suflete al meu, cum au fost blestemate; teme-te de pildă, să nu te faci ca acelea; pe care, asemănându-le Stăpânul cu Sodoma, până la iad le-a osândit.

Să nu te arăți, o, suflete al meu, mai rău pentru deznădăjduire, auzind credința cananeencei, pentru care cu cuvântul lui Dumnezeu s-a tămăduit fiica ei. Strigă din adâncul inimii, ca și aceea lui Hristos: Fiul lui David, mântuiește-mă și pe mine!

Milostivește-Te, mântuiește-mă, Fiul lui David, miluiește-mă, Cel ce ai tămăduit cu cuvântul Tău pe cei îndrăciți și, cu glasul cel milostiv, ca și tâlharului, grăiește-mi: Amin zic ție, cu Mine vei fi în rai, când voi veni întru slava Mea.

Un tâlhar Te-a hulit; un tâlhar ca Dumnezeu Te-a cunoscut. Că amândoi împreună pe cruce erau răstigniți. Dar, o, mult-Îndurate! Ca și tâlharului celui credincios, care Te-a cunoscut pe Tine Dum-

nezeu, deschide-mi și mie ușa slăvitei Tale împărății.

Făptura s-a mâhnit văzându-Te răstignit; munții și pietrele de frică s-au despicat, pământul s-a cutremurat și iadul s-a golit; și s-a întunecat lumina zilei, văzându-Te pe Tine, Iisuse, cu trupul pe Cruce pironit.

Roade vrednice de pocăință nu cere de la mine; că tăria mea întru mine a lipsit. Dăruiește-mi inimă pururea umilită și sărăcie duhovnicească; ca să-Ți aduc acestea ca o jertfă primită, Unule, Mântuitorule.

Judecătorul meu și cunoscătorule, Cel ce va să vii iarăși cu îngerii să judeci lumea toată; atunci, văzându-mă cu ochiul Tău cel blând, să Te milostivești și să mă miluiești, Iisuse, pe mine care am greșit mai mult decât toată firea omenească.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Toate cetele îngerești și adunările omenești le-ai uimit cu viața ta cea minunată; ca cei fără de trup viețuind și firea covârșind; pentru care ca și cum ai fi fost fără materie, te-ai suit cu picioarele pe apă, Marie, și Iordanul ai trecut.

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Fă milostiv pe Ziditorul pentru noi, cei ce te lăudăm pe tine, Cuvioasă Maică, să ne izbăvească de răutăți și de necazurile care ne împresoară. Ca, izbăvindu-ne din încercări, să mărim neîncetat pe Domnul, Cel ce te-a slăvit pe tine.

Cuvioase Părinte Andrei, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Andrei cinstite și Părinte de trei ori fericite, păstorul Cretei, nu înceta rugându-te pentru cei ce te laudă, ca să ne izbăvim de toată mânia, necazul, și stricăciunea și de greșale de neînchipuit, noi cei care cinstim pururea pomenirea ta cu credință.

Slavă..., a Treimii:

Treime de o Ființă, Unime în trei Ipostasuri, pe Tine Te laudăm; pe Tatăl slăvind, pe Fiul slăvind și Duhului închinându-ne, unui Dumnezeu într-o fire cu adevărat; viață și vieți, împărăției celei fără de sfârșit.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cetatea ta păzește-o, Preacurată Născătoare de Dumnezeu; că în tine aceasta cu credință împărățind, în tine se și întărește și, prin tine biruind, înfrânge toată încercarea, dezarmează pe vrăjmași și îndreptează pe supușii ei.

Și iarăși irmosul: Nașterea zămislirii celei...

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 8-lea:

Căzând în căile tâlhărești, suflete al meu, greu te-ai rănit de păcatele tale, dându-te vrăjmașilor celor nebuni; ci, având vreme, acum cu umilință strigă: Nădejdea celor fără de nădejde, viața celor deznădăduiți, Mântuitorule, ridică-mă și mă mântuiește!

A Mucenicilor:

Cu platoșa credinței îmbrăcându-vă bine și cu chipul Crucii în-

trarmându-vă, ostași puternici v-ați arătat; bărbătește ați stat împotriva tiranilor și înșelăciunea diavolului ați surpat; biruitori făcându-vă, cununilor v-ați învrednicit. Rugați-vă totdeauna pentru noi, ca să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Primește graiurile robilor tăi, Preacurată Fecioară Născătoare de Dumnezeu, și te roagă neîncetat să ne dăruiască dezlegare de păcate și pace.

Și se citește și Ceasul întâi, fără Catismă.

După Sfinte Dumnezeule..., se zice Conducul: Suflete al meu, suflete al meu... la toate Ceasurile.

La Ceasul al treilea, Catisma a noua, iar la Ceasul al șaselea, Catisma a zecea.

LA CEASUL A ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 6-lea:

Îndurate, îndelung-Răbdătoare, Atotputernice Doamne, trimite mila Ta peste poporul Tău.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Domnul împărățește! Să se bucure pământul (Ps. 96, 1).

Stih: Să se veselească insule multe (Ps. 96, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(XLII, 5-16)

Așa grăiește Domnul cel Atotputernic, Care a făcut cerurile și le-a întins, Care a întărit pământul și cele de pe el, Care a dat suflare poporului de pe el și duh celor ce

umblă pe întinsul lui: «Eu, Domnul, te-am chemat întru dreptatea Mea și te-am luat de mână și te-am ocrotit și te-am dat ca legământ al poporului Meu, spre luminarea neamurilor; să deschizi ochii celor orbi, să scoți din temniță pe cei robiți și din adâncul închisorii pe cei ce locuiesc întru întuneric. Eu sunt Domnul și acesta este numele Meu. Nu voi da nimănui slava Mea și nici chipurilor cioplite cinstirea Mea». Cele prorocite altădată s-au împlinit și altele mai noi vă vestesc; înainte ca să ia ființă vi le dau de știre. Cântați Domnului cântare nouă, cântați în strune laudele Lui până la marginile pământului! Marea să se zbuciume cu tot ce este în ea, ostroavele și locuitorii lor! Pustiul, și cetățile lui și satele în care are sălaş Chedar să înalțe glas! Locuitorii din Sela să strige de veselie; și din vârfurile munților să cânte de bucurie! Să preaslăvească pe Domnul și lauda Lui s-o vestească în depărtatele ostroave. Domnul iese ca un viteaz, ca un războinic Își aprinde râvna Lui; strigă puternic un strigăt de război. Împotriva vrăjmașilor Lui El luptă ca un viteaz! Tăcut-am multă vreme, stat-am liniștit și mi-am stăpânit tăcerea; acum, ca o femeie care naște, voi suspina, voi striga și voi răsufli! Munții îi voi pustii, la fel și dealurile, toată verdeața lor o voi usca; pâraiele le voi prefăce în văi uscate și bălțile fără apă le voi lăsa. Îndrepta-voi pe cei orbi pe drumuri pe care nu le cunosc, pe poteci neștiute îi voi povățui; întunericul îl voi prefăce înaintea lor în lumină și povârni-

șurile în câmpii întinse. Acestea sunt făgăduințele Mele pe care le voi împlini și cu vederea nu le voi trece.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Cântați Domnului cântare nouă, că lucruri minunate a făcut Domnul; mântuitu-l-a pe el dreapta Lui (Ps. 97, 1-2).

Stih: Văzut-au toate marginile pământului mântuirea Dumnezeului nostru (Ps. 97, 5).

La Ceasul al nouălea, Catisma a unsprezecea.

VINERI

în a cincea săptămână a
Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, JOI SEARA

După Psalmul 103, se citește, în locul Catismei a optsprezecea, Catisma a douăsprezecea.

Se bate toaca mai devreme, pentru oste-neala privegherii ce a fost.

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă stihirile zilei, glasul al 8-lea:

Însuși glasul:

Însumi, cu voia mea, m-am dezbrăcat de podoaba virtutilor, pentru neascultarea mea cea dintâi; iar acum m-am îmbrăcat iarăși în aceasta prin pogorârea Ta la mine, Cuvinte al lui Dumnezeu; că nu m-ai trecut cu vederea, pe mine cel rănit de cumplitele patimi și călcat în cale ca de niște tâlhari; ci, cu puterea Ta cea tare ajutân-

du-mă, m-ai învrednicit de ajutorul Tău, mult-Milostive (de două ori).

A Mucenicilor:

Mucenicii Domnului, tot locul sfințiți și toată boala tămăduiți; și, acum, rugați-vă să se izbăvească sufletele noastre din cursele vrăjmașului, rugămu-vă.

Alte Stihiri, glasul 1:

Podobie: Prealăudaților mucenici...

Pironindu-Te, Doamne, pe Cruce, ai rupt zapisul lui Adam cu dumnezeiasca suliță; pentru aceasta, rupe legăturile mele, Cuvinte, ca să jertfesc Ție cu credință jertfă de laudă, bucurându-mă; că am aflat acum vremea cea bineprimită a postului, pe care ai arătat-o spre mântuirea tuturor.

Luminându-se Moise oarecând cu lumina postului, a văzut slava lui Dumnezeu. Acestuia râvnind, smeritul meu suflet, cinstește cu faptele postului și ale rugăciunii pe Cel ce Și-a întins palmele pe Cruce pentru tine, din bunătatea Sa; ca să dobândești desfătarea cea dumnezeiască.

Altă stihiră, glasul al 6-lea:

Podobie: Cu Arhanghelii să cântăm...

Închinându-ne, Hristoase, Crucii Tale celei făcătoare de viață, pentru bunătatea Ta spre noi, cea nespusă și nemăsurată; și cu ea luminându-ne sufletele, Te lăudăm neîncetat, rugându-Te să săvârșim vremea postului cu veselie și cu bucurie; și să ajungem să lăudăm Pătimirile Tale, Doamne, prin care ne-ai mântuit pe noi.

Și patru stihiri din Minei.

Slavă..., Și acum..., a Crucii – a Născătoarei de Dumnezeu, din Minei

Intrarea (Vohodul), Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 7-lea:

Înălțați pe Domnul Dumnezeuul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este (Ps. 98, 5).

Stih: Domnul a împărățit: să tremure popoarele (Ps. 98, 1).

De la Facere, citire:

(XVIII, 20–33)

Zis-a, deci, Domnul: «Strigarea Sodomei și a Gomorei e mare, iar păcatul lor este cumplit de greu. Pogorî-Mă-voi deci să văd dacă faptele lor sunt cu adevărat așa cum s-a suit până la Mine strigarea împotriva lor, iar de nu, să știu». De acolo doi din Oamenii aceia plecând, S-au îndreptat spre Sodoma, în vreme ce Avraam stătea încă înaintea Domnului. Și apropiindu-se Avraam, a zis: «Pierde-vei oare pe cel drept ca și pe cel păcătos, încât să se întâmple celui drept ce se întâmplă celui nelegiuit? Poate în cetatea aceea să fie cincizeci de dreți: pierde-i-vei, oare, și nu vei cruța tot locul acela pentru cei cincizeci de dreți, de se vor afla în cetate? Nu se poate ca Tu să faci una cu asta și să pierzi pe cel drept ca și pe cel fără de lege și să se întâmple celui drept ce se întâmplă celui necredincios! Departe de tine una ca asta! Judecătorul a tot pământul va face, oare, nedreptate?». Zis-a Domnul: «De se vor găsi în cetatea Sodomei cinci-

zeci de drepti, voi cruşa pentru ei toată cetatea şi tot locul acela». Şi, răspunzând, Avraam a zis: «Iată, cutez să vorbesc Stăpânului meu, eu, care sunt pământ şi cenuşă! Poate că lipsesc cinci din cincizeci de drepti; poate să fie numai patruzeci şi cinci; pentru lipsa a cinci pierde-vei, oare, toată cetatea?». Zis-a Domnul: «Nu o voi pierde de voi găsi acolo patruzeci şi cinci de drepti». Şi a adăugat Avraam să grăiască Domnului şi a zis: «Dar de se vor găsi acolo numai patruzeci de drepti?». Şi Domnul a zis: «Nu o voi pierde pentru cei patruzeci». Şi a zis iarăşi Avraam: «Să nu se mânie Stăpânul meu de voi mai grăi: Dar de se vor găsi acolo numai treizeci de drepti». Zis-a Domnul: «Nu o voi pierde de voi găsi acolo treizeci». Şi a zis Avraam: «Iată, mai cutez să vorbesc Stăpânului meu! Poate că se vor găsi acolo numai douăzeci de drepti». Răspuns-a Domnul: «Nu o voi pierde pentru cei douăzeci». Şi a mai zis Avraam: «Să nu se mânie Stăpânul meu de voi mai grăi încă o dată: Dar de se vor găsi acolo numai zece drepti?». Iar Domnul i-a zis: «Pentru cei zece nu o voi pierde». Şi, terminând Domnul de a mai grăi cu Avraam, S-a dus, iar Avraam s-a întors la locul său.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Strigaţi Domnului tot pământul
(Ps. 99, 1).

Stih: Slujiţi Domnului cu veselie (Ps. 99, 1).

De la Pilde, citire:
(XVI, 16–XVII, 16)

Dobândirea înţelepciunii este mai bună decât aurul, iar câşti-

garea priceperii este mai de preţ decât argintul. Calea celor drepti este ferirea de rău; numai acela care ia aminte la mersul lui îşi păzeşte sufletul său. Înaintea prăbuşirii merge trufia şi semeţia înaintea căderii. Mai bine să fii smerit cu cei smeriţi, decât să împarţi prada cu cei mândri. Cel care ia aminte la cuvânt află fericirea, iar cel ce se încrede în Domnul este fericit. Cel ce este înţelept se cheamă priceput; dulceaţa cuvintelor de pe buzele lui înmulţeşte ştiinţa. Înţelepciunea este un izvor de viaţă pentru cine o are; pedeapsa celor nebuni este rea. Inima celui înţelept dă înţelepciune gurii lui şi pe buzele sale poartă buna ştiinţă. Cuvintele frumoase sunt un fagure de miere, dulceaţă pentru suflet şi tămăduire pentru oase. Multe căi i se par bune omului, dar la capătul lor, încep căile morţii. Foamea îndeamnă pe lucrător la muncă, fiindcă gura lui îl sileşte. Omul viclean pregăteşte nenorocirea şi pe buzele lui îşi strânge foc arzător. Omul cu gând rău aşază ceartă, şi defăimătorul desparte pe prieteni. Omul viclean îndeamnă la rele şi făclia celui rău aprinde pe cei răi şi desparte pe prieteni. Bărbatul călcător de lege înşală pe prieteni şi îi răpeşte pe drumuri rele. Cel care închide din ochi născoceste vicleanii; cine îşi muşcă buzele a şi săvârşit răul. Acesta este cuptor al răutăţii. Bătrâneţea este o cunună strălucită, dacă ea se află mergând pe calea dreptăţii. Cel încet la mânie e mai de preţ decât un viteaz, iar cel ce îşi stăpâneşte duhul este mai de preţ decât cuceritorul

unei cetăți. În valuri se aruncă toate care vin de la cei răi, dar toate hotărârile drepte vin de la Domnul... Mai bună este o bucată de pâine uscată mâncată în pace, decât o casă plină de multe bună-tăți și de jertfe nedrepte, dobândite după lupte. Un slujitor înțelept va fi deasupra stăpânilor neînțelepți; acela va împărți moștenirea cu frații. În topitoare se lămurește argintul și în cuptor aurul, dar cel ce încearcă inimile este Domnul. Făcătorul de rele ia aminte la buzele nedrepte, iar cel drept nu ia aminte la gura mincinoasă. Cel ce-și bate joc de sărac defaimă pe Ziditorul lui; cel ce se bucură de o nenorocire nu va rămâne nepedepsit. Cununa bătrânilor sunt nepoții, iar mândria fiilor sunt părinții lor. Nebunului nu-i sunt dragi cuvintele alese, cu atât mai mult unui om de seamă vorbele mincinoase. Buna învățătură este răsplata darurilor pentru cei ce o au și, oriunde se va afla, va aduce roade. Cel ce tănuiește un păcat caută prietenie, iar cine scoate la iveală un lucru (uitat) desparte pe prieteni. Certarea înrăurește mai adânc pe omul înțelept, decât o sută de lovituri pe cel nebun. Omul rău ațâță răzvrătirea; pentru aceasta un sol aprig va fi trimis împotriva lui. Mai degrabă să întâlnești o ursoaică lipsită de puii ei, decât un nebun în nebunia lui. Cel ce răsplătește cu rău pentru bine nu va vedea depărtându-se nenorocirea din casa lui. Începutul unei certe e ca slobozirea apei (dintr-un iezer); înainte de a se aprinde, dă-te la o parte! Cel care achită pe

cel vinovat și cel ce osândește pe cel drept, amândoi sunt urâciune înaintea Domnului. Ce folos aduc banii în mâna celui nebun? Ar putea dobândi înțelepciune, dar nu are pricepere.

Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor înainte Sfințite, la care se împărtășesc cei vrednici cu Sfintele Taine ale lui Hristos.

Iar de nu va fi Liturghie, la Doamne, strigat-am... se cântă 3 podobii ale Triodului (cele pe glasurile 1 și 6) și 3 din Minei, Slavă..., Și acum..., a Crucii – a Născătoarei din Minei. Nu se face Vohod. Prochimenele și Paremiile din Triod. La Stihoavnă, Idiomela zilei, glasul al 8-lea, din Triod, de două ori, apoi Martirica tot din Triod, Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas: Stăpână, primește rugăciunile robilor tăi și ne izbăvește de toată nevoia și necazul.

Se cuvine a ști:

De se va întâmpla sărbătoarea Bunei-Vestiri în această zi, să se mute Canonul mare și să se cânte mai înainte, luni seara; iar praznicul să se cânte în această zi neschimbat, precum se arată la litera M, la sfârșitul cărții.

VINERI LA UTRENIE

Cântările Treimice ale glasului de rând. Apoi Catismele a treisprezecea, a paisprezecea și a cincisprezecea.

După întâia Catismă, se zic Sedelnele Crucii, din Octoih, precum și a Născătoarei de Dumnezeu.

După a doua Catismă, se zice această Sedealnă, glasul 1, podobie: Mormântul Tău...

Întinsu-Ți-ai, Hristoase, palmele pe lemn, vindecând rana lui Adam cu rănila Tale. Pentru aceasta Te rog, vindecă rănila mea, pe care le-a pus în sufletul meu înșelătorul, și mă învrednicește a sluji Ție, Mântuitorule, cu rugăciune și cu post.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii – a Născătoarei :

Văzându-Te, Hristoase, Maica Ta cea cu totul fără prihană întins pe Cruce mort, a strigat: Fiul meu, Cel fără început împreună cu Tatăl și cu Duhul, ce este această rânduială a Ta nespūsă, prin care ai mântuit, Îndurate, zidirea mâinilor Tale cele preacurate?

După a treia Catismă, Sedealna, glasul al 6-lea, podobie: Nădejdea cea bună a lumii...

Cruce, păzitoarea lumii, îngrozirea demonilor, învrednicește-ne a trece restul postului cu cunoștință curată, pe noi cei ce te avem în toată vremea folositoare nebiruită, îndreptând sufletele noastre înaintea lui Hristos, lemn binecuvântat!

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii – a Născătoarei:

Fecioară curată și cinstită, mărirea îngerilor, când ai stat înaintea Crucii Fiului și Dumnezeului tău, nesuferind a vedea ocările vrăjmașilor ai strigat cu durere, ca o maică: Cum rabzi, o, Iubitorule de oameni, amenințările tuturor? Slavă îndelung-răbdării Tale.

Psalmul 50.

TRICÂNTAREA

Alcătuirea lui Iosif.

Se citește Cântarea a cincea din Psaltire.

Cântarea a 5-a, glasul 1:

Irmos: Cel ce ai luminat...

Cel ce ai întins cerul ca un cort, Ți-ai întins palmele pe Cruce, Preabunule Iisuse. Pentru aceasta, mă rog Ție: milostivește-Te spre mine, cel întins de bântuielele vrăjmașului.

Adormit-ai pe Cruce, Iisus Preabunule, dându-ne privegherea mântuirii, nouă celor ce zăceam întru pierderea cea mai de jos, Doamne. Pentru aceasta, pe Tine cu credință Te slăvim.

Învrednicește, Mântuitorule, pe robii Tăi ca, luminându-se cu lumina inimii, să vadă ziua Pătimirii Tale și purtătoarea de viață Înviere a Ta, lăudând puterea împărăției Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Văzându-Te pe Cruce ridicat, Preacurata s-a tânguit, fiind rănită la inimă, și a zis: Pentru milostivirea îndurărilor Tale, Doamne, ai răbdat Pătimiri, dăruind nepătimire tuturor.

A doua Tricântare

Alcătuirea lui Teodor, glasul al 6-lea:

Irmos: Dis-de-dimineată...

Pe Cruce au întins și au pironit iudeii mâinile Tale, Iubitorule de oameni, împungând și coasta Ta cu sulița; și toate le-ai suferit, Hristoase, ca să ne mântuim noi.

Prin mâncarea din lemn a murit oarecând Adam, iar prin lemnul Crucii iarăși a aflat viața, prin care, Îndurate, se îndulcește iarăși cu desfătarea înlăuntrul raiului.

Slavă..., a Treimii:

Unime prin fire Treime, Te laud pe Tine, Unitate fără început, neizidită, stăpânitoare și împărăitoare și prea desăvârșită, pe Dumnezeu, luminează și viață, și Făcătorul lumii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Întru nașterea ta cea mai presus de fire, curată, legile firii prin tine

lămurit se dezleagă; că fără de sămânță ai născut pe Dumnezeu, cel ce S-a născut din Tatăl mai înainte de veci.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cinstesc Crucea, sulița și piroanele Tale, Stăpâne, că prin ele ne-ai liberat din stricăciune, cu Pătimirea Ta, Hristoase, făcându-ne nemuritori.

Irmosul:

Dis-de-diminează, Iubitorule de «oameni, mă rog, luminează-mă și «mă îndreptează la poruncile Tale «și mă învață, Mântuitorule, să fac «voia Ta».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Minunea cea mai presus de fire...

Distrus-ai, Mântuitorule, bolurile vicleanului, pironindu-Te pe lemn cu piroane; cu cunună de spini Te-au încununat cu ocară, dezrădăcinând spinii călcării de poruncă. Pentru aceasta, cântând, strigăm: Să binecuvinteze toată făptura pe Domnul și să-L preaînălțe întru toți vecii.

Întinsu-Ți-ai, Hristoase, pe Cruce palmele, adunând neamul omenesc spre cunoștința Ta; și ai primit a fi împunsă cu sulița coasta Ta, izvorând izvorul mântuirii, nouă celor ce cântăm: Să binecuvinteze toată făptura pe Domnul și să-L preaînălțe întru toți vecii.

Cu izvoarele milostivirii Tale, Îndurate, curățește-mi inima mea cea întinată cu mușcarea păcatului; și mă învrednicește, Hristoase Iisuse, a izvorî râuri de umilință,

ca Să strig Ție: să binecuvinteze toată făptura pe Domnul și să-L preaînălțe întru toți vecii.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Năstrapă dumnezeiască te cunoaștem pe tine, Fecioară, care ai avut întru tine mana cea preacinstită a Dumnezeirii; chivot, masă, sfeșnic, tron al lui Dumnezeu, palat și pod, care duce la viața cea dumnezeiască pe cei ce cântă: Să binecuvinteze toată făptura pe Domnul și să-L preaînălțe întru toți vecii.

A doua Tricântare

Irmos: Urmând cântării tinerilor...

Hristos se răstignește, iar eu, viețuind, cânt împreună cu tinerii: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii!

Lumea, izbăvindu-se de stricăciune prin răstignirea Ta, cântă împreună cu tinerii: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii!

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Treime deopotrivă slăvită, Unime de-o Ființă, Părinte și Fiule și Du-hule, mântuiește-mă pe mine, care cu credință Te laud pe Tine și Te preaînălț întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mă închin nașterii curatei Născătoare de Dumnezeu, cântând împreună cu tinerii: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Laud Crucea Ta, Mântuitorule, prin care m-am mântuit, cântând împreună cu tinerii: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul, și-L preaînălțați întru toți vecii.

Să laudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-L și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Urmând cântării tinerilor, strig «împreună cu dâșii: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii»!

Cântarea a 9-a:

Irmos: Chipul nașterii Tale, celei curate...

Văzut-a Ilie pe Domnul în preaușoara adiere, subțindu-și mai înainte trupul cu adăugirea rugăciunilor și cu postul; căruia râvnind, suflete al meu, leapădă grosimea desfătărilor, ca să vezi pe Cel dorit.

Înălțând mai înainte Moise șarpele pe lemn, Mântuitorule, a închipuit înălțarea Ta cea de pe Cruce, Preabunule; prin care ai vindecat de veninul răutății șarpelui toate neamurile, care se închină Ție.

În groapa trândăviei zăcând și având piatra nepriceperii, neînțelegând, Mântuitorule, cuvântul Tău cel pururea viu și nesimțind frica Ta, milostivește-Te și mă mântuiește cu mila Ta, mult-Îndurate.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Stăpână, care ești mai presus de toți, arată mai presus de răutatea patimilor pe cel care te slăvește pe tine, cu adevărat Născătoare de Dumnezeu, și care laudă nașterea

ta ce se cinstește cu necuprinderea de minte, Precurată de Dumnezeu dăruită.

A doua Tricântare

Irmos: Nașterea din zămislire...

Te răstignești și pe mine mă mântuiești; mori și pe mine mă înviezi; o, ce milostivire! O, iubirea Ta de oameni! Cine a văzut, cine a auzit, Stăpânul să ia moarte văzută pentru robi? Drept aceasta, laudă fie nespusei bunătății Tale, Doamne.

Soarele a apus dacă Te-a văzut răstignit. Cum n-ar fi apus, văzând ocară adusă Făcătorului său? Dar și toată făptura clătinându-se împreună cu răstignitorii, a strigat în tăcere: Tu ești Dumnezeul tuturor!

Slavă..., a Treimii:

Unule Născătorule al Unuia, Părinte al Fiului celui Unul-Născut și Unule al Unuia, luminează și raza luminii, și Unule Duhule Sfinte, numai al unuia Dumnezeu, Care ești cu adevărat Domn al Domnului; o, Treime Unime Sfântă, mântuiește-mă pe mine, cel ce grăiesc despre Dumnezeirea Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Minunea nașterii tale mă uimește, ceea ce ești cu totul fără prihană: cum ai zămislit fără de sămânță pe Cel necuprins? Spune cum ai rămas Fecioară, după ce ai născut ca o Maică? Acest lucru care este mai presus de fire, cu credința primindu-l, Celui ce S-a născut te închină, căci câte voiește le și poate.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Pentru noi au răbdad patimă toate mădulele Tale: capul, pumni; obrazul, palme; mâinile, piroane și coasta, sulită și mai ales Crucea. Slavă nespusei Tale milostiviri, Mântuitorul nostru.

Irmosul:

Nașterea din zămislirea cea fără «de sămânță este netâlcuită, rodul «Maicii celei fără de bărbat este «nesticat; că nașterea lui Dumnezeu înnoiește firile. Pentru «aceasta pe tine toate neamurile, «ca pe o Maică mireasă a lui Dumnezeu, cu dreaptă credință te «mărim».

Luminânda glasului de rând, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, de două ori, glasul al 8-lea:

Cel ce ai fost pironit împreună cu tâlharii pe Cruce, Hristoase Dumnezeule, și cu rana Ta ai tămăduit firea omenească, nu mă trece cu vederea pe mine, care am căzut între tâlharii cei fără de trup, ce stau în mijlocul drumurilor cugetelor; am fost dezbrăcat de virtute de ei și rău rănit și nu pot să fiu tămăduit de nici unul dintre cuvioși; căci sunt pe jumătate mort, având prea scurt rest de viață, singură nădejdea mea fiind în Tine, Cel ce dai viață morților, dar leagă-mi rănilor, picurându-mi bunătatea Ta, Unule Iubitorule de oameni.

A Mucenicilor:

Ce vă vom numi pe voi, sfinților? Heruvimi, că întru voi S-a odihnit Hristos? Serafimi, că neîn-

cetat L-ați slăvit pe El? Îngeri, că de trup v-ați lepădat? Puteri, că lucrați cu minunile? Multe sunt numirile voastre și mai mari sunt harurile; rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: O, preaslăvită minune...

O, preaslăvită minune! O, taină nouă! O, lucrare înfricoșătoare! a zis Fecioara, dacă Te-a văzut răstignit pe Cruce, în mijlocul a doi tâlhari, pe Tine, pe Care Te-a născut fără durere și fără stricăciune; cum Te-a pironit pe Cruce mulțimea cea fără de lege și nemulțumitoare, inima mea, lisuse preadulce!

La Ceasul întâi nu este Catismă; la Ceasul al treilea se pune Catisma a nouăsprezecea, iar la Ceasul al șaselea, Catisma a douăzecea.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 6-lea:

Prealăudat ești, Hristoase, Dumnezeuul nostru, Cel ce faci pământul să se cutremure, ca să se întoarcă și să se mântuiască cei ce locuiesc pe el; și iarăși îl întărești, pentru bunătatea Ta și pentru nespusa Ta milostivire. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum... ot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Mila și judecata Ta voi cânta Ție, Doamne (Ps. 100, 1).

Stih: Cânta-voi și voi merge, cu pricepere, în cale fără prihană (Ps. 100, 2).

Din Proorocia lui Isaia, citire:

(XLV, 11-18)

Așa zice Domnul Dumnezeu, Sfântul lui Israel și Ziditorul său: «Îndrăzniți voi oare să Mă întrebați despre fiii mei și să dați poruncă lucrurilor mâinilor Mele? Eu am făcut pământul și omul de pe el Eu l-am zidit. Eu cu mâinile am întins cerurile și la toată oștirea lor Eu îi dau poruncă. Eu l-am ridicat întru dreptatea Mea și toate căile lui le voi netezi. El va zidi cetatea Mea și va libera pe robii Mei, fără răscumpărare și fără daruri», zice Domnul Savaot. Așa zice Domnul: «Bogățiile Egiptului și câștigurile Etiopiei și ale Sabeenilor celor înalți la stat vor trece la tine și robii Tăi vor fi, în lanțuri îți vor sluji ție și vor cădea înaintea ta și, rugându-se ție, vor zice: «Numai tu ai un Dumnezeu tare și nu este alt Dumnezeu afară de El. Cu adevărat Tu ești Dumnezeu ascuns, Dumnezeul lui Israel, Cel izbăvitor. Cei care se aprindeau împotriva Ta vor fi rușinați și umiliți, și vor merge întru rușine. Înnoțiți-vă pentru Mine, limanuri! Israel va fi izbăvit de Domnul cu mântuire veșnică. Voi nu veți fi rușinați, nici umiliți în vecii vecilor!». Că așa zice Domnul, Care a făcut cerurile.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Doamne, auzi rugăciunea mea, și strigarea mea la Tine să ajungă (Ps. 101, 1).

Stih: Să nu întorci fața Ta de la mine; în orice zi mă necăjesc, pleacă spre mine urechea Ta (Ps. 101, 2).

La Ceasul al nouălea nu se pune Catismă.

S Â M B Ă T Ă

în a cincea săptămână a
Sfântului și Marelui Post

LA VECERNIE, VINERI SEARA

După Psalmul 103, se citește Catisma a optsprezecea.

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă stihira zilei, glasul al 6-lea:

Însuși glasul:

Ieșind din dumnezeieștile Tale porunci ca din Ierusalim și ajungând la patimile Ierihonului, târându-mă de deșarta slavă a grijilor celor lumești, am căzut între tâlharii gândurilor. Dezbrăcându-mă aceia de veșmântul harului înfierii, zac în răni ca și cum aș fi fără suflare. Preotul trecând și văzându-mi căderea, nu m-a luat în seamă; levitul și el, posomorându-se, a trecut pe alături. Iar Tu, Doamne, Cel ce Te-ai întrupat din Fecioară în chip de negrăit, prin vărsarea mântuitorului sânge și a apei ce s-a vărsat de bunăvoie din coasta Ta, picurând ca niște untdelemn, Hristoase Dumnezeule, peste rănilor mele, înfășoară-le cu legături, rânduiește-mă în ceata cerească, ca un Milostiv (de două ori).

A Mucenicilor:

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s-au lepădat de Tine, nici s-au depărtat de la poruncile Tale; pentru rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

După acestea, se cântă trei stihiri ale Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, făcându-le pe 7, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea punându-și...

Sfatul cel mai înainte de veci descoperindu-l ție, Fecioară, Gavriil a stat înaintea ta, închinându-se și zicând: Bucură-te, pământul cel neșemănat! Bucură-te, rugul cel nears! Bucură-te, adâncul cel cu anevoie a se vedea! Bucură-te, podul care ne trece la ceruri și scara cea înaltă pe care a văzut-o Iacov! Bucură-te, dumnezeiască năstrapă cu mană! Bucură-te, dezlegarea blestemului! Bucură-te, chemarea lui Adam, Domnul este cu tine! (de trei ori).

Te arăți mie ca un om, zis-a curata Fecioară către Arhanghel; și cum vestești graiuri mai presus de om? Zis-ai că va fi Dumnezeu cu mine și Se va sălășlui în pânțele mele; dar cum voi fi sălaș desfătat, spune-mi, și loc de sfințire Celui ce este mai presus de Heruvimi? Nu mă amăgi cu înșelăciune; că n-am cunoscut plăcere și sunt necunoscătoare de nuntă; deci, cum voi naște Prunc? (de două ori).

Dumnezeu, unde voiește, se biruiește rânduiala firii, zis-a cel fără de trup, și se săvârșesc cele ce sunt mai presus de fire; crede cuvintelor mele cele adevărate, Preasfântă și fără prihană. Iar ea a strigat: Fie mie acum după cuvântul tău și voi naște pe Cel fără de trup, Care va lua trup din mine; ca prin această unire să ridice, ca un puternic, pe om la vrednicia cea dintâi prin unirea firilor (de două ori).

Slavă..., Și acum..., glasul al 2-lea:
Alcătuirea lui Teofan.

Taina cea din veci se descoperă astăzi și Fiul lui Dumnezeu, Fiu Omului Se face; ca, luând ce este mai rău, să-mi dea mie ce este mai bun. Amăgitu-s-a de demult Adam, poftind să fie Dumnezeu și n-a fost. Iar Dumnezeu Se face Om, ca să facă pe Adam Dumnezeu. Să se veselească făptura și să salte firea, că Arhanghelul stă cu frică înaintea Fecioarei și îi aduce bucurie împotriva întristării. Cel ce Te-ai făcut Om pentru milostivirea milei, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Intrarea (Vohodul) și Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Îndurat și milostiv este Domnul, îndelung-Răbdător și mult-Milostiv (Ps. 102, 8).

Stih: Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul și toate cele dinlăuntrul meu, numele cel sfânt al Lui (Ps. 102, 1).

De la Facere, citire:

(XXII, 1-18)

După acestea, Dumnezeu a încercat pe Avraam și i-a zis: «Avraame, Avraame!». Iar el a răspuns: «Iată-mă!». Și Dumnezeu i-a zis: «Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe unicul tău fiu, pe care-l iubești, și du-te în pământul Moria și adu-l acolo ardere de tot pe un munte, pe care ți-l voi arăta Eu». Sculându-se, deci, Avraam dis-de-dimineață, a pus samarul pe asinul său și a luat cu sine două slugi și pe Isaac, fiul său; și tăind lemne pentru jertfă, s-a ridicat și a plecat la locul de care-i grăise Dumnezeu. Iar a treia zi, ridicându-și Avraam ochii, a văzut în depărtare locul

acela. Atunci a zis Avraam slugilor sale: «Rămâneți aici cu asinul, iar eu și copilul ne ducem până acolo și, închinându-ne, ne vom întoarce la voi». Luând, deci, Avraam lemnele pentru jertfă, le-a pus pe umerii lui Isaac, fiul său; iar el a luat în mâini foc și cuțitul și s-au dus amândoi împreună. Atunci a grăit Isaac lui Avraam, tatăl său, și a zis: «Tată!». Iar acesta a răspuns: «Ce este, fiul meu?». Zis-a Isaac: «Iată, foc și lemne avem; dar unde este oaia pentru jertfă?».

Avraam însă a răspuns: «Fiul meu, va îngriji Dumnezeu de oaia jertfei Sale!». Și s-au dus mai departe amândoi împreună. Iar dacă au ajuns la locul de care-i grăise Dumnezeu, a ridicat Avraam acolo jertfelnic, a așezat lemne pe el și, legând pe Isaac, fiul său, l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnului. Apoi și-a întins Avraam mâna și a luat cuțitul, ca să junghie pe fiul său. Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer și a zis: «Avraame, Avraame!». Răspuns-a acesta: «Iată-mă!». Iar îngerul a zis: «Să nu-ți ridici mâna asupra copilului, nici să-i faci vreun rău, căci acum cunosc că te temi de Dumnezeu, și pentru Mine n-ai cruțat nici pe singurul fiu al tău». Și ridicându-și Avraam ochii, a privit și a văzut un berbec încurcat cu coarnele într-un tufiș. Și, ducându-se, Avraam a luat berbecul și l-a adus jertfă în locul lui Isaac, fiul său. Avraam a numit locul acela Iahve-Ire, adică, Dumnezeu a văzut, și de aceea se zice astăzi: «În munte Domnul Se arată». Și a strigat a doua oară îngerul Domnului din cer către

Avraam și i-a zis: «Juratu-M-am pe Mine Însumi, zice Domnul, că de vreme ce ai făcut aceasta și n-ai cruțat nici pe singurul tău fiu pentru Mine, de aceea te voi binecuvânta cu binecuvântarea Mea și voi înmulți foarte neamul tău, ca să fie ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării și va stăpâni neamul tău cetățile neprietenilor săi; și se vor binecuvânta prin neamul tău toate popoarele pământului, pentru că ai ascultat glasul Meu».

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Cât s-au mărit lucrurile Tale, Doamne, toate cu înțelepciune le-ai făcut (Ps. 103, 25).

Stih: Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul, Doamne, Dumnezeul meu măritu-Te-ai foarte (Ps. 103, 1).

De la Pilde, citire:

(XVII, 17–XVIII, 5)

Frații s-au arătat folositori întru necazuri, celui în nevoi s-au făcut ajutor. Omul fără pricepere se bucură de aceasta; el se pune chezaș pentru prietenul său, iar pe buzele lui poartă foc. Cine iubește certurile, iubește păcatul; cel ce ridică glasul își iubește ruina. Cel ce are o inimă vicleană nu află fericirea, iar cel ce are o limbă șireată dă peste necaz. Cel ce dă naștere unui nebun va avea o mare supărare; părintele nu are nici o bucurie pentru un fiu necugetat, iar fiul înțelept este bucurie pentru mama sa. O inimă veselă este un leac minunat, pe când bărbatului supărăcios i se usucă oasele. Nelegiuitul primește daruri scoase (pe

ascuns) din sân, ca să abată cărările dreptății. Omul priceput are înaintea ochilor lui înțelepciunea, iar ochii celui nebun se uită la capătul pământului. Feciorul nebun este necaz pentru tatăl lui și amărăciune pentru mama lui. Nu se cuvine să pui la plată pe omul drept, nici să osândești pe cei nevinovați din pricină că umblă drept. Cel ce-și stăpânește cuvintele sale are știință și cel ce-și ține cumpătul este un om priceput. Chiar și nebunul, când tace, trece drept înțelept; când închide gura, este asemenea unui om cuminte... Cel ce se ține deoparte caută să-și mulțumească pornirea pătimasă; împotriva oricărui sfat înțelept se pornește. Celui nebun nu-i place înțelepciunea, ci darea pe față a gândurilor lui. Când vine cel nelegiuit, vine și defăimarea și odată cu rușinea și batjocura. Vorbele (ieșite) din gura omului sunt ape fără fund; izvorul înțelepciunii este un șuvoi care dă peste maluri și izvor de viață. Nu este drept să cauți la față celui fără de lege și să faci dreptate celui drept la judecată.

Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte Sfințite.

Iar de nu va fi Liturghie, se pun stihirile Născătoarei de Dumnezeu, pe 8, Slavă..., Și acum..., a Născătoarei: Taina cea din veci...

La Stihoavnă, Stihira zilei, de două ori, și Martirica glasului. Slavă..., Și acum..., A auzit Născătoarea de Dumnezeu... (caută la Utrenie, la Laude). Și celelalte.

La masă se bea vin, pentru osteneala Privegherii ce va să fie.

Pavecernița mică și Miezonoptica se citesc în chilii. Canonul morților, al glasului, se cântă la cimitir.

Se cuvine a ști:

De se va întâmpla Buna-Vestire în Sâmbăta Acatistului, să se caute Tipicul de la sfârșitul cărții, la litera P.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

Se cântă slujba Acatistului Bunei-Vestiri.

Se toacă la al patrulea ceas din noapte, pentru rânduiala Acatistului Bunei-Vestiri. Și, adunându-se frații în biserică, binecuvântând preotul, se începe Utrenia, precum mai înainte s-a scris la Canonul Mare, joi.

După cei 6 Psalmi, se cântă: Dumnezeu este Domnul..., și se cântă troparul rar, de 3 ori, glasul al 8-lea:

Porunca cea cu taină, luând-o întru cunoștință, cel fără trup, în casa lui Iosif, degrab a stat înainte, zicând celei ce nu știa de nuntă: Cel ce a plecat, cu pogorârea, cerurile încape fără schimbare tot întru tine. Pe Care și văzându-L în pântecele tău, luând chip de rob, mă spăimântează a striga ție: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Apoi se citește Catisma a șaisprezecea: Zis-a Domnul, Domnului meu... După sfârșitul Catismei, ectenia mică. Apoi stranele cântă pe larg Condacul, cu cântare dulce, și preotul cădește sfintele icoane și pe toți frații.

C O N D A C, glasul al 8-lea:

Apărătoare Doamnă, pentru biruință mulțumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem ție, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, izbăvește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ție: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!

Și se citesc din cele 24 icoase și condacele Acatistului Bunei-Vestiri, acestea șase. Acatistul se rostește de către preot, în fața icoanei Maicii Domnului sau a Bunei-Vestiri. În timpul Acatistului, preotul este îmbrăcat cu epitrahilul și felonul; iar credincioșii nu stau în străni, ci se roagă, stând în picioare.

Icosul 1:

Îngerul cel mai întâi-stătător din cer a fost trimis să-i zică Născătoarei de Dumnezeu: Bucură-te! Și, împreună cu glasul cel netrupesc, văzându-Te pe Tine, Doamne, întrupat, s-a spăimântat și i-a stat înaintea, strigând către dânsa unele ca acestea:

Bucură-te, cea prin care răsare bucuria;

Bucură-te, cea prin care piere blestemul;

Bucură-te, chemarea lui Adam celui căzut;

Bucură-te, izbăvirea de lacrimi a Evei;

Bucură-te, înălțime, întru care cu anevoie se suie gândurile omenești;

Bucură-te, adâncime, care nu te poți vedea lesne nici cu ochii îngerești;

Bucură-te, că ești tronul Împăratului;

Bucură-te, că porți pe Cel ce poartă toate;

Bucură-te, steaua, care arăți Soarele;

Bucură-te, pânțele dumnezeieștii Întrupări;

Bucură-te, cea prin care se înnoiește făptura;

Bucură-te, cea prin care Prunc se face Făcătorul;

Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 2-lea:

Văzându-se pe sine întru curăție, cea Sfântă a zis lui Gavriil cu îndrăznire: Neobișnuitul tău glas se arată cu anevoie de primit sufletului meu; că naștere cu zămislire fără sămânță cum îmi vestești?, strigând: Aliluia!

Icosul al 2-lea:

Întelegerea cea neînțeleasă căutând Fecioara să o înțeleagă, a strigat către cel ce slujea: Din pân-tece curat, cum este cu puțință să se nască fiu, spune-mi? Iar el a zis către ea cu frică, strigând însă așa:

Bucură-te, tăinuitoria sfatului celui nespus;

Bucură-te, încredințarea celor ce au trebuință de tăcere;

Bucură-te, începutul minunilor lui Hristos;

Bucură-te, cea dintâi între dogmele Lui;

Bucură-te, scara cerească pe care S-a pogorât Dumnezeu;

Bucură-te, podul care-i treci pe cei de pe pământ la cer;

Bucură-te, minune mult vestită de Îngeri;

Bucură-te, ceea ce ești rană de mult plâns diavolilor;

Bucură-te, ceea ce ai născut Lumina în chip de negrăit;

Bucură-te, ceea ce n-ai învățat pe nimeni în ce chip a fost;

Bucură-te, ceea ce întreci cunoașterea înțelepților;

Bucură-te, ceea ce luminezi gândurile credincioșilor;

Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 3-lea:

Puterea Celui de sus a umbrit-o atunci, spre zămislire, pe ceea ce nu știa de nuntă; și pântecul ei cel bine-roditor, l-a arătat ca pe un pământ bun tuturor celor ce vor să secere mântuire, când vor cânta așa: Aliluia!

Icosul al 3-lea:

Având Fecioara în pântec pe Dumnezeu primit, a alergat la Elisabeta; iar pruncul aceleia, îndată cunoscându-i închinarea, s-a bucurat și, prin săltările în pântec, ca prin niște cântări, striga către Născătoarea de Dumnezeu:

Bucură-te, vița Mlădiței celei neveștejite;

Bucură-te, ogorul Rodului celui nestricat;

Bucură-te, ceea ce ai crescut pe Lucrătorul Cel iubitor de oameni;

Bucură-te, ceea ce ai sădit pe Săditorul vieții noastre;

Bucură-te, brazdă care odrăsești îndurări din belșug;

Bucură-te, masă care porți curățire cu îndestulare;

Bucură-te, ceea ce faci să înflorească raiul desfătării;

Bucură-te, ceea ce pregătești liman de adăpostire sufletelor;

Bucură-te, tămâia cea bine primită a rugăciunii;

Bucură-te, curățirea adusă în tregii lumi;

Bucură-te, bunăvoința lui Dumnezeu către noi, cei muritori;

Bucură-te, îndrăznirea celor muritori către Dumnezeu;

Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 4-lea:

Vifor de gânduri îndoielnice având întru sine, înțeleptul Iosif s-a tulburat, uitându-se la tine, cea neamestecată cu nunta, gândind că ești furată de nuntă, tu, ceea ce ești fără de prihană; dar, când a cunoscut că zămislirea ta este de la Duhul Sfânt, a zis: Aliluia!

Apoi iarăși Condacul: Apărătoare Doamnă... Și se citește prima stare din cuvântul Acatistului. (Este pus la sfârșitul cărții).

Apoi se citește Catisma a șaptesprezecea: Fericiți cei fără prihană... Și după aceasta iarăși se cântă Condacul: Apărătoare Doamnă... Și preotul rostește următoarele trei icoase și trei condace.

Icosul al 4-lea:

Auzit-au păstorii pe Îngeri Alăudând venirea lui Hristos în trup și, alergând ca la un Păstor, L-au văzut pe Acesta ca pe un Miel fără prihană, pascând în brațele Mariei, pe care au lăudat-o, zicând:

Bucură-te, Maica Mielului și a Păstorului;

Bucură-te, staulul oilor cuvântătoare;

Bucură-te, izbăvitoare de vrăjmașii cei nevăzuți;

Bucură-te, deschizătoarea ușilor Raiului;

Bucură-te, că cele cerești împreună se bucură cu cele pământești;

Bucură-te, că cele pământești împreună dănuiesc cu cele cerești;

Bucură-te, gura cea fără de tăcere a Apostolilor;

Bucură-te, îndrăznirea cea nebiruită a purtătorilor de chinuri;

Bucură-te, sprijinul cel tare al credinței;

Bucură-te, cunoașterea cea luminată a harului;

Bucură-te, cea prin care a fost golit iadul;

Bucură-te, cea prin care noi ne-am îmbrăcat cu slavă;

Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 5-lea:

Steaua cea cu dumnezeiască Smergere, văzând-o magii, au mers pe urma luminii ei; și, având-o, ca pe o făclie, căutau cu ea pe Împăratul Cel tare; și, ajungând la Cel neajuns, s-au bucurat, strigându-l: Aliluia!

Icosul al 5-lea:

Văzut-au fiii haldeilor în mâinile Fecioarei pe Cel ce a zidit pe oameni cu mâna; și, cunoscându-L a fi Stăpân, deși luase chip de rob, s-au sârguit cu daruri a-I sluji Lui și a striga celei binecuvântate:

Bucură-te, Maica stelei celei neapuse;

Bucură-te, zorii Zilei celei de taină;

Bucură-te, ceea ce ai stins cup-torul înșelăciunii;

Bucură-te, ceea ce luminezi pe tăinuitorii Treimii;

Bucură-te, ceea ce ai înlăturat din dregătorie pe tiranul cel fără de omenie;

Bucură-te, ceea ce ai arătat pe Domnul Hristos, Iubitorul de oameni;

Bucură-te, ceea ce ne-ai răscum-părat din slujirea păgânească;

Bucură-te, ceea ce ne izbăvești de viețuirea cea neîntinată;

Bucură-te, ceea ce ai stins închinarea la foc:

Bucură-te, ceea ce ne izbăvești de văpaia patimilor;

Bucură-te, călăuzitoarea credincioșilor către curăție;

Bucură-te, veselia tuturor din neam în neam;

Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 6-lea:

Propovăduitori purtători de Dumnezeu făcându-se magii, s-au întors în Babilon, împlinind prorocia Ta; și, vestindu-Te tuturor pe Tine, Hristoase, l-au lăsat pe Irod ca pe un mincinos, că nu știa să cânte: Aliluia!

Icosul al 6-lea:

Făcând să strălucească în Egipt lumina adevărului, Mântuitorule, ai izgonit întunericul minciunii; că idolii lui, nerăbdând tăria Ta, au căzut, iar cei ce s-au izbăvit de ei strigau către Născătoarea de Dumnezeu:

Bucură-te, îndreptarea oamenilor;

Bucură-te, căderea diavolilor;

Bucură-te, ceea ce ai călcat stăpânirea înșelăciunii;

Bucură-te, ceea ce ai vădit rătăcirea idolească;

Bucură-te, mare care ai înecat netrupescul faraon;

Bucură-te, piatră care ai adăpat pe cei însetați de viață;

Bucură-te, stâlp de foc, care călăuzești pe cei din întuneric;

Bucură-te, acoperământul lumii, cel mai lat decât norul;

Bucură-te, hrana cea în loc de mană;

Bucură-te, slujitoarea desfătării celei sfinte;

Bucură-te, pământul făgăduinței;

Bucură-te, izvorătoare de miere și lapte;

Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 7-lea:

Vrând Simeon să se mute din acest veac înșelător, Te-ai dat lui ca un Prunc, dar Te-ai făcut cunoscut lui și ca Dumnezeu desăvârșit. Pentru aceea, s-a mirat de înțelepciunea Ta cea nespusă, strigând: Aliluia!

Apoi iarăși se cântă Condacul: Apărătoare Doamnă... Și se citește celălalt cuvânt al Acatistului. Apoi Psalmul 50 și Canoanele: al hramului, cu irmosul pe 6, și al Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, pe 6. Alcătuirea lui Iosif.

Iar de este hramul Născătoarei de Dumnezeu, se cântă Canonul praznicului Născătoarei de Dumnezeu, cu irmosul pe 12; irmosul de două ori și troparele pe 10.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Deschide-voi gura mea, și se va umplea de Duhul și cu-
«vânt răspunde-voi împărătesei

«Maice, și mă voi arăta luminat
«prăznuind și voi cânta minunile
«ei, bucurându-mă».

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne!

Pe tine, cartea lui Hristos cea însuflețită, pecetluită cu Duhul, văzându-te marele Arhanghel, Curată, a strigat către tine: Bucură-te, ceea ce ești locaș bucuriei, prin care se strică blestemul strămoașei!

Bucură-te Fecioară, mireasă dumnezeiască, îndreptarea lui Adam și omorârea iadului; bucură-te palatul Împăratului tuturor, cea cu totul fără prihană; bucură-te tronul cel de foc al Acelui ce este Atotțiitor.

Slavă...

Bucură-te floarea cea neveșejită, singura care ai crescut Mărul cel cu miros bun! Bucură-te ceea ce ai născut mirosul cel bun al Împăratului tuturor! Bucură-te mântuirea lumii, ceea ce nu știi de nuntă!

Și acum...

Bucură-te comoara curăției, prin care ne-am ridicat din cădere noastră! Bucură-te, Stăpână, ceea ce ești crin cu dulce miros, care umpli de bună mireasmă pe credincioși; tămâia cea cu miros bun și mirul cel de mult preț!

Catavasi: Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Pe ai tăi cântăreți, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești
«izvor viu și îndestulat, care s-au
«împreunat ceată duhovnicească,
«întărește-i întru dumnezeiască

«slava ta, cununilor măririi în-
«vrednicindu-i».

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu,
miluiește-ne!

Ceea ce ai răsărit Spicul cel dum-
nezeiesc cu adevărat, ca o țarină
nearată, bucură-te! Bucură-te,
masa cea însuflețită, întru care a
încăput pâinea vieții! Bucură-te,
Stăpână, care ești izvorul apei
vieții cel nedeșertat!

Bucură-te, ceea ce ai născut cre-
dincioșilor pe Cel fără de prihană!
Bucură-te mielușeaua, care ai năs-
cut pe Mielușelul lui Dumnezeu,
Care a ridicat păcatele a toată lu-
mea! Bucură-te, curățitoare caldă!

Slavă...

Bucură-te luceafărul dimineții
cel prealuminat, care singur ai pur-
tat pe Soarele Hristos; bucură-te
ceea ce ești locașul Luminii, care ai
stricat întunericul și ai izgonit de
pretutindeni pe demonii cei în-
tunecați!

Și acum...

Bucură-te ceea ce ești singura
ușă prin care a trecut singur Cu-
vântul, Stăpână, care ai sfărâmat
cu nașterea ta încuietorile și ușile
iadului! Bucură-te dumnezeiască
intrare a celor ce se mântuiesc, ceea
ce ești cu totul lăudată!

Catavasie: Pe ai tăi cântăreți...

Apoi ectenia mică și, după Ecfonis, se
cântă Condacul: Apărătoare Doamnă... Și
preotul rostește următoarele trei icoase și
trei condace.

Icosul al 7-lea:

Arătându-Se nouă, celor
Afăcuți de El, Făcătorul a
toate a arătat făptură nouă, răsă-

rind din pânțelele cel fără de
sămânță, pe care l-a păzit nestri-
cat, precum a fost; ca noi, văzând
minunea, să o lăudăm, strigând:

Bucură-te, floarea nestricăciunii;

Bucură-te, cununa înfrânării;

Bucură-te, ceea ce strălucit ai
preînchipuit Învierea;

Bucură-te, ceea ce ai arătat
viața îngerească;

Bucură-te, pomul cel cu rod
luminos, din care se hrănesc cei
credincioși;

Bucură-te, copacul cel umbros,
sub care mulți se adăpostesc;

Bucură-te, ceea ce ai purtat în
pânțele pe Povățuitorul celor
rătăciți;

Bucură-te, ceea ce ai născut pe
Răscumpărătorul celor robiți;

Bucură-te, împlânzirea Drep-
tului Judecător;

Bucură-te, iertarea multora din-
tre cei ce greșesc;

Bucură-te, haina celor goi de în-
drăzneală;

Bucură-te, dragostea care biru-
iește toată dorirea;

Bucură-te, Mireasă, pururea
fecioară.

Condacul al 8-lea:

Văzând naștere străină, să ne
înstrăinăm din lume, mu-
tându-ne mintea la cer; că, pentru
aceasta, Dumnezeu Cel preaînalt
pe pământ S-a arătat Om smerit,
vrând să-i atragă la înălțime pe cei
ce strigă Lui: Aliluia!

Icosul al 8-lea:

Cu totul era întru cele de jos,
dar nici de cele de sus nu S-a
depărtat Cuvântul Cel necuprins,
că nu a fost mutare din loc, ci
pogorâre dumnezeiască și naștere
din Fecioara primitoare de Dum-
nezeu, care aude acestea:

Bucură-te, încăperea lui Dum-
nezeu Celui neîncăput;

Bucură-te, ușa tainei celei de
cinste;

Bucură-te, auzire cu nepri-
cepere pentru cei necredincioși;

Bucură-te, laudă fără de îndo-
ială a credincioșilor;

Bucură-te, purtătoarea prea-
sfântă a Celui ce este pe Heruvimi;

Bucură-te, sălașul cel preabun
al Celui ce este pe Serafimi;

Bucură-te, ceea ce ai adunat cele
potrivnice la un loc;

Bucură-te, ceea ce ai unit fecio-
ria și nașterea;

Bucură-te, cea prin care s-a
dezlegat călcarea poruncii;

Bucură-te, cea prin care s-a
deschis Raiul;

Bucură-te, cheia împărăției lui
Hristos;

Bucură-te, nădejdea bunătăților
celor veșnice;

Bucură-te, Mireasă, pururea
fecioară!

Condacul al 9-lea:

Toată firea îngerească s-a
minunat de lucrarea cea
mare a Întrupării Tale; că, pe
Dumnezeu Cel neapropiat L-a vă-
zut Om apropiat tuturor, viețuind

împreună cu noi și auzind de la
toți: Aliluia!

Icosul al 9-lea:

Pe ritorii cei mult-vorbitori îi
vedem, Născătoare de Dum-
nezeu, ca pe niște pești fără de glas;
că nu se pricep să spună în ce chip și
fecioară ai rămas și ai putut naște.
Iar noi, minunându-ne de o taină ca
aceasta, cu credință strigăm:

Bucură-te, sălașul înțelepciunii
lui Dumnezeu;

Bucură-te, vistieria purtării Lu
de grijă;

Bucură-te, ceea ce pe filosofi îi
arăți neînțelepți;

Bucură-te, ceea ce ai vădit pe cei
meșteri la cuvânt a fi necuvân-
tători;

Bucură-te, cea prin care și-au
pierdut mințile întrebătorii cei
cumpliți;

Bucură-te, cea prin care s-au
veștejit făcătorii de basme;

Bucură-te, ceea ce ai risipit vor-
bele cele încurcate ale atenienilor;

Bucură-te, ceea ce ai umplut
mrejele pescarilor;

Bucură-te, ceea ce ne-ai scos din
adâncul necunoștinței;

Bucură-te, ceea ce pe mulți i-ai
luminat la minte;

Bucură-te, corabia celor ce vor
să se mântuiască;

Bucură-te, limanul celor ce
călătoresc pe marea vieții;

Bucură-te, Mireasă, pururea
fecioară!

Condacul al 10-lea:

Vrând să mântuiască lumea, Împodobitorul tuturor a venit la ea, precum Însuși făgăduise; și, Păstor fiind ca un Dumnezeu, pentru noi S-a arătat Om ca noi, chemând cu asemănarea, pe cel asemenea; și ca un Dumnezeu aude: Aliluia!

Și iarăși se cântă Condacul: Apărătoare Doamnă...

Apoi Sdealna, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău...

Voievodul cel mare al Îngerilor celor fără de trupuri, venind în cetatea Nazaret și stând înaintea ta, ți-a vestit, curată, pe Împăratul și Domnul veacurilor, zicând către tine: Bucură-te binecuvântată Marie, adâncimea cea necuprinsă și netălmăcită, chemarea oamenilor.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Se citește a doua stare din „Cuvântul” Acatistului.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Cel ce șade într-o slavă, pe tronul Dumnezeirii, pe nor «ușor a venit Iisus, Dumnezeu cel «Preaînalt, și a mântuit pe cei ce «strigă: Slavă, Hristoase, puterii «Tale!».

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne!

În glasuri de cântări, cu credință strigăm către tine, ceea ce ești cu totul lăudată: Bucură-te munte gras și întărit de Duhul! Bucură-te, sfeșnic și năstrapă care îndulcește simțurile tuturor credincioșilor!

Bucură-te Preacurată Stăpână, care ești curățirea lumii; bucură-te, scară care a înălțat cu harul pe toți de pe pământ! Bucură-te pod, care cu adevărat treci din moarte la viață pe toți cei ce te laudă pe tine!

Bucură-te Preacurată, ceea ce ești mai înaltă decât cerurile, care fără de oboseală ai purtat în pântecele tău temelia pământului; bucură-te, roșeală, care ai vopsit din sângele tău veșmântul cel dumnezeiesc al Împăratului puterilor!

Slavă...

Bucură-te Stăpână, care ai născut cu adevărat pe Dătătorul de lege, Care curățește în dar fărădelegile tuturor; adâncimea cea necuprinsă cu mintea, înălțimea cea nespusă, ceea ce nu știi de nuntă, prin care noi toți ne-am îndumnezeit!

Și acum...

Pe tine, ceea ce ai împletit lumii cununa cea neîmpletită de mână, te lăudăm, strigând către tine: Bucură-te, Fecioară, păzitoarea tuturor, îngrădirea, întărirea și scăparea cea sfințită!

Catavasie: Cel ce șade într-o slavă...

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Spăimântatu-s-au toate de dumnezeiască slava ta; că tu, «Fecioară neispită de nuntă, ai «avut în pântece pe Dumnezeu, Cel «ce este peste toate, și ai născut «Fiu pe Cel fără de ani, Cel ce dă-«ruiește mântuire tuturor celor ce «te laudă pe tine».

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne!

Bucură-te, Preanevinovată, care ai născut Calea vieții și ai mântuit lumea din potopul păcatului! Bucură-te, mireasă dumnezeiască, ceea ce ești auzire și grai înfricoșător! Bucură-te, locașul Stăpânului făpturii!

Bucură-te, Preacurată, ceea ce ești tăria și întărirea oamenilor, loc de sfințire a slavei, omorâre a iadului, cămară de mire cu totul luminoasă! Bucură-te, bucuria îngerilor! Bucură-te, ajutătoarea celor ce se roagă ție cu credință!

Bucură-te Stăpână, carul Cuvântului cel în chipul focului, raiule însuflețit, care ai în mijloc popul vieții, pe Domnul, a Cărui dulceață înviază pe cei ce se împărtășesc cu credință și au fost supuși stricăciunii.

Slavă...

Întăriți fiind cu puterea ta, cu credință grăim ție: Bucură-te, cetatea Împăratului tuturor, de care s-au grăit lămurit cele preamărite și vrednice de auzire, muntele cel netăiat! Bucură-te, adâncul cel nemăsurat!

Și acum...

Ceea ce ești sălaș desfătat al Cuvântului, bucură-te! Bucură-te, Preacurată, vasul care ai scos mărgăritarul cel dumnezeiesc! Bucură-te, împăcarea cea către Dumnezeu, cu totul minunată, a tuturor celor ce pururea te fericesc pe tine, Născătoare de Dumnezeu!

Catavasie: Spăimântatu-s-au toate...

Aici încetează Canonul hramului Sfântului.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Înțelepții lui Dumnezeu, care faceți acest praznic dumnezeiesc și cu totul cinstit al Maicii lui «Dumnezeu, veniți să batem din «palme, slăvind pe Dumnezeu, Cel «ce S-a născut dintr-însa».

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne!

Ceea ce ești cămară neîntinată a Cuvântului și pricină îndumnezeirii tuturor, bucură-te Preacurată, chemarea Prorocilor! Bucură-te, podoaba Apostolilor!

Din tine a picat roua care a stins văpaia mulțimii zeilor; pentru aceea grăim ție: Bucură-te lână plină de rouă, pe care, Fecioară, Ghedeon mai înainte a văzut-o!

Slavă...

Iată, Fecioară: bucură-te, grăim ție! Fii nouă adăpostire și liniște celor ce ne învăluim întru adâncul necazurilor și al tuturor smintelilor protivnicului!

Și acum...

Ceea ce ești pricina bucuriei, umple de har gândul nostru, ca să grăim ție: Bucură-te, rugul cel nears și norul cel cu totul luminos, care neîncetat umbrești pe cei credincioși!

Apoi se începe Patrucântarea întâi.

Cântarea a 6-a, glasul al 6-lea:

Irmos: Marea vieții văzând-o...

Sfinților Mucenici, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi!

Luptând Mucenicii și, ca niște pietre alese, tăvăliți fiind pe pământ, toată zidirea vrăjmașului

de tot au surpat-o și s-au făcut biserică ale lui Dumnezeu Cel viu.

Rugămu-vă pe voi, Mucenicilor, care ați săvârșit călătoria cea bună, întăriți-ne să alergăm bine călătoria postului, strălucind cu săvârșirea virtuților.

A morților:

Pe robii Tăi, Stăpâne, care s-au mutat de pe pământ la Tine, Cel Preabun, fă-i părtași împărăției Tale, cu sfintele mijlociri ale dumnezeieștilor Mucenici, mult-Îndurate!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești una întru tot lăudată, roagă pe Cuvântul cel preasfânt să dea iertare de păcate și împărțirea dumnezeieștilor daruri, celor ce te lăudăm cu credință, Maică Fecioară!

A doua Patrucântare, glas al 5-lea:

Irmos: Din chit pe prorocul...

Sfinților Mucenici, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi!

Săvârșind pomenirea Mucenicilor, să înălțăm cântări Domnului, astăzi dumnezeiește veselindu-ne.

De săbii și de foc netemându-vă, și îndrăznind întru credință, Mucenicilor, cu ea ați spăimântat pe tirani.

Slavă..., a Treimii:

Treime după fețe, Te laud; Unimii celei după Ființă, mă închin; Ție, Părinte și Fiule și Duhule Sfinte.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Lauda îngerilor și a oamenilor ești, Fecioară, că ai născut pe Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Luând viață în locul morții, săltați locuind în locașurile cele cerești, prealăudaților Mucenici ai lui Hristos Dumnezeu.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Cel ce stăpânești moartea și viața, odihnește cu sfinții Tăi, Hristoase, pe cei ce s-au mutat din viață cu credință.

Irmosul:

Din chit pe prorocul l-ai izbăvit, iar pe mine din adâncul păcatelor mă scoate, Doamne, și mă «mântuiește».

Apoi Ectenia mică și, după ecfonis, se cântă iarăși Condacul: Apărătoare Doamnă... Și preotul rostește icoasele și condacele ce au mai rămas.

Icosul al 10-lea:

Zid de apărare ești fecioarelor, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, precum și tuturor celor ce aleargă la tine; că Făcătorul cerului și al pământului te-a pregătit pe tine, Curată, spre a locui în pânțele tale, învățând pe toți să strige ție:

Bucură-te, stâlpul fecioriei;

Bucură-te, ușa mântuirii;

Bucură-te, începătoarea zidirii din nou celei înțeleghătoare;

Bucură-te, dătătoarea bunătății dumnezeiești;

Bucură-te, că tu ai născut din nou pe cei zămisliți întru rușine;

Bucură-te, că tu ai povățuit pe cei cu mintea împătimită;

Bucură-te, ceea ce ai stricat pe stricătorul gândurilor;

Bucură-te, ceea ce ai născut pe Semănătorul curăției;

Bucură-te, cămara nunții celei fără de sămânță;

Bucură-te, ceea ce ai unit cu Domnul pe cei credincioși;

Bucură-te, cea singură între fecioare bună hrănitoare de prunc;

Bucură-te, ceea ce aduci Mirelui Hristos sufletele sfinte;

Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 11-lea:

Împărate Sfinte, de Ți-am lăduce cântări la număr întocmai ca nisipul, nimic vrednic nu săvârșim; că se biruiește toată cântarea care se îndreaptă către mulțimea îndurărilor Tale, pe care le-ai dat celor ce strigă Ție: Aliluia!

Icosul al 11-lea:

Făclie primitoare de lumină, care strălucește celor din întuneric, o vedem pe Preasfânta Fecioară; că, aprinzând în sine Lumina cea nematerialnică, povățuiește spre cunoașterea lui Dumnezeu pe toți, luminându-le mintea cu strălucirea ei și primind cinstire prin cântarea aceasta:

Bucură-te, raza Soarelui Celui duhovnicesc;

Bucură-te, strălucirea Luminii celei neapuse;

Bucură-te, fulgerul, care luminezi sufletele;

Bucură-te, ceea ce îi îngrozești pe vrăjmași ca un tunet;

Bucură-te, cea din care a răsărit Strălucirea cea cu multă lumină;

Bucură-te, ceea ce ai izvorât râul cel cu ape multe;

Bucură-te, ceea ce ne-ai înfățișat chipul cristelniței;

Bucură-te, ceea ce curățești întinăciunea păcatului;

Bucură-te, baie care speli conștiința;

Bucură-te, paharul care dai gust bucuriei;

Bucură-te, mirosul buneimiresme al lui Hristos;

Bucură-te, viața veseliei celei de taină;

Bucură-te, Mireasă, pururea fecioară!

Condacul al 12-lea:

Vrând să ierte cu harul Său datoriile noastre cele de demult, Dezlegătorul tuturor datoriilor omenești a venit singur la cei ce se îndepărtaseră de harul Lui și, rupând zapisul, aude de la toți așa: Aliluia!

Icosul al 12-lea:

Cântând nașterea ta, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, te lăudăm toți ca pe o biserică în-suflețită, că locuind în pânțele tale Domnul, Care ține toate cu mâna, a sfințit, a slăvit și a învățat pe toți să-ți strige Ție:

Bucură-te, cortul lui Dumnezeu-Cuvântul;

Bucură-te, sfântă, mai mare decât sfânta sfintelor;

Bucură-te, chivot poleit cu Duhul;

**Bucură-te, comoara neîmpu-
ținată a vieții;**

**Bucură-te, coroana scumpă a
împăraților binecredincioși;**

**Bucură-te, lauda de cinste a
preoților evlavioși;**

**Bucură-te, turnul Bisericii cel
neclintit;**

**Bucură-te, zidul împărăției cel
nebiruit;**

**Bucură-te, cea prin care se
înalță biruințele;**

**Bucură-te, cea prin care cad
vrăjmașii;**

**Bucură-te, tămăduirea trupului
meu;**

**Bucură-te, mântuirea sufletului
meu;**

**Bucură-te, Mireasă, pururea
fecioară!**

Condacul al 13-lea:

**O, Maică prealăudată, care ai
născut pe Cuvântul Cel mai sfânt
decât toți sfinții, primind acest dar
de acum, izbăvește din orice ispită
și scoate din chinul ce va să fie pe
toți cei ce împreună cântă: Aliluia!**

Acest Condac se zice de trei ori. Și iarăși
se rostește icosul întâi: Îngerul cel mai întâi-
stătător... Și condacul: Apărătoare Doamnă...

S I N A X A R

ÎN SÂMBĂȚA DIN SĂPTĂMÂNA A CINCEA A POSTULUI MARE

Sinaxarul din Minei, apoi acesta:

În această zi, în sâmbăta din săptămâna
a cincea a Postului Mare, se prăznuiește im-
nul Acatist al Preasfintei Stăpânei noastre
Născătoare de Dumnezeu și pururea Fecioara
Maria.

Pe timpul domniei lui Heraclie, împă-
ratul Bizanțului, Cosroe, împăratul perșilor,

a văzut că împărăția bizantinilor este prea
slăbită în urma domniei împăratului Foca,
tiranul. De aceea a trimis pe unul din sa-
trapii săi, pe nume Sarvar, cu multe mii de
ostași, ca să-i supună lui Răsăritul. Cosroe și
mai înainte dusesse la picire ca la o sută de
mii de creștini. Cucerind, deci, satrapul
Sarvar tot Răsăritul, a ajuns chiar până la
Hrisopole, numit azi Scutari.

Împăratul Heraclie, pentru că avea lipsă
de bani în vistieria statului, a topit vasele
sfinte ale bisericilor, cu făgăduința că va da
înapoi mai multe și mai scumpe sfinte vase.
Heraclie pornește deci cu corăbiile prin
Marea Neagră și intră în ținuturile Persiei;
nimicește Persia; iar Cosroe, împreună cu
întreaga sa oaste, este bătut cumplit. Nu
după multă vreme, Sirois, fiul lui Cosroe, s-a
răsculat împotriva tatălui său, a luat con-
ducerea împărăției, omorând pe Cosroe,
tatăl lui, și a făcut pace cu Heraclie.

Hagan, conducătorul misienilor și al
sciților, când a aflat că împăratul Heraclie
străbătea Marea Neagră spre a se duce în
Persia, a rupt pacea cu bizantinii. A strâns
nenumărate oști și a năvălit din părțile de
miazănoapte asupra Constantinopolului,
scoțând strigăte de hulă împotriva lui
Dumnezeu. Marea s-a umplut îndată de
corăbii și uscatul de pedestri și călăreți. Pa-
triarhul Serghie îndemna poporul Constan-
tinopolului să nu-și piardă curajul, ci să-și
pună din tot sufletul întreaga nădejde în
Dumnezeu și în Preacurata Maică, Născă-
toarea de Dumnezeu. La fel și Bonos patri-
ciul, care era pe atunci în fruntea cetății,
pregătea tot ce trebuia pentru izgonirea
vrăjmașilor. «Trebuie, spunea el, ca împrе-
ună cu ajutorul cel de sus să facem și noi
cele ce se cuvin». Patriarhul, purtând împrе-
ună cu tot poporul dumnezeiasca icoană
a Maicii Domnului, mergea împrejurul ce-
tății, pe deasupra zidurilor. Iar când Sarvar
dinspre răsărit și Hagan dinspre apus au
început să asedieze cetatea, patriarhul
umbla pe deasupra zidurilor cetății, pur-
tând icoana cea nefăcută de mână a lui
Hristos și cinstitele și de viață făcătoare
lemnuri ale Crucii. Hagan a năvălit pe uscat
asupra zidurilor cetății Constantinopolului

cu o mulțime nenumărată de ostași, bine înarmați încât trebuia să lupte un soldat bizantin cu zece soldați sciți. Dar nebiruita Apărătoare a ajutat ca cei mai mulți dintre sciți să fie uciși de puținii ostași ce se găseau în biserica „Izvorul Tămăduirii“. Din această cauză, bizantinii, prinzând îndrăzneală, îi biruiau mereu sub conducerea Maicii lui Dumnezeu, cea nebiruită. Cu toate că sciții au văzut că sunt respinși, au cerut locuitorilor Constantinopolului să ceară pace; dar ei n-au vrut. Atunci Hagan le-a spus: «Nu vă înșelați cu Dumnezeu în Care credeți! Neapărat mâine voi lua cetatea voastră!». Auzind această amenințare, locuitorii cetății și-au întins mâinile către Dumnezeu. Hagan și Sarvar s-au înțeles să atace și pe uscat și pe mare. Dar au fost atât de cumplit bătuți de bizantini, încât nu mai dovedeau cei vii să îngroape morții. Corăbiile cele făcute dintr-un singur lemn, pline cu soldați, care se îndreptau, prin golful numit Cornul de Aur, spre biserica din Vlaherne a Născătoarei de Dumnezeu, din pricina unei puternice furtuni ce s-a pornit pe neașteptate pe mare, au fost sfărâmate și scufundate împreună cu toate ce se aflau pe ele. Și se putea vedea minunata lucrare a Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, căci pe mulți i-a aruncat la țărmlul mării, lângă Vlaherne. Poporul, deschizând iute porțile, cu femei și cu copii, năvălind vitejește asupra lor, i-a ucis pe toți, fără deosebire. Conducătorii vrăjmașilor s-au întors, plângând și tânguindu-se. Poporul cel iubitor de Dumnezeu al Constantinopolului, a făcut privegheri și a cântat toată noaptea imnul Acatist, dând mulțumire Maicii Domnului pentru că l-a ocrotit și a biruit pe dușmani prin puterea ei cea mai presus de fire.

Și de atunci, spre pomenirea acestei biruințe și a minunii acesteia mai presus de fire, Biserica a rânduit să se afierosească Maicii Domnului această sărbătoare. L-au numit Acatist, pentru că întreg poporul și clerul Constantinopolului au cântat atunci acest imn stând în picioare.

După trecerea a treizeci și șase de ani, în timpul împăratului Constantin Pogonatul, agarenii, venind cu nenumărată oaste, au

atacat din nou Constantinopolul. Și au asediat cetatea vreme de șapte ani, timp în care au iernat în părțile Cizicului, și au murit mulți de-ai lor. Apoi au plecat și s-au întors cu corăbiile lor; când au ajuns la locul numit Sileo, cu ajutorul Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, au fost toți înecați în mare.

Dar a mai făcut Născătoarea de Dumnezeu și o a treia minune. Pe timpul lui Leon Isaurul, mahomedanii, urmașii lui Agar, în număr mare, au nimicit mai întâi împărăția perșilor, apoi Egiptul și Libia și au atacat pe indieni, etiopieni și spanioli. Mai pe urmă au pornit cu opt sute de corăbii pline de ostași și împotriva orașelor Împărăției. Au înconjurat Constantinopolul și aveau de gând să-l nimicească îndată. Poporul credincios al cetății a luat cinstitul lemn al Sfintei și de viață făcătoarei Cruci și cinstita icoană a Maicii lui Dumnezeu-Călăuzitoarea și au mers de jur-împrejurul cetății, rugând pe Dumnezeu cu lacrimi să se îndure de ei. Agarenilor le-a venit în gând să-și împartă oastea în două părți: o parte a pornit-o împotriva bulgarilor, unde au căzut mai mult de douăzeci de mii, iar altă parte a rămas ca să cucerească Constantinopolul. Fiind însă împiedicați de un lanț de fier care se întindea de la Galata până la zidurile cetății, au ocolit și au ajuns aproape de locul numit Sosten. Acolo a izbucnit un vânt de la miazănoapte, încât cele mai multe dintre corăbiile lor s-au sfărâmat și s-au înecat. Cei care au mai rămas au suportat în mare foamete, încât au mâncat și carne omenească și muiau bălegar și-l mâncau. Apoi au plecat și, când au ajuns în Marea Egee, toate corăbiile lor împreună cu toți ai lor s-au scufundat, căci pornindu-se furtună puternică și agitând marea, a scufundat corăbiile lor și, așa, nenumărate corăbii au pierit și au rămas numai trei ca să dea de veste.

Așadar prăznuim sărbătoarea de astăzi pentru toate aceste minuni mai presus de fire ale Preacuratei Maicii lui Dumnezeu. Se numește Acatist pentru că întreg poporul a cântat în noaptea aceea imnul Maicii Cuvântului stând în picioare și pentru că la toate celelalte icoase obișnuim să ședem,

în timp ce icoasele acestea ale Maicii lui Dumnezeu le ascultăm toți în picioare.

Pentru rugăciunile Apărătoarei și nebiruitei Maicii Tale, Hristoase Dumnezeule, scapă-ne și pe noi de nenorocirile ce ne înconjoară și ne miluiește pe noi, ca un singur Iubitor de oameni.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

N-au slujit făpturii înțelepții de Dumnezeu, decât numai «Făcătorului; ci, groaza focului «bărbătește călcând-o, bucurându-se, cântau: Prealăudate Dumnezeuul părinților noștri și Doamne, «bine ești cuvântat».

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne!

Pe tine te laudăm grăind: Bucură-te, carul Soarelui celui înțelegtor și vița cea adevărată, care ai crescut Strugurele cel copt, din Care curge vinul ce veselește sufletele celor ce te slăvesc pe tine cu credință.

Ceea ce ai născut pe Vindecătorul tuturor oamenilor, bucură-te mireasă dumnezeiască, toiagul cel de taină, care ai înflorit floarea cea neveștejită! Bucură-te, Stăpână, prin care ne umplem de bucurie și moștenim viața!

Nu poate, Stăpână, limba ritoricească, să te laude pe tine; că te-ai înălțat mai presus de serafimi, născând pe Împăratul Hristos; pe Care roagă-L să ne izbăvească din toată nevoia pe noi, cei ce ne închinăm ție cu credință.

Marginile lumii te laudă pe tine, te fericesc și cu dragoste cântă ție: Bucură-te, carte în care a fost scris Cuvântul cu puterea Tatălui, ceea

ce ești curată; pe Care roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, ca să scrie în cartea vieții pe robii tăi.

Plecăm genunchii inimii noastre, noi robii tăi și ne rugăm ție: pleacă urechea ta, ceea ce ești curată, și ne miluiește pe noi, cei ce suntem cufundați pururea în necazuri; și apără de toată robia vrăjmașului cetatea ta, Născătoare de Dumnezeu.

Patrucântarea întâi, glasul al 6-lea:

Irmos: Dătător de rouă...

Sfinților Mucenici, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi!

Prealuminata adunare a dumnezeieștilor Tăi Mucenici, mult-Milostive, întru lumina Ta cea neapusă acum viețuiesc; cu rugăciunile lor dăruiește tuturor lumina și iertarea păcatelor, Hristoase.

Cât este de frumoasă vremea postului pe care ne-ai dat-o nouă, Doamne! Întru care milostivește-Te spre sufletele noastre ca un bun; pentru rugăciunile Sfinților Mucenici, care au iubit Pătimirile Tale cele frumoase și cinstite.

A morților:

Pe robii Tăi, care au trecut viața vieții cel cu multă durere, îndreptează-i la limanul vieții, Stăpâne, ca să strige cu toți aleșii Tăi: Bine ești cuvântat, Dumnezeul părinților noștri!

A Născătoare de Dumnezeu:

Ceea ce ai născut pe Dătătorul legii, roagă-L, pururea Fecioară, să ridice acum toate fărâdelegile celor ce binevoiesc a săvârși nevoia dumnezeiescului post.

A doua Patrucântare, glasul al 5-lea:

Irmos: Binecuvântat ești Dumnezeule...

Sfinților Mucenici, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi!

Binecuvântat ești Dumnezeule, Cel ce ai arătat viteji pe Mucenicii cei ce au pățimit pentru Tine, Care ești prealăudat și preaslăvit.

Binecuvântat ești Dumnezeule, cel ce ai dat nouă rugători către Tine pe purtătorii de lupte, Care ești prealăudat și preaslăvit.

Slavă..., a Treimii:

Binecuvântat ești Dumnezeule, Cel ce ești cunoscut Unul după fire și în trei Persoane, Cel prealăudat și preaslăvit.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Binecuvântat ești Dumnezeule, Cel ce Te-ai născut fără sămânță și pe ceea ce Te-a născut ai arătat-o curată, Cel prealăudat și preaslăvit.

Stih: Sfinților care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânsii.

Binecuvântat ești Dumnezeule, Cel ce ai astupat gurile fiarelor și ai stins focul, spre lauda sfinților Tăi, Cel prealăudat și preaslăvit.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Binecuvântat ești Dumnezeule, cel ce ai mutat de la moarte la viața cea fără sfârșit pe cei ce Ți-au slujit Ție cu credință în viață.

Irmosul:

Binecuvântat ești Dumnezeule, «Cel ce vezi adâncurile și șezi pe «scaunul slavei, Cel prealăudat și «preaslăvit».

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe tinerii cei binecredincioși în cuptor, nașterea Născătoarei «rei de Dumnezeu i-a mântuit; «atunci fiind închipuită, iar acum «lucrată, pe toată lumea adună «să-Ți cânte Ție: pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preainălțați «întru toți vecii».

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, miluiește-ne!

În pântece ai primit pe Cuvântul, ai purtat pe Cel ce poartă toate și ai hrănit cu lapte, ceea ce ești curată, pe Cel ce hrănește toată lumea cu bunăvoință, Căruia cântăm, Curată: pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preainălțați întru toți vecii.

Moise a cunoscut în rug taina cea mare a nașterii tale, Preasfântă Curată Fecioară, iar tinerii mai înainte au închipuit aceasta mai luminat, în mijlocul focului stând și fiind nearși; pentru aceea, te lăudăm pe tine întru toți vecii.

Noi cei care mai înainte, pentru înșelăciune, eram dezbrăcați, acum ne-am îmbrăcat în haina nestricăciunii prin nașterea ta; iar cei ce sedeam întru întunericul păcatelor am văzut lumină, Fecioară, ceea ce ești locaș Luminii; pentru aceea, te lăudăm întru toți vecii.

Cei morți prin tine viază, că ai născut viața cea într-un Ipostas. Cei ce m-ai înainte erau muți acum grăiesc bine; leproșii se curățesc, bolile se alungă și mulțimea duhurilor celor din văzduh se biruiește, Fecioară, ceea ce ești mântuirea oamenilor.

Ceea ce ai născut mântuirea lumii, prin care ne-am ridicat de pe pământ la înălțime, bucură-te, cea cu totul binecuvântată, care ești acoperământ și putere, zid și tărie celor ce cântă, curată: pe Domnul lucrurile lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii.

Patrucântarea întâi, glasul al 6-lea

Irmos: Din văpaie, cuvioșilor...

Sfinților Mucenici, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi!

Mințile cele cerești s-au preaminunat de isprăvile sfinților mucenici; pentru rugăciunile lor, fă minunate, cu înbelșugare, întru noi, Stăpâne îndurate, milele Tale.

Cei ce ați călcat focul cu roua cea dumnezeiască, luptătorii Domnului cei vrednici de minune, izbăviți-ne pe noi de focul cel de pedeapsă, cu rugăciunile voastre cele fierbinți către Stăpânul.

A morților:

Preabunule Cuvinte, pe cei ce s-au mutat de la noi cu dreapta credință, învrednicește-i vieții cerești și strălucirii celei sfinte, prin rugăciunile mucenicilor celor binebiruitori.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cu rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine, Îndurate, ale Sfinților Mucenici și ale Apostolilor Tăi, luminează sufletele noastre, ca să Te slăvim pe Tine întru bucuria sufletului, în toți vecii.

A doua Patrucântare, glasul al 5-lea

Irmos: Pe Făcătorul a toată făptura...

Sfinților Mucenici, rugați-vă lui Dumnezeu pentru noi!

Sfinte cete ale Mucenicilor, Săduceți-vă aminte de cei ce vă laudă pe voi cu dragoste și preaînaltă pe Hristos în veci.

Cu sabia fiind tăiați Mucenicii, se bucurau lăudând pe Hristos și preaînălțându-L întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

În chip neînțeles se împarte Treimea și rămâne neîmpărțită ca un Dumnezeu. Pe Aceasta O preaînălțăm întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioara a născut Prunc; căci Dumnezeu S-a făcut Om dintr-însa. Tot trupul să-L laude întru toți vecii!

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Stâlpi ai vitejiei s-au arătat Mucenicii, veselindu-se pentru căderea diavolului, lăudând pe Hristos și preaînălțându-L întru toți vecii.

Stih: Sufletele lor întru bunătați se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Învrednicește, Doamne, în sânul lui Avraam pe robii Tăi, care cu credință și cu nădejde s-au mutat la Tine.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-L și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Făcătorul a toată făptura, de «Care se înspăimântă îngerii, cântați-L popoare și-L preaînălțați «întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Tot neamul pământesc să salte cu Duhul fiind luminat, «și să prăznuiască firea minților

«celor fără de trup, cinstind sfânta
«prăznuire a Maicii lui Dumnezeu
«și să cânte: Bucură-te, preaferici-
«tă Născătoare de Dumnezeu, cu-
«rată, pururea Fecioară!».

Preasfântă Născătoare de Dumnezeu,
miluiește-ne!

Izbăvește-ne pe noi, Fecioară,
de ispite, de năvălirile vrăjmașilor
și de orice altă pedeapsă, care vine
asupra oamenilor pentru mulți-
mea greșelilor lor, ca să cântăm ție
noi credincioșii: Bucură-te, prin
care noi ne facem părtași bucuriei
cele de-a pururea!

Te-ai arătat luminarea și întă-
rirea noastră; pentru aceasta cân-
tăm ție: Bucură-te, steaua cea ne-
apusă, care ai adus în lume pe Soa-
rele cel mare! Bucură-te, Curată
care ai deschis raiul cel încuiat!
Bucură-te stâlpul cel de foc, care
îndrumi firea omenească la viața
cea de sus!

Să stăm cu evlavie în casa Dum-
nezeului nostru și să cântăm: Bucu-
ră-te, Stăpâna lumii! Bucură-te,
Marie, Doamna noastră a tuturor!
Bucură-te, ceea ce singura între fe-
mei ești fără prihană și bună! Bu-
cură-te, vasul care a primit mirul cel
nedeșertat, ce s-a vărsat asupra ta!

Porumbiță, care ai născut pe
Cel milostiv, bucură-te pururea
Fecioară! Bucură-te, lauda tutu-
ror cuvioșilor! Bucură-te, cununa
mucenicilor! Bucură-te, frumuse-
țea cea dumnezeiască a tuturor
dreptilor și mântuirea noastră a
credincioșilor!

Fie-ți milă, Doamne, de moște-
nirea Ta și treci cu vederea acum

toate păcatele noastre, având ru-
gătoare spre aceasta către Tine, pe
ceea ce Te-a născut pe pământ fără
de sămânță, pe Tine, Hristoase,
Care ai binevoit a lua firea ome-
nească, pentru mare mila Ta.

Patrucântarea întâi, glasul al 6-lea

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Sfinților Mucenici, rugați-vă lui Dum-
nezeu pentru noi!

Ca lumina, ca soarele răsărind,
Mucenicii au luminat tot
pământul cu razele dreptei credințe
și cu strălucirile minunilor și au
făcut să piară întunericul mulțimii
zeilor. Cu ale căror rugăciuni,
Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Oaste nebiruită a Mucenicilor,
întărește-ne pe noi pe toți, ca bine
să ne nevoim și să săvârșim curge-
rea postului; ca, săvârșind lucrul
dumnezeieștii vieți, să ne facem
părtași vieții, bucurându-ne.

A morților:

Să ajungă bunătatea Ta, Doam-
ne, pe cei ce s-au mutat de la noi cu
înfricoșătoarea Ta poruncă; să-i
înconjoare pe ei mila Ta și să-i în-
drepteze la locașurile cele lumi-
nate de lumina feței Tale.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Prin glasul îngerului ai născut,
Născătoare de Dumnezeu, în chip
de negrăit, pe Vestitorul voii Tată-
lui. Deci, primește glasurile robilor
tăi, pe care le aducem în vremea
postului, și le du lui Dumnezeu ca
pe o tămâie.

A doua Patrucântare, glasul al 5-lea

Irmos: Isaie, dăntuiește...

Sfinților Mucenici, rugați-vă lui Dum-
nezeu pentru noi!

Săvârșind praznic mucenicesc, să săltăm astăzi cu cântări, popoare, cântând lui Hristos, Dătătorul de răsplată, Care le-a dăruit lor biruință asupra vrăjmașilor; pe Acesta cu cântări să-L slăvim.

Cu unghii de fier zgâriați fiind și cu săbii fiindu-vă tăiate mădularele, v-ați unit cu Hristos prin dragoste, prealăudaților Mucenici. Pentru aceasta, bucurându-vă acum în ceruri, rugați-vă pentru noi toți.

Slavă..., a Treimii:

Te laud Treime de o Ființă, Ceea ce ești fără de început, cinstită, de viață începătoare, nedespărțită Unime. Părinte, Cel ce ești nenăscut, Cuvinte și Fiule cel născut și Duhule Sfinte; mântuiește-ne pe noi, cei ce Te lăudăm pe Tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mai presus de minte este nașterea ta, Maica lui Dumnezeu; că întru tine zămislirea s-a făcut fără de bărbat, iar nașterea întru fecioare. Dumnezeu este Cel ce S-a născut, pe Care mărindu-L, pe tine, Fecioară, te ferim.

Stih: Sfinților care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânsii.

Oastea Mucenicilor cea vitează a Împăratului și Dumnezeului tuturor, cu cântări să o încununăm, popoare, că aceia au biruit lămurit taberele diavolilor. Pe aceștia, lăudându-i, slăvim pe Stăpânul.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Când vei învia toată făptura pentru a fi judecată, Hristoase, mi-

luiește pe credincioșii robii Tăi, pe care i-ai luat acum; iartă greșelile lor cele din viață, și cu sfinții Tăi odihnește-i în veci.

Irmosul:

Isaie, dănțuiește! Fecioara a «avut în pânțele, și a născut Fiu pe «Emmanuel, pe Dumnezeu și «Omul; Răsăritul este numele Lui, «pe Care slăvindu-L, pe Fecioara o «fericim».

LUMINÂND A, glasul al 2-lea

Podobie: Femei, auziți glas de veselie...

Taina cea din veci se cunoaște astăzi; că Dumnezeu-Cuvântul Se face Fiu al Fecioarei Maria pentru milostivire și Gavriil vestește bucuria vestirii celei bune, cu care împreună să cântăm toți: Bucură-te Maica Domnului! (de trei ori).

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4; și se cântă aceste stihiri, glasul al 4-lea:

Podobie: Ca pe un viteaz...

Taina cea ascunsă și neștiută de îngeri, Arhanghelului Gavriil i se încredințează și către tine acum vine, ceea ce ești una bună și porumbiță curată și chemarea neamului nostru și strigă către tine, Preasfântă: Bucură-te și te gătește prin cuvântul acesta să primești pe Dumnezeu-Cuvântul în pânțele tale (de două ori)!

Palat purtător de lumină Ți s-a gătit Ție, Stăpâne, pânțelele cel neprihănit al dumnezeieștii Fiice. Poogară-Te, vino la dânsa și miluiește făptura Ta, împotriva căreia a dus război vrăjmașul și care a fost ținută în robie de cel viclean și a pierdut

frumusețea cea dintâi și așteaptă pogorârea Ta cea mântuitoare.

Gavriil Arhanghelul de față vine către tine și zice ție, ceea ce ești cu totul nevinovată: Bucură-te, dezlegarea blestemului și ridicarea celor căzuți! Bucură-te, ceea ce singură ai fost aleasă lui Dumnezeu! Bucură-te, norul cel însuflețit al Soarelui, care primești în pântece pe Cel neîncăput, Care Se va sălășlui în pântecele tău!

Slavă..., Și acum..., stihira idiomelă, glasul al 4-lea:

A auzit Născătoarea de Dumnezeu limba pe care nu o știa, că grăia către dânsa Arhanghelul cuvintele Bunei Vestiri. Deci, primind vestirea cu credință, Te-a zămislit pe Tine, Dumnezeule cel mai înainte de

veci. Pentru aceea și noi, bucurându-ne, grăim Ție: Dumnezeule, Cel ce Te-ai întrupat dintr-însa fără schimbare, dăruiește lumii pace și sufletelor noastre mare milă.

Doxologia mare, ectenia și apolisul. Apoi Ceasul întâi și apolisul deplin.

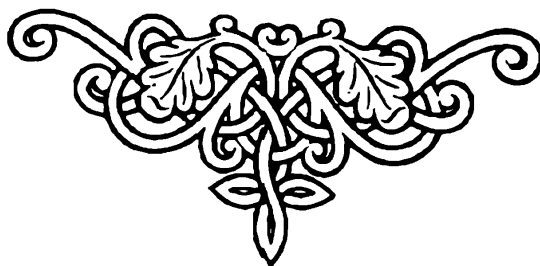
LA LITURGHIE

Fericirile din Canonul Acatistului: Cântarea a 3-a și a 6-a; Apostolul zilei, din Epistola către Evrei, și al Născătoarei de Dumnezeu, din aceeași epistolă. Evanghelia zilei, de la Marcu, și a Născătoarei de Dumnezeu, de la Luca.

CHINONICUL

Paharul mântuirii voi lua și numele Domnului voi chema.

La masă se mănâncă fierturi cu untdelemn și se bea vin, mulțumind Preasfintei noastre Născătoare de Dumnezeu pentru minunile făcute de dânsa.

D U M I N I C A

A CINCEA A SFÂNTULUI ȘI MARELUI POST ÎN CARE SE POMENEȘTE CUVIOASA MAICA NOASTRĂ MARIA EGIPTEANCA

LA VECERNIE, SÂMBĂTĂ SEARA

Rânduiala este asemenea ca și în celelalte duminici ale Postului Mare.

Se cântă și slujba Cuvioasei Maicii noastre Maria Egipteanca.

După Psalmul 103 și obișnuita Catismă, la Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10: cântând trei stihiri ale Învierii, din Octoih, trei ale lui Anatolie și patru ale Cuvioasei Maria, repetând pe prima, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea punându-și...

Te oprea cu vederea celor cin-
stite întinăciunea cea mai
dinainte, ce se trăgea din pângăriri;
dar simțirea ta și cugetul celor ce

s-au făcut de tine, maică de Dum-
nezeu înțeleptită, s-a făcut ție în-
toarcere spre cele mai bune; că
privind spre icoana binecuvântatei
Fiice a lui Dumnezeu și căindu-te
de toate păcatele de mai înainte,
prealăudată, cu îndrăzneală mare
te-ai închinat cinstului lemn (de
două ori).

Închinându-te sfintelor locuri cu
bucurie, ai luat de acolo merinde
de virtute mântuitoare; ai săvârșit
cu hotărâre călătoria cea bună și,
trecând râul Iordanului, în locașul

Botezătorului te-ai sălășluit cu osârdie; și sălbăticia patimilor ai întunecat-o cu purtarea ta, împuținând cu curaj prin înfrânare înfierbântările trupului, maică pururea fericită.

Locuind în pustie, ai lepădat chipurile patimilor din sufletul tău, întipărimdu-ți închipuirea lui Dumnezeu, Cuvioasă, prin multe feluri de virtuți; și atât ai strălucit, încât și peste ape ușor ai trecut, fericită, și te-ai ridicat de pe pământ cu rugăciunile tale către Dumnezeu; și acum, stând cu îndrăzneală înaintea lui Hristos, prealăudată Marie, roagă-te pentru sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 4-lea:

Puterea Crucii Tale, Hristoase, a făcut minune; că și aceea care mai înainte era desfrânată, s-a nevoit cu nevointă pustnicească. De aceea, lepădând neputința, vitejește a stat împotriva diavolului. Pentru aceasta, luând și răsplata biruinței, se roagă pentru sufletele noastre.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu. Dogmatica glasului de rând.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile Octoiului, Slavă..., a Cuvioasei, glasul al 2-lea:

Vânările sufletului și patimile trupului le-ai tăiat cu sabia postului; păcatele gândului cu tăcerea sihăstriei le-ai înecat; cu curgerile lacrimilor tale ai adăpat toată pustia și ne-ai odrăslit nouă roade de pocăință. Pentru aceasta cinstim pomenirea ta, Cuvioasă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, același glas:

O, minune mai nouă decât toate minunile cele de demult! Că cine a cunoscut să fi născut maică fără bărbat și să poarte în brațe pe Cel ce cuprinde toată făptura? A lui Dumnezeu este voia, Cel ce S-a născut, pe Care ca pe un Prunc, Preacurată, în brațele tale purtându-L și îndrăznire ca o maică la Dânsul câștigând, nu înceta a-L ruga pentru cei ce te cinstesc, ca să miluiască și să mântuiască sufletele noastre.

Troparul Învierii.

Slavă..., al Cuvioasei, glasul al 8-lea:

Întru tine, maică, cu osârdie s-a mântuit cel după chip, că, luând crucea, ai urmat lui Hristos și, lucrând, ai învățat să nu se uite la trup, căci este trecător; ci să poarte grijă de suflet, de lucrul cel nemuritor. Pentru aceasta și cu îngerii împreună se bucură, Cuvioasă Maică Marie, duhul tău.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu: Cel ce pentru noi Te-ai născut...

Acestea se zic și la Dumnezeu este Domnul... Și cealaltă rânduială, după obicei.

DUMINICĂ LA UTRENIE

După toată rânduiala obișnuită, se pun trei canoane: al Învierii cu al Născătoarei de Dumnezeu, pe 6; acesta al Triodului pe 4, și al Cuvioasei, pe 4.

CANONUL TRIODULUI,
al bogatului nemilostiv și al săracului Lazăr

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat...

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!

Lăsatu-m-ai în bogăția plăcerilor, veselindu-mă în toate zilele cu desfătarea bogatului. Dar Te rog pe Tine, Mântuitorule, scapă-mă de foc ca pe Lazăr.

Îmbrăcatu-m-am, Mântuitorule, cu desfătările, ca cel ce se îmbracă cu vison și cu haină aurită; dar să nu mă trimiți pe mine în foc, ca pe acela.

Se veselea bogatul de demult cu bogăția și cu desfătarea, în viața cea stricăcioasă; pentru aceasta a fost osândit la chinuri, iar Lazăr cel sărac s-a răcorit.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cetele îngerești și omenești te laudă neîncetat, Maică, ce nu știi de mire; că ai ținut pe Făcătorul ca prunc în brațele tale.

Canonul Cuvioasei Maria, pe 5.

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Irmos: Valul mării...

Stih: Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Trimite-mi lumină mie, celui ce prăznuiesc cu dragoste pomenirea ta, cea purtătoare de lumină și dumnezeiască, Cuvioasă, ceea ce stai înaintea lui Hristos, Lumina cea neapropiată, mântuindu-mă din toate ispitele vieții.

Cel ce ai venit cu trupul la egipteni, Cel necuprins și mai înainte de veci, Te-a arătat din Egipt stea cu totul luminoasă Domnul, Cel ce știe toate mai înainte de facerea lor.

Slavă...

Neștiind dumnezeieștile porunci, cinstită, ai întinat chipul cel dumnezeiesc; dar, prin dumnezeiască purtare de grijă, iarăși l-ai curățit

îndumnezeindu-te, Cuvioasă, prin faptele tale cele de sfințire.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

O, milostivirea Ta cea multă, Dumnezeul meu, și bunătatea Ta cea nespusă! Cum ai asemănat cu îngerii pe păcătoasa de mai înainte, ca pe o curată și fără prihană? Prin rugăciunile Maicii Tale.

Catavasic: Deschide-voi gura mea...

Canonul bogatului nemilostiv și al săracului Lazăr

Cântarea a 3-a:

Irmos: Tu ești întărirea...

Stih: Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!

Precum ai mântuit, Hristoase, pe Lazăr, din vâpaie, așa să mă izbăvești și pe mine, nevrednicul robul Tău, din focul gheenei.

Bogat sunt, Doamne, în patimi și în plăceri, dar sărac ca Lazăr din cauza lipsei virtuților, ci mă mântuiește!

În roșu și cu vison se îmbracă bogatul, adică cu plăcerile și cu păcatele; pentru aceasta arde în flăcări.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Dă-ne nouă ajutor cu rugăciunile tale, Preacurată, alungând năvălirile primejdiilor celor cumplite.

Canonul Cuvioasei Maria

Irmos: Pe Tine, Cel ce ai spânzurat...

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Către porțile pierzării apropiindu-te prin faptele cele necuvioase, ți-a deschis ție porțile pocăinței, preacinstită, Cel ce a sfărâmat mai înainte cu puterea Dumnezeirii porțile iadului, fiind El însuși poarta vieții.

Pe ceea ce se făcuse mai înainte armă păcatului ai arătat-o, prin închinarea armei dumnezeieștii Cruci, atotbiruitoare a tuturor armelor și vicleniilor diavolilor, îndelung-Răbdătorule Îndurate.

Slavă...

Cel ce Și-a vărsat sângele mai înainte pentru mântuirea tuturor, cu baia lacrimilor te-a făcut curată pe tine, cea bolnavă de lepra cumplită a stricăciunii faptei celei rele; Cel ce a dat cu adevărat ființă tuturor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mai presus de tot cuvântul este minunea ce s-a făcut întru tine, Fecioară, căci Cuvântul Tatălui întru tine dumnezeiește S-a sălășluit; dând numai cu cuvântul, tuturor celor ce păcătuiesc, dezlegarea greșelilor.

S E D E A L N A, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Toate săltările trupului înfrânându-ți cu ostenelele sihăstrești, ți-ai arătat, vitează, înțelepciunea sufletului tău, că dorind să vezi Crucea Domnului, te-ai răstignit singură pe tine lumii, tu, cea vrednică de cântare. Drept aceea și spre râvna vieții îngerești cu dragoste te-ai îndemnat singură, preafericită; roagă-te lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască bogat iertare de greșeli, celor ce cinstesc cu dragoste sfântă pomenirea ta.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe ceea ce este ușă cerească și chivot, munte cu totul sfânt, nor strălucit, să o lăudăm; scară cerească, rai cuvântător, mântuirea

Evei și vistierie mare a toată lumea; că în aceasta s-a lucrat mântuirea lumii și iertarea greșelilor celor de demult. Pentru aceasta, strigăm către dânsa: Roagă pe Fiul tău și Dumnezeu, să dăruiască iertare de greșeli, celor ce se închină cu credință preasfintei nașterii tale!

Cântarea a 4-a:

Canonul bogatului nemilostiv și al

săracului Lazăr

Irmos: Auzit-am, Doamne, taina...

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă!

Se dezmierda bogatul cu mănscarea și cu îmbrăcămintea, veselindu-se; iar Lazăr dorea să se sature din fărâmiturile mesei acesuia.

Câinii lingeau bubele lui Lazăr săracul, făcându-se mai milostivi decât mintea bogatului către sărac.

Înaintea porții bogatului era aruncat demult Lazăr, Mântuitorule, chinuindu-se sub biciuirile sărăciei; pentru aceasta acum se mărește.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Roagă, Preacurată, pe Cel ce L-ai născut, să scoată din robia vrăjmașului pe cei ce te laudă; că tu singură ești ocrotitoarea noastră.

Canonul Cuvioasei Maria

Irmos: Dumnezeiasca Ta plecăciune...

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Ca un ziditor al firii omenești, Că un izvor al milei și ca o bogăție a îndurării, Te-ai milostivit, Iubitorule de oameni, spre cea care a năzuit la Tine și ai răpit-o de la fiara cea pierzătoare.

Sârguindu-te să vezi Crucea, te-ai luminat, Marie, cu lumina Crucii Celui ce a pătimit pe Cruce, răstignindu-te lumii, cu voia dumnezeiască, ca o vrednică de minuni.

Slavă...

Ceea ce era mai înainte pricină a răutăților multora, pentru pofta cea rea, ca soarele strălucind Cuvioasa, s-a arătat călăuzitoare celor ce păcătuiesc.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Întrecut-ai și mintea cerească, cerule cel Înțelegător al Împăratului tuturor, că peste legile firii ai născut, Preacurată, pe Dătătorul de Lege și Făcătorul tuturor.

Cântarea a 5-a:

Canonul bogatului nemilostiv și al săracului Lazăr

Irmos: Pentru ce m-ai lepădat...

Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!

Dacă a văzut bogatul pe Lazăr în sânurile lui Avraam, în lumină și în slavă bucurându-se, a strigat: Părinte Avraame, miluiește-mă pe mine, cel ce sunt osândit în foc și cumplit mă arde limba.

Avraam a zis bogatului: Te-ai dezmiardat, veselindu-te cu bogăția în viață; pentru aceasta aici ești pedepsit, aflându-te în focul cel de veci; iar Lazăr cel sărac se bucură în veselia cea neîncetată.

Bogat m-am făcut cu înșelăciunea vieții, cheltuindu-mi toată viața întru pofte, ca și bogatul, Iubitul de oameni; dar mă rog îndurării Tale, să mă izbăvesc de foc, precum s-a mântuit Lazăr.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Dobândind îndrăznire de maică față de Fiul tău, Preacurată, nu trece cu vederea purtarea de grijă cea pentru noi cei de un neam, rugămu-ne; că pe tine singură te avem, noi creștinii, rugătoare bine-voitore, către Stăpânul.

Canonul Cuvioasei Maria

Irmos: Dumnezeiasca arătare, Hristoase...

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Moise s-a mărit oarecând în Sinai, tainic privind el, laudatul, spatele lui Dumnezeu, însemnând taină neînțeleasă, năstrupa, vasul cu mană; iar acum, Maria, cu osârdie căzând la preacurata icoană, a luat viață îngerească.

Dorind să vadă bunăcuviința casei Tale, precum zice psalmistul, cea care a întinat locașul Tău s-a făcut locaș înțelegător al slavei Tale. Prin rugăciunile cele înțelegătoare, ale celei ce nu știe de bărbat, care a fost locaș al sălășluirii Tale, Hristoase, fă-mă și pe mine locaș Duhului celui atotfăcător.

Slavă...

Ceea ce a prins pe mulți cu unghiștrul trupului, cu ochii, și pentru scurtă plăcere i-a făcut mâncare diavolului, a fost pescuită cu tot adevărul de dumnezeiescul har al cinstitei Crucii, făcându-se ea preadulce mâncare a lui Hristos.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cunoscătoare fiind ceata profeților a tainei celei din tine, Preacurată, în multe chipuri mai înainte a grăit de tine cu dumnezeiești

cuvinte de taină; iar acum, căzând Maria la preacurata icoană a năstrapei care a ținut mana, s-a făcut chezășuire la toți păcătoșii către Dumnezeu.

Cântarea a 6-a:

Canonul bogatului nemilostiv și al
săracului Lazăr

Irmos: Curățește-mă, Mântuitorule...

Miluieste-mă, Dumnezeule, miluieste-mă!

Bogatul s-a osândit pe sine la văpaia focului, prin viața cea de plăceri; iar Lazăr cel sărac, alegându-și sărăcia în viața de aici, s-a învrednicit de bucuria cea nesfârșită.

În sânurile lui Avraam, Lazăr s-a învrednicit desfătându-se, Hristoase, de viața cea veșnică; iar bogatul s-a osândit, să se pedepsească în foc și cu trupul și cu sufletul.

Bogatul s-a osândit la foc pentru Lazăr; iar pe mine păcătosul Te rog să nu mă osândești, Doamne, Iubitorule de oameni; ci mă învrednicește ca pe Lazăr, de lumina Ta.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Să ne izbăvim de greșelile cele cumplite, prin rugăciunile tale, curată Născătoare de Dumnezeu, și să dobândim, Preasfântă, strălucirea cea dumnezeiască a Fiului lui Dumnezeu, Celui ce S-a întrupat din tine.

Canonul Cuvioasei Maria

Irmos: Adâncul cel mai de jos...

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Se bucură, Marie, oștile îngerești, văzând întru tine, precuvioasă, viață întocmai cu a lor și strigă: Slavă fie Domnului!

Se înfricoșează adunările întunecaților diavoli de tăria ta cea răbdătoare; că femeie fiind, fără haine și singură, în chip minunat i-ai rușinat.

Slavă...

Strălucit-ai ca soarele, prealăudată Marie, și toată pustia ai luminat-o cu luminile tale; pentru aceasta, luminează-mă și pe mine cu lumina ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fiind luminați îngerii cu slava Celui născut al tău, Fecioară, au strigat: Pace nouă tuturor și pe pământ oamenilor bunăvoire.

CONDACUL, glasul al 3-lea:

Podobie: Fecioara astăzi...

Ceea ce mai înainte erai plină de tot felul de întinări, te-ai arătat aleasă lui Hristos, prin pocăință urmând vieții îngerești, iar cu arma Crucii calci în picioare pe diavoli. Pentru aceasta, te-ai arătat mireasă a Împărăției cerului, Marie prealăudată.

ICOSUL

Pe tine, mielușeaua și fiica lui Hristos, astăzi cu cântări te lăudăm, Marie, pururea vrednică de cântare, care te-ai arătat crescând între egipteni și din toată rătăcirea lor ai scăpat; și te-ai adus aleasă și cinstită odraslă Bisericii, prin post și prin rugăciune, nevoindu-te mai presus de măsura firii omenești. De aceea, te-ai înălțat la Hristos, prin viață și prin fapte. Pentru aceasta, te-ai arătat mireasă Împărăției cerurilor, Cuvioasă Marie, mult lăudată.

SINAXAR

Sinaxarul din Minei, apoi acesta

În aceeași zi, în Duminica a cincea a Postului Mare, facem pomenirea Cuvioasei Maicii noastre Maria Egipteanca.

(În loc de Sinaxar, se citește viața Cuvioasei Maicii noastre Maria Egipteanca, de la sfârșitul cărții).

Pentru rugăciunile ei, Dumnezeule, miluiește-ne și ne mântuiește pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Canonul bogatului nemilostiv și al săracului Lazăr

Irmos: Din Iudeea mergând tinerii...

Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!

Precum a fost de demult Iov în răni, cu viermi și în gunoi, așa a șezut și Lazăr înaintea porții bogatului, strigând: Dumnezeul părinților noștri binecuvântat ești!

Aruncat înaintea porții nemilostivului bogat, Lazăr de demult dorea fărâmituri de la masa lui și nimeni nu-i da; dar, în locul aceluia, a aflat sânul lui Avraam.

Izbăvește-mă de partea nemilostivului bogat, te rog, Hristoase al meu, și rânduindu-mă împreună cu Lazăr cel sărac, mă învrednicește a striga Ție cu mulțumire: Dumnezeul părinților noștri binecuvântat ești!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Întrupându-Te din pânțe fecioresc, Te-ai arătat spre mântuirea noastră; pentru aceasta, știind pe Maica Ta Născătoare de Dumnezeu, strigăm Ție cu mulțumire: Dumnezeul părinților noștri, binecuvântat ești!

Canonul Cuvioasei Maria

Irmos: Tinerii, în Babilon, au călcat...

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Mai-marele între părinți înțeleptul Zosima, înconjurând pustia, s-a învrednicit a vedea pe cuvioasa și a strigat: Binecuvântat ești, Dumnezeul părinților noștri!

Pentru ce ai venit, părinte, să vezi o femeie înstrăinată de toată virtutea cea lucrătoare? a strigat către bătrânul, Cuvioasa, și a cântat: Binecuvântat ești, Dumnezeul părinților noștri!

Slavă...

Omorându-ți, fericită, săltările patimilor tale, te odihnești acum în limanul nepătimirii, strigând: Binecuvântat ești, Dumnezeul părinților noștri!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Zămislit-ai în chip negrăit, rămânând Fecioară, Preacurată, și ai născut lumii mântuirea, pe Hristos Dumnezeul nostru. Pentru aceasta, toți credincioșii pe tine cu cântări te mărim.

Cântarea a 8-a:

Canonul bogatului nemilostiv și al săracului Lazăr

Irmos: De șapte ori cuptorul...

Miluiește-mă, Dumnezeule, miluiește-mă!

Cu veșmânt roșu, cu vison și cu porfiră se îmbrăca odinioară, strălucit, bogatul cel ticălos; iar Lazăr cel sărac zăcea cumplit la poarta lui, poftind să se sature din fărâmiturile ce cădeau de la masă și nimeni nu i le dădea; pentru aceasta, împărățește acum întru slavă împreună cu Hristos.

La poarta bogatului zăcea Lazăr, cu trupul putred de răni, și poftea să se sature de fărâmituri, însă nimeni nu i le da; iar câinii miloși îi lingeau bubele lui și rănilor. Pentru aceasta, s-a învrednicit în rai de desfătare.

Îmbogățitu-m-am și eu, mult-Milostive, cu plăceri, întru desfătarea vieții acesteia, ca și bogatul de demult, care se îmbrăca în toate zilele în porfiră; și însumi eu mă osândesc, mult-Milostive, prin desfătărilor și înșelăciunile mele în desfătarea acestei vieți. Pentru aceasta, Hristoase, mă rog Ție, să mă izbăvești de focul cel veșnic în toți vecii.

A Treimii:

Pe Dumnezeirea cea întreit-luminătoare, Care face să strălucească o rază unică din o fire în trei Ipostasuri, pe Tatăl cel fără început, pe Cuvântul cel de o fire cu Tatăl și pe Duhul cel de o Ființă, Care împreună împărățește, tineri binecuvântați-L, preoți laudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Canonul Cuvioasei Maria

Irmos: Înfricoșează-te și te teme...

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Cel ce cercetezi adâncurile cinimii și cunoști ale noastre mai înainte de naștere, Mântuitorule, ai răpit din viața cea silnică pe ceea ce a alergat la iubirea Ta de oameni, Mântuitorule, care strigă neîncetat: Preoți binecuvântați, popoare preaînălțați pe Hristos în veci!

O, cât de cinstită este schimbarrea mutării tale spre cele mai bune, Cuvioasă! O, dragoste dum-

nezeiască a ta, care ai urât plăcerile trupești! O, credință fierbinte și dumnezeiască, prealăudată Marie! Pe care cu credință o laudăm și o înălțăm întru toți vecii.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Aflat-ai răsplata durerilor și schimb pentru ostenele tale, cinstită Marie, prin care ai înfrânt pe vrăjmașul cel ucigaș; iar acum strigi împreună cu îngerii cântare fără tăcere, laudând și preaînălțând pe Hristos în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe mine tot m-a refăcut pentru bunătate, în pânțele tale, Preacurată, nestrucând osebirile amânduror firilor, ca un Stăpân al tuturor vecilor. Pentru aceasta pe tine, ca pe o pricinuitoare a mântuirii noastre, cu cântări te laudăm întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Canonul bogatului nemilostiv și al săracului Lazăr

Irmos: Pe tine, cea neispătită...

Miluește-mă, Dumnezeule, miluește-mă!

Fă-mă, Te rog, Hristoase, sărac ca pe Lazăr, alungând poftelile plăcerilor mele, ca un Dumnezeu din fire; dar în virtuți fă-mă bogat, ca, prin credință, cu cântări să Te măresc.

Bogat și nemilostiv fiind, m-am uitat cu nepăsare în credință la mintea mea, lepădat fiind cumplit înaintea porților poruncilor Tale, Iubitorule de oameni; dar, ca un îndurat și iubitor de milă, ridică-mă ca oarecând pe Lazăr, prietenul Tău cel mort de patru zile.

Toți am învățat pilda Stăpânului; deci toți credincioșii să urâm nemilostivirea bogatului, ca să scăpăm de pedeapsă și să săltăm pururea în sânurile lui Avraam.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine care ai ținut în brațe pe Dumnezeu cel nevăzut, Care este lăudat în cer de toată făptura, și prin tine ne dăruiește nouă pururea mântuire, cu credință te mărim.

Canonul Cuvioasei Maria

Irmos: Nu te tângui pentru mine...

Cuvioasă Maică Marie, roagă-te lui Dumnezeu pentru noi!

Lesne ai răbdar, maică, osteleala pustiei, îndreptându-te cu puterea cea tare a lui Hristos, căci gândurile cele întinate ce-ți veneau le-ai stins, cinstită, cu izvoarele dumnezeieștilor lacrimi, ceea ce ești culmea sihaștrilor, lauda cuvioșilor.

Cu raze prealuminoase te-a luminat pe tine Fecioara și Preacurata, ceea ce singură a născut pe Hristos lumina, făcându-te înfricoșătoare vrăjmașilor pe tine, cinstită. Și tuturor arătându-te, Marie, a fi podoaba pustnicilor, întărirea cuvioșilor.

Slavă...

Părăsind înțelepțește toate cele pământești, te-ai arătat sălășluire cinstită a Duhului; deci roagă pe singurul Izbăvitor Hristos să scape de răutățile lumești pe cei ce săvârșesc cu credință dumnezeiască pomenirea ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Scăpând de legile firești, Fecioară, ai născut curată mai presus de fire, Prunc tânăr pe pământ, pe Cel ce

este dătător de lege și Vechi de zile, cerule înțelegător al Făcătorului tuturor. Pentru aceasta, cu credință și cu dragoste pe tine te ferim.

LUMINÂNDA Învierii

Apoi Slavă... a Cuvioasei, glasul al 3-lea

Podobie: Cel ce ai împodobit cerul...

Pildă de pocăință avându-te pe tine, Preacuvioasă Marie, roagă pe Hristos să ne dăruiască nouă aceasta în vremea postului; ca, în credință și în dragoste, să te lăudăm pe tine cu cântări.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești îndulcirea îngerilor, bucuria celor apăsăți, ocrotitoare creștinilor, Fecioară, Maica Domnului, ajută-mă și mă izbăvește de chinurile cele veșnice.

LA LAUDE

Patru stihiri ale Învierii, din Octoih, și patru ale lui Anatolie; apoi se cântă stihul:

Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit.

Idiomelă, glasul 1:

Nu este împărăția lui Dumnezeu mâncare și băutură, ci dreptate și nevoie cu sfințenie. Pentru aceasta, nici bogații nu vor intra în ea, ci numai cei care depun averile lor în mâinile săracilor. Acestea le învață și David prorocul, zicând: Bărbat drept este cel ce miluiește în toate zilele, cel ce se desfătează în Domnul, umblă în lumina Lui și nu se va poticni. Acestea toate s-au scris spre înțelepțirea noastră; ca, postind, să facem bunătate și așa să ne dea nouă Domnul cele cerești în locul celor pământești.

Slavă..., tot aceasta. Și acum..., Preabine-cuvântată ești... Doxologia mare, ecteniile și apolisul. În mănăstiri se face obișnuita Litie în pridvor, la care se cântă Slavă..., Și acum..., Stihira Evangheliei.

LA LITURGHIE

Fericirile glasului, Apostolul zilei, din Epistola către Evrei, și al Cuvioasei, din Epistola către Galateni. Evanghelia zilei, de la Marcu, și a Cuvioasei, de la Luca.

CHINONICUL

Lăudați pe Domnul din ceruri. Aliluia.

Alt chinonic:

Întru pomenire veșnică va fi dreptul, de auzul rău nu se va teme.

Iar la masă se ospătează frații, ca și în celelalte duminici.

LUNI

în Săptămâna Floriilor

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă: patru ale glasului, din Octoih, cele de umilință, trei stihiri ale Triodului și trei din Minei.

Stihirile Triodului, glasul 1:

Podobie: Prealăudaților mucenici...

Sărăcind, Hristoase, cel ce ești bogat, ai îmbogățit pe oameni cu nemurirea și cu strălucirea; pentru aceasta îmbogățește-mă cu virtuți pe mine, cel ce am sărăcit din cauza plăcerilor vieții, și așază-mă împreună cu Lazăr cel sărac, izbăvindu-mă de pedeapsa bogatului și de gheena care mi s-a gătit.

Îmbogățitu-m-am cumplit în răutate și am iubit desfătarea, m-am îndestulat de plăceri în viață, Doamne,

și m-am făcut vinovat focului gheenei, neuitându-mă ca Lazăr, la mintea mea cea flămândă; lepădat fiind înaintea ușilor faptelor celor dumnezeiești, milostivește-Te spre mine, Stăpâne.

Altă stihiră, alcătuire a lui Teodor, glasul 1:

Podobie: Nor luminos pe Tine...

Începând cu dragoste a șasea săptămână a cinstului post, să cântăm, credincioșilor, laudă înaintea prăznirii Stălpărilor, Domnului celui ce vine în slavă cu puterea Dumnezeirii în Ierusalim, ca să omoare moartea. Pentru aceasta să gătim cu dreaptă credință semnele biruinței, ramurile virtuților, strigând: Osana Făcătorului tuturor!

Și trei stihiri de la Minei. Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, Ieșire. Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Dat-ai moștenire celor ce se tem... cu stihurile lui. (Caută-le la Duminica întâi a postului, seara).

LA STIHOAVNĂ

Idiomela zilei, de două ori, glasul 1:

Minunat este gândul cel milostiv al Mântuitorului pentru noi, că având cunoștința celor ce au să fie, ca și a celor ce sunt de față, a înscris cum este viața lui Lazăr și a bogatului. Deci, privind noi la sfârșitul amândurora acelora, să fugim de cruzimea și de ura de oameni a unuia și să râvnim statornicia și îndelunga-răbdare a altuia, ca încălzindu-ne împreună cu el în sânurile lui Avraam, să strigăm: Drepte Judecătorule, Doamne, slavă Ție!

A Mucenicilor:

Pentru rugăciunile tuturor sfinților, Doamne, și ale Născătoarei de Dumnezeu, dă-ne nouă pacea Ta și ne miluiește, ca un singur îndurat.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, glasul 1, însăși podobia:

Ceea ce ești bucuria cetelor cerești și pe pământ oamenilor, tare folositoare; Preacurată Fecioară, mântuiește-ne pe noi, cei ce scăpăm la tine; că nădejtile noastre după Dumnezeu, în tine, Născătoare de Dumnezeu, ne-am pus.

LUNI LA UTRENIE

Cântările Treimice ale glasului de rând.

După Catisma întâi, se cântă Sedelnele de umilință, din Octoih.

După a doua Catismă, se zice Sedealna, glasul 1, podobie: Piatra fiind pecetluită...

Răsturnând piatra împietririi de pe inima mea, Doamne, ridică sufletul meu cel omorât de patimi, Bunule, și mă învrednicește să-Ți aduc, Stăpâne, cu umilință stâlپări de fapte bune, ca Biruitorului iadului; ca să dobândesc viața cea veșnică, lăudând puterea și milostivirea Ta, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei, asemenea:

Minunea minunilor văzând în tine, făptura se bucură, ceea ce ești plină de har; că ai zămislit fără sămânță și ai născut în chip de negrăit pe Cel pe Care nu pot să-L vadă mai-marii cetelor îngerești. Pe Care roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, pentru sufletele noastre.

După a treia Catismă, Sedealna, glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Începând a șasea săptămână a postului, să aducem cântare, mai înainte de prăznuirea stâlپărilor, lui Hristos, Celui ce vine pentru noi să șadă pe mânzul asinei, ca să supună Tatălui nesocotința necredincioșilor, ca un Împărat. Deci, să-I gătim toți ramuri de virtuți, ca să vedem și Învierea Lui, bucurându-ne.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Măinile tale dumnezeiești, cu care ai ținut pe Făcătorul întrupat pentru bunătatea Lui, întinzându-le, Fecioară preasfântă, roagă-L să ne izbăvească de încercări și de patimi și de primejdii, pe cei care cu dragoste te lăudăm și strigăm ție: Slavă Celui ce S-a sălășluit în tine; slavă Celui ce a ieșit din tine; slavă Celui ce ne-a eliberat pe noi prin nașterea ta.

Psalmul 50.

Se cântă Canonul din Minei și această

TRICÂNTAREA

Cântarea I, glasul 1:

Irmos: Cântare de biruință...

Să omorâm patimile cu postirea, să înviem duhul prin faptele cele dumnezeiești, ca să vedem, cu minte preacurată, cinstita Pătimire a lui Hristos.

Pe mine, cel ce am urmat obiceiul bogatului nemilostiv, Îndurate Iubitorule de oameni, Te rog rânduiește-mă împreună cu Lazăr cel sărac, izbăvindu-mă din văpaie și din focul cel nestins.

Postit-am de toate faptele de laudă și m-am ospătat până la sațiu cu greșelile, Doamne; acum, deci, satură-mă de mâncarea cea mântuitoare și cinstită, pe mine cel ce am flămânzit.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Pe mine, cel osândit și aruncat în pedeapsă pentru faptele mele, Preacurată Stăpână, îndură-te și mă mântuiește, ceea ce ai născut pe Dumnezeu cel Preaîndurat.

A doua Tricântare, același glas:

Irmos: Lui Dumnezeu, Celui ce...

Să întâmpinăm credincioșii Spraznicul Stălpărilor de astăzi și mai înainte să-l prăznuim cu bucurie; ca să ne învrednicim a vedea și Pătımirea cea de viață purtătoare.

Vine și merge Hristos la Ierusalim, ca un Împărat, șezând pe mânzul asinei, ca să supună nesocotința păgânilor sub jugul Tatălui.

Slavă..., a Treimii:

Unime în trei Fețe, Ceea ce ești în Dumnezeire Una, Dumnezeule, Părinte cel nenăscut, și Fiule Unule-Născut și Unule Duhule Sfinte, Stăpânire de o împărăție, miluiește-ne pe noi.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Lucruri preaslăvite s-au grăit despre tine pretutindeni, că ai născut cu trup pe Făcătorul tuturor, Născătoare de Dumnezeu, Marie, ceea ce nu știi de mire și ești neispitită de nuntă.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Iată vine Hristos la cetatea Betfaghi; bucură-te, Betanie, patria

lui Lazăr, că ție îți va arăta minune mare, înviind pe Lazăr din morți.

Irmosul:

Lui Dumnezeu, Celui ce a ajutat «în Egipt lui Moise, și printr-însul «a scufundat pe Faraon cu toată «oastea lui, să-I cântăm cântare de «biriună, căci cu slavă S-a prea-«slăvit».

Cântarea a 8-a:

Irmos: De Care se înfricoșează...

Cu gânduri neroditoare m-am Cîmbogățit eu ticălosul; sufletul mi-am întinat cu poște nelegiuite și mă înconjoară întunericul deznădăjduirii; strălucește-mi, Dumnezeu meu, lumina pocăinței.

Precum ai luminat de demult pe orbul cel din naștere, luminează-mi și sufletul meu, care nu vede lumina Ta, Milostive, ci este îngropat întru întunericul uitării celei rele și în grijile vieții.

Postind, Ilie a deschis cerurile și a adăpat cu ploi pământul cel însetat. Să postim și noi, vărsând izvoare de lacrimi sufletești, ca să ne miluim.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ca o viță însuflețită ai înflorit nouă Strugurele cel copt, Preacurată Fecioară, Care a izvorât vinul iertării și a uscat beția păcatului.

A doua Tricântare

Irmos: Cântarea celor fără de trupuri...

Deschisu-s-au ușile cele dinaintea învierii lui Lazăr; că vine Hristos să ridice pe cel mort, ca din somn, și să biruiască cu viața pe moarte.

Mare este lauda ta, o, Betanie, că te-ai învrednicit a primi oaspete

pe Făcătorul, strigând: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul!

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Pe Tine, Unimea cea întreită, mai presus de ființă, cea unită după chip în despărțire prin Fețe, pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul cel dumnezeiesc slăvim.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te! strigăm ție împreună cu îngerul, că ai ridicat bucurie în lume, pe Mântuitorul lumii; pe Care roagă-L, Fecioară prealăudată.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cântare aducem Ție, că ești purtat de mânz, Cel ce șezi pe Heruvimi întru înălțime, ca să supui pe toți, Hristoase, stăpânirii Tale.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-L și preainălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Cântarea celor fără de trupuri «aducem Ție, ca și tinerii în cuptor, «și cântând, zicem: Binecuvântați «și preainălțați pe Hristos în veci».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Izvorul cel primitor...

Omorât fiind de greșeli multe, sunt cuprins în mormântul lenevirii, având deasupra mea pusă piatra deznădăjduirii; pe care ridicând-o, Hristoase, cu mila Ta, înviază-mă ca și mai înainte pe Lazăr.

Să fugim de asemănarea cu bogatul cel osândit în văpaia cea

nestinsă și să iubim răbdarea lui Lazăr cea cu dureri, ca să ne mângâie pe noi Iisus și părtași Împărăției să ne facă.

Să iubim postul cel ucigător de patimi, să ne îndeletnicim întru rugăciuni cu stăruință, să plângem, să ne tânguim și să suspinăm fierbinte ca, ducându-ne de aici, să ne primească Avraam în sânurile sale.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Odorul cel dumnezeiesc al fecioriei, singura îndreptare a strămoșilor, izvorul care izvorăște adâncul milostivirii, pe Născătoarea de Dumnezeu, frumusețea lui Iacob, cei ce ne-am mântuit printr-însa să o lăudăm.

A doua Tricântare

Irmos: Pe tine, Născătoare de Dumnezeu...

Astăzi, trecând Hristos dincolo de Iordan, I s-a arătat boala lui Lazăr și, ca un mai înainte cunoscător, a zis: Boala aceasta nu este spre moarte.

Gătește-te, Betanie, împodobește-ți dumnezeiește intrările tale, mărește-ți încăperile, că iată vine Stăpânul cu Apostolii, ca să învieze pe cel pe care l-ai crescut.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tine, Unime în trei Ipostasuri și Ființă nedespărțită, Te slăvește oastea celor cu câte șase aripi, iar neamul omenesc cu cântări Te lăudăm.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Tine, Cel ce Te-ai născut din Tatăl fără de ani și din Mamă cu chip negrăit sub ani, spre mântui-

rea tuturor, ca pe un Făcător și Stăpân, cu cântări Te slăvim.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Cu ramurile facerii de bine ținând și stâlpările curăției, să ne gătim toți ca să întâmpinăm pe Hristos, Care vine la Ierusalim ca Dumnezeuul nostru.

Irmosul:

Pe tine, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, pe care te-a văzut «profetul Iezechiel ușă, prin care «nimeni n-a trecut, fără numai «Dumnezeu singur, cu cântări te «mărim».

Apoi: Cuvine-se să te fericism...

Luminânda glasului de rând, de trei ori.

LA STIH O A V N Ă

Stihira zilei, glasul al 5-lea:

Să nu mă osândești pe mine, Hristoase, în văpaia gheenei, ca pe bogatul pentru Lazăr; ci dăruiește-mi, celui ce mă rog cu plângere, o picătură din iubirea de oameni, Dumnezeuule, și mă miluiește (de două ori).

A Mucenicilor:

Binecuvântată este oastea Împăratului cerurilor că, deși au fost pământenii purtători de lupte, s-au sârguit să ajungă la vrednicia încrească, neluând seamă la trupuri; și, prin pătimiri, s-au învrednicit de cinstea celor fără de trupuri. Pentru rugăciunile lor, Doamne, trimite nouă mare milă.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești plină de har, fii mijlocitoare cu rugăciunile tale și cere

pentru sufletele noastre mulțimea îndurărilor și iertare de multe greșeli, rugămu-te.

Și celelalte, după rânduială.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 6-lea:

Aceasta este, Dumnezeule, Aziua cea înfricoșătoare, a cărei înserare nu nădăjduiam să o ajungem; și pe aceasta ne-ai învrednicit pe noi a o vedea cu iubirea Ta de oameni, întreit Sfinte, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Să se veselească inima celor ce caută pe Domnul (Ps. 104, 3).

Stih: Lăudați pe Domnul și chemați numele Lui (Ps. 104, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(XLVIII, 17–XLIX, 4)

Așa grăiește Domnul, Izbăvitorul tău, Sfântul lui Israel: «Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, Care te învață spre folosul tău și te duce pe calea pe care trebuie să mergi. Dacă ai fi luat aminte la poruncile Mele, fericirea ta ar fi fost asemenea unui râu și dreptatea ta ca valurile mării. Și va fi seminția ta ca nisipul mării și odraslele pântecelui tău ca pulberea pământului. Nimic nu va nimici, nici nu va șterge numele tău înaintea Mea! Ieșiți din Babilon, fugiți din Hal-deea cu cântece de veselie! Vestiți, faceți cunoscută știrea, duceți-o până la marginile pământului!

Ziceți: Domnul răscumpără pe sluga Sa Iacov. Și nu vor suferi de sete în pustiul unde El îl duce; El le izvorăște apa din stâncă. El despică stânca și apa țâșnește! Nu este pace, zice Domnul, pentru cei fără de lege!»...

Ascultați ostroave, luați aminte, popoare depărtate! Domnul M-a chemat de la nașterea Mea, din pântecul maicii Mele Mi-a spus pe nume. Făcut-a din gura Mea sabie ascuțită; ascunsu-M-a la umbra mâinii Sale. Făcut-a din Mine săgeată ascuțită și în tolba Sa de o parte M-a pus și Mi-a zis Mie: «Tu ești sluga Mea, Israel, în care Eu Mă voi preaslăvi!». Dar Eu Îmi spuneam: «În deșert M-am trudit, în zadar și pentru nimic Mi-am prăpădit puterea Mea». Judecata Mea este la Domnul și răsplata Mea la Dumnezeuul Meu.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Binecuvântat este Domnul Dumnezeuul lui Israel, din veac și până în veac (Ps. 105, 48).

Stih: Lăudați pe Domnul, că este bun, că în veac este mila Lui (Ps. 105, 1).

MARȚI

în Săptămâna Floriilor

LA VECERNIE, LUNI SEARA

După obișnuita Catismă, la Doamne strigat-am..., se pun stihirile pe 6: trei ale Triodului și trei de la Minei.

Stihirile Triodului, alcătuire a lui Iosif, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea punându-și...

Prin multe greșeli și prin plăcerile vieții mi-am slăbit puterea eu, ticălosul, și zac totdeauna pe patul trândăviei, Stăpâne, și strig Ție, Preamilostive: Venind, cercetează-mă, dându-mi întărire și milă, și nu mă lăsa pe mine, ca nu cumva să adorm de moarte și să se bucure de pieirea mea vrăjmașul, cel ce caută pururea, Mântuitorule, să mă tragă în prăpastia cea groaznică a iadului!

Râvnind nebunește bogatului celui nemilostiv, cu plăcere mă veselesc, în plăceri și în patimi confundându-mă; și, văzându-mi mintea, Doamne, zăcând pururea înaintea ușilor pocăinței ca și Lazăr, o trec fără simțire, flămândă fiind și bolnavă și rănită de patimi; pentru aceasta vinovat sunt a fi în văpaia gheenei; din care izbăvește-mă, Stăpâne, Unule mult-Milostive.

Altă stihiră, alcătuire a lui Teodor, glasul al 5-lea:

Podobie: Doamne, pe vremea lui Moise...

Doamne, umblând cu trupul dincolo de Iordan, ai spus mai înainte că nu este de moarte boala lui Lazăr, ci că s-a făcut pentru slava Ta, Dumnezeuul nostru. Laudă faptei Tale celei mari și atotputerniciei Tale, că ai surpat moartea pentru mulțimea milostivirii, Iubitorule de oameni.

Și trei stihiri din Minei. Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Lăudați pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui (Ps. 106, 1).

Stih: Să zică cei mântuiți de Domnul și scăpați din mâna vrăjmașului (Ps. 106, 2).

De la Facere, citire:

(XXVII, 1–41)

Iar după ce a îmbătrânit Isaac și au slăbit vederile ochilor săi, a chemat pe Isav, pe fiul său cel mai mare, și i-a zis: «Fiul meu». Zis-a acela: «Iată-mă!». Și Isaac a zis: «Iată, eu am îmbătrânit și nu știu ziua morții mele. Ia-ți dar unelte tale, tolba și arcul și ieși la câmp și adu-mi ceva vânat; să-mi faci mâncare, cum îmi place mie, și adă-mi să mănânc, ca să te binecuvinteze sufletul meu până nu mor». Rebeca însă a auzit ce a zis Isaac către fiul său Isav. S-a dus deci Isav la câmp să vâneze ceva pentru tatăl său; iar Rebeca a zis către Iacov, fiul cel mai mic: «Iată, eu am auzit pe tatăl tău grăind cu Isav, fratele tău, și zicând: «Adu vânat și fă-mi o mâncare să mănânc și să te binecuvintez înaintea Domnului, până a nu muri». Acum dar, fiul meu, ascultă ce am să-ți poruncesc: Du-te la turmă, adă-mi de acolo doi iezi tineri și buni și voi face din ei mâncare, cum îi place tatălui tău; iar tu o vei duce tatălui tău să mănânce, ca să te binecuvinteze tatăl tău înainte de a muri». Iacov însă a zis către Rebeca, mama sa: «Isav, fratele meu, e om păros, iar eu n-am păr. Nu cumva tatăl meu să mă pipăie

și voi fi în ochii lui ca un înșelător și, în loc de binecuvântare, voi atrage asupra-mi blestem?». Zis-a mama sa: «Fiul meu, asupra mea să fie blestemul acela; ascultă numai povața mea și du-te, de-mi adă iezi». Atunci, ducându-se Iacov, a luat și a adus mamei sale iezi, iar mama sa a gătit mâncare, cum îi plăcea tatălui lui. Apoi a luat Rebeca haina cea mai frumoasă a lui Isav, fiul ei cel mai mare, care era la ea în casă, și a îmbrăcat pe Iacov, fiul ei cel mai mic; iar cu pieile iezielor a înfășurat brațele și părțile goale ale gâtului lui. Și a dat mâncarea și pâinea ce gătisese în mâinile lui Iacov, fiul său, și acesta a intrat la tatăl său și a zis: «Tată!». Iar acela a răspuns: «Iată-mă! Cine ești tu, copilul meu?». Zis-a Iacov către tatăl său: «Eu sunt Isav, întâiul tău născut. Am făcut precum mi-ai poruncit; scoală și șezi de mănâncă din vânatul meu, ca să mă binecuvinteze sufletul tău». Zis-a Isaac către fiul său: «Cum l-ai găsit așa curând, fiul meu?». Și acesta a zis: «Domnul Dumnezeuul tău mi l-a scos înainte». Zis-a Isaac iarăși către Iacov: «Apropie-te să te pipăi, fiul meu, de ești tu fiul meu Isav sau nu». Și s-a apropiat Iacov de Isaac, tatăl său, iar acesta l-a pipăit și a zis: «Glasul este glasul lui Iacov, iar mâinile sunt mâinile lui Isav». Dar nu l-a cunoscut, pentru că mâinile lui erau păroase, ca mâinile fratelui său Isav; și l-a binecuvântat. Și a mai zis: «Tu oare ești fiul meu Isav?». Și Iacov a răspuns: «Eu». Zis-a Isaac: «Adu-mi și voi mânca din vânatul

fiului meu, ca să binecuvinteze sufletul meu». Și i-a adus și a mâncat; apoi i-a adus și vin și a băut. După aceea Isaac, tatăl său, i-a zis: «Apropie-te, fiule, și mă sărută!». Atunci s-a apropiat Iacov și l-a sărutat. Și a simțit Isaac mirosul hainei lui și l-a binecuvântat și a zis: «Iată, mirosul fiului meu e ca mirosul unui câmp bogat pe care l-a binecuvântat Domnul. Să-ți dea ție Dumnezeu din roua cerului și din belșugul pământului, pâine multă și vin. Să-ți slujească popoarele și căpeteniile să se închine înaintea ta; să fii stăpân peste frații tăi, iar feciorii mamei tale să ți se închine ție; cel ce te va blestema să fie blestemat și binecuvântat să fie cel ce te va binecuvânta!». Îndată ce a isprăvit Isaac de binecuvântat pe Iacov, fiul său, și cum a ieșit Iacov de la fața tatălui său Isaac, a venit și Isav cu vânatul lui. A făcut și el bucate și le-a adus tatălui său, și a zis către tatăl său: «Ridică-te, tată, și mănâncă din vânatul fiului tău, ca să mă binecuvinteze sufletul tău!». Iar Isaac, tatăl său, i-a zis: «Cine ești tu?». Iar el a zis: «Eu sunt Isav, fiul tău cel întâi-născut». Atunci s-a cutremurat Isaac cu cutremur mare foarte și a zis: «Dar cine-i acela, care a căutat și mi-a adus vânat și am mâncat de la el înainte de a veni tu și l-am binecuvântat și binecuvântat va fi?». Iar Isav, auzind cuvintele tatălui său Isaac, a strigat cu glas mare și foarte dureros și a zis către tatăl său: «Binecuvintează-mă și pe mine, tată!». Zis-a Isaac către el: «A venit fraatele tău cu înșelăciune și a luat

binecuvântarea ta». Iar Isav a zis: «Din pricină oare că-L cheamă Iacov, de aceea m-a înșelat de două ori? Deunăzi mi-a răpit dreptul de întâi-născut, iar acum mi-a răpit binecuvântarea mea». Apoi a zis Isav către tatăl său: «Nu mi-ai păstrat și mie binecuvântare, tată?». Răspuns-a Isaac și a zis lui Isav: «Iată, stăpân l-am făcut peste tine și pe toți frații lui i-am făcut lui rob; cu pâine și cu vin l-am dăruit. Dar cu tine ce să fac, fiul meu?». Și a zis Isav către tatăl său: «Tată, oare numai o binecuvântare ai tu? Binecuvintează-mă și pe mine, tată!». Și cum Isaac tăcea, Isav și-a ridicat glasul și a început a plânge. Atunci, răspunzând Isaac, tatăl lui, a zis către el: «Iată, locuința ta va fi un pământ mănăs și cerul îți va trimite roua sa; cu sabia ta vei trăi și vei fi supus fratelui tău; va veni însă vremea când te vei ridica și vei sfârâma jugul lui de pe grumazul tău». De aceea ura Isav pe Iacov pentru binecuvântarea cu care-l binecuvântase tatăl său.

PROCHIMEN, glasul al 7-lea:

Înalță-Te peste ceruri, Dumnezeule, și peste tot pământul slava Ta (Ps. 107, 5).

Stih: Gata este inima mea, Dumnezeule, gata este inima mea (Ps. 107, 1).

De la Pilde, citire:

(XIX, 16-25)

Zis-a Domnul: Cel ce ia seama la poruncă, își păstrează sufletul său, iar cel ce disprețuiește cuvântul (lui Dumnezeu) va muri. Cel ce are milă de sărman împrumută Domnului și El îi va răsplăti fapta

lui cea bună. Pedepsește pe feciorul tău cât mai e nădejde (de îndreptare), dar nu ajunge până acolo ca să-l omori. Omul aprig la mână trebuie să fie pedepsit; dacă îl cruți o dată, trebuie să începi din nou. Ascultă, fiule, sfatul tatălui tău, ca să fii înțelept toată viața ta. Frica de Domnul este în toată viața omului, iar sfatul Domnului rămâne în veac. Omul se face plăcut prin mărinimia lui; mai de preț este un sărac bun decât un om mincinos. Frica de Dumnezeu duce la viață și ne îndestulăm fără să fim loviți de nenorocire. Leneșul întinde mâna în blid și nu are putere s-o ducă la gură. Lovește pe cel ce batjocorește și cel fără de minte va deveni înțelept; muștră pe cel înțelept și el va pricepe știința.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 4-lea:

Scapă-ne, Mântuitorule, de lăcomia cea vătămătoare de suflet și ne numără cu Lazăr cel sărac în sânurile lui Avraam; că Tu, bogat fiind întru milă, ai sărăcit pentru noi de bunăvoie și ne-ai adus din stricăciune la nestricăciune, ca un Dumnezeu milostiv și iubitor de oameni (de două ori).

A Mucenicilor:

Cel ce ai primit răbdarea sfinților Mucenici, primește și de la noi cântare, Iubitorule de oameni; dăruindu-ne nouă cu rugăciunile lor mare milă.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Izbăvește-ne din nevoile noastre, Maica lui Dumnezeu, ceea ce ai

născut pe Făcătorul tuturor; ca să strigăm totdeauna: Bucură-te, ocrotitoarea sufletelor noastre!

MARȚI LA UTRENIE

Cântările Treimice ale glasului de rând.

După Catisma întâi, se zice Sedelnele de umilință, din Octoih, și a Născătoarei de Dumnezeu.

După a doua Catismă, Sedealna lui Iosif, glasul al 6-lea:

Podobie: Puterile îngerești...

Topindu-mă de boala păcatelor, zac în patul deznădăjduirii. Pentru aceasta, Tămăduitorule al bolnavilor, cercetează-mă cu iubirea Ta de oameni, și nu mă lăsa să adorm cumplit în moarte, Îndurate, ca să strig Ție cu căldură: Dătătorule de milă, Doamne, slavă Ție.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Începătură mântuirii s-a făcut vorbirea lui Gavriil către Fecioara; că auzind aceasta: Bucură-te, nu s-a ferit de închinăciune, nu s-a îndoit ca Sara în cort; ci așa a strigat: Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău!

După a treia Catismă, Sedealna, alcătuire a lui Teodor, glasul al 5-lea:

Podobie: Astăzi luminează...

Ieri și astăzi a fost boala lui Lazăr; că aceasta au spus lui Hristos surorile aceluia. Gătește-te, Betanie, cu bucurie, să primești oaspete pe

Stăpânul și Împăratul tuturor și să strigi Lui împreună cu noi: Doamne, slavă Ție!

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu, asemenea:

Maica lui Dumnezeu preasfântă, zidul creștinilor, apără, după obicei, pe poporul tău, care strigă ție îndelung: Stai împotriva rușinoaselor și semețelor noastre gânduri, ca să strigăm ție: Bucură-te, pururea Fecioară!

Psalmul 50.

CANOA N E L E

Canonul Mineiului și Tricântarea, alcătuire a lui Iosif. Se citește Cântarea a doua din Psaltire.

Cântarea a 2-a, glasul al 6-lea:

Irmosul:

Vedeți, vedeți că Eu sunt Dumnezeu Care am plouat «mană și apă din piatră am izvorât «de demult în pustie poporului «Meu, cu singură dreapta și cu tăria «Mea».

De bunăvoie ai sărăcit, Hristoase, Cel ce ești din fire bogat; flămânzit-ai de bunăvoie, Cel ce saturezi tot ce viază. Pentru aceasta, satură-mă pe mine, cel flămând de harul Tău, și mă fă părtaș mesei celei de acolo, Cuvinte.

Arată-mă, Hristoase, ca pe Lazăr, sărac de păcate; risipește bogăția pe care am adunat-o rău și, umplându-mă de toată dragostea Ta cea desăvârșită, Îndurate, izbăvește-mă de înfricoșătoarea osândă cea de acolo.

Pe tineri întărindu-i postul, i-a făcut mai puternici decât focul oarecând în Babilon; acelora râvnind, o, suflete al meu, nu te mâhni și vei stinge focul plăcerilor cu roua Duhului.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, strigăm ție, ceea ce ai născut bucuria, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, ceea ce ești plină de har; roagă pe Dumnezeu, pe Care L-ai născut, să mântuiască de primejdii și de stricăciune pe cei ce te laudă pe tine pururea.

A doua Tricântare

Alcătuire a lui Teodor, glasul al 5-lea:

Irmos: Vedeți, vedeți...

Vedeți, vedeți că Eu sunt Dumnezeu, Care, umblând dincolo de Iordan, am auzit că Lazăr e bolnav și am zis că nu va muri; ci că aceasta este pentru slava Mea.

Fiind cuprinse de plângere, surorile lui Lazăr și-au arătat întristarea Ție, Cunoscătorule a toate; dar Tu ai întârziat puțin, ca să vădești minunea și să arăți Apostolilor Tăi cele înfricoșătoare.

Slavă..., a Treimii:

Unime în trei Fete, de o Împărăție, o domnie, o împărăție a veacurilor, pe Tine Te slăvește: pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, mulțimea îngerilor și toată firea oamenilor.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cine nu se va mira, văzând întru tine, Fecioară, pe Ziditorul zidind iarăși pe Adam cel căzut și cu

unire nespūsă născându-Se din tine după trup fără schimbare, spre mântuirea noastră?

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Gătește-te acum, o! Betanie, cu bucurie, făcând primirea Împăratului tuturor; că vine la tine să arate pe Lazăr iarăși întorcându-se din stricăciune la viață.

Irmosul:

Vedeți, vedeți că Eu sunt Dumnezeu, Cel ce M-am îmbrăcat cu «trup de a Mea bunăvoie, ca să «mântuiesc pe Adam cel căzut prin «amăgire, cu călcarea poruncii «prin șarpe».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Din văpaie, cuvioșilor...

Gândind la mulțimea greșelilor mele și rănit fiind de boldul cugetului meu, mă chinuiesc în văpaie eu, ticălosul; milostivește-Te spre mine, Cuvinte al lui Dumnezeu, cu mila Ta.

Trecând cu vederea faptele cele bune ale lui Lazăr, am râvnit năravurilor bogatului nemilostiv; Îndurate Dumnezeule, întorcându-mă, milostivește-Te spre mine, ca să Te slăvesc întru toți vecii.

Fiind cuprins de slăbiciune sufletească și vrând să mor prin deznădăjduire, îmi trebuie cercetarea Ta, Iisuse, care înviază pe cei ce Te cheamă.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Preasfântă Fecioară, tu mă mântuiește și fii ajutoare neputinței mele, ceea ce ai născut pe Voitorul milei, pe Care Îl preaînălțăm întru toți vecii.

A doua Tricântare

Irmos: Cuvioșii Țăi tineri...

Bucură-te, Betanie, patria lui Lazăr, că vine de față Hristos la tine, ca să săvârșească mărirea, înviind pe Lazăr.

Lazăr este bolnav, ca să Te preaslăvești Tu, Fiul lui Dumnezeu, întru dânsul; și Te laudă pe Tine neîncetat lucrurile Tale, Doamne.

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Pe Preasfânta Treime, în Tatăl și în Fiul și în Duhul lăudând-O, cântăm: Binecuvântați toate lucrurile pe Domnul.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Cel născut din tine în chip de negrăit, Preacurată, toți Îl lăudăm și, cinstindu-L ca pe un Dumnezeu, binecuvântăm și lăudăm neîncetat pe Domnul.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Ramurile virtuților gătindu-le acum, spre întâmpinarea lui Hristos, strigăm: Binecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul!

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Cuvioșii Țăi tineri în cuptor «Hristoase, cântând, au zis: Binecuvântați toate lucrurile Domnului «pe Domnul»!

Cântarea a 9-a:

Irmos: Pe Dumnezeu a-L vedea...

Mâncarea cea amară a izgonit din rai în chip cumplit mai înainte, pe omul cel dintâi

zidit și l-a legat în lanțurile morții. Postește, o, suflete al meu, fugi de asemănarea aceasta, fugi de plăcerea cea cu multă durere a mîncării.

Luând în minte judecata Ta și vâpaia cea nestinsă, Preadrepte Judecătorule, mă osândesc însumi pe mine mai înainte de judecată. Mă tem și mă cutremur, căci am greșit Ție fără de număr, ca nimeni altul pe pămînt. Pentru aceasta, miluiește-mă.

Să spălăm negreala patimilor cu rugăciuni luminătoare și, ținând ramuri de virtuți, să ne sârguim a întâmpina pe Hristos, pe Care-L așteptăm acum să șadă pe mânz și, pregătindu-se spre Pătimiri, să ne mîntuiască pe noi.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Din tine, Fecioară, cea de Dumnezeu dăruită, a răsărit Hristos, Dătătorul de lumină și de pace, celor ce erau ținuți în noaptea patimilor, dezlegând călcarea poruncii cea din neascultare, și mîntuire arătat dăruindu-ne.

A doua Tricântare

Irmos: Isaie, dănțuiește...

Gătește-ți acum, înțelepte Lazăre, cele de moarte și de îngropare că, murind, mâine te vei lipsi de viață. Uită-te la mormîntul în care vrei să te sălășluiești; dar Hristos iarăși te va aduce la viață, înviindu-te a patra zi.

Dănțuiește, Betanie, că la tine va să vină Hristos, să săvârșească minune mare și înfricoșătoare; legând moartea ca un Dumnezeu, va învia

cu adevărat pe Lazăr cel mort, care slăvește pe Făcătorul.

Slavă..., a Treimii:

De o Ființă Te laud pe Tine, Treime fără de început, cinstită, de viață începătoare, nedespărțită Unime, Părinte cel nenăscut și Cuvinte și Fiule cel născut și Duhule Sfinte, mîntuiește-ne pe noi, cei ce Te lăudăm pe Tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mai presus de minte este nașterea ta, Maica lui Dumnezeu; că întru tine zămislirea s-a făcut fără de bărbat și nașterea întru feciorie. Dumnezeu este Cel ce S-a născut, pe Care slăvindu-L, pe tine, Fecioară, noi toți te ferim.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Veniți să gătim Domnului cele de întâmpinare, aducându-I stâlpi de virtuți; că așa-L vom primi în sufletul nostru, ca în cetatea Ierusalimului, închinându-ne și lăudându-L pe El.

Irmosul:

Isaie dănțuiește, Fecioara a avut «în pîntece și a născut Fiu pe «Emmanuil, pe Dumnezeu și Omul; «Răsăritul este numele Lui, pe «Care slăvindu-L, pe Fecioara o «ferim».

Luminânda glasului, de trei ori.

LA STIH O A V N Ă

Stihira zilei, glasul al 8-lea:

Alunecând în greșeli și fiind legat cu mulțime de păcate, de ce trîndăvești, o, suflete? De ce nu te îngrijești? Fugi totdeauna de aprinderea Sodomei și a Gomorei, ca și

Lot. Să nu te întorci înapoi, că te vei face ca un stâlp de sare; scapă la muntele virtuților; fugi totdeauna de arderea nemilostivirii bogatului celui crud; mergi ca Lazăr în sânurile lui Avraam, și cu smerenie strigă: Nădejdea și scăparea mea, Doamne, slavă Ție! (de două ori).

A Mucenicilor:

Mucenicii Tăi, Doamne, cetelor îngerești urmând, ca și cum ar fi fost fără de trupuri, au răbdat chinurile, în gând numai nădejdea având și desfătarea de bunurile cele făgăduite. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, dăruiește pace lumii Tale și sufletelor noastre mare milă.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine te rugăm, ca pe ceea ce ești Maica lui Dumnezeu, binecuvântată: Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 5-lea:

Zid nebiruit ai dat cetății noastre pe Fecioara, care Te-a născut. Pentru dânsa, Mântuitoarele, scoate sufletele noastre din răutățile care ne împresoară, rugămu-ne.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Ajută-mă, Doamne, Dumnezeul meu, mântuiește-mă, după mila Ta (Ps. 108, 25).

Stih: Dumnezeule, lauda mea n-o ține sub tăcere (Ps. 108, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(XLIX, 6-10)

Așa zice Domnul: «Te voi face Lumina popoarelor ca să duci mântuirea Mea până la marginile pământului!». Așa grăiește Răscumpărătorul și Sfântul lui Israel către Cel disprețuit și către urâciunea neamurilor, Sluga tiranilor: «Împărați Te vor vedea și se vor ridica căpetenii și se vor închina pentru Domnul cel credincios și pentru Sfântul lui Israel, Cel care Te-a ales!». Așa grăiește Domnul: «În vremea milostivirii Te voi asculta și în vremea mântuirii Te voi ajuta. Te-am făcut și Te-am hotărât Legământ al poporului, ca să așezi rânduială în țară și să dai fiecăruia moștenirile nimicite!». Ca să zici celor robiți: «Deșiți!» și celor care sunt în întuneric: «Veniți la lumină!». Ei vor paște oriunde pe calea lor și pe toate povârnișurile va fi pășunea lor. Nu le va fi nici foame, nici sete, soarele și vântul cel arzător nu-i va atinge, că Cel care se va milostivi de ei va fi povățuitorul lor și îi va îndrepta către izvoare de apă.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec (Ps. 109, 4).

Stih: Zis-a Domnul Domnului Meu: «Șezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale» (Ps. 109, 1).

MIERCURI

în săptămâna Floriilor

LA VECERNIE, MARȚI SEARA

După obișnuita Catismă, la Doamne, strigat-am... se pun șase stihiri: se cântă stihirile Triodului, alcătuire a lui Iosif, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn...

Inima mea cea mult pătimasă, pentru toate năvălirile vrăjmașului slăbind, a căzut rău în mormântul trândăviei și se acoperă cu nesimțirea ca și cu o piatră. Mântuitorule, Cel ce ai înviat pe toți cei din iad cu lemnul Crucii Tale, celei de viață aducătoare, ridică-mă și mă înviază, ca să slăvesc cu frică dumnezeirea Ta.

Bogăția plăcerilor celor stricăcioase am iubit totdeauna, prin lucrarea vicleanului, în deșert veselindu-mă eu în necunoștință de mine; și mintea mea am trecut-o cu vederea ca pe alt Lazăr, care suspină și flămânzește de dumnezeiască mâncare. Cuvinte, scapă-mă cu milostivirea Ta de văpaia ce va să fie, ca să Te slăvesc pe Tine, Iubitorule de oameni.

Altă stihiră, alcătuire a lui Teodor, glasul al 3-lea:

Podobie: Pus-au cei treizeci de arginți...

Astăzi și-a dat sufletul Lazăr și l-a plâns pe dânsul Betania, pe care l-ai ridicat din morți, Mântuitorul nostru, adevărind mai înainte prin prietenul Tău cele ce au urmat Învierii Tale celei înfricoșă-

toare: omorârea iadului și viața lui Adam. Pentru aceasta Te lăudam.

Și trei stihiri din Minei. Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Începutul înțelepciunii este frica de Domnul; înțelegere bună este tuturor celor ce o va face pe ea (Ps. 110, 10).

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, și în sfatul celor drepti și în adunare (Ps. 110, 1).

De la Facere, citire:

(XXXI, 3-16)

Și a zis Domnul către Iacov: «Întoarce-te în țara părinților tăi, în patria ta, iar Eu voi fi cu tine!». Trimițând, deci, Iacov a chemat pe Rahila și pe Lia la câmp, unde erau turmele. Și le-a zis: «Văd eu că fața tatălui vostru nu mai e către mine, ca mai înainte; dar Dumnezeu tatălui meu este cu mine. Voi înșivă știți, că am slujit pe tatăl vostru cu toată inima; iar tatăl vostru m-a înșelat și de zeci de ori mi-a schimbat plata; Dumnezeu, însă, nu i-a îngăduit să-mi facă rău. Când zicea el: cele pestrițe să fie plata ta, toate oile fătau miei pestriți; iar când zicea el: cele negre să-ți fie plata, atunci toate oile fătau miei negri. Și așa a luat Dumnezeu toate animalele de la tatăl vostru și mi le-a dat mie. Iată odată, pe vremea când intrau în călduri oile, mi-am ridicat ochii și am văzut în vis; și iată că țapii și berbecii, care săreau pe capre și pe oi, erau albi, vărgați și bălțați. Iar îngerul Domnului mi-a zis în vis: «Iacove!». Și eu am răspuns: «Ce

este?». Zis-a el: «Ridică-ți ochii și privește: toți țapii și berbecii, care sar pe capre și pe oi, sunt vărğați, pestriți și bălțați, căci am văzut toate câte ți-a făcut Laban. Eu sunt Dumnezeu Cel ce ți S-a arătat în Betel, unde Mi-ai turnat untdelemn pe stâlp și unde Mi-ai făcut făgăduință. Ridică-te deci acum, ieși din pământul acesta și mergi în pământul tău de naștere și Eu voi fi cu tine». Atunci Lia și Rahila i-au răspuns și au zis: «Mai avem noi oare parte și moștenire în casa tatălui nostru? Oare n-am fost noi socotite de el ca niște străine, fiindcă el ne-a vândut și a mâncat banii noștri? De aceea, toată averea, pe care Dumnezeu a luat-o de la tatăl nostru, este a noastră și a copiilor noștri. Fă, dar, acum toate câte ți-a zis Domnul!».

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Răsărit-a în întuneric lumină dreptilor, Cel milostiv, îndurat și drept (Ps. 111, 4).

Stih: Fericit este bărbatul care se teme de Domnul; întru poruncile Lui va voi foarte (Ps. 111, 1).

De la Pilde, citire:

(XXI, 3-21)

Fiule, împlinirea dreptății și a adevărului este mai de preț pentru Domnul decât jertfa sângeroasă. Ochii semeți și inimă îngâmfată sunt sfeșnicul păcătoșilor. Aceasta nu este decât păcat. Chibzuiala omului silitor duce numai la câștig, iar cel ce se grăbește ajunge la pagubă. Comorile dobândite cu limbă mincinoasă sunt deșertă-

ciune trecătoare și lanțuri ale morții. Silnicia celor fără de lege se ține după ei, căci nu voiesc să înfăptuiască dreptatea. Către cei nedrepți, Domnul va trimite cai întortocheate; căci curate și drepte sunt căile Lui. Mai bine să locuiești într-un colț de drum și în casă de oaspeți, decât într-o casă plină de praful nedreptății. Sufletul celui fără de lege poartă răutatea, iar aproapele lui nu află milă în ochii lui. Când cel batjocoritor este pedepsit mai rău se face, iar când cel înțelept este dojenit, el câștigă știință. Dreptul ia aminte la casa celui nelegiuit. Dumnezeu prăbușește pe cei fără de lege în nenorocire. Cine își astupă urechea la strigătul celui sărman, iar el, când va striga, nu i se răspunde. Un dar făcut într-ascuns potolește mânia, iar cel ce lucrează în ascuns își atrage o mânie puternică. Dreptul tresaltă de bucurie când poate să pună în faptă dreptatea, iar spaima e pentru cei ce săvârșesc fărădelegea. Un om care rătăcește de pe drumul înțelepciunii, curând se va odihni în adunarea celor morți. Cel ce iubește veselie va duce lipsă; celui căruia îi plac vinul și miresmele nu se îmbogățește. Nelegiuitul slujește ca preț de răscumpărare pentru cel drept și vicleanul pentru cel fără prihană. Mai bine să locuiești în pustie decât cu o femeie certăreată și supărăcioasă. Comori de preț și untdelemn (se găsesc) în casa celui înțelept, dar omul cel nebun le risipește. Cel ce umblă în calea dreptății și a milei află viață, dreptate și mărire.

LA STIH O A V N Ă

Stihira zilei, de două ori, glasul 1:

Cu porfiră împărătească de Dumnezeu țesută și cu haina nestricăciunii fiind îmbrăcat, suflete al meu, ți-ai batjocorit vrednicia ta, făcându-ți din păcat bogăție și desfătare și defăimând pe cei de un neam cu tine, precum și bogatul a trecut cu vederea pe Lazăr cel sărac. Dar ca să nu fii osândit împreună cu acela, fii sărac cu duhul și strigă Domnului, Celui ce a sărăcit pentru tine: Cel ce ai purtat haină roșie de batjocură mai înainte de răstignire și gol ai fost pironit pe Cruce pentru mine, prin îmbrăcăminteă Împărăției Tale, Hristoase, scapă-mă de rușinea cea veșnică.

A Mucenicilor:

O, cât este de bună lucrarea voastră, sfinților! Că sânghiurile v-ați dat și cerurile ați moștenit și, pentru puțin timp fiind ispitiți, în veci vă bucurați. Cu adevărat bună este lucrarea voastră; că cele stricăcioase părăsind, cele nestricăcioase ați luat; și, cu îngerii dându-vă, lăudați neîncetat pe Treimea cea de o Ființă.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu, glasul 1:

Podobie: Prealăudaților mucenici...

Fecioara, dacă a văzut pe Hristos răstignit pe lemn, a zis: O, Fiule! Sabie a pătruns în inima mea și o sfâșie, Stăpâne, precum mi-a prezis Simeon de demult. Dar ridică-Te, Cel ce ești fără de moarte, și împreună slăvește, Te rog, pe Maica și slujitoarea Ta!

MIERCURI LA UTRENIE

Cântările Treimice ale glasului de rând.

După Catisma întâi, se zice Sedelnele Crucii, din Octoih, și a Născătoarei de Dumnezeu.

După a doua Catismă, se zice această Sedeaună, alcătuire a lui Iosif, glasul al 2-lea:

Podobie: Piatra mormântului...

Ca și cu o piatră, îngreunându-mă cu multe păcate, zac în mormântul lenevirii, Îndurate; din care ridică-mă, Milostive Doamne.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Ceea ce ești izvorul...

Cu cinstită Crucea Fiului tău păziți fiind, stăpână, curată Născătoare de Dumnezeu, toată năvălirea potrivnicului lesne o biruim. Pentru aceasta, după datorie, te lăudăm ca pe Maica luminii și singura nădejde a sufletelor noastre.

După a treia Catismă, se zice această Sedeaună, alcătuire a lui Teodor, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Astăzi Lazăr murind se îngroapă și-l plâng rudele; iar Tu, ca un Cunoscător mai înainte și Dumnezeu, ai prorocit pătimirea lui, zicând Apostolilor: Dar acum merg să înviez pe cel ce l-am zidit. Pentru aceasta, toți strigăm Ție: Slavă tăriei puterii Tale!

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Cea curată și Maica Ta, Hristoase, care nu știe de nuntă, văzându-Te mort răstignit pe lemn,

tânguindu-se ca o maică, a zis: Ce Ți-a răsplătit Ție mulțimea iudeilor cea fără de lege și nemulțumitoare, care s-a bucurat de darurile Tale cele multe și mari, Fiul meu? Laud plecăciunea Ta cea dumnezeiască.

Psalmul 50.

Se cântă Canonul din Minei și această Tricântare, alcătuire a lui Iosif. Se citește și Cântarea a treia din Psaltire.

Cântarea a 3-a, glasul al 2-lea:

Irmos: Minteia mea cea neroditoare...

Cu puterea Crucii Tale întârindu-mi gândul meu, cel slăbit de năvălirile vrăjmașului, îndreptează-l spre voia Ta, Doamne.

Pe mine, cel ce dorm pe patul plăcerilor cu dormitarea lenei, ridică-mă, Hristoase, și mă arată închinător Pătimirilor Tale.

Luminându-ne sufletele cu postul, să mergem curați să întâmpinăm pe Hristos, Care vine cu trupul la Ierusalim.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce nu te-ai ars cu focul Dumnezeirii, curată, arde-mi mie zburdările cele trupesti ale patimilor, ca să te slăvesc, Preacurată, totdeauna cu credință.

A doua Tricântare, glasul al 3-lea:

Irmos: Suflete sterp...

Astăzi, murind Lazăr, nu s-a tăinuit de ochiul lui Iisus Cel atotvăzător. Pentru aceea, a spus aceasta Apostolilor, strigând: Lazăr, prietenul, a adormit! Merg să-l înviez.

Zicând că vei merge, Doamne, iarăși în Iudeea, ai spăimântat pe

Apostoli; dar Toma, cu îndrăzneală, a strigat: Viață este, să mergem! Căci, de vom și muri, iarăși vom învia.

Slavă..., a Treimii:

Treime de o Ființă, Părinte atotțiitorule, Fiule cel împreună fără de început, cu Dumnezeiescul Duh cel de un tron; o închinăciune, o Dumnezeire nezidită, pe Tine Te lăudăm toți oamenii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară, Maică preacurată, rădăcina lui Iesei, din care a răsărit Hristos, floarea cea aducătoare de viață pământenilor, prin care ne-am mântuit de stricăciune și de moarte; pe tine toți te lăudăm, Curată.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Bucură-te, Sioane, că acum vine Împăratul tău blând, precum a strigat profetul, și-L aduce pe El trupestă mânzul, pe Cel ce cuprinde toate cu mâna. Să cântăm puterii Lui.

Irmosul:

Suflete sterp și neroditor, câștigă-ți rod bine primit și, bucurându-te, strigă: Întăritu-m-am prin «Tine, Dumnezeule! Nu este sfânt, «nu este drept, afară de Tine, «Doamne».

Cântarea a 8-a:

Irmos: În rug a văzut Moise minunea...

Răstoarnă, Hristoase, de pe Rsmeritul meu suflet, piatra cea grea a trândăviei celei rele și mă ridică din mormântul nesimțirii, spre lauda Ta, Cuvinte.

Arătat-ai mai înainte prietenilor moartea prietenului Tău, pentru milostivirea milei, mai înainte cunoscătorule și Dumnezeuule, pe care l-ai ridicat din mormânt a patra zi, spre slava Ta.

Iarăși mergi, Hristoase, în Iudeea care Te caută pe Tine, Lemnul vieții, ca să Te ucidă prin lemn, pentru ca să faci neatinși de patimi și nemuritori pe cei omorâți prin mângăirea din lemn.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Întru tine, Fecioară curată, s-au văzut toate căile lui Dumnezeu, Celui ce a păzit curăția ta după nașterea pecetluită cu adevărat, în toți vecii.

A doua Tricântare

Irmos: Pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut...

Murind astăzi Lazăr, prietenul lui Hristos, este dus la groapă și au plâns de nefericirea surorilor vecinele Martei; dar Hristos a mers cu bucurie la el, ca să arate popoarelor că El este viața tuturor.

Ca din Muntele Măslinilor, din înălțimea milostivirilor tăind ramuri de virtuți, popoare, veniți să pregătim cu gândul venirea lui Hristos la noi, lăudându-L, binecuvântându-L și preaînălțându-L în veci.

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Unime în trei Fețe: Părinte și Fiule și Duhule cel viu, o Dumnezeire și o Împărăție, pe Tine lumina cea neapusă, Te laudă oștile

îngerești; și noi cei, de pe pământ, Te cântăm, Te binecuvântăm și Te preaînălțăm întru toți vecii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Iată, toate neamurile, Preacurată, te fericesc pe tine, văzând măririle tale; că tu ai născut mai presus de fire pe Făcătorul tuturor, fiind Dumnezeu și Om. Pentru aceasta, te binecuvântăm și te preaînălțăm, Curată, în veci.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Să întâmpinăm și noi pe Hristos-Dumnezeu împreună cu pruncii, aducând milostenie în loc de stâlپări, în rugăciunea inimii strigând cu ramuri: Osana! binecuvântați-L și-L preaînălțați în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Dumnezeu, Cel ce S-a născut «mai înainte de veci din Tatăl cel «fără de început și, mai pe urmă, «S-a îmbrăcat cu trup din Născătoarea de Dumnezeu, ca pe un Om «desăvârșit și Dumnezeu adevărat «Îl lăudăm, Îl binecuvântăm și-L «preaînălțăm întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Din pământeni cine a auzit...

Daniel, fiind îngrădit cu postirea, a închis gurile fiarelor. Acestuia râvnind, suflete al meu, alungă-l cu ajutorul Crucii pe șarpele, cel ce răcnește ca un leu și caută să-și facă mâncare toate sufletele.

Cuvinte al lui Dumnezeu, înviind cu Cuvântul Tău cel dătător de

viață, sufletul meu cel omorât de păcate și închis în mormântul călcării poruncilor, învrednicește-mă să aduc stâlپări de virtuți Ție, Biruitorului morții.

Cel ce are cerul ca un scaun și așternut picioarelor pământul, Cuvântul lui Dumnezeu-Tatăl, încălecând pe mînz, a intrat în Cetea cea sfântă, ca un Împărat al tuturor, să săvârșească laudă plăcută din gura pruncilor.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Tu singură între femei te-ai înfrumusețat, o, prea minunată Curată, născând pe Cuvântul cel prea frumos, Cel ce S-a arătat mai frumos decât toți oamenii. Deci, pe Acesta roagă-L, Fecioară, să înfrumusețeze urâtenia inimii mele.

A doua Tricântare

Irmos: Pe muntele Sinai...

Lacrimi de îngropare varsă surorile lui Lazăr, văzând astăzi pe fratele lor sub piatra cea grea; iar Tu, Hristoase al meu, arătând aceasta de departe, ai zis Apostolilor Tăi: Mă bucur pentru voi, că nu am fost de față cu trupul acolo.

Iarăși vine Hristos la tine, Iudee ucigașă, dorind să plinească patima cea mîntuitoare ca un Dumnezeu, pe Care Îl căutai să-L ucizi cu pietre. Iată, se apropie, de Sineși fiind chemat, să fie omorât de tine, ca să ne mîntuiască pe noi.

Slavă..., a Treimii:

Dumnezeirea este Unime și Treime; o, ce întoarcere minunată!

Unită după Ființă, este împărțită întocmai după Fețe; că netăiată fiind, se taie; Una fiind, se întreiește. Aceasta este Tatăl și Fiul și Duhul cel viu, Ea care păzește toate.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cine a auzit să fie vreo Fecioară născătoare de prunc și Maică fără de bărbat? Marie, tu săvârșești minunea aceasta. Dar spune-mi, în ce chip? Nu cerceta adâncurile dumnezeieștii mele nașteri; aceasta este foarte adevărată, dar înțelegerea ei este mai presus de mintea omenească.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Împletind stâlپări de finic cu mintea și cu simțirea, să facem întâmpinare Stăpânului, Celui ce vine la noi. Că binecuvîntat este Acesta ce vine în numele Domnului și Tatălui, ca un Fiu adevărat.

Irmosul:

Pe muntele Sinai în rug Te-a «văzut Moise pe tine, care fără de «ardere ai zămislit în pîntece focul «Dumnezeirii; iar Daniel te-a «văzut munte netăiat, Isaia te-a «numit toiag odrăslit din rădăcina «lui David».

Luminînda glasului de rînd, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira, glasul 1:

Israel se îmbrăca cu porfiră și cu vison, strălucind întru veșminte preotești și împărătești și, îndesulându-se cu legea și cu profeții, se veselea în slujbele legii. Dar răstignindu-Te în afara porților pe Tine, Făcătorule de bine, Cel ce ai

sărăcit, și lepădându-se de Tine, după ce ai înviat, Cel ce ești pururea în sânurile lui Dumnezeu-Tatăl, însetează de picătura harului, precum și bogatul cel nemilosiv a făcut cu Lazăr cel sărac. Că, în loc de porfiră și de vison, s-a îmbrăcat în focul cel nestins. Și se tânguiește văzând pe poporul păgân, cel lipsit mai înainte de fărâmiturile adevărului, încălzindu-se acum în sânurile credinței lui Avraam și, cu porfira sângelui Tău și cu haina botezului îmbrăcat, împreună veselindu-se și îndulcindu-se de darurile Tale și zicând: Hristoase, Dumnezeul nostru, slavă Ție (de două ori).

A Mucenicilor:

Pe voi, prealăudaților Mucenici, nici necazul, nici strâmtorarea, nici foamea, nici prigoana, nici bătăile, nici furia fiarelor, nici sabia, nici focul cel amenințător n-au putut să vă despartă de Dumnezeu. Ci, mai ales, nevoindu-vă pentru dragostea ce ați avut către El, ca și cum ați fi fost în trupuri străine, ați uitat de fire, disprețuind moartea. Pentru aceasta, după vrednicia durerilor voastre, ați luat plată: Împărăției cerurilor moștenitori v-ați făcut. Rugați-vă neîncetat pentru sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Prealăudaților mucenici.

Văzându-Te, Hristoase, răstignit, ceea ce Te-a născut întru curăție pe Tine, Care ai spânzurat pământul pe ape, Iubitorule de oameni, a strigat: Vai mie! Ce vedere

minunată! Unde Ți-a apus frumusețea cea nemărginită, preadulcele meu Fiu? Slăvesc mila Ta, că pătimești de bunăvoie pentru toți.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 5-lea:

Fă, Doamne, milele Tale cu noi și nu ne da pe noi fărădelegilor noastre; Sfinte Stăpâne Atotîitorule, Ție ne rugăm.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Lăudați, tineri, pe Domnul, lăudați numele Domnului (Ps. 112, 1).

Stih: Fie numele Domnului binecuvântat de acum și până în veac (Ps. 112, 2).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(LVIII, 1-11)

Așa zice Domnul: Strigă din toate puterile și nu te opri, dă drumul glasului să sune ca o trâmbiță, vestește poporului Meu păcatele sale și casei lui Iacov fărădelegile sale. În fiecare zi Mă caută, pentru că ei voiesc să știe căile Mele ca un popor care făptuiește dreptatea și de la legea Dumnezeului său nu se abate. Ei Mă întreabă despre legile dreptății și doresc să se apropie de Dumnezeu. Pentru ce să postim, dacă Tu nu vezi? La ce să ne smerim sufletul nostru, dacă Tu nu iei aminte? Da, în zi de post, voi aveți grijă de treburile voastre și asupriți pe toți lucrătorii voștri. Voi postiți ca să vă certați și să vă sfă-

diți și să bateți furioși cu pumnul; nu postiți cum se cuvine zilei aceleia, ca glasul vostru să se audă sus. Este oare acesta un post care Îmi place, o zi în care omul își smerește sufletul său? Să-și plece capul ca o trestie, să se culce pe sac și în cenușă, oare acesta se cheamă post, zi plăcută Domnului? Nu știți voi postul care Îmi place? – zice Domnul. Rupeți lanțurile nedreptății, dezlegați legăturile jugului schimburilor făcute cu asuprire, eliberați pe cei asupriți și rupeți toate scrierile nedrepte. Împarte pâinea ta cu cel flămând, adăpostește în casă pe cel sărman, pe cel gol îmbracă-l și nu te ascunde de cel de un neam cu tine. Atunci lumina ta va răsări ca zorile și tămăduirea ta se va grăbi. Dreptatea ta va merge înaintea ta, iar în urma ta slava lui Dumnezeu. Atunci vei striga și Domnul te va auzi; la strigătul tău El va zice: Iată-mă! Dacă tu îndepărtezi din mijlocul tău asuprirea, amenințarea cu degetul și cuvântul de tăgăduire, dacă dai pâinea ta celui flămând și tu sature sufletul amărât, lumina ta va răsări în întuneric și bezna ta va fi ca miezul zilei. Domnul te va călăuzi necontenit și în pustie va sătura sufletul tău.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Binecuvântați să fiți de Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul (Ps. 113, 23).

Stih: Cerul cerului este al Domnului, iar pământul l-a dat fiilor oamenilor (Ps. 113, 24).

J O I

în săptămâna Floriilor

LA VECERNIE, MIERCURI SEARA

După obișnuita Catismă, la Doamne, strigat-am... se pun 10 stihiri și se cântă aceste stihiri ale zilei, glasul al 5-lea:

Bogat fiind în patimi, m-am îmbrăcat cu veșmântul cel înșelător al fățarniciei, veselindu-mă în răutățile neînfrânării, și arăt nemilostivire nemăsurată, neuitându-mă la mintea mea cea lepădată înaintea ușilor pocăinței, flămândă de tot binele și bolnavă de nepurtarea de grijă. Dar Tu, Doamne, fă-mă Lazăr sărac de păcate, ca nu cumva, rugându-mă, să nu aflu deget să-mi răcorească limba mea, tânguindu-se în văpaia cea nestinsă; ci mă sălășluiește în sânurile patriarhului Avraam, ca un iubitor de oameni (de două ori).

A Mucenicilor:

Din dragostea cea fără de sațiu a sufletului nelepădându-vă de Hristos, Sfinților Mucenici, care multe feluri de chinuri pătimind, ați răbdător și ați surpat semeția tiranilor; și păzind credința nemișcată și nevătămată, v-ați mutat la ceruri. Pentru aceasta aflând și îndrăzneală către Dânsul, rugați-L să ne dăruiască nouă mare milă.

Alte stihiri, alcătuire a lui Iosif, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te, cămara...

Umblând trupește, Iisuse, dincolo de Iordan, ai zis celor ce erau

cu Tine: Prietenul Lazăr a murit și s-a dat acum îngropării. Pentru aceasta Mă bucur pentru voi, prietenii Mei, ca să cunoașteți că toate le știu, Dumnezeu fiind neschimbat, chiar dacă Mă arăt Om văzut. Să mergem, dar, să-l înviem pe el, ca să simtă moartea biruința lui și distrugerea desăvârșită a morții pe care o voi face lămurit, dând lumii mare milă.

Asemănându-ne noi, credincioșii, Martei și Mariei, să trimitem la Domnul fapte dumnezeiești, ca pe niște solitori; ca, venind, să învieze mintea noastră, care zace cumplit moartă în mormântul lenevirii nesimțitoare, nicicum simțind frica lui Dumnezeu și neavând acum putere de viață, strigând: Vezi, Doamne, și precum de demult, Îndurate, ai înviat pe Lazăr, prietenul Tău, cu venirea Ta cea înfricoșătoare, așa dă-ne viață tuturor, dându-ne nouă mare milă.

Altă stihiră, alcătuire a lui Teodor, glasul al 6-lea:

Podobie: Doamne, la mormântul Tău...

De două zile este Lazăr în mormânt; vede pe cei ce au murit din veac; acolo vede îngroziri străine, mulțime nenumărată ținută în legăturile iadului. Pentru acesta, surorile lui se tânguiesc cu amar, văzând înaintea lor mormântul lui. Iar Hristos merge să învieze pe prietenul Său; ca să se săvârșească de către toți o împreună glăsuire: Binecuvântat ești, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Și patru stihiri din Minei. Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Bine voi plăcea înaintea Domnului, în pământul celor vii (Ps. 114, 9).

Stih: Iubit-am pe Domnul, că a auzit glasul rugăciunii mele (Ps. 114, 1).

De la Facere, citire:

(XLIII, 26 – 31; XLV, 1 – 16)

După ce a venit Iosif acasă, i-au adus în casă darurile ce aveau cu ei și i s-au închinat cu fețele până la pământ. El însă i-a întrebat: «Cum sunteți?». Apoi a zis: «E sănătos bătrânul vostru tată, de care mi-ați vorbit deunăzi? Mai trăiește el oare?». Iar ei au zis: «Tatăl nostru, robul tău, e sănătos și trăiește». Și Iosif a zis: «Binecuvântat de Dumnezeu este omul acela». Iar ei s-au plecat și i s-au închinat. Și ridicându-și Iosif ochii și văzând pe Veniamin, fratele său de o mamă cu el, a zis: «Acesta-i fratele vostru cel mai mic, pe care mi-ați spus că-l veți aduce la mine?». Iar ei au răspuns: «Acesta». Și a zis Iosif către ei: «Dumnezeu să Se milostivească spre tine, fiule». Dar s-a depărtat Iosif repede, pentru că inima sa ardea pentru fratele său și căuta să plângă. Și intrând în camera sa, a plâns acolo. Apoi, spălându-și fața, a ieșit și, stăpânindu-se, a zis: «Dați mâncarea!».

Atunci Iosif nemaiputându-se stăpâni înaintea tuturor celor ce erau de față, a strigat: «Dați afară de aici pe toți!». Și nemairămânând nimeni cu el, Iosif s-a descoperit fraților săi, plângând tare și au auzit toți egiptenii și s-a auzit și în casa lui Faraon. Și a zis Iosif

către frații săi: «Eu sunt Iosif. Mai trăiește oare tatăl meu?». Frații lui însă nu i-au putut răspunde, că erau cuprinși de frică. Apoi Iosif a zis către frații săi: «Apropiați-vă de mine!». Și ei s-au apropiat. Iar el a zis: «Eu sunt Iosif, fratele vostru, pe care voi l-ați vândut în Egipt. Acum însă să nu vă întristați, nici să vă pară rău că m-ați vândut aici, că Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră pentru păstrarea vieții voastre. Că iată, doi ani sunt de când foametea bântuie în această țară și mai sunt încă cinci ani, în care nu va fi nici arătură, nici seceriș. Căci Dumnezeu m-a trimis înaintea voastră, ca să păstrez o rămășiță în țara voastră și să vă găsesc mijloc de trai în țara aceasta și să cruțe viața voastră printr-o slăvită mântuire. Deci nu voi m-ați trimis aici, ci Dumnezeu, Care m-a făcut ca un tată lui Faraon, domn peste toată casa lui și stăpân peste tot pământul Egiptului. Grăbiți, dar, să vă duceți la tatăl meu și-i spuneți: «Așa zice fiul tău Iosif: Dumnezeu m-a făcut stăpân peste tot Egiptul; vino dar la mine și nu zăbovi; vei locui în pământul Goșen și vei fi aproape de mine, tu, feciorii tăi și feciorii feciorilor tăi, oile tale, vitele tale și toate câte sunt ale tale; și te voi hrăni acolo, că foametea va mai ține încă cinci ani, ca să nu pieri tu, nici feciorii tăi, nici toate ale tale. Iată, ochii voștri și ochii fratelui meu Veniamin văd, că gura mea grăiește cu voi. Spuneți, dar, tatălui meu toată slava mea cea din Egipt și câte ați văzut și vă grăbiți să aduceți pe tatăl meu aici». Apoi,

căzând el pe grumajii lui Veniamin, fratele său, a plâns, iar Veniamin a plâns și el pe grumazul lui. După aceea a sărutat pe toți frații săi și a plâns cu ei. După aceasta i-au grăit și frații lui. A mers, deci vestea la casa lui Faraon, spunându-se: «Au venit frații lui Iosif». Și s-au bucurat Faraon și slujitorii lui.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Făgăduințele mele le voi plini Domnului, înaintea a tot poporul Lui (Ps. 115, 5).

Stih: Crezut-am, pentru aceea am grăit, iar eu m-am smerit foarte (Ps. 115, 1).

De la Pilde, citire:

(XXI, 23–XXII, 4)

Cel ce-și păzește gura și limba lui își păzește sufletul lui de primejdie. Cine este semeț și îngâmfat, se cheamă batjocoritor; acela se poartă cu prisos de trufie. Pofta celui leneș îl omoară, căci mâinile nu voiesc să lucreze. Mereu cel fără de lege pofteste, iar cel drept dă și nu se zgârcește. Jertfa celor nelegiuiți este urâciune pentru Domnul, mai cu seamă când o aduc pentru o faptă rușinoasă. Martorul mincinos va pieri, iar omul care ascultă va putea grăi de-a pururi. Răufăcătorul are o privire nerușinată, iar omul cel drept își ia seama la purtarea lui. Nu este nici înțelepciune, nici pricepere și nici sfat care să aibă putere înaintea Domnului. Calul se pregătește pentru ziua de război, însă biruința vine de la Domnul. Un nume bun este mai de preț decât bogăția; cinstea este mai prețioasă decât argintul și decât aurul. Bogatul și săracul se

întâlnesc unul cu altul; dar cine i-a făcut este Domnul. Omul viclean, văzând pe cel rău aspru pedepsit, va lua aminte, iar cei fără de minte, trecând, au fost vătămați. Neamul care are frică de Dumnezeu va avea înțelepciune, bogăție, slavă și viață..

Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor înainte sfințite.

Iar de nu va fi Liturghie, la Doamne, strigat-am... se cântă 3 podobii ale Triodului și 3 din Minei, Slavă..., Și acum..., din Minei. Nu se face Vohod. Prochimenenele și Paremiile din Triod. La Stihoavnă, Idiomela (stihira) zilei, de două ori, și Martirica (vezi mai sus) Slavă... Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu, același glas: Pe tine te rugăm, ca pe o Maică a lui Dumnezeu: Bindecuvântată, roagă-te ca să ne mântuim noi.

JOI LA UTRENIE

Cântările Treimice ale glasului de rând.

După Catisma întâi, se zice Sedelnele Apostolilor din Octoih.

După a doua Catismă, se cântă această Sedealnă, alcătuire a lui Iosif, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Însoțind gândirea și fapta la Icele de sus, să ne sârguim a trimite lui Hristos rugăciuni, ca să învieze mintea noastră cea îngropată, ca pe alt Lazăr, cu venirea Lui cea înfricoșătoare; ca să-I aducem stâlpările dreptății și să strigăm: Bindecuvântat ești Cel ce vii.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Vindecă degrabă patimile sufletului meu, cele cu multe dureri, și bolile trupului și îndreptează rătăcirea minții mele, ceea ce ești cu

totul fără prihană, și mă învrednicește, Născătoare de Dumnezeu, să aduc rugăciuni curate Împăratului tuturor, întru liniștea gândului, și să cer iertare de greșeli.

După a treia Catismă, se cântă această Sedealnă, alcătuire a lui Teodor, glasul al 6-lea:

Podobie: Puterile îngerești...

Două zile are astăzi Lazăr cel mort, iar surorile Maria și Marta varsă lacrimi de întristare pentru dânsul, văzând înainte piatra mormântului. Dar vine de față Făcătorul cu Apostolii Săi să biruiască moartea, dăruind viață. Pentru aceasta, să-I strigăm: Doamne, slavă Ție!

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Sfântă Stăpână, Maica Dumnezeului nostru, ceea ce ai născut în chip negrăit pe Făcătorul tuturor, roagă-te cu Sfinții Apostoli bunătății Lui, ca să ne izbăvească de patimi și să ne dea iertare de greșeli.

Psalmul 50

CANOA N E L E

Canonul Mineiului și Tricântarea, alcătuire a lui Iosif. Se citește Cântarea a patra din Psaltire.

Cântarea a 4-a, glasul al 5-lea:

Irmos: Dumnezeiasca Ta rânduială...

Luminați cu razele mângâierii voastre pe cei închiși în temnița păcatelor, care vă laudă cu dreaptă credință pe voi, purtătorilor de lumină Apostoli.

Însoțind dragostea cu milostivirea, să ne sârguim, credincioșilor, a le trimite la Hristos spre rugăciune, ca să ne învieze pe noi din mormântul patimilor celor ascunse.

Să nu părtinim dragostea cea trupească, cei ce suntem morți cu sufletul, ca să ne facem iubiți Mântuitorului și să ne izbăvească de înfricoșătoarea osândă a iadului.

Spus-ai mai înainte adormirea lui Lazăr, pe care peste puțin înviindu-l, vei lua laudă de la prunci, care vor purta ramuri, semnele Pătimirii Tale, Mântuitorule.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Din tine a izvorât apa cea dumnezeiască a nemuririi și a vieții, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești cu totul fără prihană; din care cei ce gustă, Preacurată, se vor izbăvi de setea cea aducătoare de moarte.

A doua Tricântare, alcătuire a lui Teodor, glasul al 6-lea:

Irmos: Auzit-am, Doamne, auzul Tău...

Se îngroapă Lazăr și plâng
Sacum și se tânguiesc la mormânt cele ce sunt cu Marta, dorind ca să vii Tu, Dătătorule de viață.

Moartea începe a se îngrozi, Hristoase, simțind venirea Ta la ea; căci, ca Cel ce ești viață, ai arătat-o deșartă în toate marginile lumii.

Slavă..., a Treimii:

Unime singură întru Tine nezidită, Fire fără început, Ceea ce ești lăudată în Treimea Fețelor, mântuiește-ne pe noi, care ne închinăm cu credință stăpânirii Tale.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Fiul cel fără de ani din Tatăl sub ani L-ai născut, neștiind de bărbat, Născătoare de Dumnezeu. Minune străină!, că ai rămas Fecioară, după ce L-ai hrănit cu lapte.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Adunați-vă, veniți cei din pustii și cei din peșteri, se întâmpinăm cu cântări pe Cel ce vine pe mânz, pe Domnul slavei.

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, auzul Tău și «m-am temut; înțeles-am lucrurile «Tale și m-am uimit. Slavă puterii «Tale, Doamne».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Pe Tine, Făcătorul a toate...

Rugați pe Cel Preaîndurat, ca să ridice piatra cea grea de pe inima mea, cei ce v-ați arătat pietre ale Pietrei celei din capul unghiului, propovăduitori de Dumnezeu, Apostoli ai Domnului.

Zis-ai mai înainte către prietenii Tăi: Să mergem, că iată a adormit prietenul Meu, Lazăr; și, ridicându-l, voi face să piară în veci răutatea morții, cea roditoare de nimicire.

Făcându-ne blânzi cu sufletul și smeriți cu mintea prin har, să primim pe Stăpânul cel blând al tuturor, Care vine să sfărâme trufia vicleanului.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Ușă luminată a luminii te-a văzut prorocul pe tine, ceea ce ești cu totul fără prihană. Că ai născut în chip de negrit pe Dătătorul de lumină, Cel ce S-a asemănat nouă. Pe Care Îl preaînălțăm întru toți vecii.

A doua Tricântare

Irmos: Cuvioșii Tăi tineri...

Maria și Marta se tânguiesc
Macum, văzând pe Lazăr zăcând în mormânt, și cu durere

strigă: De ar fi fost Hristos aici, n-ar fi murit fratele nostru!

Iadul să-și aștepte pierzarea, că vine Viața să învie pe Lazăr, care strigă: Binecuvântați, lăudați și preaînălțați pe Domnul întru toți vecii!

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Celui fără început și cu nașterea și cu purcederea, mă închin Tatălui, Celui ce a născut, Îl slăvesc pe Fiul, Cel ce S-a născut, laud pe Duhul Sfânt, Cel ce strălucește împreună cu Tatăl și cu Fiul.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nu înceta, Fecioară, rugându-te pururea Celui pe Care L-ai născut în chip de negrăit, ca unui iubitor de oameni, să mântuiască din primejdii pe cei ce aleargă la tine.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Să pregătim virtuțile ca niște ramuri și ca niște stâlpi, spre întâmpinarea Împăratului, și să strigăm credincioșilor: Binecuvântați-L, lăudați-L și-L preaînălțați întru toți vecii!

Irmosul:

Să lăudăm, să binecuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Cuvioșii Tăi tineri în cuptor, «Heruvimilor au urmat, cântarea «întreit sfântă, strigând: Binecuvântați, lăudați și preaînălțați «pe Domnul întru toți vecii!».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Isaie, dănuiește...

Scapă-mă, Stăpâne Hristoase, Sde prietenia vicleanului, Cel ce ai arătat prieteni ai Tăi pe înțelepții Apostoli; cu care împreună mergând, ai înviat pe prietenul Tău cel credincios, pe Lazăr, Mântuitorule, cel ce Te laudă cu mulțumire.

Doamne, întru împlinirea postului, umple de bucurie inimile noastre și mintea, Milostive, pentru rugăciunile Apostolilor Tăi, celor ce Te-au iubit curat pe Tine, Mântuitorul sufletelor noastre.

Rău mirosind din pricina rănilor răutății, locuiesc în mormântul lenevirii, Hristoase; de aceea strig Ție: Ridică-mă, mântuiește-mă, ca și eu să Te întâmpin cu ramuri de virtuți, strigând: Osana lui Dumnezeu!

A Născătoarei de Dumnezeu:

În două voințe și două firi ai născut nouă, Fecioară, pe Fiul cel Unul-Născut al Tatălui, Cel ce S-a făcut Om, ca să ne arate, Preacurată, părtași firii celei dumnezeiești, Cel ce este Dumnezeu Preaînalt.

A doua Tricântare

Irmos: Nașterea din zămislire...

Lazăr a fost astăzi de două Lzile în mormânt și au vărsat lacrimi peste dânsul Maria și Marta, ca niște surori bune, iar Hristos a venit la el cu dumnezeieștii Apostoli, să arate minune prea mare.

Moarte cu totul pierzătoare, aşteaptă-ţi pierderea! Portarii tăi să păzească încuietorile! Pentru că Hristos numai prin cuvânt va sfărâma porţile tale, înviind pe Lazăr. Bea întâi aceasta, iadule!, strigă prorocul împreună cu noi.

Slavă..., a Treimii:

Unule, Născătorule al Unuia, Părinte al Fiului celui Unul-Născut şi Unule, Fiule al Unuia, Lumină şi strălucirea Luminii; şi Unule, Duhule Sfinte, numai al Unui Dumnezeu, Care eşti cu adevărat Domn al Domnului; o, Treime, Unime Sfântă, mântuieşte-mă pe mine, cel ce grăiesc de Dumnezeirea Ta.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Minunea naşterii tale mă uimeşte, ceea ce eşti cu totul fără prihană. Cum ai zămislit fără sămânţă pe Cel necuprins? Spune cum ai rămas Fecioară, născând ca o maică? Acest lucru ce este mai presus de fire, cu credinţa primindu-l, închină-te Celui ce S-a născut; căci câte voieşte le şi poate.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Domnul vine să şadă pe mînz, precum s-a scris. Popoare, pregătiţi-vă să primiţi cu frică pe Împăratul tuturor, cu stălpări, ca pe un biruitor al morţii şi al iadului, Care a înviat pe Lazăr.

Irmos:

Naşterea din zămislirea cea fără «de sămânţă este netâlcuită, rodul «Maicii celei fără de bărbat este «nesticat; că naşterea lui Dum-

«nezeu înnoieşte firile. Pentru «aceasta, pe tine toate neamurile, «ca pe o Maică mireasă a lui Dum- «nezeu, cu dreaptă credinţă te «mărim».

Luminânda glasului de rînd, de trei ori.

LA STIH O A V N Ă

Stihira zilei, glasul al 5-lea:

Veniţi toţi, fraţilor, mai înainte de sfârşit, cu inimă curată să ne apropiem către milostivul Dumnezeu; lepădând grijile lumeşti, să purtăm grijă de suflete; urînd plăcerile bucatelor prin înfrânare, să ne îngrijim de milostenie; că prin ea, precum scrie, ospătat-au unii pe Îngeri, necunoscându-I. Să hrănim, prin săraci, pe Cel ce ne-a hrănit pe noi cu trupul Său. Să ne îmbrăcăm pe noi înşine întru Cel ce Se îmbracă cu lumina ca şi cu un veşmânt; ca prin rugăciunile Preacuratei Născătoare de Dumnezeu şi Maicii Fecioare, dobîndind iertare de păcate, să strigăm către Dânsul cu umilinţă: Doamne, fereşte-ne pe noi de hotărârea pentru cei de-a stînga şi ne învredniceşte de starea celor de-a dreapta Ta, ca un îndurat şi iubitor de oameni (de două ori)!

A Mucenicilor:

Fiind sfinţii în chinuri, se veseleau strigînd: Învoiala cu Stăpînul ne este nouă aceasta! Că, în locul acestor răni trupeşti de acum, îmbrăcăminte luminată va înflori nouă la înviere; în loc de ocară,

cununi; în loc de temniță, raiul; și în loc de osândirea cu făcătorii de rele, petrecerea cu îngerii. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântuiește sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: Ceea ce ești cu dar dăruită...

Ceea ce ești aleasă mai înainte din toate neamurile, ascultă glasul nostru și dăruiește cererile sufletelor noastre; izbăvește-ne de patimi și de dureri, pentru rugăciunile Apostolilor; că toate le poți, ca o Maică a lui Dumnezeu.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul 1:

Nu uita, Doamne, glasul robilor Tăi; adu-Ți aminte că totdeauna ne-am pus nădejdea în Tine, Cel ce toate le poți, și Te rugăm ajută-ne nouă.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Aceasta este poarta Domnului; dreptii vor intra prin ea (Ps. 117, 20).

Stih: Lăudați pe Domnul că este bun, că în veac este mila Lui (Ps. 117, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(LXV, 8–16)

Așa zice Domnul: «Ca atunci când găsești must într-un strugure și zici: „Nu-l rupe, că în acesta se află o binecuvântare”, tot astfel voi

face și cu slujitorii Mei; Mă voi feri să stric tot! Și voi face să răsară din Iacov o odraslă și din Iuda un moștenitor peste munții Mei; și cei aleși ai Mei îi vor stăpâni și slujitorii Mei vor locui acolo iar Șaronul va ajunge pășune pentru turme și Acorul, imaș pentru vite, pentru poporul Meu care M-a căutat pe Mine. Și voi, cei ce ați părăsit pe Domnul, care ați uitat de muntele Meu cel sfânt, care întindeți masă pentru zeul Gad și umpleți o cupă pentru Meni; pe toți vă voi da în ascuțișul săbiei și junghierii vă veți pleca, pentru că am strigat către voi și nu Mi-ați răspuns, am grăit și nu M-ați auzit, ci ați făcut cele rele în ochii Mei și ceea ce nu am binevoit ați ales». Pentru aceasta, așa zice Domnul Dumnezeu: «Iată, slugile Mele vor mânca și vouă vă va fi foame, vor bea și voi veți fi însetați, se vor bucura, iar voi veți fi înfrunțați! Iată, slugile Mele vor sălta de veselie, iar voi veți striga de întristarea inimii voastre și din cauza frângerii sufletului vostru!». Și veți lăsa numele vostru aleșilor Mei spre blestem: «Domnul Dumnezeu te va omorî...!». Dar slujitorii Mei vor fi numiți cu alt nume. Cine se va binecuvânta pe pământ, se va binecuvânta de Dumnezeul adevărului.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Pe calea poruncilor Tale am alergat, când ai lărgit inima mea (Ps. 118, 32).

Stih: Lege pune mie, Doamne, calea îndreptărilor Tale și o voi păzi pururea (Ps. 118, 33).

V I N E R I

în săptămâna Floriilor

LA VECERNIE, JOI SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 6 și se cântă întâi stihirile Triodului, alcătuire a lui Iosif, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce de sus ești chemat...

Doi preasfințiți Apostoli, care Te știau pe Tine, Hristoase, că ești Unul din Treime, au fost trimiși acum de Tine să aducă mânzul, fiul asinei, precum scrie; pe care, smerindu-Te, ai șezut, îndurate, ca să gătești cu voia Ta șederea într-o înălțime, tuturor celor ce Te iubesc pe Tine și ca să faci cuvântători, Cuvinte, pe cei ce erau supuși patimilor celor necugetate, prin vătămarea minții, strigându-Ți Ție: Osana!

Primește, Sioane, pe Împăratul, că iată vine acum la tine blând, înviind pe Lazăr și stricând împărăția morții cea amară. Mulțimea cea de Dumnezeu aleasă a sfinților sihaștri, împreună cu poporul, adunați-vă să întâmpinați cu stâlări pe Hristos, strigând: Binecuvântat ești Cel ce vii să mântuiești neamul omenesc, prin patima Crucii, și să dai tuturor nepătimire pentru bunătatea Ta!

Altă stihiră, alcătuire a lui Teodor, glasul al 8-lea:

Podobie: În raiul cel din Eden...

Cel ce Te porți în chip înfricoșător pe Serafimii cei de sus,

Hristoase, ca un Dumnezeu și Făcător al tuturor, Însuți Te grăbești pe pământ să șezi pe mânz, Cel ce ești după omenire ca și noi. Betania se veselește, primindu-Te pe Tine, Mântuitorule; Ierusalimul se bucură, așteptându-Te să Te primească. Moartea a pierit, simțind că era să iasă Lazăr din morți; și noi, cu stâlări, făcând întâmpinare cu bucurie, lăudăm puterea bunătății Tale, Doamne.

Și trei stihiri din Minei: Slavă... Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Către Domnul am strigat, când m-am necăjit, și m-a auzit (Ps. 119, 1).

Stih: Doamne, scapă sufletul meu de buzele nedrepte și de limba vicleană (Ps. 119, 2).

De la Facere, citire:

(XLVI, 1-7)

Ridicându-se deci, Israel cu toate câte avea, a mers la Beer-Șeba și a adus jertfă Dumnezeului tatălui său Isaac. Atunci a zis Dumnezeu către Israel noaptea în vis: «Iacove, Iacove!». Iar el a răspuns: «Iată-mă!». Și Dumnezeu a zis: «Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău, nu te teme a te duce în Egipt, căci acolo am să te fac neam mare. Am să merg cu tine în Egipt Eu însumi și tot Eu am să te scot de acolo, iar Iosif îți va închide ochii cu mâna sa». După aceasta s-a ridicat Iacov de la Beer-Șeba, iar fiii lui Israel au luat pe Iacov, tatăl lor, și pe copiii lor și pe femeile lor în carele pe care le trimisese Iosif ca să-l aducă. Luând,

deci, Iacov averile sale și toate vietele ce agonisise în pământul Canaan, a mers în Egipt împreună cu tot neamul lui. Și a adus el împreună cu sine în Egipt pe fiii și nepoții săi, pe fiicele și nepoatele sale și tot neamul său.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Domnul te va păzi pe tine de tot răul; păzi-va sufletul tău (Ps. 120, 7).

Stih: Ridicat-am ochii mei la munți, de unde va veni ajutorul meu (Ps. 120, 1).

De la Pilde, citire:

(XXIII, 15–XXIV, 5)

Fiul meu, dacă inima ta e plină de înțelepciune și inima mea se va bucura. Rărunchii mei vor tresălta de bucurie, când buzele tale vor grăi ceea ce este drept. Să nu râvnească inima ta la cei păcătoși, ci pururea să rămână la frica de Domnul, căci dacă o vei păzi pe ea, mai ai și tu un viitor și nădejdea ta nu se va pierde. Ascultă, fiul meu, și te înțelepțește și îndreaptă inima ta pe calea cea dreaptă. Nu fi printre cei ce se îmbată de vin și printre cei ce se desfrânează cu trupul lor, căci bețivul și desfrânatul sărăcesc, iar dormitul mereu te face să porți zdrențe. Ascultă pe tatăl tău care te-a născut și nu disprețui pe mama ta când ea a ajuns bătrână. Adună adevăr și nu-l vinde, înțelepciune și învățătură și bună chibzuială. Tatăl celui drept tresaltă de bucurie și cel ce a dat naștere unui înțelept se bucură de el. Să se bucure tatăl și mama ta și să salte de veselie ceea ce te-a născut! Dă-mi, fiule, mie inima ta și ochii tăi să simtă plăcere pentru căile

mele, căci femeia desfrânată este o groapă adâncă și cea străină un puț îngust. Pentru aceasta ea stă ca un hoț la pândă și sporește printre oameni numărul celor însetați de ea. Pentru cine sunt suspinele, pentru cine plânsetele, pentru cine gâlceville, pentru cine murdăriile, pentru cine rănila fără pricină, pentru cine ochii întristați? Pentru cei ce zăbovesc pe lângă vin, pentru cei ce vin să guste băuturi cu mirodenii. Nu te uita la vin cum e el de roșu, cum scânteiază în cupă și cum alunecă pe gât, căci la urmă el ca un șarpe mușcă și ca o viperă împrășcă venin. Dacă ochii tăi vor privi la femei străine și gura ta va grăi lucruri meșteșugite, vei fi ca unul care stă culcat în mijlocul mării, ca unul care a adormit pe vârful unui catarg. «M-au lovit... Nu m-a durut! M-au bătut... Nu știu nimic! Când mă voi deștepta din somn voi cere iarăși vin!». Nu râvni la oamenii răi și nu pofti să fii în tovărășia lor, căci inima lor pune la cale lucruri silnice și buzele lor grăiesc cele nelegiuite. Prin înțelepciune se ridică o casă și prin bună chibzuială se întărește, prin știință se umplu cămările ei de tot felul de avuție scumpă și plăcută. Mai puternic este un înțelept decât un voinic și cel priceput decât unul plin de putere.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul al 8-lea:

Ferește-mă, Hristoase Dumnezeule, de asemănarea cu bogatul cel nemilostiv și de gândul lui cel avar, Cel ce prin Crucea Ta ai făcut curățire păcatelor noastre; fă-mă

râvnitor răbdării celei mulțumitoare a lui Lazăr cel sărac; și să nu mă înstrăinezi de sânurile patriarhului Avraam, pentru mila Ta (de două ori).

A Mucenicilor:

Mucenici ai Domnului, sfințiți tot locul și toată boala tămăduiți; și acum rugați-vă, să se izbăvească sufletele noastre din cursele vrăjmașului, rugămu-vă.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Podobie: O, preaslăvită minune...

O, uimitoare minune! O, ce taină nouă! O, înfricoșătoare vedere! Zis-a Fecioara dacă Te-a văzut răstignit pe Cruce, în mijlocul a doi tâlhari, pe Tine, pe Care fără durere în chip minunat Te-a născut; și a plâns, zicând: Vai mie, preaiubite Fiule! Cum Te-a pironit pe Cruce mulțimea cea cumplită și nemulțumitoare!

VINERI LA UTRENIE

Cântările Treimice ale glasului de rând.

După Catisma întâi, se zice Sedelnele Crucii și a Născătoarei de Dumnezeu, din Octoih.

După a doua Catismă, se cântă această Sedealnă, alcătuire a lui Iosif, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Doi ucenici sunt trimiși să aducă mânzul, precum s-a scris, pe care încălecând Hristos, va veni frumos să ia de la prunci dumnezeiască laudă. Deci, să alergăm cu osârdie să-L întâmpinăm și noi, aducându-I stâlپări de virtuți.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară cu totul fără prihană, Maica lui Hristos Dumnezeu, sabie a trecut prin sufletul tău cel întru tot sfânt, când ai văzut răstignit de bunăvoie pe Fiul și Dumnezeul tău. Pe Care nu înceta rugându-L, binecuvântată, să ne dăruiască iertare de greșeli în vremea postului.

După a treia Catismă, se cântă această Sedealnă, alcătuire a lui Teodor, glasul al 8-lea:

Podobie: Înviat-ai din morți...

Doi ucenici sunt trimiși astăzi să aducă mânzul la Stăpânul tuturor; că vine să încalece pe el, Cel purtat de mulțimile Serafimilor; începe a se îngrozi moartea, stăpâna lumii, atotmăncătoare, prin Lazăr fiind prădată mai întâi de către neamul omenesc.

Slavă..., tot aceasta.

Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Stând de față Preacurata la patima Fiului său, plângând cu amar, s-a tânguit cu jale: Cum Te-au pus fiii iudeilor înaintea judecății lui Pilat, pe Tine, Cel ce ești slăvit fără tăcere cu cântări îngerești? Vai mie, Fiule! Laud, Cuvinte, milostivirea Ta cea multă și nespusă.

Psalmul 50.

CANOA NELE

Canonul Mineiului și Tricântarea, alcătuire a lui Iosif. Se citește Cântarea a cincea din Psaltire.

Cântarea a 5-a, glasul al 4-lea:

Irmos: Strălucește-mi, Doamne, lumina...

Adormind Tu, Doamne, pe Cruce, ai schimbat, Stăpâne, moartea în somn; că ai zis: Lazăr, prietenul meu, a adormit, dar voi merge acum să-l trezesc pe el.

Plinind propovăduirile cele spuse ale prorocilor, ai venit, Hristoase îndurate, la cetatea cea ucigătoare de proroci, ca să fii ucis de bunăvoie, mântuindu-mă pe mine, cel ucis prin stricăciune.

Cei ce ați supus minții trupul cel anevoie de înfrânat, prin post și prin rugăciune, sihaștri și mulțimea credincioșilor, întâmpinați pe Hristos, Cel ce vine călare pe mânz să pătimească.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Cu picăturile milei tale adapă, Preacurată, inima mea cea topită de văpaia păcatului și aprinde sfeșnicul cel stins al sufletului meu, ceea ce ești ușa luminii.

A doua Tricântare, alcătuire a lui Teodor, glasul al 8-lea:

Irmos: Întunericul sufletului meu...

Când ai vrut să mergi, Hristoase, la Betania, ai trimis pe doi din ucenicii Tăi să-Ți aducă un mânz, pe care nimeni din oameni să nu fi încălecat; căci nimeni afară de Tine, Mântuitorule, n-a supus neamurile cele necuvântătoare.

Adunatu-s-au astăzi mulțime de iudei din Ierusalim în Betania și s-au întristat împreună cu surorile lui Lazăr; iar a doua zi, cunoscând că s-a ridicat din mormânt, au pornit spre uciderea lui Hristos.

Slavă..., a Treimii:

Treime Preasfântă, Părinte și Fiule și Duhule cel atotlucrător, fericită Dumnezeire, Ființă fără început, lumina cea întreit-strălucitoare, Stăpânie atotvăzătoare, păzește pe robii Tăi.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzându-Te, Hristoase, Maica Ta pironit pe Cruce cu piroane, și sânge și apă curgând din coasta Ta cea de viață aducătoare, s-a rănit cu milostivire ca o Maică, știindu-Te pe Tine Fiu al său.

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Iată S-a gătit Hristos să meargă la Ierusalim. Adunați-vă toți sihaștrii cei de prin munți și din pustietăți, să-L întâmpinați cu bucurie, împreună cu toată făptura cea de sub cer.

Irmosul:

Întunericul sufletului meu risi-
«pește-l, Dătătorule de lumină,
«Hristoase Dumnezeule, Cel ce ai
«izgonit întunericul cel mai dinain-
«te al adâncului, și-mi dăruiește
«lumina poruncilor Tale, Cuvinte;
«ca, dis-de-diminează, să Te slăvesc
«pe Tine».

Cântarea a 8-a:

Irmos: Pământul și toate cele...

Având, femeilor, dragoste pentru înviere și viață, pentru ce vă tânguți cu amar? Că vine Hristos Făcătorul de bine al tuturor și va învia pe prietenul Său cel adevărat, vestind mai înainte învierea tuturor.

Locașuri ale sihaștrilor, adunați-vă ca niște miei cuvântători, să întâmpinați pe păstorul cel mare, Hristos, purtând ramuri; că vine Domnul, vrând a fi înjunghiat ca un miel, ca să înlăture tirania lupului.

Venind Tu către Betfaghe vrăjmașul iad a simțit sunetul picioarelor Tale, și s-a atins de picioarele lui Lazăr zicându-i: De va vrea să te cheme pe tine Viața, să nu zăbovești, ci să ieși curând, că am cunoscut nimicirea mea peste puțin.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Sfințitele glasuri ale prorocilor, pe tine, Fecioară, mai înainte te-au vestit prin asemănări, ușă și munte, cort sfânt și nor al luminii, din care a răsărit soarele celor ce ședeau în întuneric și în umbră, Însuși Dătătorul de lumină.

Altă Tricântare

Irmos: Îngerii și cerurile...

Fiind trimiși cei doi ucenici, au adus asin Celui ce șade pe nori; pe Care toate fapăturile Îl laudă și-L preainalță întru toți vecii.

Lângă uși este Hristos, nu te mai întrista, Betanie; că va schimba jalea ta în bucurie, înviind din mormânt pe Lazăr cel crescut întru tine, care Îl laudă întru toți vecii.

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Un Dumnezeu este Treimea, Tatăl neschimbându-se în fiu și Fiul neschimbându-Se în purcedere, ci deosebiți fiind amândoi, și

pe Cei trei Îi slăvesc în veci, ca pe un Dumnezeu și ca pe o Lumină.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Numai tu ai născut nestricată, numai tu ai alăptat prunc fără dureri; tu una ai născut pe Făcătorul și Stăpânul tău; cu toate că ești și Maică și slujitoare, pe tine, Fecioară, te laudăm în veci.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Cu stâlپări de virtuți și cu ramuri să ne gătim toți, să primim cu simțire pe Hristos în două firi, purtat fiind pe mână. Pe Care Îl preainălțăm întru toți vecii.

Irmosul:

Să laudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Îngerii și cerurile, pe Cel ce este «purtat pe scaunul slavei, și ca un «Dumnezeu este laudat neîncetat, «binecuvântați-L, laudați-L și-L «preainălțați întru toți vecii».

Cântarea a 9-a:

Irmos: Că mi-a făcut mie mărire...

Mai înainte ai zis, Iisuse: Iată ne suim în cetatea cea sfântă, și voi fi dat în mâinile ucigașilor cu adevărat, ca să Mă omoare trupește pe Cruce.

Vrând, Cuvinte, să răpești din moarte pe prietenul Tău, Te sârguiești a fi omorât pentru noi după trup, făcând pe oamenii cei credincioși nemuritori, Unule, Cel ce ești fără de moarte.

Să aducem stâlپările înțelepciunii lui Hristos, Celui ce S-a smerit

pe mânz cu trupul, și să-I zicem:
Bine ești cuvântat, Mântuitorule,
Cel ce ai venit spre patimă!

A Născătoarei de Dumnezeu:

Înfricoșătoare este nașterea ta,
Născătoare de Dumnezeu, Maica
lui Hristos; pentru aceasta te
fericim cu credință și te lăudăm cu
cinste, neamurile neamurilor în
veci. Amin.

Altă Tricântare

Irmos: Nașterea pururea-Fecioarei...

Acum trimițând Hristos pe
Aucenici a zis: Dezlegând
mânzul, să-l aduceți la Mine să
încalec, ca să dezleg pe păgâni din
necunoștință, și să-i supun Tatălui,
ca un Fiu.

Vine Domnul, deschide-ți por-
țile tale, Betanie! Primește cu cre-
dință pe Stăpânul, că vine să scoale
din mormânt pe Lazăr, ca un atot-
puternic.

Slavă..., a Treimii:

Întreita lumină a stăpânirii
Tale, Doamne, cu strălucirile cele
luminătoare de taine luminând
mintea noastră, ne întoarce de la
înșelăciunea cea de multe feluri, la
împărtășirea unitoare a îndum-
nezeirii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, palatul Împăratului
tuturor, Născătoare de Dumnezeu,
Fecioară, prin care s-a deschis
Împărăția cerurilor celor de pe pă-
mânt, și locuirea cea împreună cu
îngerii.

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Veniți cei din pustii și din munți
și din peșteri, adunați-vă, ținând
stâlپări împreună cu noi, să în-
tâmpinăm pe Împăratul și Stă-
pânul; că vine să mântuiască sufle-
tele noastre.

Irmosul:

Nașterea pururea-Fecioarei, ce
«s-a arătat mai înainte primitoru-
«lui de lege în munte, prin foc și
«prin rug, spre mântuirea noastră
«a credincioșilor, cu cântări neîn-
«cetate o mărim».

Luminânda glasului de rând, de trei ori.

LA STIHOAVNĂ

Stihira zilei, glasul 1, alcătuire a lui Leon
împăratul.

Disprețuind, suflete al meu,
dumnezeieștile învățături, lesne
te-ai încurcat în uneltirile vrăjma-
șului; dându-te de voia ta strică-
ciunii și amețit de păcatul cel mult,
ai întinat veșmântul cel țesut de
Dumnezeu, și l-ai făcut nepregătit
pentru nunta cea împărătească.
Dar ca să nu fii tras cu păcatul, și
să nu ți se ceară socoteală că ai in-
trat, fiind ascuns sub îmbrăcămin-
tea poftelor, și ca să nu fii lepădat
afară din camera cea de nuntă,
strigă Mântuitorului: Ochiule cel
înfricoșător, Cel ce ai luat ceea ce
sunt eu, și ceea ce ai fost nu ai lăsat
și mai înainte de Cruce ai purtat
haină de batjocură pentru mine,
rupe sacul meu și mă îmbracă cu
veselie, izbăvește-mă de întunericul
cel mai din afară și de plânsul cel
veșnic, și mă miluiește (de două ori).

A Mucenicilor:

Veniți, popoare, să cinstim pe mucenicii lui Hristos, cu laude și cu cântări duhovnicești, pe luminătorii lumii și vestitorii credinței, izvorul cel pururea curgător, din care izvorăsc tămăduirile credincioșilor. Cu rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule nostru, dăruiește lumii Tale pace și sufletelor noastre mare milă.

Slavă... glasul al 8-lea, însuși glasul:

Săvârșind aceste patruzeci de zile de suflet folositoare, cerem să vedem și Sfântă Săptămâna Patimii Tale, Iubitorule de oameni, ca să preaslăvim în ea măririle Tale și nespusă rânduiala Ta cea pentru noi, cu un cuget cântând: Doamne, slavă Ție.

Și acum..., tot aceasta.

Și cealaltă rânduială, după obicei.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 3-lea:

Nesuferită este mânia amenințării Tale, Doamne, cea asupra păcătoșilor. Și nu suntem vrednici a privi și a cere de la Tine milă. Dar să nu ne pierzi cu mânia Ta, nici cu iuțimea Ta pe noi, pe care ne-ai zidit din pământ cu mâna Ta.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Veseliu-m-am de cei ce mi-au zis mie: «În casa Domnului vom merge» (Ps. 121, 1).

Stih: Pentru casa Domnului Dumnezeuului nostru, am dorit cele bune Ție (Ps. 121, 9).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(LXVI, 10-24)

Bucură-te, Ierusalime, și voi, cei care îl iubiți, săltați de veselie. Fiți în culmea veseliei, voi cei care îl plângeați! Astfel ca voi să fiți alăptați și să vă săturați la pieptul mângâierilor sale, să sorbiți și să vă desfătați la sânul slavei sale! Acestea zice Domnul: «Vârșă-voi pacea peste el ca un râu și slava popoarelor ca un șuvoi ieșit din albia lui. Pruncii lui vor fi purtați în brațe și dezmiertați pe genunchi. După cum mama își mângâie pe fiul ei și Eu vă voi mângâia pe voi și voi veți fi mângâiați în Ierusalim. Când veți vedea, inima voastră va tresări de bucurie și oasele voastre vor odrăsli ca iarba. Și mâna Domnului se va arăta slujitorilor Săi, iar urgia peste vrăjmașii Săi. Căci Domnul vine în văpaie și carele Lui sunt ca o vijelie, ca să dezlănțuie cu fierbințeală mânia Lui și certarea Lui cu vâpăi de foc. Domnul va judeca cu foc și cu sabie pe tot omul și mulți vor fi cei ce vor cădea de bătaia Domnului! Faptele și gândurile celor ce se sfințesc și se curățesc pentru închinăciunile din grădini, într-un loc ascuns în mijlocul unei adunări de ucenici, ale celor care mănâncă din carnea de porc, mâncăruri scârnavă și șoareci, vor fi zădărnice, zice Domnul. Dar Eu vin ca să

strâng la un loc popoarele și toate limbile. Ele vor veni și vor vedea slava Mea, și le voi da un semn. Și pe cei scăpați cu viață îi voi trimite către popoarele din Tarșiș, Put, Lud, Mesec, Roș, Tubal, Iavan, către ținuturile cele mai depărtate care n-au auzit despre Mine și nu au văzut slava Mea. Și la aceste neamuri vor vesti slava Mea. Și din toate neamurile vor aduce pe frații voștri prinos Domnului: pe cai, în căruțe, pe paturi, pe catări și pe cămile, până la muntele cel Sfânt al Meu, la Ierusalim, zice Domnul, precum fiii lui Israel aduc prinoase în vase curate pentru templul Domnului. Și din ei voi lua preoți și leviți, zice Domnul. Într-adevăr, precum cerul cel nou și pământul cel nou pe care le voi face, zice Domnul, vor rămâne înaintea Mea, așa va dăinui totdeauna seminția voastră și numele vostru. Și din lună nouă în lună nouă și din zi de odihnă în zi de odihnă vor veni toți și se vor închina înaintea Mea, zice Domnul. Și când vor ieși, vor vedea trupurile moarte ale celor care s-au răzvrătit împotriva Mea, căci viermele lor nu va muri și focul lor nu se va stinge. Și ei vor fi vedere înfricoșătoare pentru tot trupul.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Miluieste-ne pe noi, Doamne, miluieste-ne pe noi, că mult ne-am săturat de defăimare (Ps. 122, 3).

Stih: Către Tine, Cel ce locuiești în ceruri, am ridicat ochii mei (Ps. 122, 1).

S Â M B Ă T Ă

în săptămâna Floriilor

LA VECERNIE, VINERI SEARA

După obișnuita Catismă, la Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri, cântând: Idiomela zilei, de două ori, glasul al 8-lea:

Săvârșind aceste patruzeci de zile cele de suflet folositoare, cerem să vedem și Sfântă Săptămâna Patimii Tale, Iubitorule de oameni, ca să preaslăvim în ea măririle Tale, și nespusă rânduiala Ta cea pentru noi, cu un cuget cântând: Doamne, slavă Ție (de două ori).

A Mucenicilor:

Mucenici ai Domnului, rugați pe Dumnezeu nostru și cereți pentru sufletele noastre mulțime de îndurări, și iertare greșelilor noastre celor multe, rugămu-vă.

Apoi se cântă cinci stihiri ale Sfântului Lazăr, alcătuire a împăratului Leon cel Înțelept, glasul al 6-lea, însuși glasul:

Doamne, vrând să vezi mormântul lui Lazăr, Cel ce aveai a Te sălășlui în mormânt de bunăvoie, ai întrebat: Unde l-ați pus pe el? Și aflând ceea ce nu era să nu știi, ai strigat pe cel ce-l iubeai: Lazăre, vino afară! Și a ascultat cel fără suflare pe Cel ce i-a dat suflare, pe Tine, Mântuitorul sufletelor noastre (de două ori).

Doamne, venit-ai la mormântul lui Lazăr cel mort de patru zile, și, vărsând lacrimi peste prietenul Tău, l-ai înviat, Spicule al vieții.

Pentru aceasta moartea a fost legată cu glasul Tău, iar giulgiurile lui s-au dezlegat cu mâinile. Atunci s-a umplut de bucurie mulțimea ucenicilor, și s-a săvârșit de către toți o cântare: Bine ești cuvântat, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi (de două ori).

Doamne, glasul Tău a stricat împărățiile iadului, și cuvântul puterii Tale a ridicat din mormânt pe cel mort de patru zile; și s-a făcut Lazăr început al mântuitoarei învieri celei de a doua. Toate sunt cu puțință Ție, Stăpâne, Împăratul tuturor; dăruiește robilor Tăi curățire și mare milă.

Doamne, vrând să încredințezi pe ucenicii Tăi de Învierea Ta cea din morți, ai venit la mormântul lui Lazăr, și strigându-l Tu, iadul s-a prădat și a slobozit pe mortul cel de patru zile, care a strigat Ție: Bine ești cuvântat, Doamne, slavă Ție.

Doamne, luând pe ucenicii Tăi, ai venit în Betania, să înviezi pe Lazăr; și, lăcrimând pentru dânsul după legea firii omenești, ca un Dumnezeu, l-ai ridicat, fiind mort de patru zile, și el a strigat Ție, Mântuitorule: Binecuvântate Doamne, slavă Ție.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Venind la mormântul lui Lazăr, Mântuitorul nostru, și, strigând pe mort, l-ai ridicat ca din somn; s-a scuturat stricăciunea cu Duhul ne-stricăciunii și a ieșit o dată cu cuvântul, legat cu înfășurăturile. Toate le poți, toate slujesc Ție, Iubitorule de oameni; toate sunt supuse Ție, Mântuitorul nostru, slavă Ție.

Și acum..., același glas, alcătuire a lui Andrei Tiflos (Orbul):

Săvârșind patruzeci de zile de suflet folositoare, să strigăm: Bucură-te cetate Betanie, patria lui Lazăr; bucurați-vă Marta și Maria, surorile lui, că mâine vine Hristos să învieze cu cuvântul pe fratele vostru cel mort; al Cărui glas, auzindu-l amarnicul și nesățiosul iad, cutremurându-se de frică și suspinând foarte tare, va slobozi pe Lazăr legat cu înfășurăturile. De a Cărui minune mirându-se mulțimea iudeilor va întâmpina pe Domnul cu ramuri și cu stâlpare, și se vor arăta lăudând pruncii pe Acesta, pe Care Îl pizmuiesc părinții: Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel.

Vohod: Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Ajutorul nostru este în numele Domnului, Cel ce a făcut cerul și pământul (Ps. 123, 8).

Stih: De n-ar fi fost Domnul cu noi, să spună Israel (Ps. 123, 1).

De la Facere, citire:

(XLIX, 33–L, 26)

Sfârșind Iacov poruncile sale, pe care le-a dat feciorilor săi, și întinzându-și picioarele sale în pat, și-a dat sfârșitul și s-a adăugat la poporul său. Atunci Iosif, căzând pe fața tatălui său, l-a plâns și l-a sărutat. Apoi a poruncit Iosif doctorilor, slujitori ai săi, să îmbălsămeze pe tatăl său, și doctorii au îmbălsămat pe Israel. După ce s-au împlinit patruzeci de zile, că atâtea

zile trebuie pentru îmbălsămare, l-au plâns egiptenii șaptezeci de zile. Iar dacă au trecut zilele plângerii lui, a zis Iosif curtenilor lui Faraon: «De am aflat bunăvoință în ochii voștri, ziceți lui Faraon așa: Tatăl meu m-a jurat și a zis: Iată, eu am să mor; tu însă să mă îngropi în mormântul meu, pe care mi l-am săpat eu în pământul Canaan. Și acum aș vrea să mă duc ca să îngrop pe tatăl meu și să mă întorc». Și i s-au spus lui Faraon cuvintele lui Iosif, iar Faraon a răspuns: «Du-te și îngroapă pe tatăl tău, cum te-a jurat el!». Deci, s-a dus Iosif să îngroape pe tatăl său și au mers împreună cu el toți slujitorii lui Faraon, bătrânii casei lui și toți bătrânii din țara Egiptului și toată casa lui Iosif și frații lui și toată casa tatălui său și neamul lui. Numai copiii lor și oile și vitele lor le-au lăsat în țara Goșen. Au plecat de asemenea cu el căruțe și călăreți, și s-a făcut tabăra mare foarte. Și ajungând ei la Aria lui Atad de lângă Iordan, au plâns acolo plângere mare și tare foarte și a jeli Iosif pe tatăl său șapte zile. Văzând cananeenii, locuitorii ținutului aceluia, plângerea de la Aria Atad, au zis: «Mare e plângerea aceasta la egipteni». De aceea s-a dat locului aceluia numele Abel-Mițraim, adică plângerea egiptenilor, care loc e dincolo de Iordan. Așa au făcut fiii lui Iacov cu Iacov, cum le poruncise el: l-au dus fiii lui în pământul Canaan și l-au îngropat în peștera din țarina Macpela, cea

de lângă Mamvri, pe care o cumpărase Avraam cu țarină cu tot de la Efron Heteul, ca moșie de îngropare. Apoi, Iosif, după îngroparea tatălui, s-a întors în Egipt și el, și frații lui și toți cei ce merseseră cu el la îngroparea tatălui său. Văzând însă frații lui Iosif că a murit tatăl lor, au zis: «Ce vom face dacă Iosif ne va urî și va vrea să se răzbune pentru răul ce i-am făcut?». Atunci au trimis ei la Iosif să i se spună: «Tatăl tău înainte de moarte te-a jurat și a zis: «Așa să spunei lui Iosif: iartă fraților tăi greșeala și păcatul lor și răul ce ți-au făcut. Iartă deci vina robilor Dumnezeului tatălui tău». Și a plâns Iosif când i s-au spus acestea. Apoi au venit și frații lui și, căzând înaintea lui, au zis: «Iată, noi suntem robii tăi». Iar Iosif le-a zis: «Nu vă temeți! Sunt eu oare în locul lui Dumnezeu? Iată, voi ați uneltit asupra mea rele, dar Dumnezeu le-a întors în bine, ca să facă cele ce sunt acum și să păstreze viața unui popor numeros. Deci nu vă temeți! Eu vă voi hrăni pe voi și pe copiii voștri». Și i-a mângâiat și le-a vorbit de la inimă. Apoi a locuit Iosif în Egipt, el și frații lui și toată casa tatălui său. Și a trăit Iosif o sută zece ani. Și a văzut Iosif pe urmașii lui Efraim până la al treilea neam. De asemenea și copiii lui Maehir, fiul lui Manase, s-au născut pe genunchii lui Iosif. În cele din urmă a zis Iosif către frații săi: «Iată, am să mor. Dar Dumnezeu vă va cerceta, vă va scoate din pământul acesta și vă va

duce în pământul pentru care Dumnezeu părinților noștri S-a jurat lui Avraam și lui Isaac și lui Iacov». La urmă a jurat Iosif pe fiii lui Israel, zicând: «Dumnezeu are să vă cerceteze, dar voi să scoateți oasele mele de aici». Și a murit Iosif de o sută zece ani. L-au îmbălsămat și l-au pus într-un sicriu, în pământul Egiptului.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Cei ce se încred în Domnul sunt ca muntele Sionului; nu se vor clătina în veac (Ps. 124, 1).

Stih: Că nu va lăsa Domnul toiagul păcătoșilor peste soarta dreptilor (Ps. 124, 3).

De la Pilde, citire:

(XXXI, 8 – 31)

Fiul meu, deschide gura ta pentru cuvântul lui Dumnezeu, și judecă toate în chip sănătos. Deschide gura ta, judecă drept, și fă dreptate celui sărac și năpăstuit. Cine poate găsi o femeie virtuoasă? Prețul ei întrece mărgeanul. Într-însa se încrede inima soțului ei, iar câștigul nu-i va lipsi nicio dată. Ea îi va face bine și nu rău în tot timpul vieții sale. Ea caută lână și cânepă și lucrează voioasă cu mâna sa. Ea se aseamănă cu corabia unui neguțător, care de departe aduce hrana ei. Ea se scoală dis-de-dimineată și împarte hrana în casa ei și dă porunci slujnicilor. Gândește să cumpere o țarină și o dobândește; din osteneala palmei sale sădește vie. Ea își încinge cu putere coapsele sale și își întărește brațele sale. Ea simte că bun e câștigul ei; sfeșnicul ei nu se stinge nici noaptea. Ea pune mâna

pe furcă și cu degetele sale apucă fusul. Ea întinde mâna spre cel sărman și brațul ei spre cel necăjit. N-are teamă de cei ai casei sale în vreme de iarnă, căci toți din casă sunt îmbrăcați în haine stacojii. Ea își face scoarțe; hainele ei sunt de vison și de porfiră. Cinstit este bărbatul ei la porțile cetății, când stă la sfat cu bătrânii țării. Ea face cămăși și le vinde, și brăie dă neguțătorilor. Tărie și farmec este haina ei și ea râde zilei de mâine. Gura și-o deschide cu înțelepciune și sfaturi pline de dragoste sunt pe limba ei. Ea veghează la propășirea casei sale și pâine, fără să lucreze, ea nu mănâncă. Feciorii săi vin și o fericesc, iar soțul ei o laudă: «Multe fete s-au dovedit harnice, dar tu le-ai întrecut pe toate!». Înșelător este farmecul și deșartă este frumusețea; femeia care se teme de Domnul trebuie lăudată! Să se bucure de rodul mâinilor sale, și la porțile cetății bărbatul ei să fie lăudat!

Și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite, după obicei.

Iar unde nu se face Liturghia Darurilor, la: Doamne strigat-am... punem Stihirile pe 6, glas 6: Doamne vrând să vezi mormântul lui Lazăr..., Slavă..., Și acum..., a Praznicului, glas 8: Săvârșind patruzeci de zile..., apoi Lumină lină..., fără Vohod. Prochimenele și Citirile zilei. La Stihavna punem Samoglasnica zilei pe glas 8: Săvârșind aceste patruzeci... (de două ori) și Mucenicina, Slavă..., Și acum..., glas 8: Venind la mormântul lui Lazăr... care este scrisă la: Doamne strigat-am..., apoi Acum slobozește..., Sfinte Dumnezeule... și după Tatăl nostru... punem Troparul Praznicului: Învierea cea de obște..., apoi Ectenia: Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule... și se fac trei metanii mari, cu Rugăciunea: Prea Sfântă Treime... Apoi Fie numele Domnului

binecuvântat... (de trei ori) cu trei metanii Slavă..., Și acum..., Psalmul 33, apoi Cuvine-se cu adevărat să te ferim... și Otpustul.

Se cuvine a ști:

De astăzi înainte nu se mai cântă nici Martirice, nici de ale Născătoarei de Dumnezeu din Octoih, până la Sâmbăta Sfântului Apostol Toma.

PAVECERNIȚA MARE

După Sfinte Dumnezeule..., cel dintâi se zice troparul Praznicului. După al doilea Sfinte Dumnezeule..., obișnuitele tropare: Miluiește-ne pe noi, Doamne...

CANONUL

Alcătuire a Sfântului Părintelui nostru Andrei Criteanul-Ierusalimiteanul.

Cântarea I, glasul 1:

Irmosul:

Cântare de biruință să cântăm
toți lui Dumnezeu, Celui ce a
«făcut minunate semne cu braț
«înalt, și a mântuit pe Israel, căci
«cu slavă S-a preaslăvit».

Slavă Ție, Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Înviind, Mântuitorul meu, pe
Lazăr, cel mort de patru zile, l-ai
scos din stricăciune cu braț înalt,
și Ți-ai arătat puterea Ta, ca un
atotputernic.

Strigând pe Lazăr din mor-
mânt, îndată l-ai înviat; dar iadul
jos cu amar s-a tânguit și, suspi-
nând, s-a cutremurat de puterea
Ta, Mântuitorule.

Lăcrimat-ai, Doamne, pentru
Lazăr, arătând întruparea icono-
miei Tale, și cum că din fire fiind
Dumnezeu, Te-ai făcut om după
fire ca și noi.

Lacrimile Martei și ale Mariei
le-ai potolit, Doamne, ridicând pe

Lazăr din morți, Mântuitorule, și
arătând pe mort însuflețit cu pute-
rea Ta.

După legea firii omenești ai
întrebat, Stăpâne, unde a fost pus
Lazăr? Arătând tuturor, Mântui-
torule, neschimbată economia Ta
cea față de noi.

Încuietorile iadului le-ai sfărâ-
mat atunci, strigând pe Lazăr; și
ai clătinat puterea vrăjmașului și
l-ai făcut de s-a cutremurat de
Tine, Unule, Mântuitorule, mai
înainte de răstignirea Ta.

Pe Lazăr pe care îl ținea iadul
legat, ca un Dumnezeu ai apucat
înainte, Stăpâne, de l-ai dezlegat
din legături; că toate se supun po-
runcii Tale, Atotputernice.

Slavă..., a Treimii:

Să lăudăm pe Tatăl și pe Fiul și
pe Duhul, pe Treimea cea nedes-
părțită întru Unimea ființei, și cu
îngerii împreună să O preaslăvim,
ca pe unul Dumnezeu, Cel nezidit.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Neschimbat ai născut pe Zidito-
rul firii, Maică Fecioară, de la Du-
hul Sfânt, făcându-Se ceea ce sun-
tem noi, cu bunăvoința Tatălui fără
de schimbare și fără amestecare.

Cântarea a 2-a:

Irmosul:

Ia aminte, cerule, și voi grăi, și
I voi lăuda pe Hristos, Mântui-
«torul lumii, pe Însuși Iubitorul de
«oameni».

Slavă Ție, Celui ce doar ai stri-
gat, și îndată ai înviat din mormânt
pe prietenul Lazăr, pe cel mort de
patru zile.

Auzit-a cel fără suflare glasul Tău și, însuflețindu-se, îndată s-a sculat din morți, slăvindu-Te pe Tine, Doamne.

Primind porunca glasului Tău, celui de viață aducător, a înviat din mormânt, Mântuitorul meu, Lazăr cel ce rău mirosea.

Lăcrimat-ai pentru prietenul Tău, Mântuitorule, încredințându-ne că Te-ai îmbrăcat cu firea noastră, și l-ai înviat.

Îngrozitu-s-a iadul, dacă a văzut pe cel legat cu înfășurăturile, întorcându-se îndată, prin glas, la viața aceasta de aici.

Slavă...

Spăimântatu-s-au mulțimile iudeilor, când ai înviat cu cuvântul Tău pe Lazăr, cel ce rău mirosea, strigându-l, Mântuitorule.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cutremuratu-s-au ascunzătorile iadului, când s-a însuflețit Lazăr jos, prin glasul Celui ce l-a înviat.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Piatra pe care nu au socotit-o ziditorii, aceasta s-a făcut în «capul unghiului. Aceasta este pia-tra pe care Hristos a întărit «Biserica Sa, pe care o a răscum-«părat dintre păgâni».

Minune străină și neînțeleasă, cum întreba Ziditorul tuturor, de ceva ce nu era să nu cunoască, ca și cum nu ar fi știut: Unde zace acela pe care îl plângeți? Unde este îngropat Lazăr? Pe care peste puțin vi-l voi scula, înviindu-l din morți.

Piatra pe care au prăvălit-o peste tine cei ce te-au îngropat,

aceasta poruncind Iisus să o ridice, îndată te-a înviat, strigând: Lazăre, scoală, vino la Mine, ca să se înfricoșeze iadul de glasul Tău.

Marta și Maria, Doamne, strigat-au cu tânguire: Iată, acela pe care îl iubeai miroase, fiind mort de patru zile; de ai fi fost atunci aici, nu ar fi murit Lazăr. Iar Tu, ca Cel ce ești nedespărțit pretutindenii, l-ai înviat îndată, strigându-l.

Vărsând lacrimi pentru prieten, după rânduială, ai arătat că trupul pe care l-ai luat de la noi s-a unit cu Tine Mântuitorule, după fire, iar nu după părere; și ca un Dumnezeu iubitor de oameni, strigându-l, îndată l-ai sculat.

Vai mie! striga iadul, acum cu adevărat sunt pierdut, zicea către moarte. Iată Nazarineanul a clătinat cele de jos și sfâșiind pântecul meu, a sculat pe mortul cel fără suflare, strigându-l.

Unde este nebunia iudeilor? Unde este necredința? Până când sunteți rătăciți? Până când sunteți înstrăinați? Vedeți pe cel mort că a ieșit prin glas, și nu credeți lui Hristos? Cu adevărat fii ai întunericului sunteți voi toți.

Slavă..., a Treimii:

Unul din Treime pe Tine Te știu, măcar că Te-ai întrupat; un Fiu întrupat slăvesc, Care ai odrăslit fără sămânță din Născătoarea de Dumnezeu, și un Fiu slăvim împreună cu Tatăl și cu Duhul.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Minunată și înfricoșătoare este vederea, pe care au văzut-o mai înainte nemincinoșii Proroci din

dumnezeiască rânduială, adică pe Fecioara Născătoarea de Dumnezeu, care fără stricăciune a născut pe Dumnezeu, și după naștere a rămas curată.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Ridicatu-s-a soarele și luna a stat întru a sa rânduială; «înălțatu-Te-ai pe lemn, îndelung-«Răbdătorule, și pe el ai întemeiat «Biserica Ta».

Lăcrimat-ai, Doamne, pentru Lazăr, arătând că ești om; înviat-ai, Stăpâne, pe cel mort și ai arătat pooarelor că ești Fiul lui Dumnezeu.

Cel fără suflare a auzit porunca Ta: Vino afară, Lazăre! Degrab s-a sculat cu înfășurăturile și a sărit, arătând, Bunule, puterea Ta.

Lacrimile Martei și ale Mariei le-ai potolit, Hristoase Dumnezeule, strigând pe Lazăr; și ca un În-suși puternic l-ai ridicat cu cuvântul, și el s-a închinat Ție.

Lăcrimând ca un om pentru Lazăr, l-ai ridicat ca un Dumnezeu; întrebai: Unde este îngropat mortul cel de patru zile?, adevărind, Bunule, înomenirea Ta.

Vrând să adeverezi, Bunule, semnele Patimii și ale Crucii Tale, rupând nesățiosul pântec al iadului, ai înviat, ca un Dumnezeu, pe mortul cel de patru zile.

Cine a văzut, cine a auzit, să fi înviat vreun om, mort mirosind greu? Ilie și Elisei au înviat, dar nu din mormânt și nici mort de patru zile.

Lăudăm, Doamne, puterea Ta, lăudăm și Patimile Tale, Hristoase;

căci cu puterea Ta, ca un milostiv, ai făcut minuni; iar Patimile le-ai primit ca un om, după rânduială.

Dumnezeu ești și om, adevărind numirile cu lucrările; că ai venit la mormânt cu trupul, Cuvinte, și ca un Dumnezeu ai înviat pe mortul cel de patru zile.

S-au uimit, Stăpâne, mulțimile iudeilor, dacă au văzut pe Lazăr cel mort, sculându-se din mormânt prin glasul Tău, dar au rămas neplecate minunilor Tale.

Slavă..., a Treimii:

Fără început ai strălucit din Părintele Tău, Mântuitorule, ca Unul din Treime, sub vremi ieșind de la Duhul Sfânt din sângele cel fecioresc luând trup, Tu, Cel ce ești mai presus de ființă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Zămisirea Născătoarei de Dumnezeu este fără de sămânță; nașterea fără pătimire de stricăciune; că Dumnezeu făcând minuni întru amândouă, S-a deșertat pe Sine, ca să Se unească cu noi.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Pacea Ta dă-ne nouă, Fiule al lui Dumnezeu; că afară de «Tine alt Dumnezeu nu cunoaștem; numele Tău numim, că ești «Dumnezeu al celor vii și al celor «morți».

Viață fiind Tu, Doamne, și Lumină adevărată, strigând pe Lazăr l-ai înviat; căci ca un puternic ai arătat tuturor că ești Dumnezeul celor vii și al celor morți.

Porunca Ta, Iisuse, care nu suferă împotrivire, nerăbdând-o iadul, care primise pe mulți, s-a spăimântat și pe Lazăr, cel ce era de patru zile mort, l-a dat viu, iar nu mort.

Împreunând țărâna cu duhul, Cuvinte, Cel ce ai însuflețit de demult lutul cu duh de viață prin cuvântul Tău, ai înviat și acum cu cuvântul pe prietenul Tău, din stricăciune și din cele de dedesubt.

Nimeni n-a putut să stea împotriva semnului Tău, Doamne; căci, când ai strigat pe Lazăr cel mort, îndată s-a sculat cel ce era fără de suflare, și rupând legăturile, a umblat pe picioarele sale.

O, nebulie a iudeilor! O, învârtosare de vrăjmași! Cine a văzut mort să se scoale din mormânt? Ilie de demult a înviat, dar nu din mormânt, nici mort de patru zile.

Cel ce ești fără de asemănare îndelung-Răbdătorule, Cel ce toate le faci pentru noi ca un Dumnezeu și pătimind ca un om, fă-ne pe noi pe toți părtași Împărăției Tale, pentru rugăciunile lui Lazăr.

Slavă..., a Treimii:

Treimea cea mai înainte de început, fără de început și de o cinste, Părinte Atotțiitorule și Fiule și Duhule Sfinte, Unime Sfântă în trei Fețe, mântuiește pe cei din Adam, care cu credință Te laudă pe Tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pântecele tău cel preacurat, l-a sfințit, Curată, Dumnezeu cel mai presus de toate, luând dintr-însul

trup, Cel închinat în Treime, Cuvântul cel din Tatăl și cu Duhul împreună Dumnezeu.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Aruncatu-m-ai în adâncurile
Ainimii mării și m-ai mântuit,
«Mântuitorule, din robia morții, și
«ai dezlegat legătura fărădelegilor
«mele».

Întrebat-ai unde sunt eu, Cel ce știi toate; lăcrimat-ai, Mântuitorule, pentru mine ca un om după fire, și m-ai ridicat cu porunca Ta pe mine cel mort.

Chematu-m-ai Mântuitorule, din iadul cel mai de dedesubt, grăit-a Lazăr către Tine, Pierzătorul iadului, și m-ai înviat cu porunca Ta, pe mine cel mort.

Îmbrăcatu-m-ai, Mântuitorule, cu trup de lut, și mi-ai suflat viață și am văzut lumina Ta, și m-ai înviat cu porunca Ta pe mine cel mort.

Însuflețit-ai, Mântuitorule, chipul cel fără suflare al trupului meu, întăritu-m-ai cu oase și cu vine, și m-ai înviat cu porunca Ta pe mine cel mort.

Rupând pântecele iadului cel atotemâncător, m-ai scos, Mântuitorule, cu puterea Ta, și m-ai înviat cu porunca Ta pe mine cel mort.

Îmbrăcatu-Te-ai, Mântuitorule, cu toată frământătura mea, și ai păzit curat pântecele cel fără de prihană, din care ai ieșit întrupându-Te, fiind unul din Treime.

Slavă..., a Treimii:

Treime Sfântă, slăvesc milostivirea Ta, și cu îngerii cânt cântarea cea întreit sfântă; miluiește sufletele noastre, al celor ce Te lăudăm pe Tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Intrat-a Cuvântul în pântecele tău cel fără de prihană, și l-a păzit iarăși curat după naștere, Născătoare de Dumnezeu; adevărată minune, mai presus de înțelegere.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

De tinerii Tăi cei din cuptor, Mântuitorule, nu s-a atins «nici i-a supărat focul. Atunci acei «trei cu o gură cântau și binecuvântau, grăind: Bine este cuvântat Dumnezeu! Părinților noștri».

Peste cel mort ai lăcrimat, Mântuitorule, Iubitorule de oameni, Doamne, ca să arăți popoarelor că, Dumnezeu fiind, Te-ai arătat om pentru noi; și ai lăcrimat voind, punându-ne înaintea chipurile dragostei celei dinlăuntru.

Lazăr cel mort de patru zile, Mântuitorule, dacă a auzit jos glasul Tău, sculându-se, Te-a lăudat pe Tine, și bucurându-se, a grăit: Tu ești Dumnezeu și Ziditorul meu, Ție mă închin și Te laud pe Tine, Cel ce m-ai înviat.

Deși sunt înfășurat cu legături, Mântuitorule, Lazăr a strigat de jos, dar nici cum nu voi rămâne în pântecele iadului; numai de mă vei chema: Lazăre, vino afară! Că Tu ești lumina și viața mea.

Lazăre, a zis iadul, te rog scoală și ieși curând din încuietorile mele; du-te degrab, că mai bine-mi este a mă tângui cu amar de unul ce mi se va lua, decât de toți, pe care i-am înghițit mai înainte cu foame.

Pentru ce zăbovești, Lazăre, zis-a iadul? Prietenul tău stând te cheamă: Vino afară! Ieși dar, ca să iau și eu ușurare; că de când te-am mâncat pe tine, spre greață mi s-a pornit mâncarea.

Pentru ce nu te scoli curând, Lazăre? strigat-a iadul de jos, tânguindu-se. Pentru ce nu te ridici îndată, să te duci de aici? Ca să nu mă prade Hristos și de alții, înviindu-te pe tine.

Minunatu-Te-ai, Stăpâne Hristoase, făcând atunci multe lucruri minunate; că ai dat orbilor lumină, surzilor le-ai deschis urechile cu cuvântul, și pe Lazăr, prietenul, l-ai înviat din morți, chemându-l ca un Dumnezeu.

Slavă..., a Treimii:

Să cântăm cântarea Treimii, slăvind pe Tatăl cel fără de început și pe Fiul și pe Duhul cel drept, o ființă Unică, pe care întreit să o lăudăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Treime.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca pe Unul din Treime Te slăvim pe Tine, Hristoase, că întrupându-Te din Fecioară fără schimbare, toate le-ai suferit, Iisuse, ca un om, nedepărtându-Te de ființa Tatălui, deși Te-ai unit cu noi.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Cerurile cerurilor și apa cea mai presus de ceruri, bine-«cuvântați, lăudați și preaînălțați «pe Domnul în veci».

Făcătorul și Cel ce ține toate a venit în Betania pentru milostivire, ca să învieze pe Lazăr.

Mortul cel de patru zile rău mirosind, și fiind cu giulgiu înfășurat, a sărit cu suflet cel neînsuflețit, strigându-l Tu, Doamne.

Poporul iudeilor dacă a văzut pe cel mort sculându-se, Hristoase, prin glasul Tău, a scrâșnit cu dinții.

Iudei întunecați lângă lumină, pentru ce nu credeți învierea lui Lazăr, care s-a făcut prin lucrarea lui Hristos?

Să se bucure Sionul și să laude pe Dătătorul de viață, Cel ce a înviat cu cuvântul pe Lazăr din mormânt.

Oștile cerești și neamul omenesc Te-au lădat, Mântuitorul meu, că ai înviat pe Lazăr.

Slavă..., a Treimii:

Împreună cu Tatăl și cu Fiul, pe Duhul slăvesc și, lăudându-L, strig neîncetat: Întreit Sfinte, slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Tine Te binecuvintez și mă închin Ție, Celui ce Te-ai născut din Fecioară, și nu Te-ai despărțit de scaunul sfintei Tale slave.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Făcut-a tărie cu brațul Său, pentru că a surpat pe cei «puternici de pe scaune, și a înălțat pe cei smeriți, Dumnezeu lui «Israel, întru care ne-a cercetat «Răsăritul cel dintru înălțime și «ne-a îndreptat pe calea păcii».

Să laude Betania împreună cu noi minunea; că în ea a lăcrimat Făcătorul după legea firii trupului, înviind pe Lazăr și schimbând lacrimile Martei și plânsul Mariei spre bucurie, ridicând pe cel mort.

Încredințând, Cuvinte, Învierea Ta, ai strigat pe Lazăr din mormânt, și l-ai înviat ca un Dumnezeu, ca să arăți popoarelor, că ești cu adevărat Dumnezeu și om, și cum că ai să înviezi și locașul trupului Tău.

Clătinat-ai porțile și zăvoarele cele de fier, înfricoșat-ai iadul cu glasul Tău, și împreună cu el s-a spăimântat și moartea îndată, dacă a văzut, Mântuitorule, pe Lazăr, care era legat de ele, însuflețit și înviat prin glasul Tău.

Spăimântatu-s-au toți, dacă Te-au văzut, Mântuitorule, lăcrimând pentru Lazăr cel mort, și ziceau cei răi: Vezi cum îl iubește pe el? Deci îndată l-ai strigat și, sculându-se cel neînsuflețit, a lepădat stricăciunea prin porunca Ta.

Clătinatu-s-au ușile, sfărâmatu-s-au zăvoarele, dezlegatu-s-au legăturile mortului, la glasul puterii lui Hristos. Iar iadul, suspinând, se tânguia cu amar și striga: Vai mie!

Ce fel și de unde este glasul care înviază morții?

Scoală-te de aici, ascultând glasul, că te strigă Prietenul tău afară. Acesta este Cel ce a înviat morții mai înainte. Că Ilie a înviat mort, precum și Elisei; dar Cel ce lucra și grăia prin ei, Acesta este.

Lăudăm, Cuvinte, puterea Ta cea neasemănată; că ai înviat pe cel mort prin cuvântul Tău, cu oase și cu vine, ca un Făcător al tuturor, și l-ai ridicat, Mântuitorule, din cele de dedesubt, ca pe fiul văduvei cel de pe pat.

Slavă..., a Treimii:

Treime Preasfântă, Dumnezeule, Părinte fără început, și Cuvinte cel împreună fără de început, și Mângâietorul cel bun, Duhule Sfinte al lui Dumnezeu, Cel ce ești lumină Una și întreit însorită, o ființă unită în fire, Unule, Dumnezeu și Domn, milostivește-Te spre lumea Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce toate le-ai făcut cu înțelepciune, Iisuse, și cu totul Te-ai îmbrăcat întru mine din Fecioară, și cu totul pururea petreci în sânurile Tatălui, trimițând, Hristoase, Duhul Tău cel Sfânt peste turma Ta, umbrește-ne pe noi, ca Dumnezeu.

Și iarăși se cântă irmosul: Făcut-a tărie cu brațul Său... După Sfinte Dumnezeule..., cel de pe urmă, Condacul Praznicului și otpustul cel mic.

SÂMBĂȚA SFÂNTULUI ȘI DREPTULUI LAZĂR

La Miezonoptică, după Cred într-unul Dumnezeu..., Sfinte Dumnezeule... cel dintâi și după Tatăl nostru..., troparul: Învierea cea de obște... După al doilea Sfinte Dumnezeule..., condacul: Bucuria tuturor, Hristos..., Doamne miluiește (de 12 ori) și otpustul. Rugăciunea: Pomenește, Doamne... nu se zice.

LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., troparul, glasul 1.

Învierea cea de obște mai înainte de Patima Ta încredințând-o, pe Lazăr din morți l-ai sculat, Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta și noi, ca pruncii, semnele biruinței purtând, Ție biruitorului morții grăim: Osana, Celui dintru înălțime! Bine ești cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului (de trei ori).

Apoi Catisma a șaisprezecea: Zis-a Domnul Domnului meu...

După Catismă, Sedealna glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Făcându-Ți-se milă de lacrimile Martei și ale Mariei, ai poruncit, Hristoase Dumnezeule, să răstoarne piatra de pe mormânt. Și, strigând, pe cel mort l-ai înviat, încredințând printr-însul învierea lumii, Dătătorule de viață. Slavă puterii Tale, Mântuitorule; slavă stăpânirii Tale; slavă Ție, Celui ce toate le-ai făcut cu cuvântul.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi se citește Catisma a șaptesprezecea. După Catismă, se cântă Binecuvântările Învierii: Bine ești cuvântat Doamne..., Soborul

îngeresc... și celelalte, după cum este obiceiul în duminici; și după plinirea acestora, Sedcalna, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Izvorule al înțelepciunii și al cunoștinței dinainte, venind în Betania ai întrebat pe cei ce erau cu Marta: Unde ați pus pe prietenul Lazăr? Pentru care lăcrimând cu milostivire, cu glasul Tău l-ai înviat, fiind mort de patru zile, Iubitorule de oameni și Îndurate, ca un dătător de viață și Domn.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Învierea lui Hristos văzând..., Psalm 50.

Iar Evanghelia nu se citește, fără numai unde va fi hramul Sfântului Lazăr.

După aceea se citește din tâlcul Evangheliei de la Ioan, a zilei acesteia, din Cuvântul 63 și 64.

CANOANELE

Apoi se citesc două Canoane, până la Cântarea a 6-a; și de acolo se începe Patru-cântarea.

Canonul întâi cu Irmosul pe 8, iar al doilea pe 6.

Alcătuire a lui Teofan.

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Să cântăm Domnului, Celui ce Sa trecut pe poporul Său prin «Marea Roșie, cântare de biruință, «câci cu slavă S-a preaslăvit».

Pe Lazăr cel mort l-ai înviat cu dumnezeiesc semn, ca Cel ce ești făcător și vistieria vieții, Iubitorule de oameni.

Cu cuvântul ai înviat pe Lazăr cel mort de patru zile, Nemuritorule, sfărâmând cu tărie împărăția iadului cea întunecată.

Tuturor ai arătat semnul Dumnezeirii celei mai presus de toate, sculând din morți, Stăpâne, pe Lazăr cel mort de patru zile.

Astăzi, dănțuind Betania, dinainte vestește Învierea lui Hristos, Celui de viață dătător, prin învierea lui Lazăr.

Altă Tricântare

Alcătuire a lui Ioan Monahul, glasul al 8-lea:

Irmos: Apa trecând-o ca pe uscat...

Cel ce ai adus întâi toată făptura din neființă, și știi cuprinsul inimilor, spus-ai mai înainte, ca un Stăpân, ucenicilor adormirea lui Lazăr.

Îmbrăcat fiind cu firea omească, Hristoase, din Fecioară, întrebat-ai ca om, să afli îngroparea lui Lazăr, cunoscând ca Dumnezeu unde zăcea.

Slavă...

Adeverind Învierea Ta, Cuvinte, cu adevărat ai sculat ca din somn pe prietenul din mormânt, care mirosea greu, fiind mort de patru zile.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cetele îngerilor și ale oamenilor te laudă neîncetat, Maică, ceea ce nu știi de mire; că ai purtat în brațele tale pe Ziditorul, ca pe un prunc.

Catavasie:

Apa trecând-o ca pe uscat, și din «răutatea egiptenilor scăpând, «israeliteanul striga: Izbăvitorului «și Dumnezeului nostru să-I cântăm».

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Tu ești întărirea celor ce
aleargă la Tine, Doamne, Tu
«ești lumina celor întunecați, și pe
«Tine Te laudă duhul meu».

Săvârșind lucrări îndoite, ai
arătat doimea firilor Tale, Mântui-
torule; că ești Dumnezeu și om.

Cu toate că ești adâncul cunoș-
tinței, ai întrebat: Unde este pus
mormântul? Voind să înviezi, Dă-
tătorule de viață, pe cel ce zăcea
mort.

Mutându-Te prin locuri ca un
om, Te-ai arătat cuprins, Cel ce
plinești toate, ca un Dumnezeu ne-
cuprins.

Pe Lazăr l-ai înviat, Hristoase,
cu dumnezeiescul Tău cuvânt; în-
viază-mă, Te rog, și pe mine cel
mort prin multe greșeli!

Altă Tricântare

Irmos: Doamne, Cel ce ai făcut...

Venind Tu la mormântul lui
Lazăr, Făcătorule de mi-
nuni, Doamne, în Betania, ai lăcri-
mat pentru dânsul după legea firii,
adeverind trupul Tău, pe care l-ai
luat Iisuse, Dumnezeul meu.

Tu ai potolit îndată, Mântui-
torule, plângerea Mariei și a Mar-
tei, arătându-Ți puterea Ta cea fi-
rească; că Tu ești învierea și viața,
precum ai zis; pentru că ești
Domnul adevărului și al tuturor.

Slavă...

Pe prietenul Tău, Doamne, cel
înfășurat cu giulgiurile, l-ai răpit
dintre morții iadului și din întu-

neric, cu cuvântul Tău cel prea
puternic, sfărâmând încuietorile și
împărățiile morții.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Sălășluindu-Te, Doamne, în
Fecioară, trupește, Te-ai arătat
oamenilor pe cât se cădea a Te ară-
ta; pe care ai și arătat-o cu ade-
vărat Născătoare de Dumnezeu, și
ajutătoare credincioșilor, Unule,
Iubitorule de oameni.

Catavasie:

Doamne, Cel ce ai făcut cele de
«deasupra crugului ceresc și ai zi-
«dit Biserica, Tu pe mine mă întâ-
«rește în dragostea Ta; că Tu ești
«adâncul doririlor și credincioșilor
«întărire, Unule, Iubitorule de
«oameni».

S E D E A L N A, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Venit-au împreună la Hristos
surorile lui Lazăr și, lăcrimând cu
amar și tânguindu-se, l-au zis:
Doamne, a murit Lazăr; iar El,
știind îngoparea ca un Dumnezeu,
le-a întrebat: Unde l-ați pus pe el?
Și, venind la mormânt, a strigat pe
Lazăr cel mort de patru zile. Și în-
dată s-a sculat și s-a închinat Celui
ce l-a înviat.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Mai înainte știind toate ca un
Făcător, ai zis mai înainte uceni-
cilor în Betania: Prietenul nostru
Lazăr a adormit astăzi. Și știind, ai
întrebat: Unde l-ați pus? Și Tatălui
Te-ai rugat, lăcrimând ca un om.
Dar apoi strigând pe Lazăr pe care
îl iubeai, l-ai înviat, Doamne, din

iad, mort fiind de patru zile. Pentru aceasta grăim Ție: Hristoase Dumnezeule, primește lauda ce îndrăznim a o aduce Ție, și ne învrednicește pe toți slavei Tale.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Auzit-am, Doamne, taina iconomiei Tale, înțeles-am lucrurile Tale, și am preaslăvit «Dumnezeirea Ta».

Nu trebuindu-Ți ajutor, ci ca să săvârșești rânduiala cea negrăită, rugându-Te, ai înviat pe cel de patru zile mort, Atotputernice.

Cuvântul și Dumnezeu cel împreună-veșnic cu Tatăl, văzut fiind acum Se roagă ca un om, Cel ce primește rugăciunile tuturor.

Glasul Tău, Mântuitorule, a stricat toată puterea morții, și s-au clătinat temeliile iadului de puterea Ta cea dumnezeiască.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Să lăudăm pe Fecioara, ca pe ceea ce a rămas după naștere Fecioară și a născut pe Hristos Dumnezeu, Care a izbăvit lumea de înșelăciune.

Altă Tricântare

Irmos: Tu ești tăria mea, Doamne...

Tu ai răpit, Mântuitorule, ca un păstor, pe omul cel stricat de patru zile, Făcătorule, de la lupul cel cumplit cu adevărat și atotmâncător, ca un puternic și Domn, arătându-Ți cu aceasta dinainte, slava ce s-a văzut în toată lumea, a Învierii Tale celei de a treia zi.

Văzându-Te pe Tine, Viața, Hristoase, cei ce erau cu Marta au grăit: De ai fi fost aici, Doamne, Lumina și Viața tuturor, n-ar fi murit, nu s-ar fi văzut mort Lazăr. Iar Tu, Iubitorule de oameni, fiind viața celor morți, ai schimbat întristarea lor într-o bucurie.

Slavă...

De Tine, Doamne, Care ești izvorul, se tem adâncurile; Ție slujește toată apa; de Tine, Hristoase, se cutremură portarii iadului și încuietorile se sfărâmă de puterea Ta, sculându-se Lazăr din morți prin glasul Tău, Atotputernice Mântuitorule, Iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu ești lauda credincioșilor, ceea ce nu știi de mire; tu ești ocrotitoarea și scăparea creștinilor, zid și liman; că faci rugăciuni către Fiul tău, ceea ce ești cu totul fără de prihană, și mântuiești din primejdii pe cei ce cu credință și cu dragoste te știu pe tine Născătoare de Dumnezeu, Curată.

Catavasie:

Tu ești tăria mea, Doamne, Tu și «puterea mea, Tu, Dumnezeu «meu, Tu, bucuria mea, Cel ce n-ai «lăsat sânurile părintești și a noas- «tră sărăcie ai cercetat-o. Pentru «aceasta cu prorocul Avacum «strig către Tine: Slavă puterii «Tale, Iubitorule de oameni».

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Pentru ce m-ai lepădat de la fața Ta, Cel ce ești lumină «neapusă, și m-a acoperit întune-

«ricul cel străin pe mine, ticălosul?
«Ci, Te rog, mă întoarce și la lumi-
«na poruncilor Tale îndreptează
«căile mele».

Fiind la mormântul lui Lazăr, Iubitorule de oameni, l-ai chemat pe el și i-ai dăruit viață, ca Cel ce ești viața tuturor oamenilor cea nemuritoare, mai înainte însemnând arătat, ca un Dumnezeu, Învierea ce va să fie.

Legat fiind de picioare Lazăr umbla, minune între minuni! Pentru că Hristos, Cel ce l-a întărit, S-a arătat mai mare decât cel ce oprea; că toate slujesc cuvântului Lui ca niște robi, supunându-se ca unui Dumnezeu și Stăpân.

Hristoase, Cel ce ai înviat pe Lazăr mort de patru zile și greu-mirositor, înviază-mă acum și pe mine cel mort pentru păcate, pus în groapă și în umbra morții cea întunecată; și ca un milostiv mă izbăvește și mă mântuiește.

Altă Tricântare

Același glas și irmos:

Dând slavă Tatălui, ca nefiind protivnic lui Dumnezeu, Te-ai rugat, întărind în credință pe poporul cel ce sta împrejur, îndelung-Răbdătorule; și, aducând mulțumire Părintelui Tău, ai înviat pe Lazăr cu porunca Ta.

O, glas de Dumnezeu grăit, și putere dumnezeiască a stăpânirii Tale, Mântuitorule, prin care ai sfărâmat porțile iadului, și ale morții celei atotmăncătoare! Răpește-mă și pe mine din patimile mele, ca și

mai înainte pe Lazăr, prietenul Tău cel mort de patru zile.

Slavă...

Pentru rugăciunile lui Lazăr, ale Martei și ale Mariei, învrednicește-ne pe noi să ne facem văzători ai Crucii și ai Patimii Tale, Doamne, și ai lunatei și împărătesei zilelor, Învierii Tale, Iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Îndrăzneală ca o Maică având către Fiul tău, Preacurată, nu trece cu vederea purtarea de grijă pentru noi, cei ce suntem de un neam, rugămu-ne ție; că numai pe tine te punem înainte noi creștinii, împăciuitoare bine-primită către Stăpânul.

Catavasi: Pentru ce m-ai lepădat...

De aici se începe Patrucântarea, alcătuire a lui Cosma. Irmosul de două ori și troparele pe 12, același glas.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Doamne, Cel ce pe Ionă în chit l-ai sălășluit, și pe mine «cel prins în mrejele vrăjmașului, «ca pe acela, mântuiește-mă din «stricăciune».

Dragostea Te-a adus pe Tine, Doamne, în Betania către Lazăr, și ca un Dumnezeu l-ai înviat pe el, care mirosea greu, și din legăturile iadului l-ai mântuit.

Marta deznădăjduise pentru Lazăr, că-l știa mort de patru zile; iar Hristos a ridicat, ca un Dumnezeu, pe cel stricat și l-a mutat în viață cu cuvântul.

Altă Tricântare

Alcătuire a lui Ioan Monahul, același glas:

Irmos: Curățește-mă, Mântuitorule...

Dumnezeu adevărat fiind, ai cunoscut adormirea lui Lazăr, și ai spus-o mai înainte ucenicilor Tăi, adevărind, Stăpâne, lucrarea cea nemărginită a Dumnezeirii Tale.

Cel ce ești necuprins, făcându-Te cuprins după trup, venind în Betania ca un om, Stăpâne, ai lăcrimat pentru Lazăr; iar ca un Dumnezeu voind, ai înviat pe cel mort de patru zile.

Catavasi:

Curățește-mă, Mântuitorule, că «multe sunt fărâdelegile mele, și, «Te rog, ridică-mă din adâncul «răutăților, căci către Tine am strigat, și auzi-mă, Dumnezeul mântuirii mele».

CONDACUL, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând...

Bucuria tuturor, Hristos adevărul, lumina, viața și învierea lumii, celor de pe pământ S-a arătat cu a Sa bunătate și S-a făcut chip învierii, dând tuturor dumnezeiască iertare.

ICOS

Făcătorule a toate, mai înainte ai spus ucenicilor Tăi, zicând: Fraților și cunoscuților, prietenul nostru a adormit; învățându-i prin aceasta că toate le știi, ca un Dumnezeu al tuturor. Veniți dar să mergem și să vedem îngropare neobișnuită, să auzim tânguirea Mariei, și să vedem și mormântul lui Lazăr. Că acolo va să fac minune, și să

săvârșesc începutul Crucii, dând tuturor dumnezeiască iertare.

SINAXAR

ÎN SÂMBĂTA SFÂNTULUI
ȘI DREPTULUI LAZĂR

Sinaxarul din Minei, apoi acesta:

În aceeași zi, în Sâmbăta dinaintea Duminicii Floriilor, prăznuim învierea Sfântului și Dreptului Lazăr cel mort de patru zile, prietenul lui Hristos.

Stihuri:

*Plânsul Te vădește, scumpul meu Iisus,
Că ai fire ca și noi Tu, cel pogorât de sus!
Dar că ești și Dumnezeu, ne-ai și arătat,
Când pe Lazăr ce-a murit, din morți l-ai înviat!*

Lazăr era iudeu de neam, din ceata fariseilor, și, după cum s-a găsit undeva, fiul fariseului Simon, de loc din satul Betania. Domnul nostru Iisus Hristos, pe când petrecea pe pământ pentru mântuirea neamului nostru, S-a împrietenit cu el în astfel de împrejurări: Hristos venea adesea în casa lui Simon și vorbea cu el mai cu seamă despre învierea morților. Cu acest prilej Lazăr s-a împrietenit cu Domnul mai mult; dar nu numai el, ci și cele două surori ale lui, Marta și Maria.

Când s-au apropiat mântuitoarele Patimi, pentru că trebuia să încredințeze lumea mai bine despre taina Învierii, Iisus a înviat din morți, pe când se afla dincolo de Iordan, mai întâi pe fiica lui Iair, iar apoi pe fiul văduvei din Nain. Între timp Lazăr, prietenul Său, cuprins de o boală grea, a murit. Iisus însă, cu toate că nu era de față, a spus ucenicilor: «Lazăr, prietenul nostru, a adormit!». Iar după puțină vreme a adăugat: «Lazăr a murit!». Atunci a părăsit Iordanul și a plecat în Betania ca să afle știri de la surorile lui. Betania este departe de Ierusalim ca la cincisprezece stadii.

Surorile lui Lazăr L-au întâmpinat și l-au spus: «Doamne, dacă ai fi fost aici, frațele nostru n-ar fi murit. Dar și acum, dacă voiești, îl înviezi, căci poți!». Iisus a întrebat poporul: «Unde l-ați pus?».

Și îndată toți au pornit la mormânt. Când au ridicat piatra de pe mormânt, Maria a spus: «Doamne, miroase, căci este de patru zile în groapă!».

Iisus s-a rugat și, vărsând lacrimi, a strigat cu glas tare: «Lazăre, ieși afară!». Și îndată a ieșit mortul; iar după ce a fost dezlegat, a plecat acasă.

Această negrăită minune a deșteptat invidia poporului evreu, care s-a infuriat împotriva lui Iisus, Care S-a dat din nou la o parte și a plecat de acolo. Arhierii s-au gândit să-l omoare pe Lazăr, pentru că se alăturau mulți de Hristos când îl vedeau pe Lazăr. Dar acesta, cunoscând gândurile lor, a fugit în insula Cipru și a trăit acolo. Mai târziu a fost pus de Apostoli episcop al orașului Citium (Larnaca). Viețuind în curățenie și după voia lui Dumnezeu, a murit din nou după treizeci de ani de la învierea sa. A fost îngropat acolo, făcând multe minuni.

Se spune că Lazăr după învierea sa nu mânca altceva decât fructe. Se mai spune că Preacurata Maică a lui Dumnezeu i-a lucrat cu mâinile ei un omofor și i l-a dăruit.

Preaînțeleptul împărat Leon al VI-lea (886-912) în urma unei arătări dumnezeiești, a adus Sfintele și cinstitele lui moaște în biserica din Constantinopol zidită de el în numele Sfântului, la anul 890. Și l-a așezat cu cinste și cu multe podoabe, cum se intră în biserică pe dreapta, lângă peretele sfântului altar. Se află încă și acum acolo cinstitele lui moaște și răspândesc mireasmă bine plăcută.

S-a rânduit ca să se prăznuiască în această zi învierea lui, pentru următoarea pricină: Sfinții și de Dumnezeu purtători Părinții noștri, sau, mai bine spus, Sfinții Apostoli, voind să pună, pentru curățire după postul cel de patruzeci de zile, Sfintele Patimi ale Domnului nostru Iisus Hristos, au pus această minune mai presus de fire, pentru că au socotit mai cu seamă această minune drept începătură și pricină a urii iudeilor împotriva lui Hristos.

Singur Evanghelistul Ioan a scris despre această minune; ceilalți evangheliști nu o amintesc pentru motivul că Lazăr trăia încă și putea fi văzut de toți. Se mai spune că Ioan spre deosebire de ceilalți evangheliști a scris despre nașterea cea fără de început a lui Hristos. Ioan a vrut să dovedească că Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu și Dumnezeu, că a înviat și că va fi învierea morților. Iar lucrul acesta se dovedește mai cu seamă prin învierea lui Lazăr.

Lazăr n-a spus nimic despre cele din iad pentru că nu i s-a îngăduit să vadă cele de

acolo, sau, dacă le-a văzut, i s-a poruncit să tacă. Din această pricină orice decedat de curând se numește Lazăr. De asemenea îmbrăcăminte de înmormântare se numește lazarome; cuvântul lasă să se înțeleagă că are să se facă și cu noi minunea făcută cu Lazăr. Căci dacă el a înviat la cuvântul lui Hristos și a trăit din nou, tot așa și noi, deși am murit, la trâmbița cea din urmă vom învia și vom trăi veșnic.

Pentru rugăciunile prietenului Tău Lazăr, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Tinerii evreiești au călcat în cuptor văpaia cu îndrăzneală, «și focul în rouă l-au prefăcut, cântând: Bine ești cuvântat, Doamne «Dumnezeule, în veci».

Lăcrimând ca un om, Îndurate, ai înviat pe cel din mormânt ca un Dumnezeu; și, liberându-se din iad, Lazăr a grăit: Bine ești cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Ieșit-a legat cu giulgiurile Lazăr, scăpând din prăpastia și din întunericul iadului prin cuvântul Stăpânului, grăind: Bine ești cuvântat, Doamne Dumnezeule, în veci.

Altă Tricântare

Irmos: Tinerii cei ce au mers din...

Lăcrimând pentru prietenul Tău, ai potolit lacrimile Martei, Îndurate, și cu Patima cea de voie, ai șters toată lacrima de pe fața poporului Tău; Dumnezeu Părinților noștri, bine ești cuvântat.

Vistierule al vieții, Mântuitorule, chemând pe cel mort, ca pe un adormit, și rupând cu cuvântul pânțele iadului, ai înviat pe cel ce cânta: Dumnezeu Părinților noștri, bine ești cuvântat.

Pe mortul cel ce mirosea greu l-ai înviat, Stăpâne, fiind legat cu giulgiurile; și pe mine, cel legat cu lanțurile păcatelor, ridică-mă, ca să-Ți cânt: Dumnezeuul Părinților noștri, bine ești cuvântat.

Catavasiu:

Tinerii cei ce au mers din «Iudeea în Babilon oarecând, cu «credința Treimii, văpaia cuptorului au călcat-o, cântând: Dumnezeuul Părinților noștri, bine ești «cuvântat».

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Muziceștile organe împreună mglăsuind, și popoare fără «de număr închinându-se chipului «celui din Deira, cei trei tineri ne-«plecându-se, pe Domnul au lăudat și L-au preaînălțat întru toți «vecii».

Ca un păstor căutând pe miel, și răpindu-l ca un biruitor de la lupul cel pierzător, l-ai înnoit, fiind stricat, care grăiește Ție: Lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Ca un om, de mormânt ai întrebat; ca un Făcător, pe cel mort l-ai înviat cu stăpânească porunca Ta; de care iadul s-a spăimântat, de cel ce grăia Ție: Lăudați pe Domnul și-L preaînălțați întru toți vecii.

Altă Tricântare

Irmos: Pe Împăratul cerurilor...

Ca un muritor ai întrebat, iar ca un Dumnezeu ai înviat cu cuvântul, pe cel mort de patru zile. Pentru aceasta, Te lăudăm și Te preaînălțăm întru toți vecii.

Ție, Stăpâne, a adus Maria mirul cu mulțumire, ca o datorie pentru fratele ei, lăudându-Te întru toți vecii.

Ca un om ai rugat pe Tatăl, iar ca un Dumnezeu ai înviat pe Lazăr; pentru aceasta Te lăudăm, Hristoase, întru toți vecii.

Catavasiu:

Pe Împăratul cerurilor, pe Care «Îl laudă oștile îngerești, lăudați-L «și-L preaînălțați întru toți vecii».

Nu se cântă: Ceea ce ești mai cinstită..., ci se cântă Cântarea a 9-a:

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Cu mare laudă să cinstim, popoare, pe Curata, Născătoare de Dumnezeu, pe ceea ce a «zămislit în pântecul focului Dumnezeuului fără ardere, și cu cântări «fără tăcere să o mărim».

Văzând popoarele pe mortul cel de patru zile umblând, spăimântându-se de minune, au grăit Izbăvitorului: Pe Tine, Dumnezeule, cu cântări Te slăvim.

Adeverind mai înainte strălucită Învierea Ta, o, Mântuitorul meu, ai slobozit din iad pe Lazăr cel mort de patru zile; pentru aceasta pe Tine cu cântări Te slăvim.

Altă Tricântare

Irmos: Cu adevărat, Născătoare de Dumnezeu...

Cinstind pe Tatăl Tău, și arătând că nu ești protivnic lui Dumnezeu, Hristoase, Te-ai rugat, înviind cu puterea Ta, pe cel mort de patru zile.

Înviat-ai din mormânt pe Lazăr a patra zi, arătându-l tuturor ca mărturie preaadevărată a Învierii Tale celei de a treia zi, Hristoase.

Umblat-ai și ai lăcrimat și ai vorbit, Mântuitorul meu, arătând lucrarea Ta cea omenească; iar cea dumnezeiască ai dovedit-o, înviind pe Lazăr.

Lucrat-ai negrăit, Stăpâne, Mântuitorul meu, a mea mântuire, după amândouă firile Tale, cu voia Ta cea singură, prin sine puternică.

Catavasie:

Cu adevărat, Născătoare de «Dumnezeu, te mărturisim pe tine «Fecioară curată cei mântuiți, cu «cecele cele fără de trupuri mă-«rindu-te pe tine».

Apoi: Sfânt este Domnul Dumnezeuul nostru... (de trei ori).

LUMINÂNDA, glasul al 3-lea:

Podobie: Cercetatu-ne-a pe noi...

Cu cuvântul Tău, Cuvinte al lui Dumnezeu, s-a ridicat acum Lazăr, iarăși venind la viață; și popoarele cu stâlperi Te cinstesc pe Tine, Puternice; că va să pierzi iadul până în sfârșit cu moartea Ta (de două ori).

Slavă..., Și acum..., asemenea.

Prin Lazăr te prădează Hristos pe tine, moarte; și unde-ți este biruința, iadule? Plângerea Betaniei s-a mutat acum asupra ta; pentru care toți aducem Lui stâlperi de biruință.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 8, glasul 1, însuși glasul:

Învierea și viața oamenilor fiind Tu, Hristoase, ai venit la mormântul lui Lazăr, adevărindu-ne cele

două firi ale Tale, îndelung-Răbdătorule, că din fecioară curat ai venit, Dumnezeu și om; căci ca un om ai întrebat: Unde s-a îngropat? Iar ca un Dumnezeu ai înviat, cu voia Ta cea de viață aducătoare, pe cel mort de patru zile.

Pe Lazăr cel mort de patru zile l-ai înviat, Hristoase, din iad, mai înainte de moartea Ta, sfărâmând puterea morții, și printr-însul mai înainte vestind slobozirea tuturor oamenilor din stricăciune. Pentru aceasta, închinându-ne Stăpânirii Tale celei atotputernice, grăim: Bine ești cuvântat, Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Marta și Maria au zis Mântuitorului: De ai fi fost aici, Doamne, n-ar fi murit Lazăr. Iar Hristos, învierea celor adormiți, a înviat din morți pe cel mort de patru zile. Veniți toți credincioșii să ne închinăm Acestuia, Care vine cu slavă să mântuiască sufletele noastre.

Dând ucenicilor Tăi, Hristoase, semnele Dumnezeirii Tale, în fața mulțimilor Te-ai smerit, vrând să-Ți tăinuiești Dumnezeirea. Pentru aceasta, ca un mai înainte cunoscător și Dumnezeu, ai spus dinainte Apostolilor moartea lui Lazăr; iar în Betania venind, în fața poporului, ai întrebat ca un om, să afli mormântul prietenului Tău, ca și cum n-ai fi știut; cel ce a înviat însă a patra zi, prin Tine a arătat puterea Ta cea dumnezeiască, Atotputernice Doamne, slavă Ție.

Glasul al 4-lea:

Înviat-ai, Hristoase, pe prietenul Tău cel mort de patru zile și ai

potolit plângerea Martei și a Mariei, arătând tuturor că Tu ești Cel ce plinești toate cu dumnezeiască putere, din voia Ta cea singură, de la sine puternică; Căruia heruvimii cântă neîncetat: Osana, Celui dintru înălțime! Bine ești cuvântat, Cel ce ești Dumnezeu peste toate, slavă Ție.

Marta a zis Mariei: Învățătorul a venit și te cheamă, mergi! Iar ea degrab venind și văzând unde era Domnul, căzând s-a închinat Lui, și, sărutându-I preacuratele picioare, a zis: Doamne, de ai fi fost aici, nu ar fi murit fratele nostru.

Glasul al 8-lea:

Stih: Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până în sfârșit.

Pe Lazăr cel mort de patru zile, l-ai înviat în Betania; că îndată ce ai venit la mormânt, glasul Tău s-a făcut viață celui mort; și suspinând, iadul l-a slobozit de frică. Mare este minunea aceasta, mult-Milostive Doamne, slavă Ție.

Stih: Lăuda-Te-voi pe Tine, Doamne, cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Precum ai zis, Doamne, Martei: Eu sunt învierea!, cu lucrul ai plinit cuvântul, chemând pe Lazăr din iad; și pe mine cel omorât de patimi, Te rog, înviază-mă, Iubitorule de oameni, rogu-mă, ca un îndurat.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Minune mare și neobișnuită s-a săvârșit astăzi; că strigând Hristos pe mortul cel de patru zile, din mormânt l-a ridicat și prieten l-a numit. Deci să-L lăudăm pe Dâ-

sul, ca pe Cel preaslăvit, ca, pentru rugăciunile dreptului Lazăr, să mântuiască sufletele noastre.

Și acum..., Preabinecuvântată ești... Doxologia mare și otpustul.

LA LITURGHIE

La Fericiri, se pune din Cântările a 3-a și a 6-a, pe 8. După Vohod, troparul Praznicului, Slavă..., Și acum..., Condacul; iar în loc de Sfinte Dumnezeule..., se cântă: Câți în Hristos v-ați botezat... Apostolul și Evanghelia Praznicului.

CHINONICUL

Din gura copiilor și a pruncilor, ai săvârșit laudă, Aliluia.

La masă mâncăm fierturi cu untdelemn și bem și vin.

Se cuvine a ști:

Unde este hramul Dreptului Lazăr, după obișnuitele Catisme, se cântă Polieleul și Mărimurile de la un Arhiereu (caută la 13 noiembrie), cu Psalmii cei aleși: Auziți acestea toate neamurile... Apoi Sedealna, care este după Cântarea a 3-a: Venit-au împreună... și viața Sfântului scrisă de Nichifor Xantopol.

Antifonul întâi al glasului al 4-lea:

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Cinstită este înaintea Domnului moartea Cuvioșilor Lui.

Stih: Ce vom răsplăti Domnului, pentru toate câte ne-a dat nouă?

Toată suflarea... Apoi Evanghelia de la Ioan (X, 9-16): Zis-a Domnul: Eu sunt ușa... Psalmul 50. Stihira, glasul al 6-lea: Doamne, glasul Tău a stricat... (caută la Doamne, strigat-am...). Canoanele pe 14, și Catavasia, adică Irmosul Canonului al doilea.

După Cântarea a 3-a, Sedealna Praznicului: Mai înainte știind... după Cântarea a 6-a, Condacul: Bucuria tuturor... și Icosul.

Și cealaltă rânduială, precum s-a arătat.

DUMINICA FLORIILOR

SÂMBĂTĂ SEARA, LA VECERNIA MICĂ

Se pun stihirile pe 4, glasul al 6-lea:

Podobie: A treia zi ai înviat...

Sezând pe mânz, Hristoase, când veneai la Patimă, ai primit de la pruncii cei fără de răutate cântare de biruință, Tu, Cel ce ești lăudat de îngeri cu cântare întreit sfântă.

Iată Împăratul tău, Sioane, vine pe mânz blând și mântuind, căutând pe vrăjmași să-i piardă cu puterea. Bucură-te și te veselește, cu stâlpări prăznuind.

Să ne veselim toți credincioșii cu un glas, aducând lui Hristos și noi acum, ca pruncii aceia, stâlpări de virtuți. Să-I întindem veșminte de fapte dumnezeiești, și cu taină să-L primim în suflete.

Stâlpări de fapte bune să aducem, fraților, lui Hristos Dumnezeu, Celui ce vine ca un om să pătimească de bunăvoie pentru noi, ca să dăruiască tuturor nepătimire, cu puterea Dumnezeirii.

Slavă..., Și acum..., asemenea.

Cel ce Se poartă pe umerii heruvimilor ca un Dumnezeu, șade pe mânz pentru noi, venind spre junghiere de bunăvoie. Veniți cu osârdie, să-L lăudăm cu stâlpări.

LA STIHOAVNĂ

Aceste stihiri, glasul al 2-lea:

Podobie: Casa Efratului...

Luminează-te, noule Sioane, cu stâlpări; cântă cu pruncii; iată Împăratul tău vine spre Patimă, mântuindu-te.

Stih: Din gura copiilor și a pruncilor, ai săvârșit laudă.

Veseliți-vă, Adame și Eva, cu prorocii, că iată Domnul Se grăbește spre Patimă, ca să vă cheme pe voi.

Stih: Doamne, Dumnezeuul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul!

Cel ce împreună cu Tatăl și cu Duhul primește cântare îngerească sus, a sărăcit jos ca un străin și cântare de la prunci a primit.

Slavă..., Și acum..., asemenea.

Cântând cu temere, rânduiala Ta cea înfricoșătoare, strig către Tine: Osana! că vii să mă mântuiești pe mine, binecuvântate Doamne.

Acum liberează pe robul Tău, Stăpâne..., Sfinte Dumnezeule... și celelalte, după obicei. Apoi Troparul, glasul 1: Învierea cea de obște... Altul, glasul al 4-lea: Îngropându-ne împreună cu Tine... (Caută-le la Duminica Floriilor, la Utrenie).

Apoi se face otpustul; și se intră la masă.

SÂMBĂTĂ SEARA, LA VECERNIA MARE

După Psalmul 103, obișnuita Catismă: Fericit bărbatul... Catisma toată.

La: Doamne, strigat-am..., se pun 10 stihiri, repetându-le, glasul al 6-lea, însuși glasul:

Astăzi harul Sfântului Duh pe noi ne-a adunat și, toți luând Crucea Ta, zicem: Bine ești cuvântat, Cel ce vii în numele Domnului; Osana, Celui dintru înălțime (de două ori).

Cel ce are scaun cerul, și așternut picioarelor pământul, Cuvân-

tul lui Dumnezeu-Tatăl și Fiul, Cel împreună-vecuitor, S-a smerit astăzi, venind în Betania pe mânz necuvântător. Pentru aceasta pruncii evreiești ținând în mâini stâlپări, L-au lăudat cu glas: Osana, Celui dintru înălțime, bine este cuvântat Cel ce vine, Împăratul lui Israel! (de două ori).

Veniți astăzi și noi, tot Israelul cel nou, Biserica cea din neamuri, să strigăm cu prorocul Zaharia: Bucură-te foarte fiica Sionului, vestește fiica Ierusalimului, că iată Împăratul tău vine la tine blând și mântuind, călare pe mânz de asin, fiul celei de sub jug. Prăznuiește ca și pruncii, ținând în mâini stâlپări, laudă: Osana! Celui dintru înălțime, bine este cuvântat Cel ce vine, Împăratul lui Israel (de două ori).

Însemnându-ne nouă mai înainte cinstită Învierea Ta, ai ridicat, Bunule, din mormânt, cu porunca Ta, pe prietenul Tău Lazăr, fiind mort fără suflare de patru zile și mirosind greu. Pentru aceasta și pe mânz încălecând, spre închipuire, Te-ai purtat ca într-o căruță, pe păgâni arătând, Mântuitorule. Pentru aceasta și laudă aduce Ție Israelul cel iubit, din gurile celor ce sug și ale pruncilor celor fără de răutate, care Te-au văzut pe Tine, Hristoase, intrând în Sfânta Cetate, mai înainte de Paști cu șase zile (de două ori).

Cu șase zile mai înainte de Paști, sosit-a Iisus în Betania, și au venit la Dânsul ucenicii Lui zicând: Doamne, unde vrei să gătim Ție, să mănânci Paștile? Iar El i-a trimis

pe dâșii, zicând: Mergeți în satul cel dinaintea voastră, și veți afla un om ducând un vas de lut cu apă; să mergeți după dâșul, și stăpânului casei să-i ziceți: Învățătorul zice: La tine va să fac Paștile, împreună cu ucenicii Mei (de două ori).

Slavă..., stihira cea dintâi: Astăzi darul Sfântului Duh..., Și acum..., tot aceasta.

VOHOD: Lumină lină...

PROCHIMENUL: Domnul a împărățit...

PAREMIILE

De la Facere, citire:

(XLIX, 1-2, 8-12)

Apoi a chemat Iacov pe fiii săi și le-a zis: «Adunați-vă, ca să vă spun ce are să fie cu voi în zilele cele de apoi. Adunați-vă și ascultați-mă, fiii lui Iacov, ascultați pe Israel, ascultați pe tatăl vostru! Iudo, pe tine te vor lăuda frații tăi. Mâinile tale să fie în ceafa vrăjmașilor tăi. Închina-se-vor ție feciorii tatălui tău. Pui de leu ești, Iudo, fiul meu! De la jaf te-ai întors... El a îndoit genunchii și s-a culcat ca un leu, ca o leoaică... Cine-l va deștepta? Nu va lipsi sceptru din Iuda, nici toiag de cârmuitor din coapsele sale, până ce va veni Împăciuitorul, Căruia se vor supune popoarele. Acela își va lega de viță asinul Său, de coardă mânzul asinei Sale. Spăla-va în vin haina Sa și în sânge de strugure veșmântul Său! Ochii lui vor scânteia ca vinul și dinții Săi vor fi albi ca laptele».

Din Prorocia lui Sofonie, citire:

(III, 14-19)

Acestea zice Domnul: Bucură-te, fiica Sionului, saltă de veselie,

Israele, veselește-te și te bucură din toată inima, fiică a Ierusalimului! Căci Domnul a înlăturat judecățile împotriva ta și a întors pe vrăjmașii tăi. Domnul, Împăratul lui Israel, este în mijlocul tău; tu nu vei mai vedea nici o nenorocire. În ziua aceea se va zice Ierusalimului: «Nu te teme, Sioane, căci mâinile tale nu vor slăbi. Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău ca un izbăvitor puternic. El se va bucura foarte de tine și în dragostea Lui va tresălta și va cânta de bucurie pentru tine. Voi strânge laolaltă pe cei ce sunt întristați și fără sărbătoare, și vor fi iarăși dintre ai tăi deși ocară apasă asupra lor. Și în ziua aceea voi stârpi pe toți asupritorii tăi, voi izbăvi pe cei care șchiopătează și pe cei izgoniți îi voi strânge de pe drumuri, și îi voi face de laudă și cu nume, în ținuturile în care fuseseră făcuți de ocară».

Din Prorocia lui Zaharia, citire:

(IX, 9-15)

Acestea zice Domnul: Bucură-te foarte, fiica Sionului, veselește-te, fiica Ierusalimului, căci iată Împăratul tău vine la tine drept și biruitor; smerit și călare pe asin, pe mânzul asinei. El va nimici caarele din Efraim, caii din Ierusalim și arcul de război va fi frânt. El va vesti pacea popoarelor și împărăția Lui se va întinde de la o mare până la cealaltă mare și de la Eufrat până la marginile pământului. Iar pentru tine, pentru sângele legământului tău, voi da drumul robilor tăi din fântâna cea fără apă.

La tine, fiica Sionului, se vor întoarce robii care aşteaptă. Pentru zilele surghiunului tău, chiar astăzi îţi vestesc: Îţi voi răsplăti îndoit. Căci am întins pe Iuda ca pe un arc şi pe Efraim îl pun săgeată pe coardă. Şi voi aşăta pe fiii tăi, Sioane, împotriva fiilor tăi, Iavane (Grecia), şi te voi preface în sabie de viteaz. Şi Domnul Se va arăta deasupra lor şi săgeata Lui va ţâşni ca fulgerul şi Domnul Dumnezeu va suna din trâmbiţă şi va înainta în vijelia de la miazăzi. Domnul Savaot îi va ocroti.

LA LITIE

Stihirile idiomele, glasul 1:

Preasfântul Duh, Cel ce a învăţat pe Apostoli să grăiască în alte limbi, Acelaşi a îndemnat şi pe tinerii evreieşti cei fără de răutate, să strige: Osana, Celui dintru înălţime! Bine este cuvântat Cel ce vine, Împăratul lui Israel.

Fiul şi Cuvântul Tatălui, Cel împreună fără de început şi împreună veşnic, şezând pe mânz necuvântător, a venit astăzi în cetatea Ierusalimului, spre Care heruvimii nu pot a se uita de frică. Pruncii L-au lăudat cu stâlpări şi cu ramuri, laudă de taină cântând: Osana, Celui dintru înălţime, Celui ce a venit să mântuiască de înşelăciune tot neamul nostru.

Cu şase zile mai înainte de Paşti, s-a auzit glasul Tău, Doamne, întru adâncurile iadului; pentru aceasta şi pe Lazăr cel mort de patru zile l-ai înviat. Iar pruncii

evreieşti strigau: Osana! Dumnezeu nostru, slavă Ție!

Intrând Tu, Doamne, în Sfânta Cetate, şezând pe mânz, Te-ai sârguit să vii spre Patimi, ca să plineşti Legea şi Prorocii. Iar pruncii evreieşti mai înainte vestind biruinţa Învierii, Te-au întâmpinat cu ramuri şi cu stâlpări, zicând: Bine eşti cuvântat, Mântuitorule, miluieşte-ne pe noi.

Slavă Ție, Hristoase, Celui ce şezi pe scaun întru cele de sus, şi acum Te aşteptăm cu cinstită Crucea Ta. Pentru aceasta se veseleşte fiica Sionului, se bucură neamurile pământului, pruncii țin stâlpări, ucenicii veşmintele, şi toată lumea s-a învăţat să-Ți cânte Ție: Binecuvântat eşti, Mântuitorule, miluieşte-ne pe noi.

Slavă..., Şi acum..., glasul al 3-lea:

Mai înainte cu şase zile de ziua Paştilor, venit-a Iisus către Betania, să cheme iarăşi la viaţă pe Lazăr cel mort de patru zile şi să prevestească Învierea. Şi L-au întâmpinat pe el femeile, Marta şi Maria, surorile lui Lazăr, grăind către Dânsul: Doamne, de ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele nostru. Atunci a zis către ele: Au nu v-am spus mai înainte, că cel ce crede în Mine, de ar şi muri, viu va fi? Arătaţi-mi, unde l-aţi pus pe el? Şi a strigat către dânsul Făcătorul tuturor: Lazăre, vino afară!

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 8-lea, însuşi glasul:

Bucură-te şi te veseleşte, cetatea Sionului, bucură-te şi te veseleşte,

Biserica lui Dumnezeu; că iată Împăratul tău a venit în dreptate, șezând pe mânz, lăudat de prunci: Osana, Celui dintru înălțime, binecuvântat ești Cel ce ai mulțime de îndurări, miluiește-ne pe noi!

Stih: Din gura copiilor și a pruncilor ai săvârșit laudă.

Venit-a Mântuitorul astăzi, în cetatea Ierusalimului, să împlinească Scriptura; și toți au luat în mâini stâlپări de finic, și veșmintele și-au așternut înaintea Lui, cunoscând că El este Dumnezeul nostru; Căruia cântă heruvimii neîncetat: Osana, Celui dintru înălțime, bine ești cuvântat Cel ce ai mulțimea îndurărilor, miluiește-ne pe noi!

Stih: Doamne, Dumnezeul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul!

Cel ce Te porți pe heruvimi și ești lăudat de serafimi, ai șezut pe mânz, Bunule; și precum zice David, pruncii Te-au lăudat cu dumnezeiască cuviință, iar iudeii Te-au hulit cu fărădelege. Șederea pe mânz, însemna întoarcerea neamurilor neînfrânate de la necredință la credință. Slavă Ție, Hristoase, Cel ce ești singur milostiv și iubitor de oameni.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Astăzi harul Sfântului Duh pe noi ne-a adunat, și toți luând Crucea Ta, zicem: Bine ești cuvântat, Cel ce vii în numele Domnului; Osana, Celui dintru înălțime!

Și acum..., tot aceasta.

Apoi, Acum liberează pe robul Tău..., Sfinte Dumnezeule..., și celelalte. Și se cântă

troparul, glasul 1: Învierea cea de obște... (de două ori). Și alt tropar, glasul al 4-lea: Îngropându-ne împreună cu Tine... (caută-le la Duminica Floriilor, la Utrenie). Și se face binecuvântarea pâinilor. Fie numele Domnului binecuvântat... (de trei ori). Și Psalmul: Bine voi cuvânta pe Domnul...

Apoi citire din cuvântul Praznicului.

DUMINICA FLORIILOR, LA UTRENIE

La Dumnezeu este Domnul..., se cântă troparul, glasul 1:

Învierea cea de obște mai înainte de Patima Ta încredințând-o, pe Lazăr din morți l-ai sculat, Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta și noi, ca pruncii semnele biruinței purtând, Ție Biruitorului morții cântăm: Osana, Celui dintru înălțime, bine ești cuvântat Cel ce vii întru numele Domnului (de două ori).

Slavă..., Și acum..., glasul al 4-lea:

Îngropându-ne împreună cu Tine prin Botez, Hristoase Dumnezeul nostru, vieții celei fără de moarte ne-am învrednicit cu Învierea Ta, și, cântând, grăim: Osana, Celui dintru înălțime, bine ești cuvântat Cel ce vii întru numele Domnului!

Apoi se citesc obișnuitele Catisme, după obicei.

După prima Catismă, Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Curățindu-ne sufletele, să lăudăm pe Hristos prin credință, cu ramuri înțeleghătoare, ca și pruncii,

strigând cu glas mare Stăpânului: Bine ești cuvântat, Mântuitorule, Care ai venit în lume să mântuiești pe Adam din blestemul cel dintâi; duhovnicește făcându-Te Adam nou, Iubitorule de oameni, precum bine ai voit, Cuvinte, Cel ce ai rânduit toate spre folos, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., altă Sedealnă, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătat-Te-ai astăzi...

Pe Lazăr cel mort de patru zile înviindu-l din mormânt, Doamne, pe toți i-ai învățat să strige Ție cu ramuri și cu stâlپări: Bine ești cuvântat Cel ce vii!

Citire din Tâlcuirea Evangheliei, a Sfântului Ioan Gură de Aur, Cuvintele 65 și 66.

După a doua Catismă, Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Pentru prietenul Tău ai vărsat lacrimi cu taină, Hristoase, și ai înviat din morți pe Lazăr cel ce zăcea mort, spre care ai arătat milos-tivire prin iubirea Ta de oameni. Iar mulțimea pruncilor înțelegând venirea Ta, Mântuitorule, a ieșit astăzi, ținând stâlپări în mâini și Ți-a strigat: Osana! Bine ești cuvântat, că ai venit să mântuiești lumea.

Slavă..., Și acum..., altă Sedealnă, glasul 1:

Podobie: Piatra fiind pecetluită...

Lăudați cu un glas, popoare și neamuri, că Împăratul îngerilor a șezut acum pe mânz și merge, vrând să ucidă pe vrăjmași pe Cruce, ca un puternic. Pentru aceasta și pruncii cu stâlپări strigă cântare: Slavă

Ție, Celui ce ai venit biruitor; slavă Ție, Hristoase Mântuitorule; slavă Ție, Unuia Dumnezeuului nostru, Celui ce ești binecuvântat.

Și citire din același cuvânt. Apoi Polieleul. Și după Polieleu, Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Cel ce șade pe scaun de heruvimi, și pe mânz a șezut pentru noi, și apropiindu-se spre Patima cea de bunăvoie, astăzi a auzit pe prunci strigând: Osana!, și pe popoare zicând: Fiul lui David, grăbește-Te de mântuiește pe cei ce i-ai zidit, binecuvântate Iisuse, că pentru aceasta ai venit, ca să cunoaștem slava Ta.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Și se face citire pentru Praznic: Cuvântul Cuviosului Andrei Criteanul.

Antifonul întâi al glasului al 4-lea.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Din gura copiilor și a pruncilor ai săvârșit laudă.

Stih: Doamne, Dumnezeuul nostru, cât este de minunat numele Tău, în tot pământul.

Toată suflarea..., Evanghelia de la Matei. Nu se zice: Învierea lui Hristos văzând..., ci îndată, Psalmul 50.

Apoi luând preotul cădelnița, cădește în chipul crucii și zice rugăciunea binecuvântării sălciilor.

Diaconul: Domnului să ne rugăm.

Strana: Doamne miluiește.

Doamne, Dumnezeuul nostru, Cel ce șezi pe heruvimi, Care ai arătat puterea Ta și ai trimis pe Unul-Născut Fiul Tău, pe Domnul nostru Iisus Hristos, să mântuiască lumea prin Crucea,

prin îngroparea și prin Învierea Sa; iar El venind în Ierusalim, spre Patima cea de bunăvoie, poporul cel ce ședea în întuneric și în umbra morții, luând semnele biruinței, adică ramuri de copaci și stâlpi de finic, mai înainte închipuind Învierea, L-au întâmpinat; Însuși, Stăpâne, și pe noi care, urmând pilda acelor, în această zi, mai înainte de prăznuire, ținem în mâini stâlpi și ramuri de copaci, păzește-ne și ne întărește! Că, precum acele popoare și pruncii au strigat Ție: Osana!, așa și noi, cu laude și cu cântări duhovnicești, să ne învrednicim făcătoarei de viață Învierii celei de a treia zi, în Iisus Hristos, Domnul nostru; cu Care împreună binecuvântat ești, cu Preasfântul și Bunul și de viață făcătorul Duhul Tău, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Și când sărută frații Evanghelia, și se împart stâlpii, se cântă:

Slavă..., glasul al 2-lea:

Astăzi Hristos intră în cetatea Betania, șezând pe mânz și dezlegând întinăciunea cea rea a neamurilor, care era de demult întelenită.

Și acum..., tot aceasta.

Miluiește-mă, Dumnezeuule, după mare mila Ta... Și Stihira, glasul al 6-lea: Astăzi darul Sfântului Duh... (caută la Vecernie, Stihira dintâi).

După aceasta, rugăciunea: Mântuiește, Dumnezeuule, poporul Tău..., Doamne miluiește... (de 12 ori).

CANOA N E L E

Se cântă Canonul, cu Irmosul de două ori și troparele pe 12, și Catavasia, adică Irmosul, în amândouă stranele împreună.

Canonul Praznicului.

Alcătuirea lui Cosma.

Cântarea I, glasul al 4-lea:

Irmosul:

Arătat-s-au ale adâncului izvoare umejunii neîmpăr-
«tășite și s-au descoperit temeliile
«mării celei învăluite de vifor; căci
«cu voia o ai certat pe dânsa, și pe
«poporul cel ales l-ai mântuit, cel
«ce-Ți cântă cântare de biruință,
«Doamne».

Din gura pruncilor, celor fără de răutate și a celor ce sug, lauda robilor Tăi ai plinit; ca să sfărâmi pe vrăjmașul, și să răscumperi cu pătimirea Crucii căderea lui Adam celui de demult, și prin lemn să-l înviezi pe el, pe cel ce-Ți cântă cântare de biruință, Doamne.

Biserica Cuvioșilor laudă aduce Ție, Hristoase, Celui ce locuiești în Sion, și Israel se bucură de Tine, Făcătorul său. Și munții, adică neamurile cele potrivnice, cu inimile împietrite, de fața Ta s-au veselit, cântând Ție cântare de biruință, Doamne.

Catavasie: Arătat-s-au ale adâncului...

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Din piatra cea vârtoasă și tare, ce a izvorât cu porunca «Ta, s-a adăpat poporul israelite-
«nilor; iar piatra Tu ești, Hristoase,
«și viața, întru care s-a întărit
«Biserica, strigând: Osana! Binecu-
«vântat ești Cel ce vii!».

Pe Lazăr cel mort de patru zile, cutremurându-se iadul, l-a liberat din morți cu porunca Ta; că Tu

ești, Hristoase, învierea și viața, în Care s-a întărit Biserica, strigând: Osana! Binecuvântat ești Cel ce vii!

Cântați, popoare, cu dumnezeiască cuviință în Sion, și înălțați rugăciune lui Hristos în Ierusalim, că Însuși vine în slavă cu putere; în Care s-a întărit Biserica, strigând: Osana! Binecuvântat ești Cel ce vii!

Catavasie: Din piatra cea vârtoasă...

I P A C O I, glasul al 6-lea:

Cu stâlپări lăudându-L mai înainte, cu lemne mai pe urmă, au prins nemulțumitorii iudei pe Hristos Dumnezeu; iar noi cu credință neschimbată pururea cinstindu-L, ca pe un făcător de bine totdeauna strigăm Lui: Bine ești cuvântat, Cel ce ai venit să chemi pe Adam.

Și citirea cuvântului.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Hristos, Cel ce vine în chip văzut, Dumnezeul nostru, «veni-va și nu va zăbovi din muntele cel cu umbra deasă, din «Fecioara, care a născut fără de «bărbat, precum a zis prorocul «de demult. Pentru aceasta toți «strigăm: Slavă puterii Tale, «Doamne!».

Să vestească veselie mare pentru milă; dealurile și toți munții și lemnele dumbrăvilor să salte; lăudați neamurile pe Hristos și, toate popoarele slăvindu-L, strigați Lui: Slavă puterii Tale, Doamne!

Domnul, Cel ce împărățește veacurile, cu tărie îmbrăcat va veni;

podoaba frumuseții și a măririi Acestuia neasemănată este în Sion. Pentru aceasta toți strigăm: Slavă puterii Tale, Doamne!

Cel ce a măsurat cerul cu palma și pământul cu mâna, Domnul, a venit; că a ales Sionul, ca să locuiască și să împărățească în el; și a iubit pe popoarele ce strigă cu credință: Slavă Puterii Tale, Doamne!

Catavasie: Hristos, Cel ce vine în chip văzut...

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Pe muntele Sionului suie-Te, Cel ce binevestești, și propo- «văduiește Ierusalimului; înalță-Ți «glasul cu tărie; preaslăvite s-au «grăit de Tine, cetatea lui Dum- «nezeu; pace peste Israel și mân- «tuire neamurilor».

Dumnezeu, Cel ce șade în cele de sus pe heruvimi și privește spre cele smerite, Însuși va veni întru slavă cu putere, și se vor umple toate de dumnezeiască lauda Lui. Pace peste Israel și mântuire neamurilor.

Sioane, munte sfânt al lui Dumnezeu, și Ierusalime, ridică-ți ochii tăi împrejur, și vezi pe fiii tăi adunați întru tine; că iată au venit de departe să se închine Împăratului tău. Pace peste Israel și mântuire neamurilor.

Catavasie: Pe muntele Sionului...

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Strigat-au cu veselie duhurile Sdreptilor: Acum lumii așeză- «mânt nou se rânduiește, și cu

«stropirea dumnezeiescului sânge
«să se înnoiască poporul».

Primește, Israele, împărăția lui Dumnezeu, și cel ce umblă întru întuneric să vadă lumină mare, și cu stropirea dumnezeiescului sânge, să se înnoiască poporul.

Liberează, dezleagă, Sioane, pe cei legați ai tăi, și-i scoate din groapa cea fără de apă a necunoștinței; și cu stropirea dumnezeiescului sânge, să se înnoiască poporul.

Catavasie: Strigat-au...

C O N D A C, glasul al 6-lea:

Pe scaun, în cer, și pe mânz, pe pământ, fiind purtat, Hristoase Dumnezeule, laudă de la îngeri ai primit și cântare de la tinerii cei ce strigau Ție: Bindecuvântat ești, Cel ce vii să chemi pe Adam!

I C O S

De vreme ce ai legat iadul, Nemuritorule, și moartea ai omorât și lumea ai înviat-o, pentru aceasta cu stâlپări Te-au lăudat pruncii, Hristoase, ca pe un biruitor, strigându-Ți astăzi: Osana, Fiul lui David! Că nu se vor mai junghia, a zis, pruncii pentru Pruncul Mariei; ci pentru toți pruncii și bătrânii, Tu însuși Te răstignești. Nu se va mai porni asupra noastră sabie, căci coasta Ta se va împunge cu sulița. Pentru aceasta bucurându-ne, zicem: Bindecuvântat ești Cel ce vii să chemi pe Adam!

S I N A X A R

ÎN DUMINICA FLORIILOR

Sinaxarul din Minei apoi acesta.

În aceeași zi, în Duminica Floriilor, prăznuim strălucita și slăvita sărbătoare a

intrării în Ierusalim a Domnului nostru Iisus Hristos.

S T I H U R I

Pe mânzul asinei șezând, Cel care cerul
prin cuvânt l-a desfășurat,

Dezleagă pe oameni, care prin păcat, de
dobitoace s-au alăturat.

După învierea lui Lazăr din morți, mulți dintre cei ce au văzut minunea au crezut în Hristos. Dar în sinagoga iudeilor se hotărâște și uciderea lui Hristos și a lui Lazăr. Iisus, deci, fuge și face loc răutății. Iudeii s-au gândit să-L omoare de sărbătoarea Paștilor. Și cu toate că Iisus avea destul timp să fugă, totuși a venit cu șase zile înainte de Paști în Betania, unde era Lazăr cel ce murise. Acolo s-a făcut ospăț și a mâncat împreună cu El și Lazăr. Iar sora lui, Maria, a turnat mir pe picioarele lui Hristos. A doua zi a trimis pe ucenicii Săi să-I aducă asina și mânzul ei. Și, într-adevăr, Cel care are cerul de tron, S-a urcat pe mânzul asinei și a intrat în Ierusalim. Copiii evreilor înșiși, așterneau înaintea Lui veșminte și ramuri de finic; unii le aruncau, iar alții le purtau în mâini și strigau, mergând înaintea Lui: «Osana, Fiului lui David, bindecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel!». Acest lucru s-a întâmplat pentru că Preasfântul Duh le-a mișcat inimile lor spre lauda și slava lui Hristos. Prin stâlپări, adică prin ramuri fragede, s-a arătat mai dinainte biruința lui Hristos împotriva morții, căci era obiceiul ca învingătorii în lupte sau în războaie să fie cinstiți și însoțiți în procesiuni triumfale cu ramuri de copaci, pururea verzi. Mânzul de asină ne închipuie pe noi, poporul care ne tragem din păgâni. Hristos șezând pe mânzul asinei și odihnindu-Se pe el este proclamat înălțător de trofee, biruitor și Împărat al întregului pământ. Despre această sărbătoare grăia profetul Zaharia: «Bucură-te, fiica Sionului, iată Împăratul tău vine blând, șezând pe asină și pe mânz, fiul celei de sub jug». Iar David spune iarăși despre copii: «Din gura copiilor și a pruncilor Ți-ai pregătit laudă». Când a intrat Iisus în Ierusalim, spune Sfânta Scriptură, s-a cutremurat tot Ierusalimul. Iar mulțimea, fiind afățată de arhieriei spre răzbunare, avea de gând să-L omoare. El însă ascunzându-Se, S-a făcut nevăzut de

la fața lor. Când S-a arătat din nou, le grăia înilde.

Prin milostivirea Ta nespūsă, Hristoase Dumnezeu nostru, fă-ne biruitori asupra patimilor noastre celor necuvântătoare și învrednicește-ne să vedem și biruința Ta cea luminată asupra morții, precum și Învierea Ta cea strălucitoare și de viață făcătoare, și ne miluiește pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Cel ce ai mântuit în foc pe tinerii lui Avraam, și ai ucis «pe caldeii, care fără dreptate «vănuau pe cei drepti, Prealăudate «Doamne, Dumnezeu Părinților, «bine ești cuvântat».

Îngenunchind popoarele și cu ucenicii bucurându-se, cu stâlpări, au strigat Ție: Osana, Fiului lui David! Prealăudate Doamne, Dumnezeu Părinților, bine ești cuvântat.

Mulțimea cea fără de răutate, firea cea încă nevinovată, cu dumnezeiască cuviință Te-a lăudat pe Tine, Împărate al lui Israel și al îngerilor: Prealăudate Doamne, Dumnezeu Părinților, bine ești cuvântat.

Cu stâlpări de finic și cu ramuri, Hristoase, Te-a lăudat mulțimea și a strigat: Bine ești cuvântat, Împăratul veacurilor, Cel ce vii; Prealăudate Doamne, Dumnezeu Părinților, bine ești cuvântat.

Catavasie: Cel ce ai mântuit...

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Veselește-te, Ierusalime, prăznuiți cei ce iubiți Sionul; că «a venit Domnul Puterilor, Cel ce

«împărătește vecii; să se sme-
«rească tot pământul de fața Lui și
«să cânte: Toate lucrurile, lăudați
«pe Domnul».

Pe mânz tânăr șezând Împăratul tău, Sioane, Hristos, a venit ca să strice înșelăciunea idolilor cea necuvântătoare, și să oprească pornirea cea neoprită a tuturor neamurilor; ca toți să cânte: Toate lucrurile lăudați pe Domnul, și-L preainălțați întru toți vecii.

Dumnezeul tău, Hristos, a împărățit în veci; bucură-te foarte Sioane. Acesta, precum este scris, blând și mântuind, Răscumpărătorul nostru cel drept a venit pe mânz, ca să piardă îndrăzneala cea dobitocească a vrăjmașilor, care nu cântă: Toate lucrurile lăudați pe Domnul, și-L preainălțați întru toți vecii.

Se lipsește de dumnezeiești înțăriri, adunarea cea călcătoare de lege a celor neascultători; deoarece casa cea de rugăciune a lui Dumnezeu a făcut-o peșteră de tâlhari, lepădând din inimă pe Mântuitorul, Căruia Îi cântăm: Toate lucrurile lăudați pe Domnul, și-L preainălțați întru toți vecii.

Catavasie: Veselește-te, Ierusalime...

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă; tocmiți prăz-
«nuire și bucurându-ne, veniți să
«mărim pe Hristos cu ramuri și cu
«stâlpări și cu cântări, grăind:
«Bine este cuvântat Cel ce vine
«întru numele Domnului, Mântui-
«torul nostru».

Neamuri, pentru ce v-ați întă-râtat? Cărturari și farisei, pentru ce ați cugetat cele deșarte, zicând: Cine este acesta, Căruia pruncii cu ramuri și cu stâlپări și cu cântări strigă: Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Mântuitorul nostru?

Acesta este Dumnezeu, Căruia nimeni nu este asemenea; aflând toată calea cea dreaptă, a dat-o lui Israel celui iubit; iar după aceea arătându-Se, cu oamenii a viețuit. Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Mântuitorul nostru.

Pentru ce ați făcut sminteală, neascultătorilor, aproape de calea noastră? Picioarele voastre sunt grabnice a vărsa sângele Stăpânului; dar Se va scula cu adevărat, să mântuiască pe cei ce cântă: Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Mântuitorul nostru.

Catavasie: Dumnezeu este Domnul...

Luminânda nu se zice, ci îndată: Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru... (de trei ori).

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 6 și se cântă patru stihiri idiomele, repetând pe primele două, glasul al 4-lea:

Mulțimea cea mare, Doamne, așternea pe cale veșmintele sale și alții tăiau ramuri din copaci și le purtau; iar cei ce mergeau înainte și cei ce urmau strigau, zicând: Osana, Fiului lui David! Bine ești cuvântat Cel ce ai venit, și iarăși vii întru numele Domnului (de două ori).

Vrând Tu, Doamne, să intri în Sfânta Cetate, stâlپări de copaci mulțimile purtau, lăudându-Te pe Tine, Stăpânul tuturor; și, văzându-Te șezând pe mânز, Te priveau ca și cum ai fi fost pe heruvimi. Pentru aceea strigau așa: Osana, Celui dintru înălțime! Bine ești cuvântat Cel ce ai venit și iarăși vii întru numele Domnului (de două ori).

Ieșiți neamuri, ieșiți popoare și vedeți astăzi pe Împăratul ceresc pe mânز supus, ca pe un scaun prea-înalt intrând în Ierusalim. O, neam iudaic necredincios și desfrânat, vino de vezi pe Cel pe care L-a vă-zut Isaia venind cu trup pentru noi, cum Își logodește ca pe o mi-reasă curată pe noul Sion și lea-pădă adunarea cea osândită. Și ca la o nuntă nestricată și neîntinată, au alergat prunci nespurcați și fără de răutate, lăudând. Cu care împreună și noi cântând cântarea cea îngerească să strigăm: Osana, Celui dintru înălțime, Celui ce are mare milă!

Învierea cea de obște mai înainte de Patima Ta cea de bună-voie arătând-o, spre încredințarea tuturor, Hristoase Dumnezeule, pe Lazăr cel mort de patru zile, în Betania l-ai înviat cu puterea Ta cea mare. Orbilor vedere le-ai dăruit, Mântuitorule, ca un dătător de lumină, și în Sfânta Cetate ai intrat cu ucenicii Tăi, șezând pe mânzul asinei, ca și cum Te-ai fi purtat pe heruvimi, plinind propovăduirea Prorocilor; și pruncii evreiești cu ramuri și cu stâlپări Te-au întâmpinat. Pentru aceasta și noi, ținând ramuri de măslin și

stâlpări de finic, cu mulțumire strigăm Ție: Osana, Celui dintru înălțime, bine ești cuvântat Cel ce vii într-un nume Domnului!

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

Mai înainte de Paști cu șase zile, a venit Iisus în Betania și s-au apropiat către Dânsul ucenicii Lui, zicându-I: Doamne, unde vrei să gătim Ție să mănânci Paștile? Iar El i-a trimis pe dânșii, zicând: Mergeți în satul cel dinainte, și veți afla un om ducând un vas de lut cu apă; să mergeți după dânsul și stăpânului casei să-i ziceți: Învățătorul zice: La tine va să fac Paștile cu ucenicii Mei.

Doxologia mare și troparul: Învierea cea de obște... Ecteniile și otpustul. Apoi Ceasul întâi, învățătura pentru credință și otpustul deplin.

LA LITURGHIE

ANTIFONUL 1

Glasul al 2-lea:

Psalmul 114:

Stih 1: Iubit-am pe Domnul, că va auzi glasul rugăciunii mele.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Mântuitorule, mântuiește-ne pe noi.

Stih 2: Că a plecat urechea Lui spre mine și în toate zilele vieții mele Îl voi chema.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Stih 3: Cuprinsu-m-au durerile morții; primejdiile iadului m-au aflat.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Stih 4: Necaz și durere am aflat și numele Domnului am chemat.

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Slavă...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

Și acum...

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...

ANTIFONUL 2

Glasul al 2-lea:

Psalmul 115:

Stih 1: Crezut-am, pentru aceea am grăit și eu m-am smerit foarte.

Mântuiește-ne pe noi Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai șezut pe mânzul asinei; pe cei ce-Ți cântăm Ție: Aliluia.

Stih 2: Ce voi răsplăti Domnului pentru toate câte mi-a dat mie?

Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu...

Stih 3: Paharul mântuirii voi lua și numele Domnului voi chema.

Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu...

Stih 4: Făgăduințele mele le voi plini Domnului, înaintea a tot poporului Lui.

Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu...

Slavă...

Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu...

Și acum...

Unule-Născut, Fiule...

ANTIFONUL 3

Glasul 1:

Psalmul 117:

Stih 1: Lăudați pe Domnul, că este bun, că în veac este mila Lui.

Troparul:

Învierea cea de obște mai înainte de Patima Ta încredințând-o, pe Lazăr din morți l-ai sculat, Hristoase Dumnezeule. Pentru aceasta și noi ca pruncii semnele biruinței purtând, Ție, Biruitorului morții, strigăm: Osana, Celui dintru înălțime! Bine ești cuvântat, Cel ce vii întru numele Domnului.

Stih 2: Să zică dar casa lui Israel, că este bun, că în veac este mila Lui.

Învierea cea de obște...

Stih 3: Să zică dar casa lui Aaron, că este bun, că în veac este mila Lui.

Învierea cea de obște...

Stih 4: Să zică dar toți cei ce se tem de Domnul, că este bun, că în veac este mila Lui.

Învierea cea de obște...

VOHOD:

Stih: Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului; v-am binecuvântat pe voi din casa Domnului. Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă.

Mântuiește-ne pe noi...

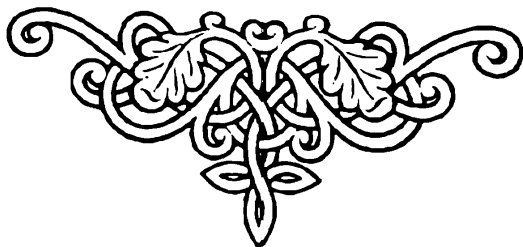
Troparul: Învierea cea de obște..., Slavă..., glasul al 4-lea: Îngropându-ne prin botez..., Și acum..., Condac, glasul al 6-lea: Pe scaun, în cer... Apoi: Sfinte Dumnezeule...

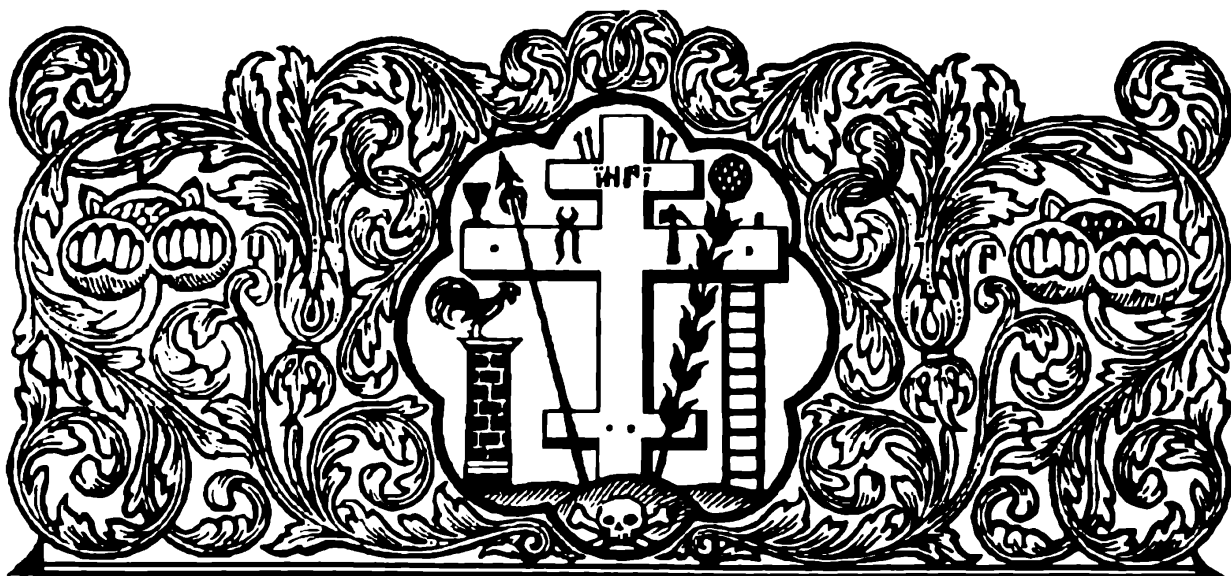
Prochimenul, Apostolul din Epistola către Filipeni, Evanghelia de la Ioan. Și se face Liturgia Sfântului Ioan Gură de Aur.

CHINONICUL

Bine este cuvântat cel ce vine întru numele Domnului; Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă.

La masă mâncăm pește și bem vin, mulțumind lui Dumnezeu.

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI LUNI

LA VECERNIE, DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6, glasul al 8-lea:

Bucură-te și te veselește, cetatea Sionului; bucură-te și te veselește, Biserica lui Dumnezeu. Că iată Împăratul tău a venit în dreptate, șezând pe mânz, lăudat fiind de prunci. Osana, Celui dintru înălțime! Bine ești cuvântat, Cel ce ai mulțime de îndurări, miluiește-ne pe noi (de două ori).

Venit-a Mântuitorul astăzi în cetatea Ierusalimului să împlinească Scriptura; și toți au luat în mâini stâlpi și veșmintele lor le-au așternut înaintea Lui, cunoscând că Însuși este Dumnezeu nostru. Căruia cântă heruvimii neîncetat: Osana, Celui dintru înălțime. Bine ești cuvântat, Cel ce ai mulțime de îndurări, miluiește-ne pe noi (de două ori).

Cel ce Te porți pe heruvimi și ești lăudat de serafimi, ai șezut pe mânz, Bunule; și precum zice David, pruncii Te lăudau cu dumnezeiască cuviință, iar iudeii Te huleau cu fărădelege. Șederea pe mânz însemna întoarcerea neamurilor neînfrânate de la necredință, la credință. Slavă Ție, Hristoase, Unul cel mult-Milostiv și iubitor de oameni (de două ori).

Slavă..., Bucură-te și te veselește..., Și acum..., Cel ce Te porți pe heruvimi... (caută-le mai sus).

VOHOD

Prochimenul zilei: Iată, acum binecuvâțați...

LA STIHOAVNĂ

Stihirile idiomele, glasul al 2-lea:

De la stâlparile de finic și de la acele ramuri, ca de la un dum-

nezeiesc praznic, trecând la altă serbare dumnezeiască, la cinstitele Patimi ale lui Hristos, la taina cea de mântuire, să alergăm credincioșii, și să-L vedem suferind Patimă de bunăvoie pentru noi. Și mulțumindu-L, să-I cântăm cântare cuvioasă, grăind: Izvorule al milostivirii și limanul mântuirii, Doamne, slavă Ție.

Stih: Cântați Domnului cântare nouă, lauda Lui în adunarea Cuvioșilor.

Glasul al 3-lea:

Înfricoșător lucru este a cădea în mâinile Dumnezeului celui viu; că Acesta este Judecătorul amintirilor și gândurilor inimii. Nimeni să nu intre ispitind credința cea fără prihană. Ci cu blândețe și cu frică să ne apropiem de Hristos, ca să luăm milă și să aflăm har în vreme de ajutor.

Stih: Văzut-au toate marginile pământului mântuirea Dumnezeului nostru.

Glasul al 7-lea:

Adunare vicleană și desfrânată, care n-ai păzit credința bărbatului tău, pentru ce ții testamentul căruia n-ai fost moștenitoare? Pentru ce te lauzi în Tatăl, lepădându-te de Fiul? Pe Prorocii care au propovăduit pe Fiul nu i-ai primit; rușinează-te măcar de copiii tăi, care strigă: Osana, Fiului lui David! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului.

Slavă..., glasul al 2-lea: De la stâlpările de finic..., **Și acum..., glasul al 3-lea:** Înfricoșător lucru este a cădea... (caută-le mai sus). Acum slobozește pe robul Tău..., **Sfinte Dumnezeule..., după Tatăl nostru..., troparul:** Născătoare de Dumnezeu... și obișnuitele metanii.

Se cuvine a ști:

Troparul: Născătoare de Dumnezeu..., se cântă în toate Duminicile Sfântului Post, seara, cu cântare dulce, ca și în această Duminică. Iar în celelalte zile ale Săptămânii celei mari se citește.

PAVECERNIȚA MARE

La Pavecerniță se cântă: **TRICÂNTAREA**, alcătuire a lui Andrei Criteanul. Irmosul de două ori și troparele câte sunt; și pe urmă Irmosul în amândouă stranele, împreună. Tot așa se face și în celelalte seri ale Săptămânii celei mari, la Pavecerniță.

Cântarea I, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Celui ce a sfărâmat războaie cu brațul și a trecut pe Israel «prin Marea Roșie, să-I cântăm «Lui ca Mântuitorului nostru Dumnezeu, căci cu slavă S-a prea-«slăvit».

Să urmăm, credincioșilor, curăției lui Iosif; să cunoaștem pe cel ce a cinstit firea omenească cea cuvântătoare, viețuind cu toată paza prin virtutea cea lucrătoare.

Nelucrarea celor bune s-a asemănat smochinului; deci să ne ferim de aceasta, ca să nu ne uscăm ca și acela atunci, care mai înainte însemna sinagoga, ce se acoperea cu frunze.

Chipul Stăpânului însemnând mai înainte Iosif, a fost aruncat în groapă și vândut de frații lui; toate le-a răbdat, pururea-lăudatul cu adevărat, spre închipuirea lui Hristos.

Ferindu-ne, fraților, de nerodirea smochinului, să înțelegem pilda, ca

să nu ne uscăm ca și acela atunci, când, întorcându-Se Iubitorul de oameni, a venit la el flămând.

Grăbindu-Se Iisus să pătimească de bunăvoie pentru lume, S-a dus împreună cu ucenicii Săi în cetatea Ierusalimului, spre Patima cea de bunăvoie, pe care a venit să o pătimească.

Alipindu-ne de Domnul, Care se sârguiește să pătimească toate, să fim gata spre batjocură, spre scui-pare și spre ocară, ca împreună să ne slăvim, credincioșilor, cu preacuratele Lui Patimi.

Cu patimile Sale vindecă patimile, Cel ce a pătimuit pentru noi; că voind a pătimuit în firea ome-nească cea asemenea nouă, toate Patimile Sale cele făcătoare de viață, ca să ne mântuim noi.

Slavă..., a Treimii:

Pe Trei fără de început slăvesc, trei Sfintenii laud, trei Fețe împreună veșnice într-o ființă propovăduiesc, că în Tatăl și în Fiul și în Duhul Sfânt, un Dumnezeu Se preaslăvește.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Toiagul lui Moise și toiagul lui Aaron au suferit prefacere minunată, și rânduială mai presus de minte; iar pântecele tău, Născătoare de Dumnezeu, naștere nouă a odrăslit.

S E D E A L N A, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătat-Te-ai astăzi...

Să nu te ajungă, suflete, vina smochinului, ci te nevoiește să rodești

roade bune din brazdele inimii, aducându-le lui Hristos, Făcătoru-lui tău, în pocăință.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Domnul, Cel ce S-a preaslăvit în muntele cel sfânt, și «în rug a arătat lui Moise taina «pururea Fecioarei, prin foc, lău-«dați-L și preaînălțați-L întru toți «vecii».

Cu înțelepciune împodobindu-ne viața și cu gândirea păzind credința, să agonisim obiceiurile dreptății. Ca împreună urmând lui Hristos vitejește, să ne răstignim împreună cu Dânsul.

Altă Evă aflând pe egipteanca, patriarhul Iosif nu s-a amăgit spre neleguire, ci a stat ca un diamant, necuprins de patimile păcatului.

Trecând pe drumurile vieții, Mântuitorul meu, ai flămânzit de bunăvoie, poftind mântuirea tuturor; că de aceasta ai flămânzit, adică de întoarcerea celor ce au rătăcit de la Tine.

Strămoșul gustând din pom, dacă a cunoscut că este gol și rușinat, luând frunze de smochin s-a încins, că dinainte a însemnat adunarea, cea care s-a dezgolit de Hristos.

Pregătește-te, suflete, mai înainte de ieșire, îngrijește-te de viața cea de acolo, și nevoiește-te a pătimi, a muri și a te răstigni împreună cu Hristos, Cel ce Se nevoiește a pătimi pentru tine, ca să te slăvească.

Cum nu se va înfricoșa moartea, Mântuitorul meu? Cum nu se va

teme iadul, întâmpinându-Te pe Tine, Cel ce Te grăbești spre Patimă de bunăvoie, și văzându-Te pe Tine, Cel drept, că ai venit să pătimești pentru cei nedrepți?

Văzând învierea lui Lazăr iudeii, preoții și leviții, și din pizmă punând la cale uneltirea, au predat pe Hristos lui Pilat, cu vicleșug de vindere spre moarte.

Mielușeaua Ta, slujitoarea și Fecioara, văzându-Te pe Tine, Păstorul cel bun, mergând spre Patimă, și punându-Ți sufletul pentru noi, cu simțiri de mamă, s-a tânguit pentru Tine.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Ca pe o Unime în ființă Te laud, ca pe o Treime în Fețe Te cinstesc, Părinte și Fiule și Preasfinte Duhule; stăpânia cea fără de început a Împărăției Tale o slăvesc în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ție se roagă Născătoarea de Dumnezeu și adunarea Apostolilor, Hristoase, să dăruiești lumii Tale pacea Ta, și îndurările Tale să ni le hărăzești nouă, din destul în veci.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-L și preainălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Domnul, Cel ce S-a preaslăvit...

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Străină este maicilor fecioria, și fecioarelor străină este «nașterea de prunci; iar întru tine,

«Născătoare de Dumnezeu, amân-
«două s-au rânduie. Pentru aceas-
«ta toate semințiile pământului, pe
«tine, neîncetat te slăvim».

Străină este celor necuviincioși curăția, și străină este celor credincioși fărădelegea; iar marele Iosif s-a ferit de păcat, și s-a făcut chip înțelepciunii și închipuire cu adevărat a lui Hristos.

Străină este celor fără de lege buna legiuire, și străină necredincioșilor cunoștința de Dumnezeu. Iudeii pe acestea le-au lepădat pentru fărădelege. Pentru aceasta ei singuri au moștenit blestemul, ca și smochinul.

Flămânzit-a de mântuirea oamenilor Hristos Dumnezeul meu, El, Care este pâinea vieții. Pentru aceasta venind la smochin, adică la adunarea cea neroditoare, care era acoperită cu frunzele legii, dacă a văzut-o, a blestemat-o.

Nerodirea legii a blestemat-o, ca pe cea care a odrăslit frunze, adică: înțelegerea umbroasă a Scripturii, care roade de fapte bune n-a avut, pentru fărădelegea lor. Iar pe noi pe toți, fiii harului, binecuvintează-ne, Mântuitorule.

Toiagul lui Moise oarecând s-a preschimbat în șarpe, și toiagul lui Aaron a înverzit, și cel neroditor și uscat a odrăslit frunze; iar adunarea cea călcătoare de lege s-a prefăcut în smochin neroditor.

Pregătește-ți, Iudee, pe preoții tăi, gătește-ți mâinile spre uciderea lui Dumnezeu; că iată, a venit blând și liniștit spre Patimă, Cel ce

este mielul și păstorul nostru, Hristos, Împăratul lui Israel.

Primește, Iudee, pe Împăratul, că iată, vine la Patimă de bunăvoie, ca să pătimească și să mântuiască pe cei ce strigă neîncetat: Bine-cuvântat este Cel ce vine să mântuiască toată lumea prin Cruce.

Schimbă-a, Iudee, Stăpânul sărbătorile tale în plângere, după prorocie; că te-ai arătat ucigătoare de Dumnezeu, de Cel ce a prefăcut oarecând piatra cea stâncoasă în izvoare de ape și în lacuri, precum cântă David.

Slavă..., a Treimii:

Străin lucru este celor fără de lege a Te slăvi pe Tine, Ființa cea fără de început, pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Stăpânia a toate, Cea nezidită, prin Care s-a întemeiat toată lumea, cu voința puterii Tale celei dumnezeiești.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Aducem Ție spre rugăciune pe Născătoarea de Dumnezeu; pentru rugăciunile ei și ale Apostolilor Țăi, fă-ne pe noi părtași bunătăților Tale, Stăpâne, și ne învrednicește, Mântuitorule, de lumina Învierii Tale.

Și iarăși Irmosul. Și celelalte, după obicei, și otpustul.

Se cuvine a ști:

În această Sfântă mare Săptămână citim Psaltirea numai o dată, punând la Utrenie trei Catisme și la Ceasurile al treilea și al șaselea, câte două, până miercuri, când se sfârșește.

În Sâmbăta mare se cântă: Fericiți cei fără prihană...

Iar la Vecernie se citește după obicei: Către Domnul, când m-am necăjit am strigat...

Denia de Duminică seara

LA UTRENIE

După cei șase psalmi, se cântă: Aliluia, pe glasul al 8-lea, cu glas mare și cântare dulce. Apoi se cântă tot așa troparul:

Iată Mirele vine în miezul nopții și fericită este sluga pe care o va afla priveghind; iar nevrednică este iarăși cea pe care o va afla lenevind-se. Vezi dar, suflete al meu, cu somnul să nu te îngreunezi, ca să nu te dai morții și afară de împărăție să te încui; ci te deșteaptă grăind: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Dumnezeule; pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi (de trei ori).

După aceasta, obișnuitele Catisme cu metanii.

După întâia Catismă, Sedealna, glasul 1:

Podobie: Mormântul Țău...

Cinstitele Patimi au răsărit lumii în această zi ca niște lumini de mântuire, că Hristos merge să pătimească din bunătatea Sa. Cel ce cuprinde toate cu palma primește a fi răstignit pe lemn, ca să mântuiască pe om.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă, Sedealna, glasul 1:

Podobie: Mormântul Țău...

Judecătorule cel nevăzut, cum Te-ai văzut cu trup și mergi să fii ucis de oameni fără de lege, judecând judecata noastră cu Pa-

tima Ta! Pentru aceasta laudă, mărire și slavă înălțând puterii Tale, Cuvinte, cu un glas le aducem Ție.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a treia Catismă, Sedcalna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Ziua aceasta aduce luminat începuturile Patimilor Domnului; veniți dar, iubitorilor de prăznuire, să-L întâmpinăm cu cântări. Că Ziditorul merge să ia răstignire, întrebări și bătăi, judecat fiind de Pilat. Și încă lovit fiind de rob cu palma peste cap; toate va să le rabde, ca să mântuiască pe om. Pentru aceasta să zicem: Iubitorule de oameni, Hristoase Dumnezeu, dăruiește iertare de greșeli, celor ce se închină cu credință preacuratelor Tale Patimi.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Și îndată, citire din Tâlcuirea Evangheliei de la Matei: Cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur, pentru smochinul cel uscat.

Apoi: Și pentru ca să ne învrednicim noi... Evanghelia de la Matei: În vremea aceea, pe când se întorcea în oraș, Iisus a flămânzit... Sfârșitul: Și se va da neamului, care aduce roadele ei.

După aceasta, Psalmul 50. Apoi rugăciunea: Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău..., Doamne miluiește (de 12 ori).

TRICÂNTAREA

Alcătuire a lui Cosma.

Irmosul de două ori și troparele pe 12, cu stihul: Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Acesta se zice toată săptămâna și apoi, Irmosul într-amândouă stranele împreună.

Cântarea I, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Celui ce marea cea neumblată și cu valuri, cu dumnezeias- «ca porunca Sa a uscat-o, și a trece «pedestru prin ea pe poporul «israelit l-a povățuit; Domnului «să-l cântăm, căci cu slavă S-a «preaslăvit».

Negrăită este smerenia Cuvântului lui Dumnezeu, că Hristos însuși este Dumnezeu și om; Dumnezeu, nu răpire a fi socotindu-Se, când Se aseamănă în chip de rob, arătând ucenicilor căci cu slavă S-a preaslăvit.

Însumi am venit să slujesc lui Adam celui ce sărăcise, cu al cărui chip M-am îmbrăcat de bunăvoie Eu, Ziditorul, bogat fiind cu Dumnezeirea, și să-Mi pun sufletul Meu răscumpărare pentru dânsul; Cel ce sunt nepătimitor cu Dumnezeirea.

Irmosul și ectenia mică.

C O N D A C, glasul al 8-lea:

Podobie: Ca pe o pârgă a firii...

Iacov plângea pentru lipsa lui Iosif, și viteazul ședea în căruță, ca un împărat fiind cinstit; că plăcerilor egiptencei atunci nefăcându-se rob, s-a mărit în schimb de la Cel ce vede inimile oamenilor și dă cunună nestricăcioasă.

I C O S

Peste tânguire să mai adăugăm acum tânguire, și să vărsăm lacrimi, plângând împreună cu Iacov pe Iosif, cel vrednic de laudă și înțelept, pe cel ce s-a robit cu trupul,

iar sufletul și l-a păzit nerobit; și a domnit peste tot Egiptul. Că Dumnezeu dă slugilor Sale cunună nestricăcioasă.

SINAXAR

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI LUNI

Sinaxarul din Minci, apoi acesta.

În Sfânta și Marea Luni se face pomenire de fericitul Iosif cel preafrumos și de smochinul care s-a uscat prin blestemul Domnului.

Stihuri la preafrumosul Iosif:

Iosif cel curat

Noian de bunătați s-a arătat.

Grâu a împărțit

Și drept stăpânitor el s-a vădit.

Stihuri la smochinul cel uscat:

Smochin de roade duhovnicești lipsit

Pe sinagogă Hristos o a vădit.

Hristos o blestemă și o usucă,

Boala ei de noi departe să se ducă!

De astăzi încep Sfintele Pătimiri ale Domnului nostru Iisus Hristos. Înainte de toate, este luat, ca preînchipuire a Domnului, Iosif cel preafrumos. Iosif a fost un fiu mai mic al patriarhului Iacov, născut din Rahila. Invidiat de frații săi din pricina unor visuri, a fost ascuns, mai întâi într-o groapă. Iacov este înșelat de fiii lui printr-un veșmânt înmuiat în sânge, spunându-i că Iosif a fost răpit și a fost mâncat de fiarele sălbatice. La urmă a fost vândut ismailiților cu treizeci de arginți, iar aceștia la rândul lor îl vând lui Putifar, mai-marele eunucilor faraonului Egiptului. Pentru că stăpâna lui s-a mâniat pe el din pricina curățeniei, el nevrând să săvârșească nelegiuirea, a fugit lăsând în mâna ei haina sa. Aceasta l-a grăit de rău stăpânului său, astfel că Iosif a primit temniță grea și lanțuri. Apoi, în urma tălmăcirii unor visuri, a fost scos din închisoare, înfățișat faraonului și a fost pus domn peste tot Egiptul. Cu prilejul împărțirii grâului a fost recunoscut iarăși de frații săi. Trăind în chip minunat toată viața lui, a murit în Egipt și s-a arătat ca un om plin de înțelepciune, pe lângă alte fapte bune ale sale.

Iosif este preînchipuirea lui Hristos. Și Hristos a fost urât de iudeii cei de același neam cu El, a fost vândut de ucenicul Lui cu treizeci de arginți, a fost închis într-o groapă întunecoasă, în mormânt. Sculându-Se de acolo prin a Sa putere, împărățește peste Egipt, adică peste tot păcatul, îl învinge cu putere, conduce toată lumea și ca un iubitor de oameni, ne răscumpără prin darea hranei celei de taină, dându-Se pe Sine pentru noi și hrănindu-ne cu pâinea cerească, cu trupul Lui cel purtător de viață.

Pentru această pricină, facem în această zi pomenire de preafericitul Iosif.

În aceeași zi mai facem pomenire și de smochinul cel care s-a uscat, despre care dumnezeieștii evangheliști Matei și Marcu amintesc după întâmpinarea Domnului cu stâlpare în Ierusalim, adică această minune. Marcu spune: «Iar a doua zi ieșind ei din Betania, Domnul a flămânzit. Și văzând un smochin de departe, având frunze, a mers să vadă de va găsi ceva în el. Venind la el, n-a găsit nimic decât frunze, că nu era încă vremea smochinelor. Și a zis Iisus smochinului: Nimeni să nu mai mănânce rod din tine în veac». Iar Matei spune: «Iar a doua zi, întorcându-se în cetate a flămânzit. Și văzând un smochin lângă cale, a venit la el și n-a găsit nimic în el decât numai frunze. Și i-a zis lui: În veci să nu se mai facă rod în tine. Și îndată s-a uscat smochinul».

Sinagoga iudeilor este asemenea unui smochin, în care Mântuitorul n-a găsit rod potrivit, ci numai umbra legii; de aceea a luat și legea de la ei și i-a făcut cu totul nevrednici.

Dar dacă cineva ar întreba: Pentru ce oare un pom înverzit s-a uscat prin blestem dacă n-a greșit cu nimic? Unul ca acesta să afle că iudeii care-L vedeau pe Hristos, că făcea tuturor totdeauna bine și că n-a făcut nimănui nici cel mai mic rău, socoteau că are numai puterea de a face bine, și nicidecum puterea de a face rău. Însă Stăpânul, fiind iubitor de oameni, n-a vrut să arate prin oameni că poate face rău. Ca să convingă deci poporul cel nerecunoscător, că are putere îndestulătoare și spre a pedepsi, ca un bun, nu vrea să-și arate puterea Sa de

a pedepsi, prin om, ci cu ceva care are o fire neînsuflețită și nesimțitoare.

Mai este însă și o pricină tainică a uscării smochinului, ajunsă până la noi din bătrâni înțelepți, după cum zice Isidor Pelusiotul. Pomul călcării poruncii a fost smochinul. Din frunzele lui și-au făcut acoperământ strămoșii noștri călcători de poruncă. Din pricină că n-a fost blestemat atunci, a fost blestemat acum de Hristos, ca un iubitor de oameni, ca să nu mai facă rod, care este pricina păcatului. Iar că păcatul se aseamănă cu smochina este lucru destul de limpede: are dulceața plăcerii, lipiciunea păcatului, iar în urmă, usturimea și iușimea conștiinței.

Istoria smochinului a fost așezată aici pentru a ne îndemna la umilință, după cum istoria lui Iosif a fost așezată pentru a ne înfățișa pe Hristos. Fiecare suflet lipsit de orice roadă duhovnicească este un smochin. Dacă Domnul nu găsește în el odihnă, a doua zi, adică după viața aceasta de acum, îl usucă prin blestem și-l trimite în focul veșnic. Smochinul uscat din Sfânta Evanghelie este ca un stâlp cu totul uscat, care îngrozește pe cei care nu fac rod potrivit de virtute.

Pentru rugăciunile preafrumosului Iosif, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi, Amin.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Înfricoșatu-s-a și s-a depărtat
focul cel neîncetat, de nespur-
«catul trup cel întru o podoabă cu
«sufletul, al tinerilor celor curați,
«ce se hrănise cu multă uscătură;
«și văpaia cea pururea vie potolin-
«du-se, cântare veșnică se cântă:
«Pe Domnul toate lucrurile lău-
«dați-L și-L preaînălțați întru toți
«vecii».

Atunci vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, de veți păzi poruncile Mele, zis-a Mântuitorul

prietenilor Săi, mergând la Pa-timă; pace să aveți între voi și cu toți, și gândind la cele smerite vă veți înălța și Domn pe Mine cunos-cându-Mă, lăudați-Mă și Mă prea-înălțați întru toți vecii.

Rânduiala voastră, a celor de un neam, să fie potrivnică obiceiului păgânesc; că socoteala cea de sine volnică este tiranie, nu sorțul Meu. Deci cel ce voiește între voi să fie mai ales, să se facă mai mic decât toți ceilalți; și Domn pe Mine cu-noscându-Mă, lăudați-Mă și Mă preaînălțați întru toți vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînăl-tându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Înfricoșatu-s-a și s-a depărtat...

Nu se cântă: Ceea ce ești mai cinstită..., ci îndată:

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Mărit-ai, Hristoase, pe Năs-
cătoarea de Dumnezeu,
«ceea ce Te-a născut pe Tine, dintru
«care, Ziditorul nostru, în trup
«pătimitor asemenea nouă Te-ai
«îmbrăcat, dezlegătorul greșelilor
«noastre. Pe ea fericind-o toate
«neamurile, pe Tine Te slăvim».

Toată întinăciunea cea din patimi lepădând, cunoștință înțeleaptă vrednică de dumnezeiasca Împă-răție luați, zis-ai mai înainte Apos-tolilor Tăi, Cel ce ești înțelepciune a toate, întru care veți fi slă-viți, strălucind mai luminat decât soarele.

Zis-ai, Doamne, ucenicilor Tăi: Uitându-vă la Mine, să nu gândiți cu mândrie, ci să vă plecați spre cele smerite. Beți paharul Meu, pe care Eu îl beau, și veți fi slăviți cu Mine întru Împărăția Tatălui Meu.

Și iarăși Irmosul: Mărit-ai, Hristoase, pe Născătoarea... Și o metanie până la pământ.

LUMINÂNDA se zice de trei ori, rar și cu cântare dulce. Aceasta se cântă până în Joia cea mare; însăși podobia, glasul al 3-lea:

Cămara Ta, Mântuitorul meu, o văd împodobită, și îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină, și mă mântuiește.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4, glasul 1, însuși glasul:

Mergând Domnul spre Patima cea de bunăvoie, a zis Apostolilor pe cale: Iată ne suim în Ierusalim, și Se va da Fiul Omului precum scrie despre El. Să venim dar și noi cu gânduri curate, să mergem împreună cu Dânsul și împreună să ne răstignim, și să murim pentru Dânsul, lăsând desfătările lumefști; ca să și viețuim împreună cu Dânsul, și să-L auzim pe El zicând: De acum nu Mă voi mai sui în Ierusalimul cel pământesc, ca să pătimesc; ci Mă voi sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeu Meu și Dumnezeul vostru, și împreună vă voi înălța pe voi la Ierusalimul cel de sus, în Împărăția cerurilor (de două ori).

Glasul al 5-lea:

Ajungând noi, credincioșii, la Patima cea mântuitoare a lui Hris-

tos Dumnezeu, să slăvim îndelungă-răbdarea Lui cea nespusă; ca prin milostivirea Lui să ne ridice cu El și pe noi, cei omorâți de păcat, ca un bun și de oameni iubitor (de două ori).

Slavă..., Și acum..., același glas:

Doamne, venind spre Patimă și întărind pe ucenicii Tăi, ai zis, deosebi luându-i pe dânșii: Cum nu vă aduceți aminte de cuvintele Mele, pe care mai înainte le-am spus vouă, că este scris: Că tot prorocul nu va fi ucis într-altă parte, fără numai în Ierusalim? Acum dar a venit vremea de care am spus vouă: Că iată Mă dau în mâinile păcătoșilor să Mă batjocorească; care și pe Cruce răstignindu-Mă și dându-Mă îngropării, Mă vor socoti ca pe un mort de ocară. Însă îndrăzniți, că a treia zi Mă voi scula, spre bucuria credincioșilor și spre viața veșnică.

LA STIH OAVNĂ

Stihira, glasul al 5-lea, însuși glasul:

Doamne, nepricepându-se mama fiilor lui Zevedeu, de taina cea nespusă a rânduiei Tale, a cerut de la Tine ca să dăruiești fiilor ei cinstea împărăției celei vremelnice. Dar în locul aceleia ai făgăduit prietenilor Tăi să bea paharul morții; care pahar mai înainte de a-l bea, Însuți ai zis că este curățitor de păcate. Pentru aceasta grăim Ție: Mântuirea sufletelor noastre, slavă Ție.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta... (vezi p. 120).

Doamne, învățând pe ucenicii Tăi să gândească cele desăvârșite, le-ai zis să nu se aseme neamurilor, ca să stăpânească pe cei mai mici.

Că nu va fi așa între voi, ucenicii Mei, că din voia Mea sunt sărac; ci cel mai mare dintre voi să fie slujitor tuturor, și cel ce stăpânește, ca cel stăpânit; și cel ales a fi mai întâi, ca cel mai de jos. Că și Eu însumi am venit ca să slujesc lui Adam celui ce sărăcise, și să-Mi dau sufletul răscumpărare pentru mulți, care Îmi cântă: Slavă Ție.

Glasul al 8-lea:

Stih: Și să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi... (vezi p. 120).

Temându-ne, fraților, de pedeapsa smochinului celui uscat pentru nerodire, să aducem roade vrednice de pocăință lui Hristos, Celui ce ne dă mare milă.

Slavă..., Și acum..., același glas:

O a doua Evă aflând șarpele pe egipteanca, se nevoia să împiedice pe Iosif prin cuvinte lingușitoare; dar el, lăsându-și haina, a fugit de păcat. Și, fiind gol, nu s-a rușinat, ca și cel întâi-zidit mai înainte de călcarea poruncii. Pentru rugăciunile lui, Hristoase, miluiește-ne pe noi.

Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului... Și celelalte după obicei, cu metanii. Apoi otpustul: Domnul, Cel ce vine la patimă de bună voie, Hristos, Adevăratul Dumnezeuul nostru... Tot acest otpust se zice și marți și miercuri.

Se cuvine a ști:

Nu se citesc Catisme la Ceasul întâi și la al nouălea, în Săptămâna aceasta mare; ci numai cei trei Psalmi ai Ceasului. Iar al treilea și al șaselea Ceas îl citim cu Catisme. Se citește și stâlpul Evangheliei: luni, marți și miercuri.

Însemnare:

Cum se citește stâlpul Evangheliei:

Luni, la al treilea ceas din zi, lovește parclisierul în toacă, precum este obiceiul, și adunându-se frații în biserică, se cântă al

treilea Ceas cu Catisma, făcând și obișnuitele metanii. Apoi troparul: Doamne, Cel ce ai trimis pe Preasfântul Tău Duh..., Născătoare de Dumnezeu, tu ești vița cea adevărată...

Și îndată, fiind analogul înfrumusețat, pune deasupra lui Sfânta Evanghelie și două lumânări aprinse; credincioșii stau cu capetele descoperite și preotul cădește toată biserica și pe frați. La Ceasul al șaselea cădește numai Evanghelia; iar la Ceasul al nouălea cădește Evanghelia, toată biserica și pe frați; și așa se citește Evanghelia și, după sfârșitul Evangheliei, se zice: Domnul Dumnezeu, bine este cuvântat...

Și cealaltă rânduială și se zice Condacul zilei: Iacov plângea pentru lipsa lui Iosif... Și obișnuitele metanii.

Trebuie să se știe că Rânduiala citirii Sfintelor Evanghelii la Ceasuri, în această săptămână, este următoarea:

Luni: la Ceasul 3: Mt. 1,1-16,12; la Ceasul 6: Mt. 16,13-28,20; la Ceasul 9: Mc. 1,1-9,16.

Marți: la Ceasul 3: Mc. 9,17-16,20; la Ceasul 6: Lc. 1,1-8,39; la Ceasul 9: Lc. 8,40-16,18.

Miercuri: la Ceasul 3: Lc. 16,19-24,53; la Ceasul 6: In. 1,1-7,36; la Ceasul 9: In. 7,37-13,32 (nu și mai departe).

Alții însă împart mai simplu Evangheliile, după capitole (Matei: cap. 1-14 și 15-28; Marcu: cap. 1-8 și 9-16; Luca: cap. 1-8, 9-16 și 17-24; Ioan: cap. 1-8 și 9-13, până la versetul 32.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 6-lea:

Cu suflet umilit cădem înaintea Ta și ne rugăm Ție, Mântuitorul lumii. Că Tu ești Dumnezeuul celor ce se pocăiesc.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Când a întors Domnul robia Sionului, ne-am umplut de mângâiere (Ps. 125, 1).

Stih: Atunci s-a umplut de bucurie gura noastră și limba noastră de veselie (Ps. 125, 2).

Din Prorocia lui Iezechiel, citire:

(I, 1-20)

În anul al treizecilea, în ziua a cincea a lunii a patra, când mă aflam între robi, la râul Chebar, mi s-au deschis cerurile și am văzut niște vedenii dumnezeiești. În ziua a cincea a lunii a patra, în anul al cincilea al robirii regelui Ioiachim, a fost cuvântul Domnului către mine, preotul Iezechiel, fiul lui Buzi, preotul, la râul Chebar, în țara caldeilor. Acolo a fost peste mine mâna Domnului. Eu priveam și iată venea dinspre miazănoapte un vânt vijelios, un nor mare și un val de foc, care răs-pândeau în toate părțile raza stră-lucitoare; iar în mijlocul focului strălucea ca un metal în văpaie. Și în mijloc am văzut ceva ca patru fiare, a căror înfățișare semăna cu chipul omenesc. Fiecare din ele avea patru fețe și fiecare din ele avea patru aripi. Picioarele lor erau drepte, iar copitele picioarelor lor erau cum sunt copitele picioarelor de viței și scânteiau ca arama strălucitoare, iar aripile lor erau sprintene. De cele patru părți ele aveau sub aripi mâini de om și toate patru își aveau fețele lor și aripile lor. Aripile lor se atingeau una de alta, și când mergeau, fiarele nu se întorceau, ci fiecare mergea drept înainte. Fețele lor? – Toate patru aveau câte o față de om înainte, toate patru aveau câte o față de leu la dreapta, toate patru aveau câte o față de bou la stânga și toate patru mai aveau și câte o față de vultur în spate. Fețele lor și aripile lor erau despăr-

țite în partea de sus și, la fiecare, două din aripi erau întinse, iar două le acopereau trupul. Fiecare fiară mergea drept înainte și mergea încotro îi dădea duhul să meargă și în mersul său nu se întorcea. Înfațișarea acestor fiare se asemăna cu înfațișarea cărbunilor aprinși, cu înfațișarea unor făclii aprinse; printre fiare curgea foc, iar din foc țâșneau raze și fulgere. Fiarele alergau înainte și înapoi iute ca fulgerul. Când mă uitam eu la fiare, iată am văzut jos, lângă aceste fiare, câte o roată la fiecare din cele patru fețe ale lor. Aceste roți după înfațișarea lor, parcă erau de crisolit, iar după făptură toate aveau aceeași înfațișare. Și după alcătuirea și după făptura lor ele parcă erau vârâte una în alta. Ele înaintau în toate cele patru părți, și în timpul mersului nu se întorceau. Obezile lor formau un cerc larg și de o înălțime înfricoșătoare și aceste obezi la toate patru erau pline de ochi de jur împrejur. Când mergeau fiarele, mergeau și roțile de lângă ele, și când se ridicau fiarele de la pământ, se ridicau și roțile. Ele mergeau încotro le da duhul să meargă și roțile se ridicau împreună, căci duh de viață era și în roți.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

De n-ar zidi Domnul casa, în zadar s-ar osteni cei ce o zidesc (Ps. 126, 1).

Stih: De n-ar păzi Domnul cetatea, în zadar ar priveghea cel ce o păzește (Ps. 126, 1).

Și se citește stâlpul Evangheliei după rânduiala ce s-a scris mai înainte. Iar după citire, se zice: Degrab să ne întâmpine pe noi îndurările Tale..., Sfinte Dumnezeule... cu

închinăciuni. Și după Tatăl nostru..., Conducul zilei, din Triod. Doamne miluiește... (de 40 de ori). Și celelalte, după obicei.

Se cuvine a ști:

Evangelhia de la Matei se citește toată, precum și cele de la Marcu și Luca; iar de la Ioan se citește numai până la începutul Sfințelor Patimi, adică până la: Acum S-a preaslăvit Fiul Omului...

Și se citește așa în trei zile, adică: luni, marți, miercuri și se sfârșește miercuri la Ceasul al 9-lea. Și se fac de la Luca trei citiri; iar celelalte câte 2. De toate, citirile sunt 9. Iar mai mult nimic.

Vecernia ce se săvârșește împreună cu Liturghia Darurilor înainte sfințite, luni dimineața

După Psalmul cel începător, obișnuita catismă (18): Către Domnul când m-am necăjit... La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10, glasul 1, însuși glasul:

Mergând Domnul spre Patima cea de bunăvoie, a zis Apostolilor pe cale: Iată ne suim în Ierusalim, și Se va da Fiul Omului, precum scrie pentru Dânsul. Să venim dar și noi cu gânduri curate, să mergem împreună cu Dânsul și împreună să ne răstignim, și să murim pentru Dânsul, lăsând desfătărilor lumești; ca să și viețuim împreună cu Dânsul și să-L auzim pe El zicând: De acum nu Mă voi mai sui în Ierusalimul cel pământesc, ca să pățimesc; ci Mă voi sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, și la Dumnezeu Meu și Dumnezeu vostru; și împreună vă voi înălța pe voi la Ierusalimul cel de sus, în Împărăția cerurilor (de două ori).

Glasul al 5-lea:

Ajungând noi credincioșii la Patima cea mântuitoare a lui

Hristos Dumnezeu, să slăvim îndelungă-răbdarea Lui cea nespusă; ca prin milostivirea Lui să ne ridice împreună și pe noi, cei omorâți de păcat, ca un bun și de oameni iubitor (de două ori).

Doamne, venind spre Patimă, întărind pe ucenicii Tăi, ai zis deosebi luându-i pe dânșii: Cum nu vă aduceți aminte de cuvintele Mele, pe care mai înainte le-am spus vouă, că este scris că tot proorul nu va fi ucis într-altă parte, fără numai în Ierusalim? Acum dar a venit vremea de care am spus vouă: că iată Mă dau în mâinile păcătoșilor să Mă batjocorească; care și pe Cruce răstignindu-Mă și dându-Mă îngropării, Mă vor socoti ca pe un mort de ocară. Însă îndrăzniți, că a treia zi Mă voi scula, spre bucuria credincioșilor și spre viața veșnică (de două ori).

Doamne, nepricepându-se mama fiilor lui Zevedeu, de taina cea nespusă a rânduiei Tale, a cerut de la Tine ca să dăruiești fiilor ei cinstea împărăției celei vremelnice. Dar în locul aceleia ai făgăduit prietenilor Tăi să bea paharul morții; care pahar, mai înainte de a-l bea, Însuși ai zis că este curățitor de păcate. Pentru aceasta grăim Ție: Mântuirea sufletelor noastre, slavă Ție (de două ori).

Doamne, învățând pe ucenicii Tăi să gândească cele desăvârșite, le-ai zis: să nu se asemenea neamurilor, ca să stăpânească pe cei mai mici. Că nu va fi așa între voi, ucenicii Mei, că din voia Mea sunt sărac; ci cel mai mare dintre voi,

să fie slujitor tuturor, și cel ce stăpânește, ca cel stăpânit; și cel ales a fi mai întâi, ca cel mai de jos. Că și Eu însumi am venit ca să slujesc lui Adam celui ce sărăcise, și să-Mi dau sufletul răscumpărare pentru mulți, care Îmi cântă: Slavă Ție.

Glasul al 8-lea:

Temându-ne, fraților, de pedeapsa smochinului celui uscat pentru nerodire, să aducem roade vrednice de pocăință lui Hristos, Celui ce ne dă mare milă.

Slavă..., Și acum..., același glas:

O a doua Evă aflând șarpele pe egipteanca, se nevoia să împiedice pe Iosif prin cuvinte lingușitoare; dar el, lăsându-și haina, a fugit de păcat. Și fiind gol nu s-a rușinat, ca și cel întâi-zidit mai înainte de călcarea poruncii. Pentru rugăciunile lui, Hristoase, miluiește-ne pe noi.

Apoi Vohod cu Evanghelia, Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Te va binecuvânta Domnul din Sion și vei vedea bunătățile Ierusalimului în toate zilele vieții tale. (Ps. 127, 5).

Stih: Fericiți toți cei ce se tem de Domnul, care umblă în căile Lui (Ps. 127, 1).

De la Ieșire, citire:

(I, 1-20)

Numele fiilor lui Israel, care au intrat în Egipt împreună cu Iacov, tatăl lor, aducând fiecare toată casa sa, sunt acestea: Ruben, Simeon, Levi și Iuda; Isahar, Zabulon și Veniamin; Dan, Neftali, Gad și Așer. Sufletele însă ieșite

din Iacov erau de toate șaptezeci și cinci, iar Iosif era de mai înainte în Egipt. Dar au murit și Iosif și toți frații lui și toți cei de pe vremea lor. Iar fiii lui Israel s-au născut în număr mare și s-au înmulțit, au crescut și s-au întărit foarte, foarte tare, și s-a umplut țara de ei. Dar s-a ridicat alt rege peste Egipt, care nu cunoscuse pe Iosif. Acesta a zis către poporul său: «Iată, neamul fiilor lui Israel e mulțime mare și e mai tare decât noi. Veniți dar să-i împilăm, ca să nu se mai înmulțească și ca nu cumva la vreme de război să se unească cu vrăjmașii noștri și, bătându-ne, să iasă din țara noastră». De aceea au pus peste ei supraveghetori de lucrări, ca să-i împileze cu munci grele. Atunci a zidit Israel cetăți tari lui Faraon: Pitom și Ramses, care serveau lui Faraon ca hambare, și cetatea On sau Iliopolis. Însă cu cât îi împilau mai mult, cu atât mai mult se înmulțeau și se întăreau foarte, foarte tare, așa că egiptenii se îngrozeau de fiii lui Israel. De aceea egiptenii sileau încă și mai strașnic la muncă pe fiii lui Israel, și le făceau viața amară prin munci grele, la lut, la cărămidă și la tot felul de lucru la câmp și prin alte felurite munci, la care-i sileau cu strășnicie. Ba, regele Egiptului a poruncit moașelor evreiești, care se numeau: una Sifra și alta Pua, și le-a zis: «Când moșiți la evreice, să luați seama când nasc: de va fi băiat, să-l omorâți, iar de va fi fată, să o cruțați». Moașele însă s-au temut de Dumnezeu și n-au făcut cum le poruncise regele Egiptului, ci au

lăsat și pe băieți să trăiască. Atunci a chemat regele Egiptului pe moașe și le-a zis: «Pentru ce ați făcut așa și ați lăsat să trăiască și copiii de parte bărbătească?». Iar moașele au răspuns lui Faraon: «Femeile evreice nu sunt ca egiptencele, ci ele sunt voinice și nasc până nu vin moașele la ele». De aceea Dumnezeu a făcut bine moașelor, iar poporul lui Israel se înmulțea și se întărea mereu.

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Vă binecuvântăm pe voi întru numele Domnului (Ps. 128, 8).

Stih: De multe ori s-au luptat cu mine din tinerețile mele și nu m-au biruit (Ps. 128, 2).

De la Iov, citire:

(I, 1-12)

Era odată în ținutul Uz un om pe care îl chema Iov și acest om era fără prihană și drept; se temea de Dumnezeu și se ferea de ce este rău. Și i s-au născut șapte feciori și trei fete. El avea șapte mii de oi, trei mii de cămile, cinci sute de perechi de boi și cinci sute de asine și mulțime de slugi. Și omul acesta era cel mai de seamă dintre toți răsăritenii. Feciorii lui se duceau unul la altul și se făceau ospete în casele lor, fiecare la ziua lui, și trimiteau să cheme pe surorile lor, ca să mănânce și să bea cu ei. Și apoi, când isprăveau zilele petrecerii lor, Iov chema și sfînțea pe feciorii săi și se scula dis-de-dimineată și aducea arderi de tot, după numărul lor al tuturor, căci Iov zicea: «Se poate ca feciorii mei să fi păcătuit și să fi cugetat cu păcat împotriva lui Dumnezeu». Și așa făcea Iov

mereu. Dar într-o zi îngerii lui Dumnezeu s-au înfățișat înaintea Domnului și Satan a venit și el printre ei. Atunci Domnul a zis către Satan: «De unde vii?». Iar Satan a răspuns Domnului și a zis: «Am dat târcoale pe pământ și m-am plimbat în sus și în jos». Și Domnul a zis către Satan: «Te-ai uitat la robul Meu Iov, că nu este nici unul ca el pe pământ, fără prihană și drept și temător de Dumnezeu și care să se ferească de ce este rău?». Dar Satan a răspuns Domnului și a zis: «Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? N-ai făcut Tu gard în jurul lui și în jurul casei lui și în jurul a tot ce este al lui, în toate părțile, și ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și turmele lui au umplut pământul? Dar ia întinde mâna Ta și atinge-Te de tot ce este al lui, să vedem dacă nu Te va blestema în față!». Atunci Domnul a zis către Satan: «Iată, tot ce are el este în puterea ta; numai asupra lui să nu întinzi mâna ta». Și Satan a pierit din fața lui Dumnezeu.

Apoi: Să se îndrepteze rugăciunea mea... După aceasta, Evanghelia de la Matei: În vremea aceea, când Iisus... Și cealaltă rânduală a Liturghiei Darurilor mai înainte sfînțite, după obicei. Tot așa se face și în Marțea cea mare și în Miercurea cea mare.

Iar de nu este Liturghia Darurilor mai înainte sfînțite, la Doamne, strigat-am... se cântă jumătate din stihiri, adică pe 6. Stihirile, glasul 1: Mergând Domnul spre Patima cea de bunăvoie... (de două ori); glasul al 5-lea: Ajungând noi credincioșii... (de două ori). Doamne, nepricepându-se mama fiilor lui Zevedeu, de taina cea nespusă... (de două ori). Slavă..., Și acum..., glasul al 5-lea: Doamne, venind spre Patimă...

După aceasta, Vohod cu Evanghelia, Lumină lină...

Apoi Prochimenul, Paremiile, Evanghelia și: Învrednicește-ne, Doamne, în seara aceasta... Ectenia: Să plinim rugăciunea noastră cea de seară, Domnului.

La Stihovă, din aceleași stihiri, Stihira glasului al 5-lea: Doamne, învățând pe ucenicii Tăi... Stih: Către Tine, Cel ce locuiești în cer... Și iar aceeași stihiră. Stih: Miluiește-ne pe noi, Doamne..., glasul al 8-lea: Temându-ne, fraților, de pedeapsa smochinului..., Slavă..., Și acum..., același glas: O a doua Evă aflând șarpele...

Apoi: Acum slobozește pe robul Tău... Și celelalte după obicei, cu metanii. Și după: Sfinte Dumnezeule..., cel din urmă Tatăl nostru... Și Condacul zilei: Iacov plângea pentru lipsa lui Iosif..., Doamne miluiește (de 12 ori).

Se cuvine a ști:

Marele Sinod al șaselea poruncește să petreacă credincioșii zilele mântuitoarelor Patimi cu post și cu rugăciuni și în umilința inimii. Iar la miezul nopții Sâmbetei celei mari, se lasă postul; precum și dumnezeieștii Evangheliști Matei și Luca, unul adică: târziu Sâmbătă zice, iar altul: dimineața de noapte, arătându-ne nouă timpul întârziat al nopții.

Iar la masă ne îndestulăm cu mâncare uscată; și precum săptămâna dintâi a Sfântului Post, așa și aceste zile, Lunea cea mare, Marți și Miercuri se cuvine a le petrece cu post aspru.

PAVECERNIȚA MARE

Se citește după obicei, cu metaniile și tropele cele obișnuite, la care se cântă:

TRICÂNTAREA

Alcătuire a lui Andrei Criteanul.

Cântarea a 2-a, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Ia aminte, cerule, și voi grăi și voi lăuda pe Hristos, Cel ce a «venit din Fecioara cu trup».

Să mergem împreună cu Hristos la Muntele Măslinilor, și în taină cu Apostolii să petrecem împreună cu Dânsul.

Socotește, smerita mea inimă, ce este pilda morții, de care mai înainte a zis Hristos, și te trezește măcar acum.

Gătește-te însuși, o, suflete al meu, spre moarte; că s-a apropiat venirea Judecătorului celui nemitarnic.

A Născătoarei de Dumnezeu:

Preacurată Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, una prealăudată, roagă pe Fiul tău pentru robii tăi.

Altă Tricântare, același glas:

Irmosul:

Vedeți, vedeți că Eu sunt Dumnezeu, Care am trecut «oarecând pe Israel prin Marea Roșie, și l-am hrănit și l-am mântuit, și din robia lui Faraon l-am «liberat».

Vedeți, vedeți că Eu sunt Dumnezeu, Cel mai înainte de facerea tuturor și mai înainte de întemeierea cerului și a pământului; și știu toate, ca Cel ce sunt tot în Tatăl și pe Dânsul tot Îl port întru Mine.

Cu cuvântul am făcut cerul și pământul, că eram împreună cu Tatăl; și cu cuvântul port toate, ca un Cuvânt și Înțelepciune, putere și chip, împreună-locuitor și întocmai lucrător.

Cine a pus vremurile? Cine păzește veacurile? Cine hotărăște și împreună mișcă toate? Fără numai

Cel ce este fără de început, pururea împreună cu Tatăl, ca raza în lumină.

O, nemăsurată iubirea Ta de oameni, Iisuse! Că ne-ai arătat nouă mai înainte vremea sfârșitului, ascunzând ceasul și adevărind arătat semnele lui.

Toate le știi, toate le cunoști, Iisuse, ca Cel ce ai întru Tine dumnezeiește, toată vrednicia părintească, și porți în Tine firește pe tot Duhul Sfânt cel pururea veșnic, împreună cu Tatăl.

Stăpâne Doamne, Făcătorul veacurilor, învrednicește-ne pe noi să auzim atunci acel sfânt glas, care va chema pe cei aleși ai Tatălui, în Împărăția cerurilor.

Slavă..., a Treimii:

Treime fără început, nezidită, Unime nedespărțită, Ceea ce ești trei și una: Tată și Fiu și Duh, un Dumnezeu, primește cântare din limbile cele de lut, ca din guri de văpaie.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Locaș sfânt al lui Dumnezeu te-ai arătat, Fecioară, că întru tine sălășluindu-Se Împăratul cel ceresc trupește, a ieșit frumos, înnoind iarăși pe om întru Sine dumnezeiește.

S E D E A L N A, glasul al 2-lea:

Podobie: Ceea ce ești izvorul milei...

Îndemnându-Te din milostivire, Hristoase, ai mers de bunăvoie să pătimești, Făcătorule de bine, vrând să ne izbăvești pe noi din patimi și de osânda cea din iad.

Pentru aceasta lăudăm cinstitele Tale Patimi, și slăvim, Mântuitorule, milostivirea Ta cea preaînaltă.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Îngerii și cerurile, pe Cel ce Se poartă pe scaunul mării, și «ca un Dumnezeu este lăudat ne-
«încetat, binecuvântați-L, lăudați-L
«și preaînălțați-L în toți vecii».

Cu adevărat ai auzit, suflete, în ce chip mai înainte a vestit Hristos dumnezeieștilor Săi ucenici, spunându-le sfârșitul; tu, cunoscându-ți sfârșitul, gătește-te dar, că vine vremea sfârșitului.

Cunoști, suflete neroditor, pilda slugii celei viclene; teme-te și nu fi nepurtător de grijă de darul ce ai luat, nu ca să-l ascunzi în pământ, ci ca să faci neguțătorie.

Să-ți lumineze candela ta, să se toarne în ea și untdelemn, ca și fecioarelor milostivirea; ca să afli atunci, suflete al meu, deschisă camera cea de nuntă a lui Hristos.

Fuga cea din ziua sâmbetei și de iarnă, spunând-o Învățătorul, cu pildă grăiește de tulburarea veacului de acum celui de al șaptelea, întru care va veni ca iarna sfârșitul.

Ca iuțimea fulgerului ce trece, așa va fi atunci venirea cea înfricoșătoare a Stăpânului tău, suflete al meu. Auzit-ai? Nevoiește-te dar să fii gata.

Când va veni Judecătorul cu mii și mii de cete și de Puteri îngerești, ce frică va fi atunci, suflete al meu! Ce cutremur! Vai mie, când vor sta toți goi.

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Un Dumnezeu este Treimea, nemutându-Se Tatăl în a fi Fiul, nici Fiul schimbându-Se în purcedere; ci, osebite și împreună pe câte trele, o lumină, un Dumnezeu slăvesc în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, primește rugăciunea noastră, Dumnezeule; și trimite milele Tale spre toți din destul, și dă pacea Ta poporului Tău.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Și iarăși Irmosul: Îngerii și cerurile...

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Nașterea pururea Fecioarei, ceea ce s-a arătat mai «înainte în munte primitorului de «Lege, prin foc și prin rug, spre «mântuirea noastră a credincioșilor, cu cântări neîncetate o mărim».

Auzit-ai, suflete, pe Judecătorul strigând dinainte, și învățându-te pentru vremea sfârșitului, gătește-ți lucrurile cele de ieșire de aici; ca nu cumva să te lepede Dumnezeu ca pe un netrebnic.

De la smochin te învață, o, suflete, pentru sfârșit; când îi sunt tinere frunzele și-i odrăslesc ramurile, iată după aceea vine vremea secerișului; și tu, când vei vedea acestea, să cunoști că este lângă uși.

Cine altul, afară de Tine, știe pe Tatăl Tău? Sau cine afară de Tine știe ceasul sau ziua? Că în Tine sunt toate vistieriile înțelepciunii, Hristoase Dumnezeule.

Cărțile se vor deschide atunci când se vor pune scaunele, și se vor vâdi faptele, stând toți goi; că toate sunt descoperite înaintea lui Dumnezeu.

Vine Judecătorul tuturor spre aducere la judecată; Cel ce șade pe scaun de heruvimi, și a stat înaintea lui Pilat ca un vinovat, și a pățimit toate, ca să mântuiască pe Adam.

Apropiatu-s-au nouă Paștile cele mari și dumnezeiești. Că Hristos ne învață că vor fi după două zile, mai înainte însemnând ziua Patimii, în care Se va aduce jertfă Tatălui.

Lângă Crucea Ta, Mântuitorule, stând Maica Ta, și văzând junghierea Ta cea fără dreptate, a strigat: Vai mie, Fiul meu, lumina cea neapusă! Strălucește lumină tuturor, Soare al slavei.

Slavă..., a Treimii:

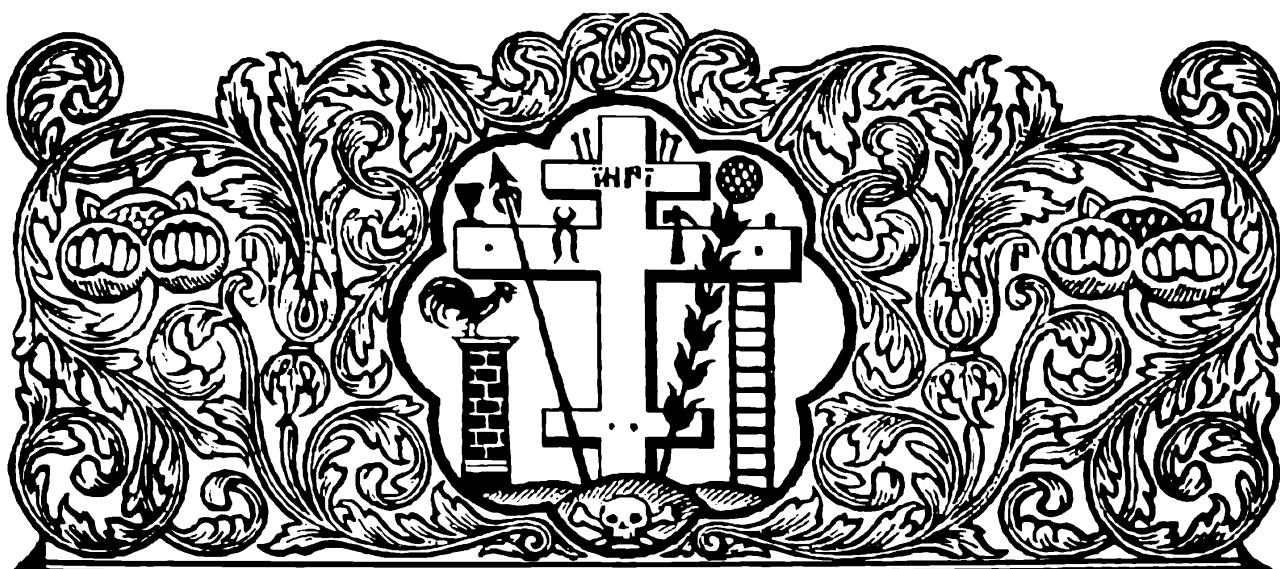
O Unime Sfântă, Treime ce ești o Dumnezeire și Treime-Unime, Dumnezeule, fire în trei Fețe, slavă de o cinste și nedespărțită, izbăvește sufletele noastre din primejdii.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Primește, Hristoase, pe Maica Ta, în rugăciune, ca prin mijlocirile ei să împaci lumea, să întărești scep-trurile împărăției, și să unești întru una, Bisericele Tale.

Apoi, Irmosul Cântării a 9-a: Nașterea pururea Fecioarei... Și metanie până la pământ. Sfinte Dumnezeule... și după Tatăl nostru... Condacul zilei.

Apoi: Doamne al puterilor fii cu noi... Și cealaltă rânduială, după obicei.

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI MARȚI

(Denia de Luni seara)

LA UTRENIE

Aliluia, pe glasul al 8-lea, troparul: Iată Mirele vine în miezul nopții..., de trei ori (caută la Denia de duminică seara). Apoi, obișnuitele Catisme.

După întâia Catismă, Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat...

Pe Mirele, fraților, să-L iubim, candelile noastre să le îngrijim, în virtuți strălucind și în credință dreaptă; ca să intrăm împreună cu Dânsul la nuntă gătiți, cu fecioarele cele înțelepte ale Domnului. Că Mirele, ca un Dumnezeu, dă tuturor în dar, cunună nestricăcioasă.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă, Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Sfat al fărădelegii asupra Ta, Mântuitorule, adunând din pizmă cu viclenie preoții și cărturarii, au îndemnat pe Iuda la vânzare. Pentru aceasta ieșind fără de rușine, a grăit asupra Ta mulțimii celei fără de lege, zicând: Ce-mi veți da mie și eu voi da pe El în mâinile voastre? Mântuiește sufletele noastre, Doamne, de osânda acestuia.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a treia Catismă, Sedealna, glasul al 8-lea:

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Iuda, cel cu mintea iubitoare de argint, s-a întărâtat asupra Învă-

țătorului, vrăjmașul; s-a sfătuit, a gândit vânzarea, a căzut din lumină, primind întunericul; a tocmit prețul și a vândut pe Cel fără de preț. Pentru aceasta a și aflat răsplătire, precum a făcut ticălosul: spânzurare și moarte cu durere. Pe noi izbăvește-ne, Hristoase Dumnezeule, de partea lui, iertare de greșale dăruind celor ce prăznuim, cu dragoste, preacuratele Tale Patimi.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi Evanghelia de la Matei: În vremea aceea au făcut sfat fariseii ca să prindă pe Iisus în cuvânt... până la: Bine este cuvântat cel ce vine în numele Domnului.

Psalmul 50.

Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău..., Doamne miluiește (de 12 ori) și ecfonisul: Cu mila și cu îndurările... Îndată, Ectenia mică.

C O N D A C, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând...

La ceasul sfârșitului, suflete, gândind, și de tăierea smochinului temându-te, talantul cel dat ție, cu iubire de osteneală lucrează-l, ticăloase, priveghind și grăind: Să nu rămânem afară din camera lui Hristos.

I C O S

Pentru ce te lenevești, ticălosul meu suflet? Pentru ce ți se nălucesc fără de vreme griji netrebnice? Pentru ce zăbovești cu lucruri trecătoare? Ceasul cel de apoi acum este, și ne vom despărți de la acestea de aici. Până când ai vreme, trezește-te, grăind: Greșit-am Ție, Mântuitorul meu, să nu mă tai ca pe smochinul cel neroditor; ci ca

un îndurat milostivește-Te, Hristoase, spre mine, cel ce grăiesc cu frică: Să nu rămân afară din camera lui Hristos.

S I N A X A R

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA MARȚI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În Sfânta și Marea Marți se face pomenire de cele zece fecioare din Sfânta Evanghelie.

S t i h u r i :

Marea Marți pe cele zece fecioare înainte ne pune

Și ele biruință aduc dreptului Stăpân.

Pe când Domnul nostru Iisus Hristos Se suia la Ierusalim și Se ducea la Patimă, a spus ucenicilor Săi mai multe pilde. Unele dintre ele sunt îndreptate către iudei. Pilda celor zece fecioare însă a spus-o pentru a ne îndemna spre milostenie și, în același timp, spre a ne învăța să fim pregătiți oricând pentru sfârșitul vieții.

Domnul a vorbit mult despre fecioare și despre femei, căci fecioria are mare merit și este într-adevăr cinstită; dar pentru ca nu cumva cineva trăind în feciorie să nu se îngrijească și de celelalte virtuți și mai cu seamă de milostenie, prin care se vădește strălucirea fecioriei, Domnul spune pilda aceasta. Pe cinci dintre ele le numește înțelepte, căci împreună cu fecioria au avut și îmbelșugatul untdelemn al milosteniei. Pe celelalte cinci le numește nebune, căci, deși ele aveau virtutea fecioriei, nu aveau în aceeași măsură și milostenia. Deci sunt numite nebune chiar dacă au săvârșit cea mai mare virtute, dar nu s-au îngrijit de cea mai importantă, așa că în nimic nu se deosebesc de desfrânate. Desfrânatele sunt biruite de trup, iar ele au fost biruite de bani. Pe când trecea noaptea acestei vieți, au adormit toate fecioarele, adică au murit. Într-adevăr moartea se numește somn. Pe când dormeau ele, strigăt mare s-a făcut la miezul nopții; cele care aveau untdelemn din belșug au intrat cu Mirele, la deschiderea ușilor, iar

cele bune, pentru că nu aveau untdelemn din belșug, îl căutau după ce s-au sculat din somn. Cele înțelepte, deși voiau, n-au putut să le dea untdelemn în clipa intrării, așa că le-au răspuns zicând: «Nu cumva să nu ne ajungă nici nouă, nici vouă; duceți-vă la cei ce vând – adică la săraci – și cumpărați». Dar nu era ușor lucru, căci după moarte, asta nu mai este cu putință. Același lucru îl arată lămurit Iisus și în parabola despre bogatul nemilostiv și săracul Lazăr. Fecioarele bune se apropie fără lumină și, bătând în ușă, strigă așa: «Doamne, Doamne, deschide-ne nouă!». Iar Însuși Domnul le dă acest răspuns înfricoșător, zicându-le: «Duceți-vă, nu vă cunosc pe voi! Căci cum veți putea vedea pe Mire dacă nu aveți ca zestre milostenia?».

Pentru aceasta deci, au rânduit purtătorii de Dumnezeu Părinți să se așeze în această zi pilda celor zece fecioare, ca să ne îndemne să veghem neconținut și să fim gata să ieșim în întâmpinarea adevăratului Mire, prin fapte bune, dar mai cu seamă prin milostenie, pentru că neștiute sunt ziua și ceasul sfârșitului vieții. Tot astfel, prin istoria vieții lui Iosif, să trăim în curăție, iar prin minunea uscării smochinului, să aducem rod duhovnicesc. Dacă vom săvârși o singură virtute, cea mai mare chiar, și nu ne vom îngriji de celelalte, și mai cu seamă de milostenie, nu vom intra cu Hristos în odihna veșnică, ci vom fi întorși rușinați. Și într-adevăr, nu-i lucru mai lipsit de sfințenie și mai plin de rușine decât ca fecioria să fie biruită de bani.

Dar, o, Hristoase, numără-ne pe noi împreună cu fecioarele cele înțelepte, rânduieste-ne în aleasa Ta turmă și ne mântuiește pe noi, Amin.

TRICÂNTAREA

Alcătuire a lui Cosma.

Irmosul de două ori, troparele pe 12 și apoi iarăși Irmosul în amândouă stranele împreună.

Cântarea a 8-a, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Poruncii tiranice cei trei cuvioși tineri nesupunându-se, «în cuptor fiind aruncați, au măr-

«turisit pe Dumnezeu cântând: «Bindecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul».

Să lepădăm lenea departe de la noi, și să întâmpinăm pe Hristos, Mirele cel fără de moarte, cu făclii luminoase și cu cântări, grăind: Bindecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.

Să avem din destul în vasele sufletului nostru untdelemn de împărțășire, ca nefăcând vremea răsplătirilor vreme de cumpărare, să cântăm: Bindecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.

Câți ați luat talantul de la Dumnezeu, înmulțiți-vă harul încă pe atâta, cu ajutorul lui Hristos, Celui ce l-a dat, cântând: Bindecuvântați lucrurile Domnului pe Domnul.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preainălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Și iarăși Irmosul: Poruncii tiranice...

Nu se cântă: Ceea ce ești mai cinstită..., ci îndată:

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Ceea ce pe Dumnezeu cel Cneîncăput în pântece L-ai «încăput și bucurie lumii ai născut, pe tine te lăudăm, Preasfântă «Fecioară».

Zis-ai ucenicilor, Bunule, privegheați, că nu știți ceasul în care va veni Domnul, să răsplătească fiecăruia.

La a doua venire a Ta, cea înfricoșătoare, Stăpâne, să mă rândui-

iești împreună cu oile cele de-a dreapta, trecând cu vederea mulțimea greșelilor mele.

Iar în loc de: Cuvine-se cu adevărat..., se zice Irmosul: Ceea ce pe Dumnezeu...

LUMINÂNDA, glasul al 3-lea:

Cămara Ta, Mântuitorul meu... (de trei ori).

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru și se cântă stihirile idiomele, repetându-le, glasul 1:

Întru strălucirile Sfinților Tăi cum voi intra eu, nevrednicul? Că de voi cuteza să intru împreună în cămară, haina mă vădește, că nu este de nuntă, și legat mă vor scoate îngerii afară. Curățește-mi, Doamne, întinăciunea sufletului meu, și mă mântuiește, ca un iubitor de oameni (de două ori).

Glasul al 2-lea:

De lenea sufletului meu dormitând eu, Mire Hristoase, n-am agonisit candelă aprinsă din virtuți, și m-am asemănat fecioarelor celor neînțelepte, trândăvind în vremea lucrării. Stăpâne, nu-mi închide milostivirile îndurărilor Tale, ci scuturând somnul meu cel întunecat, scoală-mă și mă primește în cămara Ta, împreună cu fecioarele cele înțelepte, unde este glasul cel curat al celor ce prăznuiesc și cântă neîncetat: Doamne, slavă Ție (de două ori).

Slavă..., Și acum..., glasul al 4-lea:

Auzind, suflete, de osânda celui ce a ascuns talantul, nu ascunde cuvântul lui Dumnezeu, ci vestește minunile Lui, ca înmulțind harul, să intri întru bucuria Domnului tău.

LA STIHOAVNĂ

Aceste stihiri idiomele, glasul al 6-lea:

Veniți, credincioșilor, să lucrăm Stăpânului cu osârdie, că împarte slugilor bogăție; și fiecare din noi să înmulțim talantul harului după măsură. Unul să aducă înțelepciune prin fapte bune; iar altul să săvârșască slujba luminării; credinciosul să împărtășească cuvântul său celui ce nu știe tainele, și altul să-și împartă bogăția săracilor. Că așa vom înmulți împrumutul. Și ca niște economi credincioși ai harului, ne vom învrednici de bucuria Stăpânului. De care învrednicește-ne pe noi, Hristoase Dumnezeu, ca un iubitor de oameni.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta, Doamne... (vezi p. 120).

Când vei veni întru slavă, Iisuse, cu puterile îngerești, și vei ședea pe scaunul de judecată, să nu mă desparți pe mine, Păstorule cel bun; că știi căile cele de-a dreapta, iar cele de-a stânga sunt strâmbe. Deci să nu mă pierzi împreună cu caprele, pe mine cel înțelenit în păcat. Ci, numărându-mă cu oile cele de-a dreapta, să mă mântuiești, ca un iubitor de oameni.

Stih: Și să fie lumina Domnului Dumnezeului nostru peste noi... (vezi p. 120).

Mire, Cel ce ești mai frumos cu podoaba decât toți oamenii, Care ne-ai chemat pe noi la ospățul cel duhovnicesc al nunții Tale, dezbracă-mă de chipul cel ticălos al greșelilor mele, prin împărtășirea Pătimirilor Tale, și împodobindu-mă cu haina slavei frumuseții Tale, fă-mă împreună-șezător luminat

la masa împărăției Tale, ca un milostiv.

Slavă..., Și acum..., glasul al 7-lea:

Iată că își încredințează Stăpânul talantul Său ție, suflete al meu. Primește darul cu frică, împrumută pe Cel ce ți l-a dat, împarte-l la săraci și câștigă prieten pe Domnul, ca să stai de-a dreapta Lui, când va veni cu slavă și vei auzi glasul cel fericit: Intră, slugă, întru bucuria Domnului tău. Căreia mă învrednicește pe mine cel rătăcit, Mântuitorule, pentru mare mila Ta.

Cealaltă rânduială, după obicei. Cea-surile cu obișnuitele Catisme și citirea Evangheliei.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul 1:

Iartă-ne, Mântuitorule, pe noi, cei ce am greșit mult și fără de măsură, și ne învrednicește să ne închinăm sfintei Învierii Tale fără osândă; pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale, Unule mult-Milostive.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Că la Domnul este mila și multă mântuire la El, și El va izbăvi pe Israel din toate fărâdelegile lui (Ps. 129, 7-8).

Stih: Dintru adâncuri am strigat către Tine, Doamne! Doamne, auzi glasul meu (Ps. 129, 1).

Din Prorocia lui Iezechiel, citire:

(I, 21-28)

Când mergeau acelea, mergeau și acestea, și când acelea se opreau,

se opreau și acestea; iar când acelea se ridicau de la pământ, atunci împreună cu ele se ridicau și roțile, pentru că duh de viață era și în roți. Deasupra capetelor fiarelor se vedea un fel de boltă, întinsă sus, deasupra capetelor lor, care seamănă cu cristalul cel mai curat; iar sub bolta aceasta erau întinse aripile fiarelor unele spre altele, și fiecare fiară mai avea câte două aripi, care le acopereau trupurile. Când mergeau fiarele, auzeam fâlfâitul aripilor lor, ca un vuiet de ape mari, ca glasul Celui Atotputernic – zgomot strașnic, ca zgomotul dintr-un lagăr ostășesc; iar când ele se opreau, își lăsau aripile în jos. După ce fiarele se opreau și își lăsau aripile în jos, zgomotul se auzea încă sub bolta ce se întindea deasupra capetelor lor. Pe bolta de deasupra capetelor fiarelor era ceva care semăna cu un tron și la înfățișare era ca piatra de safir; iar sus pe acest tron era ca un chip de om. Și am mai văzut ceva, ca un metal înroșit în foc, ca niște foc, sub care se afla acel chip de om și care lumina împrejur; de la coapsele aceluia chip de om în sus și de la coapsele chipului aceluia în jos se vedea un fel de foc, un fel de lumină strălucitoare care-l împresura de jur-împrejur. Cum este curcubeul ce se află pe cer la vreme de ploaie, așa era înfățișarea acelei lumini strălucitoare, care-l înconjura. Astfel era chipul slavei Domnului.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Să nădăjduiască Israel în Domnul, de acum și până în veac (Ps. 130, 3).

Stih: Doamne, nu s-a mândrit inima mea, nici nu s-au înălțat ochii mei (Ps. 130, 1).

Și celelalte, precum și Ceasul al nouălea, fără Catismă. Apoi citim Evanghelia. Și se cântă Fericitările și: Pomeneste-ne pe noi, Doamne... cu metanii. Și celalte toate, precum s-a arătat Luni.

VE C E R N I A

ce se săvârșește împreună
cu Liturgia Darurilor mai
înainte sfințite, Marți dimineața

După Psalmul începător, obișnuita Catismă.

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10. Și se cântă aceste stihiri idiomele, glasul 1:

În strălucirile sfinților Tăi,
Icum voi intra eu nevrednicul?
Că de voi cuteza să intru împreună
în cămară, haina mă vădește, că
nu este de nuntă, și legat mă vor
scoate îngerii afară. Curățește-mi,
Doamne, întinăciunea sufletului
meu și mă mântuiește, ca un iubi-
tor de oameni (de două ori).

Glasul al 2-lea:

De lenea sufletului meu dormi-
tând eu, Mire Hristoase, n-am ago-
nisit candelă aprinsă din virtuți și
m-am asemănat fecioarelor celor
neînțelepte, trândăvind în vremea
lucrării. Stăpâne, nu-mi închide
milostivirile îndurărilor Tale, ci
scuturând somnul meu cel întune-
cat, scoală-mă și mă primește în
cămara Ta, împreună cu fecioarele
cele înțelepte, unde este glasul cel
curat al celor ce prăznuiesc și
cântă neîncetat: Doamne, slavă
Ție (de două ori).

Glasul al 4-lea:

Auzind, suflete, de osânda celui
ce a ascuns talantul, nu ascunde
cuvântul lui Dumnezeu, ci vestește
minunile Lui, ca înmulțind harul
să intri întru bucuria Domnului
tău (de două ori).

Glasul al 6-lea:

Veniți, credincioșilor, să lucrăm
Stăpânului cu osârdie, că împarte
slugilor bogăție; și fiecare din noi
să înmulțim talantul harului după
măsură. Unul să aducă înțelep-
ciune prin fapte bune; iar altul să
săvârșească slujba luminării; cre-
dinciosul să împărtășească cuvân-
tul său celui ce nu știe tainele, și al-
tul să-și împartă bogăția săracilor.
Că așa vom înmulți împrumutul.
Și ca niște economi credincioși ai
harului, ne vom învrednici de bu-
curia Stăpânului. De care învred-
nicește-ne pe noi, Hristoase Dum-
nezeule, ca un iubitor de oameni
(de două ori).

Când vei veni întru slavă, Iisuse,
cu puterile îngerești, și vei ședea pe
scaunul de judecată, să nu mă des-
parți pe mine, Păstorule cel bun;
că știi căile cele de-a dreapta, iar
cele de-a stânga sunt strâmbe.
Deci să nu mă pierzi împreună cu
caprele, pe mine cel înțelenit în pă-
cat; ci numărându-mă cu oile cele
de-a dreapta, să mă mântuiești ca
un iubitor de oameni.

Mire cel ce ești mai frumos cu
podoaba decât toți oamenii, Care
ne-ai chemat pe noi la ospățul cel
duhovnicesc al nunții Tale, dezbra-

că-mă de chipul cel ticălos al greșelilor mele, prin împărtășirea Pătimirilor Tale, și împodobindu-mă cu haina slavei frumuseții Tale, fă-mă împreună-șezător luminat la masa Împărăției Tale, ca un milostiv.

Slavă..., Și acum..., glasul al 7-lea:

Iată că își încredințează Stăpânul talantul său ție, suflete al meu. Primește darul cu frică, împrumută pe Cel ce ți l-a dat, împarte-l la săraci și câștigă prieten pe Domnul, ca să stai de-a dreapta Lui, când va veni cu slavă și vei auzi glasul cel fericit: Intră, slugă, întru bucuria Domnului tău. Căreia mă învrednicește pe mine cel rătăcit, Mântuitorule, pentru mare mila Ta.

Vohod cu Evanghelia. Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Scoală-Te, Doamne, întru odihna Ta, Tu și chivotul sfințirii Tale (Ps. 131, 8).

Stih: Adu-Ți aminte, Doamne, de David și de toate blândețile lui (Ps. 131, 1).

De la Ieșire, citire:

(II, 5-10)

Atunci s-a pogorât fata lui Faraon la râu să se scalde, și slujitoarele ei o însoțiră pe malul râului. Și văzând coșul în păpuriș, ea a trimis pe una din slujitoarele sale să-l aducă. Și deschizându-l, a văzut copilul; era un băiat care plângea. Atunci i s-a făcut milă de el fetei lui Faraon și a zis: «Acesta-i dintre copiii evreilor». Iar sora copilului a zis către fata lui Fa-

raon: «Voiești să mă duc să-ți chem o doică dintre evreice, ca să alăpteze copilul?». Fata lui Faraon i-a zis: «Du-te!». Și s-a dus copila și a chemat pe mama pruncului. Atunci fata lui Faraon i-a zis: «Ia-mi copilul acesta și mi-l alăptează, căci eu am să-ți plătesc». Și a luat femeia copilul și l-a alăptat. După ce a crescut copilul, doica l-a dus la fata lui Faraon și i-a fost ca fiu, și i-a pus numele Moise, pentru că-și zicea: «Din apă l-am scos».

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Iată acum ce este bun și ce este frumos, decât numai a locui frații împreună (Ps. 132, 1).

Stih: Aceasta este ca mirul pe cap, care se coboară pe barbă, pe barba lui Aaron (Ps. 132, 2).

De la Iov, citire:

(I, 13-22)

Și într-o zi, când feciorii și fetele lui Iov mâncau și beau vin în casa fratelui lor mai mare, sosi un vestitor la Iov și-i spuse: «Boii erau la arătură și asinele pășteau pe lângă ei; atunci sabeenii au năvălit asupra lor, au pus mâna pe vite, și pe robii i-au trecut prin ascuțișul sabiei. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste!». Nu sfârșise vorba bine, și altul sosi și spuse: «Focul lui Dumnezeu a căzut din cer și a ars oile tale și pe robii tăi și i-a mistuit. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste!». Nu sfârșise vorba bine și altul sosi și spuse: «Caldeii, împărțiți în trei cete, au dat năvală

peste cămilele tale și le-au ridicat, și pe robi i-au trecut prin ascuțișul sabiei. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste!». Nu sfârșise vorba bine și altul sosi și spuse: «Feciorii tăi și fetele tale mâncau și beau vin în casa fratelui lor mai mare, și iată că un vânt puternic se stârni dinspre pustie și izbi în cele patru colțuri ale casei, și casa se prăbuși peste tineri și ei muriră. Și am scăpat numai eu singur și am venit să-ți dau de veste». Atunci Iov se ridică și își sfâșie veșmântul și se rase pe cap și căzând la pământ se închină, și rosti: «Gol ieșit-am din pânțele mamei mele și gol mă voi întoarce în pământ! Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului bine-cuvântat!». Și în toate acestea, Iov nu păcătui și nu săvârși nici un cuvânt de hulă împotriva lui Dumnezeu.

Și îndată: Să se îndrepteze rugăciunea mea..., Evanghelia de la Matei și cealaltă rânduială a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

PAVECERNIȚA MARE

La care se cântă Tricântarea, alcătuire a lui Andrei Criteanul.

Cântarea a 3-a, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Mintea mea cea neroditoare, Marat-o aducătoare de roadă, «Dumnezeule, Lucrătorul celor «bune și Săditorul celor folosi-toare, cu milostivirea Ta».

Este vremea sfârșitului; să ne întoarcem deci, învață Hristos, că va

veni într-o clipă; veni-va și nu va zăbovi, ca să judece lumea Sa.

Arătând Hristos că fără de veste va fi venirea Lui, a grăit de stricăciunea cea negândită, ce s-a adus pe pământ odinioară, pe vremea lui Noe.

Cămara s-a deschis, și împreună cu ea s-a împodobit și dumnezeiasca nuntă; Mirele este aproape, chemându-ne pe noi; deci să ne pregătim.

Casa lui Simon Te-a încăput, Împărate Iisuse, pe Tine, Cel neîncăput pretutindeni, și femeia păcătoasă Te-a uns cu mir.

Umplându-se femeia de mireasmă tainică, Mântuitorule, s-a izbăvit de mirosul cel dintâi și urât al multor păcate; că Tu izvorăști mirul vieții.

Tu Însuți, Hristoase, fiind hrana cea cerească, viața celor flămânzi, ai mâncat cu oamenii, arătând mai înainte smerenia Ta.

Ucenicul cel nemulțumitor lepădându-se de Tine, Hristoase, și întorcându-se spre vinderea Ta, a îndemnat împotriva Ta toată adunarea gloatelor celor fără de lege.

Slavă..., a Treimii:

Ție, Fiului, împreună și Tatălui și Duhului celui drept, unei firi mă închin și o laud, despărțind-o, după Fete și unind-o după ființă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mielușeaua care Te-a născut pe Tine, Păstorul și Mielul, Iisuse Dumnezeule, pururea se roagă

pentru toți oamenii, care cred în Tine.

SEDEALNA, glasul 1:

Podobie: Ceata îngerească...

Iată s-a adunat cu dușmănie sfatul cel cu adevărat viclean, să judece spre moarte, ca pe un vinovat, pe Cel ce locuiește întru cele de sus, ca un Judecător și Domn. Acum se adună Irod cu Pilat, împreună cu Ana și Caiafa, să judece pe Cel ce este singurul îndelung-Răbdător.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Cel ce a închipuit mai dinainte în rug lui Moise minua «nea Fecioarei, în muntele Sinai «oarecând, lăudați-L, binecuvântați-L și preaînălțați-L întru toți «vecii» (de două ori).

Nu ca neștiind vremea sfârșitului, Cel ce stăpânește veacurile a spus mai înainte că nu știe ziua aceea; ci ca să pună hotar tuturor spre umilință.

Când vei șede, Judecătorule, despărțind ca un păstor, precum ai zis, caprele de oi, să nu ne lipsești, Mântuitorule, de starea aceea de-a dreapta Ta, cea dumnezeiască.

Tu ești Paștile noastre, Cel ce Te-ai jertfit pentru toți ca un Miel și ca o jertfă, și dai iertare de greșeli; dumnezeieștile Tale Patimi le preaînălțăm, Hristoase, întru toți vecii.

Cu moara, cu țarina și cu casa s-a asemănat toată viața aceasta, o, suflete al meu. Pentru aceasta dobândește inimă pregătită către

Dumnezeu, ca să nu lași nimic din trup stricăciunii.

Nu numai la farisei și la Simon, ai voit a intra în casă la masă, Mântuitorule, ci încă și vameșii și păcătoasele se îndestulează de milostivirea Ta.

Poftind dragostea de bani, vânzătorul Iuda, deșertându-se mirul, a început a gândi vinderea Stăpânului și venind la cei fără de lege, l-a tocmit prețul.

O, ce mâini fericite! O, ce păr și ce buze, ale păcătoasei pocăite! Cu care a vărsat mirul pe picioarele Tale, Mântuitorule, ștergându-le și des sărutându-le.

Șezând Tu, Cuvinte, femeia a venit la Tine, și plângând la picioarele Tale, Mântuitorule, a deșertat alabastrul cu mir pe capul Tău, Cel ce Însuși ești mirul cel fără de moarte.

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Împreună cu Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, pe Sfânta Treime întru o Dumnezeire, O slăvim grăind: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești în veci.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale, Mântuitorule, și ale Apostolilor Tăi, trimite nouă milele Tale din destul, și dă pacea Ta poporului Tău.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Și iarăși Irmosul: Pe Cel ce a închipuit mai dinainte...

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Pe ceea ce a zămislit în pân-tece după trup, mai presus «de fire, pe Cuvântul Care a stră-lucit din Tatăl fără de ani, pe sin-«gura Născătoare de Dumnezeu, «cu credință să o mărim» (de două ori).

Vremea este a lucrului, scopul, mântuirea. Deci, luându-ți talantul, suflete al meu, adică chipul cel din-tâi, cumpără-ți viața cea veșnică.

Împodobindu-ne sufletele ca niște făclii luminoase, să intrăm împreună cu Mirele, care merge la nunta cea nestricăcioasă, mai înainte, până ce nu se închide ușa.

Vrând să arăți tuturor, Iisuse, umi-lința Ta cea mai presus de fire, te-ai ospătat cinând în casa lui Simon, Cel ce ești hrana celor flămânzi.

Pâinea cea făcătoare de viață fiind, Iisuse, ai mâncat la Simon fariseul, ca păcătoasa să dobân-dească harul Tău cel fără de preț, prin vărsarea mirului.

Mâinile îmi sunt întinate, buzele îmi sunt de desfrânată, viața necu-rată, iar trupul stricat; dar lasă-mi păcatele și mă iartă, strigat-a pă-cătoasa către Hristos.

Venind femeia la picioarele Tale, Mântuitorule, a turnat mirul, um-plând locul de bună mireasmă, iar ea umplându-se de mirul iertării faptelor celor rele.

De miresme sunt bogată, iar de virtuți sunt săracă; cele ce am Îți aduc Ție; dă-mi și Tu cele ce ai; dar lasă-mi păcatele și mă iartă, stri-gat-a păcătoasa către Hristos.

La mine este mir stricăcios, iar la Tine este mirul vieții, că mir este numele Tău, care se varsă spre cei vrednici; dar lasă-mi păcatele și mă iartă, strigat-a păcătoasa către Hristos.

Slavă..., a Treimii:

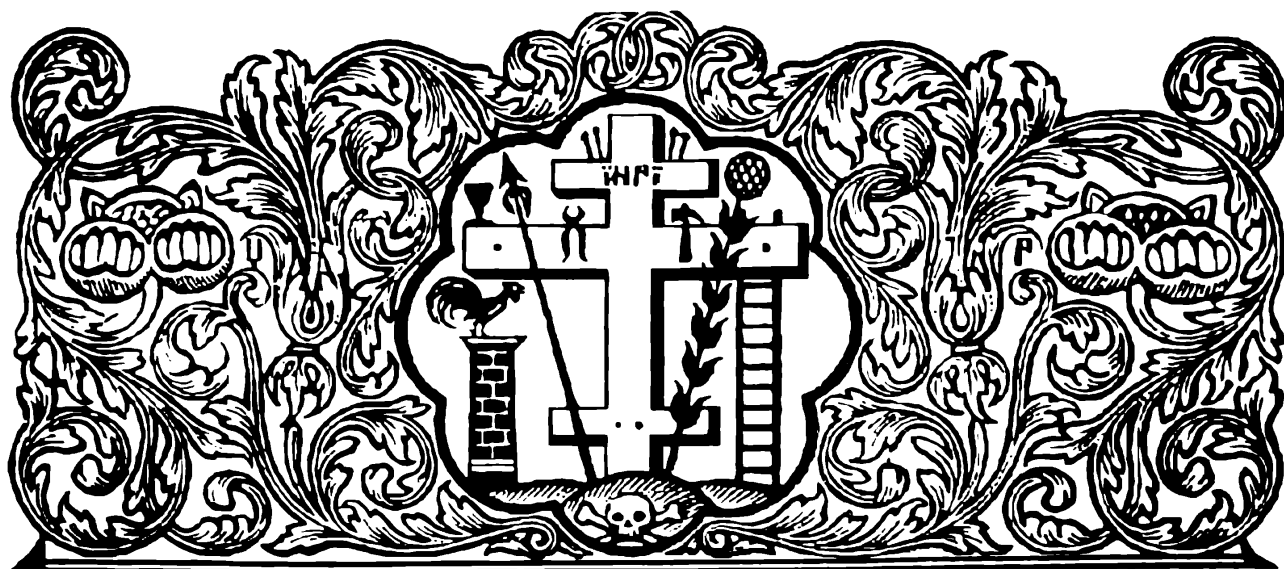
Fără de început ești, Părinte, ne-zidit ești, Fiule, de un scaun ești, Duhule; Unul după fire și întreit după fețe, un Dumnezeu adevărat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, nă-dejdea celor ce te cinstesc pururea, nu înceta rugând pe Cel ce S-a născut din tine, să mă izbăvesc din primejdii și din toate încercările.

Și iarăși Irmosul: Pe ceea ce a zămislit... Și o metanie până la pământ. Apoi: Sfinte Dumnezeule... Și după Tatăl nostru..., Con-dacul zilei și: Doamne al Puterilor, fii cu noi... Și cealaltă rânduială, după obicei.

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI MIERCURI

(Denia de Marți seara)

LA UTRENIE

După cei șase Psalmi, Aliluia, pe glasul al 8-lea, și troparul: Iată Mirele vine în miezul nopții... (de trei ori). Caută-l Luni, la Utrenie. Apoi obișnuitele Catisme.

După întâia Catismă, Sedealna, glasul al 3-lea:

Podobie: De frumusețea fecioriei tale...

Păcătoasa a venit la Tine, vărsând mir cu lacrimi pe picioarele Tale, iubitorule de oameni, și s-a vindecat cu porunca Ta de mirosul cel greu al răutăților; iar ucenicul cel nemulțumitor, suflând împotriva harului Tău, l-a lepădat pe el și s-a amestecat cu noroiul, vânzându-Te pentru dragostea banilor. Slavă, Hristoase, milostivirii Tale.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a doua Catismă, Sedealna, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Iuda cel înșelător poftind iubirea de argint, a gândit cu vicleșug să Te vândă, Doamne, pe Tine, comoara vieții. Pentru aceasta și îmbătându-se, a alergat la iudei și a zis călcătorilor de lege: Ce vreți să-mi dați, și eu, îl voi da pe El vouă, ca să-L răstigniți?

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

După a treia Catismă, Sedealna, glasul 1:

Podobie: Mormântul tău...

Păcătoasa ștergând cu căldură preacuratele Tale picioare, cu părul capului ei, și din adânc suspinând, a grăit cu plângere: Îndurate, nu mă lepăda, nici nu mă urî, Dumnezeul meu, ci mă primește

pe mine, ceea ce mă pocăiesc, și mă mântuiește, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Și citește din Tâlcuirea Evangheliei Sfântului Matei.

Apoi Evanghelia de la Ioan: În vremea aceea mulțimea care fusese cu Iisus mărturisca cum l-a strigat pe Lazăr din mormânt... Sfârșitul: Deci cele ce vestesc Eu, precum Mi-a spus Mie Tatăl, așa le vestesc.

Psalmul 50.

TRICĂNTAREA

Alcătuire a lui Cosma.

Irmosul de două ori și troparele pe 12; apoi iarăși Irmosul, în amândouă stranele împreună.

Cântarea a 3-a, glasul al 2-lea:

Irmosul:

Pe piatra credinței întărindu-mă, lărgit-ai gura mea «asupra vrăjmașilor mei; că s-a «veselit duhul meu a cânta: Nu este «Sfânt ca Dumnezeuul nostru, și nu «este drept afară de Tine, Doamne».

În deșert și cu minte înrăutățită se adună adunarea celor fără de lege, ca să Te dovedească vrednic de pierzare pe Tine, Hristoase Mântuitorule; Căruia cântăm: Tu ești Dumnezeuul nostru, și nu este sfânt afară de Tine, Doamne.

Sfatul cel cumplit al celor fără de lege, fiind cu suflet împotrivor lui Dumnezeu, se sfătuiește să ucidă ca pe un netrebnic pe Hristos cel drept; Căruia cântăm: Tu ești Dumnezeuul nostru, și nu este Sfânt afară de Tine, Doamne.

Și îndată ectenia mică.

C O N D A C, glasul al 4-lea:

Podobie: Cel ce Te-ai înălțat...

Mai mult decât desfrânata făcând fărădelege, ploi de lacrimi nicicum nu Ți-am adus, Bunule; dar cu tăcere rugându-mă, cad către Tine, sărutând cu dragoste preacuratele Tale picioare. Ca să-mi dai iertare de greșeli ca un Stăpân, mie, celui ce grăiesc: Mântuitorule, de întinăciunea faptelor mele curățește-mă.

I C O S

Femeia care era mai înainte desfrânată, degrab s-a arătat înțeleaptă, urând lucrurile păcatului celui rușinos și plăcerile trupului; aducându-și aminte de rușinea cea mare și de osânda pedepsei, pe care o vor răbda desfrânatele și risipitorii, dintre care cel dintâi fiind eu, mă îngrozesc; dar petrec în obiceiul cel rău, eu nebunul. Iar femeia cea desfrânată temându-se și sârguindu-se, a venit degrabă grăind către Izbăvitorul: Iubitorule de oameni și îndurate, izbăvește-mă de întinăciunea faptelor mele.

S I N A X A R

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA MIERCURI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În Sfânta și Marea Miercuri, dumnezeieștii Părinți au hotărât să se facă pomenire de femeia cea păcătoasă, care a uns cu mir pe Domnul, pentru că lucrul acesta s-a întâmplat puțin înainte de mântuitoarea Patimă.

S t i h u r i :

Femeia ce-a turnat mir pe-al lui Hristos trup,

Smirna și aloea a preînchipuit.

Când Iisus S-a suit în Ierusalim și era în casa lui Simon leprosul, o femeie păcătoasă, s-a apropiat de El și a turnat pe capul Lui acel mir de mare preț. Pomenirea ei s-a pus în această zi, pentru ca, după cuvântul Mântuitorului, să se propovăduiască pretutindenea și tuturor, fapta ei cea plină de multă învățătură. Ce-a îndemnat-o, oare, la aceasta? Dragostea pe care ea a văzut că o are Hristos pentru toți, prietenia Lui cu toți oamenii și mai cu seamă faptul de acum, când L-a văzut că intră în casa unui lepros, pe care legea îl socotea necurat și poruncea să fie îndepărtat dintre oameni. Se gândea deci femeia că-i va vindeca și boala ei, după cum a vindecat-o pe a aceluia. Și într-adevăr, pe când ședea la masă, a turnat pe capul Lui mir în valoare de trei sute de dinari. Ucenicii, dar mai ales Iuda, au certat-o. Hristos însă i-a luat apărarea ca să nu îndepărteze gândul ei cel bun. După aceea, Hristos face pomenire de îngroparea Sa spre a întoarce pe Iuda de la vânzare și a învrednici pe femeie de marea cinste de a se propovădui pretutindeni, în toată lumea, fapta ei bună.

Trebuie să se știe că femeia aceasta pare a fi una și aceeași la toți Evangheliștii, dar nu este așa.

După cum spune dumnezeiescul Hrisostom, la cei dintâi trei Evangheliști este vorba de una și aceeași femeie, numită îndeobște femeia cea păcătoasă. La Evanghelistul Ioan însă nu e vorba de această femeie, ci de altă femeie, care are o viață curată, Maria, sora lui Lazăr, pe care n-ar fi iubit-o Hristos de-ar fi fost o păcătoasă. Maria, spre deosebire de celelalte, cu șase zile înainte de Paști, pe când Domnul ședea la masă în casa ei din Betania, a întrebuințat mir și l-a turnat pe dumnezeieștile Lui picioare și l-a șters cu părul capului ei, arătând față de Hristos un respect nespus de mare, oferindu-i mirul ca lui Dumnezeu. Ea știa bine că la jertfe se aducea untdelemn lui Dumnezeu; preoții se sfințeau cu mir, iar Iacov, altădată, a uns cu untdelemn stâlpul înălțat lui Dumnezeu. I-a adus Lui acest mir și l-a dăruit Învățătorului ca lui Dumnezeu, pentru că l-a înviat din morți pe fratele ei. Din pricina aceasta, nici Domnul nu-i făgăduiește vreo răsplată.

Într-devăr, cu acest prilej, numai Iuda murmură, din pricina iubirii sale de arginți.

Cealaltă femeie, adică cea păcătoasă, după cum au istorisit Sfinții Evangheliști Matei și Marcu, a turnat acel mir de preț pe capul lui Iisus, cu două zile înainte de Paști, pe când Iisus era tot în Ierusalim și tot pe când stătea la masă, dar în casa lui Simon leprosul. Pe această femeie păcătoasă și ucenicii s-au supărat, pentru că se gândeau bine la dorința lui Hristos de a face milostenie. Mai mult: acestei femei păcătoase i s-a dat și răsplata de a se duce vestea despre fapta ei bună în toată lumea.

Prin urmare, unii spun că este vorba de una și aceeași femeie, pe când înțeleptul Hrisostom spune că este vorba de două femei.

Sunt însă unii care spun că e vorba de trei femei: două cele amintite mai sus, care l-au turnat mir pe cap nu cu mult înainte de Patimă, iar o a treia cu mult înainte de acestea, dar, mai bine spus, prima care a turnat mir pe picioarele lui Hristos, aproape pe la mijlocul predicării evanghelice; ea era și desfrânată și deci păcătoasă. Aceasta a venit în casa fariseului Simon, și nu a lui Simon leprosul; a turnat mir numai pe picioarele lui Hristos; de fapta ei s-a scandalizat numai fariseul; și, în sfârșit, ei îi dăruiește Mântuitorul iertarea păcatelor. Despre această păcătoasă amintește numai dumnezeiescul Luca, pe la mijlocul Evangheliei sale, după cum s-a spus mai sus. Căci după ce istorisește fapta acestei femei păcătoase, adaugă îndată aceste cuvinte: «După aceasta Iisus a mers prin orașe și sate, binevestind și propovăduind Împărăția lui Dumnezeu». Din aceste cuvinte se vede că fapta acestei femei păcătoase nu s-a întâmplat în timpul Patimilor. Prin urmare, și din pricina timpului, și din pricina celor ce l-au primit pe Hristos, și din pricina persoanelor și din pricina caselor, dar încă și din pricina chipului în care au turnat mirul, urmează că au fost trei femei: două păcătoase, iar a treia, sora lui Lazăr, Maria, care strălucea printr-o viață curată. În privința caselor: una este casa fariseului Simon, alta casa lui Simon leprosul în Betania, și alta iarăși casa surorilor lui Lazăr, Maria și Marta, tot în Betania. Din acestea rezultă iarăși că Hristos a luat parte

la două cine în Betania: una cu șase zile înainte de Paști, în casa lui Lazăr, când a mâncat împreună cu El și Lazăr, după cum istorisește fiul tunetului, grăind așa: «Cu șase zile înainte de Paști, a venit Iisus în Betania, unde era Lazăr, cel ce murise și pe care Hristos l-a înviat din morți. Și l-au făcut Lui acolo cină și Marta slujea, iar Lazăr era unul din cei ce ședeau cu El la masă. Iar Maria, luând o litră de nard curat de mare preț, a uns picioarele lui Iisus, și a șters picioarele Lui cu părul capului ei». Cealaltă cină l-a făcut Lui cu două zile înainte de Paști, pe când Hristos era tot în Betania, în casa lui Simon leprosul; atunci s-a apropiat de El femeia păcătoasă și a turnat mirul cel de mare preț. Că aceasta s-a petrecut cu două zile înainte de Paști, o arată Sfântul Evanghelist Matei, când scrie că Hristos a spus ucenicilor: «Știți că după două zile sunt Paștile». Iar mai jos puțin, Sfântul Evanghelist Matei adaugă: «Și fiind Iisus în Betania în casa lui Simon leprosul s-a apropiat de el o femeie păcătoasă, având un alabastru cu mir de mare preț și l-a turnat pe capul Lui pe când ședea la masă». Tot așa spune și Marcu: «Și după două zile erau Paștile și Azimile; și pe când era în Betania în casa lui Simon leprosul și ședea la masă, a venit o femeie» și celelalte.

Sunt și unii care susțin că femeia care a uns cu mir pe Domnul, despre care vorbesc cei patru Evangheliști, este una și aceeași persoană. Ei socotesc că Simon fariseul și Simon leprosul sunt una și aceeași persoană și fac din el tatăl lui Lazăr și al surorilor sale, Maria și Marta. Mai susțin că este una și aceeași cină; apoi că este una și aceeași casă, cea din Betania, a lui Simon, care a pregătit foisorul cel așternut, unde a avut loc Cina cea de taină.

Părerea acestora însă nu este dreaptă. I s-au dat lui Hristos două cine în Betania, în afară de Ierusalim; una cu șase zile, iar alta cu două zile înainte de Paștile evreilor, după cum s-a spus. Atunci, și femeile au adus lui Hristos mir și l-au turnat pe El în chipuri diferite. Cina cea de taină și foisorul cel așternut au fost pregătite în Ierusalim și cu o zi înainte de Paștile evreilor și de pătimirea lui Hristos. Unii spun că au pregătit

cina în casa unui om necunoscut; alții, că au pregătit-o în Sfântul Sion, în casa ucenicului Ioan, cel care și-a rezemat capul pe pieptul lui Iisus. Aici, într-adevăr, au fost ascunși ucenicii de frica iudeilor; aici, după Înviere, a pus Toma degetul în coasta lui Hristos; aici a avut loc Pogorârea Sfântului Duh în ziua Cincizecimii, și încă alte fapte nespuse și tainice.

Se pare însă, și este adevărat, că este mai exactă susținerea lui Hrisostom, că două sunt femeile care au turnat mir pe trupul lui Hristos. Una despre care vorbesc cei trei Evangheliști, o femeie desfrânată și păcătoasă; ea a turnat mir pe capul lui Iisus. Alta, cea din Evanghelia după Ioan, este Maria, sora lui Lazăr; ea a adus mir și l-a turnat numai pe dumnezeieștile picioare ale lui Hristos. Altele sunt cinele din Betania, și alta este Cina cea de taină. Și se vede asta din aceea că, după ce se istorisește fapta femeii păcătoase, Mântuitorul trimite pe ucenici în Ierusalim ca să pregătească Paștile: «Mergeți, le-a spus El, în cetate la cutare și spuneți-i: Învățătorul zice: La tine vreau să fac Paștile cu ucenicii». Și iarăși: «Și vă va întâmpina un om cu un ulcior cu apă... și el vă va arăta un foisor mare așternut. Acolo pregătiți-l. Iar ei plecând... au aflat precum le zisese și au pregătit Paștile», adică Paștile evreilor, care băteau la ușă. Și Mântuitorul a venit și le-a sărbătorit împreună cu ucenicii Lui, după cum zice dumnezeiescul Hrisostom. Apoi, după ce s-a făcut Cina cea de taină și după ce între timp a spălat picioarele ucenicilor, s-a așezat din nou la masă și ne-a înfățișat pe aceeași masă Paștile nostru, după cum spune Ioan Gură de Aur. Dumnezeieștii Evangheliști, Ioan împreună cu Marcu, au arătat și cum era mirul. L-au numit «curat și de mare preț». Prin «curat» este obiceiul să se arate ceea ce este nefalsificat și neamestecat. Poate că acest cuvânt era numele celui mai bun mir și de mare preț. Marcu adaugă că femeia, în grabă, a spart vasul, care era strâmt la gură; un astfel de vas îl numește alabastru. Acest vas, după Sfântul Epifanie, era de sticlă și făcut fără toartă; un astfel de vas se numește amforă. Mirul acela era făcut din

multe materii: flori de smirnă, scorțișoară bine mirosoare, stânjenei, trestie aromată și untdelemn.

Dar Tu, Hristoase Dumnezeu, care ai fost uns cu mir duhovnicesc, slobozește-ne de patimile ce vin asupra noastră și miluiește-ne pe noi ca un singur bun și de oameni iubitor, Amin.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Cuvântul tiranului fiind triumfător, de șapte ori cuptorul a «fost ars oarecând; în care tinerii «nu s-au ars, porunca regelui căl-«când. Ci au cântat: Toate lucru-«rile Domnului pe Domnul lău-«dați-L, și-L preaînălțați în toți «vecii».

Turnând femeia mir scump pe împărătescul Tău creștet, cel dumnezeiesc și înfricoșător, Hristoase, a cuprins tălpile Tale cele neîntinate cu mâini întinate și a grăit: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L, și-L preaînălțați în toți vecii.

Cu lacrimi a spălat picioarele Ziditorului cea vinovată cu păcatele, și le-a șters cu părul său; pentru aceasta nu a pierdut izbăvirea faptelor ei din viață, ci a grăit: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L, și-L preaînălțați în toți vecii.

Săvârșitu-s-a izbăvirea celei recunoscătoare prin mântuitoarele milostiviri și din izvorul lacrimilor, cu care spălându-se prin mărturisire nu s-a rușinat, ci a grăit: Toate lucrurile Domnului pe Domnul lăudați-L, și-L preaînălțați în toți vecii.

Irmosul:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-L și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Și iarăși Irmosul: Cuvântul tiranului...

Ceea ce ești mai cinstită... nu se cântă, ci îndată:

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Cu suflete curate și cu buze neîntinate, veniți să mărim «pe cea nepătată și preacurată, «Maica lui Emmanuel, prin ea «aducând rugăciuni Celui ce S-a «născut dintr-însa; milostivește-Te «spre sufletele noastre, Hristoase «Dumnezeule, și ne mântuiește pe «noi».

Arătându-se nemulțumitor, viclean și pizmaș, Iuda cel rău a vândut harul cel vrednic de Dumnezeu, prin care s-a dezlegat datoria păcatelor, vânzând harul cel iubitor de Dumnezeu. Milostivește-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeu, și ne miluiește pe noi.

Iuda, lepădându-se de prietenia lui Hristos pentru aur, mergând a zis mai-marilor celor fără de lege: Ce-mi veți da mie, și eu voi da vouă precum voiți pe Hristos, pe Care Îl căutați? Milostivește-Te spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeu, și ne mântuiește.

O, iubirea ta de arginți cea orbitoare, neîmpăcatule, din care ai luat uitare de cele ce ai învățat! Că însăși lumea toată nu este de un preț cu sufletul, și din deznădejde te-ai sugrumat, însuți spânzurându-te, vânzătorule. Milostivește-Te

spre sufletele noastre, Hristoase Dumnezeu, și ne mântuiește.

Și iarăși Irmosul: Cu suflete curate...

LUMINÂNDA, glasul al 3-lea:

Cămara Ta, Mântuitorul meu, Co văd împodobită, și îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină, și mă mântuiește (de trei ori).

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4, glasul 1, însuși glasul:

Pe Tine, Fiul Fecioarei, cunoscându-Te păcătoasa că ești Dumnezeu, a zis cu plângere, rugându-se, ca una ce făcuse lucruri vrednice de lacrimi: Dezleagă-mi datoria, precum mi-am dezlegat și eu părul; iubește-mă pe mine ceea ce Te iubesc, care după dreptate eram defăimată, și Te voi propovădui, alături de vameși, Făcătorule de bine, Iubitorule de oameni.

Mirul cel de mult preț, l-a amestecat păcătoasa cu lacrimi, și l-a turnat peste preacuratele Tale picioare, sărutându-le. Precum pe aceea îndată ai îndreptat-o, dăruiește-ne și nouă iertare, Cel ce ai pățimit pentru noi și ne mântuiește.

Când păcătoasa aducea mirul, atunci s-a înțeles ucenicul cu cei fără de lege. Aceea se bucura turnând mirul cel de mult preț, iar el se grăbea să vândă pe Cel fără de preț; aceea a cunoscut pe Stăpânul; iar acesta se despărțea de Stăpânul; aceea se mântuia, iar Iuda se făcea rob vrăjmașului. Rea este lenevirea, mare este pocăința, pe care dăruiește-o mie, Mântuito-

rule, Cel ce ai pățimit pentru noi, și ne mântuiește pe noi.

Vai de ticăloșia lui Iuda! Văzut-a pe păcătoasa sărutând tălpile Mântuitorului, și a gândit cu vicleșug la sărutarea vânzării. Aceea și-a dezlegat părul, iar acesta s-a legat cu mânia, aducând în loc de mir răutatea cea urât-mirositoare; că pizma nu știe să cinstească lucrul cel de folos. Vai de ticăloșia lui Iuda, de care izbăvește, Dumnezeu, sufletele noastre.

Slavă..., glasul al 2-lea:

Păcătoasa a alergat la mir, să cumpere mir de mult preț, să ungă pe Făcătorul de bine și a strigat către vânzătorul de mir: Dă-mi mir, ca să ung și eu pe Cel ce a șters toate păcatele mele!

Și acum..., glasul al 6-lea:

Cea cufundată în păcate, Te-a aflat pe Tine liman de mântuire, și îndată, turnându-Ți mirul, cu lacrimi, a grăit: Iată, Cel ce aduce pocăința păcătoșilor! Ci mă mântuiește, Stăpâne, din noianul păcatului, pentru mare mila Ta.

LA STIH OAVNĂ

Aceste stihiri, glasul al 6-lea:

Astăzi a venit Hristos în casa fariseului, și apropiindu-se o femeie păcătoasă, s-a aruncat la picioarele Lui, grăind: Vezi pe cea cufundată în păcate, pe cea deznădăjduită pentru fapte, pe cea nelepădată de către bunătatea Ta; și dă-mi, Doamne, iertare de cele rele, și mă mântuiește.

Stih: Umplutu-ne-am dimineața de mila Ta, Doamne... (vezi p. 120).

Întins-a păcătoasa părul său Ție, Stăpânului, întins-a și Iuda mâinile sale la cei fără de lege. Aceea ca să ia iertare, iar acesta ca să ia arginți. Pentru aceasta grăim către Tine, Celui ce ai fost vândut și ne-ai mântuit pe noi: Doamne, slavă Ție.

Stih: Și să fie lumina Domnului Dumnezeuului nostru peste noi... (vezi p. 120).

Venit-a la Tine femeia cea necurată și întinată, vărsând lacrimi pe picioarele Tale, Mântuitorule, dinainte vestind Patima Ta. Cum mă voi uita la Tine, Stăpâne? Că Tu ai venit să mântuiești pe păcătoasă. Ridică-mă din adânc pe mine cea moartă, Cel ce ai ridicat pe Lazăr din mormânt, fiind mort de patru zile. Primește-mă pe mine ticăloasa, Doamne, și mă mântuiește.

Stih: Lăuda-Te-voi pe Tine cu toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale.

Cea defăimată pentru viață și recunoscută pentru întoarcere, purtând miresme, s-a apropiat de Tine, grăind: Să nu mă lepezi pe mine păcătoasa, Cel ce Te-ai născut din Fecioară; să nu treci cu vederea lacrimile mele, Cel ce ești bucuria îngerilor; ci mă primește pe mine, cea care mă pocăiesc, pe care nu m-ai lepădat când păcătuiam, Doamne, pentru mare mila Ta.

Slavă..., Și acum...

Idiomela, glasul al 8-lea, alcătuire a monahiei Casiana:

Doamne, femeia cea ce căzuse în păcate multe, simțind Dumnezeirea

Ta, luând rânduială de mironosiță și tânguindu-se, a adus Ție mir mai înainte de îngropare, zicând: Vai mie! Că noapte îmi este mie înfierbântarea desfrâului, și întunecată și fără de lună pofta păcatului. Primește izvoarele lacrimilor mele, Cel ce scoți cu norii apă din mare; pleacă-Te spre suspinele inimii mele, Cel ce ai plecat cerurile cu nespusa plecaciune. Ca să sărut preacuratele Tale picioare și să le șterg pe ele iarăși cu părul capului meu. Al căror sunet auzindu-l cu urechile Eva în rai în amiazăzi, de frică s-a ascuns. Cine va cerceta mulțimea păcatelor mele și adâncurile judecăților Tale, Mântuitorul sufletelor, Izbăvitorul meu? Să nu mă treci cu vederea pe mine, roaba Ta, Cel ce ai nemăsurată milă.

Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului..., Sfinte Dumnezeule... cu metanii. Și Ceasul întâi, fără de Catismă, făcându-se și metanii după rânduiala lor. Litia și otpustul. Și celelalte, precum s-a arătat în Lunea cea Mare.

LA CEASUL AL ȘASELEA

Troparul Prorociei, glasul al 2-lea:

Astăzi s-a adunat soborul cel Aviclean, și a gândit asupra Ta cele deșarte; astăzi, Iuda, pentru învoiala ce a făcut, și-a arvunit luiși spânzurare; iar Caiafa, nevrând, a mărturisit că, Însuși ai luat patimă de bunăvoie pentru toți, Mântuitorul nostru, Hristoase Dumnezeule, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 8-lea.

Te va binecuvânta Domnul din Sion, Cel ce a făcut cerul și pământul (Ps. 133, 3).

Stih: Iată, acum, binecuvântați pe Domnul, toate slugile Domnului (Ps. 133, 1).

Din Prorocia lui Iezechiel, citire:

(II, 3–III, 3)

Am auzit glasul Unuia, care mi-a zis: «Fiul omului, am să te trimit la fiii lui Israel, la acești oameni neascultători, care s-au răzvrătit împotriva Mea; ei, ca și părinții lor, păcătuiesc înaintea Mea până în ziua de astăzi. Acești fii sunt nerușinați și cu inima împietrită; la ei te trimit Eu, ca să le zici: Așa grăiește Domnul! Ori te-or asculta, ori nu te-or asculta – căci sunt un neam îndărătnic –, să știe însă că este între ei un proroc. Dar tu, fiul omului, să nu te temi de ei și de vorbele lor să nu te sperii, deși ei vor fi pentru tine spini și ciulini, și ai să trăiești între ei, ca între scorpzii; să nu te temi de vorbele lor și de fața lor să nu te sperii, deși sunt un neam îndărătnic, ci să le spui cuvintele Mele, ori te-or asculta, ori nu te-or asculta, căci sunt un neam de răzvrătiți. Tu însă, fiul omului, ascultă ce voiesc să-ți spun! Nu fi îndărătnic, ca acest neam de răzvrătiți! Deschide-ți gura și mănâncă ceea ce am să-ți dau!». Și privind eu, am văzut o mână întinsă spre mine și în ea o hârtie strânsă sul; și a desfășurat-o înaintea mea, și am văzut că era scrisă și pe o parte și pe alta: plângere, tânguire și jale era scris în ea. Apoi mi-a zis: «Fiul omului,

mănâncă ceea ce ai dinainte, mănâncă această hârtie și mergi de grăiește casei lui Israel!». Atunci eu mi-am deschis gura și Acela mi-a dat să mănânc hârtia aceea, și mi-a zis: «Fiul omului, hrănește-ți pântecele și-ți satură lăuntrul tău cu această hârtie, pe care ți-o dau Eu!». Și eu am mâncat-o și era în gura mea dulce ca mierea.

PROCHIMEN, glasul al 2-lea.

Cei ce vă temeți de Domnul, binecuvântați pe Domnul (Ps. 134, 20).

Stih: Lăudați numele Domnului, lăudați, slugi, pe Domnul (Ps. 134, 1).

Și citirea Evangheliei, după rânduială.

VE CERNIA

ce se săvârșește împreună cu
Liturghia Darurilor mai înainte
sfințite, Miercuri dimineața

După Psalmul începător, obișnuita Căntare: Către Domnul, când m-am necăjit, am strigat... fără metanii.

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10. Și se cântă aceste stihiri idiomele, glasul 1:

Pe Tine, Fiul Fecioarei, cunoscându-Te păcătoasa că ești Dumnezeu, a zis cu plângere, rugându-se, ca una ce făcuse lucruri vrednice de lacrimi: Dezleagă-mi datoria, precum mi-am dezlegat și eu părul; iubește-mă pe mine, cea care Te iubesc și care, după dreptate, eram defăimată, și Te voi propovădui, alături de vameși, Făcătorule de bine, Iubitorule de oameni.

Mirul cel de mult preț l-a amestecat păcătoasa cu lacrimi, și l-a turnat peste preacuratele Tale picioare, sărutându-le. Precum pe aceea îndată ai îndreptat-o, dăruiește-ne și nouă iertare, Cel ce ai pățimit pentru noi, și ne mântuiește.

Când păcătoasa aducea mirul, atunci s-a înțeles ucenicul cu cei fără de lege. Aceea se bucura turnând mirul cel de mult preț, iar el se grăbea să vândă pe Cel fără de preț; aceea a cunoscut pe Stăpânul, iar acesta se despărțea de Stăpânul; aceea se mântuia, iar Iuda se făcea rob al vrăjmașului. Rea este lenevirea, mare este pocăința, pe care dăruiește-o mie, Mântuitorule, Cel ce ai pățimit pentru noi, și ne mântuiește pe noi.

Vai de ticăloșia lui Iuda! Văzut-a pe păcătoasa sărutând tălpile Mântuitorului, și a gândit cu vicleșug la sărutarea vânzării. Aceea și-a dezlegat părul, iar acesta s-a legat cu mânia, aducând în loc de mir răutatea cea urât-mirositoare; că pizma nu știe să cinstească lucrul cel de folos. Vai de ticăloșia lui Iuda, de care izbăvește, Dumnezeuule, sufletele noastre.

Glasul al 2-lea:

Păcătoasa a alergat să cumpere mir de mult preț, să ungă pe Făcătorul de bine și a grăit către vânzătorul de mir: Dă-mi mir, ca să ung și eu pe Cel ce a șters toate păcatele mele.

Glasul al 6-lea:

Cea cufundată în păcate Te-a aflat pe Tine liman de mântuire, și

îndată, turnându-Ți mirul, cu lacrimi, a grăit: Iată, Cel ce aduce pocăința păcătoșilor! Ci mă izbăvește, Stăpâne, din noianul păcatului, pentru mare mila Ta.

Astăzi a venit Hristos în casa fariseului, și apropiindu-se o femeie păcătoasă, s-a aruncat la picioarele Lui, grăind: Vezi pe cea cufundată în păcate, pe cea deznădăjduită pentru fapte, pe cea nelepădată de către bunătatea Ta; și-mi dă, Doamne, iertare de cele rele și mă mântuiește.

Întins-a păcătoasa părul său Ție, Stăpânului, întins-a și Iuda mâinile sale la cei fără de lege. Aceea ca să ia iertare, iar acesta ca să ia arginți. Pentru aceasta grăim către Tine, Celui ce ai fost vândut și ne-ai mântuit pe noi: Doamne, slavă Ție.

Venit-a la Tine femeia cea necurată și întinată, vărsând lacrimi pe picioarele Tale, Mântuitorule, dinainte vestind Patima Ta. Cum mă voi uita la Tine, Stăpâne? Că Tu ai venit să mântuiești pe păcătoasă. Ridică-mă din adânc pe mine cea moartă, Cel ce ai ridicat pe Lazăr din mormânt, fiind mort de patru zile. Primește-mă pe mine ticăloasa, Doamne, și mă mântuiește.

Cea defăimată pentru viață și recunoscută pentru întoarcere, purtând miresme, s-a apropiat de Tine, grăind: Să nu mă lepezi pe mine păcătoasa, Cel ce Te-ai născut din Fecioară; să nu treci cu vederea lacrimile mele, Cel ce ești bucuria îngerilor; ci mă primește pe mine,

cea care mă pocăiesc, pe care nu m-ai lepădat când păcătuiam, Doamne, pentru mare mila Ta.

Slavă..., Și acum..., glasul al 8-lea, alcătuire a monahiei Casiana:

Doamne, femeia ceea ce căzuse în păcate multe, simțind Dumnezeirea Ta, luând rânduială de mironosiță, și tânguindu-se, a adus Ție mir mai înainte de îngropare, zicând: Vai mie! Că noapte îmi este mie înfierbântarea desfrâului și întunecată și fără de lună pofta păcatului. Primește izvoarele lacrimilor mele, Cel ce scoți cu norii apa din mare; pleacă-Te spre suspinele inimii mele, Cel ce ai plecat cerurile cu nespusa plecăciune. Ca să sărut preacuratele Tale picioare și să le șterg pe ele iarăși cu părul capului meu. Al căror sunet auzindu-l cu urechile Eva în rai în amiazăzi, de frică s-a ascuns. Cine va cerceta mulțimea păcatelor mele și adâncurile judecăților Tale, Mântuitorul sufletelor, Izbăvitorul meu? Să nu mă treci cu vederea pe mine, roaba Ta, Cel ce ai nemăsurată milă.

Vohod cu Evanghelia, Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea.

Lăudați pe Dumnezeuul cerului, că în veac este mila Lui (Ps. 135, 26).

Stih: Lăudați pe Dumnezeuul dumnezeilor, că în veac este mila Lui (Ps. 135, 2).

De la Ieșire, citire:

(II, 11–22)

Iar după multă vreme, când Moise se făcuse mare, a ieșit la fiii lui Israel, frații săi, și a văzut muncile lor cele grele. Cu prilejul acesta

a văzut el pe un egiptean că bătea pe un evreu dintre fiii lui Israel, frații săi; și căutând încoace și încolo și nevăzând pe nimeni, el a ucis pe egiptean și l-a ascuns în nisip. Apoi iarăși a doua zi, a văzut doi evrei certându-se și a zis asupritorului: «Pentru ce bați pe aproapele tău?» Acela însă i-a răspuns: «Cine te-a pus căpetenie și judecător peste noi? Nu cumva vrei să mă omori și pe mine, cum ai omorât ieri pe egipteanul acela?». Și s-a spăimântat Moise și a zis: «Cu adevărat s-a vădit fapta aceasta!». Iar dacă a aflat Faraon de fapta aceasta, el a voit să ucidă pe Moise. Moise însă a fugit de la fața lui Faraon și s-a dus în țara Madian; și sosind în țara Madian, s-a oprit la o fântână. Preotul din Madian însă avea șapte fete, care pășteau oile tatălui lor. Și venind acestea au scos apă și au umplut adăpătorile, ca să adape oile tatălui lor. Dar venind păstorii, le-au alungat. Atunci s-a sculat Moise și le-a apărat, le-a scos apă și le-a adăpat oile. Mergând ele la tatăl lor Raguel, acesta le-a zis: «Cum de ați venit astăzi așa de curând?». Iar ele au zis: «Un egiptean oarecare ne-a apărat de păstori, ne-a scos apă și ne-a adăpat oile noastre». Zis-a acela către fiicele sale: «Dar unde este acela? De ce l-ați lăsat? Chemați-l și dați-i să mănânce pâine!». Și a rămas Moise la omul acela, iar el a dat pe fiica sa Sefora de soție lui Moise. Aceasta luând în pânțece, a născut un fiu, și i-a pus Moise numele Gherșon, zicând: «Am ajuns pribeag în țară

străină». Și luând iarăși femeia în pântece, a născut alt fiu și i-a pus numele Eliezer, pentru că și-a zis: «Dumnezeul tatălui meu mi-a fost ajutor și m-a scăpat din mâna lui Faraon».

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Doamne, mila Ta este în veac; lucrurile mâinilor Tale nu le trece cu vederea (Ps. 137, 8).

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, cu toată inima mea, că ai auzit cuvintele gurii mele, și înaintea îngerilor voi cânta Ție (Ps. 137, 1).

De la Iov, citire:

(II, 1–10)

Apoi iarăși veniră, într-o zi, îngerii lui Dumnezeu, să se înfățișeze înaintea Domnului și Satan veni și el printre ei, să se înfățișeze înaintea Domnului. Și Domnul a zis către Satan: «De unde vii?» Iar Satan a răspuns Domnului, și a zis: «Am dat târcoale pe pământ și m-am plimbat în sus și în jos». Și Domnul a zis către Satan: «Ai luat tu seama la robul Meu Iov? Că nu este nici unul ca el pe pământ, fără prihană și drept și temător de Dumnezeu și care să se ferească de ce este rău. El se ține cu putere în statornicia lui și tu M-ai întărâtat pe nedrept împotriva lui, ca să-l prăpădesc». Dar Satan a răspuns Domnului, și a zis: «Cojoc pentru kojoc! Că tot ce are omul dă pentru viața lui. Dar ia întinde-Ți mâna și atinge-Te de osul și de carnea lui! Să vedem dacă nu Te va blestema în față!». Și Domnul a zis către Satan: «Îl dau în puterea ta! Numai nu te atinge de viața lui». Atunci Satan a plecat dinaintea

Domnului și a lovit pe Iov cu lepră, din tălpile picioarelor până în creștetul capului. Și a luat Iov un ciob ca să se scarpine și ședea pe gunoi, afară din oraș. Atunci nevasta lui a zis către el: «Te ții mereu în statornicia ta? Blestemă pe Dumnezeu și mori!». Dar Iov i-a răspuns: «Vorbești cum ar vorbi una din femeile nebune! Ce? Dacă am primit de la Dumnezeu cele bune, nu vom primi oare și pe cele rele?». Și în toate acestea, Iov n-a păcătuit deloc cu buzele sale.

Apoi: Să se îndrepteze rugăciunea mea... Evanghelia de la Matei. Și cealaltă rânduală a Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

După aducerea Sfintelor Daruri, trei metanii. Și îndată se părăsesc de tot metaaniile ce se fac în Biserică; în chilii, se fac până în Vinerea Mare.

LA PAVECERNIȚA MICĂ

Se cântă Tricântarea, alcătuire a lui Andrei Criteanul, a Joii celei mari.

Cântarea a 4-a, glasul al 6-lea:

Irmosul:

Auzit-a prorocul de venirea Ta, Doamne, și s-a temut; că «aveai să Te naști din Fecioară, și «oamenilor să Te arăți, și a grăit: «Auzit-am auzul Tău și m-am temut; slavă puterii Tale, Doamne».

Foișor așternut Te-a primit pe Tine, Ziditorule, și pe cei împreună cunoscători ai tainelor Tale; acolo ai săvârșit Paștile și acolo ai lucrat tainele; că acolo fiind trimiși doi din ucenicii Tăi, Ți s-au gătit Paștile.

Cel ce știe toate zis-a mai înainte Apostolilor: Mergeți la un oarecare, și fericit este cel care poate să primească pe Domnul cu credință, pregătindu-și mai înainte inima foisor, și cină, credința cea dreaptă.

Mintea ta, nebune Iuda, este plină de iubire de arginți, și năra-vul tău plin de nebunie; că încredințându-se numai ție punga, nici-cum nu te-ai plecat spre milostivire, ci ți-ai închis îndurarea inimii tale celei împietrite, văzând pe Cel ce este Însuși milostiv.

Mintea ucigătorilor de Dumnezeu, tocmindu-se cu vinderea iubitorului de argint, a acelora s-a întrarmat spre ucidere, iar a acestuia a tras arginții; și atunci mai mult alegând spânzurarea decât pocăința, rău s-a lipsit de viață.

Sărutarea ta este plină de vicleșug, salutul tău este în sabie, înșelătorule Iuda; căci cu limba ai grăit cele de unire, iar cu gândul faci semn spre despărțire; că ai cugetat să vinzi, cu înșelăciune celor fără de lege, pe Făcătorul de bine.

Săruți, Iuda, și vinzi, săruți și nu te pleci, alergând la vicleșug. Dar cine urând sărută, de trei ori ticălosule? Cine, iubind pe cineva îl vinde cu preț? Sărutarea ta vâdește gândul relei tale voințe, celei nerușinate.

Slavă..., a Treimii:

Nedespărțită în ființă, neamestecată în Fețe, Te teologhiesc pe Tine, Dumnezeire una și întreită, ca de o Împărăție și de un Scaun; și cânt Ție cântarea cea mare, cea întreit cântată întru cei de sus.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Zămislirea ta este mai presus de cuvânt și nașterea mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu; că zămislirea este de la Duhul Sfânt, iar nu din sămânță. Iar nașterea s-a tăinuit de legile firii, ca nestricată și mai presus decât orice naștere. Căci Cel ce S-a născut, Dumnezeu este.

S E D E A L N A, glasul al 4-lea:

Podobie: Arătat-Te-ai astăzi...

Mâncând, Stăpâne, împreună cu ucenicii Tăi, ai arătat în chip tainic sfântul Tău sfârșit, prin care ne-am izbăvit din stricăciune, noi cei ce cinstim cinstitele Tale Patimi.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pe Cel ce-L slăvesc oștile cerești, și de Dânsul se înfri-
«coșează heruvimii și serafimii,
«toată suflarea și făptura lăudați-L,
«binecuvântați-L și-L preaînălțați
«în toți vecii».

Împlinind porunca Legii, Cel ce a scris tablele Legii în Sinai, a mâncat Paștile cele de demult și umbroase, dar S-a făcut Însuși Paști și tainică jertfă vie.

Învățând tainic Hristoase, înțelepciunea cea din veac ascunsă, ai arătat-o, totodată, Mântuitorule tuturor Apostolilor Tăi la cină, pe care au predat-o Bisericii, purtătorii de Dumnezeu.

Unul din voi Mă va da cu vicleșug iudeilor, vânzându-Mă în această noapte. Aceasta zicând Hristos a tulburat pe prieteni; atunci nepricepându-se, se îndemneau a se întreba unul pe altul.

Smerindu-te pentru noi, Cel ce ești bogat, sculându-Te de la cină și luând ștergarul, Te-ai încins cu el, și plecându-Ți grumajii, ai spălat picioarele ucenicilor și pe ale vânzătorului.

Cine nu se va mira, lisuse, de înălțimea înțelepciunii Tale cea nespusă și mai presus de gând? Că ai stat înaintea lutului, Ziditorul tuturor, spălând picioarele și ștergându-le și cu ștergarul.

Ucenicul pe care îl iubea Domnul, rezemându-se pe pieptul Lui a zis către El: Cine este cel ce Te vinde? Iar Hristos a zis către dânsul: Cel ce și-a întins acum mâna în blid.

Ucenicul luând îmbucătura, s-a pornit asupra pâinii, gândind la vindere; a alergat la iudei și a zis călcătorilor de lege: Ce-mi veți da mie, și eu Îl voi da pe El vouă?

A Treimii:

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Un Dumnezeu cinstesc după ființă, trei Fețe laud deosebindu-le unele de altele, dar nu de alt fel; că Dumnezeirea este una, o Stăpânie în trei, Tatăl și Fiul și Duhul.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Izbăvește-ne pe noi, lisuse Mântuitorul nostru, de rătăcire, de ispită și de cel viclean. Primește pe Născătoarea de Dumnezeu, care se roagă neîncetat, că este Maică și poate să Te înduplece pe Tine.

Irmosul:

Să lăudăm, binc să cuvântăm și să ne închinăm Domnului, cântându-L și preainălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Pe Cel ce-L slăvesc oștile cerești...

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Nașterea din zămislirea cea fără de sămânță este netâl-
«cuită, rodul Maicii celei fără de
«bărbat este nestricat; că nașterea
«lui Dumnezeu înnoiește firile.
«Pentru aceasta pe tine toate nea-
«murile, ca pe o Maică mireasă a
«lui Dumnezeu, cu dreaptă cre-
«dință te mărim».

Șezând Tu la cină, Iubitorule de oameni, împreună cu ucenicii Tăi, și descoperindu-le taina cea mare a întrupării Tale le-ai zis: Mâncați pâinea cea de viață, cu credință beți sângele vărsat din junghierea dumnezeieștii coaste.

Cort ceresc s-a arătat foișorul, unde a săvârșit Hristos Paștile, cina cea fără de sânge și slujba cea cuvântătoare; iar masa tainelor ce s-au săvârșit acolo, jertfelnic înțelegător.

Hristos este Paștile cele mari și cinstite, mâncat ca pâinea și junghiat ca un miel; pentru că El însuși S-a adus jertfă pentru noi. Deci toți ne cuminecăm în taină cu trupul și cu sângele Lui, în dreaptă credință.

Binecuvântat-ai pâinea, Cel ce ești pâinea cerească, mulțumind Tatălui, Celui ce Te-a născut; luând și paharul l-ai dat ucenicilor, zicând: Luați, mâncați, acesta este

Trupul Meu și sângele vieții celei nestricăcioase.

Amin, a zis mlădițelor, adică Apostolilor, vița, Hristos adevărul: de acum nu voi mai bea băutură din viță, până când o voi bea nouă, întru slava Tatălui Meu cu voi, moștenitorii Mei.

Vinzi pe Domnul cu treizeci de arginți, pe Cel neprețuit, și nu gândești, Iuda, călcătorule de lege, la taina cinei, sau la cinstita spălare? O, cum ai venit la cădere, alunecând până la sfârșit de la lumină și primind spânzurarea!

Măinile cu care ai luat pâinea nestricăciunii, le-ai întins de ai luat arginții; gura ți-ai adus cu înșelăciune spre sărutare, cu care ai primit trupul și sângele lui Hristos; dar, vai ție!, precum zice Hristos.

Hristos, Care este pâinea cerească și dumnezeiască, a ospătat lumea. Veniți dar, iubitorilor de Hristos, să primim cu credință, cu buze de lut dar cu inimi curate, Paștile jertfit, Care lucrează întru noi sfințenie.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tatăl să-L slăvim; pe Fiul să-L preaînălțăm, dumnezeiescului Duh cu credință să ne închinăm, Treimii celei nedespărțite, Unimii după ființă, ca lumină și lumini, viață și vieți, făcătoare de viață și luminătoare marginilor.

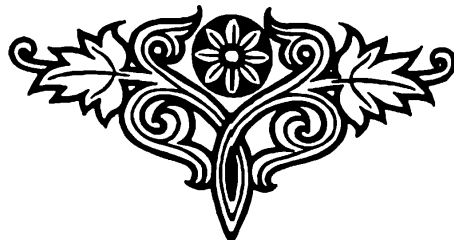
Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

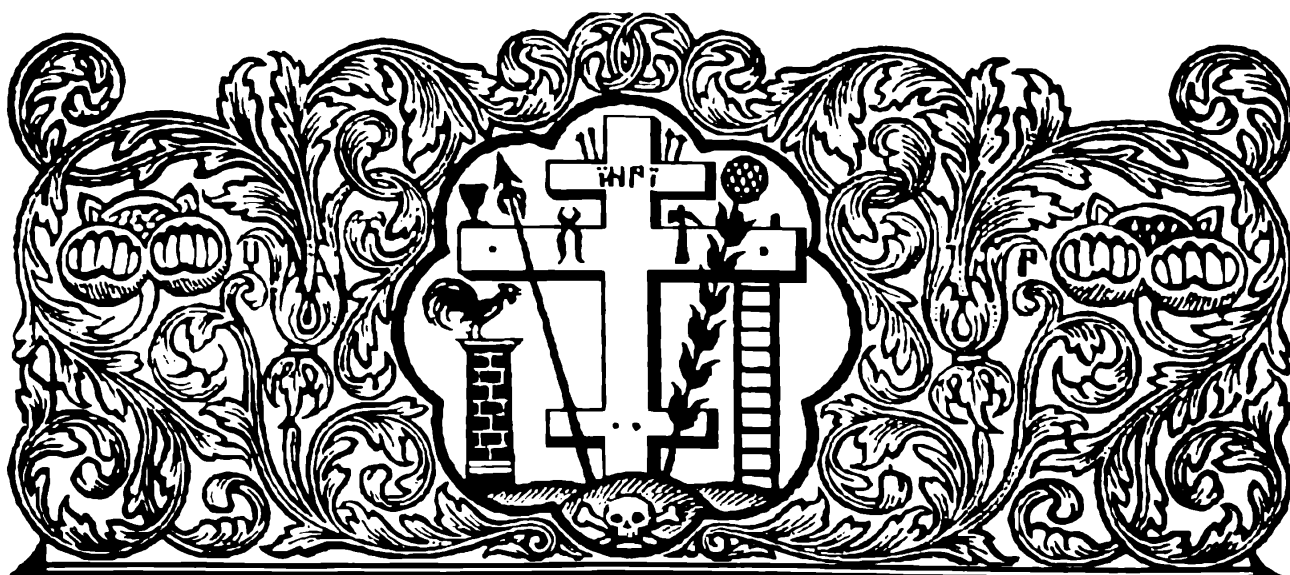
Cămară cerească și mireasă pururea Fecioară, numai tu una te-ai arătat; că ai purtat pe Dumnezeu și L-ai născut neschimbat întrupându-Se din tine. Pentru aceasta toate neamurile, ca pe o Maică mireasă dumnezeiască, cu dreaptă credință te mărim.

Și iarăși Irmosul: Nașterea din zămis-lirea... Și celelalte ale Pavcerniței, după obicei; apoi otpustul. Și fac trei închinăciuni toți întocmai, rar, și, făcându-se rugăciune de către cel mai mare, merge fiecare la chilia sa.

Se cuvine a ști:

Din această sfântă zi, Miezonoptica nu se mai cântă în biserică până în săptămâna Tomii.

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI JOI

(Denia de Miercuri seara)

LA UTRENIE

Toacă paraclisierul la al șaptelea ceas din noapte și adunându-se în biserică și făcând preotul început: Binecuvântat este Dumnezeu nostru..., se urmează îndată după rânduială. Apoi cei șase psalmi și, după sfârșitul psalmilor, se cântă: Aliluia, pe glasul al 8-lea, cu acest tropar, de 3 ori, rar și cu cântare dulce:

Când măriții ucenici la spălarea cinei s-au luminat, atunci Iuda cel rău credincios, cu iubirea de argint bolnăvindu-se, s-a întunecat, și judecătorilor celor fără de lege, pe Tine, Judecătorul cel drept, Te-a dat. Vezi, iubitorule de avuții, cel ce pentru acestea spânzurare și-a agonisit. Fugi de sufletul nesățios, care a îndrăznit unele ca acestea asupra Învățătorului. Cel ce ești spre toți bun, Doamne, slavă Ție.

Apoi Evanghelia de la Luca: În vremea aceea s-a apropiat praznicul azimelor... Sfârșitul: ...iar ucenicii s-au dus după Dânsul.

Psalmul 50.

Nu se zice: Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău..., ci îndată se începe:

CANONUL

Alcătuire a lui Cosma.

Cu Irmosul de două ori și troparele pe 6.

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Irmosul:

Cu tăiere s-a tăiat Marea Roșie, și adâncul cel hrănit «cu valuri s-a uscat, aceeași împreună făcându-se celor fără de arme trecere și celor prea întrar-mați mormânt. Și cântare lui «Dumnezeu cuvioasă s-a cântat; «căci cu slavă S-a preaslăvit Hristos Dumnezeu nostru».

Cea pricinuitoare a toate și dătătoare de viață, Înțelepciunea lui Dumnezeu cea nemăsurată, și-a zidit Sieși casă din Maică curată, care nu știe de bărbat; că îmbrăcându-Se cu locaș trupesc, cu slavă S-a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Taine învățând pe prietenii Săi, gătește masă hrănitoare de suflete, băutură dumnezeiască fiind cu adevărat Înțelepciunea lui Dumnezeu, și drege pahar celor credincioși. Să ne apropiem cu dreaptă credință și să grăim: Cu slavă S-a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Să auzim toți credincioșii Înțelepciunea lui Dumnezeu cea neizidită și firească, chemată cu înaltă propovăduire. Că zice: Gustați și, cunoscând că Eu sunt bun, ziceți: Cu slavă S-a preaslăvit Hristos Dumnezeul nostru.

Apoi iarăși Irmosul, în amândouă stratele împreună.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Domn fiind a toate și Ziditor Dumnezeu, zidirea Luiși a «unit-o Cel fără de patimă, sărăcind; și Însuși El fiind Paștile, S-a «jertfit pe Sine pentru cei pentru «care avea să moară, grăind: Mân- «cați trupul Meu și întru credință «vă veți întări».

Cu paharul Tău cel de veselie, Bunule, care este spre mântuirea a tot neamul omenesc, ai adăpat pe ucenicii Tăi; că singur Te-ai jertfit pe Tine, grăind: Beți sângele Meu și întru credință vă veți întări.

Zis-ai mai înainte ucenicilor Tăi, îndelung-Răbdătorule: Bărbatul cel nebun, care va fi între voi vânzător, nu va cunoaște acestea, și însuși, neînțelegător fiind, nu va pricepe; însă voi rămâneți în Mine și în credință veți fi întăriți.

S E D E A L N A, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău...

Cel ce a făcut lacurile, izvoarele și mările, învățându-ne pe noi smerenia cea mai bună, s-a încins cu ștergar și a spălat picioarele ucenicilor, smerindu-Se din prisosința milostivirii și înălțându-ne pe noi din adâncurile răutății, Unul, Iubitorul de oameni.

Slavă..., glasul al 3-lea:

Podobie: Pentru mărturisirea...

Smerindu-Te pentru milostivirea Ta, picioarele ucenicilor Tăi ai spălat, și spre calea cea dumnezeiască i-ai îndreptat; iar Petru neîngăduind a fi spălat, îndată s-a plecat dumnezeieștii porunci și fiind spălat cu osârdie se roagă Ție, să ne dăruiești nouă mare milă.

Și acum..., glasul al 4-lea:

Podobie: Arătat-Te-ai astăzi...

Mâncând, Stăpâne, cu ucenicii Tăi, le-ai arătat în taină preasfântă junghierea Ta, prin care ne-am izbăvit din stricăciune, cei ce cinstim sfintele Tale Patimi.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Mai înainte văzând prorocul Mtaina Ta cea negrăită, «Hristoase, a grăit: Pus-ai dragoste tare spre întărire, Părinte

«îndurate; că pe Fiul Unul-Născut,
«Bunule, curățire în lume L-ai
«trimis».

Spre Patima ce izvorăște nepătimire tuturor celor din Adam venind, Hristoase, ai zis prietenilor Tăi: Dorit-am să mănânc cu voi Paștile acestea; pentru că pe Mine, cel Unul-Născut, curățire în lume Tatăl M-a trimis.

Bând din pahar, zis-ai ucenicilor Tăi, Cel ce ești fără de moarte: Nu voi mai bea din rodul viței, cât voi viețui cu voi; pentru că pe Mine cel Unul-Născut, curățire în lume Tatăl M-a trimis.

Băutură nouă, mai presus de cuvânt, voi bea întru împărăția Mea, zis-ai, Hristoase, prietenilor Tăi, căci ca un Dumnezeu cu voi, ca și cu niște dumnezei voi fi. Pentru că pe Mine cel Unul-Născut, curățire în lume Tatăl M-a trimis.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Cu legătura dragostei fiind Clegați Apostolii, și dându-se «pe sine lui Hristos, Celui ce stăpânește toate, li s-au spălat picioarele cele frumoase, binevestind «pace tuturor».

Ceea ce ține apa cea neșinută, și cea mai presus în văzduh, care înfrânează adâncurile și oprește mările, Înțelepciunea lui Dumnezeu, a turnat apă în spălătoare și a spălat picioarele slugilor, Stăpânul.

Arătat-a ucenicilor Stăpânul chip de smerenie; că Cel ce îmbracă cerul cu nori, S-a încins cu ștergătorul, și Și-a plecat genunchii pen-

tru a spăla picioarele slugilor; în a Cărui mână este suflarea tuturor celor ce sunt.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Adâncul cel mai de jos al păcatelor m-a înconjurat, și «viforul nemairăbdându-l, ca Ionă «strig către Tine, Stăpâne: Din «stricăciune scoate-mă!».

Domn și Învățător Mă chemați, o! ucenicilor, precum și sunt, zis-ai, Mântuitorule. Pentru aceasta urmați pildei, precum ați văzut întru Mine.

Neavând cineva întinăciune, nu trebuie a i se spăla picioarele; și voi ucenicilor curați sunteți, dar nu toți; că pornirea unuia din voi nebunește se întărâtă.

C O N D A C, glasul al 2-lea:

Podobie: Cele de sus căutând...

Pâinea luând-o în mâini vânzătorul, pe ascuns pe acestea le-a întins, și a luat prețul Celui ce a zidit cu mâinile Sale pe om; și neîndreptat a rămas Iuda, sluga și înșelătorul.

I C O S

Apropiindu-ne toți cu frică la masa cea de taină, să primim pâinea cu suflete curate, rămânând împreună cu Stăpânul, ca să vedem cum spală picioarele ucenicilor și le șterge cu ștergarul, și să facem precum am văzut, plecându-ne unul altuia. Că Hristos așa a poruncit Apostolilor Săi, și mai înainte le-a zis: Așa să faceți. Dar Iuda n-a ascultat aceasta, sluga și înșelătorul.

S I N A X A R

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA JOI

Sinaxarul din Minci, apoi acesta.

În Sfânta și Marea Joi, dumnezeieștii Părinți, care pe toate le-au rânduit bine, urmând predaniilor dumnezeieștilor Apostoli și Sfintelor Evanghelii, ne-au lăsat spre prăznuire patru lucruri: sfânta spălare a picioarelor, Cina cea de Taină, adică încredințarea înfricoșătoarelor Taine, rugăciunea cea mai presus de fire și vânzarea Domnului.

Stihuri la sfânta spălare a picioarelor:

Dumnezeu, ale ucenicilor picioare seara le-a spălat.

Al cărui picior altădată, prin Eden, la amiază a umblat.

Stihuri la Cina cea de Taină:

Îndoită-i cina: și Paștile legii, dar și Paști nou,

Căci Domnul aduce nouă, spre hrănire, Sângele și Trupul Său.

Stihuri la rugăciunea cea mai presus de fire:

*Tu Te rogi, Hristoase, Dumnezeul meu,
Picături de sânge-s pe-ntreg chipul Tău!
Pari că Tu ascuți de-a morții învoieli,
Dar pui toate acestea pe dușman roșeli!*

Stihuri la vânzarea Domnului:

*La ce trebuie săbii, oameni răătăciți?
Pentru ce cu bețe la Domnul veniți?
Oare nu de voie în lume-a venit,
Și prin a Sa moarte El ne-a mântuit?*

Paștile evreiesc avea să se serbeze Vineri; era deci potrivit ca adevărul să urmeze preînchipuirii, adică atunci să se jertfească și Paștile nostru, Hristos. După cum spun dumnezeieștii Părinți, Domnul a luat-o înainte și a sărbătorit Paștile iudaic împreună cu ucenicii Săi, joi seara. Într-adevăr la evrei se socotește o singură zi și seara de Joi și toată Vinerea. După cum au spus unii, Domnul a sărbătorit atunci împreună cu ucenicii Lui Paștile Legii Vechi. Unul din cei

care susțin aceasta este și dumnezeiescul Hrisostom. Ucenicii au stat mai întâi în picioare încinși la brâu, încălțați, cu toiegele în mână, gata de drum; și au îndeplinit și toate celelalte porunci ale Legii, pentru ca nu cumva Domnul să pară că este un călcător de lege. Zevedeu a pregătit tot ce trebuia pentru sărbătorirea Paștelui. Marele Atanasie spune, deși alții sunt de altă părere, că Zevedeu era acela care ducea ulciorul cu apă. La urmă, arătând ucenicilor Săi cele mai înalte porunci, a încredințat în foișor, pe când se lăsa noaptea, taina Paștelui nostru. «Iar dacă s-a făcut seară, Iisus S-a așezat la masă cu cei doisprezece ucenici». Vedeți deci că acesta nu era Paștile iudaic, căci era cină, pâine, băutură și sta jos la masă și toate mâncărurile erau pregătite la foc? Înainte de a începe cina, așa spune dumnezeiescul Hrisostom, «S-a sculat de la cină Și-a dezbrăcat haina cea de deasupra și a turnat apă în vasul de spălat». Și El singur a spălat picioarele tuturor. Prin aceasta a vrut să-l facă pe Iuda să se rușineze, iar celorlalți să le aducă aminte să nu umble după întâietăți. După ce le-a spălat picioarele, îi îndemna la aceasta zicând: «Cel care vrea să fie întâiul să fie slujitor tuturor», dându-Se El Însuși pildă. Se pare că Hristos a spălat picioarele lui Iuda înaintea celorlalți Apostoli. În urma tuturor a venit și la Petru. Acesta, având mai multă dragoste de Hristos, nu L-a lăsat să-i spele picioarele; dar la urmă Îi îngăduie să-i spele nu numai picioarele, ci și mâinile și capul. Așadar după ce le-a spălat picioarele, arătând prin smerenia Sa o înălțime sufletească neobișnuită, S-a îmbrăcat din nou cu haina Sa. S-a așezat la masă și-i sfătuiește pe ucenici să se iubească unii pe alții și să nu umble după întâietăți. La sfârșitul mesei amintește și despre vânzare. Iisus îi spune încet numai lui Ioan: «Acela este căruia Eu întingând pâinea i-o voi da». Mântuitorul i-a spus în șoaptă lui Ioan, căci dacă ar fi aflat Petru, ca unul ce era mai înflăcărat decât toți ceilalți, l-ar fi ucis pe Iuda. Iar Matei spune: «Cel ce a întins mâna odată cu mine în blid». Și așa s-a întâmplat. După puțin timp, luând pâinea a zis: «Luați, mâncați»; la fel și paharul, zicând: «Beți din acesta toți, acesta este

sângele Meu al Legii celei Noi. Aceasta s-o faceți întru pomenirea Mea». Cu toate că a făcut acestea, totuși a mâncat și a băut cu ei. Observăm că Domnul numește trupul Lui pâine, și nu azimă. Să ia aminte cei care folosesc azimă la Sfânta Jertfă. După cină a intrat satana în Iuda; mai înainte îl încercase numai, dar acum s-a sălășluit de tot în el. Și dumnezeiasca Scriptură spune că s-a dus și s-a învoit cu arhieriei să-L vândă pe treizeci de arginți.

La sfârșitul cinei Hristos S-a dus cu ucenicii în Muntele Măslinilor, într-un loc numit Ghetsimani. Printre multe altele, Iisus le-a spus: «Voi cu toți vă veți sminti în noaptea aceasta». Petru a zis: «Dacă se vor sminti cu toții, eu nu mă voi lepăda de tine!». Era întuneric, adică în puterea nopții. Și Hristos i-a răspuns lui Petru: «Înainte de a cânta cocoșul a doua oară, te vei lepăda de Mine de trei ori». Într-adevăr, cocoșul, ca să dea de știre, nu cântă numai o dată, ci de două și de trei ori. Aceasta s-a și întâmplat, căci Dumnezeu vădind slăbiciunea firii omenеști, Petru a fost cuprins de o frică nemăsurată. Pentru aceasta Domnul i-a încredințat lui Petru lumea, ca să fie iertător cu cei păcătoși de vreme ce el, însuși, a cunoscut cât de ușor este plecată firea omenеască spre păcat. Întreita lepădare a lui Petru închipuiește păcatul tuturor oamenilor înaintea lui Dumnezeu. Prima lepădare înfățișează porunca pe care a călcat-o Adam; a doua, călcarea Legii scrise; iar a treia, însăși întruparea Cuvântului. Mântuitorul a iertat lepădările lui Petru, mai târziu, prin întreita lui pocăință, prin întreita întrebare ce i-a pus: «Petre, Mă iubești?».

În cele din urmă, Hristos ca om, arătându-Se om, spune ucenicilor: «Întristat este sufletul Meu până la moarte!». S-a depărtat apoi de ei și S-a rugat, zicând de trei ori: «Părinte, dacă este cu putință, să treacă paharul acesta de la Mine; dar nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu. Facă-se voia Ta!». A spus aceste cuvinte ca om, iar pe de altă parte ca să înșele pe diavol, pentru ca diavolul să-L socotească numai om, temându-se ca nu cumva prin moartea pe Cruce să zădărnicească taina. Când S-a întors la ucenicii Săi, i-a găsit cufundați în somn. Îndreptându-Se către Petru, i-a spus așa: «Nici un

ceas n-ați putut să privegheați împreună cu Mine?», ceea ce înseamnă, cu alte cuvinte: «Dormi și tu împreună cu ceilalți, tu, care ai spus că ai să lupți pentru Mine până la moarte?». Trecând apoi dincolo de pârâul Cedrilor, unde era o grădină, s-a așezat acolo împreună cu ucenicii Lui.

Domnul obișnuia să vină adeseori aici. De aceea Iuda cunoștea locul. Iuda luând câțiva soldați din cohortă, urmat de mulțime, a venit la Iisus. Ca semn de recunoaștere le-a dat sărutarea. Iuda a dat acest semn pentru că de multe ori când iudeii încercau să-L prindă, El pleca nevăzut din mijlocul lor. Dar acum Iisus mai întâi a mers la ei și le-a spus: «Pe cine căutați?». Și nu-L recunoșteau, deși nu-i împiedica noaptea, pentru că Scriptura spune că erau luminați și aveau făclii aprinse. De frică au căzut la pământ și s-au dat înapoi. Ei s-au apropiat din nou și Hristos iar i-a întrebat. Iuda L-a sărutat, dar Iisus i-a zis: «Prietene, pentru ce ai venit?». Cu alte cuvinte, i-a zis: «Potrivită vreme este pentru ceea ce ai venit». Apoi spune din nou: «Ca la un tâlhar ați venit să Mă prindeți, cu săbii și cu bețe». Toate acestea s-au petrecut noaptea, ca să nu se facă răscoală în popor. Atunci înflăcăratul Petru și-a scos cuțitul – căci aveau la ei cuțite, fiind după cină – a lovit pe Malhus, sluga arhierelui, și i-a tăiat urechea dreaptă. Tăierea urechii drepte a slugii arhierelui lasă să se înțeleagă că arhierul nu asculta de lege și nici nu învăța bine legea. Hristos îl rușinează pe Petru, spunându-i că nu este bine ca un bărbat duhovnicesc să folosească cuțitul, și-i vindecă urechea lui Malhus. Prinzându-L deci pe Iisus, L-au dus legat la curtea arhierelui Ana, care era socrul lui Caiafa. Acolo erau adunați toți cei care cugetau cele rele împotriva lui Hristos, farisei și cărturari. Aici a avut loc convorbirea dintre Petru și servitoare, precum și lepădarea lui Petru. Între timp, trecând noaptea, cocoșul a cântat a treia oară. Petru și-a adus aminte și a plâns cu amar. La ivirea zorilor L-au dus pe Hristos de la Ana la arhierul Caiafa; aici a fost scuipat în față și au fost trimiși martori mincinoși. Când s-a luminat bine de ziuă, Caiafa L-a trimis la Pilat. Iar cei care L-au adus, spune Scriptura, «n-au intrat în preto-

riu ca să nu se spurce, ci să poată mânca Paștile». Rezultă deci că arhieriei și fariseii au săvârșit atunci o încălcare a Legii, după cum spune dumnezeiescul Hrisostom, mutând Paștile, căci ei trebuiau să mănânce Paștile în noaptea aceea; l-au amânat însă pentru a ucide pe Hristos. Hristos a arătat înainte de Cina cea de Taină că atunci trebuia să mănânce Paștile. El a mâncat Paștile Legii noaptea, și apoi a făcut cunoscut Paștile cel desăvârșit. Și într-adevăr, după cum s-a spus, trebuia ca adevărul să vină după preînchipuirea Legii. Ioan spune că toate acestea s-au întâmplat Joi și Joi noaptea, înainte ca ei să prăznuiască Paștile. Pentru aceasta și noi tot Joi prăznuim și facem pomenire de acele fapte înfricoșătoare și cu neputință de rostit prin cuvinte.

Cu nespusa Ta milostivire, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Tinerii din Babilon, de văpaia Cuptorului nu s-au spăimântat, ci în mijlocul văpăii aruncați «fiind, rourați au cântat: Bine ești «cuvântat Doamne, Dumnezeuul «Părinților noștri».

Clătinând cu capul Iuda, cele rele mai înainte gândind, s-a întăritat, vreme cu prilej cercând, să dea pe Judecătorul la osândă, Care este Domnul tuturor și Dumnezeuul Părinților noștri.

Prietenilor! Hristos a zis: Unul din voi Mă va vinde; iar ei uitând veselia, au fost cuprinși de întristare și de frică, zicând: Spune, cine este acela, Dumnezeule al Părinților noștri?

Cel ce întinde împreună cu Mine mâna în blid cu necuviință, acestuia i-ar fi fost mai bine de n-ar fi

trecut prin ușile vieții niciodată. Pe acesta, cine era, l-a arătat Dumnezeuul Părinților noștri.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Pentru legile părintești, fericiții tineri din Babilon mai «înainte fiind în primejdie, au ne-«socotit porunca cea nebunească a «celui ce împărățea; și împreună-«du-se cu focul de care nu s-au ars, «Celui ce stăpânește, vrednică cântare l-au cântat: Pe Domnul lău-«dați-L, lucrurile, și-L preaînălțați «întru toți vecii».

Fericiții Apostoli, cei ce au mâncat împreună cu Cuvântul în Sion și, împreună petrecând, au urmat Păstorului ca niște miei, și împreună fiind cu Hristos, de Care nu S-au despărțit, cu dumnezeiescul cuvânt hrănindu-se, cu mulțumire au cântat: Pe Domnul lăudați-L, lucrurile, și-L preaînălțați întru toți vecii.

Legea prieteniei uitând-o Iscarioteanul cel cu nume rău, și-a gătit spre vindere picioarele ce i s-au spălat, și mâncând pâinea Ta, adică trupul cel dumnezeiesc, a ridicat vicleșug asupra Ta, Hristoase, și n-a înțeles să zică: Pe Domnul lăudați-L, lucrurile, și-L preaînălțați întru toți vecii.

Neînțelegătorul a luat trupul Tău cel dezlegător de păcat, și dumnezeiescul sânge care s-a vărsat pentru lume; dar nu s-a rușinat bând din acela ce-L vânduse cu preț, nici de

răutate nu s-a scârbit și n-a înțeles să strige: Pe Domnul lăudați-L, lucrurile, și-L preaînălțați întru toți vecii.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Din ospățul Stăpânului și din masa cea nemuritoare, «veniți credincioșilor la loc înalt, «cu gânduri înalte să ne îndulcim, «pe Cuvântul cel Preaînalt din «cuvântul Lui cunoscându-L, pe «Cruce Îl slăvim».

Zis-a ucenicilor Cuvântul, în taină învățându-i: Mergeți în loc înalt, unde gândul se întărește, de gătiți Paștile prin cuvântul adevărului cel fără de aluat, și întărirea harului să o măriți.

Tatăl M-a născut mai înainte de veci pe Mine, Înțelepciunea cea împreună-lucrătoare; și M-a zidit începătură căilor Lui, spre lucrurile ce se săvârșesc acum cu taină. Căci Cuvânt fiind din fire nezidit, primesc numirile trupului celui ce am luat acum.

Precum sunt om din fire, iar nu după închipuire, așa și firea ce s-a unit cu Mine Dumnezeu este, prin chipul comunicării însușirilor. Pentru aceasta să Mă cunoașteți pe Mine un Hristos, Care păstrez cele din care, în care și care sunt.

LUMINÂND A, glasul al 3-lea:

Cămara Ta, Mântuitorul meu, o vād împodobită, și îmbrăcăminte nu am, ca să intru într-însa. Luminează-mi haina sufletului meu, Dătătorule de lumină, și mă mântuiește (de trei ori).

LA LAUDE

Se pun stihirile pe 4 și se cântă aceste stihiri, glasul al 2-lea, însuși glasul:

Se adună acum soborul iudeilor, ca să dea lui Pilat pe Ziditorul și Făcătorul tuturor. O, nelegiuții, o, necredincioșii! Că rânduiesc spre judecată, pe Cel ce vine să judece viii și morții; pe Cel ce vindecă patimile, Îl găsesc spre Patimă. Doamne, îndelung-Răbdătorule, mare este mila Ta, slavă Ție.

Iuda cel fără de lege, Doamne, care și-a întins mâna în blid la cină, împreună cu Tine, și-a întins mâinile fără de lege ca să ia arginții; și cel ce socotea prețul mirului, nu s-a temut a Te vinde pe Tine, Cel fără de preț; cel ce și-a întins picioarele să i le speli Tu, Stăpânul, Te-a sărutat cu vicleșug, ca să Te dea celor fără de lege. Și lepădându-se din ceata Apostolilor, și aruncând cei treizeci de arginți, n-a văzut Învieirea Ta cea de a treia zi, prin care miluiește-ne pe noi.

Iuda vânzătorul, viclean fiind, cu sărutare vicleană a dat pe Mântuitorul Domnul; pe Stăpânul tuturor ca pe un rob L-a vândut iudeilor. Ca un miel spre junghiere, așa a urmat Mielul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, Unul cel mult-Milostiv.

Iuda sluga și vicleanul, ucenicul și potrivnicul, prieten și diavol, din fapte s-a arătat că urma Învățătorului, dar întru sine cugeta vânzarea. Că zicea în sine: Să-L dau pe Acesta și voi dobândi banii ce se adună. Încerca să vândă și mirul,

și pe Iisus să-L prindă cu vicleșug. Dat-a sărutare și a vândut pe Hristos. Ca un miel spre junghiere, așa a urmat Cel ce este singur mult-Milostiv și iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., același glas:

Cel pe Care Isaia mai înainte Miel L-a numit vestindu-L, Acela vine spre junghiere de bunăvoie, și Și-a dat spatele spre bătași și obrazul spre lovire cu palmele și fața nu Și-a întors de la rușinea scuipărilor, și a fost osândit cu moarte de ocară. Toate de bunăvoie le-a primit, Cel fără de păcat, ca să dăruiască tuturor Învierea cea din morți.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Astăzi s-a adunat soborul cel viclean împotriva lui Hristos, și s-au sfătuit asupra Lui cele deșarte, ca să dea lui Pilat spre moarte pe Cel nevinovat. Astăzi a pus asupră-și, Iuda, sugrumare pentru bani, și s-a lipsit de amândouă viețile: de aceasta trecătoare și de cea dumnezeiască. Astăzi Caiafa a profețit fără de voie, zicând: Mai bine este să piară unul pentru popor. Că a venit să pătimească pentru păcatele noastre, ca să ne libereze pe noi din robia vrăjmașului, ca un bun și iubitor de oameni.

Stih: Cel ce a mâncat pâinea Mea, a ridicat împotriva Mea călcâiul (Ps. 40, 9).

Astăzi își ascunde Iuda fața cea iubitoare de săraci, și își descoperă chipul lăcomiei; nu se mai îngrijește de săraci, nu mai vinde încă mirul celei păcătoase, ci Mirul cel

ceresc și din El dobândește argint. Aleargă la iudei, zicând celor fără de lege: Ce-mi veți da mie, și eu voi da pe El vouă? O, iubire de bani a vânzătorului! Face vânzare lesne de cumpărat. După gândul cumpărătorilor face neguțătoria Celui ce este vândut; nu se scumpește la preț, ci-L vinde ca pe un rob fugar. Că obiceiul furilor este să lepede cele de cinste. Acum ucenicul a aruncat câinilor cele sfinte; că turbarea iubirii de argint l-a făcut a se întărâta asupra Stăpânului său; de a cărei ispită să fugim, grăind: Îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ție.

Stih: Ieșea afară și grăia; împreună împotriva Mea șopteau toți vrăjmașii Mei (Ps. 40, 6-7).

Năravul tău este plin de vicleșug, Iuda cel fără de lege; că bolnăvindu-te de iubirea de argint, ai câștigat urâciune de oameni. Că de vreme ce iubeai bogăția, pentru ce ai mers la Cel ce învață despre sărăcie? Iar de-L și iubeai pe Dânsul, pentru ce ai vândut pe Cel fără de preț, dându-L spre ucidere? Spăimântează-te soare, suspină pământule, și clătinându-te, strigă: Cel ce nu ții minte răul, Doamne, slavă Ție.

Stih: Cuvânt nelegiuit spunea împotriva Mea (Ps. 40, 8).

Nimeni să nu fie necunoscător de cina Stăpânului, o, credincioșilor! Nimeni să nu vină acum la masă cu vicleșug ca Iuda. Că acela primind pâinea, s-a lipsit de pâinea vieții, fiind numai chip de ucenic, iar cu fapta ucigător; de față cu iudeii veselindu-se, și cu Apostolii

împreună-petrecând. Urând sâruta și sărutând vindea pe Cel ce ne-a răscumpărat pe noi din blestem, pe Dumnezeu și Mântuitorul sufletelor noastre.

Slavă..., același glas:

Năravul tău este plin de vicleșug... (vezi p. 591)

Și acum..., glasul al 5-lea:

Făcând cunoscători în cele de taină, Doamne, pe ucenicii Tăi, i-ai învățat, zicând: O, prietenilor! Vedeți să nu vă despartă de Mine vreo frică; că deși pățimesc, dar pentru lume pățimesc. Să nu vă smintiți deci în Mine, că n-am venit să-Mi slujească cineva Mie, ci să slujesc Eu și să-Mi pun sufletul răscumpărare pentru lume. De-Mi sunteți deci prieteni, faceți ca Mine; cel ce voiește să fie întâi, să fie cel din urmă; stăpânul, ca slujitorul. Rămâneți în Mine, ca să aduceți struguri, că Eu sunt vița vieții.

Bine este a ne mărturisi Domnului... (o dată), Sfinte Dumnezeule..., și după Tatăl nostru..., troparul: Când slăviții ucenici..., ectenia întreită, apoi otpustul: Cel ce, din nemăsurata Lui bunătate, calea cea mai bună, smerenia, ne-a arătat nouă...

LA CEASUL ÎNTÂI

Troparul Prorociei, glasul al 3-lea:

Cel ce ai fost lovit cu palma pentru neamul omenesc și nu Te-ai mâniat, slobozește din stricăciune viața noastră, Doamne, și ne mântuiește pe noi.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul 1:

Să cunoască neamurile că numele Tău este Domnul (Ps. 82, 17).

Stih: Dumnezeule, cine este asemenea Ție? (Ps. 70, 22).

Din Prorocia lui Ieremia, citire:

(XI, 18-23; XII, 1-5, 9-22, 14-15)

Domnul mi-a descoperit ca să știu și mi-a arătat faptele lor. Eu însă, ca un miel blând, dus la junghiere, nici nu știam că ei urzesc gânduri rele împotriva mea, zicând: «Să-i punem lemn otrăvit în mâncarea lui și să-l smulgem de pe pământul celor vii, pentru ca nici numele să nu i se mai pomezească». Dar Tu, Doamne al puterilor, Judecătorul cel drept, Cel ce încerci inimile și rărunchii, dă-mi să văd răzbunarea Ta asupra lor, pentru că Ți-am încredințat pricina mea. De aceea, așa zice Domnul despre oamenii din Anatot, care caută sufletul meu și zic: «Nu mai proroci în numele Domnului, ca să nu mori de mâinile noastre». Pentru aceasta, așa zice Domnul Savaot: «Iată, îi voi pedepsi, și tinerii lor vor muri de sabie, iar fiii lor și fiicele lor vor muri de foame; nu va scăpa nici unul din ei, căci voi aduce necaz asupra oamenilor din Anatot, în anul când îi voi pedepsi». De voi intra la judecată cu Tine, Doamne, dreptatea va fi de partea Ta, și totuși, despre dreptate vreau să grăiesc cu Tine: «Pentru ce calea necredincioșilor este cu izbândă și pentru ce toți călcătorii de lege sunt în fericire? Tu i-ai sădit și ei au prins rădăcini, au crescut și au făcut roade; Tu ești aproape

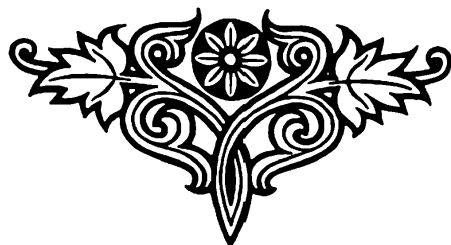
numai de buzele lor, iar de inima lor ești departe. Pe mine însă mă cunoști, Doamne, mă vezi și cercezezi dacă inima mea este cu Tine. Osebește-i dar, ca pe niște oi de junghiat, și pregătește-i pentru ziua junghierii. Până când va jeli țara și iarba de prin toate țările se va usca? Dobitoacele și păsările pier pentru necredința locuitorilor ei», căci aceștia zic: «Domnul nu vede căile noastre!». «Dacă alergând cu cei ce merg pe jos ai ostenit, cum te vei lua la întrecere cu caii? Și dacă nu ești în siguranță într-o țară pașnică, ce vei face în hățișurile Iordanului?». «Moștenirea Mea s-a făcut pentru Mine ca o pasăre de pradă pestriță, asupra căreia au năvălit din toate părțile celelalte păsări de pradă. Strângeți-vă și vă duceți toate fiarele câmpului, duceți-vă și o mâncați. Multime de păstori au călcat via

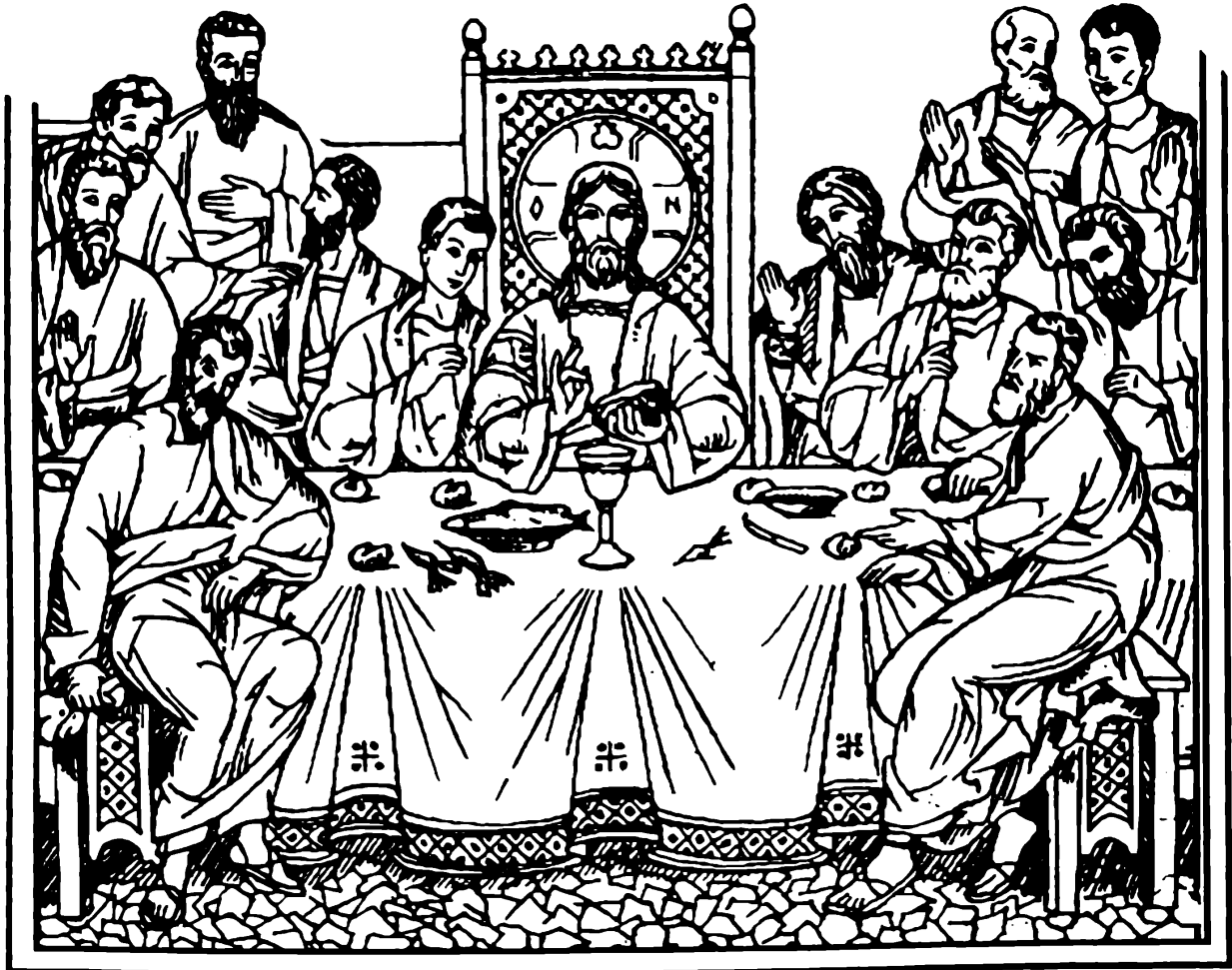
Mea, călcat-au cu picioarele lor partea Mea; partea Mea cea iubită au făcut-o deșert neroditor. Pustietate au făcut-o, și ea, în pustiirea sa, plânge înaintea Mea. Toată țara e pustiită, pentru că pe nici un om nu-l doare inima de aceasta». Așa zice Domnul despre toți vecinii mei cei răi, care năpădesc asupra părții pe care El a dat-o de moștenire poporului Său Israel: «Iată, îi voi smulge din țara lor, și casa lui Iuda o voi înlătura din mijlocul lor. Dar după ce îi voi smulge, iarăși îi voi întoarce și-i voi milui, și voi aduce pe fiecare la țarina sa și la ogorul său».

PROCHIMEN, glasul al 8-lea:

Faceți făgăduințe și le împliniți Domnului, Dumnezeului vostru (Ps. 75, 11).

Stih: Cunoscute este în Iudeea Dumnezeu; în Israel mare este numele Lui (Ps. 75, 1).

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI JOI

LA VECERNIA
ce se săvârșește împreună cu
Liturghia Sfântului Vasile
cel Mare, Joi dimineață.

Se toacă mai devreme, la 8 ceasuri din zi,
și binecuvântând arhiereul sau preotul, se
începe Vecernia.

Apoi Doamne, strigat-am..., pe glasul al
2-lea; și se pun stihirile pe 10, cântând ace-
ste stihiri ale zilei, glasul al 2-lea, însuși glasul.

Se adună acum soborul iu-
sdeilor, ca să dea lui Pilat pe
Ziditorul și Făcătorul tuturor. O,

nelegiuții, o, necredincioșii! Că
rânduiesc spre judecată pe Cel ce
vine să judece viii și morții; pe Cel
ce vindecă patimile Îl gătesc spre
Patimă. Doamne, îndelung-Răb-
dătorule, mare este milostivirea
Ta, slavă Ție (de două ori).

Iuda cel fără de lege, Doamne,
care și-a întins mâna în blid la
cină, împreună cu Tine, și-a întins
mâinile fără de lege ca să ia argin-
ții; și cel ce se socotea prețul miru-

lui, nu s-a temut a Te vinde pe Tine, Cel fără de preț; cel ce și-a întins picioarele să i le speli Tu, Stăpânul, Te-a sărutat cu vicleșug, ca să Te dea celor fără de lege. Și lepădându-se din ceata Apostolilor și aruncând cei treizeci de arginți, n-a văzut Învierea Ta cea de a treia zi, prin care miluiește-ne pe noi (de două ori).

Iuda vânzătorul, viclean fiind, cu sărutare vicleană a dat pe Mântuitorul Domnul; pe Stăpânul tuturor ca pe un rob L-a vândut iudeilor. Ca un miel spre junghiere, așa a urmat Mielul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui, Unul, Cel mult-Îndurat (de două ori).

Iuda, sluga și vicleanul, ucenicul, și potrivnicul, prieten și diavol, din fapte s-a arătat că urma Învățătorului, dar întru sine cugeța vânzarea. Că zicea întru sine: Să-L dau pe Acesta și voi dobândi banii ce se adună. Încerca să vândă și mirul, și pe Iisus să-L prindă cu vicleșug. Dat-a sărutare și a vândut pe Hristos. Ca un Miel spre junghiere, așa a urmat Cel ce este singur mult-Milostiv și iubitor de oameni (de două ori).

Cel pe Care Isaia mai înainte Miel L-a numit, vestindu-L, Acela vine spre junghiere de bunăvoie și Și-a dat spatele spre bătăi, și obrazul spre lovire cu palmele, și fața nu Și-a întors de la rușinea scui-părilor, și a fost osândit cu moarte de ocară. Toate de bunăvoie le-a primit Cel fără de păcat, ca să dăruiască tuturor Învierea cea din morți (de două ori).

Slavă..., Și acum..., glasul al 6-lea:

Iuda cu adevărat este fiul vipe-relor, celor ce au mâncat mană în pustie și au cârtit împotriva hrănitorului; că încă fiind mâncarea în gurile lor, cleveau asupra lui Dumnezeu, nemulțumitorii. Și acest necredincios ținând în gură pâinea cerească, a făcut vindere împotriva Mântuitorului. O, gând nesățios și îndrăznire fără de omenie! Pe Cel ce hrănește L-a vândut, și pe Stăpânul pe Care Îl iubea L-a dat spre moarte! Cu adevărat fiu al acelora este nelegiuitul acesta, și cu dânșii împreună a moștenit pierderea. Ferește, Doamne, sufletele noastre de o neomenie ca aceasta, Cel ce însuși ești neasemănat în îndelunga-răbdare.

Vohod cu Evanghelia, Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul 1,

Scoate-mă, Doamne, de la omul viclean; de omul nedrept mă izbăvește (Ps. 139, 1).

Stih: Care gândeau nedreptate în inimă, toată ziua îmi duceau război (Ps. 139, 2).

De la Ieșire, citire:

(XIX, 10-19)

Zis-a Domnul către Moise: «Pogoară-te de grăiește poporului, să se țină curat astăzi și mâine, și să-și spele hainele, ca să fie gata pentru poimâine, căci poimâine Se va pogorî Domnul înaintea ochilor a tot poporul pe Muntele Sinai. Să-i tragi poporului hotar împrejurul muntelui și să-i spui: Păziți-vă de a vă sui în munte și de a vă atinge de ceva din el, căci tot cel ce

se va atinge de munte va muri. Nici cu mâna să nu se atingă de el, că va fi ucis cu pietre, sau se va săgeta cu săgeata; nu va rămâne în viață, fie om, fie dobitoc. Iar dacă se vor îndepărta tunetele și trâmbițele și norul de pe munte, se vor putea sui în munte». Pogorându-se deci Moise din munte la popor, a sfințit poporul și, spălându-și ei hainele, le-a zis Moise: «Să fiți gata pentru poimâine și de femei să nu vă atingeți!». Iar a treia zi, când s-a făcut ziuă, erau tunete și fulgere și nor des pe muntele Sinai, și sunet de trâmbițe foarte puternic. Și s-a cutremurat tot poporul în tabără. Atunci a scos Moise poporul din tabără întru întâmpinarea lui Dumnezeu și au stat la poalele muntelui. Iar muntele Sinai fumega tot, că Se pogorâse Dumnezeu pe el în foc; și se ridica de pe el fum ca fumul dintr-un cuptor, și tot muntele se cutremura puternic. De asemenea și sunetul trâmbiței se auea din ce în ce mai tare; și Moise grăia, iar Dumnezeu îi răspundea cu glas.

PROCHIMEN, glasul al 7-lea:

Scoate-mă de la vrăjmașii mei, Dumnezeule, și de cei ce se scoală asupra mea, izbăvește-mă (Ps. 58, 1).

Stih: Izbăvește-mă de cei ce lucrează fărădelegea (Ps. 58, 2).

De la Iov, citire:

(XXXVIII, 1-21; XLII, 1-5)

Atunci Dumnezeu i-a răspuns lui Iov, din sânul vijeliei, și i-a zis:

«Cine este cel ce pune pronia sub obroc, prin cuvinte fără de înțelepciune? Încinge-ți deci coapsele ca un viteaz și Eu te voi întreba și tu Îmi vei da lămuri! Unde erai tu, când am întemeiat pământul? Spune-Mi, dacă știi să spui. Știi tu cine a hotărât măsurile pământului, sau cine a întins deasupra lui lanțul de măsurat? În ce au fost întărite temeliile lui sau cine a pus piatra lui cea din capul unghiului, atunci când stelele dimineții cântau laolaltă și toți îngerii lui Dumnezeu Mă sărbătoreau? Cine a închis marea cu porți, când ea ieșea năvalnică, din sânul firii, și când i-am dat ca veșmânt negura și norii drept scutece, apoi i-am hotărnicit hotarul Meu și i-am pus porți și zăvoare și am zis: Până aici vei veni și mai departe nu te vei întinde, aici se va sfârâma trufia valurilor tale? Ai poruncit tu dimineții vreodată în viața ta, și i-ai arătat aurorei care este locul ei, ca să apuce pământul de colțuri și să scuture pe nelegiuți de pe pământ? În revărsatul zorilor, pământul se face roșu ca roșiile peceți și ia culori ca de veșmânt. Cei răi rămân fără noaptea (prielnică lor) și brațul ridicat este frânt. Ai fost tu până la izvoarele mării sau te-ai plimbat pe fundul prăpastiei? Ți s-au arătat oare porțile morții și porțile umbrei le-ai văzut? Ai cugetat oare cât e pământul de lung și cât de lat? Spune, știi toate acestea? Care drum duce la palatul luminii și care este sălașul întunericului, ca să știi să-l călăuzești în

cuprinsul lui și să poți să nimeriști potecile care duc la el acasă? De bună seamă știi, căci atunci erai născut și numărul zilelor tale e foarte mare». Atunci Iov a răspuns Domnului, zicând: «Știu că poți să faci orice și că nu este nici un gând care să nu ajungă pentru Tine faptă. Cine cutează, ai zis Tu, să bârfească planurile Mele, din lipsă de înțelepciune? Cu adevărat, am vorbit fără să înțeleg despre lucruri prea minunate pentru mine și nu știam. Ascultă – ai spus Tu iar – și Eu voi vorbi, te voi întreba și tu Îmi vei da lămuriri. Din spusele unora și altora auzisem despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut».

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(L, 4–11)

Domnul Dumnezeu Mi-a dat Mie limbă de ucenic, ca să știu să grăiesc celor deznădăjduiți. În fiecare dimineață El deșteaptă, trezește urechea Mea, ca să ascult ca un ucenic. Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea, dar Eu nu M-am împotrivit și nici nu M-am dat înapoi. Spatele l-am dat spre bătași și obrazii Mei spre palmuiuri și fața Mea nu am ferit-o de rușinea scuipărilor. Și Domnul Dumnezeu Mi-a ajutat și nu am fost făcut de ocară. Pentru aceasta am și întărit fața Mea ca o cremene, căci știam că nu voi fi făcut de ocară. Apărătorul Meu este aproape. Cine se judecă cu mine? Să ne măsurăm împreună! Cine este protivnicul Meu? Să se apropie! Iată, Domnul

Dumnezeu Îmi este în ajutor; cine Mă va osândi? Iată, ca un veșmânt vechi toți se vor prăpădi și molia îi va mânca! Cine din voi se teme de Domnul să asculte glasul Slugii Sale! Cel care umblă în întuneric și fără lumină, să nădăjduiască în numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeul lui! Voi toți, care aprindeți focul și pregătiți săgeți arzătoare, aruncați-vă în focul săgeților voastre, pe care l-ați aprins! Din mâna Mea vi se întâmplă una ca aceasta; pe patul durerii veți fi culcați!

Apoi Ectenia mică. Sfinte Dumnezeule...

Prochimenul Apostolului, glasul al 7-lea:

Ridicatu-s-au împărații pământului și căpeteniile s-au adunat împreună, împotriva Domnului și a Unsului Său (Ps. 2, 2).

Stih: Pentru ce s-au întărit neamurile și popoarele au cugetat deșertăciuni? (Ps. 2, 1).

APOSTOLUL

Din Epistola întâi către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel citire:

(XI, 23–32)

Fraților, eu de la Domnul am primit ceea ce v-am dat și vouă: Că Domnul Iisus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și, mulțumind, a frânt și a zis: Luați, mâncați; acesta este Trupul Meu, care se frânge pentru voi. Aceasta să faceți spre pomenirea Mea. Asemenea și paharul după cină, zicând: Acest pahar este legea cea nouă întru sângele Meu. Aceasta să faceți ori de câte ori veți bea spre pomenirea Mea. Căci de câte ori veți mânca pâinea aceasta și veți bea acest pahar,

vestiți moartea Domnului, până va veni. De aceea cel ce va mânca pâinea aceasta, sau va bea paharul Domnului cu nevrednicie, va fi vinovat față de Trupul și de Sângele Domnului. Să se cerceteze dar omul pe sine, și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Căci cel ce mănâncă și bea din ele cu nevrednicie, acela mănâncă și bea sieși osândă, nesocotind Trupul Domnului. De aceea mulți dintre voi sunt bolnavi și neputincioși, și mulți au murit. Căci dacă ne-am judeca pe noi înșine, atunci n-am mai fi judecați. Fiind însă judecați, ne pedepsim de Domnul, ca să nu fim osândiți împreună cu lumea.

Aliluia, glasul al 6-lea:

Fericit cel ce caută la sărac și la sărman (Ps. 40, 1).

Stih: Chiar omul cu care eram în pace, în care am nădăjduit, care a mâncat pâinea mea, a ridicat împotriva mea călcâiul (Ps. 40, 9).

Evangelhia de la Matei:

Zis-a Domnul către ucenicii Săi: Știți că peste două zile va fi Paștile...

Și la rând dumnezeiasca Liturghie a Marelui Vasile. În loc de cântarea Heruvicului, se cântă acest tropar, glasul al 6-lea:

Cinei Tale celei de taină, astăzi Fiul lui Dumnezeu părtaș mă primește; că nu voi spune vrăjmașilor Tăi taina Ta, nici sărutare Îți voi da ca Iuda. Ci ca tâlharul mă mărturisesc Ție: Pomenește-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Iar în locul Axionului, se cântă Irmosul Cântării a 9-a: Din ospățul Stăpânului... Și în loc de Chinonic, se cântă iarăși troparul: Cinei tale celei de taină...

Și când se împărtășesc cu dumnezeieștile Taine, se cântă de multe ori, până se împărtășesc toți. Și în loc de: Să se umple gurile

noastre de lauda Ta, Doamne..., se zice tot troparul de mai sus.

După Rugăciunea amvonului, se face spălarea și urmarea ei, precum arată Tipicul. Apoi se dă anafura și se face otpustul. Iar la masă se mănâncă cu untdelemn și se bea vin. Se citește Pavcernița mică, la care se cântă Tricântarea care urmează după Rânduiala spălării.

R Â N D U I A L A

Ce se face la sfânta și dumnezeiasca spălare a picioarelor, în Joia cea mare.

După Rugăciunea amvonului, iese preotul din biserică, așa cum este îmbrăcat, cu cădelnița în mână și cu făclii aprinse, la locul unde este gătită spălarea și unde sunt rânduiți 12 frați care să fie spălați de cel mai mare, între care trebuie să fie un portar și un econom, în chipul lui Petru. Cei 12 frați cântă Psalmul 50, apoi cântăreții încep a cânta aceste tropare din Canonul din Joia Mare.

Cântarea a 5-a, glasul al 6-lea:

Irmosul:

Cu legătura dragostei fiind Clegați Apostolii, și dându-se «pe sine lui Hristos, Celui ce stăpânește toate, li s-au spălat picioarele cele frumoase, binevestind «pace tuturor».

Ceea ce ține apa cea neținută, și cea mai presus în văzduh, care înfrânează adâncurile și oprește mările, Înțelepciunea lui Dumnezeu, a turnat apă în spălătoare și a spălat picioarele slugilor, Stăpânul.

Arătat-a ucenicilor, Stăpânul, chip de smerenie. Că Cel ce îmbracă cerul cu nori, S-a încins cu ștergarul, și Și-a plecat genunchii

pentru a spăla picioarele slugilor; întru a Cărui mână este suflarea tuturor celor ce sunt.

Apoi se cântă și aceste stihiri ale spălării, glasul 1, însuși glasul:

Cel ce Te-ai încins cu ștergarul, și ai spălat picioarele ucenicilor, Hristoase Dumnezeule, spală gândul sufletului nostru, și ne încinge pe noi cu legătură duhovnicească, spre a face poruncile Tale și a cânta bunătatea Ta.

Glasul al 2-lea:

Având să luăm mare binefacere, să alergăm credincioșii cu bună cucernicie la cinstita spălare. Nu întinăciunea trupească spălând, ci sufletele în taină sfințindu-ne. Că Hristos, Mântuitorul nostru, Cel ce caută pe pământ și-l face de se cutremură, Se pleacă Însuși pe Sine și Se atinge de tălpi de lut, dăruind sigură înălțare asupra a toată puterea protivnică. Acestuia cu bună mulțumire să-I zicem: Cel ce ne-ai arătat nouă calea cea mai bună a înălțării, smerenia, mântuiește-ne, Bunule, ca un iubitor de oameni.

Asemenea:

Petru se sfia să i se spele picioarele de preacuratele mâini, de care a fost zidit Adam; dar a auzit: De nu te voi spăla pe tine, nu ai parte de Mine. Și de așa multă frică fiind cuprins, a zis către Tine: Doamne, nu numai picioarele să-mi speli, ci și mâinile și capul. O, mari darurile Stăpânului!, că făgăduiește a face părtași harului Său pe ucenici, și a avea parte cu dâșii în slava cea negrăită; precum și la

paharul cel de taină a zis: că-l va bea pe acela nou împreună cu dâșii, în Împărăția cerurilor. De care învrednicește-ne și pe noi, ca un milostiv și de oameni iubitor.

Glasul al 8-lea:

Astăzi, Cel neapropiat după ființă lucru de rob a luat; cu ștergarul S-a încins Cel ce îmbracă cerul cu nori; apă a turnat în spălătoare Cel ce a despărțit Marea Roșie; și plecându-Se în genunchi, a început a spăla picioarele ucenicilor, și a le șterge cu ștergarul cu care era încins. Și când le-a spălat picioarele, a zis ucenicilor; Voi sunteți curați, dar nu toți; însemnând pe cel ce L-a vândut.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Mai bine ar fi fost, Iuda, de nu te-ai fi zămislit în pântecele maicii tale; mai bine ar fi fost ție, vânzătorule, de nu te-ai fi născut, înstrăinatule de Fiul lui Dumnezeu. Că prin tine s-a rupt cununa ucenicilor lui Hristos, și via cea adevărată a cules-o tâlharul cel răstignit. Prin tine s-a tăiat îngrădirea, și Biserica cea nefăcută de mână au stricat-o călcătorii de lege. Chiar dacă te-ai rușinat de mirul celei păcătoase, că era de mult preț; dar cum nu te-ai temut a vinde celor fără de lege sângele Celui drept? Mai bine ar fi fost, vânzătorule, de nu te-ai fi născut, înstrăinatule de Fiul lui Dumnezeu.

Și acum..., glasul al 8-lea:

De dormitare diavolească fiind cuprins Iuda, a adormit întru moarte. Vreme era de privegheat, vreme era de trezit; să-i suspine

inima, să-i lăcrimeze ochii, cu cântare să privegheze; că mare este tăria Crucii; Hristos este lângă uși; Paștile de jertfit au venit. Slavă Ție, Doamne, slavă Ție!

Apoi ectenia aceasta:

Cu pace Domnului să ne rugăm!

Pentru pacea de sus și pentru mântuirea sufletelor noastre, Domnului să ne rugăm.

Pentru pacea a toată lumea, pentru bunăstarea sfințelor lui Dumnezeu Biserici și pentru unirea tuturor, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să se binecuvinteze și să se sfințească spălarea aceasta, cu puterea, cu lucrarea și cu venirea Duhului Sfânt, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să fie apa aceasta spre spălarea întinării păcatelor noastre, Domnului să ne rugăm.

Pentru ca să ne izbăvim noi de tot necazul, mânia, primejdia și nevoia, Domnului să ne rugăm.

Apără, mântuiește, miluiește și ne păzește pe noi, Dumnezeule, cu darul Tău.

Pe Preasfânta, Curata, preabinecuvântata, slăvita Stăpâna noastră, de Dumnezeu Născătoarea și pururea Fecioara Maria, cu toți sfinții să o pomenim.

Pe noi înșine și unul pe altul și toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm.

Ecfonisul:

Că Tu ești curățirea sufletelor noastre, și Ție slavă înălțăm, Tatălui

și Fiului și Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Apoi preotul, sau cel mai mare, se roagă cu glas mare:

Doamne și Preabunule Dumnezeu, Cel ce ești neapropiat cu Dumnezeirea, Care ai luat chip de rob și spre închipuirea smereniei celei mântuitoare ai spălat picioarele ucenicilor Tăi, cu preacurate mâinile Tale și le-ai șters cu ștergarul, caută și acum spre noi, nevrednicii robii Tăi, care urmăm smereniei Tale celei atât de preaslăvite, și ne învrednicește să ne spălăm de întinăciunile trupești și de necurățiile sufletului cu atingerea apei acesteia. Dăruiește nouă pogorârea cea nevăzută a Preasfântului Tău Duh; întărește sufletele și trupurile noastre împotriva șarpelui celui înșelător, care păzește călcâiul nostru. Ca fiind curați, să slujim Ție cu bună mulțumire, călcând peste șerpi și peste scorpii și peste toată puterea vrăjmașului.

Ecfonisul:

Că Ție se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, împreună cu Părintele Tău cel fără de început și cu Preasfântul și Bunul și de viață făcătorul Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Apoi:

Pace tuturor! Capetele voastre Domnului să le plecați!

Cel mai mare se roagă în taină:

Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce ne-ai arătat nouă măsura smereniei, prin plecarea Ta

cea preaînaltă, și pe cel smerit cu voința întâi chemându-l, ne-ai învățat pe noi să slujim unul altuia; înalță-ne pe noi cu smerenia cea dumnezeiască, păzește-ne neîntinați, spălați pururea cu lacrimi, curățiți cu lumina darului Tău cel curățitor. Ca să cădem cu adevărat la Tine pururea și să aflăm mila și îndurare la judecata Ta cea înfricoșătoare.

Ecfonisul:

Că milostiv și iubitor de oameni Dumnezeu ești, și Ție slavă înălțăm și Părintelui Tău celui fără început și Preasfântului și Bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Apoi diaconul, sau preotul, zice:

Pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie, pe Domnul Dumnezeuul nostru să-L rugăm.

Și cei ce vor să se spele, șed pe scaunele cele gătite și începând a se citi Evanghelia spălării, de la Ioan, cel mai mare se scoală și, când zice:

Și și-a pus veșmintele...

Atunci arhiereul, sau cine va fi mai mare, se dezbracă de veșmânt; și când zice:

Și luând ștergarul s-a încins...

Luând ștergarul se încinge și cel mai mare. Iar când zice:

După aceea a turnat apă în spălătoare...

Toarnă și cel mai mare apă; și când zice:

Și a început a spăla picioarele ucenicilor și a le șterge cu ștergarul cu care era încins...

Începe și cel mai mare a spăla, de la portar până la econom, picioarele tuturor celor

doisprezece, le șterge și le sărută. Iar când vine la econom se citește:

Deci, a venit la Simon-Petru și a zis acela: Doamne! Tu vrei să speli picioarele mele?

Și când citește:

Răspuns-a Iisus și i-a zis lui: Ce fac Eu, tu nu știi acum, dar vei cunoaște după acestea.

Economul zice:

Nu vei spăla picioarele mele în veci.

Și răspunde cel mai mare, zicând:

De nu te voi spăla, nu vei avea parte cu Mine.

La aceasta răspunde economul:

Doamne, nu numai picioarele mele, ci și mâinile și capul.

Atunci răspunde cel mai mare:

Cel ce este spălat, nu trebuie decât picioarele a i le spăla și este curat tot și voi sunteți curați, dar nu toți.

Și celelalte.

Apoi economul șade și-i spală cel mai mare picioarele.

După aceea merge cel mai mare la locul său, își scoate fota și ștergarul și își ia veșmintele sale și șade. Și iar citește preotul sau diaconul:

Deci, dacă a spălat picioarele lor și Și-a luat veșmintele Sale, șezând iarăși a zis lor:

Arhiereul sau cine va fi mai mare, stând, zice:

Cunoașteți ce am făcut vouă? Voi Mă numiți pe Mine învățător și Domn și bine ziceți, că sunt. Deci dacă Eu, Domnul și Învățătorul,

am spălat picioarele voastre, și voi datori sunteți unul altuia să vă spălați picioarele; că pildă am dat vouă că, precum Eu am făcut vouă, și voi să faceți. Amin, amin zic vouă: Nu este sluga mai mare decât Domnul său, nici solul mai mare decât cel ce l-a trimis pe el; de știți acestea, fericiți sunteți de le veți face.

Și după Evanghelie, preotul citește rugăciunea aceasta:

Domnului să ne rugăm.

Doamne, Dumnezeuul nostru, Cel ce după multă mila Ta, Te-ai smerit pe Tine Însuți luând chip de rob; Care, în vremea Patimilor Tale celor mântuitoare și făcătoare de viață, de bunăvoie ai voit a cina cu Sfinții Tăi Ucenici și Apostoli, și după aceea Te-ai încins cu fota și ai spălat picioarele lor, dându-le lor chip de smerenie și de dragoste unul către altul, și ai zis: Precum am făcut Eu vouă, așa și voi să faceți unul altuia, Însuți și acum, Stăpâne, vino în mijlocul nevrednicilor robilor Tăi, care urmăm pildei Tale, și spală toată întinăciunea și necurăția sufletelor noastre; ca spălând praful ce s-a lipit de noi prin păcate și ștergându-ne unul pe altul cu ștergarul dragostei, să putem plăcea Ție în toate zilele vieții noastre și să aflăm milă înainta Ta.

Ecfonisul:

Că Tu ești Cel ce binecuvintezi și sfințești toate, Hristoase, Dumnezeuul nostru, și Ție slavă înălțăm, împreună și Părintelui Tău, Celui fără de început, și Preasfântului și

Bunului și de viață făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

După aceea sunt stropiți toți frații la fețe din spălătoare. Apoi se merge în biserică, cântând aceste tropare din Cântarea a 5-a, a Vinerii celei mari. Glasul al 6-lea:

Dacă și-au spălat picioarele, și mai înainte s-au curățit cu împărtășirea dumnezeieștii Tale Taine, Hristoase, slujitorii Tăi s-au suit acum împreună cu Tine, din Sion la muntele cel mare al Măslinilor, lăudându-Te pe Tine, Iubitorule de oameni.

Zis-ai: Vedeți, prietenilor, nu vă tulburați; că acum s-a apropiat ceasul, ca să Mă prindă și să fiu dat morții de mâinile celor fără de lege; și toți vă veți risipi, lăsându-Mă singur; dar vă voi aduna iarăși ca să Mă propovăduiți pe Mine, Iubitorul de oameni.

După acestea se zice: Fie numele Domnului... (de 3 ori). Slavă..., Și acum..., Psalmul 33: Bine voi cuvânta pe Domnul... Și se dă anafură fraților, se face otpustul și se merge la masă, unde se mănâncă bucate cu untdelemn și se bea vin.

PAVECERNIȚA MICĂ

La care se cântă Tricântarea lui Andrei Criteanul.

Cântarea a 5-a, glasul al 8-lea:

Irmosul:

Întunericul sufletului meu risipește-l, Dătătorule de lumină, «Hristoase Dumnezeule, Cel ce ai «gonit întunericul cel mai dinainte «al adâncului, și-mi dăruiește lumina poruncilor Tale, Cuvinte;

«ca dis-de-dimineată, să Te slăvesc
«pe Tine» (de două ori).

S-a înfrumusețat cina și Ți s-a
gătit Paștele, precum ai zis Hris-
toase; dar Iuda se îngrijea de vân-
zarea Ta și, fiind cu Tine, afară se
unea cu iubirea de argint pentru
prețul Tău.

Se ridică de la cină, și cu fota își
încinge mijlocul de voie Hristos și
își pleacă grumajii, iar Petru gră-
iește: Niciodată nu vei spăla pi-
cioarele mele, Făcătorul meu, spa-
lă-le însă!

A primit pâine în mâini spre
vânzarea Ta Iuda, vicleanul uce-
nic, care Te-a și vândut cu vicle-
șug; după ce și el și-a întins picioa-
rele, pe care Însuși le-ai spălat și
le-ai șters cu fota.

Cu sărutare vicleană își deschi-
dea atunci gura către Tine Iuda,
sărutând Trupul Tău și grăind:
Bucură-te, Învățătorule! – el, vân-
zătorul, sluga și vicleanul.

Petru văzând cele ce se petre-
ceau atunci, de spaimă fiind cu-
prins, fiind întrebat de o slujnică,
s-a lepădat de Tine, Domnul, nu
numai precum ai zis, ci precum ai
știut, Cel ce toate le știi.

Este pălmuit Ziditorul și bătută
zidirea prin batjocorirea Lui; este
lovit de voie cu trestie, și cele din
înălțime se pleacă; este scuipat Ju-
decătorul, și toate temeliile pământului se clatină.

Slavă...

Cu spini se încununează Dum-
nezeu, Care înfrumusețează tot

pământul cu flori; primește răni și
cu îndelungă-răbdare rabdă ocări;
poartă porfiră de ocară, și toate le
rabdă și le pătimește cu trupul,
Dumnezeu fiind.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Să strige Ioan, spunând prin în-
vățatura sa dumnezeiasca Ta în-
trupare; că, adică, Cuvântul trup
S-a făcut din Fecioară cu neschim-
bare, și a rămas cu firea Dum-
nezeu precum era, nedespărțin-
du-Se de sânurile Părintelui.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Cel ce acoperi cu ape cele mai
de deasupra ale Tale, Cel ce
«pui mării hotar nisipul și toate le
«ții, pe Tine Te laudă popoarele, pe
«Tine Te slăvește lumea, Ție-Ți
«aduce toată făptura cântare, ca
«Făcătorului tuturor în veci».

Cel ce îmbraci cerul cu nori,
Iisuse, și împărățești pe scaunul
slavei cu Părintele cel veșnic, Tu,
luând fota, Te-ai încins, ca să speli
picioarele cele de țărână, fiind cu
totul foc, Cuvinte, măcar de Te-ai
și întrupat.

După ce a spălat picioarele tu-
tutor, a șezut Iisus zicând uceni-
cilor Săi: Ați văzut ce am făcut Eu
acum? Pildă de smerenie dându-vă
tutor, ca cel ce voiește să fie în-
tâi, să fie mai pe urmă decât toți cu
voirea.

Iată curați sunteți, dar nu toți, a
zis Hristos prietenilor care ședea
la cină; iar ei se întrebau întru sine
neînțelegând cuvântul. Mai apoi
Domnul a spus numele vânzătorului.

După ce a grăit acestea, Hristos a venit în muntele Măslinilor, împreună cu ucenicii, și le zicea: Să mergem de aici! Că iată a sosit vânzătorul, și nimeni să nu se lepede de Mine, căci de voie pătesc.

O, sărutare înșelătoare! Bucură-Te, Învățătorule, zicea Iuda lui Hristos și, împreună cu cuvântul, L-a vândut spre junghiere; și sărutarea era semnul ce dăduse celor fără de lege: Pe Care eu Îl voi săruta, Acela este pe Care am făgăduit a-L da vouă.

Prins ai fost, Dumnezeule al nostru, de poporul cel fără de lege, nicidecum împotrivindu-Te, nici strigând, Mielule al lui Dumnezeu; ci toate răbdându-le: a fi întrebat, a fi judecat, a fi bătut, a fi legat și a fi dus cu arme și cu lăncii la Caiafa.

Să se răstignească Iisus Hristos, striga poporul iudeu, cu preoții și cărturarii. O, popor necredincios! Ce a făcut Cel ce S-a arătat în lume? Că pe Lazăr l-a sculat din mormânt, și a făcut cale oamenilor către mântuire.

Înainte judecării lui Pilat, poporul cel fără de lege răcnind, striga: Răstignește-L pe Acesta, și ne slobozește pe Varava, cel legat și ucigaș; și pe Hristos mai întâi bătându-L, ia-L, ia-L și cu tâlharii răstignește-L.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

O, nespūsă pogorâre! O, negrăit sfat! Că foc fiind, ai spălat picioarele vânzătorului, Mântuitorule, și

spălându-le, nu le-ai ars, și ai împărțit pâine la cină și tainica slujire o ai învățat.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

O, auzire nouă! Dumnezeu este Fiu al femeii! Nașterea fără sămânță, Maică fără de bărbat, și Cel născut, Dumnezeu! O, minunată auzire! O, înfricoșătoare zămislire! O, nestricăcioasă naștere a Fecioarei! Cu adevărat toate sunt mai presus de minte și mai presus de știință.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Bine este cuvântat Domnul Dumnezeu lui Israel, Cel ce «a ridicat nouă putere de mântuire «în casa lui David, slujitorul Său, «întru care ne-a cercetat pe noi «Răsăritul cel dintru înălțime, și «ne-a îndreptat pe calea păcii».

Iarăși dormiți? a zis Hristos ucenicilor; privegheați, că s-a apropiat ceasul; sculați-vă să ne ducem, prietenii Mei; că iată, ucenicul vânzător având toată oastea, vine să Mă dea ucigașilor de oameni.

Sărutarea ta este vicleană, și închinăciunea amară; cui grăiești tu, înșelătorule, când zici: Bucură-te, Învățătorule? Prietene, zice Hristos, pentru ce ai venit? Dacă pentru a Mă săruta, pentru ce-Mi pui înainte cuțit uns cu miere?

Judecătorule nevinovat, de voie ai venit să stai, Hristoase, înaintea judecării lui Pilat, ca să ne scapi de datoriile noastre. Drept aceea ai răbdat, Bunule, a fi rănit cu trupul, ca toți să luăm mântuire.

Ia-L, ia-L, răstignește-L pe Cel ce se zice Hristos, strigau oarecând iudeii către Pilat. Iar acesta mâinile își spăla, și cu condei le scria vina Lui; vina Aceluia care dăruiește tuturor nemurire.

Cu tărie strigau cei fără de lege: ia-L, ia-L, răstignește pe Hristos, și ca pe un osândit cereau a-L ucide. Au doară nu Acesta a înviat morții, a curățit leproșii, pe ceea ce-i curgea sânge o a tămăduit, și pe paralitici i-a îndreptat?

Ce rău a făcut, de strigați foarte să fie răstignit Hristos? Însuși Pilat zicea către poporul cel nebun că vină nu află în El. Iar ei mai cu amar strigau: Ia-L, ia-L, răstignește pe Mântuitorul tuturor.

O, iudei fără de lege! O, popor neînțelegător! Au nu vă aduceți aminte de minunile lui Hristos, de mulțimea tămăduirilor? Au n-ați simțit puterea Lui cea dumnezeiască? Dar precum mai înainte pă-

rinții voștri, așa și voi ați rămas împietriți.

Slavă...

Bătut fiind, Făcătorule al meu, pentru mine Te-ai dat a fi răstignit; ca mântuirea mea în mijlocul pământului lucrând-o, să izvorăști lumii viața, și să faci nemuritori prin sângele Tău cel cinstit, pe cei ce se închină Ție.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mielușeava Ta, Stăpâne, stând înaintea Crucii, Te tânguia pe Tine, Făcătorul tuturor, văzând a Ta îndelungă-răbdare. Pentru că de voie Te-ai născut cu trup și cu el toate patimile ai răbdat, ca să mântuiești lumea.

Și iarăși Irmosul: Bine este cuvântat Domnul..., în amândouă stranele împreună. După Sfinte Dumnezeule... și Tatăl nostru..., se zice Condacul: Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi... (caută-l mai înainte, la Utrenie). Și celelalte după obicei și otpustul. Iar Pavecernița se citește pe la chilii.

SLUJBA SFINTELOR ȘI MÂNTUITOARELOR PĂTIMIRI ALE DOMNULUI NOSTRU IISUS HRISTOS

La Denia de Joi seara

În Sfânta și Marea zi de Joi seara, se toacă la ceasul al doilea din noapte și se trag clopotele; și adunându-ne în biserică, se face începutul după obicei, precum s-a arătat Joi în a cincea săptămână.

Apoi Aliluia, pe glasul al 8-lea, și troparul:

Când măriții ucenici la spă-
larea cinei s-au luminat,
atunci Iuda cel rău credincios, cu

iubirea de argint bolnăvindu-se s-a
întunecat, și judecătorilor celor
fără de lege, pe Tine, Judecătorul
cel drept, Te-a dat. Vezi dar, iubi-
torule de avuții, pe Cel ce pentru
acestea spânzurare și-a agonisit.
Fugi de sufletul nesățios, cel ce a
îndrăznit unele ca acestea asupra
Învățătorului. Cea ce ești spre toți
bun, Doamne, slavă Ție.

Se cântă de trei ori, rar și cu cântare dulce. Apoi, ectenia mică, și eclesiarhul împarte făclii fraților. După aceasta zice preotul sau diaconul: Și pentru ca să ne învrednicim noi a asculta Sfânta Evanghelie... Și citește înainte Evanghelia de la Ioan, Așezământul Sfințelor Patimi: Zis-a Domnul către ucenicii Săi: Acum S-a preamărit Fiul Omului... Sfârșitul: ...În care a intrat El și ucenicii Săi.

Și sfârșindu-se Evanghelia se zice:

Slavă îndelung-răbdării Tale, Doamne, slavă Ție, Doamne, slavă Ție.

Și îndată se cântă Antifoanele, repetând toate troparele.

ANTIFONUL 1, glasul al 8-lea:

Mai-marii popoarelor s-au adunat împreună, asupra Domnului și asupra unsului Lui.

Cuvânt călcător de lege au pus asupra mea. Doamne, Doamne, nu mă lăsa pe mine.

Simțirile noastre curate să le aducem înaintea lui Hristos și, ca niște prieteni ai Lui, sufletele să le jertfim pentru Dânsul, și să nu ne sugrumăm cu grijile vieții, ca Iuda. Ci să strigăm în cămările sufletelor noastre: Tatăl nostru, Care ești în ceruri, izbăvește-ne pe noi de cel viclean.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară ai născut, ceea ce nu știi de nuntă, și Fecioară ai rămas, Maică nenuntită; Născătoare de Dumnezeu, Marie, roagă pe Hristos, Dumnezeul nostru, să ne mântuiască pe noi.

ANTIFONUL al 2-lea, glasul al 6-lea:

Alergat-a Iuda, zicând cărturilor celor fără de lege: Ce-mi veți

da mie, și eu Îl voi da pe El vouă? Iar în mijlocul celor ce se învoiau, ai stat nevăzut Însuși Tu, Căruia era uneltirea. Cunoscătorule de inimi, milostivește-Te spre sufletele noastre.

Cu milostenie să slujim lui Dumnezeu, ca Maria la cină, și să nu ne agonisim iubire de argint ca Iuda, ca să fim pururea cu Hristos Dumnezeu.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nu înceta Fecioară rugând totdeauna pe Cel ce L-ai născut în chip de negrăit, ca pe un iubitor de oameni, să mântuiască din primejdii pe cei ce scapă la tine.

ANTIFONUL al 3-lea, glasul al 2-lea:

Pentru învierea lui Lazăr, Doamne, pruncii evreilor au strigat Ție, Iubitorule de oameni, Osana! Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

La cina Ta, Hristoase Dumnezeule, zis-ai mai înainte ucenicilor Tăi: Unul din voi va să Mă vândă. Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

Întrebând Ioan: Doamne, cine este cel ce va să Te vândă, l-ai dovedit pe acela prin pâine. Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

Cu treizeci de arginți și cu sărutare vicleană, Te căutau iudeii să Te ucidă, Doamne; iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

La spălarea Ta, Hristoase Dumnezeule, ai poruncit ucenicilor Tăi: Așa să faceți, precum vedeți. Iar

Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

Privegheați și vă rugați ca să nu cădeți în ispită, zis-ai ucenicilor Tăi, Hristoase Dumnezeu nostru. Iar Iuda cel fără de lege n-a vrut să înțeleagă.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mântuiește din primejdii pe robii tăi, Născătoare de Dumnezeu, că toți după Dumnezeu la tine scăpăm; ca și către un zid nestricat și folositor.

SEDEALNA, glasul al 7-lea:

La aceste Sedelne nu se șade, pentru că preotul cădește sfântul altar.

Ospătând la cină pe ucenici, și cunoscând vicleșugul vânzării, ai vădit la cina aceea pe Iuda, știindu-l pe el că nu se va îndrepta, și vrând ca să arăți tuturor că Te-ai dat de bunăvoie, ca să răpești lumea de la cel străin: îndelung-Răbdătorule, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi: Și pentru ca să ne învrednicim noi... Și se citește a doua Evanghelie, de la Ioan: În vremea aceea a ieșit Iisus împreună cu ucenicii Săi... Sfârșitul: ...Căci aveau să mănânce Paștile.

După Evanghelie se cântă:

ANTIFONUL al 4-lea, glasul al 5-lea:

Astăzi Iuda lasă pe Învățătorul și primește pe diavolul; se orbește cu patima iubirii de arginți, cade din lumină întunecat. Că în ce chip ar fi putut vedea cel ce a vândut pe Luminătorul pentru treizeci de arginți? Iar nouă ne-a răsărit Cel ce a pățimit pentru lume. Către care să grăim: Cel ce ai păti-

mit și Te-ai îndurat de oameni, slavă Ție.

Astăzi Iuda se leapădă de cinstea lui Dumnezeu și se înstrăinează de har; fiind ucenic, se face vânzător; în obicei prietenesc ascunde vicleșug, și nebunește socotește că este mai bine a sluji iubirii de arginți, decât dragostei Stăpânului, făcându-se călăuză adunării celei fără de lege. Iar noi, având mântuire pe Hristos, pe Acesta să-L slăvim.

Să dobândim iubirea de frați, ca niște frați întru Hristos, iar nu nemilostivire către cei de aproape ai noștri. Ca să nu ne osândim ca sluga cea nemilostivă pentru bani, și ca Iuda căindu-ne fără de nici un folos.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Preaslăvite lucruri s-au grăit de tine pretutindeni, Născătoare de Dumnezeu, Marie; că ai născut după trup pe Făcătorul tuturor, prealăudată care nu știi de nuntă.

ANTIFONUL al 5-lea, glasul al 6-lea:

Ucenicul tocmea prețul Învățătorului, și a vândut pe Domnul pentru treizeci de arginți cu sărutare vicleană, dându-L pe El celor fără de lege, spre moarte.

Astăzi Făcătorul cerului și al pământului a zis ucenicilor Săi: S-a apropiat ceasul și a sosit Iuda, cel ce Mă vinde; nimeni să nu se lepede de Mine, văzându-Mă pe Cruce în mijlocul a doi tâlhari. Că pătimesc ca un om, și mântuiesc ca un iubitor de oameni pe cei ce cred în Mine.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai zămislit în chip de negrăit în veacul cel mai de pe urmă, și ai născut pe Ziditorul tău, pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

ANTIFONUL al 6-lea, glasul al 7-lea:

Astăzi veghează Iuda să vândă pe Domnul, pe Mântuitorul lumii, Cel mai înainte de veci, pe Cel ce a săturat mulțimea de oameni cu cinci pâini. Astăzi cel fără de lege se leapadă de Învățătorul; și fiind ucenic a dat pe Stăpânul, a vândut cu bani pe Cel ce a săturat cu mană pe om.

Astăzi au pironit pe Cruce iudeii pe Domnul, Care a tăiat marea cu toiagul și i-a povățuit în pustie. Astăzi au împuns cu sulița coasta Celui ce a rănit Egiptul cu bătaie pentru ei, și au adăpat cu fiere pe Cel ce le-a plouat mană de mâncare.

Doamne, venind spre Patima cea de voie, ai zis ucenicilor Tăi: De n-ați putut priveghea un ceas împreună cu Mine, cum v-ați făgăduit că veți muri pentru Mine? Vedeți măcar pe Iuda cum nu doarme, ci se nevoiește să Mă dea celor fără de lege. Sculați de vă rugați! Să nu se lepede cineva de Mine, văzându-Mă pe Cruce. Îndelung-Răbdătorule, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai încăput în pântecul tău pe Cel neîncăput în ceruri! Bucură-te, Fecioară, propovăduirea Prorocilor, din care ne-a stră-

lucit nouă Emanuel! Bucură-te, Maica lui Hristos Dumnezeu!

SEDEALNA, glasul al 7-lea:

Ce pricină te-a făcut, Iuda, vânzător al Mântuitorului? Au doară te-a despărțit de ceata Apostolilor? Au doară te-a lipsit de harul tămăduirilor? Au doară cinând împreună cu ceilalți, pe tine te-a gonit de la masă? Au doară picioarele celorlalți le-a spălat, iar ale tale nu le-a băgat în seamă? O, de cât bine te-ai făcut uitător! Iată, gândul tău cel nemulțumitor se vâdește, iar îndelungă-răbdarea cea neasemănată și mare mila Mântuitorului se propovăduiește.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Evangelhia a treia, de la Matei: În vremea aceea, prinzând pe Iisus, ostașii L-au dus la Caiafa ... Sfârșitul: ...Și, ieșind afară, a plâns cu amar.

ANTIFONUL al 7-lea, glasul al 8-lea:

Doamne, răbdând toate, așa ai zis celor fără de lege ce Te-au prins: De ați și rănit pe Păstorul, și ați risipit cele douăsprezece oi, pe ucenicii Mei, dar așa fi putut să aduc înainte mai mult decât douăsprezece legiuni de îngeri. Dar rabd îndelung, ca să se împlinească cele ce am arătat vouă prin prorocii Mei, cele nearătate și ascunse. Doamne, slavă Ție.

De trei ori tăgăduindu-Te Petru, îndată a cunoscut ceea ce s-a zis lui; dar Ți-a adus Ție lacrimi de pocăință. Doamne, fii mie milostiv și mă mântuiește pe mine!

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca pe ceea ce este ușă de mântuire, și grădină veselitoare, și nor

al luminii celei veșnice, să lăudăm toți pe Sfânta Fecioară, zicându-i: Bucură-te!

ANTIFONUL al 8-lea, glasul al 2-lea:

Spuneți, călcătorilor de lege, ce ați auzit de la Mântuitorul nostru? Au n-a dat El legea și învățăturile Prorocilor? Dar cum ați gândit să dați lui Pilat pe Dumnezeu, Cuvântul cel din Dumnezeu, și Izbăvitorul sufletelor noastre?

Să se răstignească!, strigau cei ce se îndestulau pururea cu darurile Tale, și cereau pe făcătorul de rele în locul Făcătorului de bine, ucigașii dreptilor. Iar Tu tăceai, Hristoase, suferind necuviința lor, vrând să pătimești și să ne mântuiești pe noi, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pentru că nu avem îndrăznire pentru multele noastre păcate, tu pe Cel ce S-a născut din tine roagă-L, Născătoare de Dumnezeu Fecioară; că mult poate rugăciunea Maicii, spre împlânzirea Stăpânului. Nu trece cu vederea rugăciunile păcătoșilor, Preacurată; că milostiv este, și poate să mântuiască, Cel ce a primit a pătimi pentru noi.

ANTIFONUL al 9-lea, glasul al 3-lea:

Pus-au treizeci de arginți prețul Celui prețuit, pe Care L-au prețuit fiii lui Israel; privegheați și vă rugați, ca să nu cădeți în ispită, că duhul este osârditor, iar trupul neputincios; pentru aceasta privegheați.

Datu-Mi-au spre mâncarea Mea fiere, și în setea Mea M-au adăpat cu oțet; iar Tu, Doamne, înviază-Mă și le voi răsplăti lor.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Noi, cei din neamuri, te lăudăm pe tine, Preacurată Născătoare de Dumnezeu, că ai născut pe Hristos, Dumnezeul nostru, Cel ce prin tine a liberat pe oameni din blestem.

SEDEALNA, glasul al 8-lea:

O, cum Iuda, cel ce era oarecând ucenic, a gândit vânzare asupra Ta! A cinat împreună cu vicleșug, vicleanul și nedreptul, și mergând a zis preoților: Ce-mi veți da mie și eu voi da vouă pe Acela, Care a stricat legea și a spurcat Sâmbăta. Îndelung-Răbdătorule Doamne, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi Evangheia a patra, de la Ioan: În vremea aceea au adus pe Iisus de la Caiafa în pretoriu... Sfârșitul: ...Atunci L-a dat lor, ca să-L răstignească.

ANTIFONUL al 10-lea, glasul al 6-lea:

Cel ce Se îmbracă cu lumina ca și cu o haină, stat-a gol la judecată, și a primit palme peste obraz, din mâinile pe care le-a zidit. Și poporul cel călcător de lege a răstignit pe Domnul slavei pe Cruce. Atunci s-a rupt catapeteasma Templului; soarele s-a întunecat, nesuferind să vadă batjocorit pe Dumnezeu, de Care se cutremură toate. Aceluia să ne închinăm.

Ucenicul s-a lepădat, iar tâlharul a strigat: Pomenește-mă, Doamne, întru Împărăția Ta!

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Împacă lumea, Doamne, Cel ce bine ai voit a lua trup din Fecioară pentru robi; ca să Te laudăm cu un glas, Iubitorule de oameni.

ANTIFONUL al 11-lea, glasul al 6-lea:

Pentru binele pe care l-ai făcut, Hristoase, poporului evreu, Te-au osândit să Te răstignească, adăpându-Te cu oțet și fiere. Ci le dă lor, Doamne, după faptele lor, că n-au cunoscut milostivirea Ta.

N-au fost îndestulate, Hristoase, mulțimile iudaice cu vânzarea, ci încă clătinau cu capetele, aducându-Ți batjocură și hulă. Ci le dă lor, Doamne, după faptele lor, pentru că au gândit asupra Ta deșertăciune.

Nici pământul care s-a cutremurat, nici pietrele care s-au despicat, n-au plecat pe iudei; nici catapeteasma Templului, nici învierea morților. Ci le dă lor, Doamne, după faptele lor, că au gândit asupra Ta deșertăciune.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Știm că S-a întrupat din tine Dumnezeu, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce una ești curată, una binecuvântată; pentru aceasta laudându-te neîncetat, pe tine te mărim.

ANTIFONUL al 12-lea, glasul al 8-lea:

Acestea zice Domnul către iudei: Poporul Meu, ce am făcut vouă? Sau cu ce v-am supărat? Pe orbii voștri i-am luminat, pe cei leproși i-am curățit, pe bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul Meu, ce am făcut vouă? Și

cu ce Mi-ați răsplătit? În loc de mană, cu fiere; în loc de apă, cu oțet; în loc ca să Mă iubiți, pe Cruce M-ați pironit. De acum nu voi mai răbda; chema-voi neamurile Mele, și acelea Mă vor preaslăvi împreună cu Tatăl și cu Duhul, și Eu le voi dărui viață veșnică.

Astăzi catapeteasma Templului se rupe, spre muștrarea călcătorilor de lege, și soarele își ascunde razele sale, văzând pe Stăpânul răstignit.

Legiuitori ai lui Israel, iudei și farisei, ceata Apostolilor strigă către voi: Iată, Templul pe Care l-ați stricat voi; iată, Mielul pe Care L-ați răstignit, și L-ați dat mormântului. Dar a înviat cu puterea Sa. Nu vă înșelați, iudei, că El este Cel ce v-a izbăvit prin mare și v-a hrănit în pustie. Acesta este viața, lumina și pacea lumii.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, ușa Împăratului slavei, prin care a trecut Însuși cel Preaînalt, și a lăsat-o iarăși pecețluită, spre mântuirea sufletelor noastre!

SEDEALNA, glasul al 8-lea:

Când ai stat înaintea Caiafei, Dumnezeule, și ai fost dat lui Pilat Tu, Judecătorul, puterile cerești s-au clătinat de frică; și când Te-ai înălțat pe lemn în mijlocul a doi tâlhari, ai fost socotit cu cei fără de lege, Cel ce ești fără de păcate, ca să mântuiești pe om. Îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi Evanghelia a cincea, de la Matei: În vremea aceea, văzând că Iisus a fost osândit la moarte, Iuda... Sfârșitul: ...L-au silit să ducă crucea lui Iisus.

ANTI F O N U L al 13-lea, glasul al 6-lea:

Adunarea iudeilor Te-a cerut la Pilat să Te răstignească, Doamne. Și neaflând vină întru Tine, a slobozit pe vinovatul Varava; iar pe Tine, Cel drept, Te-a judecat spre pierdere, agonisindu-și păcatul uciderii. Ci dă-le lor, Doamne, răsplătirea lor, că au cugetat asupra Ta cele deșarte.

Cel de Care toate se înfricoșează și se cutremură, și pe Care toată limba Îl laudă, pe Hristos, puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu, preoții L-au lovit cu palme peste obraz și I-au dat fiere. Și toate a primit a le pătimi, vrând să ne mântuiască pe noi de fărădelegile noastre, cu sângele Său, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ai născut prin cuvânt, mai presus de cuvânt, pe Făcătorul tău, pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

ANTI F O N U L al 14-lea, glasul al 8-lea:

Doamne, Cel ce ai primit însoțitor pe tâlhar, care și-a întinat mâinile în sânge, numără-ne și pe noi împreună cu el, ca un bun și de oameni iubitor.

Puțin glas a slobozit tâlharul pe cruce, și mare credință a aflat. Într-o clipă s-a mântuit, și întâi el deschizând ușile raiului, a intrat.

Cel ce ai primit pocăința aceluia, Doamne, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, ceea ce ai primit prin înger bucuria lumii! Bucură-te, ceea ce ai născut pe Făcătorul tău și Domnul! Bucură-te, ceea ce te-ai învrednicit a fi Maică a lui Hristos Dumnezeu!

ANTI F O N U L al 15-lea, glasul al 6-lea:

Acesta se cântă de amândouă stranele împreună, stih după stih; stihurile sunt indicate prin asteriscuri.

Astăzi a fost spânzurat pe lemn Cel ce a spânzurat pământul pe ape (de trei ori).^{*} Cu cunună de spini a fost încununat Împăratul îngerilor.^{*} Cu porfiră mincinoasă a fost îmbrăcat Cel ce îmbracă cerul cu nori.^{*} Lovire peste obraz a luat Cel ce a slobozit în Iordan pe Adam.^{*} Cu piroane a fost pironit Mirele Bisericii.^{*} Cu sulița a fost împuns Fiul Fecioarei!^{*} Închinămu-ne Patimilor Tale, Hristoase (de trei ori).^{*} Arată-ne nouă și slăvită Învierea Ta.

Să nu prăznuim ca iudeii, că Paștile noastre, Hristos, pentru noi S-a jertfit. Ci să ne curățim pe noi înșine de toată întinăciunea și curat să ne rugăm Lui: Înviază, Doamne, mântuiește-ne pe noi, ca un iubitor de oameni.

Crucea Ta, Doamne, este viață și înviere poporului Tău; și spre ea nădăduind, Te lăudăm pe Tine, Dumnezeu nostru; Cel ce Te-ai răstignit pentru noi, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzându-Te, Hristoase, răstignit ceea ce Te-a născut a grăit: Ce taină străină este aceasta ce văd, Fiul meu? Cum mori fiind pironit cu trupul pe lemn, Dătătorule de viață?

S E D E A L N A, glasul al 4-lea:

Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul legii cu scump sângele Tău, pe cruce fiind pironit și cu sulița împuns, nemurire ai izvorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Apoi Evanghelia a șasea, de la Marcu: În vremea aceea au adus ostașii pe Iisus... Sfârșitul: ...Ca să vedem și să credem în El.

Apoi Fericirile. Se pun nouă stihiri, glasul al 4-lea:

Întru împărăția Ta pomeneste-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta.

Fericiți cei săraci cu duhul, că a acelora este Împărăția cerurilor.

Fericiți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Fericiți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Fericiți cei ce flămânzesc și însetoșează de dreptate, că aceia se vor sătura.

Prin lemn a fost izgonit Adam din rai, iar prin lemnul Crucii tâlharul în rai s-a sălășluit. Că acela gustând, a călcat porunca Făcătorului; iar acesta împreună răstignindu-se, a mărturisit Dumnezeu pe Cel ce Se tăinuia. Pomeneste-ne și pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Fericiți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Pe Făcătorul Legii L-au cumpărat cei fără de lege de la ucenic și, ca pe un călcător de lege, L-au pus de față înaintea judecății lui Pilat, strigând: Răstignește-L!, pe

Cel ce le-a dat lor mană în pustie. Iar noi urmând tâlharului celui drept, să grăim cu credință: Pomeneste-ne și pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Fericiți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Mulțimea ucigătorilor de Dumnezeu, neamul iudeilor cel fără de lege, nebunește striga către Pilat: Răstignește pe Hristos, Cel nevino-vat! Și mai vârtos cereau ei pe Varava. Iar noi grăim cu glasul tâlharului celui recunoscător: Pomeneste-ne și pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Fericiți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

Coasta Ta cea purtătoare de viață, revărsându-se ca un izvor din Eden, adapă, Hristoase, Biserica Ta, ca pe un rai cuvântător; de unde împărțindu-se ca la început în patru Evanghelii, adapă lumea veselind făptura și învățând neamurile să se închine cu credință Împărăției Tale.

Fericiți cei prigoniți pentru dreptate, că a acelora este Împărăția cerurilor.

Răstignitu-Te-ai pentru mine, ca să-mi izvorăști mie iertare; împunsu-Te-ai în coastă, ca să-mi țâșnești pâraie de viață; cu piroane Te-ai pironit, ca, prin adâncul Patimilor Tale, crezând eu înălțimii puterii Tale, să-Ți cânt: Dătătorule de viață, Hristoase, slavă și Crucii Tale, și Patimii Tale, Mântuitorule.

Fericiți veți fi, când vă vor ocări și vă vor prigoni și vor zice tot cuvântul rău împotri-va voastră, mințind pentru Mine.

Când Te-ai răstignit, Hristoase, toată făptura văzându-Te s-a cutremurat; temeliile pământului s-au clătinat de frica puterii Tale, luminătorii s-au ascuns, și catapeteasma Templului s-a rupt; munții s-au cutremurat și pietrele s-au despicat, și tâlharul cel credincios grăiește cu noi, Mântuitorule: Pomeneste-ne întru Împărăția Ta.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Zapisul nostru l-ai rupt, Doamne, și socotindu-Te între cei morți, ai legat pe tiranul cel de acolo, scăpând pe toți din legăturile morții, cu Învierea Ta; prin care ne-am luminat, Doamne, iubitorule de oameni, și grăim Ție: Pomeneste-ne și pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

Slavă..., a Treimii:

Pe Tatăl și pe Fiul și pe Duhul Sfânt, toți credincioșii cu un gând după vrednicie a slăvi să ne rugăm; Unimea Dumnezeirii ce este în trei ipostasuri, care rămâne neamestecată, singură prin sine, nedespărțită și neapropiată, prin care ne izbăvim de focul pedepsei.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Maica Ta, Hristoase, care Te-a născut fără de sămânță după trup, și a rămas cu adevărat Fecioară nestricată și după naștere, pe aceasta aducem Ție spre rugăciune, Stăpâne mult-Milostive, ca să se dăruiască iertare de greșeli celor ce strigă pururea: Pomeneste-ne și pe noi, Mântuitorule, întru Împărăția Ta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Împărțit-au hainele Mele loruși și pentru cămașa Mea au aruncat sorți (Ps. 21, 20).

Stih: Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, ia aminte la mine; pentru ce M-ai părăsit? (Ps. 21, 1).

Evangelhia a șaptea de la Matei: În vremea aceea, venind la locul numit Golgota... Sfârșitul: ...Cu adevărat, Fiul lui Dumnezeu a fost Omul acesta.

Și se face citire din Tâlcuirea Evangheliei de la Matei, cu sfârșitul: Cuvântul Crucii..., sau din Cuvântul Cuviosului Efrem Sirul, cel pentru Patimile Mântuitorului. Apoi Psalmul 50 și, după acesta, Evangelhia a opta, de la Luca: În vremea aceea duceau la moarte, împreună cu Iisus, și doi făcători de rele... Sfârșitul: ...Din Galileea stăteau departe, privind acestea.

TRICÂNTAREA

Alcătuire a lui Cosma Monahul.

Irmosul de două ori și troparele pe 12 și pe urmă Irmosul în amândouă stranele împreună.

Cântarea a 5-a, glasul al 8-lea:

Irmosul:

La Tine alerg dis-de-dimineață, Cel ce pentru milos-tivire Te-ai deșertat pe Tine, Cel «neschimbă, pentru cel căzut, și «până la patimă Te-ai plecat, Cel «ce ești fără de patimă, Cuvinte al «lui Dumnezeu; pace dă-mi mie, «iubitorule de oameni».

Dacă și-au spălat picioarele, și mai înainte s-au curățit cu împăr-tășirea dumnezeieștii Tale Taine, Hristoase, slujitorii Tăi s-au suit acum împreună cu Tine din Sion la muntele cel mare al Măslinilor, lăudându-Te pe Tine, Cel ce ești iubitor de oameni.

Zis-ai: Vedeți, prietenilor, nu vă tulburați; acum s-a apropiat ceasul ca să fiu prins și să fiu dat morții de mâinile celor fără de lege; și toți vă veți risipi, lăsându-Mă pe Mine. Însă vă voi aduna iarăși, ca să Mă vestiți pe Mine cel iubitor de oameni.

CONDAC, glasul al 8-lea:

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniți toți să-L lăudăm, că pe Acela L-a văzut Maria pe lemn și a zis: Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeuul meu.

ICOS

Văzând mielușeaua, Maria, pe Mielușelul său tras spre junghiere, mergea după El zdrobită, împreună și cu alte femei, strigând așa: Unde mergi, Fiule? Pentru ce faci această călătorie grabnică? Oare este iarăși altă nuntă în Cana, și acolo Te grăbești acum, ca să le mai faci lor vin din apă? Oare voi merge cu Tine Fiule, sau voi aștepta mai bine? Dă-mi cuvânt, Cuvinte; nu mă trece tăcând, Cel ce m-ai păzit curată; că Tu ești Fiul și Dumnezeuul meu.

SINAXAR

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA VINERI

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În Sfânta și Marea Vineri, se prăznuiesc Sfintele și mântuitoarele și înfricoșătoarele Pătimiri ale Domnului și Dumnezeuului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos: scuipările, lovirea peste față, palmele, insultele, batjocurile, veșmântul de porfiră, trestia, buretele, oțetul, piroanele, sulița, și înainte de toate, crucea și moartea, pe care le-a

primit de bunăvoie pentru noi. Se mai face încă pomenire de mărturisirea mântuitoare făcută pe cruce de tâlharul cel recunoscător, care a fost răstignit împreună cu El.

Stihuri la răstignire:

***Deși mort pe Cruce,
Ești viu Dumnezeu,
Căci Tu ești, Cuvinte,
Fiul lui Dumnezeu!***

Stihuri la tâlharul cel recunoscător:

***Când tâlharul a strigat:
«Doamne, pomeneste-mă!»,
Atunci raiul încuiat
Ușile și-a descuiat.***

După ce Domnul a fost vândut de prietenul și ucenicul Lui cu treizeci de arginți, a fost dus mai întâi la Ana arhiereul. Acesta L-a trimis la Caiafa, care L-a scuipat și L-a lovit peste față; și pe când își bătea joc și râdea de El, a auzit spunându-I-se: «pro-rocește-ne, cine Te-a lovit!». Acolo au venit și doi martori mincinoși care au mărturisit că Hristos a spus: «Stricați Templul acesta și în trei zile îl voi ridica!», precum și că este Fiul lui Dumnezeu. Arhiereul și-a rupt hainele neputând suferi așa-numita de el hulă. Când s-a făcut ziuă L-au dus în pretoriu la Pilat, «și ei n-au intrat, spune Scriptura, ca să nu se spurce, ci să poată mânca Paștile». Pilat a ieșit afară și i-a întrebat: «Care este vina Lui?». Și pentru că nu l-a găsit nici o vină, L-a trimis la Caiafa; iar acesta L-a trimis din nou la Pilat, căci și Pilat se pornise spre uciderea Lui. Pilat a spus: «Luați-L voi și răstigniți-L și după legea voastră judecați-L». Ei au spus iarăși: «Nouă nu ne este îngăduit să omorâm pe nimeni». Prin aceste cuvinte au ațâțat pe Pilat ca să-L răstignească. Pilat L-a întrebat pe Hristos dacă este împăratul iudeilor. El a mărturisit că este, dar este Împărat veșnic: «Împărăția Mea, a spus El, nu este din lumea aceasta!». Pilat, voind să-L elibereze, le-a spus mai întâi că nu-l găsește nici o vină deosebită, apoi le-a cerut să elibereze pe unul dintre cei închiși. Iudeilor însă le-a fost mai drag Varava decât Iisus. În sfârșit, Pilat L-a dat iudeilor pe Iisus, după ce mai întâi

L-au biciuit. L-a dat apoi soldaților, care L-au îmbrăcat cu hlamidă roșie, L-au încununat cu cunună de spini, și în mâini l-au pus trestie. A fost batjocorit de soldații care-l spuneau: «Bucură-te, împăratul iudeilor!». După ce L-au batjocorit așa, Pilat a spus din nou: «Nu găsesc în El nici o vină de moarte». Ei însă i-au spus: «Noi Îl osândim pentru că s-a numit pe Sine Fiul lui Dumnezeu». Pe când spuneau acestea, Iisus tăcea. Mulțimea a strigat lui Pilat: «Răstignește-L, răstignește-L!». Ei voiau să-L dea unei morți necinstite, ca să îndepărteze din mijlocul lor amintirea Lui cea bună. Pilat își bătea joc oarecum de ei zicându-le: «Pe Împăratul vostru să-L răstignesc?». Ei au răspuns: «N-avem alt împărat decât Cezarul». Iudeii, pentru că n-au reușit nimic cu hulele lor, aduc în discuție pe Cezarul, ca cel puțin așa să-și sature furia lor. Într-adevăr au spus: «Tot cel care se face pe sine împărat se împotrivesc Cezarului». În timpul acesta femeia lui Pilat, înfricoșată de visuri, a trimis la Pilat să-i spună: «Să nu faci nimic Dreptului Acestuia!». Căci ea, din pricina lui Iisus, suferise mult în timpul nopții. Pilat s-a spălat pe mâini, lepădându-se prin aceasta de vina sângelui. Iudeii însă au strigat: «Sângele Lui peste noi și peste copiii noștri! Dar dacă-L slobozești pe El nu ești prieten al Cezarului!». Așadar, Pilat L-a legat, deși știa bine că este nevinovat, L-a osândit la moarte pe cruce, și l-a slobozit pe Varava. Când a văzut Iuda aceasta, aruncând arginții, a plecat, și ducându-se, a luat o frânghie și s-a spânzurat.

Ostașii L-au bătut peste față cu trestia și l-au pus în spate crucea. Apoi au silit pe Simon Cirineanul să-l ducă crucea. Au ajuns pe la ceasul al treilea la locul Căpățânii și acolo L-au răstignit. A fost răstignit împreună cu doi tâlhari ca să fie și El socotit un făcător de rele. Pentru a-L înjosi, soldații au împărțit hainele Lui, iar pentru cămașa Sa, care era făcută dintr-o bucată și nu avea nici o cusătură, au aruncat sorți, săvârșind cea mai mare nelegiuire. Dar pe lângă acestea, și pe când era pe cruce își băteau joc de El, zicând: «O, Cel ce strici Templul și în trei zile îl zidești, mântuiește-Te pe Tine!». Și iarăși: «Pe alții a mântuit, dar

pe Sine nu poate să Se mântuiască». Și iarăși: «Dacă ești împăratul lui Israel, coboară-Te acum de pe cruce și vom crede în Tine!». Iudeii, dacă ar fi crezut în cele ce spuneau, ar fi trebuit să se apropie de El fără nici o îndoială, căci într-adevăr Hristos era recunoscut de întreaga fire nu numai ca împărat al lui Israel, ci și al întregii lumi. Ce însemna, oare, întunecarea soarelui în ceasul al treilea adică în miezul zilei? Ce însemna cutremurarea pământului? Ce însemna despicarea pietrelor, care au muștrat învârtosarea inimii iudeilor? Ce însemna învierea multor trupuri, care ne-a învederat credința în învierea obștească și puterea Celui ce-a pățimit? Ce însemna sfârșirea în două a catetesmei Templului, ca și cum și ea ar fi fost supărată din pricina Celui care a fost slăvit în ea și pătimește acum? Ce însemnau apoi celelalte lucruri descoperite, dar care n-au putut fi văzute? Așadar în ceasul al treilea, după cum spune dumnezeiescul Marcu, a fost răstignit. Din ceasul al șaselea până în ceasul al nouălea s-a făcut întuneric. Longhin sutașul, când a văzut aceste lucruri minunate și mai cu seamă întunecarea soarelui, a strigat cu voce mare: «Cu adevărat Fiul lui Dumnezeu a fost Acesta!». Unul dintre tâlhari Îl insulta pe Iisus; celălalt însă îl certa cu asprime pe acesta, mărturisind pe Hristos ca Fiu al lui Dumnezeu. Mântuitorul i-a răsplătit credința și i-a făgăduit petrecerea în rai împreună cu El. În sfârșit, după ce a fost insultat mult, Pilat a scris pe Cruce și cuvintele: «Împăratul iudeilor». Deși iudeii s-au împotrivit să scrie așa, zicând că El s-a numit împărat al iudeilor, totuși Pilat a spus împotriva lor din nou: «Ce-am scris, am scris!». Apoi Mântuitorul a strigat: «Mi-e sete!». Ei au amestecat oțet cu fiere și l-au dat să bea. Și spunând: «Săvârșitu-s-a», înclinând capul și-a dat duhul. Mulți din cei care erau acolo au plecat. Lângă Crucea Lui rămăseseră numai Mama Lui și sora ei, Maria lui Cleopa, fiica lui Ioachim, fratele lui Cleopa care murise fără copii. Mai era încă și Ioan, iubitul Lui ucenic. Nerecunoscătorii iudei, pentru că nu voiau să vadă trupurile pe Cruce au cerut lui Pilat (pentru

că era marea zi a Paștelui și era Vineri) ca să sfărâme fluierile picioarelor osândiților spre a muri mai repede. Și au sfărâmat fluierile picioarelor celor doi tâlhari, căci mai trăiau încă; dar când au venit la Iisus și au văzut că murise, s-au oprit de a le mai sfărâma. Unul dintre ostași, ca să facă pe plac iudeilor nerecunoscători, a întins sulita și L-a împuns pe Hristos în coasta dreaptă și îndată a ieșit sânge și apă; apă, pentru ca să se vadă că era om, sânge, pentru ca să se vadă că era mai presus de om. Sau altă explicație: sânge din pricina împărțirii cu dumnezeieștile Taine, iar apă din pricina Botezului. Aceasta a văzut-o Ioan și a mărturisit-o, și adevărată este mărturia lui. El a fost de față la toate, și ceea ce a văzut a scris. Căci dacă ar fi mințit, n-ar fi scris și cele care par că sunt spre necinstirea Învățătorului. Se spune că, Ioan fiind de față atunci, a strâns din coasta dătătoare de viață a Mântuitorului, într-un vas, preasfântul și dumnezeiescul Sânge. După ce s-au săvârșit aceste fapte mai presus de fire, pe înserate, Iosif din Arimateea, ucenic al Lui care se ascunsese ca și ceilalți, s-a dus cu îndrăzneală la Pilat, pe care-l cunoștea, și i-a cerut trupul lui Iisus. Pilat i-a îngăduit să-L ia, iar Iosif, pogorându-L de pe Cruce, L-a dat jos cu multă evlavie. Pe când se lăsa noaptea, a venit Nicodim, aducând un amestec preparat de multă vreme, din smirnă și aloe. L-a înfășurat în giulgiuri, după cum obișnuiau să facă iudeii, și L-au îngropat în apropiere, în mormântul săpat în piatră al lui Iosif, unde nu mai fusese îngropat nimeni înainte. S-a făcut așa, ca nu cumva să se creadă că altul a înviat, atunci când a înviat Hristos. Evanghelistul a amintit de amestecul de aloe și smirnă; aceste mirodenii aveau însușirea de a lipi; și s-a întrebuințat amestecul de smirnă și aloe ca să nu se creadă că a fost furat atunci când vor vedea giulgiurile și mahrama lăsate în mormânt. Într-adevăr, cum ar fi fost cu puțință furtul, odată ce smirna și aloea nu mai lăsau să se dezlipească giulgiurile de trup, deoarece se făceau una cu trupul, ca și cum s-ar fi născut odată cu el? Toate aceste fapte minunate s-au întâm-

plat Vineri. Pentru aceasta, purtătorii de Dumnezeu Părinți au rânduit ca Vineri să se facă pomenire de toate acestea cu zdrobire de inimă și cu umilință.

Trebuie să se știe că Domnul a fost răstignit în ziua a șasea a săptămânii, adică Vineri, pentru motivul că la creație omul a fost făcut în ziua a șasea. A fost răstignit în ceasul al șaselea din zi, pentru că în acest ceas, după cum se spune, și Adam și-a întins mâinile, și a luat fruct din pomul oprit și a murit. Pentru aceasta, trebuia să fie recreat omul în același ceas în care a fost zdrobit. A fost răstignit în grădină, pentru că și Adam a călcat porunca în grădina raiului. Băutura amară pe care a gustat-o Hristos preînchipuia gustarea lui Adam. Loviturile cu palmele arătau slobozirea noastră. Scurparea și purtarea necinstită cu El arătau cinstirea noastră. Cununa cu spini, îndepărtarea blestemului, hlamida de purpură, îmbrăcăminte împărătească, în locul hainelor de piele. Piroanele, desăvârșita nemișcare a păcatului nostru. Crucea, pomul cel din rai. Coasta împunsă preînchipuia coasta lui Adam din care a fost făcută Eva, prin care a venit călcarea poruncii. Sulita arată că îndepărtează de la mine sabia cea de foc. Apa din coastă este icoana Botezului. Sângele și trestia ne arată că Hristos ne-a dăruit, scriind cu litere roșii, vechea patrie. Se spune că în locul în care a fost răstignit Hristos, se afla căpățâna lui Adam. Pricina pentru care locul în care a fost răstignit Domnul se numește locul Căpățânii este aceasta: pe vremea potopului, căpățâna lui Adam a fost scoasă afară din pământ și cîlinda de colo-colo, despuiată de carne și stîngeră; era o vedenie îngrozitoare pentru cei care o vedeau. Solomon, din respect pentru strămoșul său, împreună cu toată oastea, a acoperit-o cu foarte multe pietre. Pentru aceasta a și fost numit de atunci locul acela: «pardosit cu pietre». Unii Sfinți aleși spun, pe temeiul predaniei, că și Adam a fost îngropat acolo de un înger. Așadar, acolo unde era stîrvul, acolo s-a așezat vulturul Hristos, veșnicul Împărat. Noul Adam a tămăduit prin lemn pe vechiul Adam, ce căzuse prin lemn.

Prin milostivirea Ta cea mai presus de fire, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Chipul răutății celei potrivnice lui Dumnezeu, dumnezeieștii tineri l-au dat pe față; «iar asupra lui Hristos întărâtându-se adunarea cea fără de lege, «sfătuiește cele deșarte și gândește «să ucidă pe Cel ce ține viața în «mână. Pe Care toată făptura Îl «binecuvintează, slăvindu-L în «veci».

Zis-ai, Hristoase, ucenicilor: Scuturați acum somnul de pe pleoape și la rugăciune privegheați, ca să nu pieriți întru ispită; și mai vărtos tu, Simone, că celui mai tare este ispita mai mare; înțelege-Mă, Petre, pe Mine, pe Care toată făptura Mă binecuvintează, slăvindu-Mă în veci.

Cuvânt necucernic niciodată nu voi scoate din buzele mele, Stăpâne, zis-a Petru. Cu Tine voi muri ca un recunoscător, de s-ar și lepăda de Tine toți. Că nu trupul și sângele, ci Tatăl Tău Te-a descoperit mie, pe Care toată făptura Te binecuvintează, slăvindu-Te în veci.

Adâncul înțelepciunii celei dumnezeiești și al științei, cu totul l-ai cercat, și noianul judecăților Mele nu l-ai ajuns, omule, a zis Domnul. Deci fiind trup, nu te lăuda, că de trei ori te vei lepăda de Mine, pe Care toată făptura Mă binecuvintează, slăvindu-Mă în veci.

Te lepezi, Simone Petre, de ceea ce vrei să faci curând, precum s-a zis. Ci fără zăbavă venind la tine o slujinică te va spăimânta, a zis Domnul. Dar plângând cu amar, Mă vei afla milostiv pe Mine, pe

Care toată făptura Mă binecuvintează, slăvindu-Mă în veci.

Ceea ce ești mai cinstită..., nu se cântă.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Ceea ce ești mai cinstită decât Cheruvimii și mai slăvită fără «de asemănare decât serafimii, care «fără stricăciune pe Dumnezeu «Cuvântul ai născut, pe tine, cea cu «adevărat Născătoare de Dumnezeu, «te mărim».

Ceata cea pierzătoare a celor ce urau pe Dumnezeu, adunarea celor plini de răutăți, a ucigașilor de Dumnezeu, a venit asupra Ta, Hristoase, și Te-au târât ca pe un nedrept, pe Tine, Ziditorul tuturor, pe Care Îl slăvim.

Necunoscând nelegiuirii legea, și citind în zadar glasurile prorocilor, ca pe o oaie Te-au târât pe Tine, Stăpânul tuturor, ca să Te junghie fără dreptate pe Tine, pe Care Te slăvim.

Preoții și cărturarii împreună fiind răniți de răutatea cea ucigătoare de sine, au predat păgânilor ca un dar Viața să o ucidă, adică pe Cel ce este din fire Dătător de viață, pe Care-L slăvim.

Înconjuratu-Te-au ca niște câini mulți, și Te-au lovit, Împărate, cu palme peste obraz, și Te-au întrebat mărturisind minciuni asupra Ta; și toate răbdând, pe toți i-ai mântuit.

Irmosul:

Ceea ce ești mai cinstită...

LUMINÂNDA, glasul al 3-lea:

Întru o zi ai învrednicit, Doamne, pe tâlharul în rai; și pe mine lumi-

nează-mă cu lemnul Crucii, și mă mântuiește (de trei ori).

Apoi Evanghelia a noua, de la Ioan: În vremea aceea stăteau lângă Crucea lui Iisus... Sfârșitul: ...Vor privi la Acela pe Care L-au împuns.

Și îndată: Toată suflarea să laude pe Domnul..., pe glasul al 3-lea:

Se pun stihirile pe patru și se cântă aceste stihiri idiomele, glasul al 3-lea:

Două lucruri și rele a făcut fiul meu cel întâi-născut, Israel: pe Mine, Izvorul apei vieții, M-a părăsit, și și-a săpat luiși puț sfărâmat. Pe Mine M-a răstignit pe lemn, iar pe Varava l-a cerut și l-a slobozit. Spăimântatu-s-a cerul de aceasta, și soarele și-a ascuns razele; iar tu, Israele, nu te-ai rușinat, ci morții M-ai dat. Iartă-le lor, Părinte Sfinte, că nu știu ce au făcut (de două ori).

Fiecare mădular al sfântului Tău trup a răbdat ocară pentru noi: capul a răbdat spini; fața, scuiări; obrazul, loviri cu palme; gura, gustarea oțetului celui amestecat cu fiere; urechile, hulele cele păgânești; spatele, biciuiri și mâna, trestie; întinsorile a tot trupul pe cruce, și cuie, încheieturile și coasta, suliță. Cel ce ai pățimit pentru noi, și ne-ai mântuit pe noi din patimi; Care Te-ai smerit pentru noi, prin iubirea Ta de oameni, și ne-ai înălțat, Atotputernice Mântuitorule, miluiește-ne pe noi.

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, toată făptura văzând s-a cutremurat; temelile pământului s-au clătinat de frica puterii Tale. Că înălțându-Te astăzi se pierde neamul

evreiesc. Catapeteasma Templului s-a rupt în două și morții din morminte au înviat; sutașul văzând minunea s-a înfricoșat; iar Maica Ta, stând lângă Tine, a strigat, plângând ca o maică și zicând: Cum nu voi plânge și nu mă voi bate în piept, văzându-Te pe Tine spânzurat pe lemn, gol ca un vinovat? Cel ce ai fost răstignit și ai fost îngropat și ai înviat din morți, Doamne, slavă Ție.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Dezbrăcatu-M-au pe Mine de veșmintele Mele, și M-au îmbrăcat cu hlamidă roșie; pus-au pe capul Meu cunună de spini, și Mi-au dat trestie în mâna cea dreaptă, ca să-i sfărâm pe ei ca pe vasele olarului.

Și acum..., asemenea:

Spatele Meu l-am dat spre bătăi, și fața Mea nu am întors-o de la scuiări. Înaintea judecății lui Pilat am stat, și răstignire am răbdat, pentru mântuirea lumii.

Apoi Evanghelia a zecea, de la Marcu: În vremea aceea a venit Iosif... Sfârșitul: ...Iar Maria Magdalena și Maria, mama lui Iosie, priveau unde L-au pus.

Apoi: Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu... și îndată, ectenia: Să plinim rugăciunea noastră cea de dimineață Domnului... Ecfonisul: Că Dumnezeul milei...

Și îndată, Evanghelia a unsprezecea, de la Ioan: În vremea aceea Iosif cel din Arimateea... Sfârșitul: ...Pentru că mormântul era aproape.

Apoi se cântă Stihovna, stihirile idiomele, într-amândouă stranele împreună:

Glasul 1:

Toată făptura s-a schimbat de frică, văzându-Te pe Tine, Hristoase, pe Cruce răstignit. Soarele

s-a întunecat și temeliile pământului s-au cutremurat. Toate au pățimit împreună cu Tine, Cel ce ai zidit toate; Cel ce ai răbdad de voie pentru noi, Doamne, slavă Ție.

Stih: Împărțit-au hainele Mele loruși și pentru cămașa Mea au aruncat sorți (Ps. 21, 20).

Glasul al 2-lea:

Poporul cel nelegiuit și nedrept, pentru ce cugetă cele deșarte? Pentru ce a judecat spre moarte pe Cel ce este viața tuturor? Minune mare! Făcătorul lumii a fost dat în mâinile celor fără de lege și a fost înălțat pe lemn, Iubitorul de oameni, ca să slobozească din iad pe cei legați care strigă: Îndelung-Răbdătorule, Doamne, slavă Ție.

Stih: Dat-au spre mâncarea Mea fiere și în setea Mea M-au adăpat cu oțet (Ps. 68, 25).

Astăzi văzându-Te pe Tine, Cuvinte, răstignit pe Cruce, Fecioara cea fără prihană, tânguindu-se cu milă ca o Maică, s-a rănit la inimă cu amar, și suspinând cu durere din adâncul sufletului, zgâriindu-și obrazul, se chinuia; de aceea în piept bătându-se striga cu jale: Vai mie, dumnezeiescule Fiu! Vai mie, Lumina lumii! Cum ai apus de la ochii mei, Mielul lui Dumnezeu? Pentru care oștile celor fără de trupuri erau cuprinse de spaimă, zicând: Cel ce ești necuprins, Doamne, slavă Ție.

Stih: Dar Dumnezeu, Împăratul nostru înainte de veac, a făcut mântuire în mijlocul pământului (Ps. 73, 13).

Pe lemn răstignit văzându-Te, Hristoase, pe Tine, Făcătorul și Dumnezeul tuturor, ceea ce Te-a născut fără sămânță a strigat cu amar: Fiul meu, unde a apus fru-

mușetea chipului Tău? Nu sufăr a Te vedea răstignit fără dreptate. Însă grăbește de Te scoală, ca să văd și eu învierea Ta din morți, cea de a treia zi.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Doamne, suindu-Te pe Cruce, a căzut frică și cutremur asupra făpturii; de vreme ce și pământul l-ai oprit să nu înghită pe cei ce Te-au răstignit, și iadului ai poruncit să slobozească dintru sine pe cei legați. Judecătorule al celor vii și al celor morți, Cel ce spre înnoirea oamenilor ai venit, să dai viață, iar nu moarte, Iubitorule de oameni, slavă Ție.

Și acum..., asemenea:

Acum se întinge condeiful răspunsului de judecată de la judecătorii cei nedrepți și Iisus Se judecă și Se osândește spre răstignire, și împreună pătimește făptura, văzând pe Domnul pe Cruce; Cel ce pătimești după firea trupului pentru mine, Bunule Doamne, slavă Ție.

Apoi Evanghelia a douăsprezecea, de la Matei: În ziua aceea, care este după vineri... Sfârșitul: ...Și au pecetluit piatra.

Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului..., Sfinte Dumnezeule... După Tatăl nostru...

Troparul, glasul al 4-lea:

Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul legii cu scump sângele Tău, pe Cruce fiind pironit și cu sulița împuns, nemurire ai izvorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ție.

Apoi ectenia obișnuită și otpustul.

RÂNDUIALA CEASURILOR

DIN SFÂNTA ȘI MAREA ZI VINERI

Alcătuire a lui Chiril, Arhiepiscopul Alexandriei.

La ceasul al doilea din zi paraclisierul trage clopotul, iar preotul se îmbracă și, binecuvântând, se face început.

CEASUL ÎNTÂI

Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Doamne miluiește (de 12 ori), Slavă..., Și acum..., Veniți să ne închinăm... (de trei ori) și se citesc acești Psalmi:

PSALMUL 5

Graiurile mele ascultă-le, Doamne! Înțelege strigarea mea! Ia aminte la glasul rugăciunii mele, Împăratul meu și Dumnezeuul meu, căci către Tine mă voi ruga, Doamne! Dimineața vei auzi glasul meu; dimineața voi sta înaintea Ta și mă vei vedea. Că Tu ești Dumnezeu care nu voiești fărădelegea, nici nu va locui lângă Tine cel ce viclenește. Nu vor sta călcătorii de lege în preajma ochilor Tăi. Urât-ai pe toți cei ce lucrează fărădelege. Pierde-vei pe toți cei ce grăiesc minciuna; pe ucigaș și pe viclean îl urăște Domnul. Iar eu, întru mulțimea milei Tale, voi intra în casa Ta, închinamă-voi spre Sfânt locașul Tău, întru frica Ta. Doamne, povățuiește-mă întru dreptatea Ta, din pricina dușmanilor mei! Îndreptează înaintea mea calea Ta. Că nu este în gura lor adevăr, inima lor este deșartă; groapă deschisă grumazul lor, cu limbile lor viclenesc. Judecă-i pe ei, Dumnezeule; să cadă din sfaturile lor; după mul-

țimea nelegiuirilor lor, alungă-i pe ei, că Te-au amărât, Doamne. Și să se veselească toți cei ce nădăjduiesc spre Tine; în veac se vor bucura și le vei fi lor sălaș, și se vor lăuda cu Tine toți cei ce iubesc numele Tău. Că Tu vei binecuvânta pe cel drept, Doamne, căci cu arma bunei-voiri ne-ai încununat pe noi.

PSALMUL 2

Pentru ce s-au întărâtat neamurile și popoarele au cugetat deșertăciuni? Ridicatu-s-au împărații pământului și căpeteniile s-au adunat împreună împotriva Domnului și a Unsului Său, zicând: «Să rupem legăturile lor și să lepădăm de la noi jugul lor». Cel ce locuiește în ceruri va râde de dânșii, și Domnul îi va batjocori pe ei! Atunci va grăi către ei, întru urgia Lui, și întru mânia Lui îi va tulbura pe ei; iar Eu sunt pus împărat de El peste Sion, muntele cel sfânt al Lui, vestind porunca Domnului. Domnul a zis către Mine: «Fiul Meu ești Tu, Eu astăzi Te-am născut! Cere de la Mine și-Ți voi da neamurile moștenirea Ta; și stăpânirea Ta, marginile pământului. Le vei paște pe ele cu toiag de fier; ca pe vasul olarului le vei zdrobi!». Și acum, împărați, înțelegeți! Învățați-vă toți care judecați pământul! Slujiți Domnului cu frică și vă bucurați de El cu cutremur. Luați învățătură, ca nu cumva să Se mânie Domnul și să pieriți din calea cea dreaptă, când se va aprinde degrab mânia Lui! Fericiți toți cei ce nădăjduiesc în El.

PSALMUL 21

Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, ia aminte la mine, pentru ce m-ai părăsit? Departe sunt de mântuirea mea cuvintele greșelilor mele. Dumnezeul meu, striga-voi ziua și nu vei auzi, și noaptea și nu Te vei gândi la mine. Iar Tu întru cele sfinte locuiești, lauda lui Israel. În Tine au nădăjduit părinții noștri, nădăjduit-au întru Tine și i-ai izbăvit pe ei. Către Tine au strigat și s-au mântuit, în Tine au nădăjduit și nu s-au rușinat. Iar eu sunt vierme, și nu om, ocara oamenilor și defăimarea poporului. Toți cei ce m-au văzut m-au batjocorit, grăit-au cu buzele, clătinat-au capul zicând: «Nădăjduit-a spre Domnul, izbăvească-l pe el, mântuiască-l pe el, că-l voiește pe el». Că Tu ești Cel ce m-ai scos din pântec, nădejdea mea, de la sânul maicii mele. Spre Tine m-am aruncat de la naștere, din pântecul maicii mele Dumnezeul meu ești Tu. Nu Te depărta de la mine, că necazul este aproape, și nu este cine să-mi ajute. Înconjuratu-m-au viței mulți, tauri grași m-au împresurat. Deschis-au asupra mea gura lor, ca un leu ce răpește și răcnește. Ca apa m-am vărsat și s-au risipit toate oasele mele. Făcutu-s-a inima mea ca ceara ce se topește în mijlocul pântecelui meu. Uscatu-s-a ca un vas de lut tăria mea, și limba mea s-a lipit de cerul gurii mele, și în țărâna morții m-ai pogorât. Că m-au înconjurat câini mulți, adu-

narea celor vicleni m-a împresurat. Străpuns-au mâinile mele și picioarele mele. Numărat-au toate oasele mele, iar ei priveau și se uitau la mine. Împărțit-au hainele Mele loruși și pentru cămașa Mea au aruncat sorți. Iar Tu, Doamne, nu depărta ajutorul Tău de la mine, spre sprijinul meu ia aminte. Izbăvește de sabie sufletul meu și din gheara câinelui viața mea. Izbăvește-mă din gura leului, și din coarnele taurilor smerenia mea. Spune-voi numele Tău fraților mei, în mijlocul Bisericii Te voi lăuda, zicând: Cei ce vă temeți de Domnul lăudați-L pe El, toată seminția lui Iacob slăviți-L pe El. Să se teamă de El toată seminția lui Israel. Că n-a defăimat, nici n-a lepădat ruga săracului, nici n-a întors fața Lui de la mine și, când am strigat către Dânsul, m-a auzit. De la Tine este lauda mea în adunare mare, rugăciunile mele le voi face înaintea celor ce se tem de El. Mânca-vor săracii și se vor sătura și vor lăuda pe Domnul; iar cei ce-L caută pe Dânsul vii vor fi inimile lor în veacul veacului. Își vor aduce aminte și se vor întoarce la Domnul toate marginile pământului. Și se vor închina înaintea Lui toate semințiile neamurilor. Că a Domnului este împărăția și El stăpânește peste neamuri. Mâncat-au și s-au închinat toți grașii pământului, înaintea Lui vor cădea toți cei ce se coboară în pământ. Și sufletul meu în El viază. Și seminția mea va sluji Lui. Se va vesti

Domnului neamul ce va să vină. Și vor vesti dreptatea Lui poporului ce se va naște și ce a făcut Domnul.

Slavă..., Și acum..., Aliluia (de trei ori),
Doamne miluiește (de trei ori).

Slavă..., Troparul, glasul 1:

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, a pierit tirania; călcatu-s-a puterea vrăjmașului, că nici înger, nici om, ci Tu însuși, Doamne, ne-ai mântuit pe noi, slavă Ție.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Cum te vom numi, ceea ce ești plină de har? Cer, că ai răsărit pe Soarele dreptății? Rai, că ai odrăslit floarea nestrăciunii? Fecioară, că ai rămas nestrăcată? Maică curată, că ai avut în sfintele tale brațe Fiu pe Dumnezeuul tuturor? Pe Acela roagă-L să mântuiască sufletele noastre.

Apoi se cântă trei tropare din cele douăsprezece, repetându-le. Și se zice întâiul fără de stih. Așa se face și la celelalte ceasuri, la troparul cel dintâi. La al doilea, se zic stihurile arătate. Iar la al treilea, se zice: Slavă..., Și acum...

Troparul, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Astăzi catapeteasma Templului se rupe spre muștrarea celor fără de lege, și soarele razele sale își ascunde văzând pe Stăpânul răstignit.

Și tot acesta, în a doua strănă.

Apoi strana întâi cântă troparul împreună cu stihul:

Stih: Pentru ce s-au întărit neamurile și popoarele au cugetat deșertăciuni? (Ps. 2, 1).

Ca o oaie spre junghiere Te-ai adus, Hristoase Împărate, și ca un miel fără de răutate, ai fost pironit pe Cruce de bărbații cei fără de lege, pentru păcatele noastre, iubitorule de oameni.

Stih: Ridicatu-s-au împărații pământului și căpeteniile s-au adunat împreună împotriva Domnului și a Unsului Său (Ps. 2, 2).

Și același tropar se cântă și în a doua strănă.

Apoi strana cea dintâi zice: Slavă..., același glas:

Doamne, răbdând toate, așa ai zis celor fără de lege care Te-au prins: De ați și rănit pe Păstorul și ați risipit cele douăsprezece oi, pe ucenicii Mei, dar așa fi putut să aduc înainte mai mult decât douăsprezece legiuni de îngeri. Dar răbd îndelung, ca să se împlinească cele ce am arătat vouă prin prorocii Mei, cele nearătate și acunse. Doamne, slavă Ție!

Și acum..., tot acesta.

PROCHIMENUL

prorociei, glasul al 4-lea:

Ieșea afară și grăia împotriva. (Ps. 40, 6).

Stih: Fericit cel care caută la sărac și la sărman (Ps. 40, 1).

Din Prorocia lui Zaharia, citire:

(XI, 10-13)

Acestea zice Domnul: Luat-am toiagul Meu «Îndurare» și l-am frânt, ca să stric legământul pe care l-am încheiat cu toate popoarele. El a fost stricat în acea zi, iar neguțătorii de oi, care luau seama

la Mine, au înțeles că acesta a fost cuvântul Domnului. Și le-am zis: «Dacă socotiți cu cale, dați-Mi simbria, iar dacă nu, să nu Mi-o plătiți». Și Mi-au cântărit simbria Mea treizeci de arginți. Atunci a grăit Domnul către Mine: «Aruncă-l olarului prețul acela scump cu care Tu ai fost prețuit de ei». Și am luat cei treizeci de arginți și i-am aruncat în vistieria templului Domnului, pentru olar, precum mi-a poruncit mie Domnul.

Apoi Apostolul:

Din Epistola către Galateni, a Sfântului

Apostol Pavel citire:

(VI, 14–18)

Fraților, mie să nu-mi fie a mă lăuda, decât numai în Crucea Domnului nostru Iisus Hristos, prin care lumea este răstignită pentru mine, și eu pentru lume. Căci în Hristos Iisus nici tăierea împrejur nu este ceva, nici netăierea împrejur, ci făptura cea nouă. Și câți vor umbla după dreptarul acesta, pace și milă asupra lor și asupra Israelului lui Dumnezeu! De aci înainte, nimeni să nu-mi facă supărare, căci eu port pe trupul meu semnele Domnului nostru Iisus. Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru, fraților! Amin.

Apoi Evanghelia de la Matei: În vremea aceea, făcându-se ziuă... Sfârșitul: ...Și mama fiilor lui Zevedeu.

Apoi:

Pașii mei îndreptează-i după cuvântul Tău, și să nu mă stăpâ-

nească nici o fărâdelege. Izbăvește-mă de clevetirea oamenilor și voi păzi poruncile Tale. Fața Ta arat-o peste robul Tău și mă învață îndreptările Tale. Să se umple gura mea de lauda Ta, Doamne, ca să laud slava Ta, toată ziua mare cuviința Ta.

Sfinte Dumnezeule... Și după Tatăl nostru...

C O N D A C, glasul al 8-lea:

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniți toți să-L lăudăm, că pe Acela L-a văzut Maria pe lemn și a zis: Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeul meu.

Apoi Doamne miluiește (de 40 de ori).

Cel ce în toată vremea și în tot ceasul, în cer și pe pământ, ești închinat și slăvit, Hristoase Dumnezeule, îndelung-Răbdătorule, mult-Milostive și mult-Îndurate; Care pe cei dreپți iubești și pe cei păcătoși miluiești, care pe toți chemi la mântuire pentru făgăduința bunătăților ce vor să fie. Înсуți, Doamne, primește rugăciunile noastre în ceasul acesta și îndreptează viața noastră spre poruncile Tale. Sufletele noastre le sfințește, trupurile curățește, cugelele îndreptează, gândurile curățește și ne izbăvește pe noi de tot necazul celor rele și al durerii. Ocrotește-ne pe noi cu sfinții Tăi îngeri, ca prin mijlocirea lor fiind păziți și povățuiți, să ajungem la unirea credinței și la cunoștința slavei Tale celei neapropiate, că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

Doamne miluiește (de trei ori), Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită...

Întru numele Domnului binecuvintează, părinte. Preotul zice: Dumnezeuule, milostivește-Te spre noi...

Apoi rugăciunea:

Hristoase, Lumina cea adevărată, Care luminezi și sfințești pe tot omul ce vine în lume, să se însemneze peste noi lumina feței Tale, ca într-însa să vedem lumina cea neapropiată. Și îndreptează pașii noștri spre lucrarea poruncilor Tale. Pentru rugăciunile Preacuratei Maicii Tale și ale tuturor sfinților Tăi, Amin.

CEASUL AL TREILEA

Veniți să ne închinăm... (de trei ori) și apoi

PSALMUL 34

Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac mie strâmbătate; luptă împotriva celor ce se luptă cu mine. Apucă arma și pavăza și scoală-Te întru ajutorul meu. Scoate sabia și închide calea celor ce mă prigonesc; spune sufletului meu: «Mântuirea ta sunt Eu!». Să fie rușinați și înfrunțați cei ce caută sufletul meu; să se întoarcă înapoi și să se rușineze cei ce gândesc rău de mine. Să fie ca praful în fața vântului, și îngerul Domnului să-i necăjească. Să fie calea lor întuneric și alunecare, și îngerul Domnului să-i prigonească. Că în zadar au ascuns de mine groapa lațului lor, în deșert au ocărât sufletul meu. Să vină asupra lor lațul pe

care nu-l cunosc, și cursa pe care au ascuns-o să-i prindă pe ei, și chiar în lațul lor să cadă. Iar sufletul meu să se bucure de Domnul, să se veselească de mântuirea Lui. Toate oasele mele vor zice: Doamne, cine este asemenea Ție? Cel ce izbăvește pe cel slab din mâna celor mai tari decât el și pe sărac și pe sărman de cei ce-l răpesc pe el. S-au sculat martori nedrepti și de cele ce nu știam m-au întrebat. Răsplătit-au mie rele pentru bune, și au vlăguit sufletul meu. Iar eu, când mă supărau ei, m-am îmbrăcat cu sac și am smerit cu post sufletul meu și rugăciunea mea în sânul meu se va întoarce. Ca și cu un vecin, ca și cu un frate al nostru, așa de bine m-am purtat; ca și cum aș fi jelit și m-aș fi întristat, așa m-am smerit. Dar împotriva mea s-au veselit și s-au adunat; adunatu-s-au împotriva mea cu bătaii și n-am știut; risipiți au fost și nu s-au căit. M-au ispitit, cu batjocură m-au batjocorit, au scrâșnit împotriva mea cu dinții lor. Doamne, când vei vedea? Întoarce sufletul meu de la fapta lor cea rea; de la lei, viața mea. Lăuda-Te-voi, Doamne, în adunare mare, întru popor numeros Te voi lăuda. Să nu se bucure de mine cei ce mă dușmănesc pe nedrept, cei ce mă urăsc în zadar și fac semn cu ochii. Că mie de pace îmi grăiau, și asupra mea vicleșuguri gândeau. Lărgitu-și-au împotriva mea gura lor; zis-au: «Bine, bine, văzut-au ochii noștri». Văzut-ai, Doamne, să nu taci;

Doamne, nu Te depărta de la mine. Scoală-Te, Doamne, și ia aminte spre judecata mea, Dumnezeul meu și Domnul meu, spre pricina mea. Judecă-mă după dreptatea Ta, Doamne, Dumnezeul meu, și să nu se bucure de mine. Să nu zică întru inimile lor: «Bine, bine, sufletului nostru», nici să zică: «L-am înghițit pe el». Să fie rușinați și înfrunțați deodată cei ce se bucură de necazurile mele; să se îmbrace cu rușine și ocară cei ce se laudă împotriva mea. Să se bucure și să se veselească cei ce voiesc dreptatea mea, și să spună pururea: «Mărit să fie Domnul, Cel ce voiește pacea robului Său!». Și limba mea va grăi dreptatea Ta, în toată ziua, lauda Ta.

PSALMUL 108

Dumnezeule, lauda mea n-o ține sub tăcere. Că gura păcătosului și gura vicleanului asupra mea s-au deschis. Grăit-au împotriva mea cu limbă vicleană și cu cuvinte de ură m-au înconjurat și s-au luptat cu mine în zadar. În loc să mă iubească, mă cleveau, iar eu mă rugam. Pus-au împotriva mea rele în loc de bune și ură în locul iubirii mele. Pune peste dânsul pe cel păcătos și diavolul să stea de-a dreapta lui. Când se va judeca să iasă osândit, iar rugăciunea lui să se prefacă în păcat. Să fie zilele lui puține și dregătoria lui să o ia altul. Să ajungă copiii lui orfani și femeia lui văduvă. Să fie strămutați copiii lui și să cerșească; să fie

scoși din curțile caselor lor. Să smulgă cămătarul toată averea lui; să răpească străinul ostenele lui. Să nu aibă sprijinitor și nici orfanii lui miluitor. Să piară copiii lui și într-un neam să se stingă numele lui. Să se pomenească fărădelegea părinților lui înaintea Domnului și păcatul maicii lui să nu se șteargă. Să fie înaintea Domnului pururea și să piară de pe pământ pomnirea lui, pentru că nu și-a adus aminte să facă milă. Și a prigonit pe cel sărman, pe cel sărac și pe cel smerit cu inima, ca să-l omoare. Și a iubit blestemul și va veni asupra lui; și n-a voit binecuvântarea și se va îndepărta de la el. Și s-a îmbrăcat cu blestemul ca și cu o haină, și a intrat ca apa înlăuntrul lui și ca untdelemnul în oasele lui. Să-i fie lui ca o haină cu care se îmbracă și ca un brâu cu care pururea se încinge. Aceasta să fie răsplata celor ce mă clevetesc pe mine înaintea Domnului și grăiesc rele împotriva sufletului meu. Dar, Tu, Doamne, fă cu mine milă, pentru numele Tău, că bună este mila Ta. Izbăvește-mă, că sărac și sărman sunt eu și inima mea s-a tulburat înlăuntrul meu. Ca umbra ce se înclină m-am trecut; ca bătaia de aripi a lăcustelor tremur. Genunchii mei au slăbit de post și trupul meu s-a istovit de lipsa untdelemnului, și eu am ajuns lor ocară. M-au văzut și au clătinat cu capetele lor. Ajută-mă, Doamne, Dumnezeul meu, mântuiește-mă, după mila Ta și să cunoască ei că

mâna Ta este aceasta și Tu, Doamne, o ai făcut pe ea. Ei vor blestema, și Tu vei binecuvânta. Cei ce se scoală împotriva mea să se rușineze, iar robul Tău să se veselească. Să se îmbrace cei ce mă clevesc pe mine cu ocară și cu rușinea lor ca și cu un veșmânt să se învesească. Lăuda-voi pe Domnul foarte, cu gura mea, și în mijlocul multora Îl voi preamări pe El, că a stat de-a dreapta săracului, ca să izbăvească sufletul lui de cei ce-l prigonesc.

PSALMUL 50

Miluieste-mă, Dumnezeule, după mare mila Ta, și după mulțimea îndurărilor Tale, șterge fărâdelegea mea. Mai vărtos mă spală de fărâdelegea mea și de păcatul meu mă curățește. Că fărâdelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este pururea. Ție unuia am greșit, și rău înaintea Ta am făcut, așa încât drept ești Tu întru cuvintele Tale și biruitor când vei judeca Tu. Că iată întru fărâdelegi m-am zămislit, și întru păcate m-a născut maica mea. Că iată adevărul ai iubit; cele nearătate și cele ascunse ale înțelepciunii Tale, mi-ai arătat mie. Stropi-mă-vei cu isop, și mă voi curăți; spăla-mă-vei și mai vărtos decât zăpada mă voi albi. Auzului meu vei da bucurie și veselie; bucura-se-vor oasele cele smerite. Întoarce fața Ta de către păcatele mele, și toate fărâdelegile mele șterge-le. Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și

duh drept înnoiește întru cele dinlăuntru ale mele. Nu mă lepăda de la fața Ta, și Duhul Tău cel Sfânt nu-L lua de la mine. Dă-mi mie bucuria mântuirii Tale, și cu duh stăpânitor mă întărește. Învăța-voi pe cei fără de lege căile Tale, și cei necredincioși la Tine se vor întoarce. Izbăvește-mă de vărsarea de sânge, Dumnezeule, Dumnezeul mântuirii mele; bucura-se-va limba mea de dreptatea Ta. Doamne, buzele mele vei deschide, și gura mea va vesti lauda Ta. Că de ai fi voit jertfă, Ți-aș fi dat; arderile de tot nu le vei binevoi. Jertfa lui Dumnezeu: duhul umilit, inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi. Fă bine, Doamne, întru bunăvoința Ta, Sionului, și să se zidească zidurile Ierusalimului. Atunci vei binevoi jertfa dreptății, prinosul și arderile de tot; atunci vor pune pe altarul Tău vițe.

Slavă..., Și acum..., Aliluia (de trei ori).

Slavă... Troparul, glasul al 6-lea:

Doamne, iudeii Te-au osândit la moarte pe Tine, viața tuturor. Cei ce au trecut pedestri Marea Roșie prin toiag, pe Cruce Te-au pironit, și cei ce au supt miere din piatră, fiere Ți-au adus. Dar Tu, de bunăvoie ai răbdat, ca să ne slobozești pe noi din robia vrăjmașului; Hristoase Dumnezeule, slavă Ție.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, tu ești vița cea adevărată care ai odrăslit Rodul vieții; ție ne rugăm: Roagă-te, Stăpână, cu Sfinții Apostoli, să miluiască sufletele noastre.

Și se cântă trei tropare din cele douăsprezece, repetându-le. Glasul al 8-lea:

De frica iudeilor s-a lepădat de Tine, Doamne, prietenul și cel de aproape al Tău, Petru, și, plângând, așa a strigat: Să nu treci cu tăcerea lacrimile mele; că am zis că voi păzi credința, Îndurate, și nu am păzit-o. Și pocăința noastră așa o primește și ne miluiește pe noi (de două ori).

Stih: Graiurile mele ascultă-le, Doamne, înțelege strigarea mea (Ps. 5, 1).

Și iarăși acest tropar.

Mai înainte de cinstita Răstignire, ostașii batjocorindu-Te, Doamne, oștile cele înțelegătoare s-au spăimântat. Că Te-ai încununat cu cunună de batjocură, Cel ce ai înfrumusețat pământul cu flori; și cu haină de ocară Te-ai îmbrăcat, Cel ce îmbraci cerul cu nori. Căci cu o rânduială ca aceasta s-a cunoscut milostivirea Ta, Hristoase, și marea milă, slavă Ție.

Stih: Ia aminte la glasul rugăciunii mele (Ps. 5, 2).

Și iarăși acest tropar.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Când Te trăgeau spre cruce, așa ai strigat, Doamne: Pentru care lucru vreți să Mă răstigniți, iudeilor? Pentru că am întărit pe slăbănogii voștri? Pentru că am înviat pe morții voștri, ca din somn? Pe aceea ce-i curgea sânge o am tămăduit. Pe cananeanca am miluit-o. Pentru care lucru vreți să Mă ucideți, iudeilor? Dar veți vedea pe Hristos, pe Care Îl împungeți acum, călcătorilor de lege.

Și acum..., iarăși acest tropar.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Că eu spre bătași gata sunt și durerea mea înaintea mea este pururea (Ps. 37, 17).

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu iuțimea Ta să mă cerți (Ps. 6, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(L, 4-11)

Domnul Dumnezeu Mi-a dat Mie limbă de ucenic, ca să știu să grăiesc celor deznădăjduiți. În fiecare dimineață El deșteaptă, trezește urechea Mea, ca să ascult ca un ucenic. Domnul Dumnezeu Mi-a deschis urechea, dar Eu nu M-am împotrivit și nici nu M-am dat înapoi. Spatele l-am dat spre bătași și obrații Mei spre palmuiuri și fața Mea nu am ferit-o de rușinea scuipărilor. Și Domnul Dumnezeu Mi-a ajutat și nu am fost făcut de ocară. Pentru aceasta am și întărit fața Mea ca o cremene, căci știam că nu voi fi făcut de ocară. Apărătorul Meu este aproape. Cine se judecă cu Mine? Să ne măsurăm împreună! Cine este protivnicul Meu? Să se apropie! Iată, Domnul Dumnezeu Îmi este întru ajutor; cine Mă va osândi? Iată, ca un veșmânt vechi toți se vor prăpădi și molia îi va mânca! Cine din voi se teme de Domnul, să asculte glasul Slugii Sale! Cel care umblă în întuneric și fără lumină să nădăjduiască întru numele Domnului și să se bizuie pe Dumnezeul lui! Voi toți, care aprindeți focul și

pregătiți săgeți arzătoare, aruncați-vă în focul săgeților voastre pe care l-ați aprins! Din mâna Mea vi se întâmplă una ca aceasta; pe patul durerii veți fi culcați!

Apoi Apostolul:

Din Epistola către Romani, a Sfântului
Apostol Pavel, citire:

(V, 6-10)

Fraților, Hristos, încă fiind noi neputincioși, la timpul hotărât a murit pentru cei necredincioși. Căci cu greu va muri cineva pentru cel drept; dar pentru cel bun poate se hotărăște cineva să moară. Dar Dumnezeu Își arată dragostea Lui față de noi prin aceea că, pentru noi, Hristos a murit când noi eram încă păcătoși. Cu atât mai vărtos, deci, acum, fiind îndreptați prin sângele Lui, ne vom izbăvi prin El de mânie. Căci dacă, pe când eram vrăjmași, ne-am împăcat cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, împăcați fiind, ne vom mântui prin viața Lui.

Apoi Evanghelia de la Marcu: În vremea aceea, au dus ostașii pe Iisus... Sfârșitul: ...Care veniseră împreună cu Dânsul la Ierusalim.

Și după aceasta, se citește tâlcuirea de la Matei: Cuvântul pentru Cruce.

Apoi:

Domnul Dumnezeu bine este cuvântat. Bine este cuvântat Domnul ziua, în toate zilele; să facă principioase cele ale noastre Dumnezeu mântuirii noastre, Dumnezeul nostru, Dumnezeul mântuirii.

Sfinte Dumnezeule... Și după Tatăl nostru...

CONDACUL

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniți toți să-L lăudăm, că pe Acela L-a văzut Maria pe lemn și a zis: Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeuul meu.

Doamne miluiește (de 40 de ori). Rugăciunea: Cel ce în toată vremea... Doamne miluiește (de trei ori). Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvintează părinte. Preotul zice: Dumnezeule, milostivește-Te spre noi...

Apoi rugăciunea:

Stăpâne Dumnezeule, Părinte Atotputernice, Doamne Fiule, Unule-Născut, Iisuse Hristoase, și Duhule Sfinte, o Dumnezeire, o Putere, miluiește-mă pe mine păcătosul; și cu judecățile pe care le știi, mântuiește-mă pe mine, nevrednicul robul Tău; că binecuvântat ești în vecii vecilor. Amin.

CEASUL AL ȘASELEA

Veniți să ne închinăm... (de trei ori). Și îndată:

PSALMUL 53

Dumnezeule, întru numele Tău mântuiește-mă și întru puterea Ta mă judecă. Dumnezeule, auzi rugăciunea mea, ia aminte cuvintele gurii mele. Că străinii s-au ridicat împotriva mea și cei tari au căutat sufletul meu, și n-au pus pe Dumnezeu înaintea lor. Că iată, Dumnezeu ajută mie și Domnul este sprijinitorul sufletului meu. Întoarce-va cele rele vrăjmașilor mei; cu adevărul Tău îi vei pierde

pe ei. De bunăvoie voi jertfi Ție; lăuda-voi numele Tău, Doamne, că este bun, că din tot necazul m-ai izbăvit, și spre vrăjmașii mei a privit ochiul meu.

PSALMUL 139

Scoate-mă, Doamne, de la omul viclean și de omul nedrept mă izbăvește, care gândeau nedreptate în inima lor, toată ziua îmi duceau război. Ascuțit-au limba lor ca a șarpelui; venin de aspidă sub buzele lor. Păzește-mă, Doamne, de mâna păcătosului; scoate-mă de la oamenii nedrepți, care au gândit să împiedice pașii mei. Pusu-mi-au cei mândri cursă mie și funii; curse au întins picioarelor mele; pe cărare mi-au pus pietre de poticneală. Zis-am Domnului: «Dumnezeul meu ești Tu, ascultă, Doamne, glasul rugăciunii mele». Doamne, Doamne, puterea mântuirii mele, umbrit-ai capul meu în zi de război. Să nu mă dai pe mine, Doamne, din pricina poftii mele, pe mâna păcătosului; viclenit-au împotriva mea; să nu mă părăsești, ca să nu se trufească. Vârful lațului lor, osteneala buzelor lor să-i acopere pe ei! Să cadă peste ei cărbuni aprinși; în foc aruncă-i pe ei, în necazuri, pe care să nu le poată răbda. Bărbatul limbut nu se va îndrepta pe pământ; pe omul nedrept răutatea îl va duce la pieire. Știu că Domnul va face judecată celui sărac și dreptate celor sărmani. Iar drepții vor lăuda numele Tău și vor locui cei drepți înaintea Ta.

PSALMUL 90

Cel ce locuiește în ajutorul Celui Preaînalt, întru acoperământul Dumnezeului cerului se va sălăslui. Va zice Domnului: «Sprijinitorul meu ești și scăparea mea; Dumnezeul meu, voi nădăjdui spre Dânsul». Că El te va izbăvi din cursele vânătorilor și de cuvântul tulburător. Cu spatele te va umbri pe tine și sub aripile Lui vei nădăjdui; ca o armă te va înconjura adevărul Lui. Nu te vei teme de frica de noapte, de săgeata ce zboară ziua, de lucrul ce umblă în întuneric, de molima ce bântuie întru amiază. Cădea-vor dinspre latura ta o mie și zece mii de-a dreapta ta, dar de tine nu se vor apropia. Însă cu ochii tăi vei privi și răsplătirea păcătoșilor vei vedea. Pentru că pe Domnul, nădejdea mea, pe Cel Preaînalt L-ai pus scăpare ție. Nu vor veni către tine rele și bătaie nu se va apropia de locașul tău. Că îngerilor Săi va porunci pentru tine ca să te păzească în toate căile tale. Pe mâini te vor ridica ca nu cumva să împiedici de piatră piciorul tău. Peste aspidă și vasilisc vei pași și vei călca peste leu și peste balaur. «Că spre Mine a nădăjduit și-l voi izbăvi pe el, zice Domnul; îl voi acoperi pe el că a cunoscut numele Meu. Striga-va către Mine și-l voi auzi pe el; cu dânsul sunt în necaz și-l voi scoate pe el și-l voi slăvi. Cu lungime de zile îl voi umple pe el și-i voi arăta Lui mântuirea mea».

Slavă..., Și acum..., Aliluia (de trei ori).
Doamne miluiește (de trei ori).

Slavă...

Tropar, glasul al 2-lea:

Mântuire ai lucrat în mijlocul pământului, Hristoase Dumnezeu; pe Cruce ai întins preacuratele Tale mâini, adunând toate neamurile cele ce grăiesc: Doamne, slavă Ție.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Neavând îndrăzneală pentru păcatele noastre cele multe, tu, pe Cel ce S-a născut din tine roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, Fecioară; că mult poate rugăciunea Maicii spre împlânzirea Stăpânului. Nu trece cu vederea rugăciunile păcătoșilor, Preacurată, că milostiv este și poate să mântuiască, Cel ce a voit a pătimi pentru noi.

Și se cântă trei tropare din cele douăsprezece, glasul al 8-lea, repetându-le:

Acestea zice Domnul către iudei: Poporul Meu, ce am făcut vouă? Sau cu ce v-am supărat? Pe orbii voștri i-am luminat, pe cei leproși i-am curățit, pe bărbatul cel ce era în pat l-am îndreptat. Poporul Meu, ce am făcut vouă? Și cu ce Mi-ați răsplătit? În loc de mană, cu fiere; în loc de apă, cu oțet; în loc ca să Mă iubiți, pe Cruce M-ați pironit. De acum nu voi mai răbda; chema-voi neamurile Mele și acelea Mă vor slăvi împreună cu Tatăl și cu Duhul, și Eu le voi dărui viață veșnică (de două ori).

Apoi:

Stih: Dat-au spre mâncarea Mea fiere și în setea Mea M-au adăpat cu oțet (Ps. 68, 25).

Legiuitorii lui Israel, iudei și farisei, ceata Apostolilor strigă către voi: Iată, Templul pe Care voi l-ați stricat, iată Mielul pe Care L-ați răstignit și L-ați dat mormântului, S-a sculat cu puterea Sa. Nu vă înșelați, iudeilor, că iată Cel ce v-a mântuit prin mare și în pustie v-a hrănit, Acesta este viața și lumina și pacea lumii.

Stih: Mântuiește-Mă, Dumnezeu, că au intrat ape până la sufletul Meu (Ps. 68, 1).

Și tot acesta.

Slavă..., glasul al 5-lea:

Veniți, popoare, purtătoare de Hristos, să vedem ce s-a sfătuit Iuda vânzătorul cu preoții cei fără de lege asupra Mântuitorului nostru. Astăzi au făcut vinovat morții pe Cuvântul cel fără de moarte, și dându-L lui Pilat L-au răstignit în locul Căpățânii. Acestea pătimind a strigat Mântuitorul nostru, zicând: Iartă-le lor, Părinte, păcatul acesta, ca să cunoască neamurile Învierea Mea cea din morți.

Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Doamne, Dumnezeul nostru, cât este de minunat numele Tău în tot pământul (Ps. 8, 1).

Stih: Că s-a înălțat slava Ta mai presus de ceruri (Ps. 8, 1).

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(LII, 13–LIV, 1)

Acestea zice Domnul: Iată că sluga Mea va propăși, Se va sui, mare Se va face și Se va înălța pe culmile slavei! Precum mulți s-au

spăimântat de El – căci atât de fără de cinste îi era înfățișarea Lui, și chipul Lui atât de fără asemănare cu oamenii – tot așa va fi pricină de uimire pentru multe popoare; înaintea Lui regii vor închide gura, că acum văd ceea ce nu li s-a spus și înțeleg ceea ce n-au auzit. Cine va crede ceea ce noi am auzit și brațul Domnului cui se va descoperi? Crescut-a înaintea Lui ca o odraslă, și ca o rădăcină în pământ uscat; nu avea nici un chip, nici frumusețe, ca să ne uităm la El, și nici o înfățișare, ca să ne fie drag. Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni; om al durerilor și cunoscător al suferinței, unul înaintea căruia să-ți acoperi fața; disprețuit și nebăgat în seamă. Dar El a luat asupra-Și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat. Și noi Îl socotem pedepsit, bătut și chinuit de Dumnezeu, dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănilor Lui noi toți ne-am vindecat. Toți umblam rătăciți ca niște oi, fiecare pe calea noastră, și Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor. Chinuit a fost, dar S-a supus și nu Și-a deschis gura Sa; ca un miel spre junghiere S-a adus și ca o oaie fără de glas înaintea celor ce o tund, așa nu Și-a deschis gura sa. Întru smerenia Lui judecata Lui s-a ridicat și neamul Lui cine îl va spune? Căci s-a luat de pe pământ viața

Lui! Pentru fărădelegile poporului Meu a fost adus spre moarte. Mormântul Lui a fost pus lângă cei fără de lege și cu cei făcători de rele, după moartea Lui, cu toate că nu săvârșise nici o nedreptate, și nici înșelăciune nu fusese în gura Lui. Dar a fost voia Domnului să-L zdrobească prin suferință. Și fiindcă Și-a dat viața ca jertfă pentru păcat, va vedea pe urmașii Săi, Își va lungi viața și lucrul Domnului în mâna Lui va propăși. Scăpat de chinurile sufletului Său, va vedea rodul ostenețelor Sale, și de mulțumire Se va sătura. Prin suferințele Lui, Dreptul, Sluga Mea va îndrepta pe mulți, și fărădelegile lor le va lua asupra Sa. Pentru aceasta Îi voi da partea Sa printre cei mari și cu cei puternici va împărți prada, ca răsplată că Și-a dat sufletul Său spre moarte și cu cei făcători de rele a fost numărat. Că El a purtat fărădelegile multora și pentru cei păcătoși Și-a dat viața. Veselește-te, cea stearpă, tu, care nu te-ai zvârcolit în dureri de naștere, căci mai mulți sunt fiii celei părăsite decât ai celei cu bărbat – zice Domnul.

Apoi, Apostolul:

Din Epistola către Evrei, a Sfântului

Apostol Pavel, citire:

(II, 11–18)

Fraților, Cel ce sfințește și cei ce se sfințesc, dintr-Unul sunt toți; de aceea nu se rușinează să-i numească pe ei frați, zicând: «Spune-voi fraților mei numele

Tău. În mijlocul Bisericii Te voi lăuda». Și iarăși: «Eu voi fi încrezător în El»; și iarăși: «Iată eu și pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu». Deci, de vreme ce pruncii s-au făcut părtași sângelui și trupului, în același fel și El S-a împărtășit de acestea, ca să surpe prin moartea Sa pe cel ce are stăpânirea morții, adică pe diavolul, și să izbăvească pe acei pe care frica morții îi ținea în robie toată viața. Căci, într-adevăr, nu a luat firea îngerilor, ci sămânța lui Avraam a luat. Pentru aceea, dator era întru toate să Se asemene fraților, ca să fie milostiv și credincios Arhiereu în cele către Dumnezeu, pentru curățirea păcatelor poporului. Căci prin ceea ce a pățit, fiind El însuși ispitit, poate și celor ce se ispitesc să le ajute.

Apoi Evanghelia de la Luca: În vremea aceea duceau la moarte împreună cu Iisus și doi făcători de rele... Sfârșitul: ...Din Galileea, stăteau departe, privind acestea.

După acestea, citirea. Apoi:

Degrad să ne întâmpine pe noi îndurările Tale, Doamne, că am sărăcit foarte. Ajută-ne nouă, Dumnezeule, Mântuitorul nostru, pentru slava numelui Tău. Doamne, izbăvește-ne pe noi, și curățește păcatele noastre pentru numele Tău.

Sfinte Dumnezeule... Și după Tatăl nostru...

CONDACUL:

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniți toți să-L lăudăm, că pe Acela L-a văzut Maria pe lemn și a zis: Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeul meu.

Doamne miluiește (de 40 de ori). Rugăciunea: Cel ce în toată vremea..., Doamne miluiește (de trei ori). Slavă..., Și acum..., Ceea ce ești mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvintează părinte. Preotul zice: Dumnezeule, milostivește-Te spre noi...

Apoi rugăciunea Sfântului Vasile cel Mare:

Dumnezeule și Doamne al puterilor și Ziditor a toată făptura; Care pentru milostivirea milei Tale celei neasemănate, pe Unul-Născut Fiul Tău, pe Domnul nostru Iisus Hristos, L-ai trimis spre mântuirea neamului nostru; și prin cinstită Crucea Lui zapisul păcatelor noastre l-ai rupt, și ai biruit întru El stăpânii și puterile întunericului; Însuși, Stăpâne, Iubitorule de oameni, primește și aceste rugăciuni de mulțumire și de cerere, ale noastre, ale păcătoșilor; și ne izbăvește pe noi de toată căderea în păcat cea de tot pierzătoare și întunecată; și de toți cei ce caută să ne facă nouă rău, văzuți și nevăzuți vrăjmași. Pătrunde cu frica Ta trupurile noastre, și nu pleca inimile noastre spre cuvinte sau gânduri rele; ci cu dorirea Ta rănește sufletele noastre. Ca spre Tine totdeauna căutând și cu lumina cea de la Tine povățuiți fiind, la Tine, lumina cea neapropiată și pururea fiitoare privind, neîncetată mărturisire și mulțumire Ție să înălțăm, Tatălui celui fără de început, împreună cu Unul-Născut Fiul Tău și cu Preasfântul și Bunul și de viață făcătorul Duhul Tău, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

CEASUL AL NOUĂLEA

Veniți să ne închinăm... (de trei ori). Și îndată:

PSALMUL 68

Mântuiește-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu. Afundatu-m-am în noroiul adâncului, care n-are fund. Intrat-am în adâncurile mării și furtuna m-a potopit. Ostenit-am, strigând, amorțit-a gâtul meu, slăbit-au ochii mei nădăjduind spre Dumnezeul meu. Înmulțitu-s-au mai mult decât perii capului meu cei ce mă urăsc pe mine în zadar. Întăritu-s-au vrăjmașii mei, cei ce mă prigonesc pe nedrept; cele ce n-am răpit, pe acelea le-am plătit. Dumnezeule, Tu ai cunoscut nepriceperea mea și greșelile mele de la Tine nu s-au ascuns. Să nu fie rușinați, din pricina mea, cei ce Te așteaptă pe Tine, Doamne, Doamne al puterilor, nici înfrunțați pentru mine, cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeul lui Israel. Că pentru Tine am suferit ocară, acoperit-a batjocura obrazul meu. Înstrăinat am fost de frații mei și străin fiilor maicii mele; că râvna casei Tale m-a mâncat, și ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut asupra mea. Și mi-am smerit cu post sufletul meu și mi-a fost spre ocară mie. Și m-am îmbrăcat cu sac și am ajuns pentru ei de batjocură. Împotriva mea grăiau cei ce ședea în porți și despre mine cântau cei ce beau vin. Iar eu întru rugăciunea mea către Tine, Doamne, am strigat la timp bineplăcut. Dumnezeule, întru mulțimea milei auzi-mă, întru adevărul milei Tale. Mântuiește-mă din

noroi, ca să nu mă afund; izbăvește-mă de cei ce mă urăsc și din adâncul apelor, ca să nu mă înece furtuna apei, nici să mă înghită adâncul, nici să-și închidă peste mine adâncul gura lui. Auzi-mă, Doamne, că bună este mila Ta; după mulțimea îndurărilor Tale caută spre mine. Să nu-ți întorci fața Ta de la credinciosul Tău, când mă năcăjesc. Degrab mă auzi. Ia aminte la sufletele noastre și-l mântuiește pe el; din mâinile vrăjmașilor mei izbăvește-mă. Că Tu cunoști ocară mea și rușinea mea și înfruntarea mea; înaintea Ta sunt toți cei ce mă necăjesc. Zdrobit a fost sufletul meu de ocări și necaz. Și am așteptat pe cel ce m-ar milui și nu era, și pe cei ce m-ar mângâia și nu i-am aflat. Și mi-au dat spre mâncarea mea fiere și în setea mea m-au adăpat cu oțet. Facă-se masa lor înaintea lor cursă, răsplătire și sminteală. Să se întunece ochii lor, ca să nu vadă, și spinarea lor pururea o gârbovește. Varsă peste dânșii urgia Ta și mânia urgiei Tale să-i cuprindă pe ei. Facă-se curtea lor pustie și în locașurile lor să nu fie locuitori. Că pe care Tu l-ai bătut, ei l-au prigonit, și au înmulțit durerea rănilor lui. Adaugă fărădelege la fărădelegea lor, și să nu intre întru dreptatea Ta. Șterși să fie din cartea celor vii și cu cei dreپți să nu scrie. Sărac și îndurerat sunt eu; mântuirea Ta, Dumnezeule, să mă sprijinească. Lăuda-voi numele Dumnezeului meu, cu cântare, și-L voi preamări pe El cu laudă. Și-I va plăcea lui Dumnezeu mai mult decât vițelul

tânăr, căruia îi cresc coarne și unghii. Să vadă săracii și să se veselească; căutați pe Dumnezeu și viu va fi sufletul vostru. Că a auzit pe cei săraci Domnul, și pe cei ferecați în obezi ai Săi nu i-a urgisit. Să-L laude pe El cerurile și pământul, marea și toate câte se târăsc în ea. Că Dumnezeu va mântui Sionul și se vor zidi cetățile Iudeii, și vor locui acolo și-l vor moșteni pe el. Și seminția credincioșilor Lui îl va stăpâni pe el și cei ce iubesc numele Lui vor locui în el.

PSALMUL 69

Dumnezeule, spre ajutorul meu ia aminte! Doamne, să-mi ajuți mie grăbește-Te! Să se rușineze și să se înfrunte cei ce caută sufletul meu; să se întoarcă înapoi și să se rușineze cei ce-mi voiesc mie rele. Să se bucure și să se veselească de Tine toți cei ce Te caută pe Tine, Dumnezeule, și să zică pururea cei ce iubesc mântuirea Ta: «Slăvit să fie Domnul!». Iar eu sărac sunt și sărman, Dumnezeule, ajută-mă. Ajutorul meu și Izbăvitorul meu ești Tu; Doamne, nu zăbovi!

PSALMUL 85

Pleacă, Doamne, urechea Ta și mă auzi, că sărac și necăjit sunt eu. Păzește sufletul meu, căci cuvios sunt; mântuiește, Dumnezeul meu, pe robul Tău, pe cel ce nădăjduiește în Tine. Miluiește-mă, Doamne, că spre Tine voi striga toată ziua. Veselește sufletul robului Tău, că spre Tine, Doamne, am ridicat sufletul meu. Că Tu, Doamne, bun și blând ești și mult-milostiv tuturor celor ce Te cheamă pe Tine.

Ascultă, Doamne, rugăciunea mea și ia aminte la glasul cererii mele. În ziua necazului meu am strigat către Tine, că m-ai auzit. Nu este asemenea Ție între dumnezei, Doamne, și nici fapte nu sunt ca faptele Tale. Veni-vor toate neamurile pe care le-ai făcut și se vor închina înaintea Ta, Doamne, și vor slăvi numele Tău. Că mare ești Tu, Cel ce faci minuni, Tu ești singurul Dumnezeu. Povățuiește-mă, Doamne, pe calea Ta și voi merge întru adevărul Tău; veselească-se inima mea, ca să se teamă de numele Tău. Lăuda-Te-voi, Doamne, Dumnezeul meu, cu toată inima mea și voi slăvi numele Tău în veac. Că mare este mila Ta spre mine și ai izbăvit sufletul meu din iadul cel mai de jos. Dumnezeule, călcătorii de lege s-au sculat asupra mea și adunarea celor tari a căutat sufletul meu și nu Te-au pus pe Tine înaintea lor. Dar Tu, Doamne, Dumnezeu îndurat și milostiv ești; îndelung-răbdător și mult-milostiv și adevărat. Caută spre mine și mă miluiește, dă tăria Ta slugii Tale și mântuiește pe fiul slujnicei Tale. Fă cu mine semn spre bine, ca să vadă cei ce mă urăsc și să se rușineze că Tu, Doamne, m-ai ajutat și m-ai mângâiat.

Slavă..., Și acum..., Aliluia (de trei ori),
Doamne miluiește (de trei ori).

Slavă...

Tropar, glasul al 8-lea:

Văzând tâlharul pe Începătorul vieții pe Cruce răstignit, zicea: De n-ar fi fost Dumnezeu Cel ce S-a întrupat, Care cu noi s-a răstignit,

nu și-ar fi ascuns soarele razele sale, nici s-ar fi clătinat pământul, cutremurându-se. Ci, Cel ce toate le-ai suferit, pomeneste-mă, Doamne, întru Împărăția Ta.

Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce pentru noi Te-ai născut din Fecioară, și răstignire ai răbdat, Bunule, Care cu moartea pe moarte ai prădat și învierea ai arătat, ca un Dumnezeu, nu trece cu vederea pe cei ce i-ai zidit cu mâna Ta. Arată iubirea Ta de oameni, Milostive, primește pe Născătoarea de Dumnezeu, ceea ce Te-a născut pe Tine, care se roagă pentru noi; și mântuiește, Mântuitorul nostru, pe poporul cel deznădăjduit.

Și se cântă trei tropare din cele douăsprezece, glasul al 7-lea, repetându-le:

Spaimă era a vedea pe Făcătorul cerului și al pământului răstignit pe Cruce, soarele întunecându-se și ziua iarăși în noapte schimbându-se, și pământul scoțând afară din morminte trupurile morților. Cu care ne închinăm Ție, mântuiește-ne pe noi (de două ori).

Stih: Împărțit-au hainele Mele loruși și pentru cămașa Mea au aruncat sorți (Ps. 21, 20).

Și această stihiră, glasul al 2-lea:

Când au pironit pe Cruce cei fără de lege pe Domnul slavei, El a strigat către dânșii: Cu ce v-am mâhnit pe voi? Sau cu ce v-am mâniat? Mai înainte de Mine cine v-a izbăvit pe voi din necaz? Și acum pentru ce-Mi răsplățiți Mie cu cele rele în loc de bune? În locul stâlpului celui de foc, pe Cruce M-ați pironit; în locul norului, mormânt Mi-ați săpat; în loc de mană, Mi-ați

adus fiere; în loc de apă, cu oțet M-ați adăpat. De acum voi chema alte neamuri și acelea Mă vor preaslăvi, împreună cu Tatăl și cu Sfântul Duh.

Stih: Dat-au spre mâncarea Mea fiere și în setea Mea M-au adăpat cu oțet (Ps. 68, 25).

Și iarăși aceeași stihiră.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Astăzi a fost spânzurat pe lemn Cel ce a spânzurat pământul pe ape. Cu cunună de spini s-a încununat Împăratul îngerilor. Cu porfiră mincinoasă s-a îmbrăcat Cel ce îmbracă cerul cu nori. Lovire peste obraz a luat Cel ce a slobozit în Iordan pe Adam. Cu piroane s-a pironit Mirele Bisericii. Cu sulită s-a împuns Fiul Fecioarei. Închinămu-ne Patimilor Tale, Hristoase! Arată-ne nouă și slăvită Învierea Ta.

Și acum..., tot aceasta.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Zis-a cel nebun în inima sa: «Nu este Dumnezeu» (Ps. 13, 1).

Stih: Nu este cel ce face bunătate, nu este până la unul (Ps. 13, 1).

Din Prorocia lui Ieremia, citire:

(XI, 18-23; XII, 1-5; 9-11; 14-15)

Domnul mi-a descoperit ca să știu și mi-a arătat faptele lor. Eu însă, ca un miel blând, dus la junghiere, nici nu știam că ei urzesc gânduri rele împotriva mea, zicând: «Să-i punem lemn otrăvit în mâncarea lui și să-l smulgem de pe pământul celor vii, pentru ca nici numele să nu i se mai pome-nească». Dar Tu, Doamne al pute-

rilor, Judecătorul cel drept, Cel ce cerci inimile și rărunchii, dă-mi să văd răzbunarea Ta asupra lor, pentru că Ți-am încredințat pricina mea. De aceea, așa zice Domnul despre oamenii din Anatot, care caută sufletul meu și zic: «Nu mai proroci în numele Domnului, ca să nu mori de mâinile noastre». De aceea, așa zice Domnul Savaot: «Iată, îi voi cerceta și tinerii lor vor muri de sabie, iar fiii lor și fiicele lor vor muri de foame; nu va scăpa nici unul din ei, căci voi aduce nenorocire asupra oamenilor din Anatot, în anul când îi voi pedepsi...». De voi intra la judecată cu Tine, Doamne, dreptatea va fi de partea Ta, și totuși, despre dreptate vreau să grăiesc cu Tine: «Pentru ce calea necredincioșilor este cu izbândă și pentru ce toți călcătorii de lege sunt în fericire? Tu i-ai sădit și ei au prins rădăcini, au crescut și au făcut roade; Tu ești aproape numai de buzele lor, iar de inima lor ești departe. Pe mine însă mă știi, Doamne, mă vezi și cercetezi dacă inima mea este cu Tine. Osebește-i dar, ca pe niște oi de junghiat, și pregătește-i pentru ziua junghierii. Până când va jeli țara, și iarba de prin toate țarinile se va usca? Dobitoacele și păsările pier pentru necredința locuitorilor ei, căci aceștia zic: «Domnul nu vede căile noastre!». «Dacă alergând cu cei ce merg pe jos, ai ostenit, cum te vei lua la întrecere cu caii?». «Strângeți-vă și vă duceți toate fiarele câmpului, duceți-vă și o mâncați. Multime de

păstori au călcat via Mea, călcat-au cu picioarele lor partea Mea; partea Mea cea iubită au făcut-o deșert neroditor. Pustietate au făcut-o, și ea, în pustiirea sa, plânge înaintea Mea». Așa zice Domnul despre toți vecinii mei cei răi, care năpădesc asupra părții pe care El a dat-o de moștenire poporului Său Israel: «Iată, îi voi smulge din țara lor și casa lui Iuda o voi smulge din mijlocul lor. Dar după ce îi voi smulge, iarăși îi voi întoarce și-i voi milui, și voi aduce pe fiecare la țarina sa și la ogorul său».

Apoi Apostolul:

Din Epistola către Evrei a Sfântului

Apostol Pavel, citire:

(X, 19-31)

Fraților, având îndrăzneală, să intrăm în Sfânta Sfintelor prin sângele lui Iisus, pe calea cea nouă și vie pe care pentru noi a înnoit-o, prin catapeteasmă, adică prin trupul Său, și având Mare Preot peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu inimă curată, întru plinătatea credinței, curățindu-ne prin stropire inimile de orice cuget rău și spălându-ne trupul cu apă curată. Să ținem mărturisirea nădejdi cu neclintire, pentru că credincios este Cel ce a făgăduit. Și să ne cunoaștem unul pe altul, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune, fără să părăsim Biserica noastră, precum le este obiceiul unora, ci îndemnători făcându-ne, cu atât mai mult cu cât vedeți că se apropie ziua aceea. Căci, dacă păcătuim de

voia noastră, după ce am luat cunoștință despre adevăr, nu mai rămâne, pentru păcate, nici o jertfă, ci o înfricoșătoare așteptare a judecății și iuțimea focului care va mistui pe cei protivnici. Cine a lepădat legea lui Moise, e ucis fără de milă, pe cuvântul a doi sau a trei martori. Gândiți-vă cu cât mai aspră va fi pedeapsa cuvenită celui ce a călcat în picioare pe Fiul lui Dumnezeu și a nesocotit sângele legământului, cu care s-a sfințit, și a batjocorit duhul harului. Căci cunoaștem pe Cel ce a zis: «A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti». Și iarăși: «Domnul va judeca pe poporul Său». Înfricoșător lucru este să cădem în mâinile Dumnezeului celui viu.

Evangelhia de la Ioan: În vremea aceea au adus pe Iisus de la Caiafa în pretoriu... Sfârșitul: ...Vor privi la Acela pe Care L-au împuns.

Și se citește Cuvântul Crucii.

Apoi:

Nu ne da pe noi până în sfârșit pentru numele Tău cel sfânt și nu strica legătura Ta și nu depărta mila Ta de la noi, pentru Avraam cel iubit de Tine, pentru Isaac, robul Tău, și Israel, sfântul Tău.

Sfinte Dumnezeule... Și după Tatăl nostru...

CONDACUL

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniți toți să-L lăudăm, că pe Acela L-a văzut Maria pe lemn și a zis: Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeul meu.

Doamne miluiește (de 40 de ori). Rugăciunea: Cel ce în toată vremea..., Doamne miluiește (de trei ori). Slavă..., Și acum...,

Ceea ce ești mai cinstită..., Întru numele Domnului, binecuvintează părinte. Preotul zice: Dumnezeule, milostivește-Te spre noi...

Apoi rugăciunea:

Stăpâne, Doamne Iisuse Hristoase, Dumnezeul nostru, Cel ce îndelung ai răbdat pentru greșelile noastre și până la acest ceas de acum ne-ai adus pe noi; întru care pe lemnul cel de viață făcător fiind răstignit, tâlharului celui binecunoscător intrare în rai i-ai făcut și cu moartea pe moarte ai sfărâmat. Curățește-ne pe noi, păcătoșii și nevrednicii robii Tăi, că am greșit și fărădelege am făcut și nu suntem vrednici să ridicăm ochii noștri și să privim la înălțimea cerului. Pentru că am lăsat calea dreptății Tale și am umblat în voile inimilor noastre. Ci ne rugăm neasemănatei bunătății Tale: Iartă-ne pe noi, Doamne, după mulțimea milei Tale și ne mântuiește pe noi pentru numele Tău cel sfânt, că s-au stins întru deșertăciuni zilele noastre. Scoate-ne pe noi din mâna potrivnicului și ne iartă nouă păcatele și omoară gândul nostru cel trupesc. Ca lepădând pe omul cel vechi, în cel nou să ne îmbrăcăm și Ție să viețuim, Stăpânului nostru și Făcătorului de bine. Și așa urmând poruncilor Tale, la odihna cea veșnică să ajungem, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc. Că Tu ești după adevăr veselia cea adevărată și bucuria celor ce Te iubesc, Hristoase Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm, împreună și Părintelui Tău celui fără de început și Preasfântului și bunului și de viață

făcătorului Duhului Tău, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Apoi Fericitirile:

Întru Împărăția Ta, pomenește-ne pe noi, Doamne..., Slavă..., Și acum..., Pomenește-ne pe noi, Doamne..., Ceata cerească..., Slavă..., Ceata sfinților îngeri..., Și acum..., Cred într-unul Dumnezeu...

Slăbește, lasă, iartă, Dumnezeule, greșelile noastre cele de voie și cele fără de voie, cele cu lucrul și cu cuvântul, cele cu știința și cu neștiința, cele din noapte și din zi, cele cu mintea și cu gândul, toate le iartă nouă ca un bun și iubitor de oameni.

După aceasta: Tatăl nostru... Și Conducul: Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi..., Doamne miluiește (de 40 de ori).

Și rugăciunea:

Preasfântă Treime, Stăpânie de o ființă, Împărăție nedespărțită, Ceea ce ești pricina tuturor bunătăților, fii binevoitoare și mie păcătosului; întărește și înțelepțește

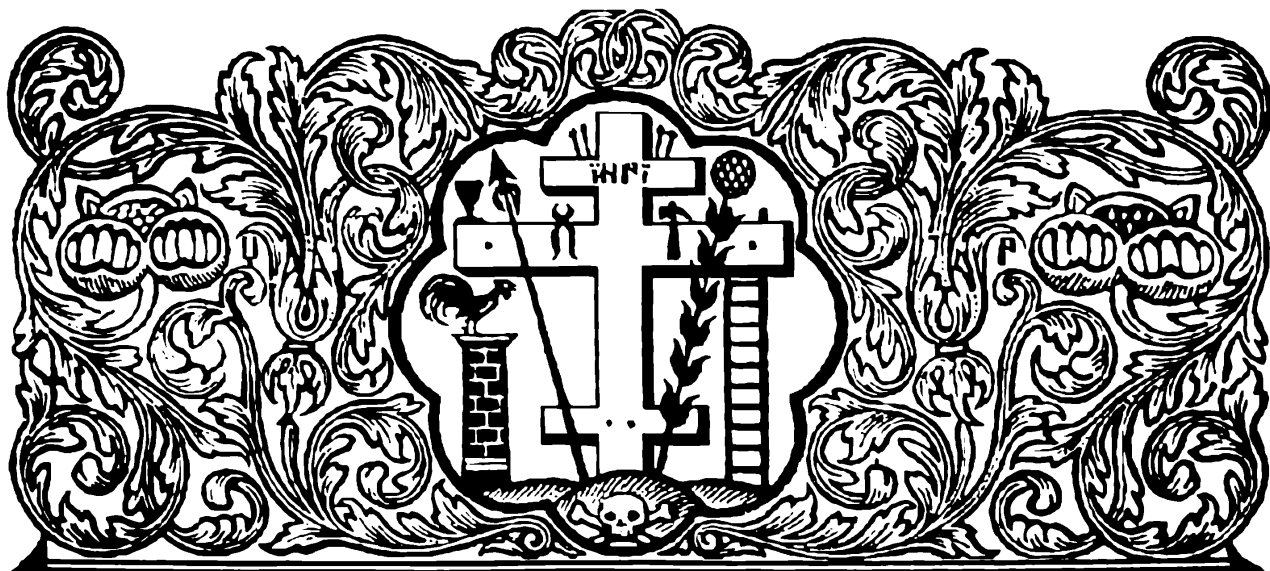
inima mea și șterge toată întinăciunea mea, luminează gândul meu, ca totdeauna să Te slăvesc și să Te laud și să mă închin Ție și să zic: Unul Sfânt, Unul Domn Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Amin.

Apoi: Fie numele Domnului binecuvântat, de acum și până în veac (de trei ori), Slavă..., Și acum..., Bine voi cuvânta pe Domnul în toată vremea... Și otpustul.

Se cuvine a ști:

Că potrivit Tipicului cel Mare al Sfântului Sava, în această Sfântă și Mare zi de Vineri, să nu se facă nici o Liturghie și nici masă să nu se pună, nici să nu se mănânce în această zi a Răstignirii. Iar de este cineva prea neputincios sau prea bătrân și nu va putea să petreacă postind, să i se dea numai pâine și apă, după apusul soarelui. Așa am luat din sfintele porunci ale Sfinților Apostoli, să nu mâncăm în Vinerea Mare; că și cuvântul Domnului către farisei zice: Dar vor veni zile când se va lua Mirele de la ei, și atunci vor posti în acele zile (Mc. 2, 20).

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI V I N E R I

LA VECERNIE

Se toacă la al zecelea ceas din zi și, binecuvântând preotul, se citește psalmul începător.

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 6 și se cântă aceste stihiri, glasul 1, însuși glasul:

Toată făptura s-a schimbat de frică, văzându-Te pe Tine, Hristoase, pe Cruce răstignit. Soarele s-a întunecat și temeliile pământului s-au cutremurat. Toate au pățimit împreună cu Tine, Cel ce ai zidit toate. Cel ce ai răbdat pentru noi de bunăvoie, Doamne, slavă Ție (de două ori).

Glasul al 2-lea:

Poporul cel nelegiuit și nedrept, pentru ce cugetă cele deșarte? Pentru ce a judecat spre moarte pe Cel ce este viața tuturor? Minune

mare! Că Făcătorul lumii S-a dat în mâinile celor fără de lege și s-a înălțat pe lemn Iubitorul de oameni, ca să scoată din iad pe cei legați, care strigă: Îndelung-Răbdătorule Doamne, slavă Ție.

Astăzi văzându-Te pe Tine, Cuvinte, Fecioara cea fără prihană răstignit pe Cruce, tânguindu-se cu milă ca o Maică, s-a rănit la inimă cu amar și suspinând cu durere din adâncul sufletului, zgâriindu-și obrazul se chinuia; de aceea în piept bătându-se, a strigat cu jale: Vai mie, dumnezeiescule Fiu, vai mie, Lumina lumii! Cum ai apus de la ochii mei, Mielul lui Dumnezeu, pentru Care oștile celor fără de trupuri erau cuprinse de spaimă zicând: Cel ce ești necuprins, Doamne, slavă Ție.

Pe lemn răstignit văzându-Te, Hristoase, pe Tine, Făcătorul și Dumnezeuul tuturor, ceea ce Te-a născut fără sămânță a strigat cu amar: Fiul meu, unde a apus frumusețea chipului Tău? Nu sufăr a Te vedea răstignit fără dreptate. Însă grăbește de Te scoală, ca să văd și eu Învierea Ta din morți cea de a treia zi.

Glasul al 6-lea:

Astăzi Stăpânul făpturii a stat de față înaintea lui Pilat, și răstignirii S-a dat Făcătorul tuturor, aducându-Se ca un miel de bună-voia Sa; cu piroane a fost pironit, în coastă a fost împuns, și cu buretele a fost adăpat Cel ce a plouat mană. Cu palme peste obraz a fost lovit Mântuitorul lumii; și de robii Săi a fost batjocorit Făcătorul tuturor. O, iubirea de oameni a Stăpânului! Pentru cei ce L-au răstignit S-a rugat Părintelui Său, zicând: Iartă-le lor păcatul acesta, că nu știu călcătorii de lege ce lucru fără dreptate fac.

Slavă..., glasul al 6-lea:

O, cum adunarea cea fără de lege a osândit spre moarte pe Împăratul făpturii! Nu s-au rușinat de binefacerile pe care, aducându-le aminte, le-a adevărit zicând către dânșii: Poporul Meu, ce am făcut vouă? Oare n-am umplut Iudeea de minuni? Oare n-am înviat morții numai cu cuvântul? Oare n-am vindecat toată boala și neputința? Dar cu ce Mi-ați răsplătit? Pentru ce nu vă aduceți aminte de Mine? În locul tămăduirilor, răni ați pus asupra Mea. În loc de viață, M-ați

omorât, răstignindu-Mă pe lemn, ca pe un făcător de rele, pe Mine, Făcătorul de bine. Pe Dătătorul de lege, ca pe un călcător de lege, pe Împăratul tuturor, ca pe un vinovat. Îndelung-Răbdătorule Doamne, slavă Ție.

Și acum..., același glas:

Înfricoșătoare și preaslăvită taină se vede petrecându-se astăzi: Cel nepipăit a fost prins și a fost legat Cel ce a dezlegat pe Adam din blestem. Cel ce cercetează inimile și rărunchii, cu nedreptate a fost cercetat. În temniță a fost închis Cel ce a închis adâncul. Stă înaintea lui Pilat Acela Căruia Îi stau înainte cu frică Puterile cerești. Cu palme a fost lovit de mâna făpturii Ziditorul. Răstignire pe cruce a primit Cel ce judecă viii și morții; în mormânt a fost închis Stricătorul iadului. Cel ce toate le-ai răbdat cu milostivire, și pe toți i-ai mântuit din blestem, îndelung-Răbdătorule Doamne, slavă Ție.

Vohod cu Evanghelia, Lumină lină...

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Împărțit-au hainele Mele loruși și pentru cămașa Mea au aruncat sorți (Ps. 21, 20).

Stih: Dumnezeuul Meu, Dumnezeuul Meu, ia aminte la Mine, pentru ce M-ai părăsit? (Ps. 21, 1).

De la ieșire, citire:

(XXXIII, 11-23)

Domnul însă grăia cu Moise față către față, cum ar grăi cineva cu prietenul său. După aceea Moise se întorcea în tabără; iar tânărul său

slujitor Iosua, fiul lui Navi, nu părăsea cortul. Atunci a zis Moise către Domnul: «Iată, Tu îmi spui: Du pe poporul acesta, dar nu mi-ai descoperit pe cine ai să trimiți cu mine, deși mi-ai spus: Te cunosc pe nume și ai aflat bunăvoință înaintea ochilor Mei. Deci, de am aflat bunăvoință în ochii Tăi, arată-Te să Te văd, ca să cunosc și să aflu bunăvoință în ochii Tăi și că acest neam e poporul Tău». Și a zis Domnul către el: «Eu Însumi voi merge înaintea Ta, și Te voi duce la odihnă». Zis-a Moise către Domnul: «Dacă nu mergi Tu Însuși cu noi, atunci să nu ne scoți de aici; căci prin ce se va cunoaște cu adevărat că eu și poporul Tău am aflat bunăvoință înaintea Ta? Au nu prin aceea ca Tu să fii însoțitorul nostru? Atunci eu și poporul Tău vom fi cei mai slăviți dintre toate popoarele de pe pământ». Și a zis Domnul către Moise: «Voi face și ceea ce zici tu, pentru că tu ai aflat bunăvoință înaintea Mea și te cunosc pe tine mai mult decât pe toți». Iar Moise a zis: «Arată-mi slava Ta!». Zis-a Domnul către Moise: «Eu voi trece pe dinaintea ta toată slava Mea, voi rosti numele lui Iahve înaintea ta, și pe cel ce va fi de miluit îl voi milui și cine va fi vrednic de îndurare, de acela Mă voi îndura». Apoi a adăugat: «Fața Mea însă nu vei putea s-o vezi, că nu poate vedea omul fața Mea și să trăiască». Și iarăși a zis Domnul: «Iată aici la Mine un loc: șezi pe stânca aceasta; când va trece slava Mea, te voi ascunde în scobitura stâncii și voi pune mâna

Mea peste tine până voi trece; iar când voi ridica mâna Mea, vei vedea spatele Meu, iar fața Mea nu o vei vedea!».

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Judecă, Doamne, pe cei ce-mi fac mie strâmbătate; luptă împotriva celor ce se luptă cu mine (Ps. 34, 1).

Stih: Apucă arma și pavăza și scoală-Te întru ajutorul meu (Ps. 34, 2).

De la Iov, citire:

(XLII, 12–17)

Și Dumnezeu a binecuvântat sfârșitul vieții lui Iov mai bogat decât începutul ei, și el a strâns patrusprezece mii de oi, șase mii de cămile, o mie de perechi de boi și o mie de asine. Și a avut șapte fii și trei fete. Celei dintâi i-a pus numele Iemima, celei de a doua Keția și celei de a treia Keren-Hapuc. Iar în toată țara nu se găseau femei atât de frumoase ca fetele lui Iov, și tatăl lor le făcu părtașe la moștenire, lângă frații lor. Și Iov a mai trăit după aceea o sută patruzeci de ani și a văzut pe fiii săi și pe fiii fiilor săi, până la al patrulea neam. Și Iov a murit bătrân și încărcat de zile. Și este scris că iarăși se va ridica el împreună cu cei pe care Domnul îi va învia. Aceasta s-a tâlcuit din cartea siriană, când a locuit Iov în pământul Avsitidei în hotarele Idumeii și ale Arabiei și mai înainte era numele lui Iovav. Și luând femeie din Arabia a născut fiu, al cărui nume era Enon. Pe tatăl său l-a chemat Zare, fecior din feciorii lui Isav. Iar pe mama

sa, Vosorra, și a fost el al cincilea de la Avraam.

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(LII, 13 – LIV, 1)

Acestea zice Domnul: Iată că sluga Mea va propăși, Se va sui, mare Se va face și Se va înălța pe culmile slavei! Precum mulți s-au spăimântat de El – căci atât de fără de cinste îi era înfățișarea Lui, și chipul Lui atât de fără asemănare cu oamenii – tot așa va fi pricină de mirare pentru multe popoare; înaintea Lui regii vor închide gura, că acum văd ceea ce nu li s-a spus și înțeleg ceea ce n-au auzit. Cine va crede ceea ce noi am auzit și brațul Domnului cui se va descoperi? Crescut-a înaintea Lui ca o odraslă, și ca o rădăcină în pământ uscat; nu avea nici chip, nici frumusețe, ca să ne uităm la El, și nici o înfățișare, ca să ne fie drag. Disprețuit era și cel din urmă dintre oameni. Dar El a luat asupra-Și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat. Și noi Îl socoteam pedepsit, bătut și chinuit de Dumnezeu, dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănile Lui noi toți ne-am vindecat. Toți umblam rătăciți ca niște oi, fiecare pe calea noastră, și Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre ale tuturor. Chinuit a fost, dar S-a supus și nu Și-a deschis gura Sa; ca un miel spre junghiere S-a adus și ca o oaie fără de glas înaintea celor ce o tund, așa

nu Și-a deschis gura Sa. Întru smerenia Lui judecata Lui s-a ridicat și neamul Lui cine îl va spune? Căci s-a luat de pe pământ viața Lui! Pentru fărădelegile poporului Meu a fost adus spre moarte. Mormântul Lui a fost pus lângă cei fără de lege și cu cei făcători de rele, după moartea Lui, cu toate că nu săvârșise nici o nedreptate, și nici înșelăciune nu fusese în gura Lui. Dar a fost voia Domnului să-L zdrobească prin suferință. Și fiindcă Și-a dat viața ca jertfă pentru păcat, va vedea pe urmașii Săi, Își va lungi viața și lucrul Domnului în mâna Lui va propăși. Scăpat de chinurile sufletului Său, va vedea rodul ostanelor Sale, și de mulțumire Se va sătura. Prin suferințele Lui, Dreptul, Sluga Mea va îndrepta pe mulți, și fărădelegile lor le va lua asupra Sa. Pentru aceasta Îi voi da partea Sa printre cei mari și cu cei puternici va împărți prada, ca răsplată că Și-a dat sufletul Său spre moarte și cu cei făcători de rele a fost numărat. Că El a purtat fărădelegile multora și pentru cei păcătoși Și-a dat viața. Veselește-te, cea stearpă, tu care nu te-ai zvârcolit în dureri de naștere, căci mai mulți sunt fiii celei părăsite decât ai celei cu bărbat – zice Domnul.

PROCHIMEN, glasul al 6-lea:

Pusu-m-au în groapa cea mai de jos, întru cele întunecate și în umbra morții (Ps. 87, 6).

Stih: Doamne, Dumnezeul mântuirii mele, ziua am strigat și noaptea înaintea Ta (Ps. 87, 1).

Apoi Apostolul:

Din Epistola întâi către Corinteni, a Sfântului Apostol Pavel, citire:

(I, 18-31; II, 1-2)

Fraților, cuvântul Crucii, pentru cei ce pier, este nebunie; însă pentru noi, cei ce ne mântuim, este puterea lui Dumnezeu. Căci scris este: «Pierde-voi înțelepciunea și știința celor învățați o voi nimici». Unde este înțeleptul? Unde este cărturarul? Unde este cercetătorul acestui veac? Oare n-a dovedit Dumnezeu nebună înțelepciunea lumii acesteia? Căci de vreme ce întru înțelepciunea lui Dumnezeu lumea n-a cunoscut prin înțelepciune pe Dumnezeu, a binevoit Dumnezeu să mântuiască pe cei ce cred, prin nebunia propovăduirii. Fiindcă și iudeii cer semne, iar elinii caută înțelepciune. Însă noi propovăduim pe Hristos cel răstignit: pentru iudei, sminteală; pentru neamuri, nebunie. Dar pentru cei chemați, și iudei și elini: pe Hristos, puterea lui Dumnezeu și înțelepciunea lui Dumnezeu. Pentru că fapta lui Dumnezeu, socotită de către oameni nebunie, este mai înțeleaptă decât înțelepciunea lor și ceea ce se pare ca slăbiciune a lui Dumnezeu, este mai puternică decât tăria oamenilor. Căci, priviți chemarea voastră, fraților, că nu mulți sunt înțelepți după trup, nu mulți puternici, nu mulți sunt de neam bun. Însă Dumnezeu Și-a ales pe cele bune ale lumii, ca să rușineze pe cei înțelepți: Dumnezeu Și-a ales pe cele slabe ale lumii, ca să le rușineze pe

cele tari; Dumnezeu Și-a ales pe cele de neam de jos ale lumii, pe cele nebăgate în seamă, pe cele ce nu sunt, ca să nimicească pe cele ce sunt, ca nici un trup să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Din El, dar, sunteți voi în Hristos Iisus, Care pentru noi S-a făcut înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințire și răscumpărare. Pentru ca, după cum este scris: «Cel ce se laudă în Domnul să se laude». Și eu, fraților, când am venit la voi și v-am vestit taina lui Dumnezeu, n-am venit ca iscusit cuvântător sau ca înțelept. Căci am judecat să nu știu între voi altceva, decât pe Iisus Hristos, și pe Acesta răstignit.

Aliluia, glasul 1:

Mântuiește-mă, Dumnezeule, că au intrat ape până la sufletul meu (Ps. 68, 1).

Stih: Zdrobit a fost sufletul meu de ocări și necaz (Ps. 68, 23).

Evanghelia de la Matei: În vremea aceea, făcându-se ziuă... Sfârșitul: ...Și ședea în fața mormântului.

Apoi ectenia: Să zicem toți, din tot sufletul... După aceasta: Învrednicește-ne, Doamne... și ectenia: Să plinim rugăciunea noastră cea de seară... și celelalte.

LA STIH O A V N Ă

Patru stihiri podobnice, glasul al 2-lea:

Însăși podobia:

Când Te-a pogorât de pe lemn, mort, cel din Arimateea pe Tine, viața tuturor, cu smirnă și cu giulgiu Te-a înfășurat, Hristoase, și cu dragoste s-a îndemnat a săruta, cu inima și cu buzele, trupul Tău cel nestrucător. Însă fiind cuprins de frică, se bucura strigând către Tine: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: Domnul a împărătit, întru podoabă S-a îmbrăcat; îmbrăcatu-S-a Domnul întru putere și S-a încins (Ps. 92, 1).

Când ai fost pus în groapă nouă pentru toți, Izbăvitorule al tuturor, iadul cel cu totul de răs văzându-Te s-a îngrozit, zăvoarele s-au sfărâmat și porțile s-au zdrobit, mormintele s-au deschis, morții au înviat. Atunci și Adam cu mulțumire, bucurându-se, a strigat Ție: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni.

Stih: Pentru că a întărit lumea, care nu se va clătina (Ps. 92, 2).

Când ai fost închis în groapă cu trupul voind, Cel ce rămâi din firea Dumnezeirii necuprins și nemărginit, ai încuiat cămările morții, și ai deșertat toate împărățiile iadului, Hristoase. Atunci ai învrednicit și această Sâmbătă binecuvântării dumnezeiești și slavei și luminii Tale.

Stih: Casei Tale se cuvine sfințenie, Doamne, întru lungime de zile (Ps. 92, 7).

Când Te-au văzut Puterile, Hristoase, clevetit de cei fără de lege, ca și cum ai fi fost amăgitor, și piatra mormântului pecetluită cu mâinile cu care au împuns coasta Ta cea nestricăcioasă, atunci s-au spăimântat de nespusă îndelungă-răbdarea Ta. Însă bucurându-se de mântuirea noastră, au grăit către Tine: Slavă smereniei Tale, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., glasul al 5-lea:

Pe Tine, Cel ce Te îmbraci cu lumina ca și cu un veșmânt, pogorându-Te de pe lemn Iosif cu Nicodim și văzându-Te mort, gol, neîngropat, luând plângere cu

umilință și tânguindu-se au zis: Vai mie, preadulce Iisuse!, pe Care cu puțin mai înainte văzându-Te soarele pe Cruce răstignit, cu întunericul s-a îmbrăcat și pământul de frică s-a cutremurat și catapeteasma Templului s-a rupt. Dar iată Te văd acum pe Tine, supunându-Te morții de bunăvoie pentru mine. Cum Te voi îngropa, Dumnezeul meu? Sau cum Te voi înfășura cu giulgiuri? Sau cu ce mâini mă voi atinge de trupul Tău cel nestricat? Sau ce cântări voi cânta ducerii Tale de aici, Îndurate? Slăvesc Patimile Tale, cu cântări laud îngroparea Ta împreună cu Învierea, cântând: Doamne, slavă Ție.

Apoi: Acum liberează..., Sfinte Dumnezeule... După: Tatăl nostru...

Troparele, glasul al 2-lea:

Iosif cel cu bun chip de pe lemn luând preacurat trupul Tău, cu giulgiu curat înfășurându-l și cu miresme, în mormânt nou îngropându-l l-a pus.

Altul:

Mironosițelor femei, stând lângă mormânt, ingerul a grăit: Miresmele morților sunt cuviincioase, iar Hristos putrejunii S-a arătat străin.

Înțelepciune! Și otpustul.

PAVECERNIȚA

În aceeași Sfântă și Mare zi Vineri, Pavcernița se citește în chilli sau, de va voi cel mai mare, și în biserică, după obicei; la care se cântă Canonul pentru Răstignirea Domnului și plângerea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Irmosul de câte două

ori și troparele pe 4. Iar mai pe urmă, Irmosul în amândouă stranele împreună.

CANONUL

Alcătuire a lui Simeon Logofătul.

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Irmosul:

Ca pe uscat umblând Israel, cu urmele prin adânc, pe «prigonitorul Faraon văzându-l înecat, a strigat: Lui Dumnezeu «cântare de biruință să-I cântăm».

Slavă Ție, Dumnezeul nostru, slavă Ție.

Dacă a văzut curata Fecioară pe Fiul său și Domnul răstignit pe Cruce, tânguindu-se, striga cu amar împreună cu celelalte femei, și oftând, grăia.

Te văd acum, iubitul și doritul meu Fiu, răstignit pe Cruce, și mă rănesc amar la inimă, zicea Curata. Dar dă cuvânt roabei Tale, Bunule.

Slavă...

De voie, Fiul meu și Făcătorule rabzi pe lemn moarte cumplită, grăia Fecioara, stând înaintea Crucii cu apostolul cel iubit.

Și acum...

Acum m-am lipsit de așteptarea mea, de bucuria și de veselie Fiului și Domnului meu. Vai mie, că sunt zdrobită de durere, plângând, grăia cea Curată!

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Nu este sfânt precum Tu, Doamne Dumnezeul meu, «Care ai înălțat fruntea credincioșilor Tăi, Bunule, și ne-ai în-tărit pe noi pe piatra mărturisirii «Tale».

De frica iudeilor, Petru s-a ascuns, și toți cei credincioși au fugit părăsind pe Hristos, grăia, suspinând Fecioara.

Pentru nașterea Ta cea minunată și înfricoșătoare, Fiul meu, eram mai mărită decât toate maicile. Dar vai mie! văzându-Te acum pe lemn, mă aprind cu inima.

Slavă...

Văzând pe Fiul meu, pe Care pe mâini prunc L-am purtat, L-aș lua de pe lemn, zicea cea Curată; dar vai mie, nimeni nu mi-L dă!

Și acum...

Iată Lumina mea cea dulce, nădejdea și viața mea cea bună, Dumnezeul meu a apus pe Cruce; mă aprind cu inima, grăia Fecioara, suspinând.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Hristos este puterea mea, Dumnezeu și Domnul, cinstita Biserică cu dumnezeiască «cuvință cântă, grăind din cuget «curat întru Domnul prăznuind».

Soare cel neapus, Dumnezeule cel prea veșnic și Făcătorul tuturor fapturilor, Doamne, cum rabzi patimă pe Cruce, plângând, grăia cea Curată?

Cea neispitită de nuntă, plângând, grăia către cel cu bun chip: Grăbește, Iosife, apropie-te către Pilat și cere să iei de pe lemn pe Învățătorul tău.

Slavă...

Văzând Iosif pe cea Curată lacrimând cu amar, s-a tulburat și,

plângând, s-a apropiat către Pilat, grăind cu plângere: Dă-mi Trupul Dumnezeului meu.

Și acum...

Văzându-Te pe Tine rănit și fără slavă, gol pe lemn, Fiul meu, mă aprind cu inima, grăia Fecioara, suspinând ca o Maică.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Cu dumnezeiască strălucirea Ta, Bunule, sufletele celor ce «dis-de-dimineată vin la Tine cu «dragoste, mă rog luminează-le, ca «să Te vadă pe Tine, Cuvinte al lui «Dumnezeu, pe Tine, Adevăratul «Dumnezeu, Cel ce chemi din «negura greșelilor».

Tânguindu-se Iosif, suspinând și mirându-se împreună cu Nicodim, a luat preacuratul Trup și, sărutându-L, suspina și ofta și-I cânta ca unui Dumnezeu.

Luându-L cu plângere Maica cea neispită de bărbat, L-a pus pe genunchi, și rugându-L cu lacrimi și sărutându-L cu amar, plângea și grăia.

Slavă...

O nădejde și o viață Te aveam pe Tine, Stăpâne, Fiul meu și Dumnezeu, întru lumina ochilor, roaba Ta. Iar acum sunt lipsită de Tine, dulcele și iubitul meu Fiu.

Și acum...

Dureri și necazuri și suspine m-au aflat, vai mie, grăia suspinând cu amar cea Curată, văzându-Te pe Tine mort, Fiul meu cel iubit, gol și părăsit și uns cu miresme.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Marea vieții văzând-o înălțându-se de viforul ispite-
«lor, la limanul Tău cel lin aler-
«gând, grăiesc către Tine: Scoate
«din stricăciune viața mea, mult-
«Milostive».

Văzându-Te mort, Iubitorule de oameni, pe Tine, Cel ce ai înviat pe cei morți, rău mă tânguiesc și mă rănesc cu inima; aș fi vrut să mor cu Tine, grăia Preacurata, că nu pot răbda să Te văd mort și fără suflare.

Văzându-Te pe Tine, Dumnezeule preabun și îndurate Doamne, fără mărire, fără suflare și fără chip, mă minunez și plâng, ținându-Te precum nu am nădăjduit să Te văd! Vai mie, Fiul meu și Dumnezeu!

Slavă...

Nu grăiești roabei Tale cuvânt, Fiul lui Dumnezeu? Oare Te vei îndura, Stăpâne, de ceea care Te-a născut pe Tine, grăia cea Curată, suspinând și plângând, și săruta trupul Domnului său?

Și acum...

Gândesc, Stăpâne, că nu voi mai auzi glasul Tău cel dulce, nici nu voi mai vedea frumusețea feței Tale, ca mai înainte; pentru că ai apus, Fiul meu, de la ochii mei.

C O N D A C , glasul al 8-lea.

Pe Cel ce S-a răstignit pentru noi, veniți toți să-L lăudăm, că pe Acela L-a văzut Maria pe lemn și a zis: Deși rabzi răstignire, Tu ești Fiul și Dumnezeu meu.

I C O S

Văzând mielușeaua, Maria, pe Mielușelul său tras spre junghiere mergea după El zdrobită, împreună și cu alte femei, strigând așa: Unde mergi, Fiule? Pentru ce faci această călătorie grabnică? Oare este iarăși altă nuntă în Cana, și acolo Te grăbești a merge, ca să le faci vin din apă? Oare voi merge cu Tine, Fiule? Sau Te voi aștepta? Dă-mi răspuns, Fiule, nu mă trece tăcând, Cel ce m-ai păzit curată; că Tu ești Fiul și Dumnezeuul meu.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Dătător de rouă, cuptorul l-a făcut îngerul cuvioșilor «tineri; iar pe caldei arzându-i porunca lui Dumnezeu, pe chinuitorul l-a plecat a grăi: Binecuvântat ești, Dumnezeuul Părinților «noștri».

Unde este, Fiul meu și Dumnezeuule, buna-vestire cea de demult, care-mi grăia Gavriil, numindu-Te pe Tine Împărat și Fiul Dumnezeului Celui Preaînalt? Căci acum Te văd pe Tine, lumina mea cea dulce, gol, mort și rănit.

Cel ce alini durerile primește-mă acum la Tine, Fiul meu și Dumnezeuule, ca să mă pogor și eu, Stăpâne, în iad cu Tine; nu mă lăsa singură, că nu pot răbda să mai trăiesc, nevăzându-Te pe Tine, Lumina mea cea dulce.

Slavă...

Suspinând cu amar cea fără prihană, împreună cu celelalte femei purtătoare de mir și văzând cum

duc pe Hristos, grăia: Vai mie, ce văd? Unde mergi acum, Fiul meu, și pe mine mă lași singură ?

Și acum...

Suspinând și plângând, cea fără prihană grăia mironosițelor: Plângeți împreună cu mine și vă tânguiți amar, că iată Lumina mea cea dulce și Învățătorul vostru se dă mormântului.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Din văpaie cuvioșilor rouă ai dizvorât și jertfa dreptului cu «apă ai ars-o. Că toate le faci, «Hristoase, cu singură voirea Ta. «Pe Tine Te preaînălțăm întru toți «vecii».

Văzând Iosif pe Fecioara plângând, se tânguia și striga cu amar: O, Dumnezeuul meu! Cum Te voi îngropa acum eu, robul Tău? Cu ce pânză voi înfășura trupul Tău?

Mai presus de minte a covârșit vederea Ta, cea străină, Doamne, Cel ce porți toată făptura. Pentru aceea și Iosif împreună cu Nicodim Te poartă, ca pe un mort, pe mâinile lor și Te îngroapă.

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Taină străină și preaslăvită văd, grăia Fecioara Fiului său și Dumnezeu: Cum Te pun în mormânt pe Tine, Care cu porunca ridici pe morți din morminte?

Și acum...

Nici de la mormântul Tău nu mă voi ridica, Fiul meu, nici a vărsa lacrimi nu voi înceta, până ce nu

mă voi pogorî și eu în iad; că nu pot răbda despărțirea de Tine, Fiul meu.

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Pe Dumnezeu a-L vedea nu este cu puțință oamenilor, «spre Care nu cutează a căuta ce-
«tele îngerești; iar prin tine, Prea-
«curată, S-a arătat oamenilor Cu-
«vântul întrupat; pe Care slăvin-
«du-L cu oștile cerești, pe tine te
«fericim».

De acum nu se va mai atinge de mine niciodată bucuria, grăia suspinând cea fără prihană. Că lumina mea și bucuria mea în mormânt au apus. Dar nu-L voi lăsa singur; aici voi muri și mă voi îngropa cu Dânsul.

Rana sufletului meu, vindec-o acum, Fiul meu, grăia Preacurata, lăcrimând; înviază și-mi potolește

durerea și necazul. Că poți, Stăpâne, câte vei vrea să faci, măcar de Te-ai și îngropat de voie.

Slavă...

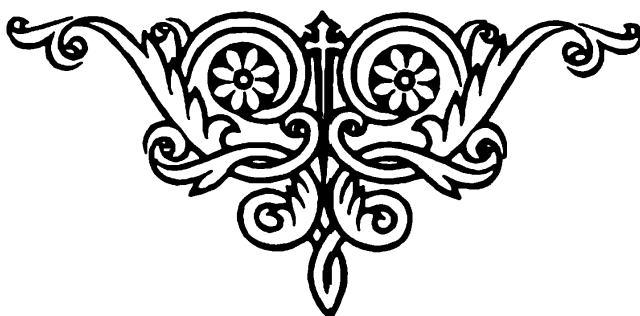
O, cum s-a ascuns ție adâncul îndurărilor, Maică în taină, a zis Domnul, că vrând să mântuiesc făptura Mea, am primit a muri. Dar voi învia ca un Dumnezeu al cerului și al pământului și pe Tine te voi slăvi.

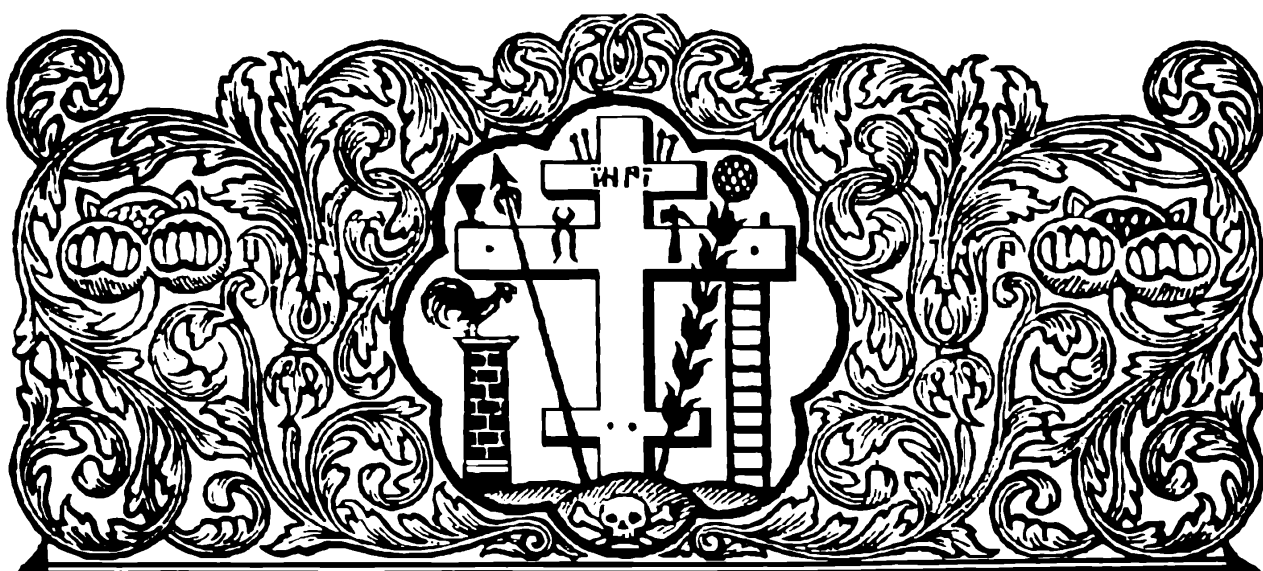
Și acum...

Cânta-voi milostivirea Ta, Iubitorule de oameni, și mă voi închina mulțimii milei Tale, Stăpâne. Că vrând să mântuiești zidirea Ta, ai primit moarte, zis-a Preacurata; dar pentru Învierea Ta, Mântuito-
rule, miluiește-ne pe noi pe toți.

Apoi în loc de: Cuvine-se cu adevărat să te fericim... se zice Irmosul: Pe Dumnezeu a-L vedea... Și, după Tatăl nostru..., se zice Condacul: Pe Cel ce S-a răstignit... Și celelalte ale Pavcerniței, după obicei, și otpustul.

Iar Miezonoptica se citește în chilii.

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI SÂMBĂȚĂ

**Denia de Vineri seara când se
cântă și Prohodul Domnului.**

LA UTRENIE

Paracliserul toacă la al șaptelea ceas din noapte și se începe Utrenia după obicei. După cei șase psalmi, ectenia mare.

La Dumnezeu este Domnul..., troparele, glasul al 2-lea:

Iosif cel cu bun chip, de pe
lemn luând preacurat Trupul
Tău, cu giulgiu curat înfășurându-L
și cu miresme, în mormânt
nou îngropându-L, L-a pus.

Slavă...

**Când Te-ai pogorât la moarte,
Cel ce ești viața cea fără de
moarte, atunci iadul l-ai omorât cu
strălucirea Dumnezeirii; și când ai
înviat pe cei morți din cele de de-
desubt, toate puterile cerești au
strigat: Dătătorule de viață, Hris-
toase, Dumnezeul nostru, slavă Ție.**

Și acum...

**Mironosițelor femei, stând lângă
mormânt, îngerul a grăit: Mires-
mele morților sunt cuviincioase,
iar Hristos putrejunii S-a arătat
străin.**

După aceasta, preoții și credincioșii
aprind lumânări de ceară curată și se rân-
duiesc în jurul mesei, pe care se află așezat
sfântul Epitaș. Urmează Catisma a șapte-
sprezecea – stările Prohodului, care se cântă
dulce și cu mare cuviință.

Stihurile, având însemnarea: Stih, nu se
cântă, ci se citesc în taină, înainte de fiecare
tropar. Iar asteriscurile care sunt puse în
textul Prohodului indică metrica, adică
structura ritmică a versurilor.

STAREA ÎNTÂI

Preotul cădește Sfântul Epitaș în chipul
crucii, altarul și stranele; dacă sunt mai
mulți, cădește protosul. Apoi se cântă rar
întâiul tropar, glasul al 5-lea:

În mormânt, Viață,* pus ai fost, Hristoase,* și s-au spăimântat oștirile îngeresti,* plecăciunea Ta cea multă preaslăvind.

Stih: Fericiți cei fără prihană în cale, care umblă în legea Domnului (Ps. 118, 1).

Dar cum mori, Viață,* și cum șezi în mormânt* și împărăția morții Tu o zdrobești* și pe morții cei din iad îi înviezi?

Stih: Fericiți cei ce păzesc poruncile Lui și-L caută cu toată inima lor (Ps. 118, 2).

Te mărim pe Tine,* Iisuse Doamne,* și-ngroparea Îți cinstim și Patimile,* că din stricăciune Tu ne-ai mântuit.

Stih: Că n-au umblat în căile Lui cei ce lucrează fărâdelegea (Ps. 118, 3).

Cel ce-ai pus pământul* cu măsurii, Hristoase,* astăzi șezi în mic mormânt, Ziditorule,* și din gropi, pe cei ce-au murit înviezi.

Stih: Tu ai poruncit ca poruncile Tale să fie păzite foarte (Ps. 118, 4).

Iisuse al meu,* Împărat a toate,* de ce vii la cei din iad, o, Hristoase-al meu?* Vrei să dezrobești tot neamul omenesc.

Stih: O, de s-ar îndrepta căile mele, ca să păzesc poruncile Tale! (Ps. 118, 5).

Stăpânul a toate* mort Se vede acum* și Deșertătorul gropilor celor morți* Se încuie-n groapă nouă ca un om.

Stih: Atunci nu mă voi rușina când voi căuta spre toate poruncile Tale (Ps. 118, 6).

În mormânt, Viață,* pus ai fost, Hristoase,* și cu moartea Ta pe moarte o ai pierdut* și viață lumii Tu ai izvorât.

Stih: Lăuda-Te-voi întru îndreptarea inimii, ca să învăț judecățile dreptății Tale (Ps. 118, 7).

Cu cei răi, Hristoase,* ca un rău-făcător,* socotit ai fost, dar ne-ai îndreptat pe toți* și ne-ai scos din amăgirea celui rău.

Stih: Îndreptările Tale voi păzi; nu mă părăsi până în sfârșit (Ps. 118, 8).

Mai frumos cu chipul* decât oamenii toți,* ca un om Se vede mort și fără de chip,* Cel ce toată firea a-nfrumusețat.

Stih: Prin ce își va îndrepta tânărul calea sa? Prin păzirea cuvintelor Tale (Ps. 118, 9).

Iadul cum va răbda* intrarea Ta, Doamne,* și cum nu se va zdrobi-ntunecându-se,* de-a' luminii Tale fulgere orbind?

Stih: Cu toată inima Te-am căutat pe Tine; să nu mă lepezi de la poruncile Tale (Ps. 118, 10).

Dulcea mea lumină* și mântuitoare,* cum în groapă-ntunecoasă Tu Te-ai ascuns?* O, nespusa Ta răbdare, Bunule!

Stih: În inima mea am ascuns cuvintele Tale, ca să nu greșesc Ție (Ps. 118, 11).

Nici lumea de duhuri* nu pricepe, Doamne,* nici mulțimea făr' de trup poate povesti* taina îngropării Tale, neștiind.

Stih: Binecuvântat ești, Doamne, învațămă îndreptările Tale (Ps. 118, 12).

O, minuni străine!* O, nespuse lucruri!* Cel ce-mi dă suflare mie Se poartă mort,* îngropat de mâinile lui Iosif.

Stih: Cu buzele am rostit toate judecățile gurii Tale (Ps. 118, 13).

În mormânt ai apus,* dar de-al Tatălui sân* nicicum nu Te-ai des-

părțit, Hristoase al meu.* Acest lucru e străin și negrăit!

Stih: În calea mărturiilor Tale m-am desfășurat, ca de toată bogăția (Ps. 118, 14).

Întreaga făptură* recunoaște-n Tine* Împărat adevărat pe pământ și-n cer,* deși în mormânt Te pui, Hristoase-al meu!

Stih: La poruncile Tale voi cugeta și voi cunoaște căile Tale (Ps. 118, 15).

Tu-n mormânt fiind pus,* Ziditor Hristoase,* temelie iadului s-a cutremurat* și-ale morților morminte s-au deschis.

Stih: La îndreptările Tale voi cugeta și nu voi uita cuvintele Tale (Ps. 118, 16).

Cela ce în palmă* tot pământul ține,* sub pământ acum cu Trupul Se află mort,* slobozind pe morții cei legați în iad.

Stih: Răsplătește robului Tău! Voi trăi și voi păzi poruncile Tale (Ps. 118, 17).

Din stricare, Doamne,* viața mea o ridici;* căci, murind acum, la cei morți Te-ai pogorât* și-ale iadului zăvoare le-ai zdrobit.

Stih: Deschide ochii mei și voi cunoaște minunile din legea Ta (Ps. 118, 18).

Ca lumina-n sfeșnic,* se ascunde acum* sub pământ, ca sub obroc, Trupul Domnului* și din iad alungă întunericul.

Stih: Străin sunt eu pe pământ, să nu ascunzi de la mine poruncile Tale (Ps. 118, 19).

Mulțimea de oștiri,* cea duhovnicească,* împreună cu Iosif și cu Nicodim* merg să-ngroape pe Cel ce e ne-ncăput.

Stih: Aprins e sufletul meu de dorirea judecăților Tale, în toată vremea (Ps. 118, 20).

Murind Tu de voie,* în mormânt ai fost pus;* și pe mine, ce-am fost mort, Iisuse al meu,* de amara mea greșală m-ai scăpat.

Stih: Certat-ai pe cei mândri; blestemați sunt cei ce se abat de la poruncile Tale (Ps. 118, 21).

S-a schimbat făptura* prin a Ta Patimă,* căci cu Tine-au pățimit toate câte sunt,* Făcător a toate cunoscându-Te.

Stih: Ia de la mine ocară și defăimarea, că mărturiile Tale am păzit (Ps. 118, 22).

Luând în pânțele* a vieții Piatră,* cel a toate mâncător, iadul, a vărsat* pe toți morții ce din veac i-a înghițit.

Stih: Pentru că au șezut căpeteniile și pe mine mă clevețeau, iar robul Tău cugeta la îndreptările Tale (Ps. 118, 23).

În mormânt nou Te-ai pus,* înnoind, Hristoase,* firea oamenilor, prin Învierea Ta,* după cum se cade unui Dumnezeu.

Stih: Că mărturiile Tale sunt cugetarea mea, iar îndreptările Tale, sfatul meu (Ps. 118, 24).

Pe pământ ai venit,* pe Adam să-l mântui,* și, pe-acesta negăsind, jos Te-ai pogorât;* pân' la iad, Stăpânul meu, l-ai căutat.

Stih: Lipitu-s-a de pământ sufletul meu; viază-mă după cuvântul Tău (Ps. 118, 25).

Pământul de frică* s-a mișcat, Cuvinte,* și luceafărul lumina sa și-a ascuns,* apunând a Ta lumină sub pământ.

Stih: Vestit-am căile mele și m-ai auzit; învață-mă îndreptările Tale (Ps. 118, 26).

Ca un om ai murit* de-a Ta voie, Doamne,* dar, ca Dumnezeu, pe morți îi scoți din mormânt* și din întunericul păcatelor.

Stih: Fă să înțeleg calea îndreptărilor Tale și voi cugeta la minunile Tale (Ps. 118, 27).

Vărsând râu de lacrimi* peste Tine, Doamne,* cea Curată, ca o Maică, a glăsuțit:* Oare, cum Te voi îngropa, Fiul meu?

Stih: Istovitu-s-a sufletul meu de supărare; întărește-mă întru cuvintele Tale (Ps. 118, 28).

Ca grăuntul de grâu,* ce-ncolțește-n pământ,* Spic aducător de rod nouă Te-ai făcut,* înviind pe toți urmașii lui Adam.

Stih: Depărtează de la mine calea nedreptății și cu legea Ta mă miluiește (Ps. 118, 29).

Sub pământ Te-ai ascuns* ca un soare, acum,* și-ntr-a morții noapte neagră Te-ai învelit;* ci răsari, Hristoase-al meu, mai strălucit!

Stih: Calea adevărului am ales și judecățile Tale nu le-am uitat (Ps. 118, 30).

Cum ascunde luna* fața sa de soare,* așa groapa Te-a ascuns și pe Tine-acum,* Cel ce prin trupească moarte ai apus.

Stih: Lipitu-m-am de mărturiile Tale, Doamne, să nu mă rușinezi (Ps. 118, 31).

Iisus, Viața,* gustând moarte acum,* pe toți oamenii de moarte i-a izbăvit* și viață tuturor le-a dăruit.

Stih: Pe calea poruncilor Tale am alergat, când ai lărgit inima mea (Ps. 118, 32).

Pe Adam cel dintâi,* prin păcat omorât,* la viață ridicându-l cu moartea Ta,* Adam nou în trup Te-ai arătat acum.

Stih: Lege pune mie, Doamne, calea îndreptărilor Tale, și o voi păzi pururea (Ps. 118, 33).

Cereștile cete,* mort întins, pentru noi,* Te-au văzut, Stăpânul meu, și s-au spăimântat* și cu aripile s-au acoperit.

Stih: Înțelepțește-mă, și voi căuta legea Ta și o voi păzi cu toată inima mea (Ps. 118, 34).

Iosif, Cuvinte,* pogorându-Te mort,* de pe lemn acum în noul mormânt Te-a pus;* ci-nviază, Doamne, mântuind pe toți!

Stih: Povățuiește-mă pe cărarea poruncilor Tale, că aceasta am voit (Ps. 118, 35).

Bucurie, Doamne,* fiind îngerilor,* întristare lor acum le-ai pricinuit,* cu trup mort, ca pe un om, văzându-Te.

Stih: Pleacă inima mea la mărturiile Tale și nu la lăcomie (Ps. 118, 36).

Suind Tu pe cruce,* împreună-ai suit* și pe oamenii cei vii; iar mergând la iad,* ai sculat dintr-însul pe cei morți din veac.

Stih: Întoarce ochii mei ca să nu vadă desertăciunea; în calea Ta viază-mă (Ps. 118, 37).

Ca un leu, Tu, Doamne,* adorînd cu trupul,* ca un pui de leu Te scoli, Cea ce-ai fost mort,* lepădând și bătrânețea trupului.

Stih: Împlinește robului Tău cuvântul Tău, care este pentru cei ce se tem de Tine (Ps. 118, 38).

Cela ce din coasta* lui Adam cel dintâi* pe strămoașa ai zidit, ești în coastă-mpuns* și izvor curățitor ne izvorăști.

Stih: Îndepărtează ocara de care mă tem, căci judecățile Tale sunt bune (Ps. 118, 39).

Se-njunghia în taină* mai-nainte mielul,* iar de față Tu acum junghiindu-Te,* de păcat făptura Ta o curățești.

Stih: Iată, am dorit poruncile Tale; întru dreptatea Ta viază-mă (Ps. 118, 40).

Cine, dar, va spune* chipul groaznic și nou?* Cel ce stăpânește toate făpturile* pătimește azi și moare pentru noi.

Stih: Să vină peste mine mila Ta, Doamne, mântuirea Ta, după cuvântul Tău (Ps. 118, 41).

Cuprinzându-i spaima,* îngerii au strigat:* Cum se vede mort Izvorul a tot ce-i viu* și cum în mormânt Se-ncuie Dumnezeu?

Stih: Și voi răspunde cuvânt celor ce mă ocărăsc, că am nădăjduit în cuvintele Tale (Ps. 118, 42).

Din coasta Ta, Doamne,* cea în-sulțată,* izvorăști mie viață, prin viața Ta,* și mă înnoiești și mă viezi cu ea.

Stih: Să nu îndepărtezi din gura mea cuvântul adevărului, până în sfârșit, că întru judecățile Tale am nădăjduit (Ps. 118, 43).

Răstignit pe cruce,* ai chemat pe oameni,* iar curată coasta Ta împungându-se* tuturor iertare dai, Iisuse-al meu.

Stih: Și voi păzi legea Ta pururea, în veac și în veacul veacului (Ps. 118, 44).

Cel cu chip cuvios* Te gătește-ngrozit* și Te-ngroapă ca pe-un mort, cu smerenie* de-ngroparea Ta înfricoșându-se.

Stih: Am umblat întru lărgime, că poruncile Tale am căutat (Ps. 118, 45).

Sub pământ, de voie,* pogorând ca un mort,* Tu ridici de pe pământ, Hristoase, la cer* pe cei ce de-acolo au căzut demult.

Stih: Am vorbit despre mărturiile Tale înaintea împăraților și nu m-am rușinat (Ps. 118, 46).

Deși Te-ai văzut mort,* dar ești viu Dumnezeu* și ridici de pe pământ, Hristoase, la cer* pe cei ce de-acolo au căzut demult.

Stih: Am cugetat la poruncile Tale pe care le-am iubit foarte (Ps. 118, 47).

Deși Te-ai văzut mort,* dar ești viu Dumnezeu* și pe oamenii cei morți, pe toți înviezi,* omorând de tot pe-al meu omorător.

Stih: Am ridicat mâinile mele la poruncile Tale, pe care le-am iubit, și am cugetat la îndreptările Tale (Ps. 118, 48).

O, ce bucurie,* ce dulceață multă* a fost ceea ce-a umplut pe toți cei din iad,* strălucind lumina Ta-n adâncul lui.

Stih: Adu-Ți aminte de cuvântul Tău, către robul Tău, întru care mi-ai dat nădejde (Ps. 118, 49).

Îngroparea-Ți laud,* Patimilor mă-nchin;* și puterea Îți măresc, Milostivule,* prin care de patimi am fost dezlegat.

Stih: Aceasta m-a mângâiat întru smerenia mea, căci cuvântul Tău m-a viat (Ps. 118, 50).

Asupra Ta, Doamne,* sabie-au ascuțit* și-a puternicului sabie s-a tocit,* iar cea din Eden se biruiește-acum.

Stih: Cei mândri m-au batjocorit peste măsură, dar de la legea Ta nu m-am abătut (Ps. 118, 51).

Văzând mielușeaua* pe-al său Miel junghiat,* doborâtă de dureri striga și-ndemna* ca și turma să se tânguie cu ea.

Stih: Adusu-mi-am aminte de judecățile Tale cele din veac, Doamne, și m-am mângâiat (Ps. 118, 52).

În mormânt de Te-ngropi,* și în iad de cobori,* dar mormintele, Iisuse, le-ai deșertat* și întregul iad, Hristoase, l-ai golit.

Stih: Măhnire m-a cuprins din pricina păcătoșilor, care părăsesc legea Ta (Ps. 118, 53).

De-a Ta voie, Doamne,* pogorând sub pământ,* pe toți oamenii din moarte i-ai înviat* și la slava Tatălui i-ai înălțat.

Stih: Cântate erau de mine îndreptările Tale, în locul pribegiei mele (Ps. 118, 54).

Unul din Treime,* cu trupul, pentru noi,* defăimată moarte rabdă, binevoind;* se cutremură și soare și pământ.

Stih: Adusu-mi-am aminte de numele Tău, Doamne, și am păzit legea Ta (Ps. 118, 55).

Cei ce au fost demult* din izvor adăpați* și cu mană în pustie s-au săturat,* în mormânt Îl pun pe Hrănitorul lor.

Stih: Aceasta s-a făcut mie, că îndreptările Tale am căutat (Ps. 118, 56).

Ca un vinovat stă* Cel Prea-drept la Pilat* și la moartea cea nedreaptă e osândit* și Judecătoru-i răstignit pe lemn.

Stih: Partea mea ești, Doamne, zis-am să păzesc legea Ta (Ps. 118, 57).

O, vicleni farisei!* O, popor pă-timaș!* Pentru ce-ai ales mai bine pe Varava,* iar pe Domnul pentru ce L-ai răstignit?

Stih: Rugatu-m-am feței Tale, din toată inima mea, miluiește-mă după cuvântul Tău (Ps. 118, 58).

Plăsmuind pe Adam* din pământ, cu mâna,* pentru dânsul Te-ai făcut om firesc în trup* și de bunăvoia Ta Te-ai răstignit.

Stih: Cugetat-am la căile Tale și am întors picioarele mele la mărturiile Tale (Ps. 118, 59).

Ascultând, Cuvinte,* de al Tău Părinte,* pân' la iadu-ngrozitor Tu Te-ai pogorât,* înviind tot neamul muritorilor.

Stih: Gata am fost și nu m-am tulburat să păzesc poruncile Tale (Ps. 118, 60).

Vai, Lumina lumii!* Vai, a mea Lumină!* O, Iisus-al meu! O,

Fiule preadorit!* cu amar striga Fecioara și jelea.

Stih: Funiile păcătoșilor s-au înfășurat împrejurul meu, dar legea Ta n-am uitat (Ps. 118, 61).

Ceata celor pizmași,* care L-au răstignit,* rușinează-se măcar, înviind Hristos,* de mahrama și de giulgiurile Lui.

Stih: La miezul nopții m-am sculat ca să Te laud pe Tine, pentru judecățile dreptății Tale (Ps. 118, 62).

Vino, ucigașe,* vânzător ucenic,* și pricina răutății arată-ne-o:* Pentru ce-ai ajuns tu pe Hristos să-L vinzi?

Stih: Părtaș sunt cu toți cei ce se tem de Tine și păzesc poruncile Tale (Ps. 118, 63).

Iubitor de oameni* te prefaci, nebune,* orb, nemernic, ne-mpăcat, vânzătorule,* tu, ce mirul ai voit să-l vinzi pe bani.

Stih: De mila Ta, Doamne, este plin pământul; îndreptările Tale mă învață (Ps. 118, 64).

Cu ce preț ai vândut* Sfântul Mir cel ceresc?* Sau ce lucru de El vrednic în schimb ai luat?* nebulie-aflași, preablestemat satan?

Stih: Bunătate ai făcut cu robul Tău, Doamne, după cuvântul Tău (Ps. 118, 65).

De iubești pe săraci* și mândrit ești de mir* ce se varsă, curățind suflet păcătos,* cum pe-arginți pe-a tuturor Lumină vinzi?

Stih: Învăță-mă bunătatea, învățătura și cunoștința, că în poruncile Tale am crezut (Ps. 118, 66).

O, Cuvinte, Doamne,* o, al meu dulce Fiu,* îngroparea-Ți de trei zile cum voi răbda?* Mi se rupe inima ca unei Maici.

Stih: Mai înainte de a fi umilit, am greșit; pentru aceasta cuvântul Tău am păzit (Ps. 118, 67).

Cine-mi va da lacrimi* și izvor nesecat,* ca să plâng pe Iisus, dulcele meu Fiu?* a strigat Fecioara, Maica Domnului.

Stih: Bun ești Tu, Doamne, și întru bunătatea Ta, învață-mă îndreptările Tale (Ps. 118, 68).

O, munți și vâlcele* și mulțimi de oameni,* tânguți-vă și plângeți cu mine toți* și jeliți cu Maica Domnului ceresc!

Stih: Înmulțitu-s-a asupra mea nedreptatea celor mândri, iar eu cu toată inima mea voi cerceta poruncile Tale (Ps. 118, 69).

Când am să Te mai văd,* veșnică Lumină,* bucuria și dulceața sufletului?* a strigat Fecioara, tânguindu-se.

Stih: Închegatu-s-a ca grăsimea inima lor, iar eu cu legea Ta m-am desfătat (Ps. 118, 70).

Deși, ca o piatră* tare și tăioasă,* ai primit a Te tăia, dar ne-ai izvorât* râu de viață vie, veșnice Izvor.

Stih: Bine este mie că m-ai smerit, ca să învăț îndreptările Tale (Ps. 118, 71).

Ca dintr-o fântână,* din îndoitul râu,* ce din coasta Ta a curs, noi ne adăpăm* și viața veșnică o moștenim.

Stih: Bună-mi este mie legea gurii Tale, mai mult decât mii de comori de aur și argint (Ps. 118, 72).

Voind Tu, Cuvinte,* în mormânt Te-ai văzut;* dar ești viu și Te ridici din morți, cum ai spus,* cu-nvie-rea Ta, Mântuitorule.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Te cântăm, Cuvinte,* Doamne al tuturor*, împreună și cu Tatăl și Duhul Sfânt* și-ngroparea Ta cea sfântă preamărim.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Fericimu-te toți,* Maica lui Dumnezeu,* și cinstim, cei credin-

cioși, punerea-n mormânt,* a Fiului tău și-al nostru Dumnezeu.

Și iarăși întâiul tropar:

În mormânt, Viață,* pus ai fost, Hristoase,* și s-au spăimântat oștirile îngerești,* plecăciunea Ta cea multă preaslăvind.

Apoi ectenia mică și ecfonisul:

Că s-a binecuvântat numele Tău și s-a preaslăvit Împărăția Ta, a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

STAREA A DOUA

Cădește al doilea preot, când sunt mai mulți preoți, la fel ca la starea întâi sau însuși preotul, dacă este un singur preot. Apoi, începe rar și cu glas lin pe glasul al 5-lea:

Cuvine-se, dar,* să cădem la Tine, Ziditorul,* Cela ce pe cruce mâinile Ți-ai întins,* și-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

Stih: Mâinile Tale m-au făcut și m-au zidit, înțelepțește-mă și voi învăța poruncile Tale (Ps. 118, 73).

Cuvine-se, dar,* să-Ți dăm slavă, Ziditor a toate,* căci din patimi Tu ne-ai scos, prin Patima Ta,* și din stricăciune toți ne-am izbăvit.

Stih: Cei ce se tem de Tine mă vor vedea și se vor veseli, că în cuvintele Tale am nădăduit (Ps. 118, 74).

Soarele-a apus* iar pământul s-a clintit, Cuvinte,* apunând Tu, ne-nseratul Soare, Hristos,* și cu trupul în mormânt punându-Te.

Stih: Cunoscute-am, Doamne, că drepte sunt judecățile Tale și întru adevăr m-ai smerit (Ps. 118, 75).

Somn învietoare* în mormânt dormind, Hristoase Doamne,* din cel greu somn al păcatului ai sculat* întreg neamul omenesc cel păcătos.

Stih: Facă-se dar, mila Ta, ca să mă mângâie, după cuvântul Tău, către robul Tău (Ps. 118, 76).

Una-ntrre femei* Te-am născut Fiu, fără de durere;* dar acum sufăr dureri, prin Patima Ta*, cea Curată, mult jelindu-se, zicea.

Stih: Să vină peste mine îndurările Tale și voi trăi, că legea Ta cugetarea mea este (Ps. 118, 77).

Sus văzându-Te* de Părinte nedespărțit, Doamne,* iară jos cu trupul mort, sub pământ fiind,* serafimii s-au înfricoșat acum.

Stih: Să se rușineze cei mândri, că pe nedrept m-au nedreptățit iar eu voi cugeta la poruncile Tale (Ps. 118, 78).

Răstignindu-Te,* s-a rupt tâmpla templului prin mijloc* și și-ascund luminătorii lumina lor,* sub pământ Tu, Soare, ascunzându-Te.

Stih: Să se întoarcă spre mine cei ce se tem de Tine și cei ce cunosc mărturiile Tale (Ps. 118, 79).

Cela ce cu-n semn* a făcut la început pământul,* azi apune sub pământ, ca un muritor.* Îngrozește-te de-aceasta, cerule!

Stih: Să fie inima mea fără prihană întru îndreptările Tale, ca să nu mă rușinez (Ps. 118, 80).

Sub pământ apui* Cela ce-ai făcut pe om cu mâna,* ca pe oameni să-i înalți din căderea lor,* cu tăria Ta atotputernică.

Stih: Se topește sufletul meu după mântuirea Ta; în cuvântul Tău am nădăjduit (Ps. 118, 81).

Veniți să cântăm* lui Hristos cel mort, Ce-i plâns cu jale,* ca femeile, ce mir au adus atunci,* s-auzim cu ele: Bucurați-vă!

Stih: Sfârșitu-s-au ochii mei după cuvântul Tău, zicând: «Când mă vei mângâia?» (Ps. 118, 82).

Cu adevărat,* nesecat Mir ești, Cuvinte Doamne;* pentru-aceea și femeile mir Ți-aduc,* Celui viu, ca unui mort și îngropat.

Stih: Că m-am făcut ca un foale la fum, dar îndreptările Tale nu le-am uitat (Ps. 118, 83).

Cu-ngroparea Ta* ai zdrobit de tot iadul, Hristoase,* și cu moartea Ta pe moarte ai omorât* și din stricăciune lumea mântuiești.

Stih: Câte sunt zilele robului Tău? Când vei judeca pe cei ce mă prigonesc? (Ps. 118, 84).

Râu de viață ești* ce din Tatăl curgi, Înțelepciune,* iar în groapă apunând, viață dăruiești* celor din adâncurile iadului.

Stih: Spusu-mi-au călcătorii de lege deșertăciuni, dar nu sunt ca legea Ta, Doamne (Ps. 118, 85).

Ca să înnoiesc* firea oamenilor cea zdrobită,* Eu cu moartea Mi-am rănit trupul Meu, voind;* deci, jelind, nu-ți bate pieptul, Maica Mea.

Stih: Toate poruncile Tale sunt adevăr; pe nedrept m-au prigonit. Ajută-mă! (Ps. 118, 86).

Sub pământ apui* Cel ce ești Luceafăr al dreptății,* și pe morți i-ai ridicat, ca dintr-un somn greu,* alungând din iad tot întunericul.

Stih: Puțin a fost de nu m-am sfârșit pe pământ, dar eu n-am părăsit poruncile Tale (Ps. 118, 87).

Bob cu două firi* Dătătorul de viață, astăzi* în adânc pământ, cu lacrimi Se seamănă;* răsărind El iar, lumea va bucura.

Stih: După mila Ta, viază-mă și voi păzi mărturiile gurii mele (Ps. 118, 88).

S-a temut Adam,* Dumnezeu umblând în rai, atuncea,* iar acum s-a bucurat c-ai venit la iad;* căci căzând atunci, acum s-a ridicat.

Stih: În veac, Doamne, cuvântul Tău rămâne în cer (Ps. 118, 89).

Maica Ta acum* varsă râuri de lacrimi, Hristoase,* și-a strigat, când Te-a văzut cu trupu-n mormânt:* Înviază, Fiule, precum ai spus!

Stih: În neam și în neam adevărul Tău întemeiat-ai pământul și rămâne (Ps. 118, 90).

Iosif Te-a ascuns,* cu evlavie, în groapă nouă;* și cântări dumnezeiești, de-ngroparea Ta,* Ți-a cântat, cu lacrimi împletindu-le.

Stih: După rânduiala Ta rămâne ziua, că toate sunt slujitoare Ție (Ps. 118, 91).

Doamne, Maica Ta,* pironit văzându-Te pe cruce,* de amară întristare, sufletul ei* s-a pătruns de cuie și de sabie.

Stih: De n-ar fi fost legea Ta gândirea mea, atunci aş fi pierit întru necazul meu (Ps. 118, 92).

Maica Ta, văzând* adăparea Ta cu fiere, Doamne,* Cel ce ești dulceața lumii noastre întregi,* fața ei cu amare lacrimi a udat.

Stih: În veac nu voi uita îndreptările Tale, că într-insele m-ai viat, Doamne (Ps. 118, 93).

Rău m-am întristat* și rărunchii mi se rup, Cuvinte,* junghierea Ta nedreaptă văzându-o,* zis-a Preacurata, tânguindu-se.

Stih: Al Tău sunt eu, mântuiește-mă, că îndreptările Tale am căutat (Ps. 118, 94).

Cum am să-Ți închid* ochii dulci și-a' Tale buze, Doamne,* și cum, dar, ca pe un mort Te voi în-

gropa?* Iosif a strigat, înfricoșându-se.

Stih: Pe mine m-au așteptat păcătoșii ca să mă piardă. Mărturiile Tale am priceput (Ps. 118, 95).

Jalnice cântări* Iosif și cu Nicodim cântă* lui Hristos Ce S-a-ngropat, acum, în mormânt* și cu dânșii cântă cetele cerești.

Stih: La tot lucrul desăvârșit am văzut sfârșit, dar porunca Ta este fără de sfârșit (Ps. 118, 96).

Sub pământ apui* Tu, Hristoase, Soare al dreptății;* deci și buna Maica Ta, care Te-a născut,* de dureri se stinge, nevăzându-Te.

Stih: Că am iubit legea Ta, Doamne, ea toată ziua cugetarea mea este (Ps. 118, 97).

Iadul s-a-ngrozit,* Dătătorule de viață, Doamne,* când prădată și-a văzut bogăția lui* și-nviați pe morții cei legați din veac.

Stih: Mai mult decât pe vrăjmașii mei m-ai înțeleptit cu porunca Ta, că în veac a mea este (Ps. 118, 98).

Soare luminos* după noapte strălucește, Doamne;* iar Tu, după moartea Ta, strălucești mai mult,* înviind din groapă ca un Dumnezeu.

Stih: Mai mult decât învățătorii mei am priceput, că la mărturiile Tale gândirea mea este (Ps. 118, 99).

Ziditorule,* dacă Te-a primit în sân pământul* s-a clintit de frica Ta, Preaputernice,* și pe morți cu-tremurul i-a deșteptat.

Stih: Mai mult decât bătrânii am înțeles, că poruncile Tale am căutat (Ps. 118, 100).

O, Hristoase-al meu!* Iosif și Nicodim cu miruri* într-un chip

**deosebit, acum Te gătesc* strigând:
O, pământ înfricoșează-te!**

Stih: De la toată calea cea rea mi-am oprit picioarele mele, ca să păzesc cuvintele Tale (Ps. 118, 101).

Doamne, ai apus* și cu Tine-a soarelui lumină;* iar făptura de cutremur cuprins-a fost,* Făcător al tuturor vestindu-Te.

Stih: De la judecățile Tale nu m-am abătut, că Tu ai pus mie lege (Ps. 118, 102).

Piatra cea din unghi* o acoperă piatra tăiată* și pe Domnu-L pune-n groapă un muritor.* Înfiară-te acum, pământule!

Stih: Cât sunt de dulci limbii mele cuvintele Tale, mai mult decât mierea, în gura mea! (Ps. 118, 103).

Vezi-ne aici:* ucenicul cel iubit și Maica,* și cu dulce glas răspunde-ne, Fiule!* a strigat Curata, cu amar plângând.

Stih: Din poruncile Tale m-am priceput; pentru aceasta am urât toată calea nedreptății (Ps. 118, 104).

Tu, ca Cel ce ești* de viață dător, Cuvinte*, n-ai ucis pe cei ce Te-au răstignit acum,* ci-mpreună și pe ai lor morți înviezi.

Stih: Făclie picioarelor mele este legea Ta și lumină cărărilor mele (Ps. 118, 105).

Nici chip ai avut,* nici frum'sețe, când pătimeai, Doamne;* însă mult ai strălucit, când ai înviat,* și cu sfinte raze ne-ai împodobit.

Stih: Juratu-m-am și m-am hotărât să păzesc judecățile dreptății Tale (Ps. 118, 106).

Ai apus în trup,* sub pământ, nestinsule Luceafăr;* și aceasta neputând vedea soarele,* în amiază-zi el s-a întunecat.

Stih: Umilit am fost până în sfârșit: Doamne, viază-mă, după cuvântul Tău (Ps. 118, 107).

Luna, soarele* se întunecă-mpreună, Doamne,* și robi binevoitori Ți s-au arătat* și în mantii negre s-au înveșmântat.

Stih: Cele de bunăvoie ale gurii mele binevoiește-le, Doamne, și judecățile Tale mă învață (Ps. 118, 108).

Chiar de-ai și murit,* dar sutașul Dumnezeu Te știe;* iar eu cum Te voi atinge cu mâinile,* mă spăimânt, striga Iosif cel cu bun chip.

Stih: Sufletul meu în mâinile Tale este pururea și legea Ta n-am uitat (Ps. 118, 109).

A dormit Adam* și din coasta lui își scoase moarte;* Tu dormind acum, Cuvinte-al lui Dumnezeu,* lumii viață izvorăști din coasta Ta.

Stih: Pusu-mi-au păcătoșii cursă mie, dar de la poruncile Tale n-am rătăcit (Ps. 118, 110).

Ai dormit puțin* și-ai dat viață la cei morți, Hristoase,* și-nviind, ai înviat pe cei adormiți,* ce-ador-miseră din veacuri, Bunule.

Stih: Moștenit-am mărturiile Tale în veac, că bucurie inimii mele sunt ele (Ps. 118, 111).

De ai și murit,* dar ai dat vinul de mântuire,* Viță, Care izvorăști viață tuturor*, Patima și Crucea Ta Ți le slăvesc.

Stih: Plecat-am inima mea ca să fac îndreptările Tale în veac spre răsplătire (Ps. 118, 112).

Cum pot suferi* cereștile cete îndrăzneala* celor ce Te-au răstignit, Dumnezeule,* când Te văd gol, sângerat și osândit?

Stih: Pe călcătorii de lege am urât și legea Ta am iubit (Ps. 118, 113).

O, neam păcătos* și-ndărătnic, ce-ai primit arvuna!* Cunoscute-ai ridicarea bisericii;* pentru ce, dar, pe Hristos L-ai osândit?

Stih: Ajutorul meu și sprijinitorul meu ești Tu, în cuvântul Tău am nădăjduit (Ps. 118, 114).

În batjocură* tu îmbraci pe Împodobitorul,* Care cerul a-ntărit și-a împodobit* tot pământul, într-un chip preaminunat.

Stih: Depărtați-vă de la mine cei ce vicleniți și voi cerceta poruncile Dumnezeului meu (Ps. 118, 115).

Ca un pelican,* Te-ai rănit în coasta Ta, Cuvinte;* și-ai dat viață l-ai Tăi fii, care au murit,* răspândind asupra lor izvoare vii.

Stih: Apără-mă, după cuvântul Tău, și mă viază și să nu-mi dai de rușine așteptarea mea (Ps. 118, 116).

Oarecând Navi* opri soarele, zdrobind dușmanii;* iar Tu, Soare, ascunzându-Ți lumina Ta,* ai zdrobit pe-al iadului stăpânitor.

Stih: Ajută-mă și mă voi mântui și voi cugeța la îndreptările Tale, pururea (Ps. 118, 117).

Nu Te-ai despărțit* de-al Părintelui sân, Milostive,* chiar binevoind a lua chip de muritor;* și în iad, Hristoase-al meu, Te-ai pogorât.

Stih: Defăimat-ai pe toți cei ce se depărtează de la îndreptările Tale, pentru că nedrept este gândul lor (Ps. 118, 118).

Răstignit pe lemn,* Cel ce pui pământul peste ape,* în pământ, fără suflare, acum cobori;* care lucru nerăbdându-l, tremură.

Stih: Socotit-am călcători de lege pe toți păcătoșii pământului; pentru aceasta am iubit mărturiile Tale, pururea (Ps. 118, 119).

Vai, o Fiul meu!* Preacurata jelește și zice,* că pe Care-L așteptam ca pe-un Împărat,* osândit acum pe cruce Îl privesc!

Stih: Străpunge cu frica Ta trupul meu, că de judecățile Tale m-am temut (Ps. 118, 120).

Astfel mi-a vestit* Gavriil, venind din cer la mine;* el mi-a spus că-mpărăția Fiului meu* este o împărăție veșnică.

Stih: Făcut-am judecată și dreptate; nu mă da pe mâna celor ce-mi fac strâmbătate (Ps. 118, 121).

Vai, s-a împlinit* a lui Simeon prorocie,* că prin inima mea sabie a trecut;* O, Emanuile, Cel ce ești cu noi!

Stih: Primește pe robul Tău în bunătate, ca să nu mă clevetească cei mândri (Ps. 118, 122).

Fariseilor!* Rușinați-vă măcar de morții* înviați de Dătătorul vieții lor,* Cel pe Care, plini de pizmă, L-ați ucis.

Stih: Sfârșitu-s-au ochii mei după mântuirea Ta și după cuvântul dreptății Tale (Ps. 118, 123).

S-a cutremurat* și lumina soarele și-a stins-o,* când în groapă Te-a văzut neînsuflețit;* nevăzuta mea lumină, Bunule!

Stih: Fă cu robul Tău, după mila Ta, și îndreptările Tale mă învață (Ps. 118, 124).

Cu amar plângea* Preacurata Maica Ta, Cuvinte,* când pe Tine Te-a văzut acum în mormânt;* pe Cel fără început și Dumnezeu.

Stih: Robul Tău sunt eu; înțelepțește-mă și voi cunoaște mărturiile Tale (Ps. 118, 125).

Maica Precista* omorârea Ta văzând, Hristoase,* cu adânc-amărăciune, Ție-Ți grăia:* Să nu zăbovești, Viață, între morți!

Stih: Vremea este să lucreze Domnul, că oamenii au stricat legea Ta (Ps. 118, 126).

Iadul cel cumplit* tremura, când Te-a văzut pe Tine,* veșnic Soare al măririi, Hristoase-al meu,* și degrab a dat din el pe cei legați.

Stih: Pentru aceasta am iubit poruncile Tale mai mult decât aurul și topazul (Ps. 118, 127).

Ce privești* mare și grozav-acum se vede:* căci al vieții Dătător moarte-a suferit,* voind El să dea viață tuturor!

Stih: Pentru aceasta spre toate poruncile Tale m-am îndreptat, toată calea nedreaptă am urât (Ps. 118, 128).

Coasta Ți-au împuns,* mâinile Ți-au pironit, Stăpâne,* și cu rana Ta din coastă ai vindecat* ne-nfrânarea mâinilor strămoșilor.

Stih: Minunate sunt mărturiile Tale, pentru aceasta le-a cercetat pe ele sufletul meu (Ps. 118, 129).

Oarecând jelea* toată casa pe fiul Rahilei;* iar acum pe al Fecioarei Fiu Îl jelesc* Maica Lui și ceata Ucenicilor.

Stih: Arătarea cuvintelor Tale luminează și înțelepțește pe prunci (Ps. 118, 130).

Palme și loviri* I s-au dat lui Hristos peste față,* Celui ce cu mâna Sa pe om plăsmui,* și-a zdrobit cu totul ale fiarei fălci.

Stih: Gura mea am deschis și am aflat, că de poruncile Tale am dorit (Ps. 118, 131).

Toți cei credincioși,* cu-ngroparea Ta scăpați de moarte,* Îți cinstim, Hristoase-al nostru, cu laude,* răstignirea și-ngroparea Ta acum.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

Cel fără de-nceput,* veșnice Părinte, Fiu și Duh Sfânt,* întărește-i, ca un Bun, pe dreptcredincioși* și le dă izbând-asupra celor răi.

Și acum și pururea și în vecii vecilor, Amin.

Ceea ce-ai născut,* Preacurată Fecioară, Viața,* potolește dezbinarea-n Biserică* și dă pace, ca o bună, tuturor.

Și iarăși întâiul tropar:

Cuvine-se, dar,* să cădem la Tine, Ziditorul,* Căla ce pe cruce mâinile Ți-ai întins,* și-ai zdrobit de tot puterea celui rău.

Apoi ectenia mică și ecfonisul:

Că sfânt ești Dumnezeu nostru, Cel ce Te odihnești pe scaunul slavei cel de heruvimi, și Ție slavă Îți înălțăm, împreună și Părintelui Tău celui fără de început și Prea-sfântului și Bunului și de viață Făcătorului Tău Duh, acum și pururea, și în vecii vecilor.

STAREA A TREIA

Cădește al treilea preot sau însuși preotul, dacă e numai unul. După aceea, începe cu glas dulce a cânta, pe glasul al 3-lea:

Neamurile toate* laudă-ngropării* Ți-aduc, Hristoase-al meu.

Stih: Caută spre mine și mă miluiește, după judecata Ta, față de cei ce iubesc numele Tău (Ps. 118, 132).

Arimateianul* cu plâns Te coboară* și în mormânt Te-ngroapă.

Stih: Pașii mei îndreptează-i după cuvântul Tău, și să nu mă stăpânească nici o fără-delege (Ps. 118, 133).

De mir purtătoare,* mir Ție, Hristoase,* Ți-aduc cu sânguință.

Stih: Izbăvește-mă de clevetirea oamenilor și voi păzi poruncile Tale (Ps. 118, 134).

Vino-ntreagă fire,* psalmi de îngropare* lui Hristos să-l aducem.

Stih: Fața Ta arat-o robului Tău și mă învață poruncile Tale (Ps. 118, 135).

Pe Cel viu cu miruri,* ca pe-un mort să-L ungem,* cu mironosițele.

Stih: Izvoare de apă au curs din ochii mei, pentru că n-am păzit legea Ta (Ps. 118, 136).

Fericitul Iosif,* Trupul ce dă viață,* al lui Hristos, îngroapă.

Stih: Drept ești, Doamne, și drepte sunt judecățile Tale (Ps. 118, 137).

Cei hrăniți cu mană,* lovesc cu călcâiul* pe Binefăcătorul.

Stih: Poruncit-ai cu dreptate mărturiile Tale și cu tot adevărul (Ps. 118, 138).

Cei hrăniți cu mană,* oțet și cu fiere* Ți-aduc, Hristoase al meu.

Stih: Topitu-m-a râvna casei Tale, că au uitat cuvintele Tale vrăjmașii mei (Ps. 118, 139).

O, ce nebunie!* Pe Hristos omoară,* cei ce-au ucis pe profeți.

Stih: Lămurit cu foc este cuvântul Tău foarte și robul tău l-a iubit foarte (Ps. 118, 140).

Ca rob fără de minte,* a vândut Iuda* pe-Adâncu-nțelepciunii.

Stih: Tânăr sunt eu și defăimat, dar îndreptările Tale nu le-am uitat (Ps. 118, 141).

Rob ajunge-acuma* vicleanul de Iuda,* cel ce-a vândut pe Domnul.

Stih: Dreptatea Ta este dreptate în veac și legea Ta este adevărul (Ps. 118, 142).

Zis-a înțeleptul:* Groap-adâncă este* pornirea inimii lor.

Stih: Necazuri și nevoi au dat peste mine, dar poruncile Tale sunt gândirea mea (Ps. 118, 143).

La cei fără de lege* căile lor strâmbe* le sunt ciulini și curse.

Stih: Drepte sunt mărturiile Tale, în veac; înțelepțește-mă și voi fi viu (Ps. 118, 144).

Iosif și Nicodim* pe Domnul îngroapă,* cu toată cuviința.

Stih: Strigat-am cu toată inima mea: Auzi-mă, Doamne! Îndreptările Tale voi căuta (Ps. 118, 145).

Slavă Ție, Doamne,* Cel ce dai viață* și-n iad, puternic, cobori.

Stih: Strigat-am către Tine: Mântuiește-mă și voi păzi mărturiile Tale (Ps. 118, 146).

Maica Preacurata* se jelea, Cuvinte,* văzându-Te mort acum.

Stih: Din zori m-am sculat și am strigat: «Întru cuvintele Tale am nădăduit» (Ps. 118, 147).

Primăvară dulce,* Fiul meu preadulce,* frum' seșea unde Ți-a apus?

Stih: Deschis-am ochii mei dis-de-dimineață, ca să cuget la cuvintele Tale (Ps. 118, 148).

Plângere pornit-a* Maica Preacurata,* când ai murit, Cuvinte.

Stih: Glasul meu auzi-l, Doamne, după mila Ta; după judecata Ta mă viază (Ps. 118, 149).

Vin cu mir să-L ungă,* de mir purtătoare,* pe Hristos, Mirul ceresc.

Stih: Apropiatu-s-au cei ce mă prigonesc cu fărădelege, dar de la legea Ta s-au îndepărtat (Ps. 118, 150).

Cu moartea pe moarte* o omori, Tu, Doamne,* cu sfânta Ta putere.

Stih: Aproape ești Tu, Doamne, și toate poruncile Tale sunt adevărul (Ps. 118, 151).

Piere-amăgitorul,* scapă amăgitul* cu-nțelepciunea-Ți, Doamne.

Stih: Din început am cunoscut, din mărturiile Tale, că în veac le-ai întemeiat pe ele (Ps. 118, 152).

Cade vânzătorul* în focul gheenei,* în groapa stricăciunii.

Stih: Vezi smerenia mea și mă scoate că legea Ta n-am uitat (Ps. 118, 153).

Curse și ciulini sunt* căile lui Iuda,* celui nebun și viclean.

Stih: Judecă pricina mea și mă izbăvește; după cuvântul Tău, fă-mă viu (Ps. 118, 154).

Pier răstignitorii,* Împărate-a toate,* dumnezeiescule Fiu.

Stih: Departe de păcătoși este mântuirea, că îndreptările Tale n-au căutat (Ps. 118, 155).

Toți pier împreună* în groapa pierzării,* cei vărsători de sânge.

Stih: Îndurările Tale multe sunt, Doamne; după judecata Ta mă viază (Ps. 118, 156).

Fiule din Tatăl,* Împărat a toate,* cum ai primit Patimă?

Stih: Mulți sunt cei ce mă prigonesc și mă necăjesc, dar de la mărturiile Tale nu m-am abătut (Ps. 118, 157).

Maica mieluseaua,* Mielul ei pe Cruce* văzându-L, s-a tânguit.

Stih: Văzut-am pe cei nepricepuți și mă sfârșeam, că n-au păzit cuvintele Tale (Ps. 118, 158).

Trupul ce dă viață* Iosif împreună* cu Nicodim îngroapă.

Stih: Vezi că poruncile Tale am iubit, Doamne; întru mila Ta mă viază (Ps. 118, 159).

Mult înlăcrimată* a strigat Fecioara,* străpunsă de durere.

Stih: Începutul cuvintelor Tale este adevărul și veșnice toate judecățile dreptății Tale (Ps. 118, 160).

O, a mea lumină,* Fiul meu preadulce,* cum Te-ai ascuns în groapă?

Stih: Căpeteniile m-au prigonit în zadar; iar de cuvintele Tale s-a înfricoșat inima mea (Ps. 118, 161).

Nu mai plânge Maică;* pe Adam și Eva* ca să-i slobod, Eu sufăr.

Stih: Bucura-mă-voi de cuvintele Tale, ca cel ce a aflat comoară mare (Ps. 118, 162).

Fiul meu, slăvescu-Ți* înalta-ndurare* prin care rabzi acestea.

Stih: Nedreptatea am urât și am disprețuit, iar legea Ta am iubit (Ps. 118, 163).

Cu oțet și fiere* Te-au adăpat, Doamne,* gustarea veche s-o strici.

Stih: De șapte ori pe zi Te-am lăudat pentru judecățile dreptății Tale (Ps. 118, 164).

Te-ai suit pe cruce,* Cel ce altădată* umbreai poporul sub nor.

Stih: Pace multă au cei ce iubesc legea Ta și nu se smintesc (Ps. 118, 165).

De mir purtătoare,* venind l-a Ta groapă,* Ți-aduceau, Doamne, miruri.

Stih: Așteptat-am mântuirea Ta, Doamne, și poruncile Tale am iubit (Ps. 118, 166).

Scoală-Te-ndurate,* și pe noi ne scoate* din a gheenei groapă!

Stih: Păzit-a sufletul meu mărturiile Tale, și le-ai iubit foarte (Ps. 118, 167).

Doamne, înviază,* zicea, vărșând lacrimi,* Maica Ta ce Te-a născut.

Stih: Păzit-am poruncile Tale și mărturiile Tale, că toate căile mele înaintea Ta sunt, Doamne (Ps. 118, 168).

Degrabă-nviază,* alungând durerea* Curatei Maicii Tale!

Stih: Să se apropie rugăciunea mea înaintea Ta, Doamne; după cuvântul Tău mă înțelepțește (Ps. 118, 169).

Prinse-au fost de frică* cereștile cete,* când Te-au văzut mort, Doamne.

Stih: Să ajungă cererea mea înaintea Ta, Doamne; după cuvântul Tău mă izbăvește (Ps. 118, 170).

Iartă de greșeale* pe cei ce, cu frică,* cinstesc a' Tale Patimi.

Stih: Să răspândească buzele mele laudă, că m-ai învățat îndurările Tale (Ps. 118, 171).

O, înfricoșată,* străină vedere:* pământul cum Te-ascunde!

Stih: Rosti-va limba mea cuvintele Tale, că toate poruncile Tale sunt drepte (Ps. 118, 172).

Altădat-un Iosif* Ți-a slujit în fugă,* și-acum Te-ngroapă altul.

Stih: Mâna Ta să mă izbăvească, că poruncile Tale am ales (Ps. 118, 173).

Plânge, te jelește,* Preacurata-Ți Maică,* fiind Tu mort, Cuvinte.

Stih: Dorit-am mântuirea Ta, Doamne, și legea Ta cugetarea mea este (Ps. 118, 174).

Frică ia pe îngeri* de a Ta-ngroapă,* o, Făcător a toate!

Stih: Viu va fi sufletul meu și Te va lăuda și judecățile Tale îmi vor ajuta mie (Ps. 118, 175).

Până-n zori, cu miruri* Ți-au stropit mormântul* cele înțelepțite.

Stih: Rătăcit-am ca o oaie pierdută; caută pe robul Tău, că poruncile Tale nu le-am uitat (Ps. 118, 176).

Pace în Biserici,* lumii mântuire,* prin Învierea-Ți dă-ne!

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh.

O, Treime Sfântă,* Tată, Fiu și Duh Sfânt,* lumea o mântuiește.

Și acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

Robilor tăi, Maică,* dă-le ca să vadă* Scularea Fiului tău!

Și iarăși întâiul tropar:

Neamurile toate* laudă-ngropării* Ți-aduc, Hristoase al meu.

Și îndată se cântă, pe glasul al 5-lea:

BINECUVÂNTĂRILE ÎNVIERII

(pe larg, după Petru Lampadarie).

Bine ești cuvântat, Doamne, învață-ne pe noi îndreptările ale.

Soborul îngeresc s-a mirat văzându-Te pe Tine între cei morți socotit fiind, și puterea morții surpând Mântuitorule, și împreună cu Tine pe Adam ridicându-l, și din iad pe toți slobozindu-i.

Bine ești cuvântat, Doamne...

Pentru ce miruri, prin milostivire, cu lacrimi amestecați, o uce-nițelor? Îngerul cel ce a strălucit la mormânt a zis mironosițelor: Ve-deți voi groapa și înțelegeți, că Mântuitorul a înviat din mormânt.

Bine ești cuvântat, Doamne...

Foarte de dimineată mironosițele au alergat la mormântul Tău, tânguindu-se; dar înaintea lor a stat Îngerul și a zis: Vremea tânguiri a încetat, nu mai plângeți, ci Apostolilor spuneți Învierea.

Bine ești cuvântat, Doamne...

Mironosițele femei, cu miruri venind la groapa Ta, Mântuitorule, plângeau; iar îngerul către dânsule a grăit, zicând: De ce socotiți pe Cel viu cu cei morți? Căci, ca un Dumnezeu a înviat din mormânt.

Slavă..., a Treimii:

Închinămu-ne Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, Sfintei Treimi întru o ființă cu serafimii grăind: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Doamne.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Dătătorul de viață născându-L, Fecioară, de păcat pe Adam

I-ai mântuit; și bucurie Evei în locul întristării i-ai dăruit; și pe cei căzuți din viață i-a îndreptat la aceeași, Cel ce S-a întrupat din Tine, Dumnezeu și om.

Aliluia (de trei ori).

Apoi ectenia mică și ecfonisul:

Că Tu ești Împăratul păcii, Hristoase Dumnezeul nostru, și Ție slavă înălțăm, împreună și Părintelui Tău Celui fără de început și Preasfântului și Bunului și de viață Făcătorului Tău Duh, acum și pururea și în vecii vecilor.

Apoi se cântă S E D E A L N A zilei, glasul 1:

Podobie: Mormântul Tău...

Cu giulgiu curat și cu miresme dumnezeiești, a uns preacurat trupul Tău Iosif, cerându-L la Pilat, și L-a pus în mormânt nou. Pentru aceasta, dis-de-diminează venind mironosițele femei, au grăit: Arată nouă precum ai zis mai înainte, Hristoase, Învierea Ta.

Slavă..., Și acum..., altă Sedealnă, același glas și aceeași podobie:

Spăimântatu-s-au cetele îngerilor, văzând pe Cel ce șade în sânurile Tatălui cel nemuritor, cum a fost pus în mormânt ca un mort; pe Care-L înconjoară cetele îngerești și-L slăvesc împreună cu morții cei din iad, ca pe un Făcător și Domn.

Apoi se face citire din Tâlcuirea Sfântului Ioan Gură de Aur, la Evanghelia de la Matei.

Învierea lui Hristos... nu se zice, ci îndată Psalmul 50, și apoi se cântă:

CANONUL

Irmosul de două ori, iar troparele pe 12 și iarăși Irmosul, în amândouă stranele, împreună.

Acest Canon, de la Cântarea întâi până la Cântarea a 6-a, este alcătuit de Marcu Monahul, episcopul Idruntului. Irmoasele sunt alcătuite de monahia Casia. Iar de la Cântarea a 6-a până la sfârșit sunt alcătuite de Cosma Aghiopolitul.

Afară de Irmoase, celelalte tropare în grecește au acest acrostih: «Și astăzi laud Sâmbăta cea mare».

Cântarea I, glasul al 6-lea:

Irmosul:

Pe Cel ce a acoperit cu valul mării oarecând pe prigonitorul tiran, sub pământ L-au ascuns «feciorii celor mântuiți. Iar noi, ca «fecioarele, să cântăm Domnului, «căci cu slavă S-a preaslăvit».

Doamne, Dumnezeul meu, cântare de petrecere și laudă de îngropare voi cânta Ție, Celui ce mi-ai deschis intrările vieții cu îngroparea Ta, și moartea și iadul cu moartea Ta ai omorât.

Sus pe scaun și jos în mormânt, cunoscându-Te cele mai presus de lume și cele de sub pământ, Mântuitorul meu, s-au cutremurat de moartea Ta; că mai presus de gând Te-ai văzut mort, Începătorule al vieții.

Ca să umpli toate de slava Ta, Te-ai pogorât în cele, de dedesubt ale pământului; că nu s-a ascuns de Tine ființa mea cea din Adam, ci, îngropându-Te, m-ai înnoit pe mine cel stricat, Iubitorule de oameni.

Cântarea a 3-a:

Irmosul:

Pe Tine, Cel ce ai spânzurat pe ape tot pământul fără ținere, «văzându-Te făptura spânzurat în «locul Căpățânii, de multă spaimă

«a fost cuprinsă, strigând: Nu este
«Sfânt, afară de Tine, Doamne».

Închipuirile îngropării Tale, le-ai
vădit, înmulțind arătările; iar
acum cele ascunse ale Tale, văzute
le-ai făcut cu dumnezeiască băr-
băție și celor din iad, Stăpâne, care
strigă: Nu este Sfânt, afară de
Tine, Doamne.

Întinsu-Ți-ai palmele și ai îm-
preunat cele depărtate de demult;
iar cu înfășurarea giulgiului, Mân-
tuitoarele, și cu mormântul ai dez-
legat pe cei legați, care strigau: Nu
este Sfânt, afară de Tine, Doamne.

În mormânt și sub peceti Te-ai
cuprins, Nemuritorule, de bună-
voie; că puterea Ta Ți-ai arătat
prin fapte, cu dumnezeiasca lu-
crare, celor ce cântă: Nu este Sfânt,
afară de Tine, Doamne, Iubitorule
de oameni.

SEDEALNA, glasul 1:

Însăși podobia:

Mormântul Tău, Mântuitoarele,
ostașii străjuindu-l, morți s-au
făcut de strălucirea îngerului ce
s-a arătat, care a vestit femeilor
Învierea. Pe Tine Te mărim, Pier-
zătorul stricăciunii, la Tine cădem,
Cel ce ai înviat din mormânt, la
Unul, Dumnezeuul nostru.

Slavă..., Și acum..., tot aceasta.

Cântarea a 4-a:

Irmosul:

Smerenia Ta cea dumneze-
iască pe Cruce, mai înainte
«văzând-o Avacum, spăimântân-
«du-se, a grăit: Tu ai tăiat tăria
«celor puternici, Bunule, unindu-Te
«cu cei din iad, ca un Atotputernic».

Astăzi ai sfințit ziua a șaptea, pe
care o ai binecuvântat întâi cu
încetarea lucrărilor; că toate le
prefaci și le înnoiești, odihnindu-Te,
Mântuitorul meu, și iarăși zidin-
du-ne.

Biruind Tu cu puterea Dum-
nezeirii, sufletul Tău de Trup s-a
despărțit; că a rupt amândouă le-
găturile: a morții și a iadului, cu
puterea Ta, Cuvinte.

Iadul întâmpinându-Te, Cu-
vinte, s-a amărât văzându-Te om
îndumnezeit, rănit de bătai și Atot-
puternic; și de înfricoșătorul Tău
chip a rămas fără de glas.

Cântarea a 5-a:

Irmosul:

Lumina cea neînserată a dum-
nezeieștii arătării Tale,
«Hristoase, care s-a făcut spre noi,
«pentru milostivirea Ta, Isaia
«văzând-o, de noapte mânecând, a
«grăit: Învia-vor morții și cei din
«morminte se vor scula, și toți cei
«de pe pământ se vor bucura».

Înnoiești pe pământeni, Zidi-
torule, făcându-Te pământeian; și
giulgiul și mormântul arată taina
ce este întru Tine, Cuvinte; că sfet-
nicul cel cuvios înseamnă sfatul
Celui ce Te-a născut, Care m-a în-
noit în Tine cu mare cuviință.

Prin moarte ai prefăcut omo-
rârea, prin îngropare stricăciunea;
că nestricăcios ai făcut trupul pe
care l-ai luat, cu dumnezeiasca
cuvință făcându-l nemuritor; că
trupul Tău, Stăpâne, n-a văzut
stricăciune; nici sufletul Tău n-a
rămas în iad, care este lucru necu-
venit.

Ieșind, Ziditorul meu, din ceea ce nu știe de bărbat, și fiind împuns cu sulița în coastă, dintru aceea ai făcut înnoire Evei, făcându-Te Adam, adormind mai presus de fire, cu somn făcător de viață, și ridicând viața din somn și din stricăciune, ca un Atotputernic.

Cântarea a 6-a:

Irmosul:

Prins a fost, dar nu a fost ținut în pânțelele chitului, Ionă; că «al Tău chip purtând, al Celui ce «ai pătimit și îngropării Te-ai dat, «ca dintr-o cămară din fiară a ieșit «și a grăit străjerilor: Cei ce păziți «cele deșarte și mincinoase, mila «voastră ați părăsit-o».

Omorât ai fost, dar nu Te-ai despărțit, Cuvinte, de trupul pe care l-ai luat; că de s-a și stricat Templul Tău în vremea Patimii, și așa unul era ipostasul Dumnezeirii și al trupului Tău; că în amândouă Unul ești, Fiul și Cuvântul lui Dumnezeu, Dumnezeu și om.

Greșeala lui Adam a fost ucigătoare de om, iar nu ucigătoare de Dumnezeu. Că deși a pătimit firea trupului Tău celui de țărână, Dumnezeirea a rămas fără patimă; că stricăciunea cea din Tine o ai prefăcut într-o nestricăciune, și din Înviere ai arătat izvorul vieții celei nestricăcioase.

Împărățit-a iadul peste neamul omenesc, dar n-a rămas în veci; că Tu, Puternice, fiind pus în groapă, cu palma cea începătoare de viață ai rupt încuietorile morții; și ai propovăduit celor ce dormeau acolo din veac izbăvirea cea neminci-

noasă, făcându-Te, Mântuitorule, cel dintâi înviat din morți.

CONDACUL

Glasul al 6-lea:

Cel ce a încuiat adâncul S-a văzut mort, și cu smirnă și cu giulgiu înfășurându-Se, în mormânt a fost pus ca un mort, Cel fără de moarte; și femeile au venit să-L ungă cu mir, plângând cu amar și grăind: Aceasta este Sâmbăta cea prea binecuvântată, întru care Hristos, adormind, va învia a treia zi.

ICOS

Cel ce cuprinde toate S-a înălțat pe Cruce, și se tânguiește toată zidirea, văzându-L spânzurat gol pe lemn; soarele și-a ascuns razele, și stelele și-au tănuit lumina, și pământul cu multă frică s-a clătinat, marea a fugit și pietrele s-au despicat, și morminte multe s-au deschis, și trupuri de sfinți bărbați au înviat; iadul jos a suspinat, și iudeii s-au sfătuit să hulească Învierea lui Hristos. Iar femeile au grăit: Aceasta este Sâmbăta cea prea binecuvântată, întru care Hristos, adormind, va învia a treia zi.

SINAXAR

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA SÂMBĂTĂ

Sinaxarul din Minei, apoi acesta.

În Sfânta și Marea Sâmbătă, prăznuim îngroparea Mântuitorului nostru Iisus Hristos și pogorârea la iad, prin care neamul nostru fiind chemat din stricăciune a fost mutat spre viața veșnică.

Stihuri:

Ostași, degeaba mai păziți mormântul,

Căci pe Cel ce-i Viața, nu-L ține pământul!

Cele patruzeci de zile ale Postului Mare întrec pe celelalte zile; iar săptămâna mare este cea mai importantă; și iarăși săptămâna mare culminează cu Sfânta și Marca zi de Sâmbătă. Se numește săptămâna mare nu pentru că zilele ei ar fi mai mari sau ar avea mai multe ceasuri, ci pentru că de-a lungul ei s-au săvârșit, și mai cu seamă azi, minunile mari și mai presus de fire și faptele neobișnuite ale Mântuitorului nostru. Căci, după cum la întâia facere a lumii, Dumnezeu, săvârșind toate lucrurile, și în urmă, în ziua a șasea, a creat pe om, făptura cea mai de seamă, iar în ziua a șaptea S-a odihnit de toate lucrurile Lui și a sfințit ziua, numind-o Sâmbătă, care se tâlcuiește odihnă, tot așa și la facerea lumii celei spirituale, săvârșind toate în chipul cel mai bun, în ziua a șasea a creat din nou pe omul stricat și, înnoindu-l iarăși prin Crucea cea de viață purtătoare, S-a odihnit încă o dată cu o odihnă desăvârșită, de toate lucrurile Lui, dătătoare de viață și mântuitoare. Cuvântul lui Dumnezeu a stat cu trupul în mormânt, iar cu sufletul Lui curat și dumnezeiesc Se pogoară și în iad. Sufletul a fost despărțit prin moarte de trup și l-a dat în mâinile Tatălui. Tot Tatălui l-a dat și propriul Său sânge, fără să-l fie cerut; iar sângele Lui a fost preț de răscumpărare pentru noi. Sufletul Domnului n-a fost ținut în iad ca sufletele celorlalți Sfinți. Cum putea, oare, să fie ținut, odată ce n-avea asupra Lui, ca ceilalți drepti, nimic din păcatul strămoșesc? Dar nici dușmanul nostru, diavolul, n-a luat sângele prin care am fost răscumparați, cu toate că noi eram în stăpânirea lui. Cum putea, oare, să ia sângele Lui din altă parte decât de la Dumnezeu? Dar, oare, tâlharul de diavol putea să-L ia chiar pe Dumnezeu? Domnul nostru Iisus Hristos a locuit trupește în mormânt și cu Dumnezeirea, care era strâns unită cu trupul. A fost împreună cu tâlharul în rai; a fost și în iad, după cum s-a spus, împreună cu sufletul Lui îndumnezeit. Într-un chip mai presus de fire Hristos Dumnezeu necuprins era cu Tatăl, împărățind împreună cu Duhul. Era pretutindeni; Dumnezeirea n-a suferit nimic în mormânt, după cum n-a suferit nimic pe Cruce. Trupul Domnului a suferit și stricăciune, adică despărțirea sufletului de trup, dar nicidecum stricăciune în înțelesul unei

putreziri a trupului și o nimicire desăvârșită a mădurelor. Iar Iosif, coborând de pe Cruce sfântul trup al Domnului, l-a înmormântat într-un mormânt nou, astupând cu o piatră intrarea mormântului. Într-adevăr, iudeii s-au dus Vineri la Pilat și i-au spus: «Ne-am adus aminte că înșelătorul acela a spus pe când trăia că după trei zile se va scula. Ni se pare că este bine ca prin puterea ta să poruncești să se întărească mormântul cu ostași». Dacă este un înșelător, pentru ce, iudeilor, l-ați ascultat cu râvnă cuvintele Lui pe când trăia? Dar când a spus Hristos: «Mă voi scula?»). Poate că iudeii au scos asta din pilda cu Ionă. Negreșit ei sunt fără de judecată când cer să fie întărit mormântul ca să nu se fure cumva trupul. O, cât sunt de lipsiți de judecată! Nu știau că ceea ce făceau în sprijinul lor, o făceau împotriva lor! Pilat a dat poruncă, și ei împreună cu o ceată de ostași au întărit mormântul și l-au și pecetluit. Și s-a făcut asta pentru a nu se pune la îndoială Învierea Domnului, o dată ce erau străine și paza și pecetea. Dar deodată iadul se strânge și se cutremură, când simte puterea mai tare a Domnului; și după pușină vreme S-a sculat Hristos, piatra cea tare și din capul unghiului, și a scos pe cei țiinuți din veac, din iad.

Cu pogorârea Ta nespusă, Hristoase Dumnezeu nostru, miluiește-ne pe noi. Amin.

Cântarea a 7-a:

Irmosul:

Negrăită minune! Cel ce a izbăvit în cuptor pe evla-
«vioșii tineri din vâpaie, în mor-
«mânt este pus mort fără suflare,
«spre mântuirea noastră a celor ce
«cântăm: Izbăvitorule Dumnezeule,
«bine ești cuvântat».

Rănit-u-s-a iadul, primind în inima sa pe Cel ce S-a rănit în coastă cu sulița, și a suspinat topindu-se de focul cel dumnezeiesc, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Izbăvitorule Dumnezeule, bine ești cuvântat.

Bogat este mormântul, că primind în sine pe Făcătorul ca pe un adormit, s-a arătat dumnezeiască vistierie de viață, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Izbăvitorule Dumnezeule, bine ești cuvântat.

După obiceiul pentru cei morți, a primit punerea în mormânt Viața tuturor, și a arătat mormântul izvor al Învierii, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Izbăvitorule Dumnezeule, bine ești cuvântat.

Una era Dumnezeirea lui Hristos în iad și în mormânt și în Eden nedespărțită, împreună cu Tatăl și cu Duhul, spre mântuirea noastră a celor ce cântăm: Izbăvitorule Dumnezeule, bine ești cuvântat.

Cântarea a 8-a:

Irmosul:

Spăimântează-te înfricoșându-te, cerule, și să se clatine «temeliile pământului. Că iată este «socotit între cei morți Cel ce locuiește întru înălțime, și în mormânt mic, ca un străin, este primit. «Pe Care tineri binecuvântați-L, «preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii».

Stricatu-s-a Templul cel preacurată, dar împreună a ridicat cortul cel căzut, că al doilea Adam, Cel ce locuiește întru înălțime, S-a pogorât la Adam cel dintâi, până la cămările iadului. Pe Care tineri binecuvântați-L, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

Încetat-a îndrăzneala ucenicilor, iar Iosif cel din Arimatea s-a

arătat inimos, că văzând mort și gol pe Dumnezeu cel peste toate, L-a cerut și L-a îngropat strigând: Tineri binecuvântați-L, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

O, minune nouă! O, bunătate! O, nespusă răbdare! Că de bunăvoie se pecetluiește sub pământ Cel ce locuiește întru înălțime, și este hulit Dumnezeu ca un înșelător. Pe Care tineri binecuvântați-L, preoți lăudați-L, popoare preaînălțați-L întru toți vecii.

La Cântarea a 9-a nu se cântă: Ceea ce ești mai cinstită...

Cântarea a 9-a:

Irmosul:

Nu te tângui pentru Mine, Maică, văzându-Mă în «groapă pe Mine, Fiul tău, pe Care «M-ai zămislit în pantece fără de «sămânță; că Mă voi scula și Mă «voi preaslăvi și voi înălța întru «slavă, ca un Dumnezeu, pe cei ce «cu credință și cu dragoste pe tine «neîncetat te măresc».

Întru străină nașterea Ta scăpând de dureri, mai presus de fire m-am fericit, Fiul meu cel fără de început; iar acum, Dumnezeul meu, văzându-Te mort fără suflare, mă sfâșii cumplit cu sabia întristării. Dar Te scoală, ca să fiu mărită.

Mă acoperă pământul voind Eu, dar se înfricoșează portarii iadului văzându-Mă, Maică, îmbrăcat cu haina sângerată a izbândirii; că ucigând, ca un Dumnezeu, pe vrăjmași cu Crucea, iarăși voi învia și te voi mări.

Să se bucure făptura, să se veselească toți pământenii, că vrăjmașul, iadul, a fost prădat; femeile cu miruri să iasă în întâmpinare, că izbăvesc pe Adam și pe Eva cu tot neamul, și a treia zi voi învia.

Luminânda nu se cântă, ci numai: Sfânt este Domnul, Dumnezeuul nostru... (de trei ori).

LA LAUDE

Se pun patru stihiri pe glasul al 2-lea, însuși glasul:

Astăzi cuprinde mormântul pe Cel ce cuprinde făptura cu palma; acoperă piatra pe Cel ce acoperă cerurile cu bunătatea; doarme Viața, și iadul se cutremură, și Adam din legături se dezleagă. Slavă rânduiei Tale, prin care săvârșind toate, ne-ai dăruit nouă odihnă veșnică, prin Sfântă Învierea Ta cea din morți.

Ce este această priveriște ce se vede? Ce este această încetare? Împăratul veacurilor săvârșind rânduiala cea prin patimă, petrece sâmbăta în mormânt, dându-ne nouă odihnă. Acestuia să zicem: Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că Tu împărățești în veci, Cel ce ai nemăsurată mare milă.

Veniți să vedem Viața noastră zăcând în mormânt, ca să învieze pe cei ce zac în morminte. Veniți astăzi ca, văzând adormit pe Cel din Iuda, să-I grăim ca prorocul, zicând: Culcându-Te ai adormit ca un leu, cine Te va deștepta pe Tine, Împărate? Dar Te scoală cu puterea Ta Însuși, Cel ce Te-ai dat pentru noi de bunăvoie, Doamne, slavă Ție.

Glasul al 6-lea:

Cerut-a Iosif Trupul lui Iisus, și L-a pus pe El în mormânt nou al său; că era să iasă El din groapă, ca dintr-o cămară. Cel ce ai sfărâmat puterea morții și ai deschis oamenilor ușile raiului, slavă Ție.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Ziua de astăzi, mai înainte a închipuit-o cu taină marele Moise, zicând: Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea, că aceasta este Sâmbăta cea binecuvântată; aceasta este ziua odihnei, în care S-a odihnit de toate lucrările Sale, Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu, prin rânduiala morții, după trup odihnindu-Se. Și la ceea ce era iarăși întorcându-Se, prin Înviere, ne-a dăruit nouă viața veșnică, ca un bun și iubitor de oameni.

Și acum..., glasul al 2-lea: Preabinecuvântată ești, Născătoare de Dumnezeu...

DOXOLOGIA MARE

În vremea Doxologiei, preotul intră în Sfântul Altar și se îmbracă în toate veșmintele; iar când sunt mai mulți preoți și diaconi, se îmbracă în toate veșmintele numai preotul întâistător, adică protosul sau proestosul, și diaconii; ceilalți având numai epitrahile și sfite.

Ieșind și așezându-se în jurul Sfântului Epitaf, așteaptă sfârșitul Doxologiei. La primul Sfinte Dumnezeule..., preotul sau întâistătorul cădește Sfântul Epitaf (de trei ori), în chipul crucii; iar la al treilea Sfinte Dumnezeule..., ridicând preoții sau episcopii bisericii Sfântul Epitaf, încep ocăirea bisericii, cu felinare, prapore și lumini.

După aceasta, preotul și purtătorii Sfântului Epitaf intră în biserică și, ajungând în fața ușilor împărătești, preotul sau cel mai mare între preoți zice: Să luăm aminte! Pace tuturor! Înțelepciune! și intră în altar prin

ușile împărătești. Așază Sfântul Epitaș pe sfânta masă și cântă, o dată, troparul: Iosif cel cu bun chip... (caută-l Sâmbătă, la Utrenie). Apoi îndată: Troparul prorociei, glasul al 2-lea:

Cel ce ții marginile lumii ai primit a Te cuprinde în mormânt mic, Hristoase, ca să mântuiești firea omenească de căderea cea din iad; și făcându-ne nemuritori, să ne înviezi pe noi, ca un Dumnezeu fără de moarte.

Slavă..., Și acum..., tot acesta.

PROCHIMEN, glasul al 4-lea:

Scoală-Te, Doamne, ajută-ne nouă și ne izbăvește pe noi pentru numele Tău (Ps. 43, 28).

Stih: Dumnezeule, cu urechile noastre am auzit și părinții noștri ne-au spus nouă (Ps. 43, 1).

Din Prorocia lui Iezechiel, citire:

(XXXVII, 1-14)

Fost-a mâna Domnului peste mine și m-a dus Domnul cu duhul și m-a așezat în mijlocul unui câmp plin de oase omenești, și m-a purtat împrejurul lor; dar iată oasele acestea erau foarte multe pe fața pământului și foarte uscate. Și mi-a zis Domnul: «Fiul omului, vor învia oare oasele acestea?». Iar eu am zis: «Dumnezeule, numai Tu știi aceasta». Domnul însă mi-a zis: «Prorocește asupra oaselor acestora și le zi: Oase uscate, ascultați cuvântul Domnului! Așa grăiește Domnul Dumnezeu oaselor acestora: Iată Eu voi face să intre în voi duh și veți învia. Voi pune pe voi vine, și carne va crește pe voi; vă voi acoperi cu piele, voi face să intre în voi duh și veți învia și veți cunoaște că Eu sunt Dom-

nul». Prorocit-am deci cum mi se poruncise. Și când am prorocit, iată s-a făcut un sunet și o mișcare și oasele au început să se apropie, fiecare os la încheietura sa. Și am privit și eu și iată erau pe ele vine, și crescuse carne și piele le acoperea pe deasupra, iar duh nu era în ele. Atunci mi-a zis Domnul: «Fiul omului, prorocește duhului, prorocește și zi duhului: Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Duhule, vino din cele patru vânturi și suflă peste morții aceștia și vor învia!». Deci am prorocit eu, cum mi se poruncise, și a intrat în ei duhul și au înviat, și mulțime multă foarte de oameni s-au ridicat pe picioarele lor. Și mi-a zis iarăși Domnul: «Fiul omului, oasele acestea sunt toată casa lui Israel. Iată ei zic: «S-au uscat oasele noastre și nădejdea noastră a pierit; suntem smulși din rădăcină». De aceea prorocește și le spune: «Așa grăiește Domnul Dumnezeu: Iată, Eu voi deschide mormintele voastre și vă voi scoate pe voi, poporul Meu, din mormintele voastre și vă voi duce în țara lui Israel. Astfel veți cunoaște că Eu sunt Domnul, când voi deschide mormintele voastre și vă voi scoate pe voi, poporul Meu, din mormintele voastre. Și voi pune în voi Duhul Meu și veți învia și vă voi așeza în țara voastră și veți cunoaște că Eu, Domnul, am zis aceasta și am făcut», zice Domnul.

PROCHIMEN, glasul al 7-lea:

Scoală-Te, Doamne, Dumnezeul meu, înalță-se mâna Ta, nu uita pe săracii Tăi până la sfârșit (Ps. 9, 32).

Stih: Lăuda-Te-voi, Doamne, din toată inima mea, spune-voi toate minunile Tale (Ps. 9,1).

APOSTOLUL

Din Epistola întâi către Corinteni a

Sfântului Apostol Pavel, citire:

(I Cor. V, 6-8; Gal. III, 13-14)

Fraților, semeția voastră nu e bună. Oare nu știți că puțin aluat dospește toată frământătura? Curățiți aluatul cel vechi, ca să fiți frământătură nouă, precum și sunteți fără aluat; căci Paștile nostru, Hristos, S-a jertfit pentru noi. De aceea să prăznuim nu cu aluatul cel vechi, nici cu aluatul răutății și al vicleșugului, ci cu azimele curăției și ale adevărului. Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se pentru noi blestem; pentru că scris este: «Blestemat este tot cel spânzurat pe lemn», ca, prin Hristos Iisus,

să vină la neamuri binecuvântarea lui Avraam, ca să primim, prin credință, făgăduința Duhului.

Aliluia, glasul al 5-lea:

Să învieze Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să fugă de la fața Lui cei ce-L urăsc pe Dânsul (Ps. 67, 1).

Stih: Precum se stinge fumul, să se stingă; cum se topește ceara de la fața focului (Ps. 67, 2).

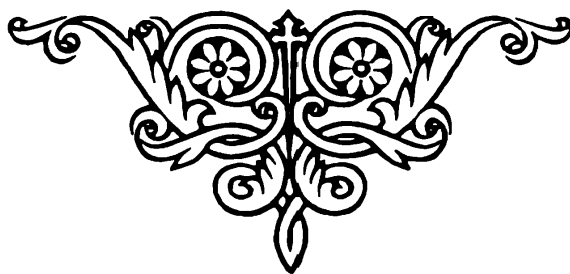
Stih: Așa să piară păcătoșii de la fața lui Dumnezeu, iar dreptii să se bucure (Ps. 67, 2-3).

Evangelhia de la Matei:

În ziua aceea, care este după vineri... Sfârșitul: ...au întărit mormântul punând pază și au pecetluit piatra.

Apoi ecteniile: Să zicem toți din tot sufletul... Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineață... Și celelalte. Și se face otpustul.

Ceasul întâi se citește în pridvor; asemenea și Ceasul al treilea, al șaselea și al nouălea se citesc simplu în pridvor, cu Fericirile la vremea lor.

ÎN SFÂNTA ȘI MAREA ZI SÂMBĂTĂ

LA VECERNIA

ce se săvârșește
împreună cu Liturgia Sfântului
Vasile cel Mare

La al zecelea ceas din zi se toacă de Vecernie și se îmbracă preotul în veșminte și, binecuvântând, se citește Psalmul începător. După aceasta, ectenia mare. La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 8, glasul 1.

Stihirile Învierii, glasul 1:

Rugăciunile noastre cele de seară, primește-le, Sfinte Doamne, și ne dă nouă iertare de păcate; că Tu singur ești Cel ce ai arătat în lume Învierea.

Înconjurați, popoarelor, Sionul și-l cuprindeți pe dânsul, și dați slavă într-însul, Celui ce a înviat din morți. Că Acela este Dumnezeuul nostru, Care ne-a izbăvit pe noi de fărădelegile noastre.

Veniți, popoare, să cântăm și să ne închinăm lui Hristos, slăvind

Învierea Lui cea din morți. Că Acesta este Dumnezeuul nostru, Care a izbăvit lumea de înșelăciunea vrăjmașului.

Stihira Stihovnei:

Cu patima Ta, Hristoase, din patimi ne-am liberat, și cu învierea Ta din stricăciune ne-am izbăvit; Doamne, slavă Ție.

Alte trei stihiri ale Sâmbetei celei Mari, repetând una, glasul al 8-lea, însuși glasul:

Astăzi iadul strigă suspinând: Mai bine mi-ar fi fost de n-aș fi primit pe Cel ce S-a născut din Maria, că venind asupra mea, mi-a surpat puterea; porțile cele de aramă le-a sfărâmat. Sufletele pe care le țineam întru mine mai dinainte, Dumnezeu fiind, le-a înviat. Slavă, Doamne, Crucii Tale și Învierii Tale (de două ori).

Astăzi iadul strigă suspinând: Stricatu-s-a puterea mea; primit-am

mort ca pe unul din morți, dar nu pot să-L țin pe Dânsul nicidecum; ci pierd împreună cu Dânsul și pe aceștia, peste care eram împărat. Eu am avut morți din veac, dar Acesta iată că pe toți îi ridică. Slavă, Doamne, Crucii Tale și Învierii Tale.

Astăzi iadul strigă suspinând: Zdrobitu-s-a stăpânirea mea, Păstorul s-a răstignit și pe Adam l-a înviat. De cei peste care eram împărat sunt lipsit, și pe care i-am înghițit, puternic fiind, pe toți i-am vărsat. Deșertat-a mormintele Cel ce a fost răstignit; slăbit-a puterea morții. Slavă, Doamne, Crucii Tale și Învierii Tale.

Slavă..., glasul al 6-lea:

Ziua de astăzi mai înainte a închipuit-o cu taină marele Moise, zicând: Și a binecuvântat Dumnezeu ziua a șaptea, că aceasta este Sâmbăta cea binecuvântată; aceasta este ziua odihnei, în care S-a odihnit de toate lucrările Sale Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu, prin rânduiala morții, după trup odihnindu-Se. Și la ceea ce era iarăși întorcându-Se, prin Înviere, ne-a dăruit nouă viață veșnică, ca un bun și iubitor de oameni.

Și acum..., glasul 1:

Pe ceea ce este mărirea a toată lumea, care din oameni a răsărit și pe Stăpânul a născut, ușa cea cerească, pe Maria Fecioara să o lăudăm, cântarea celor fără de trup și podoaba credincioșilor. Că aceasta s-a arătat cer și biserică a Dumnezeirii. Aceasta peretele cel din mijloc al vrajbei l-a stricat, pace a adus și Împărăția a deschis-o.

Pe aceasta dar având-o ancoră a credinței, apărător avem pe Domnul ce S-a născut dintr-însa. Îndrăznească dar, îndrăznească poporul lui Dumnezeu; că Acesta va birui pe vrăjmași, ca un Atotputernic.

Vohod cu Evanghelia. Lumină lină...

Prochimen nu se zice, ci îndată: Înțelepciune! și se citește

P A R E M I I L E

De la Facere, citire:

(I, 1-13)

La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Și pământul era netocmit și gol. Întuneric era deasupra adâncului și Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor. Și a zis Dumnezeu: «Să fie lumină!». Și a fost lumină. Și a văzut Dumnezeu că e bună lumina, și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric. Lumina a numit-o Dumnezeu ziuă, iar întunericul l-a numit noapte. Și a fost seară, și a fost dimineață: ziua întâi. Și a zis Dumnezeu: «Să fie o tărie prin mijlocul apelor și să despartă ape de ape!». Și a fost așa. A făcut Dumnezeu tăria, și a despărțit Dumnezeu apele cele de sub tărie de apele cele de deasupra tăriei. Tăria a numit-o Dumnezeu cer, și a văzut Dumnezeu că e bine. Și a fost seară, și a fost dimineață: ziua a doua. Și a zis Dumnezeu: «Să se adune apele cele de sub cer la un loc și să se arate uscatul!». Și a fost așa. Și s-au adunat apele cele de sub cer la locurile lor și s-a arătat uscatul. Uscatul l-a numit Dumnezeu pământ, iar adunarea apelor a numit-o mări. Și a văzut Dumnezeu că e bine. Apoi a zis

Dumnezeu: «Să dea pământul din sine verdeață: iarbă, cu sămânță în ea, după felul și asemănarea ei, și pomi roditori, care să dea rod cu sămânță în sine, după fel, pe pământ». Și a fost așa. Pământul a dat din sine verdeață: iarbă, care face sămânță după felul și după asemănarea ei, și pomi roditori, cu sămânță, după fel, pe pământ. Și a văzut Dumnezeu că e bine. Și a fost seară, și a fost dimineață: ziua a treia.

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(LX, 1-16)

Luminează-te, luminează-te, Ierusalime, că vine lumina ta, și slava Domnului peste tine a răsărit! Căci iată întunericul acoperă pământul, și bezna, popoarele; iar peste tine răsare Domnul, și slava Lui strălucește peste tine. Și vor umbla regi întru lumina ta și neamuri întru strălucirea ta. Ridică împrejur ochii tăi și vezi, căci toți se adună și se îndreaptă către tine. Fiii tăi vin de departe și fiicele tale sunt aduse pe umeri. Atunci vei vedea, vei străluci și inima ta se va zbuciuma și se va lărgi, căci către tine se va îndrepta bogăția mării și avuțiile popoarelor către tine vor curge. Caravane de cămile te vor acoperi, și dromadere din Madian și Efa. Toate sosesc din Seba încărcate cu aur și cu tămâie, cântând laudele Domnului. Toate turmele Chedarului la tine se vor aduna, berbecii din Nebaiot te vor sluji pe tine și ca o jertfă bineplăcută urcase-vor pe jertfelnicul Meu, și templul rugăciunii Mele se va slăvi. Cine zboară ca norii și ca

porumbița spre sălașul ei? Căci pentru Mine se adună corăbiile, în frunte cu cele din Tarsis, ca să aducă de departe pe feciorii tăi; aurul și argintul lor pentru numele Dumnezeului tău și pentru Sfântul lui Israel, Care te slăvește! Feciori de neam străin zidi-vor zidurile tale și împărații lor în slujba ta vor fi, căci întru urgia Mea te-am lovit și întru bunăvrea Mea M-am milostivit de tine. Porțile tale mereu vor fi în lături, zi și noapte vor rămâne deschise, ca să se care la tine bogățiile popoarelor, iar regii lor în fruntea lor vor fi. Căci poporul și împărăția care nu vor sluji ție vor pieri și neamurile vor fi nimicite. Mărirea Libanului, chiparosul, ulmul și merisorul la tine vor veni, ca să împodobească locașul cel sfânt al Meu, și Eu voi slăvi locul unde se odihnesc picioarele Mele. Și feciorii apăsătorilor tăi smeriți la tine vor veni și se vor închina la picioarele tale toți cei ce te-au urât și pe tine te vor numi: cetatea Domnului, Sionul Sfântului lui Israel. Din părăsită și defăimată ce erai pe veci, voi face din tine mândria veacurilor, bucurie din neam în neam. Tu vei bea laptele popoarelor și la pieptul regilor alăptat vei fi. Atunci vei cunoaște că Eu sunt Domnul, Izbăvitorul și Răscumpărătorul tău, Puternicul lui Iacov.

De la Ieșire, citire:

(XII, 1-11)

Apoi a grăit Domnul cu Moise și Aaron în pământul Egiptului și le-a zis: Luna aceasta să vă fie începutul lunilor, să vă fie întâia

între lunile anului. Spune dar la toată obștea fiilor lui Israel și le zi: În ziua a zecea a lunii acesteia să-și ia fiecare din capii de familie un miel; câte un miel de familie să luați fiecare. Iar dacă vor fi puțini în familie, încât să nu fie de ajuns ca să poată mânca mielul, să ia cu sine de la vecinul cel mai apropiat de dânsul un număr de suflete: numărați-vă la un miel atâția câți pot să-l mănânce. Mielul să vă fie de un an, parte bărbătească și fără meteahnă, și să luați sau un miel, sau un ied, să-l țineți până în ziua a paisprezecea a lunii acesteia și atunci toată adunarea obștii fiilor lui Israel să-l junghie către seară. Să ia din sângele lui și să ungă amândoi ușorii și pragul cel de sus al ușii casei unde au să-l mănânce. Și să mănânce în noaptea aceea carnea lui friptă la foc; dar s-o mănânce cu azimă și cu ierburi amare. Dar să nu-l mâncați nefript de ajuns sau fiert în apă, ci să mâncați totul fript bine pe foc, și capul cu picioarele și măruntaiele. Să nu lăsați din el pe a doua zi și oasele lui să nu le zdrobiți. Ceea ce va rămâne pe a doua zi să ardeți în foc. Să-l mâncați însă așa: să aveți coapsele încinse, încălțăminte în picioare și toiegele în mâinile voastre; și să-l mâncați cu grabă, căci este Paștile Domnului.

Din prorocia lui Iona, citire:

(I-IV)

Și a fost cuvântul Domnului către Iona, fiul lui Amitai, zicând: «Scoală și te du în cetatea cea mare a Ninivei și propovăduiește acolo, căci fărâdelegile lor au ajuns până în fața Mea!». Și s-a sculat Iona să

fugă la Tarsis, departe de Domnul. Și s-a coborât la Iope, unde a găsit o corabie, care mergea la Tarsis și, plătind prețul călătoriei, s-a coborât în ea ca să meargă la Tarsis, împreună cu toți cei de acolo, el fugind din fața Domnului. Dar Domnul a ridicat un vânt năpraznic pe mare și o furtună puternică s-a stârnit, încât corabia era gata să se sfărâme. Corăbierii s-au înfri-coșat și au strigat fiecare către dumnezeul său și au aruncat în mare încărcătura corăbiei, ca să se mai ușureze. Dar Iona se coborâse în fundul corăbiei, se culcase și adormise. Atunci s-a apropiat de el cârmaciul corăbiei și i-a zis: «Pentru ce dormi? Scoală-te și strigă către Dumnezeul tău, poate El Își va aduce aminte de noi, ca să nu pierim!». Și au zis unul către altul: «Haidem să aruncăm sorți, ca să știm din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta». Și au aruncat sorți, și sorțul a căzut pe Iona. Și l-au întrebat pe el: «Spune-ne nouă, din pricina cui s-a abătut nenorocirea aceasta asupra noastră? Care este meșteșugul tău, de unde și din ce țară vii și din ce popor ești?». Atunci el le-a răspuns: «Sunt evreu și Domnului Dumnezeului cerului mă închin – Celui care a făcut marea și uscatul». Și toți oamenii s-au temut cu frică mare și i-au zis lui: «Pentru ce ai săvârșit una ca aceasta?». Căci ei știau că el fuge din fața lui Dumnezeu, fiindcă el le spusese. Și i-au zis lui: «Ce să-ți facem ca să se domolească marea?». Căci marea se ridica din ce în ce mai mult. Atunci el a răspuns: «Luați-mă și mă

aruncați în mare și ea se va potoli, căci știu bine că din pricina mea s-a pornit peste voi această vijelie». Și marinarii vâsleau ca să ajungă la țarm, dar în zadar, căci marea se ridica din ce în ce mai mult împotriva lor. Atunci au strigat către Domnul și au zis: «O, Doamne, de-am putea să nu pierim din pricina vieții acestui om și să nu ne împovărezi pe noi cu un sânge nevinnovat! Căci Tu, Doamne, precum ai voit, ai făcut!». Și îl ridicară pe Iona și îl aruncară în mare și s-a potolit urgia ei. Și oamenii s-au temut cu teamă mare de Domnul și au adus jertfă lui Dumnezeu și I-au făcut Lui făgăduințe. Și Dumnezeu a dat poruncă unui pește mare să înghită pe Iona. Și a stat Iona în pânțele peștelui trei zile și trei nopți. Atunci s-a rugat Iona din pânțele peștelui către Domnul Dumnezeul lui, zicând: «Strigat-am către Domnul întru strâmtoarea mea, și El m-a auzit; din pânțele locuinței morților către Dânsul am strigat, și El a luat aminte la glasul meu! Tu m-ai aruncat în adânc, în sânul mării și undele m-au înconjurat; toate talazurile și valurile Tale au trecut peste mine. Și gândeam: Aruncat sunt dinaintea ochilor Tăi! Dar voi vedea din nou templul cel sfânt al Tău! Apele m-au învăluit pe de-a-ntregul, adâncul m-a împresurat, iarba mării s-a încolăcit în jurul capului meu; mă coborâsem până la temelile munților, zăvoarele pământului erau trase asupra mea pentru totdeauna, dar Tu ai scos din stricăciune viața mea, Doamne Dumnezeul meu! Când se sfârșea întru mine

duhul meu, de Domnul mi-am adus aminte, și la Tine a ajuns rugăciunea mea, în templul Tău cel sfânt! Cei ce slujesc idolilor deșerti disprețuiesc harul Tău; dar eu Îți voi aduce Ție jertfe cu glas de laudă și toate făgăduințele mele le voi plini, căci mântuirea vine de la Domnul!». Și Domnul a dat poruncă peștelui și peștele a aruncat pe Iona la țarm. Și a fost cuvântul Domnului către Iona pentru a doua oară, zicând: «Scoală și pornește către cetatea cea mare a Ninivei și propovăduiește acolo propovăduirea cea dintâi pe care Eu ți-am poruncit-o!». Și s-a sculat Iona și a mers în Ninive, după cuvântul Domnului. Și Ninive era cetate mare înaintea lui Dumnezeu; îți trebuiau trei zile ca s-o străbați. Și a pătruns Iona în cetate zicând: «Patruzeci de zile mai sunt și Ninive va fi distrusă!». Atunci ninivitenii au crezut în Dumnezeu, au ținut post și s-au îmbrăcat cu sac, de la cei mai mari și până la cei mai mici. Și a ajuns vestea până la regele Ninivei. Acesta s-a sculat de pe tronul său, și-a lepădat veșmântul lui cel scump, s-a acoperit cu sac și s-a culcat în cenușă. Apoi, din porunca regelui și a dregătorilor săi, s-au strigat și s-au zis acestea: «Oamenii și animalele, vitele mari și mici să nu mănânce nimic, să nu pască și nici să bea apă; iar oamenii să se îmbrace cu sac și către Dumnezeu să strige din toată puterea și fiecare să se întoarcă de pe calea lui cea rea și mâinile lor să nu mai săvârșescă fapte silnice; poate că Dumnezeu Se va întoarce și Se va milostivi și

va ține în loc iuțimea mâniei Lui ca să nu pierim!». Atunci Dumnezeu a văzut faptele lor cele de pocăință, căci s-au întors din căile lor cele rele. Și I s-a făcut milă Domnului, iar prăpădul pe care trebuia să-l facă, așa precum spusese, nu l-a mai prăvălit peste ei. Și Iona a fost cuprins de mare supărare și se aprinse de mânie. Și a rugat pe Domnul zicând: «O, Doamne, iată tocmai ceea ce cugetam eu când eram în țara mea! Pentru aceasta eu am încercat să fug în Tarsis, căci știam că Tu ești Dumnezeu îndurat și milostiv, îndelung-Răbdător și mult-Milosârd și Ți pare rău de fărădelegi. Și acum, Doamne, ia-mi sufletul meu, căci este mai bine să mor decât să fiu viu». Și a zis Domnul: «Faci tu oare bine că ți-ai aprins mânia?». Atunci Iona a ieșit din cetate și s-a așezat la răsăritul ei, și-a făcut o colibă și a stat sub ea la umbră, ca să vadă ce se va întâmpla cu cetatea. Și Domnul Dumnezeu a făcut să crească un vrej care s-a ridicat deasupra capului lui Iona, ca să-i țină umbră și să-i mai potolească mânia. Și s-a bucurat Iona cu bucurie mare pentru vrej. Dar Dumnezeu, a doua zi, la revărsatul zorilor, a poruncit unui vierme ca să rezeze vrejul. Iar el s-a uscat. Și la răsăritul soarelui a pornit Dumnezeu un vânt arzător de la răsărit și soarele a dogorit capul lui Iona, încât el se prăpădea de căldură. Și și-a rugat moartea zicând: «Mai bine este să mor decât să trăiesc!». Și a grăit Domnul către Iona: «Ai tu dreptate să te mânii pentru vrej?». Și el a

răspuns: «Da, am dreptate să fiu supărat de moarte!». Și a zis Domnul: «Tu ți-ai făcut necaz pentru un vrej pentru care nu te-ai trudit și nici nu l-ai crescut, care și-a luat ființă într-o noapte și într-alta a pierit! Dar Eu cum să nu mă îndur de cetatea cea mare a Ninivei cu mai mult de o sută douăzeci de mii de oameni, care nu știu să deosebească dreapta de stânga, și cu un mare număr de dobitoace?».

De la Iosua, citire:

(V, 10-15)

Fiii lui Israel au stat cu tabăra la Ghilgal și au făcut acolo în șesul Ierihonului Paștile în ziua a paisprezecea a lunii, seara. Iar a doua zi de Paști au mâncat din roadele pământului acestuia azime și pâine nouă. În ziua aceea a încetat mana de a mai cădea, și de a doua zi, după ce au mâncat din roadele pământului, fiii lui Israel n-au mai avut mană, ci au mâncat anul acela din roadele țării Canaanului. Aflându-se însă Iosua aproape de Ierihon, a căutat cu ochii săi și iată stătea înaintea lui un om; acela avea în mână o sabie goală. Și apropiindu-se Iosua de dânsul, i-a zis: «De-ai noștri ești sau ești dintre dușmanii noștri?». Iar acela a răspuns: «Eu sunt căpetenia oștirii Domnului și am venit acum». Atunci Iosua a căzut cu fața la pământ, s-a închinat și a zis către acela: «Stăpâne, ce poruncești slugii tale?». Zis-a către Iosua căpetenia oștirii Domnului: «Scoate-ți încălțăminte din picioare, că locul pe care stai tu acum este sfânt!». Și a făcut Iosua așa.

De la Ieșire, citire:

(XIII, 20-22; XIV, 1-31; XV, 1-19)

Fiii lui Israel au pornit apoi din Sucot și și-au așezat tabăra la Etam, la capătul pustiului. Iar Domnul mergea înaintea lor: ziua în stâlp de nor, arătându-le calea, iar noaptea în stâlp de foc, luminându-le, ca să poată merge și ziua și noaptea. Și n-a lipsit stâlpul de nor ziua, nici stâlpul de foc noaptea dinaintea poporului. Atunci a grăit Domnul cu Moise și a zis: «Spune fiilor lui Israel să se întoarcă și să-și așeze tabăra în fața Pi-Hahirotului, între Migdal și mare, în preajma lui Baal-Țefon. Acolo în preajma lui, lângă mare să tăbărăți. Că Faraon va zice către poporul său: Fiii aceștia ai lui Israel s-au rătăcit în pământul acesta, și i-a închis pustiul. Iar Eu voi învârtoșa inima lui Faraon și va alerga după ei. Și-Mi voi arăta slava Mea asupra lui Faraon și asupra a toată oștirea lui; și vor cunoaște toți egiptenii că Eu sunt Domnul». Și au făcut așa. Atunci s-a dat de știre regelui Egiptului că poporul evreu a fugit. Și s-a întors inima lui Faraon și a slujitorilor lui asupra poporului acestuia, și ei au zis: «Ce am făcut noi? Cum de am lăsat pe fiii lui Israel să se ducă și să nu ne mai robească nouă?». A înhămat deci Faraon carele sale de război și a luat poporul său cu sine: a luat cu sine șase sute de care alese și toată călărimea Egiptului și căpeteniile lor. Iar Domnul a învârtoșat inima lui Faraon, regele Egiptului, și a slujitorilor lui, și a alergat acesta după fiii lui Israel; dar fiii lui Israel ieșiseră

sub mână înaltă. Și au alergat după ei egiptenii cu toți caii și carele lui Faraon, cu călăreții și cu toată oștirea lui, și i-au ajuns când poposiseră ei la mare, lângă Pi-Hahiroț, în fața lui Baal-Țefon. Dar când s-a apropiat Faraon și când s-au uitat fiii lui Israel înapoi și au văzut că egiptenii vin după ei, s-au spăimântat foarte tare fiii lui Israel și au strigat către Domnul; și au zis către Moise: «Oare nu erau morminte în țara Egiptului, de ce ne-ai adus să murim în pustie? Ce ai făcut tu cu noi, scoțându-ne din Egipt? Nu ți-am spus noi, oare, de aceasta în Egipt, când ți-am zis: Lasă-ne să robim egiptenilor, că e mai bine să fim robi egiptenilor decât să murim în pustia aceasta?». Moise însă a zis către popor: «Nu vă temeți! Stați și veți vedea mântuirea cea de la Domnul, pe care vă va face-o El astăzi, căci pe egiptenii pe care îi vedeți astăzi nu-i veți mai vedea niciodată. Domnul are să se lupte pentru voi, iar voi fiți liniștiți!». Atunci a zis Domnul către Moise: «Ce strigi către Mine? Spune fiilor lui Israel să pornească, iar tu ridică-ți toiagul și-ți întinde mâna asupra mării și o desparte, și vor trece fiii lui Israel prin mijlocul mării, ca pe uscat. Iată, Eu voi învârtoșa inima lui Faraon și a tuturor egiptenilor, ca să meargă pe urmele lor. Și-Mi voi arăta slava Mea asupra lui Faraon și asupra a toată oștirea lui, asupra carelor lui și asupra călăreților lui. Și vor cunoaște toți egiptenii că Eu sunt Domnul, când Îmi voi arăta slava Mea asupra lui Faraon, asupra carelor lui și asupra călăreților

lui». Atunci s-a ridicat îngerul Domnului, care mergea înaintea taberei fiilor lui Israel, și s-a mutat în urma lor; și s-a ridicat stâlpul cel de nor dinaintea lor și a stat în urma lor. Astfel a trecut el și a stat între tabăra egiptenilor și tabăra fiilor lui Israel; și era negură și întuneric pentru unii, iar pentru ceilalți, lumină noaptea, și toată noaptea nu s-au apropiat unii de alții. Iar Moise și-a întins mâna sa asupra mării și a alungat Domnul marea toată noaptea cu vânt puternic de la răsărit, și s-a făcut marea uscat, că s-au despărțit apele. Și au intrat fiii lui Israel prin mijlocul mării, mergând ca pe uscat, iar apele le erau perete, la dreapta și la stânga lor. Iar egiptenii urmărindu-i, au intrat după ei în mijlocul mării, toți caii lui Faraon, carele și călăreții lui. Dar în straja dimineții a căutat Domnul din stâlpul cel de foc și din nor spre tabăra egiptenilor și a umplut tabăra egiptenilor de spaimă. Și a făcut să sară roțile de la carele lor, încât cu anevoie mergeau carele. Atunci au zis egiptenii: «Să fugim de la fața lui Israel, că Domnul se luptă pentru ei cu egiptenii!». Iar Domnul a zis către Moise: «Întinde-ți mâna asupra mării, ca să se întoarcă apele asupra egiptenilor, asupra carelor lor și asupra călăreților lor». Și și-a întins Moise mâna asupra mării și spre ziuă s-a întors apa la locul ei, iar egiptenii fugeau împotriva apei. Și așa a înecat Dumnezeu pe egipteni în mijlocul mării. Iar apele s-au tras la loc și au acoperit carele și călăreții întregii oștiri a lui Faraon, care intrase după israeliți în mare,

și nu a rămas nici unul dintre ei. Fiii lui Israel însă au trecut prin mare ca pe uscat, și apa le-a fost perete la dreapta și la stânga lor. Așa a izbăvit Domnul în ziua aceea pe israeliți din mâinile egiptenilor, și au văzut fiii lui Israel pe egipteni morți pe malurile mării. Văzut-a Israel mâna cea tare, pe care a întins-o Domnul asupra egiptenilor, și s-a temut poporul de Domnul și a crezut în Domnul și în Moise, sluga Lui.

Atunci Moise și fiii lui Israel au cântat Domnului cântarea aceasta și au zis:

Și canonarhul zice stihurile înainte spre fiecare strană; iar în amândouă stranele se cântă pe glasul al 5-lea:

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit!

Stih: Pe cal și pe călăreț în mare i-a aruncat! Ajutor și acoperitor S-a făcut mie spre mântuire. Acesta este Dumnezeuul meu și-L voi preaslăvi, Dumnezeuul părintelui meu și-L voi preainălța! (Iș. 15, 1-2).

Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit!

Stih: Domnul este viteaz în luptă; Domnul este numele Lui. Carele lui Faraon și oștirile lui în mare le-a aruncat (Iș. 15, 3-4).

Să cântăm Domnului...

Stih: Pe căpeteniile cele de seamă ale lui, Marea Roșie le-a înghițit (Iș. 15, 4).

Să cântăm Domnului...

Stih: Adâncul le-a acoperit, în fundul mării ca o piatră s-au coborât (Iș. 15, 5).

Să cântăm Domnului...

Stih: Dreapta Ta, Doamne, și-a arătat tăria (Iș. 15, 6).

Să cântăm Domnului...

Stih: Mâna Ta cea dreaptă, Doamne, pe vrăjmași i-a sfărâmat. Cu mulțimea slavei Tale ai surpat pe cei potrivnici (Iș. 15, 6-7).

Să cântăm Domnului...

Stih: Trimis-ai mânia Ta și i-a mistuit ca pe niște paie. La suflarea nărilor Tale s-a despărțit apa (Iș. 15, 7-8).

Să cântăm Domnului...

Stih: Strânsu-s-au la un loc apele ca un perete și s-au închegat valurile în inima mării (Iș. 15, 8).

Să cântăm Domnului...

Stih: Vrăjmașul zicea: Alerga-voi după ei și-i voi ajunge; pradă voi împărți și-mi voi sătura sufletul de răzbunare; voi scoate sabia și mâna mea îi va stârpi (Iș. 15, 9).

Să cântăm Domnului...

Stih: Dar ai trimis Tu duhul Tău și marea i-a înghițit; afundatu-s-au ca plumbul în apele cele mari (Iș. 15, 10).

Să cântăm Domnului...

Stih: Doamne, cine este asemenea Ție între dumnezei? Cine este asemenea Ție preaslăvit în sfințenie, minunat într-o slavă și făcător de minuni? (Iș. 15, 11).

Să cântăm Domnului...

Stih: Întins-ai dreapta Ta și i-a înghițit pământul! (Iș. 15, 12).

Să cântăm Domnului...

Stih: Cu mila Ta ai călăuzit acest popor și l-ai izbăvit; Tu îl povățuiești cu puterea Ta, spre locașul sfințeniei Tale (Iș. 15, 13).

Să cântăm Domnului...

Stih: Auzit-au neamurile și s-au cutremurat, frică a cuprins pe cei din Filistea (Iș. 15, 14).

Să cântăm Domnului...

Stih: Atunci s-au spăimântat căpeteniile Edomului, pe conducătorii Moabului cutremur i-a cuprins și toți câți trăiesc în Canaan și-au pierdut cumpătul (Iș. 15, 15).

Să cântăm Domnului...

Stih: Frică și groază va cădea peste ei, și de măreția brațului Tău, ca pietrele vor încremeni (Iș. 15, 16).

Să cântăm Domnului...

Stih: Până va trece poporul Tău, Doamne, până va trece poporul Tău acesta, pe care l-ai câștigat Tu (Iș. 15, 16).

Să cântăm Domnului...

Stih: Tu îl vei duce și-l vei sădi în muntele moștenirii Tale, în locul ce Ți l-ai făcut sălășluire, Doamne, în locașul sfânt cel zidit de mâinile Tale, Doamne! (Iș. 15, 17).

Să cântăm Domnului...

Stih: Împărăți-va Domnul în veac și în veacul veacului. Căci caii lui Faraon cu carele și călăreții lui au intrat în mare. Întors-a Domnul asupra lor apele mării (Iș. 15, 18).

Să cântăm Domnului...

Stih: Iar fiii lui Israel au trecut prin mare ca pe uscat! (Iș. 15, 19).

Slavă...

Să cântăm Domnului...

Și acum...

Să cântăm Domnului...

La urmă citețul cântă iarăși:

Căci cu slavă S-a preaslăvit!

Din Prorocia lui Sofonie, citire:

(III, 8-15)

Acestea zice Domnul: «Pentru aceasta, așteptați-Mă până în ziua când Mă voi scula ca mărturie! Căci gândul Meu este să strâng laolaltă toate neamurile și să adun împărățiile, ca să vărs peste ele întărâtarea Mea și iușimea urgiei Mele. Și tot pământul va fi mistuit de văpaia mâniei Mele. Atunci voi da popoarelor buze curate, ca toate să se roage Domnului și cu râvnă să-I slujească Lui. Din ținuturile de cealaltă parte a fluviilor Etiopiei, închinătorii Mei, risipiții Mei, Îmi vor aduce prinoase. În ziua aceea nu te vei mai rușina de toate faptele tale cu care ai păcătuț împotriva Mea, căci atunci voi

da la o parte pe cei ce în chip trufaș se veselesc, iar tu nu te vei mai îngâmfa în muntele cel sfânt al Meu. Și voi lăsa în mijlocul tău un neam smerit și sărac, care va nădăjdui întru numele Domnului. Cei care vor mai rămâne din neamul lui Israel nu vor săvârși nedreptate și nici nu vor grăi cuvânt de minciună și nu se va afla în gura lor limbă vicleană. Ci ei vor putea să mănânce și să se odihnească, fără să se ferească de cineva. Bucură-te, fiica Sionului, saltă de veselie, Israele; veselește-te și te bucură din toată inima, fiică a Ierusalimului! Căci Domnul a înlăturat judecățile rostite împotriva ta și a întors pe vrăjmașii tăi. Domnul, Împăratul lui Israel, este în mijlocul tău; tu nu vei mai vedea nici o nenorocire.

De la a treia carte a Regilor, citire:

(XVII, 8–24)

Atunci a fost cuvântul Domnului către Ilie, zicând: «Scoală și te du la Sarepta Sidonului, și șezi acolo, căci iată am poruncit unei femei văduve să te hrănească». Și s-a sculat și s-a dus la Sarepta. Și când a ajuns la porțile cetății, iată o femeie văduvă aduna vreascuri și a chemat-o Ilie și i-a zis: «Adu-mi puțină apă ca să beau». Și s-a dus ca să-i aducă, dar Ilie a strigat-o și i-a zis: «Adu-mi și o bucată de pâine să mănânc». Ea însă a zis: «Viu este Domnul Dumnezeuul tău, n-am nici o fărâmitură de pâine, ci numai o mână de făină într-un vas și puțin untdelemn într-un ulcior. Și iată, am adunat câteva vreascuri și mă duc să o gătesc pentru mine și pentru fiul meu, și apoi să

mâncăm și să murim». Atunci i-a zis Ilie: «Nu te teme, ci du-te și fă cum ai zis; dar fă mai întâi de acolo o turtă pentru mine și adu-mi-o, iar pentru tine și pentru fiul tău vei face mai pe urmă. Căci așa zice Domnul Dumnezeuul lui Israel: «Făina din vas nu va scădea și untdelemnul din ulcior nu se va împuțina până în ziua când va da Domnul ploaie pe pământ». Și s-a dus ea și a făcut așa cum i-a zis Ilie; și s-a hrănit ea și el și casa ei o bucată de vreme. Căci făina din vas n-a scăzut și untdelemnul din ulcior nu s-a împuținat, după cuvântul Domnului, grăit prin Ilie. După aceasta s-a îmbolnăvit copilul femeii, stăpâna casei, și boala lui a fost atât de grea, că n-a mai rămas suflare într-însul. Și a zis ea către Ilie: «Ce ai avut cu mine, omul lui Dumnezeu? Ai venit la mine ca să-mi pomenști păcatele mele și să-mi omori fiul?». Iar Ilie a zis: «Dă-mi pe fiul tău». Și l-a luat din brațele ei și l-a suit în foișor unde ședea el și l-a pus pe patul său. Apoi a strigat Ilie către Domnul și a zis: «Doamne Dumnezeuul meu, oare și văduvei la care locuiesc îi faci rău, omorând pe fiul ei?». Și suflând de trei ori peste copil, a strigat către Domnul și a zis: «Doamne Dumnezeuul meu, să se întoarcă sufletul copilului acestuia într-însul!». Și a ascultat Domnul glasul lui Ilie; și s-a întors sufletul copilului acestuia în el, și a înviat. Și a luat Ilie copilul și s-a coborât cu el din foișor în casă, și l-a dat mamei sale și a zis Ilie: «Iată copilul tău e viu». Atunci a zis femeia către Ilie: «Acum cunosc și eu că tu ești omul lui Dumnezeu și cu ade-

vărat cuvântul lui Dumnezeu este în gura ta».

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(LXI, 10-11; LXII, 1-5)

Bucura-Mă-voi întru Domnul, sălta-va de veselie sufletul Meu întru Dumnezeul Meu, căci M-a îmbrăcat cu haina mântuirii și cu veșmântul veseliei M-a acoperit. Ca unui mire Mi-a pus Mie cunună și ca pe o mireasă M-a împodobit cu podoabă. Ca pământul care răsare ierburi, și ca o grădină în care sămânța încolțește, așa Domnul Dumnezeu va face dreptatea să răsară și înaintea tuturor neamurilor preaslăvirea Sa. Pentru Sion nu voi tăcea și pentru Ierusalim nu voi avea odihnă până ce dreptatea lui nu va ieși ca lumina și mântuirea lui nu va arde ca o flacără. Atunci neamurile vor vedea dreptatea ta și toți împărații slava ta și te vor chema pe tine cu nume nou, pe care îl va rosti gura Domnului. Și tu vei fi ca o cunună de mărire în mâna Domnului și ca o diademă împărătească în mâna Dumnezeului tău. Și nu ți se va mai zice ție: «Alungată», și țării tale: «Pustiită», ci tu te vei chema: «Întru tine am binevoit», și țara ta: «Cea cu bărbat», căci Domnul a binevoit întru tine și pământul tău va avea un soț. Și în ce chip se însoțește flăcăul cu fecioara, Cel ce te-a zidit Se va însoți cu tine, și în ce chip mirele se veselește de mireasă, așa se va veseli de tine Dumnezeul tău!

De la Facere, citire:

(XXII, 1-18)

După acestea, Dumnezeu a încercat pe Avraam și i-a zis:

«Avraame, Avraame!». Iar el a răspuns: «Iată-mă!». Și Dumnezeu i-a zis: «Ia pe fiul tău, pe Isaac, pe singurul tău fiu, pe care-l iubești, și du-te în pământul Moria și adu-l acolo ardere de tot pe un munte, pe care ți-l voi arăta Eu». Sculându-se deci Avraam dis-de-dimineață, a pus samarul pe asinul său și a luat cu sine două slugi și pe Isaac, fiul său; și tăind lemne pentru jertfă, s-a ridicat și a plecat la locul despre care-i grăise Dumnezeu. Iar a treia zi, ridicându-și Avraam ochii, a văzut în depărtare locul acela. Atunci a zis Avraam slugilor sale: «Rămâneți aici cu asinul, iar eu și copilul ne ducem până acolo și, închinându-ne, ne vom întoarce la voi». Luând deci Avraam lemnele cele pentru jertfă, le-a pus pe umerii lui Isaac, fiul său; iar el a luat în mâini focul și cuțitul și s-au dus amândoi împreună. Atunci a grăit Isaac lui Avraam, tatăl său, și a zis: «Tată!». Iar acesta a răspuns: «Ce este, fiul meu?». Zis-a Isaac: «Iată, foc și lemne avem; dar unde-i oaia pentru jertfă?». Avraam însă a răspuns: «Fiul meu, va îngriji Dumnezeu de oaia jertfei Sale!». Și s-au dus mai departe amândoi împreună. Iar dacă au ajuns la locul de care-i grăise Dumnezeu, a ridicat Avraam acolo jertfelnic, a așezat lemnele pe el și, legând pe Isaac, fiul său, l-a pus pe jertfelnic, deasupra lemnului. Apoi și-a întins Avraam mâna și a luat cuțitul ca să junghie pe fiul său. Atunci îngerul Domnului a strigat către el din cer și a zis: «Avraame, Avraame!». Răspuns-a acesta: «Iată-mă!». Iar

îngerul a zis: «Să nu-ți ridici mâna asupra copilului, nici să-i faci vreun rău, căci acum cunosc că te temi de Dumnezeu, și pentru Mine n-ai cruțat nici pe singurul fiu al tău». Și ridicându-și Avraam ochii, a privit și iată la spate un berbecel încurcat cu coarnele într-un tufiș. Și, ducându-se, Avraam a luat berbecul și l-a adus jertfă în locul lui Isaac, fiul său. Avraam a numit locul acela Iahve-Ire, adică Dumnezeu poartă de grijă, și de aceea se zice astăzi: «În munte Domnul Se arată». Și a strigat a doua oară îngerul Domnului din cer către Avraam și a zis: «Juratu-M-am pe Mine Însumi, zice Domnul, că de vreme ce ai făcut aceasta și n-ai cruțat nici pe singurul tău fiu pentru Mine, de aceea te voi binecuvânta cu binecuvântarea Mea, și voi înmulți foarte neamul tău, ca să fie ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării, și va stăpâni neamul tău cetățile dușmanilor săi; și se vor binecuvânta prin neamul tău toate popoarele pământului, pentru că ai ascultat glasul Meu».

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(LXI, 1-10)

Duhul Domnului este peste Mine, că Domnul M-a uns să binevestesc săracilor, M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc celor robiți slobozire și celor prinși în război libertate; să dau de știre un an de miostivire al Domnului și o zi de răzbunare a Dumnezeului nostru; să mângâi pe cei întristați, celor ce jelesc Sionul să le pun pe cap cunună în loc de cenușă, untdelemn

de bucurie în loc de veșminte de doliu, slavă în loc de deznădejde. Ei vor fi numiți: stejari ai dreptății, sad al Domnului spre slăvirea Lui. Ei vor zidi pe vechile dărâmături, vor ridica străvechile ruine de altădată, vor reface cetățile distruse, pustiite din neam în neam. Oameni de neam străin vor veni și vă vor paște turmele, feciori din alt neam vor fi plugarii și lucrătorii în via voastră. Și voi, voi veți fi numiți preoți ai Domnului, slujitori ai Dumnezeului nostru. Bunătățile popoarelor voi le veți mânca și cu averile lor voi vă veți mândri. Fiindcă ocară lor era îndoită, batjocură și scuipări erau partea lor, pentru aceasta îndoit în pământul lor vor moșteni și de slava cea de-a pururi ei se vor bucura! Căci Eu sunt Domnul, Care iubesc dreptatea și urăsc răpirile nedrepte. Eu le voi da cu credincioșie plata lor și legământ veșnic cu ei voi încheia. Cu nume mare va fi neamul lor între neamuri și urmașii lor printre popoare. Toți cei ce îi vor vedea vor da mărturie că ei sunt un neam binecuvântat de Domnul. Bucura-Mă-voi întru Domnul, sălta-va de veselie sufletul Meu întru Dumnezeul Meu.

De la a patra carte a Regilor, citire:

(IV, 8-37)

Într-una din zile a venit Elisei la Șunem și acolo o femeie bogată l-a poftit la masă și după aceea, ori de câte ori trecea pe acolo, totdeauna se abătea să mănânce. Și a zis aceasta către bărbatul său: «Eu știu că omul lui Dumnezeu care trece mereu pe aici este sfânt; să-i

facem dar un mic foișor sus și să-i punem acolo un pat, o masă, un scaun și un sfeșnic și, când va veni pe la noi, să se ducă acolo». Venind deci Elisei într-o zi acolo și intrând în foișor, s-a culcat acolo. Și a zis către Ghehazi, sluga sa: «Cheamă pe șunamiteanca aceasta!». Și a chemat-o și ea a stat înaintea lui. Apoi a zis lui Ghehazi: «Zi-i: Iată tu te îngrijești atâta de noi. Ce să-ți facem? Nu cumva ai nevoie să vorbim pentru tine cu regele, sau cu căpetenia oștirii?». Iar ea a zis: «Nu, căci trăiesc în pace în mijlocul poporului meu». Zis-a iarăși Elisei către Ghehazi: «Atunci ce să-i fac?». Iar Ghehazi a răspuns: «Iată, n-are nici un copil și bărbatul ei este bătrân». Și a zis Elisei: «Cheam-o încoace!». Și a chemat-o și ea a stat în ușă. Iar Elisei a zis: «La anul pe vremea aceasta vei ține în brațe un fiu». Răspuns-a ea: «Nu, omule al lui Dumnezeu și stăpânul meu, nu amăgi pe roaba ta». Dar femeia aceea a zămislit și, în anul următor, chiar pe vremea aceea, a născut un fiu, după cum îi spusese Elisei. Crescând copilul acela, s-a dus într-una din zile la tatăl său, la secerători. Și a zis către tatăl său: «Vai, mă doare capul!». Iar acesta a zis către o slugă: «Du-l la mama lui!». Și l-a luat și l-a dus la mama lui. Și a stat pe brațele ei până la amiază și a murit. Atunci ea s-a dus și l-a pus în patul omului lui Dumnezeu și l-a încuiat acolo și a ieșit. Apoi a chemat pe bărbatul său și a zis: «Trimite-mi o slugă și o asină, căci mă duc până la omul lui Dumnezeu

și mă întorc îndată». Zis-a bărbatul: «De ce să te duci la el? Astăzi nu-i nici lună nouă, nici zi de odihnă». Iar ea a zis: «Fii pe pace!». Și punând șaua pe asină, a zis către sluga sa: «Ia-o și pornește, dar să nu mă oprești din mers până nu-ți voi spune eu!». Și pornind, s-a dus la omul lui Dumnezeu, în Muntele Carmelului. Și când a văzut-o omul lui Dumnezeu din depărtare, a zis către sluga sa Ghehazi: «Aceasta este șunamiteanca aceea. Aleargă întru întâmpinarea ei și întreab-o: Ești sănătoasă? Și bărbatul tău e sănătos? Și copilul tău e sănătos?». Și ea a răspuns: «Sunt sănătoși!». Iar dacă a ajuns pe munte la omul lui Dumnezeu, s-a apucat de picioarele lui. Atunci Ghehazi a venit să o dea la o parte; dar omul lui Dumnezeu i-a zis: «Las-o, căci e cu sufletul amărât și Domnul a ascuns aceasta de mine și nu mi-a arătat». Iar ea a zis: «Au cerut-am eu fiu de la domnul meu? N-am zis eu, oare, nu amăgi pe roaba ta?». Atunci Elisei a zis către Ghehazi: «Încinge-ți mijlocul tău, ia toiagul meu în mâna ta și du-te; de vei întâlni pe cineva, să nu-i dai bună ziua, să nu-i răspunzi, și să pui toiagul meu pe fața copilului». Iar mama copilului a zis: «Pe cât e de adevărat că Domnul e viu, cum e viu și sufletul tău, tot așa-i adevărat că nu te voi lăsa!». Atunci el s-a sculat și s-a dus după dânsa. Ghehazi însă s-a dus înaintea lor și a pus toiagul pe fața copilului; dar n-a fost nici glas, nici răspuns. Și a ieșit Ghehazi întru întâmpinarea

lui Elisei și i-a spus, zicând: «Copilul nu se trezește!». Intrând Elisei în casă, a văzut copilul mort, întins în patul său. Și după ce a intrat, a încuiat ușa după sine și s-a rugat Domnului. Apoi s-a ridicat și s-a culcat peste copil și și-a pus buzele sale pe buzele lui și ochii săi pe ochii lui și palmele sale pe palmele lui și s-a întins pe el și a încălzit trupul copilului. Sculându-se apoi, Elisei s-a plimbat prin foișor înainte și înapoi. După aceea s-a dus și s-a întins iar peste copil. Și a strănutat copilul de șapte ori și și-a deschis copilul ochii. Atunci a chemat pe Ghehazi și i-a zis: «Cheamă pe șunamiteanca aceea!». Și acela a chemat-o și, venind ea, i-a zis: «Ia-ți copilul!». Iar ea, apropiindu-se, a căzut la picioarele lui și s-a închinat până la pământ. Apoi și-a luat copilul și a ieșit.

Din Prorocia lui Isaia, citire:

(LXIII, 11-19; LXIV, 1-4)

Acestea zice Domnul: Unde este Cel ce a scos din mare pe păstorul și turma Sa? Unde este Cel ce a pus în mijlocul ei Duhul Său cel Sfânt? Cel care a călăuzit dreapta lui Moise cu brațul Său slăvit? Cel ce a despica apele înaintea lor ca să-și facă un nume veșnic? Care i-a călăuzit prin adâncurile mării, ca pe un cal în pustie, și ei nu s-au poticnit? Ca dobitoacele care coboară la șes, așa Duhul Domnului îi aducea la odihnă. Astfel ai povățuit Tu pe poporul Tău, ca să-Ți faci un nume slăvit. Privește din ceruri, și vezi din locașul Tău cel sfânt și strălucit: Unde sunt râvna și puterea Ta nesfârșită, zbuciu-

mul lăuntrului Tău și milostivirile Tale? Pentru mine, acestea au încetat! Dar Tu ești Părintele nostru! Avraam nu știe nimic, Israel nu ne cunoaște. Tu, Doamne, ești Tatăl nostru, Mântuitorul nostru: acesta este numele Tău de totdeauna. Pentru ce, Doamne, ne-ai lăsat să rătăcim din căile Tale și ne-ai învârtoșat inimile noastre ca să nu ne temem de Tine? Întoarce-Te pentru robii Tăi, pentru semințiile moștenirii Tale. Pentru ce au pășit cei nelegiuiți în templul Tău și vrăjmașii noștri au călcat în picioare altarul Tău? Am ajuns ca unii peste care Tu de multă vreme nu mai stăpânești și care nu mai sunt chemați cu numele Tău. Dacă ai rupe cerurile și Te-ai pogori, munții s-ar cutremura. Ca un foc care arde vreascurile, ca o vâlvătaie care fierbe apa în clocot, fă pe vrăjmașii Tăi să cunoască numele Tău și să tremure înaintea Ta popoarele, văzându-Te făcând minuni neașteptate, despre care niciodată nu s-a auzit grăind. Nici urechea n-a auzit, nici ochiul n-a văzut un dumnezeu afară de Tine, care ar săvârși unele ca acestea pentru cei ce nădăjduiesc în El. Tu Te duci întru întâmpinarea celor ce săvârșesc faptele dreptății și își aduc aminte de căile Tale.

Din Prorocia lui Ieremia, citire:

(XXXI, 31-34)

Acestea zice Domnul: Iată, vin zile când voi încheia cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda legământ nou. Însă nu ca legământul pe care l-am încheiat cu părinții lor în ziua când i-am luat de mână, ca să-i

scot din pământul Egiptului. Acel legământ ei l-au călcat, deși Eu am rămas în legătură cu ei, zice Domnul. Dar iată legământul pe care-l voi încheia cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune legea Mea înlăuntrul lor și pe inimile lor voi scrie și le voi fi Dumnezeu, iar ei Îmi vor fi popor. Și nu se vor mai învăța unul pe altul și frate pe frate zicând: «Cunoașteți pe Domnul», că toți de la sine Mă vor cunoaște, de la mic până la mare, zice Domnul, pentru că Eu voi ierta fărădelegile lor și păcatele lor nu le voi mai pomeni.

Din Prorocia lui Daniel, citire:

(III, 1-23)

Împăratul Nabucodonosor a făcut un chip de aur înalt de șaizeci de coți, lat de șase coți și l-a așezat în câmpia Dura (Deir) din ținutul Babilonului. Și Nabucodonosor împăratul a trimis să adune pe satrapi, pe mai-marii dregători, pe cârmuitori, pe conducătorii oștirilor, pe vistiernici, pe cunoscătorii de legi, pe judecători și pe toți ceilalți dregători ai ținuturilor, ca să vină la târnosirea chipului pe care îl ridicase Nabucodonosor împăratul. Atunci s-au adunat satrapii, dregătorii cei mari, cârmuitorii, conducătorii oștirilor, vistiernicii, legiuitorii, judecătorii și toți ceilalți dregători ai ținuturilor la târnosirea chipului pe care îl ridicase Nabucodonosor și au stat înaintea chipului ridicat de Nabucodonosor. Și îndată un crainic a strigat cu glas tare: «Iată ce vi se poruncește vouă, popoarelor, nea-

murilor și limbilor: De îndată ce veți auzi glasul trâmbiței, flautului, chitarei, harpei, psalterionului, cimpoiului și al tuturor instrumentelor muzicale, veți cădea la pământ și vă veți închina chipului de aur pe care l-a ridicat împăratul Nabucodonosor; iar cine nu se va închina, chiar în acea clipă va fi aruncat în mijlocul unui cuptor cu foc arzător». De aceea, când toate popoarele au auzit glasul trâmbiței, al flautului, al chitarei, al harpei, al psalterionului și al tuturor instrumentelor muzicale, toate popoarele, neamurile și limbile au căzut la pământ și s-au închinat chipului de aur pe care îl ridicase Nabucodonosor împăratul. În același timp s-au apropiat câțiva bărbați caldei, care au pârât pe evrei. Ei au început să spună împăratului Nabucodonosor: «O, împărate, să trăiești în veac! Tu poruncă ai dat, ca oricine va auzi glasul trâmbiței, al flautului, al chitarei, al harpei, al psalterionului, al cimpoiului și al altor instrumente muzicale, să cadă la pământ și să se închine chipului de aur; iar cine nu va cădea la pământ, nici se va închina, să fie aruncat în mijlocul unui cuptor cu foc arzător. Dar sunt niște evrei, pe care i-ai pus cârmuitori peste ținutul Babilonului: Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Acești bărbați, nici că au luat în seamă porunca ta, împărate; dumnezeului tău nu-i slujesc și chipului de aur pe care l-ai înălțat nu-i aduc închinare». Atunci Nabucodonosor împăratul, plin de mânie și de zbucium, a poruncit să

i se aducă înaintea Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Îndată au adus pe acești bărbați înaintea împăratului. Nabucodonosor le-a zis: «Este oare adevărat, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, că voi nu slujiți dumnezeului meu și chipului de aur pe care eu l-am așezat și nu-i cădeți la pământ cu rugăciuni? Acum, fiți gata, și atunci când veți auzi glasul trâmbiței, al flautului, al chitarei, al harpei, al psalterionului, al cimpoiului și al altor instrumente muzicale, să cădeți la pământ și să vă închinați chipului pe care eu l-am făcut; iar dacă nu vreți să vă închinați, într-o clipă veți fi azvârliti în mijlocul unui cuptor cu foc arzător. Și care Dumnezeu vă va scăpa din mâna mea?». Răspuns-au Șadrac, Meșac și Abed-Nego și au zis regelui: «O, Nabucodonosor, noi n-avem nevoie ca la aceasta să-ți dăm un răspuns! Dacă, într-adevăr, Dumnezeul nostru, Căruia Îi slujim poate să ne scape, El ne va scăpa din cuptorul cel cu foc arzător și din mâna ta, o, împărate! Și chiar dacă nu ne va scăpa, știut să fie de tine, o, împărate, că noi nu vom sluji dumnezeilor tăi și înaintea chipului de aur pe care tu l-ai așezat, nu vom cădea la pământ!». Atunci Nabucodonosor se umplu de mânie și își schimbă înfașurarea chipului său față de Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Și începând iarăși a grăi, porunci să încâlzească cuptorul de șapte ori mai mult decât era de obicei. Și porunci celor mai puternici oameni din oștirea lui să lege pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego și să-i

arunce în cuptorul cel cu foc arzător. Atunci acești oameni, îmbrăcați cum erau, cu mantie, încălțăminte și cu toată îmbrăcămintea lor, au fost legați și aruncați în mijlocul cuptorului cu foc arzător. Fiindcă porunca împăratului era grabnică și cuptorul foarte înfierbântat, acei oameni care au aruncat pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego au fost mistuiți de văpaia focului. Și acești trei bărbați: Șadrac, Meșac și Abed-Nego au căzut legați în mijlocul cuptorului cu foc arzător.

Din Cântarea celor trei tineri, citire:

(I, 1-65)

Și stând Azaria în mijlocul focului, și deschizând gura sa, așa s-a rugat, zicând: «Binecuvântat ești, Doamne Dumnezeul părinților noștri, și lăudat și preamărit este numele Tău în veci. Că drept ești întru toate câte ai făcut nouă, și toate lucrurile Tale sunt adevărate, și drepte căile Tale și toate judecățile Tale adevărate. Tu ai dat hotărâri drepte în toate relele ce ai făcut să vină asupra noastră și asupra cetății celei sfinte a părinților noștri, Ierusalimul; că în adevăr și dreptate ai adus acestea toate asupra noastră, pentru păcatele noastre. Că am păcătuit și am făcut fărădelege, depărtându-ne de la Tine. Și am greșit întru toate, și poruncile Tale n-am ascultat, nici le-am păzit, nici le-am făcut, după cum ne-ai poruncit nouă, ca să ne fie bine. Și câte ai adus și ai făcut nouă, întru judecată dreaptă sunt. Tu ne-ai dat în mâinile vrăjmașilor noștri, oameni fără de

lege și cei mai răi dintre nelegiuți, unui rege nedrept, cel mai rău care este pe pământ. Și astăzi nu mai putem să deschidem gura; rușine și ocară ne-am făcut robilor Tăi și celor ce Te cinstesc pe Tine. Nu ne părăsi pe noi pentru totdeauna, pentru numele Tău, și nu strica legământul Tău. Și nu depărta mila Ta de la noi, pentru Avraam cel iubit de Tine și pentru Isaac, robul Tău, și pentru Israel, sfântul Tău, căroră le-ai făgăduit să le înmulțești seminția lor, ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării. Căci, Stăpâne, ne-am împuținat mai mult decât toate neamurile, și suntem umiliți astăzi, în tot pământul, pentru păcatele noastre. Și nu mai este în vremea aceasta căpetenie, proroc, nici conducător, nici ardere de tot, nici jertfă, nici prinos, nici tămâie, nici loc unde să aducem înaintea Ta pârga noastră și să aflăm har la Tine. Ci cu suflet zdrobit și cu duh umilit să fim primiți de Tine. Ca ardere de tot de berbeci și de junci, ca zeci de mii de miei grași, așa să fie jertfa noastră înaintea Ta astăzi, și înțelegere să găsească la Tine; că nu este rușine celor ce nădăjduiesc în Tine. Și acum urmăm Ție cu toată inima și ne temem de Tine, și căutăm fața Ta. Să nu ne rușinezi pe noi, ci fă cu noi după blândețile Tale, și după mulțimea milei Tale. Și ne scoate pe noi după minunile Tale, și dă slavă numelui Tău, Doamne; și să se rușineze toți cei ce arată robilor Tăi rele. Și să se rușineze de toată puterea Ta, și tăria lor să se sfărâme. Și să cunoască că Tu ești Domn,

Dumnezeu singur, și mărit peste toată lumea». Și n-au încetat slujitorii regelui care îi aruncaseră în cuptor să înfierbânte cuptorul cu catran și cu smoală și cu câlți și cu viță. Și vâlvătaia se ridica deasupra cuptorului, de patruzeci și nouă de coți. Și izbucnind afară, ea a ars pe caldeii care se aflau împrejurul cuptorului. Iar îngerul Domnului s-a coborât la Azaria și la cei trei prieteni ai lui în cuptor, și a stins vâpaia. Și le-a suflat în mijlocul cuptorului ca o răcoare de adiere și de rouă așa că focul nu i-a mai atins; nu le-a mai pricinuit nici dureri, nici teamă. Și cei trei într-un singur glas au lăudat, au slăvit și au binecuvântat pe Dumnezeu în cuptor, zicând: «Binecuvântat ești, Doamne Dumnezeul părinților noștri, și lăudat, și preainălțat întru toți vecii. Binecuvântat este numele cel sfânt al slavei Tale, și prealăudat și preainălțat întru toți vecii. Binecuvântat ești, în locașul sfintei Tale slave, lăudat și preaslăvit în veci. Binecuvântat ești Cel ce vezi adâncurile și șezi pe Heruvimi, și lăudat și preainălțat în veci. Binecuvântat ești pe scaunul împărăției Tale și prealăudat și preainălțat în veci. Binecuvântat ești pe bolta cerului și prealăudat și preaslăvit în veci.

Aici se ridică frații și cântă pe glasul al 5-lea:

Pe Domnul, lăudați-L și-L preainălțați pe Dânsul întru toți vecii.

Canonarul citește stihurile din Cântarea celor trei tineri:

Binecuvântați, toate lucrurile Domnului, pe Domnul, lăudați-L și-L preainălțați pe Dânsul în veci.

Iar frații cântă după fiecare stih:

Pe Domnul, lăudați-L și prea-înălțați-L pe Dânsul întru toți vecii.

Binecuvântați, ceruri și îngerii Domnului, pe Domnul.

Pe Domnul, lăudați-L...

Binecuvântați, ape și toate cele mai presus de cer, toate puterile Domnului, pe Domnul.

Pe Domnul, lăudați-L...

Binecuvântați, soare, lună și stelele cerului, pe Domnul.

Pe Domnul, lăudați-L...

Binecuvântați, toată ploaia și roua, toate vânturile, pe Domnul.

Pe Domnul, lăudați-L...

Binecuvântați, foc și zăduf, frig și căldură, pe Domnul.

Pe Domnul, lăudați-L...

Binecuvântați, rouă și zăpadă, gheață și ger, pe Domnul.

Pe Domnul, lăudați-L...

Binecuvântați, brume și zăpezi, fulgere și nori, pe Domnul.

Pe Domnul, lăudați-L...

Binecuvântați, nopți și zile, lumină și întuneric, pe Domnul.

Pe Domnul, lăudați-L...

Binecuvântați, pământ, munți și dealuri și toate cele ce răsar pe pământ, pe Domnul.

Pe Domnul, lăudați-L...

Binecuvântați, izvoare, mări și râuri, chiți și toate cele ce se mișcă în ape, pe Domnul.

Pe Domnul, lăudați-L...

Binecuvântați, toate păsările cerului, toate fiarele și toate dobitoacele, pe Domnul.

Pe Domnul, lăudați-L...

Binecuvântați, fiii oamenilor, binecuvintează Israel, pe Domnul.

Pe Domnul, lăudați-L...

Binecuvântați, preoți și slujitori, pe Domnul.

Pe Domnul, lăudați-L...

Binecuvântați, duhurile și sufletele dreptilor, cei cuvioși și smeriți cu inima, pe Domnul.

Pe Domnul, lăudați-L...

Binecuvântați, Anania, Azaria și Misael, pe Domnul.

Pe Domnul, lăudați-L...

Binecuvântați, Apostoli, Proroci și Mucenici ai Domnului, pe Domnul.

Pe Domnul, lăudați-L...

Binecuvântăm pe Tatăl și pe Fiul și pe Sfântul Duh, Dumnezeu.

Pe Domnul să-L lăudăm și să-L preaînălțăm întru toți vecii.

Și acum...

Pe Domnul, să-L lăudăm și să-L slăvim întru toți vecii.

La urmă citețul cântă:

Să lăudăm, bine să cuvântăm și să ne închinăm Domnului cântându-I și preaînălțându-L pe Dânsul întru toți vecii.

Apoi ectenia mică. Și în loc de: Sfinte Dumnezeu..., se cântă: Câți în Hristos v-ați botezat...

PROCHIMEN, glasul al 5-lea:

Tot pământul să se închine Ție și să cânte Ție, să cânte numelui Tău (Ps. 65, 3).

Stih: Strigați lui Dumnezeu tot pământul, cântați numele Lui (Ps. 65, 1).

Din Epistola către Romani, a Sfântului Apostol Pavel, citire:

(VI, 3-11)

Fraților, au nu știți că toți câți în Hristos Iisus ne-am botezat, întru moartea Lui ne-am botezat? Deci ne-am îngropat cu El, în moarte, prin botez, pentru ca, precum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, așa să umblăm

și noi întru înnoirea vieții; căci dacă am fost altoiți pe El prin asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și ai învierii Lui, cunoscând aceasta, că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, ca să se nimicească trupul păcatului, pentru a nu mai fi robi ai păcatului. Căci Cel care a murit a fost curățit de păcat. Iar dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și învia împreună cu El, știind că Hristos, înviat din morți, nu mai moare. Moartea nu mai are stăpânire asupra Lui. Căci ce a murit, a murit păcatului o dată pentru totdeauna, iar ce trăiește, trăiește lui Dumnezeu. Așa și voi, socotiți-vă că sunteți morți păcatului, dar vii pentru Dumnezeu, în Hristos Iisus, Domnul nostru.

Nu se cântă Aliluia, ci îndată se zice stihul, glasul al 7-lea, care se repetă după fiecare stih:

Scoală-Te, Dumnezeule, judecă pământul, că toate neamurile sunt ale Tale (Ps. 81, 8).

Stih: Dumnezeu a stat în dumnezeiască adunare și în mijlocul dumnezeilor va judeca (Ps. 81, 1).

Scoală-Te, Dumnezeule...

Stih: Până când veți judeca cu nedreptate și la fețele păcătoșilor veți căuta? (Ps. 81, 2).

Scoală-Te, Dumnezeule...

Stih: Judecați drept pe orfan și pe sărac și faceți dreptate celui smerit, celui sărman (Ps. 81, 3).

Scoală-Te, Dumnezeule...

Stih: Mântuiți pe cel sărac și pe cel sărman; din mâna păcătosului, izbăviți-i (Ps. 81, 4).

Scoală-Te, Dumnezeule...

Stih: Dar ei n-au cunoscut, nici n-au priceput, ci în întuneric umblă; strica-se-vor toate rânduilele pământului (Ps. 81, 5).

Scoală-Te, Dumnezeule...

Stih: Eu am zis: Dumnezei sunteți și toți fii ai Celui Preaînalt. Dar voi ca niște oameni muriți și ca unul din căpetenii cădeți (Ps. 81, 6-7).

Scoală-te, Dumnezeule...

Evangelhia de la Matei și în continuare dumnezeiasca Liturghie a Marelui Vasile. În loc de Heruvic se cântă acest tropar, glasul al 5-lea:

Să tacă tot trupul omenesc și să stea cu frică și cu cutremur, și nimic pământesc întru sine să nu cugete; că Împăratul împăraților și Domnul domnilor merge să Se junghie și să Se dea spre mâncare credincioșilor. Și merg înaintea Lui cetele îngerești, cu toată căpetenia și puterea, Heruvimii cei cu ochi mulți și Serafimii cei cu câte șase aripi, fețele acoperindu-și și cântând cântarea: Aliluia, Aliluia, Aliluia.

În locul Axionului, Irmosul: Nu te tângui pentru Mine, Maică...

Iar în loc de: Am văzut lumina..., se cântă pe glasul al 2-lea, troparul: Pomeniște-ne și pe noi, Îndurate, precum ai pomenit pe tâlharul întru împărăția cerurilor.

CHINONICUL, glasul al 4-lea:

Sculatu-S-a ca din somn Domnul, și a înviat, mântuindu-ne pe noi (cf. Ps. 77, 71).

Și după otpust, preotul dă anafură și face binecuvântarea pâinii și a vinului.

Se cuvine să știm că, dacă pentru oarecare pricină nu se face Liturghie, atunci cântăm, la Doamne strigat-am... stihirile pe 8: patru ale Învierii, glasul 1, și trei ale

Triodului, punându-le pe 4, Slavă... glas 6: Ziua de astăzi mai înainte a închipuit-o..., Și acum... a Născătoarei, cea dintâi a glasului (Dogmatica glasului 1): Pe ceea ce este slava a toată lumea... Vohodul cu cădelnița, Lumină lină..., apoi Prochimenul glas 6: Domnul a împărătit... și Citirile zilei din Triod, după rânduiala lor. Iar după sfârșitul Citirilor punem Ectenia: Să zicem toți..., apoi Învrednicește-ne Doamne în seara aceasta..., iar după aceasta iarăși Ectenia: Să plinim rugăciunea noastră cea de seară... La Stihovă punem Stihurile Învierii, glas 1: Cu patima Ta, Hristoase... și celelalte trei, din Octoih, cu Stihurile lor: Domnul a împărătit..., Slavă... Și acum... a Născătoarei - a Învierii, din Octoih: Iată s-a împlinit Prorocia Isaiei... Apoi Acum slobozește..., Sfinte Dumnezeule... și după Tatăl nostru... punem Troparul, glas 2: Iosif cel cu bun chip..., Slavă... Când Te-ai pogorât la moarte..., Și acum... Mironosițele femeii... și Otpustul.

Trebuie să aibă purtare de grijă eclesiarhul ca, atunci când se va sfârși Liturghia, să fie ceasul al doilea din noapte, iar după otpust nu se iese din biserică, ci rămân frații la locurile lor în biserică. Și se face citire multă din Cartea Faptele Sfinților Apostoli.

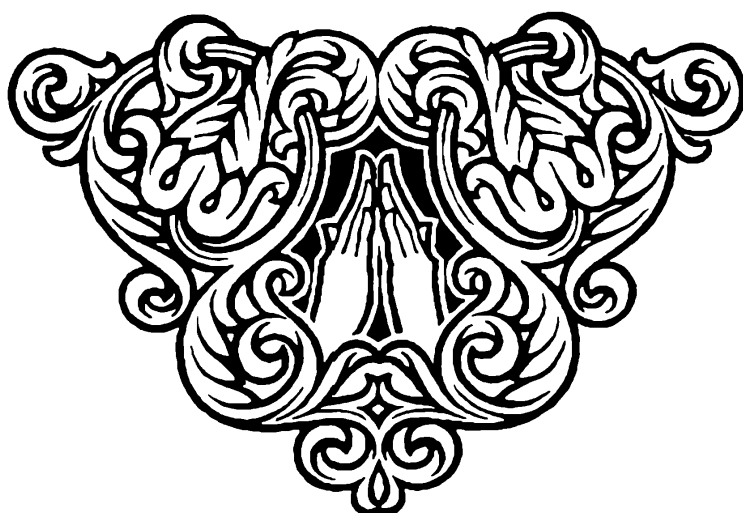
CANONUL SÂMBETEI CELEI MARI

Iar după citire, aprinde eclesiarhul toate candelile și, ieșind, lovește în toacă, iar cântărețul încetează a citi. Și, cu puțin înainte de miezul nopții, preotul dă binecuvântarea mică, iar la strană se citește: Sfinte Dumnezeule... și celelalte, Veniți să ne închinăm..., Psalmul 50. Apoi, Canonul Sâmbetei celei Mari cu Irmosul de două ori și troparele pe 12; iar la urmă, Irmosul în amândouă stranele. După Cântarea a 3-a, Sedealna Sâmbetei celei Mari: Mormântul Tău, Mântuitorule...

Și citire din Cuvântul Sfântului Epifanie al Salaminei, al cărui început este: Ce este astăzi această tăcere multă că Împăratul doarme... Sau se citește din Cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur, cel de la sfârșitul Evangheliei de la Matei, sau din Cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur, de la Cuvântul pentru Înviere.

După Cântarea a 6-a, Condacul Sâmbetei celei Mari și Icosul, apoi citire.

După sfârșitul Cântării a 9-a, Irmosul într-amândouă stranele. Sfinte Dumnezeule... și troparul, glasul al 2-lea: Când Te-ai pogorât la moarte..., ectenia și otpustul.

CÂNTĂRILE TREIMICE

PE CELE 8 GLASURI

Care se cântă în Postul Mare și în celelalte posturi, când nu se cântă: Dumnezeu este Domnul..., nici tropare, ci Aliluia, cu stihurile acestea:

Stih: De noapte mâneacă duhul meu către Tine, Dumnezeule, pentru că luminează sunt poruncile Tale pe pământ.

Stih: Dreptate vă învățați toți cei ce locuiți pe pământ.

Stih: Pizmuire va cuprinde pe poporul cel neînvățat și acum focul pe cei potrivnici va mânca.

Stih: Aducă lor rele, Doamne, aduică rele celor măriți ai pământului.

După fiecare stih, se cântă: Aliluia (de trei ori), iar câte o dată

CÂNTĂRILE TREIMICE

Glasul 1:

Cu trupești închipuiri, către mintea cea netrupească și fără materie, a Puterilor celor fără de trup ridicându-ne, și prin cântare întreit-sfântă a Dumnezeirii celei în trei ipostasuri primind

strălucire, ca heruvimii să strigăm către Unul Dumnezeu: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluiește-ne pe noi.

În celelalte zile să se schimbe sfârșitul, după cum se arată mai departe.

Slavă...

Cu toate Puterile cerești, ca heruvimii să strigăm Celui ce este întru cei de sus, întreit-sfântă laudă înălțându-I: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Sculându-ne din somn, cădem către Tine, Bunule, și cântare îngerească strigăm Ție, Puternice: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Se cuvine a ști:

La sfârșitul Cântărilor Treimice și al Luminândelor în toată săptămâna se zice:

L U N I:

...Cu ocrotirile celor fără de trup, miluiește-ne pe noi.

M A R Ț I:

...Pentru rugăciunile Mergătorului înainte, miluiește-ne pe noi.

MIERCURI ȘI VINERI:

...Cu puterea Crucii Tale, păzește-ne pe noi.

J O I:

...Pentru rugăciunile Apostolilor Tăi și ale Ierarhului Nicolae, miluiește-ne pe noi.

Luminânda, glasul 1:

Cel ce răsari lumină, Doamne, curățește sufletul meu de tot păcatul cu ocrotirile celor fără de trup și ne mântuiește pe noi.

CÂNTĂRILE TREIMICE

Glasul al 2-lea:

Puterilor celor de sus urmând pe pământ, cântare de biruință aducem Ție, Bunule: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Nezidită fire, Făcătorul tuturor, buzele noastre le deschide, ca să vestim lauda Ta, cântând: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Din pat și din somn m-ai ridicat, Doamne, mintea mea o luminează,

inima mea și buzele mele le deschide, ca să Te laud pe Tine, Sfântă Treime: Sfânt, Sfânt, Sfânt, ești Dumnezeuul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu miluiește-ne pe noi.

Luminânda, glasul al 2-lea:

Lumina Ta cea pururea veșnică trimite-o, Hristoase Dumnezeule, și luminează ochii cei de taină ai inimii mele, cu ocrotirile celor fără de trup și ne mântuiește pe noi.

CÂNTĂRILE TREIMICE

Glasul al 3-lea:

Treime de o ființă și nedespărțită, Unime în trei ipostasuri și împreună-veșnică, Ție, ca unui singur Dumnezeu, cântare îngerească cântăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Pe Tatăl cel fără de început, pe Fiul cel împreună fără de început, pe Duhul cel împreună-veșnic, Dumnezeirea cea Una, ca heruvimii a slăvi, îndrăznind zicem: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Fără de veste Judecătorul va veni, și faptele fiecăruia se vor descoperi; deci cu frică să strigăm în miezul nopții: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Luminânda, glasul al 3-lea:

Trimite lumina Ta, Hristoase Dumnezeule, și luminează inima

mea, cu ocrotirile celor fără de trup și ne mântuiește pe noi.

CÂNTĂRILE TREIMICE

Glasul al 4-lea:

Noi cei muritori, îndrăznind să aducem cântarea slugilor Tale celor ce sunt duhuri, zicem: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Precum cetele îngerilor acum în cer, așa și cetele oamenilor pe pământ, cu frică Ție aducem cântare de biruință, Bunule: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Pe Părintele Tău cel fără de început, și pe Tine, Hristoase Dumnezeuule, și pe Duhul cel Preasfânt, ca heruvimii a slăvi îndrăznind, zicem: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Luminânda, glasul al 4-lea:

Cel ce răsari lumină lumii Tale, sufletul meu cel ce este într-un tineric curățește-l de tot păcatul, cu ocrotirile celor fără de trup și ne mântuiește pe noi.

CÂNTĂRILE TREIMICE

Glasul al 5-lea:

Vremea cântării este, și ceasul rugăciunii. Cu osârdie să grăim către Unul Dumnezeu: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul

nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Îndrăznind a ne asemana oștilor Tale celor înțeleghătoare, Treime, Ceea ce ești fără de început, cu guri nevrednice grăim: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Cel ce în pânțele fecioresc ai încăput și de sânurile Tatălui nu Te-ai despărțit, Hristoase Dumnezeuule, cu îngerii primește-ne și pe noi, care grăim Ție: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Luminânda, glasul al 5-lea:

Dătătorule de lumină, Doamne, trimite lumina Ta și luminează inima mea cu ocrotirile celor fără de trup și ne mântuiește pe noi.

CÂNTĂRILE TREIMICE

Glasul al 6-lea:

Heruvimii stând înaintea cu frică și serafimii spăimânându-se cu cutremur, întreit sfântă cântare aduc cu glas fără de tăcere. Cu care și noi păcătoșii grăim: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Cu guri fără de trup, cu doxologii fără tăcere, cei cu câte șase aripi cântă Ție întreit sfântă cântare, Dumnezeuul nostru; iar noi cei

de pe pământ cu buze nevrednice laudă Ție înălțăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Pe Unimea Dumnezeirii în Treime, în unire neamestecată O slăvim, și cântare îngerească grăim: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Luminânda, glasul al 6-lea:

Doamne, trimite sufletelor noastre lumina Ta cea pururea veșnică, cu ocrotirile celor fără de trup și ne mântuiește pe noi.

CÂNTĂRILE TREIMICE

Glasul al 7-lea:

Cel ce ești lăudat de heruvimi cu putere prea înaltă, și cu dumnezeiască slavă de îngeri închinat, primește-ne și pe noi, cei de pe pământ, care cu buze nevrednice, laudă Ție înălțăm: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; cu ocrotirile celor fără de trup, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

Ca pe un somn lepădând lenea, suflete, îndreptare spre lauda Judecătorului arată, și cu frică grăiește: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Dumnezeirii celei neapropiate, Treimii celei într-o unime, întreit-sfânta laudă a serafimilor înăl-

țând, cu frică să grăim: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Luminânda, glasul al 7-lea:

Ridică-mă, Doamne, spre lauda Ta, și mă învață să fac voia Ta, Sfinte, cu ocrotirile celor fără de trup și ne mântuiește pe noi.

CÂNTĂRILE TREIMICE

Glasul al 8-lea:

Spre cer inimile având, cetelor Îngerești să urmăm și cu frică la Cel nemitarnic să cădem, laudă de biruință grăind: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; cu ocrotirile celor fără de trupuri, miluiește-ne pe noi.

Slavă...

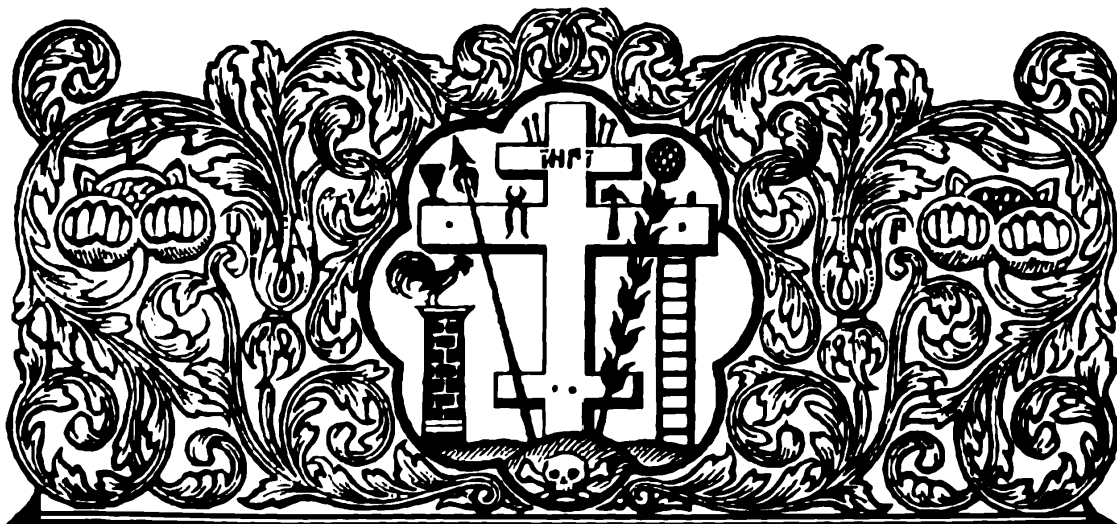
Heruvimii, neîndrăznind a privi la Tine, zburând, strigă cu glas înalt, cântarea dumnezeiască a graiului celui întreit-sfânt; cu care și noi grăim Ție: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; pentru rugăciunile tuturor Sfinților Tăi, miluiește-ne pe noi.

Și acum...

Fiind robiți de mulțimea greșelilor noastre, și neîndrăznind a privi la înălțimea Ta, sufletul și trupul plecăm, și cu îngerii cântare grăim Ție: Sfânt, Sfânt, Sfânt ești Dumnezeuul nostru; pentru Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Luminânda, glasul al 8-lea:

Lumină fiind, Hristoase, luminează-mă întru Tine, cu ocrotirile celor fără de trup și ne mântuiește pe noi.

STIHURI DE UMILINȚĂ SEDELNELE ȘI MARTIRICELE

care se cântă la toate glasurile în Sfântul și Marele Post

GLASUL ÎNTĂI DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință din Octoih, trei din Triod și trei din Minei.

Stihiri de umilință, glasul 1:

Pentru că mult este noianul greșelilor mele, Mântuitorule, și rău m-am afundat întru păcatele mele, dă-mi și mie mâna ca și lui Petru; mântuiește-mă, Dumnezeule, și mă miluiește.

De vreme ce sunt osândit, Mântuitorule, pentru gândurile și faptele cele rele, dăruiește-mi gând de întoarcere, Dumnezeule, ca să grăiesc: Mântuiește-mă, Făcătorule de bine, Bunule, și mă miluiește.

Altă lume pe Tine, suflete, te așteaptă și Judecătorul va vădi cele ascunse și rele ale tale; deci, să nu

rămâi întru acestea de aici, ci apucă înainte, grăind către Judecătorul: Dumnezeule, milostivește-Te spre mine și mă mântuiește.

Nu mă lepăda, Mântuitorul meu, pe mine cel cuprins de lenea păcatului; trezește gândul meu spre pocăință și lucrător destoinic al viei Tale mă arată, dăruindu-mi plata ceasului celui de al unsprezecelea și mare milă.

LUNI LA UTRENIE

După Catisma întâi, aceste Sedelne de umilință, glasul 1:

Întru fărădelegi fiind zămislit Ieu, desfrânatul, nu cutez să caut la înălțimea cerului; ci, îndrăznind la iubirea Ta de oameni, gră-

iesc: Dumnezeu, milostivește-Te spre mine păcătosul și mă mântuiește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți (Ps. 6, 1).

De vreme ce dreptul abia se mântuiește, dar eu, păcătosul, cel ce n-am purtat greul și arșița zilei, unde mă voi arăta? Ci cu cei din al unsprezecelea ceas împreună mă numără, Dumnezeu, și mă mântuiește.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Minunea minunilor văzând-o întru tine, făptura se bucură, ceea ce ești plină de har; că ai zămislit fără sămânță și ai născut, precum nu se poate spune, pe Cel pe Care nu-L pot vedea mai-marii cetelor îngerești. Pe Acela roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a se pune Martirica în locul Condacului, dacă Mineiul nu are condac. Iar dacă are, se pun Martirica și sedelnele. Așa se face în tot postul.

Martirica, glasul 1:

Cu lauda nevoinței și cu vrednicia cununilor s-au îmbrăcat măriții purtători de lupte întru Tine, Doamne; căci cu răbdarea bățăilor au biruit pe cei fără de lege și cu putere dumnezeiască din cer biruință au luat. Pentru rugăciunile lor, dăruiește-ne nouă, Dumnezeu, mare mila Ta.

MARȚI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedcalna, glasul 1:

Podobic: Mormântul Tău...

Bsă-mi deschizi, că desfrânat am cheltuit viața mea. Spre bogăția cea necheltuită a îndurărilor Tale căutând, Mântuitorule, nu trece acum cu vederea inima mea cea sărăcită. Căci către Tine, Doamne, cu umilință strig: Greșit-am la cer și înaintea Ta!

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri, nici cu urgia Ta să mă cerți.

Înfrișător este divanul Tău, judecata Ta dreaptă și lucrurile mele sunt rele; iar Tu, Milostive, apucând înainte, mântuiește-mă și mă scoate din osândă; ferește-mă, Stăpâne, de partea caprelor și mă învrednicește a sta de-a dreapta Ta, Judecătorule preadrepte.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ai zămislit fără ardere focul Dumnezeirii și ai născut fără sămânță izvorul vieții, pe Domnul, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești plină de har, păzește pe cei ce te măresc.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Ca niște ostași buni cu un cuget crezând, netemându-vă, Sfinților, de îngrozirile tiranilor, ați venit cu dragoste la Hristos, luând cinstita cruce și, săvârșindu-vă călătoria, ați luat biruință din cer. Slavă Celui ce v-a întărit pe voi; slavă Celui ce v-a încununat; slavă Celui ce lucrează prin voi tuturor tămăduiri.

MIERCURI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedea la Crucii, glasul 1:

Văzându-Te, Hristoase, Maica Ta, cea cu totul fără prihană, mort întins pe Cruce, a strigat: Fiul meu cel fără început împreună cu Tatăl și cu Duhul, ce este această rânduială nespusă a Ta? Prin care ai mântuit, Îndurate, zidirea mâinilor Tale, celor prea curate, Stăpâne.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeu nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este (Ps. 9, 5).

Lemnului Crucii Tale ne închinăm, Iubitorule de oameni, că pe el ai fost pironit, Viața tuturor; raiul ai deschis, Mântuitorule, tâlharului celui ce a venit la Tine cu credință și s-a învrednicit de desfătare zicând către Tine: Pomeneste-mă, Doamne! Primește-ne ca pe acela și pe noi care strigăm: Greșit-am toți milostivirii Tale, nu ne trece pe noi cu vederea!

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzându-Te mielușeaua pe Tine, Mielușelul, răstignit pe lemn cu tâlharii și împuns cu sulița în coastă, din îndelungă răbdarea Ta, Cuvinte, s-a tânguit strigând ca o maică: Ce taină străină și înfricoșătoare este aceasta, Fiul meu? Cum acoperă mormântul pe Dumnezeu cel necuprins? Negrăit lucru este acesta ce se săvârșește! Dar să nu mă lași pe mine, ceea ce Te-am născut, Fiul meu preadulce.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Pentru durerile Sfinților care pentru Tine au pătimit, milosti-

vește-Te, Doamne, și, rugămu-ne Ție, tămăduiește toate durerile noastre, Iubitorule de oameni.

JOI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedea la Apostolilor, glasul 1:

Cu mreața cuvântului rupând pescarii împletiturile ritorilor, prin trestia Crucii au luminat neamurile, să Te slăvească cu dreaptă credință pe Tine, Dumnezeu adevărat. Pentru aceasta și cântare aducem Ție, Celui ce i-ai întărit pe ei: Slavă Tatălui și Fiului, slavă Duhului celui de o Ființă, slavă Celui ce printr-înșii a luminat lumea.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor (Ps. 18, 4).

Înțelepților pescari ai lumii, cei ce ați luat de la Dumnezeu a fi milostivi, rugați-vă și acum pentru noi care grăim: Doamne mântuiește pe poporul Tău și cetățile Tale și ne eliberează pe noi din răutățile care cuprind sufletele noastre, pentru Apostolii Tăi.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Cel ce este fără de mamă în cer, mai presus de gând și de auzire L-ai născut pe pământ fără tată; pe Acela roagă-L, Născătoare de Dumnezeu, pentru sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Pe Mucenicii lui Hristos să-i rugăm toți, că aceștia se roagă pentru mântuirea noastră, și toți să ne

apropiem către dâșii cu credință. Aceștia izvorăsc harul tămăduirilor; aceștia alungă taberele demonilor ca niște păzitori ai credinței.

VINERI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedealna Crucii, glasul 1:

Răstignindu-Te Tu, Hristoase, Ra pierit tirania și a fost călcată puterea vrăjmașului; că nici înger, nici om, ci Înșuși Tu, Doamne, ne-ai mântuit pe noi, slavă Ție.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeuul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este (Ps. 9, 5).

Arma Crucii, oarecând, s-a arătat în războaie binecredinciosului împărat Constantin semn de biruință nebiruită asupra vrăjmașilor, prin credință. De aceasta se cutremură puterile iadului; aceasta s-a făcut și credincioșilor mântuire, iar lui Pavel laudă.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Cei ce am câștigat ocrotirea ta, Preacurată, și ne izbăvim de răutăți cu rugăciunile tale, fiind păziți în tot locul cu Crucea Fiului tău, toți după datorie cu dreaptă credință pe tine te slăvim.

Cântarea a 7-a, Martirica:

Cu lauda nevoinței și cu vrednicia cununilor s-au îmbrăcat slăviții purtători de chinuri întru Tine, Doamne; căci cu răbdarea bătailor

au biruit pe cei fără de lege și cu putere dumnezeiască din cer biruință au luat. Pentru rugăciunile lor, dăruiește-ne nouă, Dumnezeuule, mare mila Ta.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă idiomela zilei, de două ori. Apoi aceste Martirice ale glasului.

Glasul 1:

Pentru rugăciunile tuturor sfinților, Doamne, și ale Născătoarei de Dumnezeu, pacea Ta dă-ne-o nouă și ne mântuiește pe noi, ca un singur îndurat.

Mărturisirea voastră cea din fața mulțimilor, Sfinților, a înspăimântat puterea demonilor și pe oameni i-a scos din înșelăciune. Pentru aceasta și tăindu-vi-se capetele, grațiți: Să fie, Doamne, jertfa sufletelor noastre bineprimită înaintea Ta; că, iubindu-Te pe Tine, am disprețuit viața cea vremelnică, Iubitorule de oameni.

O, cât este de bună viețuirea voastră, Sfinților! Că sângele v-ați dat și cerurile ați moștenit; și, în scurtă vreme fiind încercați, în veci vă bucurați. Cu adevărat, bună este viețuirea voastră, că, cele stricăcioase părăsind, ați luat cele nestricăcioase și, cu îngerii dânduind, lăudați neîncetat Treimea cea de o Ființă.

Însăși podobia:

Prealăudaților Mucenici, pe voi pământul nu v-a acoperit, ci cerul

v-a primit. Deschisu-s-au vouă uşile raiului şi, înăuntru fiind, cu pomul vieţii vă îndulciţi; lui Hristos rugaţi-vă să dăruiască sufletelor noastre pace şi mare milă.

Şi patru din Minei, Slavă..., a morţilor, a lui Ioan Monahul, glasul 1:

Care desfătare lumească rămâne neîmpreunată cu întristarea? Care mărire stă pe pământ neschimbată? Toate sunt mai neputincioase decât umbra, toate sunt mai înşelătoare decât visele; o clipă numai şi, pe toate acestea, moartea le primeşte! Ci, întru lumina feţei Tale, Hristoase, şi întru îndulcirea frumuseţii Tale, pe cei ce i-ai ales odihneşte-i, ca un iubitor de oameni.

Şi acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe ceea ce este slavă a toată lumea, care din oameni a răsărit şi pe Stăpânul L-a născut, uşa cea cerească, pe Maria Fecioara să o lăudăm: cântarea celor fără de trupuri şi podoaba credincioşilor; că aceasta s-a arătat cer şi Templu Dumnezeirii. Aceasta, peretele cel din mijloc al vrajbei stricând, pace a adus şi Împărăţia a deschis-o. Pe aceasta, aşadar, având-o ancoră a credinţei, apărător avem pe Domnul, Cel ce S-a născut dintr-însa. Îndrăzneşte, dar, îndrăzneşte poporul lui Dumnezeu, că Acesta va birui pe vrăjmaşi, ca un Atotputernic.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După Catisma întâi, aceste Sedelne martirice, glasul 1:

Ca nişte ostaşi buni, cu un singur cuget crezând, netemându-vă, Sfinţilor, de îngrozirile tiranilor, aţi venit de bunăvoie la Hristos, luând cinstita Cruce; şi, săvârşindu-vă călătoria, aţi luat biruinţă din cer. Slavă Celui ce v-a întărit pe voi; slavă Celui ce v-a încununat; slavă Celui ce lucrează prin voi tuturor tămăduiri.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinţii Săi, Dumnezeul lui Israel (Ps. 67, 36).

Pentru durerile Sfinţilor, care pentru Tine au pătimit, milostiveşte-Te, Doamne, şi tămăduieşte toate durerile noastre, Iubitorule de oameni, rugămu-ne Ție.

Stih: Prin sfinţii care sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale într-însii (Ps. 15, 3).

Pe Mucenicii lui Hristos să-i rugăm toţi, că aceştia se roagă pentru mântuirea noastră; şi toţi să ne apropiem către dânsii cu credinţă. Aceştia izvorăsc harul tămăduirilor; aceştia alungă taberele demonilor, ca nişte păzitori ai credinţei.

Slavă..., a morţilor:

Cel ce Te-ai îmbrăcat cu trup pentru noi din Fecioară, fără schimbare în vremile cele de apoi, şi ştii ca un Dumnezeu alunecarea noastră, milostiveşte-Te şi iartă pe cei ce s-au mutat din viaţă; pentru că Ție, Stăpâne, şi-au făgăduit sufletele prin credinţă, Unuia Dumnezeului nostru.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Gavriil, zicându-ți: Fecioară, bucură-te!, împreună cu glasul S-a întrupat Stăpânul tuturor, întru tine, chivotul cel sfânt, precum a zis dreptul David. Arătatu-te-ai mai încăpătoare decât cerurile, ceea ce ai purtat pe Ziditorul tău. Slavă Celui ce S-a sălășluit întru tine; slavă Celui ce a ieșit din tine; slavă Celui ce ne-a mântuit pe noi prin nașterea ta.

LA LAUDE

Stihiri mucenice, glasul 1:

Veniți, popoare, să cinstim toți pe Mucenicii lui Hristos cu laude și cu cântări duhovnicești; pe luminătorii lumii și propovăduitorii credinței, pe izvoarele cele pururea curgătoare, din care izvorăsc credincioșilor tămăduiri. Cu rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, dăruiește lumii Tale pace și sufletele noastre mare milă.

Acești ostași ai Împăratului celui mare au stat vitejește împotriva poruncilor tiranilor, n-au luat în seamă chinurile și, călcând toată înșelăciunea, încununându-se după vrednicie, cer de la Mântuitorul pace și sufletelor noastre mare milă.

Pe voi, prealăudaților Mucenici, nici necazul, nici strâmtorarea, nici foamea, nici biciuirile, nici furia fiarelor, nici sabia, nici focul cel amenințător n-au putut să vă despartă de Dumnezeu. Ci mai vărtos pentru dragostea către Dânsul nevoindu-vă, ca și cum ați fi fost cu

trupuri străine, de fire nu v-ați adus aminte, neluând în seamă moartea. Pentru aceasta, după vrednicie, pentru durerile voastre ați luat plată și Împărăției cerurilor moștenitori v-ați făcut; rugămu-vă să mijlociți pentru sufletele noastre.

Bucurați-vă, Mucenicilor, în Domnul, că v-ați luptat lupta cea bună; împotriva împăraților ați stat și pe tirani ați biruit; nu v-ați îngrozit de foc, de sabie și de fiare sălbatice care mâncau trupurile voastre; înălțând lui Hristos cântare împreună cu îngerii, cununi din cer ați luat. Rugați-vă să ne dăruiască nouă mare milă.

Slavă..., a morților, alcătuire a lui Ioan Damaschin:

Cu lucrul arătând, Mântuitorul meu, că Tu ești Învierea tuturor, cu cuvântul, Cuvinte, pe Lazăr din morți l-ai înviat; atunci zăvoarele s-au sfărâmat și porțile iadului s-au cutremurat; atunci moartea oamenilor somn s-a arătat. Dar Tu, Cel ce ai venit să mântuiești zidirea Ta, iar nu să judeci, odihnește pe cei pe care i-ai ales, ca un iubitor de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Se veselește ceata prorocilor, Fecioară, de nașterea ta, dumnezeiasca adunare a Patriarhilor, cinstiții Apostoli, soborul Arhiereilor și al Mucenicilor, cetele Cuvioșilor și ale Dreptilor; iar pe tine te cunosc pricină rânduiei lor și te cinstesc ca pe Născătoarea lui Dumnezeu.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul 1:

Podobie: Prealăudaților mucenici...

Ție ne rugăm, Mântuitorule, fă odihnă celor ce s-au mutat întru împărtășirea Ta cea dulce și-i sălășluiește în curțile dreptilor, în locașurile sfinților Tăi, în sălășlurile cele cerești, cu milostivirea Ta trecând greșelile lor și dăruindu-le odihnă.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne (Ps. 64, 4).

Nimeni nu este fără păcate, nimeni dintre oameni, fără numai Tu singur Cel nemuritor; pentru aceasta așază pe robii Tăi în lumină, ca un Dumnezeu îndurat, împreună cu cetele îngerilor Tăi, pentru milostivirea Ta, trecându-le fărădelegile și dăruindu-le iertare.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul (Ps. 24, 14).

Făgăduințele Tale, Mântuitorule, sunt mai presus de cele văzute, pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit niciodată, Stăpâne; ci binevoiește ca să dobândească împărtășirea acelora, cea făgăduită, cei ce s-au mutat la Tine, dându-le și viață veșnică.

Slavă...

De Crucea Ta bucurându-se și în Crucea Ta nădăjduind robii Tăi s-au mutat la Tine, Doamne; dăruiește-le acum, Mântuitorule, Crucea Ta, răscumpărare păcatelor lor și sângele cel ce s-a vărsat pen-

tru viața lumii, pentru milostivirea Ta, iertându-le greșelile și luminându-i cu lumina feței Tale.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Roagă pe Hristos, Cel ce S-a născut din tine, Maică Fecioară, să dea iertare de greșeli robilor tăi, celor ce te propovăduiesc cu dreaptă credință, Născătoare de Dumnezeu, și cu cuvânt adevărat te slăvesc; și de lumina și strălucirea sfinților învrednicește-i, întru Împărăția Lui.

GLASUL AL DOILEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință din Octoih, trei de la Triod și trei de la Minei.

Stihiri de umilință, glasul al 2-lea:

Greșit-am Ție, Mântuitorule, ca fiul cel desfrânat; primește-mă, Părinte, pe mine cel ce mă pocăiesc și mă miluiește, Dumnezeu.

Mă rog Ție, Hristoase Mântuitorule, cu glasul vameșului; milostivește-Te spre mine, ca și spre acela, și mă miluiește, Dumnezeu.

La răutățile cele necuvioase ale faptelor mele cugetând, alerg la îndreptările Tale, urmând vameșului și păcătoasei, care a lăcrimat, și fiului celui desfrânat. Pentru aceasta cad înaintea Ta, Milostive; mai înainte până ce nu mă osân-

dești, milostivește-Te spre mine, Dumnezeu, și mă miluiește.

Fărădelegile mele trece-le cu vederea, Doamne, cel ce Te-ai născut din Fecioară, și curățește inima mea, făcând-o locaș Duhului Tău celui Sfânt; și să nu mă lepezi pe mine de la fața Ta, Cel ce ai nemăsurată milă.

LUNI LA UTRENIE

După Catisma întâi, aceste Sedelne de umilință, glasul al 2-lea:

Ca valurile mării s-au ridicat
Casupra mea fărădelegile
mele, ca o luntre în mare eu însumi
sunt înviforat de multe greșeli; dar
îndreptează-mă, Doamne, la lima-
nul cel lin al pocăinței și mă mân-
tuește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.

Eu sunt pomul cel neroditor,
Doamne, care nu aduc roadă de
pocăință nicidecum, și mă îngro-
zesc de tăiere și de focul cel nestins
mă înfricoșez. Pentru aceea mă rog
Ție, mai înainte de nevoia aceea
întoarce-mă și mă mântuiește.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de
Dumnezeu:

Ceea ce ești izvorul milei, de
milostivire învrednicește-ne pe noi,
Născătoare de Dumnezeu; caută
spre poporul cel păcătos; arată
precum de-a pururea puterea ta.
Că întru tine nădăjduind, grăim
ție: Bucură-te, ca oarecând Ga-
vriil, mai-marele voievod al celor
fără de trupuri.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Pe Tine, Cel ce îmbraci cerul cu
nori, avându-Te sfinții îmbrăcă-
minte în lume, chinuri de la cei
fără de lege au răbdad și rătăcirea
idolească au stricat. Pentru rugă-
ciunile lor, izbăvește-ne și pe noi de
vrăjmașul cel nevăzut, Mântui-
torule, și ne mântuiește.

MARȚI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedealna, glasul al 2-lea:

Miluiește-mă, a zis David;
Miar eu către Tine strig:
Greșit-am, Mântuitorule! Cură-
țind păcatele mele prin pocăință,
miluiește-mă!

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.

Miluiește-mă, Dumnezeu, mi-
luiește-mă! De două păcate a plâns
David, iar eu pentru mii și mii de
greșeli grăiesc către Tine; acela
așternutul cu lacrimi și-a udat, iar
eu nici o picătură nu am. Deznă-
dăjduitu-m-am și mă rog: Milu-
iește-mă, Dumnezeu, după mare
mila Ta!

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de
Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, nu
mă trece cu vederea, pe mine cel ce
am nevoie de ajutor de la tine; că
spre tine a nădăjduit sufletul meu,
miluiește-mă.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Cel ce ai luminat pe sfinții Tăi
mai mult decât aurul și ai prea-
slăvit ca un bun pe cuvioșii Tăi, de

dânșii fiind rugat, Hristoase Dumnezeu, îndreptează viața noastră, ca un iubitor de oameni, și îndreptează rugăciunea ca niște tămâie, Unule, Cel ce întru sfinți Te odihnești.

MIERCURI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelna Crucii, glasul al 2-lea:

Crucea bunătății Tale cea făcătoare de viață, pe care ne-ai dăruit-o nouă, nevrednicilor, Doamne, o aducem Ție spre rugăciune: mântuiește pe poporul Tău și cetățile Tale care se roagă Ție; pentru Născătoarea de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeuul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

În ce chip a robit vrăjmașul pe Adam prin mângarea din lemn, Doamne, în același chip și Tu ai robit pe vrăjmașul prin lemnul Crucii și prin Pățimirea Ta. Căci cu aceasta ești al doilea Adam, să cauți pe cel rătăcit și să înviezi pe cel omorât; Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioara și Maica Ta, Hristoase, văzându-Te mort întins pe lemn și plângând cu amar, a zis: Fiul meu! Ce taină înfricoșătoare este aceasta? Cel ce dăruiești tuturor viață veșnică, cum mori de bunăvoie pe Cruce, cu moarte de ocară?

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Mucenici ai Domnului, fericit este pământul care s-a adăpat cu sângiuirile voastre și sfinte sunt locașurile care au primit trupurile voastre; că în fața mulțimilor ați biruit pe vrăjmașul și pe Hristos cu îndrăzneală L-ați propovăduit. Pe Acela rugați-L, ca pe Singurul cel bun, să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

JOI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele Apostolilor, glasul al 2-lea:

Cel ce ai înțeleptit pe pescari mai mult decât pe ritori și i-ai trimis ca pe niște propovăditori în tot pământul, cu negrăită iubirea Ta de oameni, Hristoase Dumnezeu, prin ei întărește Biserica Ta și trimite credincioșilor binecuvântarea Ta, Cel ce ești singurul milostiv și iubitor de oameni.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor.

Pescuit-au pe păgâni pescarii și au învățat marginile lumii să se închine iubirii Tale de oameni, Hristoase Dumnezeu. Prin care întărește Biserica Ta și trimite credincioșilor binecuvântarea Ta; Cel ce ești singurul Care întru sfinți Te odihnești.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine te mărim, Născătoare de Dumnezeu, grăind: Bucură-te, norul luminii celei neapuse, care ai purtat în brațe pe Domnul slavei.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Apostolilor, Mucenicilor și pro-
rocilor, Ierarhilor, Cuvioșilor și
Dreptilor, care bine ați săvârșit
lupta și credința ați păzit, îndrăz-
neală având către Mântuitorul, pe
Acela, ca pe un bun, rugați-L pen-
tru noi, să mântuiască sufletele
noastre, rugămu-vă.

VINERI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedea la Crucii,
glasul al 2-lea:

Preacuratului Tău chip ne în-
chinăm, Bunule, cerând ier-
tare greșelilor noastre, Hristoase
Dumnezeule, că de voie ai binevoit
a Te sui cu trupul pe Cruce, ca să
izbăvești din robia vrăjmașului pe
cei pe care i-ai zidit. Pentru aceea,
cu mulțumire, strigăm Ție: Toate
le-ai umplut de bucurie, Mântuito-
rul nostru, Cel ce ai venit să mân-
tuiești lumea!

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeuul nos-
tru și vă închinați așternutului picioarelor
Lui, că Sfânt este.

Mântuire ai lucrat în mijlocul pă-
mântului, Hristoase Dumnezeule;
pe Cruce preacurate mâinile Tale
Ți-ai întins, adunând toate neamu-
rile ce cântă: Doamne, slavă Ție!

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de
Dumnezeu:

Preamărită ești de Dumnezeu
Născătoare, Fecioară; lăudămu-te
pe tine, că prin Crucea Fiului tău
s-a surpat iadul și moartea s-a
omorât; cei morți am înviat și de
viață ne-am învrednicit; raiul am
luat, desfătarea cea de demult.

Pentru aceasta mulțumind, slăvim
ca pe Cel puternic, pe Hristos,
Dumnezeul nostru și Unul cel
mult-Milostiv.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Pe piatra cea neclintită înteme-
indu-se sfinții, s-au îmbărbătat asu-
pra tiranilor cu tărie și, prin chi-
nuri, au luat cununi. Printr-înșii,
Dumnezeule, mântuiește-ne pe noi!

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile
pe 10 și se cântă idiomela zilei, de două ori.
Apoi patru Martirice de aici și patru de la
Minei, glasul al 2-lea:

Purtătorii de lupte, pentru că
n-au iubit desfătarea pămân-
tească, s-au învrednicit de bună-
tățile cerești și împreună-locuitori
cu îngerii s-au făcut. Doamne, pen-
tru rugăciunile lor, miluiește-ne și
ne mântuiește pe noi.

Sfinții Mucenici rugându-se
pentru noi și lăudând pe Hristos,
toată înșelăciunea a încetat, iar
neamul omenesc, prin credință, se
mântuiește.

Cetele Mucenicilor au stat îm-
potriva tiranilor, zicând: Noi sun-
tem ostașii Împăratului Puterilor;
chiar dacă ne veți și pierde cu fo-
cul și cu chinurile, nu vom tăgădui
puterea Treimii.

Mare este slava pe care ați câș-
tigat-o, Sfinților, prin credință! Că
nu numai când ați pățimit ați bi-
ruit pe vrăjmașul, ci și după moarte
alungați duhurile, pe bolnavi tămă-

duiți. Doctori ai sufletelor și ai trupurilor, rugați-vă Domnului să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., a morților, alcătuire a lui Ioan Damaschin:

Vai, câtă luptă are sufletul despărțindu-se de trup! Vai, cât lacrimăază atunci și nu este cine să-l miluiască pe dânsul! Către îngeri, ridicându-și ochii, în zadar se roagă; către oameni mâinile întinzându-și, nu are cine să-i ajute. Pentru aceasta, iubiții mei frați, cunoscând scurtimea vieții noastre, pentru cei răposați să cerem odihnă de la Hristos și sufletelor noastre mare milă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Trecut-a umbra Legii și harul a venit, că precum rugul n-a ars fiind aprins, așa Fecioară ai născut și Fecioară ai rămas. În locul stâlpului de foc, a răsărit Soarele dreptății; în locul lui Moise, Hristos, mântuirea sufletelor noastre.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele glasul al 2-lea:

Cel ce ai luminat pe sfinții Tăi mai mult decât aurul și ai preaslăvit ca un bun pe Cuvioșii Tăi, de dâșii fiind rugat, Hristoase Dumnezeule, împacă viața noastră, ca un iubitor de oameni, și îndreptează rugăciunea ca tămâia, singurul Cel ce întru sfinți Te odihnești.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Mucenici ai Domnului, fericit este pământul care s-a adăpat cu sângiurile voastre și sfinte sunt locașurile care au primit trupurile voastre; că în fața mulțimilor ați biruit pe vrăjmașul și pe Hristos cu îndrăzneală L-ați propovăduit. Pe Acela rugați-L, ca pe Singurul cel bun, să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dâșii.

Apostoli, Mucenici, Proroci, Ierarhi, Cuvioși și Drepti, care ați săvârșit bine lupta și credința ați păzit, îndrăzneală având către Mântuitorul, pe Acela ca pe un bun rugați-L pentru noi, să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Slavă..., a morților:

Pomenirea celor adormiți, Doamne, mă aduce spre aducere-a-minte a celor ce le avem întru nădejde și, văzând osândirea mea, aduc către Tine glasul cel din chinuri: Milostive, miluiește-mă!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Maică Sfântă a Luminii celei neprihănite, cu îngerești cântări cinstindu-te, te mărim pe tine cu dreaptă credință.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru. Stihirile martirice, glasul al 2-lea:

Pentru Hristos pătimind până la moarte, o, purtătorilor de lupte Mucenici, sufletele voastre le aveți în ceruri în mâna lui Dumnezeu și

prin toată lumea se păzesc moaștele voastre. Preoți și împărați se închină, iar toate popoarele veselindu-ne, după obicei, grăim: Somn cinstit este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui.

Crucea lui Hristos luând Sfinții Mucenici armă nebiruită, toată tăria diavolului au surpat; și luând cunună cerească, zid nouă s-au făcut, rugându-se pururea pentru noi.

Mulțimea Sfinților Tăi Te roagă, Hristoase, miluiește-ne pe noi ca un Iubitor de oameni.

Toată cetatea și țara cinstesc moaștele voastre, o, Mucenicilor, purtători de lupte; că voi, luptându-vă după lege, ați luat cunună cerească. Pentru aceasta sunteți lauda preoților, biruința împăraților și podoaba bisericilor.

Slavă..., a morților, alcătuire a lui Ioan Damaschin:

Din pământ m-ai zidit și iarăși m-ai osândit să merg în pământ, pentru călcarea poruncii; pus-ai zi de cercetare, în care cele ascunse ale faptei fiecăruia, de față se vor pune înaintea Ta. Atunci să Te milostivești spre mine, Cel ce ești fără de păcat, să-mi dai iertare greșelilor și să nu mă desparți de Împărăția Ta.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, Marie, Născătoare de Dumnezeu, locașul cel nestricat și întru totul sfânt, precum grăiește prorocul: Sfânt este locașul Tău, minunat în dreptate.

LA STIH O A V N Ă

Stihiri ale lui Teofan, glasul al 2-lea:

Podobie: Când de pe lemn...

Puterea morții și stricăciunea ai stricat-o cu moartea Ta cea de viață aducătoare, Stăpâne, și tuturor ai izvorât viață veșnică și oamenilor celor muritori înviere le-ai dăruit. Pentru aceasta, Ție ne rugăm, Mântuitorule, odihnește pe cei ce s-au mutat la Tine cu credință și de slava Ta cea nestricăcioasă învrednicește-i, Iubitorule de oameni.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Ca să faci pe oameni părtași dumnezeieștii Împărății, ai răbdat răstignire, Hristoase, moarte de bunăvoie primind. Pentru aceasta ne rugăm milostivirii Tale, arată părtași Împărăției Tale pe cei ce s-au mutat la Tine cu credință și-i învrednicește de slava Ta cea veșnică și de fericire.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Vrând să mântuiești zidirea Ta, bucurându-Te ai săvârșit taina cea adâncă cu adevărat a economiei Tale, ca un preabun, și ai răscumplat toată lumea, prețuind-o cu cinstit sângele Tău. Pentru aceasta, ne rugăm Ție: În vrednicește pe cei ce s-au mutat la Tine cu credință de frumusețea Ta cea preadulce, Iubitorule de oameni.

Slavă...

Stând cu cutremur înaintea înfricoșătorului și groaznicului Tău divan, Hristoase, morții cei din

veac vor aștepta răspunsul Tău cel drept, Mântuitorule, și vor lua dreaptă judecată dumnezeiască. Deci, atunci să Te milostivești, Stăpâne, Mântuitorule, spre robii Tăi care s-au mutat la Tine cu credință și să-i învrednicești de desfătarea Ta cea veșnică și de fericire.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu ai plătit datoria strămoașei Eva, Preacurată, zămislind pe Dumnezeu, Cel ce a dăruit nestricăciune și înviere credincioșilor și încununează cu slavă nemuritoare pe cei ce te laudă pe tine. Pe Care nu înceta acum rugându-L, să-i așeze pe dâșii în lumina strălucirii Sale, dumnezeiască Mireasă.

GLASUL AL TREILEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință din Octoih, trei din Triod și trei de la Minei.

Laudă de seară aducem Ție, Hristoase, cu tămâie și cu cântări duhovnicești; miluiește, Mântuitorule, sufletele noastre.

Mântuiește-mă, Doamne, Dumnezeul meu, că Tu ești mântuirea tuturor. Viforul patimilor mă tulbură și greutatea fărădelegilor mă cufundă; dă-mi mână de ajutor și la lumina umilinței mă ridică, ca un milostiv și iubitor de oameni.

Adună gândul meu cel risipit, Doamne, și inima cea înțelenită curățește-o; dă-mi pocăință ca lui Petru, ca vameșului suspinare și ca desfrânatei lacrimi; ca să mă rog

Ție cu mare glas: Dumnezeu, mântuiește-mă ca un milostiv și iubitor de oameni!

De multe ori săvârșind cântarea, m-am aflat făcând păcat, cu limba spunând cântări, iar cu sufletul gândind cele necuvioase. Ci, îndreptează-le pe amândouă, Hristoase Dumnezeu, prin pocăință, și mă miluiește.

LUNI LA UTRENIE

După Catisma întâi, aceste Sedelne de umilință, glasul al 3-lea:

La judecata cea înfricoșătoare fără pârâși voi fi muștrat, fără martori voi fi pedepsit; că se vor deschide cărțile conștiinței și lucrurile cele ascunse se vor descoperi. Deci, mai înainte de a cerceta cele lucrate de mine, la acea priveliște în fața întregii lumi, Dumnezeu, milostivește-Te spre mine și mă mântuiește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă muștri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.

Până când stărui în păcate, suflete al meu? Până când pui amânare pocăinței? Ia în gând judecata ce va să fie și roagă-te Domnului: Greșit-am, Doamne! Cel ce ești fără păcat, miluiește-mă!

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fiecare unde se mântuiește, acolo după dreptate și alergă; și care altă scăpare este precum tu, Născătoare de Dumnezeu, care acoperi sufletele noastre?

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Cine nu se va mira de vitejiile cele nebiruite ale Sfinților Mucenici? Cine nu se va uimi de isprăvile lor cele de-a pururea? Căci cu focul și cu bătăile, cu fiarele și cu înjunghierile au biruit pe vrăjmașul cel protivnic, momelile împăraților nesuferindu-le și îngrozirile tiranilor nebăgându-le în seamă. Pentru aceasta și cununi au luat de la Hristos Dumnezeu, Cel ce dăruiește lumii mare milă.

MARȚI LA UTRENIE

După Catisma întâi, aceste Sedelne de umilință, glasul al 3-lea:

Viețuind pe pământ, suflete al meu, pocăiește-te, că țărâna în mormânt nu laudă, nici de greșeli nu izbăvește. Roagă-te lui Hristos Dumnezeu: Greșit-am Ție, Cunoscătorule de inimi; mai înainte de a mă osândi, milostivește-Te spre mine, Dumnezeule, și mă miluiește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.

În ceasul rugăciunii făgăduiesc să mă pocăiesc, iar vrăjmașul cu dinadinsul îmi pune în gând lucruri necuviincioase, ca să păcătuesc; dar mă izbăvește de ele, Dumnezeule, și mă mântuiește.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Scăparea și puterea noastră, Născătoare de Dumnezeu, ajutorul cel tare al lumii, mântuiește pe robii tăi din toată nevoia cu rugăciunile tale, ceea ce ești una binecuvântată.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Vitejia răbdării voastre a biruit meșteșugirile vrăjmașului, începătorul răutății, Mucenici prea-lăudați. Pentru aceasta v-ați învrednicit de fericirea cea veșnică. Rugați-vă Domnului să mântuiască turma poporului iubitor de Hristos, cei ce sunteți mărturisitori ai adevărului.

MIERCURI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedcalna Crucii, glasul al 3-lea:

De puterea Ta cea nemăsurată și de răstignirea cea de bunăvoie, oștile îngerești s-au mirat, văzând cum Cel nevăzut era chinuit cu trupul, vrând să izbăvească neamul omenesc din stricăciune. Pentru aceasta, ca Dătătorului de viață, strigăm Ție: Slavă, Hristoase, împărăției Tale!

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Crucea s-a înfipt pe pământ și s-a atins de ceruri, nu ca un lemn ajungând la înălțime, ci Tu pe ea plinind toate, Doamne, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Toiag de putere dobândind Crucea Fiului tău, Născătoare de Dumnezeu, cu ea surpăm întărâtările vrăjmașilor, noi cei ce cu dragoste pe tine neîncetat te mărim.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Pomenirea Mucenicilor Tăi, Doamne, ai luminat-o foarte, ca un

prea puternic, că i-ai întărit să urmeze Pătimirilor Tale, căci au biruit vitejește puterea lui Veliar. Pentru aceasta au și luat daruri de tămăduiri; cu ale căror rugăciuni, Iubitorule de oameni, dăruiește pace sufletelor noastre.

JOI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sdealna Apostolilor, glasul al 3-lea:

Dumnezeiești propovăduitori ai adevărului și învățători ai Bisericii v-ați arătat voi, Apostoli, cei ce ați fost voi înșivă văzători ai Cuvântului; că ați călcat răstăcirea idolească și ați propovăduit cu glas mare Treimea, pe Care rugați-O, fericitilor, să dăruiască nouă mare milă.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor.

Veniți toți să laudăm pe Apostoli, ca pe niște cârmuitori, că au izgonit răstăcirea idolească și pe oameni i-au adus iarăși la Lumina vieții și a slăvi Treimea i-au învățat. Pentru aceasta toți credincioșii, săvârșind cinstită pomenirea lor, slăvim pe Mântuitorul.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ca o viță nelucrată ai odrăslit, Fecioară, Strugurele cel prea frumos, Cel ce izvorăște nouă vinul cel de mântuire, care veselește sufletele și trupurile tuturor. Pentru aceasta pe tine, ca pe o pricină a celor bune fericindu-te, pururea împreună cu îngerul strigăm ție: Bucură-te, ceea ce ești plină de har!

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Întrarmându-vă cu toată armătura lui Hristos și îmbrăcându-vă cu armele credinței, taberele vrăjmașului vitejește le-ați surpat; că, pentru nădejdea vieții, ați răbdat cu dragoste toate amenințările și bătăile de la tirani. Drept aceasta și cununi ați luat, Mucenici ai lui Hristos, cei cu suflet viteaz.

VINERI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sdealna Crucii, glasul al 3-lea:

Cruce și moarte voind a pătimi, în mijlocul făpturii ai înfipt Crucea, când ai binevoit, Mântuitorule, ca să fie pironit trupul Tău. Atunci și soarele razele și-a ascuns, iar tâlharul văzând acestea, Te-a mărturisit pe Tine Dumnezeu, grăind: Pomeneste-mă, Doamne! Și, crezând, a luat raiul.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeuul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Pe chiparos, pe pin și pe cedru Te-ai înălțat, Mielule al lui Dumnezeu, ca să mântuiești pe cei ce se închină cu credință răstignirii Tale celei de bunăvoie, Hristoase Dumnezeule, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Moarte de ocară ai răbdat, prin răstignire de bunăvoie, Îndurate, pe Care văzându-Te ceea ce Te-a născut, Hristoase, de răni se pătrundea. Cu ale cărei rugăciuni, pentru îndurările milei Tale, Unule, Preabunule și Iubitorule de oameni,

Doamne, îndură-Te și mântuiește lumea, Cel ce ai ridicat păcatul ei.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Străluciți prin credință, luminători prealuminați, sfinților cei ce sunteți doctori ai buneii credințe, purtători de lupte prealăudați; că de bătăile tiranilor netemându-vă, hulirile idolești le-ați dărâmat, având biruință nebiruită Crucea adevărului.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10, idiomela zilei, de două ori. Apoi 4 Stihiri Martirice, glasul al 3-lea, de aici, și patru stihiri de la Minei:

Mare este puterea Mucenicilor Tăi, Hristoase, că în morminte sunt și duhurile alungă; și au distrus puterea vrăjmașului, cu credință Treimii nevoindu-se pentru dreapta credință.

Prorocii, Apostolii lui Hristos și Mucenicii au învățat să fie lăudată Treimea cea de o Ființă și au luminat neamurile cele rătăcite, și părtași îngerilor au făcut pe fiii oamenilor.

Mucenicii Tăi, Doamne, cu credință întărindu-se, cu nădejdea încredințându-se și cu dragostea Crucii Tale sufletește unindu-se, au stricat tirania vrăjmașului și, dobândind cununile, se roagă cu cei fără de trupuri pentru sufletele noastre.

Mare este puterea Crucii Tale, Doamne, că s-a înfipt în loc și lu-

crează în lume; și a arătat din pescari Apostoli și din păgâni mucenici, ca să se roage pentru sufletele noastre.

De la Minei patru stihiri.

Slavă..., a morților:

Toate cele omeneshi sunt deșertăciuni câte nu rămân după moarte! Nu ne rămâne bogăția, nu ne însoțește mărirea; că, venind moartea, toate acestea pier. Pentru aceasta, lui Hristos celui fără de moarte să-l strigăm: Pe aceștia ce s-au mutat de la noi odihnește-i, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cum să nu ne mirăm de nașterea ta cea dumnezeiască-omenescă cu totul cinstită? Că, nepri-mind ispită bărbătească, ceea ce ești cu totul fără prihană, ai născut fără tată pe Fiul cu trup, pe Cel născut din Tatăl mai înainte de veci fără mamă; Care nicicum n-a suferit schimbare sau amestecare, sau despărțire, ci a păzit întreaga osebite amânduror firilor. Pentru aceasta, Maică Fecioară, Stăpână, pe El roagă-L să mântuiască sufletele celor ce cu dreaptă credință te mărturisesc pe tine, de Dumnezeu Născătoare.

SĂMBĂTĂ LA UTRENIE

După Catisma întâi, aceste Sedelne martirice, glasul al 3-lea:

Câți sunteți iubitori de mucenici veseliți-vă, cântând cu un glas cântarea lui Hristos; că

ne-a răsărit nouă în lume ca luminători, pomenirea cea de peste an a luptătorilor Lui, Care ne trimite harul minunilor și luminează mintea și sufletele noastre.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi, Dumnezeuul lui Israel.

Vitejia răbdării voastre a biruit meșteșugirile vrăjmașului, începător al răutății, Mucenici prealăudați. Pentru aceasta v-ați învrednicit de fericirea cea veșnică. Ci vă rugați Domnului să mântuiască turma poporului celui iubitor de Hristos, cei ce sunteți mărturisitori ai adevărului.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dâșii.

Străluciți prin credință, luminători prealuminați, sfinților, cei ce sunteți doctori ai buneii credințe, purtătorilor de lupte prealăudați; că de bătăile tiranilor netemându-vă, huliile idolești le-ați aruncat la pământ, având biruință nebiruită Crucea adevărului.

Slavă..., a morților:

Când, la cuvântul Tău, vom sta înaintea judecății Tale celei nepărtinitoare, Doamne, să nu ne osândești pe noi, cei ce am crezut în Tine, Mântuitorul nostru. Că toți am greșit, dar de la Tine nu ne-am depărtat. Pentru aceasta ne rugăm Ție, să așezi în locașurile dreptilor Tăi, Hristoase, pe cei pe care i-ai luat, ca Cel ce ești Însuși mult-Milostiv.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine, ceea ce ai mijlocit mântuirea neamului nostru, te laudăm,

Născătoare de Dumnezeu Fecioară; căci cu trupul cel luat din tine, Fiul tău și Dumnezeuul nostru, prin Cruce luând patimă, ne-a izbăvit pe noi din stricăciune, ca un iubitor de oameni.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru. Stihiri martirice, glasul al 3-lea:

Veniți, popoare, să cinstim toți pomenirea Sfinților Mucenici, că privesc făcându-se îngerilor și oamenilor, au luat cununile biruinței de la Hristos și se roagă pentru sufletele noastre.

Frica de împărați și de tirani nu au luat-o în seamă ostașii lui Hristos, ci cu bună îndrăzneală și bărbătește L-au mărturisit pe El Domn, Dumnezeu și Împărat al nostru, al tuturor, și se roagă pentru sufletele noastre.

Puterile Sfinților Îngeri s-au mirat de luptele Mucenicilor, că fiind îmbrăcați cu trup muritor, n-au luat în seamă chinurile, făcându-se următori Pătimirii Mântuitorului Hristos și se roagă pentru sufletele noastre.

Ca niște luminători în lume străluciți și după moarte, Sfinților Mucenici, lupta cea bună luptându-vă. Pentru aceasta, ca cei ce aveți îndrăzneală, rugați pe Hristos Dumnezeu, să se miluiască sufletele noastre.

Slavă..., a morților:

Oamenilor, pentru ce ne tulburăm în zadar? Calea pe care alergăm este scurtă, fum este viața, abur, țărână și cenușă și curând ne

facem netrebnici. Pentru aceasta, să ne rugăm lui Hristos celui nemuritor: Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu, ocrotitoare tuturor celor ce se roagă, la tine îndrăznim, cu tine ne lăudăm, în tine este toată nădejdea noastră. Roagă-te Celui ce S-a născut din tine, pentru nevrednicii robii tăi.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 3-lea:

Podobie: Chipul Crucii Tale...

Slăvesc cinstita Cruce a Ta, prin care s-a dăruit viața și dulcimea desfătării, celor ce Te laudă cu credință și cu dragoste, Unule, mult-Milostive. Pentru aceasta grăim către Tine, Hristoase Dumnezeule: Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc întru Tine.

Stih: Fericți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Unule milostive și îndurate, Cel ce ai noian de bunătate neajuns cu mintea, Cel ce cunoști firea oamenilor pe care ai zidit-o, pe Tine Te rugăm, Hristoase Dumnezeule: Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc în Tine.

Stih: Sufilele lor întru bunătați se vor sălăslui și seminția lor va moșteni pământul.

Adormind în mormânt ca un Om, ai înviat pe cei ce dormeau în

morminte ca un Dumnezeu, cu puterea Ta cea nebiruită, care aduc Ție cântare fără încetare. Pentru aceasta grăim către Tine, Hristoase Dumnezeule: Odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locuința tuturor celor ce se veselesc în Tine.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Făclie înțelegătoare te știm pe tine, Născătoare de Dumnezeu, că ai purtat Lumina Dumnezeirii, Care s-a unit cu firea trupească a oamenilor. Pentru aceasta, roagă pe Fiul tău și Dumnezeu să odihnească pe cei ce s-au mutat de la noi, unde este locașul tuturor celor ce se veselesc.

GLASUL AL PATRULEA DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință ale Octoihului, trei ale Triodului și trei de la Minei.

Stihiri, glasul al 4-lea, însăși podobia:

Aș vrea să șterg, Doamne, zapisul greșelilor mele cu lacrimile și să-Ți fiu plăcut în cealaltă vreme a vieții mele prin pocăință; dar vrăjmașul mă amăgește și se luptă cu sufletul meu. Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Cine, înviforându-se și alergând la limanul acesta, nu se va mântui? Sau cine îmbolnăvindu-se și năzuind la această casă de tămăduire

nu se va vindeca? Ziditorule al tuturor și tămăduitorule al bolnavilor, Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă.

Spală-mă cu lacrimile mele, Mântuitorule, că m-am întinat cu multe păcate. Pentru aceasta și cad înaintea Ta: Greșit-am, Dumnezeule, miluiește-mă!

Oaie sunt a turmei Tale celei cuvântătoare și alerg la Tine, Păstorul cel bun; caută-mă pe mine cel rătăcit, Dumnezeule, și mă miluiește.

LUNI LA UTRENIE

După Catisma întâi, aceste Sedelne de umilință, glasul al 4-lea:

Smeritul meu suflet, cel ce și-a Scheltuit toată viața în păcate, întoarce-l, Doamne, și ca pe desfrânata mă primește pe mine și mă mântuiește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.

Înotând prin noianul vieții de acum, îmi aduc aminte de adâncul răutăților mele celor multe; și neavând priceperea ocârmuitor, cu glasul lui Petru strig Ție: Mântuiește-mă, mântuiește-mă, Hristoase, Dumnezeule, ca un iubitor de oameni!

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Celei ce s-a hrănit în Templu, în Sfânta Sfintelor, celei ce este îmbrăcată cu credința și cu înțelepciunea și cu nevinovata feciorie,

mai-marele Voievod Gavriil i-a adus din cer vestirea aceasta: Bucură-te! Bucură-te, ceea ce ești binecuvântată! Bucură-te, ceea ce ești mărită, Domnul este cu tine!

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Astăzi au venit oștile îngerești întru pomenirea Mucenicilor, ca să lumineze gândurile credincioșilor și să veselească lumea cu harul. Pentru dâșii, Dumnezeule, milostivindu-Te, dăruiește-ne mare milă.

MARȚI LA UTRENIE

După Catisma întâi, aceste Sedelne de umilință, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Degrabă să intrăm împreună în camera lui Hristos, ca să auzim toți fericitul glas, al Însuși Dumnezeului nostru. Veniți, cei ce iubim cereasca slavă, asemănându-ne fecioarelor celor înțelepte, să ne luminăm candelile noastre prin credință.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.

Gândește, suflete, cum vom sta înaintea Judecătorului; în ceasul cel înfricoșător se vor așeza scaune îngrozitoare, iar faptele fiecăruia se vor vâdi! Atunci Judecătorul va fi neîndurat; acolo ți s-a gătit cumplit focul, ca o mare sălbăticită învâlmurându-se, vrând să acopere toate. Tu acestea toate le vezi, suflete al meu, și suspină înainte de sfârșit.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ceea ce ești după dreptate și după adevăr Născătoare de Dumnezeu, cu îndrăzneală rugându-te, ca o Maică, Fiului tău și Dumnezeului nostru, păzește mai ales turma care aleargă sub acoperământul tău și scapă la tine, limanul și zidul și singura ocrotire a neamului omenesc.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Cu sângiurile Mucenicilor Tăi celor din toată lumea, ca și cu o porfiră și vison fiind împodobită Biserica Ta, printr-înșii grăiesc către Tine, Hristoase Dumnezeule: Populului Tău trimite îndurările Tale, dăruiește pace cetății tale și sufletelor noastre mare milă.

MIERCURI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedealna Crucii, glasul al 4-lea:

Răscumpăratu-ne-ai pe noi din blestemul legii, cu scump sângele Tău; pe Cruce fiind pironit și cu sulița împuns, nemurire ai izvorât oamenilor, Mântuitorul nostru, slavă Ție.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Însăși Podobia:

Degrad ne întâmpină pe noi, mai înainte până ce nu ne robim, când vrăjmașii Te hulesc pe Tine și ne îngrozesc pe noi, Hristoase Dumnezeul nostru; pierde cu Crucea Ta pe cei ce se luptă cu noi, ca

să cunoască cât poate credința dreptcredincioșilor. Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Fecioară cu totul fără prihană, Maica lui Hristos Dumnezeu, sabie a străbătut preasfânt sufletul tău, când ai văzut răstignit pe Fiul și Dumnezeul tău, pe Care nu înceta, binecuvântată, rugându-L, să ne dăruiască nouă iertare de greșeli.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Mucenicii Tăi, Doamne, în lupta lor, cununile nestricăciunii au luat de la Tine, Dumnezeul nostru; că având tăria Ta pe tirani au surpat; zdrobit-au și ale diavolilor neputințioasele îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, mântuiește sufletele noastre.

JOI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele Apostolilor, glasul al 4-lea:

Luminători ai arătat la marginile lumii pe ucenicii Tăi, Hristoase, care strălucesc cu propovăduirea Ta, luminând sufletele noastre, și ai întunecat printr-înșii rătăcirea idolească, luminând lumea cu învățăturile dreptei credințe. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor.

Precum a povățuit Moise pe Israel din robie prin Marea Roșie, cu dreapta Ta, Stăpâne, cufun-

dând pe Faraon, așa și înțelepții Tăi ucenici, cu minunile au despărțit marea necredinței cea amară și au povățuit poporul spre Tine, Cuvinte cel fără de început, Unule, Iubitorule de oameni.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Cuvântul Tatălui, Hristos Dumnezeuul nostru, din tine întrupat L-am cunoscut, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, ceea ce ești una curată, una binecuvântată. Pentru aceasta, neîncetat lăudându-te, pe tine te mărim.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Cu Crucea întrarmându-se, Mucenicii Tăi au biruit vicleșugurile vrăjmașului începător de rele, Hristoase Dumnezeuul nostru. Strălucit-au ca niște luminători și, povățuind pe oameni, ei dăruiesc tămăduiri celor ce cer cu credință. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre.

VINERI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele Crucii, glasul al 4-lea:

Podobie: Degrab ne întâmpină...

Pe Cruce Te-au pironit iudeii pe Tine, Mântuitorule, prin care ne-ai chemat pe noi dintre pagâni, Iubitorule de oameni Doamne. Întinsu-Ți-ai pe ea palmele de bună voia Ta, cu sulița ai primit a Ți se împunge coasta. Slavă mulțimii îndurărilor Tale, îndelung-Răbdătorule.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeuul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Văzând acum lumina sufletelor noastre, Hristoase, Crucea Ta cea preacurată și închinându-ne ei, cântăm cu veselie: Slavă Ție Celui ce ai voit a Te înălța pe ea; slavă Ție Celui ce ai luminat prin ea toată făptura. Pentru care cu cântări pe Tine neîncetat Te slăvim.

Slavă... Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Dacă Te-a văzut înălțat pe Cruce Preacurata Maica Ta pe Tine, Cuvântul lui Dumnezeu, ca o maică plângând a zis: Ce minune nouă și străină este aceasta, Fiul meu? Cum Te unești cu moartea, Cel ce ești viața tuturor, vrând să înviezi pe cei morți ca un milostiv?

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Cinstită prăznuirea Mucenicilor Tăi Biserica cer a făcut-o și îngerii împreună cu oamenii dănuiesc. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeule, mântuiește sufletele noastre.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă idiomela zilei, de două ori. Apoi patru martirice și de la Minei patru stihiri.

Stihiri, glasul al 4-lea:

Cel ce Te preaslăvești întru pomenirile Sfinților Tăi, Hristoase Dumnezeule, de dâșii fiind rugat, trimite nouă mare milă.

Cel ce ai primit răbdarea Sfinților Mucenici, primește și de la noi cântare de laudă, Iubitorule de oameni, dăruindu-ne nouă, cu rugăciunile lor, mare milă.

Având, Sfinților, îndrăzneală către Mântuitorul, rugați-vă neîncetat pentru noi, păcătoșii, cerând iertare de greșeli și sufletelor noastre mare milă.

Jertfe însuflețite, arderi de tot gânditoare, Mucenici ai Domnului, junghieri desăvârșite ale lui Dumnezeu, oi ce cunoașteți pe Dumnezeu și sunteți cunoscute de Dumnezeu, al căror staul este necălcat de lupi, rugați-vă ca să fim păstoriți și noi împreună cu voi la apa odihnei.

Slavă..., a morților, alcătuire a lui Ioan Damaschin:

Unde este străduința lumii? Unde este nălucirea celor vremelnice? Unde sunt aurul și argintul? Unde sunt mulțimea slugilor și strigarea? Toate sunt țărână, toate cenușă, toate umbră. Ci veniți să ne rugăm Împăratului celui nemuritor: Doamne, de veșnicele Tale bunătăți învrednicește pe cei ce s-au mutat de la noi și-i odihnește întru fericirea cea neîmbătrânitoare.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Prorocul David, care prin Tine este al lui Dumnezeu părinte, cu cântare pentru Tine mai înainte a glăsuț, mărire Ție făcându-Ți: De față a stat Împărăteasa, de-a dreapta Ta. Că pe tine Maică mijlocitoare vieții te-a arătat Dumnezeu, Cel ce fără de tată din tine a binevoit a Se face Om, ca iarăși să zidească chipul Său cel stricat de patimi; și oaia cea rătăcită, din munte răpită, aflând-o, pe umeri ridicând-o, la Tatăl a adus-o și

după voia Sa cu puterile cerești a împreunat-o; și, Născătoare de Dumnezeu, Hristos, Cel ce are mare și bogată milă, a mântuit lumea.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După Catisma întâi, aceste Sedelne martirice, glasul al 4-lea:

Mucenicii Tăi, Doamne, întru nevoințele lor, cununile nestricăciunii au luat de la Tine, Dumnezeul nostru; că având tăria Ta, pe tirani au surpat; zdrobit-au și ale diavolilor neputincioase îndrăzniri. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Cu sângiurile Mucenicilor Tăi, celor din toată lumea, ca și cu o porfiră și cu vison, Biserica Ta împodobită fiind, printr-înșii strigă către Tine, Hristoase Dumnezeule: Poporului Tău trimite-i îndurările Tale; pace cetății Tale dăruiește, și sufletelor noastre mare milă!

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru Dânșii.

Cu Crucea întrarmându-se Mucenicii Tăi, au biruit vicleșugurile vrăjmașului începător de rele, Hristoase Dumnezeul nostru. Strălucit-au ca niște luminători, povățuind pe oameni, și dăruiesc tămăduiri celor ce se roagă cu credință. Pentru rugăciunile lor, mântuiește lumea Ta.

Slavă..., a morților:

Sufletele pe care le-ai mutat din cele trecătoare la Tine, odihnește-le, Doamne, ca un milosârd și Atotputernic, Hristoase Dumnezeuul nostru. Iartă-le, Îndurate, cele făcute de dânsii; miluiește, Milostive, lucrul mâinilor Tale! Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat: Dumnezeu într-unire neamestecată întrupându-Se și Crucea de bunăvoie pentru noi primind; prin care înviind pe cel întâi zidit, a mântuit de moarte sufletele noastre.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru. Stihirile martirice, glasul al 4-lea:

Cine nu se va minuna, Sfinților Mucenici, văzând lupta cea bună cu care v-ați luptat? Cum fiind cu trup ați biruit pe vrăjmașul cel fără de trup, mărturisind pe Hristos și cu Crucea întrarmându-vă? Pentru aceasta, după vrednicie, v-ați arătat izgonitori ai diavolilor și barbarilor împotriviți. Rugați-vă neîncetat să se mântuiască sufletele noastre.

Părtași îngerilor v-ați făcut, Sfinților Mucenici, în fața multimilor pe Hristos bărbătește propovăduind; că toate cele plăcute din lume, ca și cum n-ar fi fost, le-ați părăsit; iar credința ați ținut-o ca

o ancoră tare. Pentru aceasta, alungând înșelăciunea, izvorâți credincioșilor darurile tămăduirilor; rugați-vă neîncetat pentru sufletele noastre.

Cum nu ne vom minuna de luptele voastre, Sfinților Mucenici, că în trup muritor fiind îmbrăcați, ați biruit pe vrăjmașii cei fără de trupuri? Pe voi nici amenințările tiranilor nu v-au înfricoșat, nici năvălirile chinurilor nu v-au spăimântat. Cu adevărat, după vrednicie, v-ați slăvit de la Hristos, Cel ce dă sufletelor noastre mare milă.

Cinstită este moartea Sfinților Tăi, Doamne, că, prin săbii și prin foc și de frig fiind zdrobiți, și-au vărsat sângele lor, având nădejdea la Tine, ca să-și ia plata osteneții; au răbdat și au luat de la Tine, Mântuitorule, mare milă.

Slavă..., a morților:

Întru odihna Ta, Doamne, unde toți Sfinții Tăi se odihnesc, odihnește pe robii Tăi, că Însuți ești Iubitor de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Avându-te, Născătoare de Dumnezeu, nădejde și ocrotitoare, nu ne temem de năvălirile vrăjmașilor, că tu acoperi sufletele noastre.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alături a lui Teofan, glasul al 4-lea:

Podobie: Dat-ai semn celor ce se tem...

Cu adevărat înfricoșătoare este taina morții, cum sufletul de trup cu anevioie se desparte, din alcătuirea și din împreuna-creștere, legătura cea prea firească, cu voința lui

Dumnezeu, se taie. Pentru aceasta ne rugăm Ție: Pe cei ce s-au mutat odihnește-i în corturile Sfinților Tăi, Dătătorule de viață, Iubitorule de oameni.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Somn se arată moartea celor care cred Ție, Celui ce ai fost pus în mormânt, Care toate le stăpânești, și ai stricat biruința morții și ai surpat puterea ei cea de mulți ani. Pentru aceasta, ne rugăm Ție: Pe cei ce s-au mutat odihnește-i în corturile Sfinților Tăi, Dătătorule de viață, Iubitorule de oameni.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Tu nouă Te-ai făcut dreptate și sfințire și răscumpărare sufletelor, că ne-ai adus Tatălui îndreptățiți și răscumpărați, luând pedeapsa noastră cu care eram datori. Și acum Te rugăm: Pe cei ce s-au mutat, odihnește-i în bucurie și în lumină, Făcătorule de bine, Mântuitorul nostru.

Slavă...

Neamul omenesc a fost rechemat din stricăciune la nestricăciunea cea nepieritoare, fiind spălat cu sângele cel vărsat din coasta Ta, Mântuitorule, cu care ne-ai spălat de neascultarea strămoșului. Pentru aceasta, Ție ne rugăm: Odihnește pe cei ce s-au mutat în corturile cele veșnice, în cetele Mucenicilor Tăi.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Urmând graiurilor celor ce au grăit de Dumnezeu, pe tine te cu-

noaștem Născătoare de Dumnezeu, cea cu totul fără prihană; că ai născut pe Dumnezeu întrupat, mai presus de pricepere, Care ne-a răscumpărat pe noi cei robiți de păcate. Pe Care și acum roagă-L, Preacurată, să lumineze cu strălucirile Sale pe robii tăi, cei ce s-au mutat de aici.

GLASUL AL CINCILEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință ale Octoihului, trei ale Triodului și trei din Minei.

Stihirile de umilință, glasul al 5-lea:

Doamne, nu încetez să păcătuiesc; nu mă știu a fi vrednic de iubirea Ta de oameni; biruiește împietrirea mea, Cel ce ești Unul bun, și mă miluiește.

Doamne, și de frica Ta mă tem și a face rău nu încetez. Cine nu se teme la judecată de Judecătorul? Sau cine, voind să se vindece, mânia pe doctor ca mine? Îndelung-Răbdătorule, Doamne, milostivește-Te spre neputința mea și mă miluiește.

Vai! Cum m-am asemănat eu smochinului celui neroditor și mă înfricoșez de blestem și de tăiere! Dar Tu, Lucrătorule ceresc, Hristoase Dumnezeule, arată roditor sufletul meu cel înțelenit; primește-mă ca pe fiul cel desfrânat și mă miluiește.

Mulțimile greșelilor mele trece-le, Doamne, Cel ce Te-ai născut din Fecioară, și șterge toate fărădelegile mele, dându-mi gând de întoarcere și, Te rog, miluiește-mă ca un iubitor de oameni.

LUNI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele de umilință, glasul al 5-lea:

Judecătorul șezând și îngerii stând înaintea, trâmbița răsunând și văpaia arzând, ce vei face, suflete al meu, ducându-te la judecată? Că atunci relele tale vor sta de față, păcatele tale cele ascunse se vor vădi. Pentru aceasta, mai înainte de sfârșit, strigă către Hristos-Dumnezeu: Cunoscătorule de inimi, greșit-am, miluiește-mă!

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.

Suflete, cele de aici sunt trecătoare, iar cele de acolo sunt veșnice; văd judecata și pe Judecător pe tron, și mă cutremur de hotărâre. Întoarce-te, dar, suflete, că judecata este fără iertare.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cu îngerii cele cerești, cu oamenii cele pământești, cântăm Ție, Născătoare de Dumnezeu, cu glas de bucurie: Bucură-te, ușă mai desfătată decât cerurile! Bucură-te, ceea ce singură ești mântuirea pământenilor! Bucură-te, cinstită! Bucură-te, cea plină de har, care ai născut pe Dumnezeu întrupat!

Cântarea a 7-a, Martirica:

Doamne, paharul Pătimirii Tale dorind Mucenicii Tăi, au lăsat frumusețea lumească și îngerilor părtași s-au făcut. Pentru rugăciunile lor, dăruiește sufletelor noastre curățire și mare milă.

MARȚI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele de umilință, glasul al 5-lea:

Pe patul păcatelor celor multe zăcând, prădat sunt de nădejdea mântuirii mele; că somnul trândăviei pricinuieste pedeapsă sufletului meu. Milostivește-Te, însă, spre mine, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.

Toți să priveghem și să întâmpinăm pe Hristos, cu mulțime de untdelemn și cu candelile luminoase; ca să ne învrednicim a fi înăuntrul cămării; că cel ce va rămâne în afara ușilor, în zadar, către Dumnezeu, va striga: Miluiește-mă!

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Taina cea minunată a Fecioarei lumii s-a arătat de mântuire, că dintr-însa fără de sămânță S-a născut și S-a arătat cu trup fără stricăciune. Bucuria tuturor, Doamne, slavă Ție!

Cântarea a 7-a, Martirica:

Minunile Sfinților Tăi Mucenici, zid nebiruit ne-ai dăruit nouă, Hristoase Dumnezeule. Pentru rugăciunile lor, risipește gândurile

păgânilor și sceptrele împărăției le întărește, ca un bun și de oameni iubitor.

MIERCURI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele Crucii, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Pe Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru, Cel ce a fost răstignit de bunăvoie, precum știe și precum a binevoit, Îl lăudăm credincioșii și Îl slăvim; că El a pironit pe Cruce păcatele oamenilor, izbăvind din rătăcire neamul omenească și Împărăției ne-a învrednicit pe noi.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeu nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Cel ce ai răbdare Cruce de bunăvoie și ai izbăvit pe oameni din stricăciune, Mântuitorule, pe Tine Te lăudăm credincioșii și ne închinăm Ție; că ne-ai luminat cu puterea Crucii și toți Te slăvim pe Tine, Iubitorule de oameni și Îndurate, ca pe Dătătorul de viață și Domnul.

Slavă... Și acum... a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Stând lângă Crucea Domnului, Născătoarea de Dumnezeu, tânărindu-se, a strigat: Vai mie, Fiul meu! Vai mie, Lumina ochilor mei! Cum Te-ai întins pe Cruce, Cel ce ai întins dumnezeiește cerul ca un cort și scoți din mare izvoare de apă cu porunca Ta?

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Pe Mucenicii Tăi, Doamne, i-ai arătat, Mântuitorule, mari ocrotitori lumii, prin care se alungă patimile. Pentru rugăciunile lor, mântuiește sufletele noastre.

JOI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele Apostolilor, glasul al 5-lea:

Podobie: Pe Cuvântul cel împreună...

Pe înțelepții Apostoli, ca pe înșiși văzătorii Cuvântului și ca pe slujitorii lui Hristos, să-i lăudăm toți pământenii cu cântări duhovnicești și laude. Că aceștia îndelung se roagă lui Hristos pentru noi, cei ce lăudăm sfântă pomenirea lor și ne închinăm la moaștele lor.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor.

Pe Apostolii Domnului cu un glas să-i lăudăm, ca pe cei ce s-au arătat luminători lumii; că pe păgâni i-au vânat la dreapta credință și luminându-ne pe noi au propovăduit lămurit să cinstim pe Sfânta Treime, Cea unită în Ființă și despărțită în fețe.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mireasă care nu știi de nuntă și pururea Fecioară, împreună cu îngerii te lăudăm neîncetat, că prin tine ne-a făcut lucruri mari Fiul tău și Dumnezeu; Care, fiind mai înainte de veci din Tatăl, a binevoit a încăpea în pânțele tale, ca să izbăvească din înșelăciune neamul nostru.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Puterile cerești s-au minunat de isprăvile Sfinților Mucenici, că fiind în trup muritor, au biruit în chip nevăzut pe vrăjmașul cel fără de trup, cu puterea Crucii, luptându-se vitejește, și se roagă Domnului să miluiască sufletele noastre.

VINERI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedealna Crucii, glasul al 5-lea:

Locul Căpățânii, rai s-a făcut; Că numai cât s-a înfipt lemnul Crucii, îndată a odrăslit Strugurele vieții, pe Tine, Mântuitorule, spre a noastră bucurie, slavă Ție.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeu nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Lemnul Crucii Tale, Mântuitorul nostru, lumii s-a arătat mântuire; că pe el de bunăvoie pironindu-Te, din blestem ai izbăvit pe pământenii; Cel ce ești bucuria tuturor, Doamne, slavă Ție.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Văzându-Te, Hristoase, Maica Ta, răstignit pe Cruce de bunăvoie în mijlocul tâlharilor, sfărâmându-i-se cu jale cele dinlăuntru, ca o Maică a zis: Fiule, Cel ce ești fără de păcat, cum Te-ai pironit fără drep-tate pe Cruce ca un făcător de rele, vrând să înviezi neamul omenesc ca un preabun?

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Strălucește astăzi pomenirea Mucenicilor, că are și din cer

lumină; ceata îngerilor se veselește și neamul omenesc împreună prăznuiește. Pentru aceasta se roagă Domnului să se miluiască sufletele noastre.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am... se pun stihirile pe 10 și se cântă idiomela zilei, de două ori; apoi aceste Martirice ale glasului și de la Minei patru stihiri.

Stihiri martirice, glasul al 5-lea:

Toate cele pământești disprețuindu-le și spre chinuri bărbătește îndrăznind, nu v-ați lipsit de fericitele nadejdi; ci moștenitori Împărăției cerurilor v-ați făcut, prealăudaților Mucenici. Având, așadar, îndrăzneală către Iubitorul de oameni Dumnezeu, cereți pace lumii și sufletelor noastre mare milă.

Cu pavăza credinței îmbrăcându-se și cu semnul Crucii pe sine întărindu-se, la chinuri bărbătește pe sine s-au dat și înșelăciunea și semeția diavolului au surpat sfinții Tăi, Doamne. Pentru rugăciunile lor, ca un Dumnezeu atotputernic, trimite lumii pace și sufletelor noastre mare milă.

Rugați-vă pentru noi, Sfinților Mucenici, ca să ne izbăvim de fără-delegile noastre; că vouă s-a dat har, să vă rugați pentru noi.

Din dragostea nesfârșită a sufletului, nelepădându-vă de Hristos, Sfinților Mucenici, care multe feluri de batjocuri și de chinuri răbdând, ați surpat semețiile tiranilor și credința neclintită și nevătămată

păzind, la ceruri v-ați mutat. Pentru aceasta, câștigând îndrăzneală către Dânsul, cereți să ne dea nouă mare milă.

Slavă..., a morților, alcătuire a lui Ioan Damaschin:

Adusu-mi-am aminte de pro-
rocul ce zice: Eu sunt pământ și ce-
nușă; și iarăși m-am uitat în mor-
minte și am văzut oase goale și am
zis: Oare, cine este împăratul sau
ostașul, bogatul sau săracul, drep-
tul sau păcătosul? Ci odihnește,
Doamne, cu dreptii pe robii Tăi.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

În Marea Roșie chipul miresei
celeia ce nu știa de nuntă s-a scris
oarecând; acolo Moise despărțitor
al apei; iar aici Gavriil slujitor al
minunii. Atunci adâncul l-a trecut
pedestru neudat Israel, iar acum pe
Hristos L-a născut fără sămânță
Fecioara. Marea, după trecerea lui
Israel, a rămas neumblată, iar cea
fără prihană, după nașterea lui
Emmanuel, a rămas nestricată.
Cel ce ești, și mai înainte ai fost și
Te-ai arătat ca un Om, Dumnezeu,
miluiește-ne pe noi.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele Mucenici-
lor, glasul al 5-lea:

Doamne, paharul Pătimirii
Tale Mucenicii Tăi dorind,
au lăsat desfătarea lumească și în-
gerilor părtași s-au făcut. Pentru
rugăciunile lor, dăruiește pace su-
fletelor noastre.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru
Sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Minunile Sfinților Tăi Mucenici,
zid nebiruit ne-ai dat nouă, Hris-
toase Dumnezeule. Pentru rugă-
ciunile lor, risipește gândurile pă-
gânilor și sceptrele împărăției le
întărește, ca Cel singur bun și de
oameni iubitor.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul
Lui, minunate a făcut Domnul toate voile
Sale întru dâșii.

Prigoanele și primejdiile neluân-
du-le în seamă și netemându-se de
semețiile tiranilor, cu îndrăzneală
au propovăduit pe Hristos; și bat-
jocurile chinurilor răbdându-le cu
tărie, au surpat rătăcirea idolească,
Mucenicii biruind cu adevărat pu-
terea diavolească.

Slavă..., a morților:

Odihnește, Mântuitorul nostru,
cu dreptii pe robii Tăi și-i sălășlu-
iește pe dâșii în curțile Tale, pre-
cum este scris; trecând ca un bun
greșelile lor, cele de voie și cele fără
de voie, și toate cele cu știință și cu
neștiință, Iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cel ce din Fecioară ai răsărit
lumii, Hristoase Dumnezeule, și
printr-însa fiii luminii ne-ai arătat,
miluiește-ne pe noi.

LA LA U D E

Patru stihiri mucenicești, glasul al 5-lea:

Binecuvântată este oastea Împă-
ratului ceresc, chiar dacă au fost
pământeni Mucenicii, însă ei s-au
sârguit să ajungă la vrednicia în-
gerească; trupurile disprețuindu-le,
prin Pătimiri s-au învrednicit de

cinstea celor fără de trup. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântuiește sufletele noastre.

Mucenicii Tăi, Doamne, cetelor îngerești urmând, ca și cum ar fi fost fără de trupuri, au răbdat chinurile, având în minte numai singură nădejdea bucurării de bunurile cele făgăduite. Pentru rugăciunile lor, Hristoase Dumnezeul nostru, dăruiește lumii Tale pace și sufletelor noastre mare milă.

Sfinții Mucenici pe pământ s-au luptat, gerul au răbdat, focului s-au dat, apa i-a primit; al lor este glasul care zice: Trecut-am prin foc și prin apă și ne-ai scos la odihnă. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeule, miluiește-ne pe noi.

Fiind în chinuri, sfinții veselindu-se strigau: Schimburi sunt nouă acestea cu Stăpânul; în locul rănilor ce ni se fac în trupuri, îmbrăcăminte luminată va înflori nouă la înviere; în loc de ocară, cununi; în loc de temnițe, raiul; în locul osândirii cu făcătorii de rele, viețuirea cu îngerii. Pentru rugăciunile lor, Doamne, mântuiește sufletele noastre.

Slavă..., a morților:

Tu, Doamne, Cel ce m-ai zidit și ai pus peste mine mâna Ta, mi-ai poruncit și ai zis: Iarăși vei merge în pământ. Povățuiește-mă la calea Ta cea dreaptă, iartă-mi greșelile și, Te rog, mântuiește-mă, Iubitorule de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine te fericesc, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, că din tine a

răsărit Soarele dreptății, Hristos, Cel ce are mare milă.

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 5-lea:

Podobie: Bucură-te cămara...

Cu strălucirea feței Tale, Hristoase, așază ca un îndurat pe cei ce s-au mutat, sălășluindu-i în loc cu verdeață, la apele odihnei Tale celei curate și dumnezeiești, în dorițele sânnuri ale strămoșului Avraam, unde se vede lumina Ta curată și se varsă izvoarele bunătății, unde saltă învederat veselindu-se cetele dreptilor, pentru bunătatea Ta; cu care împreună așază pe robii Tăi și le dăruiește mare milă.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Îngăduie a cânta Ție cu glas bine-întocmit, slăvind a Ta putere, Îndurate, cei ce s-au mutat din aceste trecătoare la Tine, Stăpânul tuturor și Iubitorul de oameni; dându-le să se lumineze cu frumusețea podoabei Tale și să se bucure de împreunarea cea dulce și veselă, și să se desfăteze luminat unde îngerii dănțuiesc împrejurul tronului Tău și cetele sfinților cu bucurie urmează; cu care, împreună, dă robilor Tăi odihnă și mare milă.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Unde sunt adunarea Prorocilor, cetele Apostolilor și ale Mucenicilor și toți care din veac s-au îndreptățit, cu mântuitoarea Ta Pătimire și cu

sângele cu care ai răscumpărat pe omul cel rob, acolo odihnește pe cei ce au adormit în credință, ca un iubitor de oameni, iertându-le greșelile; că Tu singur fără de păcat ai viețuit pe pământ, singur Sfânt și singur liber între cei morți. Pentru aceasta, dă robilor Tăi odihnă și mare milă.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe noi, cei robiți de legea păcatului, ne-ai izbăvit, Stăpână, zămisind în pântec pe Dătătorul de lege și Împăratul-Hristos, ceea ce ești singură Maică-Fecioară; prin Care ne îndreptățim în dar și prin har. Pe Care acum roagă-L să așeze în cartea vieții sufletele celor ce te laudă pe tine, Maica lui Dumnezeu; ca, prin mijlocirea ta mântuindu-ne, ceea ce ești cu totul fără prihană, să dobândim izbăvirea cea dorită a Fiului tău, închinându-ne Lui, Celui ce dă lumii mare milă.

GLASUL AL ȘASELEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință ale Octoihului, trei ale Trodului și trei de la Minei.

Stihiri de umilință, glasul al 6-lea:

N-am agonisit pocăință și nici lacrimi; pentru aceasta mă rog Ție, Mântuitorule, să mă întorci mai înainte de sfârșit și să-mi dai umilință, ca să mă izbăvesc de chinul cel veșnic.

La înfricoșătoarea Ta venire, Hristoase, să nu auzim: Nu vă știu pe voi! Că în Tine ne-am pus nădejdea, Mântuitorule, deși nu facem poruncile Tale, pentru lenea noastră; dar Te rugăm: Milostivește-Te spre sufletele noastre.

Vindecă, Mântuitorule, rănila inimii mele, care s-au făcut din multe păcate, Cel ce ești Doctorul sufletelor și al trupurilor și dai celor ce se roagă Ție pururea iertare de greșeli. Dăruiește-mi lacrimi de pocăință, dându-mi dezlegare datoriiilor, Doamne, și mă miluiește.

Aflându-mă vrăjmașul gol de virtuți, m-a rănit cu săgeata păcatului. Dar Tu, ca un Doctor al sufletelor și al trupurilor, vindecă rănila sufletului meu, Dumnezeule, și mă miluiește.

LUNI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele de umilință, glasul al 6-lea:

Gândesc la ziua cea înfricoșătoare și plâng faptele mele cele rele; cum voi răspunde Împăratului celui nemuritor? Și cu ce îndrăzneală voi privi spre Judecătorul eu, desfrânatul? Îndurate Părinte, Fiule Unule-Născut, Duhule Sfinte, miluiește-mă.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă muștri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.

În valea plângerii, în locul pe care l-ai rânduie, când vei șede, Milostive, să faci judecată dreaptă,

să nu vădești cele ascunse ale mele, nici să mă osândești înaintea îngerilor; ci Te milostivește spre mine, Dumnezeuule, și mă miluiește.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe cea preaslăvită Maica lui Dumnezeu și mai sfântă decât Sfinții Îngeri, fără tăcere să o lăudăm cu inima și cu gura, mărturisind-o pe dânsa Născătoare de Dumnezeu, ca pe ceea ce cu adevărat a născut pe Dumnezeu întrupat și se roagă neîncetat pentru sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, martirica:

Lumină dreptilor este de-a pururea, că Sfinții în Tine luminându-se, strălucesc pururea ca niște luminători, stingând sfeșnicul necredincioșilor; cu ale căror rugăciuni, Mântuitorule, luminează făclia mea, Doamne, și mă miluiește.

MARȚI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele de umilință, glasul al 6-lea:

Privegherea fecioarelor celor înțelepte dăruiește-mi, Doamne, și luminează candela sufletului meu, cu untdelemnul îndurărilor Tale; ca să-Ți cânt Ție cântare îngerească: Aliluia!

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă muștri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.

Miluiește-ne pe noi, Doamne, miluiește-ne, că nepricepându-ne de nici un răspuns, această rugăciune aducem Ție ca unui Stăpân noi, păcătoșii, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Ușa milostivirii deschide-o nouă, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, ca să nu pierim cei ce nădăjduim în tine, ci să ne mântuim prin tine din nevoi; că tu ești mântuirea neamului creștinesc.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Luptă mucenicească răbdând sfinții și de la Tine daruri de biruință luând, au stricat născocirile celor fără de lege și au luat cununile nestricăciunii. Pentru dânșii, Dumnezeuule, dăruiește-ne nouă mare milă.

MIERCURI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele Crucii, glasul al 6-lea:

Astăzi s-a împlinit cuvântul prorocesc, că iată ne închinăm la locul unde au stat picioarele Tale, Doamne, și din pomul mântuirii gustând, izbăvire de patimile păcatului am dobândit, pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Unule, Iubitorule de oameni.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeuul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Crucea Ta, Doamne, s-a sfințit, că întru dânsa se fac tămăduiri celor bolnavi de păcate; prin ea cădem înaintea Ta, miluiește-ne pe noi.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cea care Te-a născut pe Tine, Hristoase, Maria, cea pururea

Fecioară, văzându-Te pe Cruce înălțat pentru noi, și-a rănit sufletul cu sabia întristării și a plâns, tânguindu-se ca o Maică. Pentru rugăciunile ei, miluiește-ne pe noi, Doamne al milei.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

La locul chinurilor erau împotrivi vitejești ale Mucenicilor și chinuri tiranice asupra lor și cetele celor fără de trup îi însoțeau, ținând daruri pentru biruință. Spăimântat-au înțelepții pe tirani și pe împărați, surpat-au pe Veliar cu mărturisirea lui Hristos. Cel ce i-ai întărit pe ei, Doamne, slavă Ție.

JOI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele Apostolilor, glasul al 6-lea:

Precum ai venit în mijlocul Mucenicilor Tăi, Mântuitorule, dându-le pace, vino și la noi și ne mântuiește pe noi.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor.

Ucenicii Tăi, Iisuse, trimiși fiind la marginile pământului și, vânând pe păgâni la dreapta-credință, ca pe niște pești i-au adus la bunătatea Ta, Doamne. Și printr-înșii grăim către Tine: Iubitorule de oameni, dăruiește poporului Tău mare milă.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Sfântă Stăpână, Maica lui Hristos, Dumnezeuul nostru, cea care ai născut în chip de negrăit pe Făcătorul tuturor, roagă-te totdeauna

cu Sfinții Aposoli bunătății Lui, să ne izbăvească pe noi din patimi și să ne dea iertare de păcate.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Pomenirea Mucenicilor Tăi, Doamne, s-a arătat ca raiul din Eden; că întru dânsa se bucură toată făptura. De aceea dă-ne nouă, Hristoase, pentru rugăciunile lor, pace și mare milă.

VINERI LA UTRENIE,

După Catisma întâi, Sedelnele Crucii, glasul al 6-lea:

Îndată ce s-a înfipt lemnul Crucii Tale, Hristoase, temeliile morții s-au clătinat, Doamne; că pe Cel pe Care cu poftă L-a înghițit iadul, L-a și eliberat cu cutremur. Arătat-ai nouă mântuirea Ta, Sfinte; și Te slăvim pe Tine, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeuul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Doamne, la moarte Te-au osândit iudeii pe Tine, Viața tuturor; cei ce au trecut pedestri Marea Roșie prin toiag, pe Cruce Te-au răstignit; și cei ce au supt miere din piatră, fiere Ți-au adus. Dar ai răbdat de bunăvoie, ca să ne izbăvești pe noi din robia vrăjmașului, Hristoase Dumnezeuul nostru, slavă Ție.

Slavă... Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Născătoare de Dumnezeu Fecioară, roagă-te Fiului tău, Care

S-a pironit pe Cruce de bunăvoie și a înviat din morți, lui Hristos, Dumnezeuul nostru, să mântuiască sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Pe cei ce au propovăduit în fața mulțimilor pe Hristos și nu s-au temut de îngrozirile celor fără de lege, minunați i-a făcut Domnul; că au surpat cu răbdare vitejească îndrăznelile celor fără de lege și au luat de la Hristos dar de tămăduiri după vrednicie, rugându-se neîncetat să mântuiască sufletele noastre.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă idiomela zilei, de două ori, apoi patru Martirice și patru de la Minei.

Stihiri Martirice, glasul al 6-lea:

Mucenicii Tăi, Doamne, nu s-au lepădat de Tine, nici s-au depărtat de la poruncile Tale; pentru rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Cei ce au mărturisit pentru Tine, Hristoase, multe chinuri au răbdat; pentru rugăciunile și cererile lor, Doamne, păzește-ne pe noi pe toți.

Mucenicii purtători de biruință și cetățenii cerești, luptându-se pe pământ, multe chinuri au răbdat, și în cer cunună desăvârșită au luat, ca să se roage pentru sufletele noastre.

Crucea Ta, Doamne, s-a făcut Mucenicilor armă nebiruită; că vedeau moartea ce era înaintea lor

și, văzând dinainte viața ce va să fie, se întăreau cu nădejdea ce aveau către Tine. Cu rugăciunile lor, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., a morților:

Început și ființă mi s-a făcut mie porunca Ta cea ziditoare; că, voind să alcătuiești ființă vie din firea cea nevăzută și din cea văzută, din pământ trupul mi-ai zidit și mi-ai dat suflet cu suflarea Ta cea dumnezeiască și făcătoare de viață. Pentru aceasta, Hristoase, pe robii Tăi în latura celor vii și în corțurile dreptilor, odihnește-i.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cine nu te va ferici pe tine, Preasfântă Fecioară? Sau cine nu va lăuda, Preacurată, nașterea ta? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul-Năcut, Același din tine cea curată a ieșit, în chip de negrăit întrupându-Se; din fire Dumnezeu fiind și cu firea om făcându-Se pentru noi. Nu în două fețe fiind despărțit, ci în două firi fără amestecare fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, curată preafericită, să miluiască sufletele noastre.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele mucenicești, glasul al 6-lea:

Luptă mucenicească răbdând Lsfînții și daruri pentru biruință de la Tine luând, au stricat născocirile celor fără de lege și au luat cununile nestricăciunii. Pentru dâșii, Dumnezeule, dăruiește-ne nouă mare milă.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

La locul chinurilor erau împotriviri vitejești ale Mucenicilor și chinuri tiranice asupra lor și cetele celor fără de trup îi însoțeau, ținând daruri pentru biruință. Spăimântat-au înțelepții pe tirani și pe împărați, surpat-au pe Veliar cu mărturisirea lui Hristos. Cel ce i-ai întărit pe ei, Doamne, slavă Ție.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dâșii.

Pomenirea Mucenicilor Tăi, Doamne, s-a arătat astăzi ca raiul din Eden, că întru dâșsa se bucură toată făptura. Dă-ne nouă, Hristoase, pentru rugăciunile lor, pace și mare milă.

Slavă..., a morților:

Cu adevărat toate sunt deșertăciune și viața aceasta este umbră și vis, că în deșert se tulbură tot pământeanul, precum a zis Scriptura. Când dobândim lumea, atunci în groapă ne sălășluim, unde împreună sunt împărații și săracii. Pentru aceasta, Hristoase Dumnezeule, pe robii Tăi aceștia mutați de la noi, odihnește-i ca un iubitor de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Nădejdea lumii cea bună, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, cerem singură ocrotirea ta cea înfricoșătoare, milostivește-te spre poporul tău cel ce lesne e primejduit; roagă pe Milostivul Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre de toată amenințarea, ceea ce ești binecuvântată.

LA LAUDE

Patru Stihiri martirice, glasul al 6-lea:

Doamne, întru pomenirea Sfinților Tăi, toată făptura prăznuiește; cerurile se bucură cu îngerii, și pământul se veselește cu oamenii. Pentru rugăciunile lor, mi-luiește-ne pe noi.

Doamne, de n-am avea pe Sfinții Tăi rugători și bunătatea Ta milostivindu-se spre noi, cum am îndrăzni Mântuitorule, a Te lăuda pe Tine, pe Care Te binecuvintează neîncetat îngerii? Cunoscătorul inimilor, iartă sufletele noastre.

Pomenirea Mucenicilor este bucurie celor ce se tem de Domnul; că pătimind pentru Hristos, cununi de la Dâșsul au luat, iar acum se roagă cu îndrăznire pentru sufletele noastre.

Pe cei aleși și pe Sfinți, minunați i-a făcut Dumnezeuul nostru. Bucurați-vă și vă veseliți toți slujitorii Lui, că v-a gătit vouă cununi și împărăția Sa. Rugămu-vă pe voi să nu ne uitați pe noi.

Slavă..., a morților:

Durere s-a făcut lui Adam gustarea din pom în Eden de demult, când și-a vărsat șarpele veninul; că printr-însul a intrat moartea care a mâncat pe om cu tot neamul lui. Dar venind Stăpânul, a surpat pe balaur și ne-a dăruit nouă învierea. Deci, către Dâșsul, să grăim: Fie-Ți milă, Mântuitorule, și pe cei ce i-ai luat odihnește-i, ca un iubitor de oameni.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pentru rugăciunile celei ce Te-a născut pe Tine, Hristoase, și ale

Mucenicilor Tăi, ale Apostolilor și ale Prorocilor, ale Ierarhilor, ale Cuvioșilor și Dreptilor și ale tuturor Sfinților, pe adormiții robii Tăi odihnește-i.

LASTIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 6-lea:

Podobie: Toată nădejdea punându-și...

Cel ce ai milostivire necuprinsă spre noi, mult-Milostive, izvor ne-deșertat al dumnezeieștii bunătăți, sălășluiește pe cei ce s-au mutat la Tine Stăpâne, în pământul celor vii, în corturile cele iubite și dorite, dăruindu-le moștenirea cea pururea stătătoare; că Tu Ți-ai vărsat sângele Tău, Hristoase, pentru toți și, cu preț de viață făcător, lumea ai răscumpărat.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Moarte făcătoare de viață ai răbdad de bunăvoie, viață ai izvorât și credincioșilor desfătare veșnică le-ai dăruit; în care rânduiește pe cei ce au adormit în nădejdea învierii, iertând cu bunătatea Ta toate greșelile lor; ca Cel ce singur ești fără de păcat, singur bun și de oameni iubitor. Ca de toți să se laude numele Tău, Hristoase, și mântuiți fiind, să slăvim iubirea Ta de oameni.

Stih: Suflitele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Pe Tine, Hristoase, știindu-Te că domnești peste cei vii și peste cei morți stăpânești cu putere dumnezeiască stăpânitoare, Te rugăm: Însuși pe credincioșii robii Tăi care

au venit la Tine, Unule, Făcătorule de bine, odihnește-i cu aleșii Tăi, Iubitorule de oameni, în locuri de odihnă, întru strălucirile Sfinților. Că Iubitorul milei ești și mântuiești ca un Dumnezeu pe cei ce i-ai zidit după chipul Tău, Unule, mult-Milostive.

Slavă... Și acum..., glasul al 6-lea, alcătuire a lui Ioan Damaschin:

Sălășluire cuviincioasă lui Dumnezeu te-ai arătat, preasfântă, ceea ce nu știi de nuntă, că ai încăput pe Dumnezeu și pe Hristos L-ai născut, în două Firi și un Ipostas. Pe Acesta roagă-L, ca pe Cel ce este Unul-Născut și Întâi-Născut, Care te-a păzit Fecioară curată și după naștere, să odihnească sufletele celor ce au adormit cu dreaptă credință în lumină, strălucirea cea nestricăcioasă și fericire.

GLASUL AL ȘAPTELEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință ale Octoihului, trei ale Triodului și trei de la Minei.

Stihirile de umilință, glasul al 7-lea:

Ca fiul cel desfrânat am venit și eu, Îndurate, primește-mă pe mine, cel ce cad înaintea Ta, ca pe unul din argații Tăi, Dumnezeuule, și mă miluiește.

Ca cel ce a căzut între tâlhari și a fost rănit, așa am căzut și eu prin păcatele mele, iar sufletul meu s-a rănit. La cine voi scăpa eu, vinovatul,

decât la Tine, Milostivul, Doctorul sufletelor; revarsă peste mine, Dumnezeule, mare milă.

Să nu mă tai, Mântuitorule pe mine, păcătosul, ca pe smochinul cel neroditor; ci dăruiește-mi iertare întru mulți ani, adăpând sufletul meu cu lacrimile pocăinței, ca să aduc Ție rodul milosteniei.

Ca Cel ce ești Soarele dreptății, luminează inimile celor ce Te laudă pe Tine; Doamne, slavă Ție.

LUNI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele de umilință, glasul al 7- lea:

Având, suflete al meu, doctorie pocăința, apropie-te lăcrimând cu suspine, grăind către Doctorul sufletelor și al trupurilor: Liberează-mă, Iubitorule de oameni, din greșelile mele, numără-mă cu desfrânata și cu tâlharul și cu vameșul; dăruiește-mi, Dumnezeule, iertare fărădelegilor mele și mă mântuiește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.

Pocăința vameșului n-am râvnit, lacrimile desfrânatei nu mi-am agonisit; că nu mă pot pricepe pentru împietrirea mea de o îndreptare ca aceasta. Ci cu milostivirea Ta, Hristoase Dumnezeule, mântuiește-mă ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Mai cinstită decât slăviții Heruvimi ești, Preasfântă Fecioară; că

acea neputând răbda dumnezeiasca strălucire, acoperindu-și fețele cu aripile, săvârșesc slujba; iar tu ai purtat pe Cuvântul cel întrupat, văzându-L cu ochii tăi. Pe care roagă-L neîncetat pentru sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, martirica:

Sfinții Tăi, Doamne, luptându-se pe pământ, pe vrăjmașul au călcat și rătăcirea idolească au stricat. Pentru aceasta și cununi au luat de la Tine, Stăpânul cel iubitor de oameni și milostivul Dumnezeu, Cel ce ne dai nouă mare milă.

MARȚI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele de umilință, glasul al 7-lea:

Cel ce ai primit lacrimile desfrânatei și ale lui Petru și ai îndreptat pe vameșul, care a suspinat din adânc, milostivește-Te și spre mine, cel deznădăjduit pentru faptele mele, Mântuitorule, și mă mântuiește.

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.

Cel ce ai curățit cu lacrimile tânguirea lui Petru și ai iertat greșelile vameșului pentru suspinarea lui, Iubitorule de oameni, Doamne, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Covârșești Puterile cele cerești, că te-ai arătat locaș dumnezeiesc, binecuvântată Născătoare de Dumnezeu, cea care ai născut pe

Hristos, Mântuitorul sufletelor noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Bucurați-vă, dreptilor! Să se veselească cetele cerești, că Mucenicii luptându-se pe pământ au surpat înșelăciunea. Să salte Biserica, prăznuind biruința, înaintea Dătătorului de răsplată și singurului Făcător de biruință, Hristos-Dumnezeu, Cel ce dă lumii mare milă.

MIERCURI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele Crucii, glasul al 7-lea:

Biserica strigă Ție, Hristoase Dumnezeule, închinându-se Ție în cedru, în pin și în chiparos, dăruind împăraților noștri biruință, prin Născătoarea de Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeuul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Cel ce pentru mine ai răbdat pironire pe Cruce, primește lauda mea cea cu priveghere, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Hristos Dumnezeuul nostru, Cel ce S-a răstignit pentru noi și a stricat puterea morții, roagă-L neîncetat, Născătoare de Dumnezeu, să mântuiască sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Necredința tiranilor disprețuind și neluând în seamă durerea chinurilor, nu v-ați lepădat de credința

cea în Hristos, Sfinților. Pentru aceasta, rugați pe Iubitorul de oameni Dumnezeu, să se mântuiască sufletele noastre.

JOI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelenle Apostolilor, glasul al 7-lea:

Lucrători ai țarinei Tale ai Larătat pe Apostolii Tăi, Cuvinte, care au tăiat idolii; și propovăduindu-Te pe tine, Stăpâne, între păgâni, cu dreaptă credință Te-au slăvit.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor.

Făcând pomenirea Apostolilor celor prealăudați, noi fiii Bisericii să slăvim cu laude de cântări pe Hristos; că ei, cu propovăduirea pocăinței, au mântuit pe cei vinovați de păcat; ei, gonitorii înșelăciunii, luminătorii lumii și rugători pentru lumea toată.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, cea din care trup S-a făcut Cuvântul fără schimbare și S-a sălăsluit întru noi! Bucură-te cinstită, bucuria Apostolilor și a Mucenicilor și mântuirea credincioșilor! Bucură-te, Maica lui Hristos Dumnezeu!

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Sfinților, rugați-vă să ni se dea nouă iertare de greșeli, să ne izbăvim de relele ce vor să fie și de moartea cea amară, rugămu-ne.

VINERI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele Crucii, glasul al 7-lea:

Mai luminat decât focul și mai lucrător decât văpaia, ai arătat lemnul Crucii Tale, arzând păcatele bolnavilor și luminând inimile celor ce laudă răstignirea Ta cea de bunăvoie, Hristoase Dumnezeule, slavă Ție.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeuul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

Cel ce stăpânești Puterile cele fără de trup și cunoști lenevirea sufletului meu, mântuiește-mă cu Crucea Ta, Hristoase Dumnezeule, ca un iubitor de oameni.

Slavă... Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Lui Hristos Dumnezeu, Celui ce S-a răstignit pentru noi și a stricat stăpânia morții, roagă-te neîncetat, Născătoare de Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Mucenicii Tăi, Doamne, au biruit pe vrăjmașul și au rușinat răstăcirea idolească, întrarmându-se cu puterea Crucii. Pentru aceasta, împreună cu îngerii lăudându-Te, strigă cântare de biruință, slăvindu-Te pe Tine, Hristoase. Pentru rugăciunile lor, mântuiește-ne pe noi.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă idiomela zilei de două ori, patru Martirice și patru de la Minci.

Stihiri martirice, glasul al 7-lea:

Slavă Ție, Hristoase Dumnezeule; lauda Apostolilor și bucuria Mucenicilor, a căror propovăduire este Treimea cea de o Ființă.

Sfinților Mucenici, care bine v-ați nevoit și v-ați încununat, rugați-vă Domnului, să se miluiască sufletele noastre.

Disprețuind toate cele de pe pământ, Sfinților Mucenici, și în fața mulțimilor propovăduind pe Hristos bărbătește, ați luat de la El răsplătirile pentru chinuri. Ci, ca cei ce aveți îndrăzneală, rugați-L ca pe Dumnezeu cel atotputernic, să mântuiască sufletele noastre, ale celor ce alergăm către voi, rugămu-vă.

Prealăudaților Mucenici, turmă duhovnicească, arderi de tot gânditoare, jertfă bineprimită, bineplăcută lui Hristos, pe voi pământul nu v-a ascuns, ci Cerul v-a primit; părtași Îngerilor v-ați făcut. Cu care împreună rugați-vă Mântuitorului și Dumnezeului nostru, rugămu-vă, să împace lumea și să mântuiască sufletele noastre.

Slavă... a morților, alcătuire a lui Ioan Damaschin:

Odihnește, Mântuitorul nostru, Dătătorule de viață, pe frații noștri, pe care i-ai mutat din cele trecătoare, care grăiesc: Slavă Ție!

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Maică te-ai cunoscut mai presus de fire, Născătoare de Dumnezeu, și ai rămas Fecioară mai presus de

cuvânt și de gând; și minunea nașterii tale nu poate limba a o tălmăci; că neînțeleasă fiindu-ți zămislirea, curată, necuprins este chipul nașterii; că unde voiește Dumnezeu, se biruiește rânduiala firii. Pentru aceasta, pe tine toți știindu-te Maică a lui Dumnezeu, îndelung ne rugăm ție: Roagă-te, să se mântuiască sufletele noastre.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele Mucenicilor, glasul al 7-lea:

Bucurați-vă, dreptilor! Să se veselească cele cerești! Că Mucenicii, luptându-se pe pământ, au surpat înșelăciunea. Să salte Biserica, prăznuind biruința înaintea Dătătorului de răsplată și a unuia Făcătorului de biruință, Hristos-Dumnezeu, Cel ce dă lumii mare milă.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi, Dumnezeul lui Israel.

Necredința tiranilor disprețuind și neluând în seamă durerea chinurilor, nu v-ați lepădat de credința cea în Hristos, Sfinților. Pentru aceasta, rugați pe Iubitorul de oameni Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dâșii.

Sfinților, rugați-vă să ni se dea iertare de greșelile noastre și să ne izbăvim de relele ce vor să fie și de moartea cea amară, rugămu-vă.

Slavă..., a morților:

În latura celor vii, Doamne, și în locașurile dreptilor Tăi odihnește pe robii Tăi a căror pomenire săvârșim, Iubitorule de oameni; și orice au greșit fiind în viață, iartă-le, ca un Dumnezeu milostiv și lesne iertător, Cel ce dai lumii mare milă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cea care ești vistieria învierii noastre, scoate din groapa și din adâncul greșelilor pe cei ce nădăduiesc spre tine, prealăudată; că tu ai mântuit pe cei vinovați de păcat, născând mântuirea noastră; ceea ce mai înainte de naștere ai fost Fecioară, în naștere Fecioară și după naștere iarăși ai rămas Fecioară.

LA LAUDE

Patru Stihiri martirice, glasul al 7-lea:

Pomenirea Sfinților Tăi Mucenici prăznuind, pe tine, Hristoase, Te lăudăm cântând: Doamne, slavă Ție.

În mijlocul mulțimilor celor fără de lege bucurându-se Mucenicii, au grăit către Hristos: Doamne, slavă Ție.

Luminători s-au arătat lumii prealăudații Mucenici, grăind către Hristos: Doamne, slavă Ție.

Una gândind și spre un lucru privind Mucenicii răbdători de chinuri, o cale a vieții au aflat: moartea cea pentru Hristos; râvnind unul altuia sfârșitul. O, ce minune! Întrecându-se a răpi chinurile ca și niște avuții, unul către altul grăia: Dacă nu vom muri acum, tot avem să murim și să

slujim cele ce sunt nașterii datoare. Să facem întâmplarea cea rea mare cinste. Să socotim al nostru ceea ce este de obște, cumpărând viața cu moartea. Pentru rugăciunile lor, Dumnezeuule, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., a morților:

Sufletele pe care le-ai luat, Mântuitorule al lumii, odihnește-le în corturile dreptilor și ale aleșilor Tăi, Doamne.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, strigăm ție împreună cu îngerul, a lui Dumnezeu mireasă, numindu-te cămară și ușă, scaun de foc, munte netăiat și rug nears!

LA STIHOAVNĂ

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 7-lea:

Omorât ai fost văzut pe Cruce, Cel ce singur ești nemuritor, și ai fost pus în mormânt ca un mort, izbăvind pe oameni din pierzare, din stricăciune și de moarte. Ci, ca Cel ce ești noianul milostivirii cel nedeșertat și izvorul bunătății, sufletele robilor Tăi, celor ce s-au mutat de la noi, odihnește-le.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Cu podoaba Ta cea netrecătoare, cu dulceața frumuseții Tale și cu razele luminii Tale celei dumnezeiești, învrednicește să se lumineze, Bunule, cei ce s-au mutat la tine, în revărsarea de lumină cea fără de materie, a arătării Tale celei luminoase; ca să dănțuiască împreună cu îngerii împrejurul

Tău, Stăpâne și Împărate al slavei și Doamne.

Stih: Sufletele lor întru bunătăți se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Ca Cel ce ai cuvenita mărimă de daruri necheltuită și ești ca o vistierie neîmpuținată a bogatei bunătăți, sălășluiește ca un Dumnezeu pe cei ce s-au mutat la Tine, în partea aleșilor Tăi, în locul de odihnă, în casa slavei Tale, în desfătarea raiului, în cămara fecioarelor, ca un milostiv.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Tu ai născut plinirea legii, pe Izbăvitorul Care S-a făcut trup; că nu s-a făcut îndreptare prin lege celor mai dinainte; iar răstignindu-Se Hristos pentru noi, i-a îndreptat. Deci, cea care ai îndrăznire ca o Maică, roagă pe Fiul tău cel milostiv, să odihnească sufletele celor ce s-au mutat cu dreaptă credință, ceea ce ești întru tot lăudată.

GLASUL AL OPTULEA

DUMINICĂ SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă patru stihiri de umilință ale Octoihului, trei ale Triodului și trei de la Minei.

Stihiri de umilință, glasul al 8-lea:

Pe Tine, Împăratul și Stăpânul, Îngerii Te laudă neîncetat; iar eu cad înaintea Ta grăind ca vameșul: Dumnezeuule, milostivește-Te spre mine și mă mântuiește.

Nemuritor fiind, suflete al meu, nu te acoperi cu valurile lumești; trezește-te, grăind către Făcătorul tău de bine: Dumnezeu, milostivește-Te spre mine și mă mântuiește.

Dă-mi lacrimi, Dumnezeu, ca oarecând femeii celei păcătoase și mă învrednicește a uda picioarele Tale, care m-au izbăvit din calea rătăcirii; și să-Ți aduc Ție mir cu bună mireasmă: viață curată prin pocăință agonisită; ca să aud și eu doritul Tău glas: Credința ta te-a mântuit, mergi în pace!

Când îmi aduc aminte de mulțimea relelor ce am făcut și cuget la cercetarea cea înfricoșătoare, cuprins fiind de cutremur, alerg la Tine, Iubitorule de oameni Dumnezeu. Pentru aceasta mă rog Ție: Nu mă trece cu vederea, Cel ce singur ești fără de păcat; ci dăruiește umilință smeritului meu suflet, mai înainte de sfârșit, și mă mântuiește.

LUNI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele de umilință, glasul al 8-lea:

Cu ochi milostivi vezi smerenia mea, Doamne, că încetul cu încetul viața mea se cheltuiește și, din fapte, pentru mine nu este mântuire; pentru aceasta Te rog: Vezi smerenia mea cu ochi milostivi, Doamne, și mă mântuiește!

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.

Ca și cum ar fi Judecătorul de față, îngrijește-te, suflete, și gândește la ceasul zilei celei înfricoșătoare; că judecata este fără milă celor ce n-au făcut milă. Pentru aceasta, milostivește-Te spre mine, Mântuitorule, că Tu singur ești iubitor de oameni.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cea care ești ușă înțelegătoare a vieții noastre, Precurată Născătoare de Dumnezeu, izbăvește din primejdii pe cei ce aleargă la Tine cu credință; ca să slăvim prea-sfântă nașterea ta, spre mântuirea sufletelor noastre.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Luminători înțelegători v-ați arătat, Sfinților Mucenici, că ați stricat negura înșelăciunii prin credință. Candelele voastre cele sufletești le-ați luminat și cu slavă ați intrat în cămara de nuntă cea cerească, împreună cu Mirele. Și acum rugați-vă să mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

MARȚI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele de umilință, glasul al 8-lea:

Ca desfrânata cad înaintea Ta, ca să iau iertare, și în loc de mir lacrimi din inimă aduc Ție, Hristoase Dumnezeu, ca să Te milostivești spre mine, ca și spre aceea, Mântuitorule, și să-mi dai iertare păcatelor, că strig Ție ca și aceea: Izbăvește-mă de tina faptelor mele!

Stih: Doamne, nu cu mânia Ta să mă mustri pe mine, nici cu urgia Ta să mă cerți.

La ziua cea înfricoșătoare gândind, suflete al meu, priveghează aprinzându-ți candela ta, cu untdelemn luminând-o; că nu știi când va veni la tine glasul ce va să zică: Iată, Mirele! Vezi dar, suflete al meu, să nu dormitezi și să rămâi afară, bătând la ușă ca cele cinci fecioare; ci, priveghind, așteaptă, ca să întâmpini pe Hristos cu untdelemn îmbelșugat și-ți va da ție cămara cea dumnezeiască a slavei Sale.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe sprijinul cel neclintit al credinței și darul cel cinstit al sufletelor noastre, pe Născătoarea de Dumnezeu, cu cântări să o mărim credincioșii, zicând: Bucură-te, ceea ce ai încăput în pântecul tău Piatra vieții! Bucură-te, nădejdea marginilor lumii și celor necăjiți ajutorare! Bucură-te, Mireasă care nu știi de mire!

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Cu lumină cerească se luminează astăzi cortul acesta, că în el se bucură oștile îngerești, cu care împreună se veselesc și cetele dreptilor întru pomenirea Mucenicilor. Pentru rugăciunile lor trimite Hristoase, lumii Tale, pace și mare milă.

MIERCURI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele Crucii, glasul al 8-lea:

Văzând tâlharul pe Începătorul vieții pe Cruce răstignit, a zis: Dacă n-ar fi fost Dum-

nezeu Cel ce S-a întrupat, Care împreună cu noi a fost răstignit, nu și-ar fi ascuns soarele razele sale, nici s-ar fi clătinat pământul, cutremurându-se; ci Cel ce toate le rabzi, pomenește-mă, Doamne, întru împărăția Ta.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeuul nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

În mijlocul a doi tâlhari, cum-până dreptății s-a aflat Crucea Ta; unul adică pogorându-se în iad pentru greutatea hulei, iar altul ușurându-se de greșeli spre cunoștința vorbirii de Dumnezeu; Hristoase Dumnezeule, slavă Ție.

Slavă..., Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Mielul și Păstorul și Mântuitorul lumii, pe Cruce văzându-L cea care L-a născut, a zis lăcrimând: Lumea se bucură luând izbăvire, iar cele dinlăuntrul meu ard văzând răstignirea Ta, pe care o rabzi pentru toți, Fiul și Dumnezeuul meu.

La Cântarea a 7-a, Martirica:

În calea cea strâmtă și întristată, călători neabătuți v-ați făcut, Sfinților Mucenici, că ați răbdat furtuna cea mare a ispitelor și viețuirea slujitorilor celor fără de trup ați luat; piatră a răbdării și temelii ale dreptei credințe v-ați arătat; rugați-vă lui Hristos-Dumnezeu pentru sufletele noastre.

JOI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele Apostolilor, glasul al 8-lea:

Bine ești cuvântat, Hristoase Dumnezeu nostru, Cel ce preaînțelepți pe pescari ai arătat, trimițându-le lor Duhul Sfânt, și printr-înșii lumea ai vânat, Iubitorule de oameni, slavă Ție.

Stih: În tot pământul a ieșit vestirea lor și la marginile lumii cuvintele lor.

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Pe luminătorii și călăuzitorii lumii, pe cei ce au fost început al mântuirii noastre, pe dumnezeieștii ucenici ai Domnului să-i lăudăm, că ne-au strălucit lumină nouă, celor ce eram în întuneric, și tuturor au arătat pe Soarele slavei; pentru aceasta și rătăcirea idolească au pierdut-o, propovăduind Treimea într-o Dumnezeire. Deci să ne rugăm către dânsii: Apostoli ai lui Hristos-Dumnezeu, iertare de greșeli cereți, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Slavă... Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Bucură-te, ceea ce prin Îngeri ai primit bucuria lumii! Bucură-te, ceea ce ai născut pe Făcătorul tău și Domnul! Bucură-te, ceea ce te-ai învrednicit a fi Maică a lui Hristos-Dumnezeu!

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Vitejește săvârșind călătoria, împotriva chinurilor ați stat, Mucenicilor, că omorându-vă trupurile pe pământ, ați primit viață cerească, Sfinților.

VINERI LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele Crucii, glasul al 8-lea:

În mijlocul Edenului lemnul a înflorit moarte, iar în mijlocul pământului lemnul a odrăslit viață; că mâncând din cel dintâi, ne-am făcut din nestricăcioși stricăcioși; iar dobândind pe cel de al doilea, am luat nestricăciune. Că prin Cruce ai mântuit, ca un Dumnezeu, neamul omenesc.

Stih: Înălțați pe Domnul Dumnezeu nostru și vă închinați așternutului picioarelor Lui, că Sfânt este.

În rai, prin pom, m-a golit dintâi vrăjmașul, pentru gustare aducându-mi moarte; iar lemnul Crucii s-a înfipt în pământ, aducând îmbrăcăminte vieții, oamenilor, și lumea s-a umplut de toată bucuria. Pe aceasta văzând-o înălțată, să strigăm lui Dumnezeu, prin credință cu un glas, popoare: Plină este de slavă casa Ta!

Slavă... Și acum..., a Crucii, a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe Cel ce S-a întrupat din curat sângele tău și S-a născut din tine, Curată, mai presus de înțelegere, văzându-L răstignit pe lemn în mijlocul făcătorilor de rele, te-au durut cele dinlăuntru și, ca o Maică, plângând, ai strigat: Vai mie, Fiul meu! Ce este această dumnezeiască și nespusă rânduială a Ta, prin care a înviat făptura Ta? Laud milostivirea Ta!

La Cântarea a 7-a, Martirica:

Omorând prin înfrânare chipurile și mișcările patimilor, cele ca focul arzătoare, Mucenicii lui

Hristos au luat har să izgonească bolile celor bolnavi și să facă minuni și în viață și după moarte. Cu adevărat minune neînțeleasă, că oseminte goale izvorăsc tămăduiri! Slavă unuia Dumnezeu și Făcătorului.

VINERI SEARA

La Doamne, strigat-am..., se pun stihirile pe 10 și se cântă idiomela zilei, de două ori. Apoi patru Martirice ale glasului și patru de la Minei.

Stihirile Martirice, glasul al 8-lea:

Mucenici ai Domnului, tot locul sfințiți și toată boala tămăduiți; ci acum rugați-vă să se izbăvească din cursele vrăjmașului sufletele noastre, rugămu-vă.

Mucenicii Domnului, rugați pe Dumnezeu nostru și vă rugăm cereți sufletelor noastre mulțime de îndurări și curățire de multe greșeli.

Mucenicii Tăi, Doamne, uitând cele din viață și neluând seama la chinuri pentru viața ce va să fie, aceleia moștenitori s-au arătat; pentru aceasta și cu Îngerii împreună se bucură. Pentru rugăciunile lor, dăruiește poporului Tău mare milă.

De este vreo virtute, de este vreo laudă, se cuvine Sfinților; că săbiilor și-au plecat grumajii pentru Tine, Cel ce ai plecat cerurile și Te-ai pogorât. Vărsatu-și-au sângele pentru Tine, Cel ce Te-ai deșertat pe Tine Însuți, și chip de rob ai luat; smeritu-s-au până la moarte, urmând sărăciei Tale. Cu

ale căror rugăciuni, după mulțimea îndurărilor Tale, Dumnezeu, miluiește-ne pe noi.

Slavă..., a morților, glasul al 8-lea:

Plâng și mă tânguiesc când gândesc la moarte și văd în morminte frumusețea noastră cea zidită după chipul lui Dumnezeu zăcând: grozavă, fără mărire și fără chip. O, minune! Ce taină este aceasta ce s-a făcut cu noi? Cum ne-am dat stricăciunii? Cum ne-am înjugat cu moartea? Cu adevărat, precum este scris după porunca lui Dumnezeu, Care dă adormiților odihnă.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Împăratul cerurilor, pentru iubirea de oameni, pe pământ S-a arătat și cu oamenii a viețuit. Că din Fecioară curată trup luând și dintr-însa ieșind după zămislire, un Fiu este îndoit în fire, dar nu în fețe. De aceea pe Acesta Dumnezeu și Om desăvârșit cu adevărat propovăduindu-L, mărturisim Dumnezeu al nostru pe Hristos, pe Care roagă-L, Maică, cea care nu știi de nuntă, să se miluiască sufletele noastre.

SÂMBĂTĂ LA UTRENIE

După Catisma întâi, Sedelnele muceni-cești, glasul al 8-lea:

Podobie: Porunca cea cu taină...

Luminători înțelegători v-ați arătat, Sfinților Mucenici, că negura înșelăciunii ați împrăștiat-o prin credință și făcliile voastre cele sufletești le-ați aprins și cu Mirele în slavă ați intrat în camera cerească;

iar acum rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre, rugămu-vă.

Stih: Minunat este Dumnezeu întru Sfinții Săi, Dumnezeu lui Israel.

Podobie: Pe Înțelepciunea și Cuvântul...

Luminători ai lumii pururea luminoși, prin credință de Mucenici v-ați arătat, punându-vă toată nădejdea în Domnul, și cu untdelemnul cel înțelegător al Duhului v-ați luminat, Sfinților, candelile voastre sufletești. Pentru aceasta, v-ați arătat Bisericii pahare duhovnicești, vărsând sângele ca niște izvoare de ape. Prealăudaților Mucenici, rugați-vă lui Hristos Dumnezeu, să dăruiască iertare de greșeli, celor ce prăznuiesc cu dragoste sfântă pomenirea voastră.

Stih: Sfinților celor ce sunt pe pământul Lui, minunate a făcut Domnul toate voile Sale întru dânsii.

Omorând prin înfrânare chipurile și mișcările patimilor, cele ca focul arzătoare, Mucenicii lui Hristos au luat har să izgonească bolile celor suferinzi și a face minuni în viață și după moarte. Cu adevărat minune nențeleasă, că oase goale izvorăsc tămăduiri! Slavă lui Dumnezeu, Cel unul înțelept și ziditor.

Slavă..., a morților:

Cel ce prin adâncul înțelepciunii, cu iubirea de oameni toate le chivernisești și ceea ce este de folos tuturor le dăruiești; Unule, Ziditorule, fă odihnă, Doamne, sufletelor adormiților robilor Tăi, că spre Tine nădejdea și-au pus, spre

Făcătorul și Ziditorul și Dumnezeuul nostru.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Pe tine zid și liman te avem și rugătoare bine-primită către Dumnezeu; pe Care L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu nenuntită, cea care ești a credincioșilor mântuire.

LA LAUDE

Se pun stihirile pe patru. Stihirile martirice, glasul al 8-lea, însăși podobia:

Ce vă vom numi pe voi, Sfinților? Heruvimi, că întru voi S-a odihnit Hristos? Serafimi, că ne-încetat L-ați slăvit pe El? Îngeri, că de trup v-ați lepădat? Puteri, că lucrați cu minunile? Multe sunt numirile voastre, dar mai multe-s darurile. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Mult v-ați luptat, Sfinților, răbdând bărbătește chinuri de la cei fără de lege, pe Hristos mărturisind înaintea împăraților; și iarăși mutându-vă din viață puteri să-vârșiți în lume, tămăduind pe cei bolnavi de patimile lor, Sfinților. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

Mucenicii lui Hristos cei nebiriți, biruind înșelăciunea cu puterea Crucii, ați luat harul vieții veșnice. De amenințările tiranilor nu v-ați temut, cu chinurile fiind răniți v-ați veselit; și acum sânguirile voastre s-au făcut vindecări sufletelor noastre. Rugați-vă să se mântuiască sufletele noastre.

În platoșa credinței bine îmbrăcându-vă și cu chipul Crucii intrarmându-vă, ostași puternici v-ați

arătat; tiranilor bărbătește v-ați împotrivit și înșelăciunea diavolului ați surpat; și făcându-vă biruiitori, de cununi v-ați învrednicit. Rugați-vă pentru noi, ca să ne mântuim.

Slavă..., a morților:

Moartea Ta, Doamne, s-a făcut pricină nemuririi, că de n-ai fi fost pus în mormânt, raiul nu s-ar fi deschis. Pentru aceasta, odihnește pe cei ce s-au mutat de la noi, ca un milostiv.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Acoperământul tău, Născătoare de Dumnezeu Fecioară, este doctorie duhovnicească, că la el alergând, ne izbăvim de bolile cele sufletești.

LA STIH O A V N Ă

Stihirile morților, alcătuire a lui Teofan, glasul al 8-lea:

Podobie: O, Preaslăvită minune...

Împărătește mi-ai scris izbăvire cu vopsele roșii, degetele Tale sângerându-Ți Stăpâne și înroșindu-se cu sângele Tău. Și acum cu credință Te rugăm: Cu cei întâi-născuți ai Tăi numără-i împreună și bucuria dreptilor Tăi a dobândi învrednicește-i, pe cei ce s-au mutat la Tine, Cel ce ești milostiv.

Stih: Fericiți sunt cei pe care i-ai ales și i-ai primit, Doamne.

Sfinților ai fost ca un Om, junghiat ai fost ca un miel, jertfă Te-ai adus Tatălui, răscumpărând pe om

din stricăciune. Deci, ca un iubitor de oameni, rânduiește pe cei ce s-au mutat în latura celor vii, unde se varsă râurile desfătării, unde tâșnesc izvoarele veșniciei.

Stih: Sufletele lor întru bunătați se vor sălășlui și seminția lor va moșteni pământul.

Cu adâncul înțelepciunii Tale celei negrăite pui hotar vieții și vezi dinainte cele ce au să fie și la altă viață muți pe robii Tăi. Deci, pe cei pe care i-ai luat, rânduiește-i la apele odihnei, în strălucirea Sfinților, Doamne, unde este glasul bucuriei și al laudei.

Slavă..., a morților:

Cuvânt nevăzut fiind, de o Ființă și pe tron cu Tatăl și cu Duhul, Te-ai arătat cu trupul pentru mine omul. Deci, ca un milostiv și iubitor de oameni, luminează cu frumusețile cuviinței și ale podobei Tale, pe cei ce s-au mutat din viață, Cel ce ești începător al vieții.

Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu:

Cea care ai zămislit pe Cuvântul cel fără de început al lui Dumnezeu-Tatăl, cu îndrăznirea ta cea de Maică, îndelung roagă-L să rânduiască pe robii tăi unde este dănuirea neîncetată a celor ce se veselesc și te laudă pe tine, unde sunt strălucirile cele veșnice și dulcele glas al celor ce prăznuiesc, de Dumnezeu Născătoare.

JOI LA CANONUL CEL MARE

VIAȚA CUVIOASEI MAICII NOASTRE MARIA EGIPTEANCA,

scrisă de Sfântul Sofronie, Patriarhul Ierusalimului

«Bun lucru este a ascunde taina împăratului și slăvit lucru a propovădui faptele lui Dumnezeu». Așa a spus îngerul către Tobie după minunata recăpătare a vederii și după acele primejdii prin care a trecut și din care a fost izbăvit pentru evlavie ce avea. A nu păzi taina împăratului este primejdios și vătămător, iar a tăcea despre faptele minunate ale lui Dumnezeu aduce primejdie sufletului.

Pentru aceea și eu, cuprins de frica de a tăcea despre faptele lui Dumnezeu și temându-mă de primejdia asemănătoare aceleia ce stătea atârnată deasupra slugii care a îngropat în pământ talantul dăruit de stăpân, fără să scoată vreun folos din el, nu voi tăcea despre povestirea sfântă care a ajuns până la mine.

Nimeni să nu pună la îndoială cele auzite de mine, alcătuitorul acestei scrieri, și nici să creadă că istorisesc ceva care contrazice adevărul sau să se mire de măreția celor întâmplare. Departe de mine gândul să mint sau să falsific istorisirea în care Dumnezeu este pomenit. Nu mi se pare că este lucru binecuvântat să se cugete lucruri mici și

nevrednice cu privire la măreția Cuvântului lui Dumnezeu întrupat și să se pună la îndoială cuvintele celor care vorbesc despre măreția Lui. Dar, dacă se află unii care la citirea rândurilor de față sunt oarecum izbiți de minunăția istorisirii și nu voiesc cu ușurință să creadă, și cu aceia Dumnezeu să fie milostiv, căci ei, uitându-se la slăbiciunea firii omeneste, socotesc cu neputință de primit cele spuse în chip minunat despre oameni.

Încep, deci, această istorisire. Cele istorisite s-au petrecut în vremea noastră și le-am primit de la un sfințit bărbat, învățat din copilărie să spună și să facă cele dumnezeiești. Dar să nu atragă spre necredință pe cititori nici gândul că este cu neputință să se întâmple o minune ca aceasta în vremea noastră. Harul Tatălui, după cum a învățat Solomon, trece din neam în neam în sufletele cuvicioase și face prieteni ai lui Dumnezeu și profeți.

Este însă timpul să încep acea sfântă istorisire.

*

În una din mănăstirile din Palestina era un bărbat împodobit în viață și în cuvânt,

crescut din pruncie în nevoințele și faptele călugărești. Numele acestui bărbat era Zosimá. Să nu socotească cineva, după nume, că vorbesc despre acel Zosimá, osândit odinioară ca eretic din pricina învățăturii sale. Altul este acesta și altul celălalt, iar deosebirea între cei doi este mare, cu toate ca amândoi au avut același nume.

Acest Zosimá era dreptcredincios și dintru început a trăit ca monah în una dintre vechile mănăstiri din Palestina. Râvnă avea pentru orice fel de nevointă pustnicească și a ajuns destoinic în orice fel de înfrânare. Nu numai că a păzit toată rânduiala predată de cei care s-au nevoit spre o astfel de luptă, dar și el însuși a izvodit încă alte multe nevoințe, prin care căuta să supună trupul duhului. Iar ținta nu și-a greșit-o. Și într-adevăr bătrânul a ajuns atât de vestit în cele dubovnicești, încât adeseori mulți din monahii din mănăstirile învecinate, ba chiar și din cele îndepărtate, veneau la el ca să fie povățuiți în ceea ce privește înfrânarea. Cu toate că bătrânul avea o astfel de viețuire, totuși niciodată n-a trecut cu vederea studiul cuvintelor dumnezeiești, nici când se culca, nici când se scula, nici când ținea în mâini lucrul său, din care-și agonisea hrana. Iar dacă vrei să afli despre hrana gustată de el, îți voi spune că un singur lucru avea el care nu se poate ține ascuns și nici nu se putea termina, anume cântarea neîntreruptă a psalmilor și studiul neîncetat al cuvintelor sfinte.

Se spune că bătrânul a fost de multe ori învrednicit cu vedenii dumnezeiești, fiind luminat de Dumnezeu. Căci, după cum a spus Domnul, cei care-și curățesc trupul și sunt pururea veghetori prin privirea trează a sufletului lor văd vedeniile dumnezeiești ale luminării și primesc de aici arvuna binelui ce nu se ia de la ei.

Zosimá zicea că din pânțele maicii sale, ca să spun așa, a fost hotărât pentru viața de mănăstire; iar aici și-a îndeplinit pustniceasca sa cale până la al cincizeci și treilea an al vieții. După aceasta însă, după spusele sale, a fost tulburat de gândul că ar fi întru toate desăvârșit și că n-ar avea nevoie să învețe ceva de la altul. Și după mărturisirea sa gândea întru sine astfel:

«Se află oare, vreun monah pe pământ, care poate să mă învețe un chip nou de pustnicie, pe care să nu-l cunosc și nu l-am făcut, sau să fie în stare să mă ajute cu ceva? Se găsește, oare, vreun bărbat, din cei care trăiesc înțelepțește în pustie, care să mă întrecă în ce privește fapta și contemplația?».

Pe când spunea bătrânul acestea, i s-a arătat cineva și i-a spus:

«Zosimá, bine te-ai nevoit, atât cât era cu putință unui om, și bine ai dus la capăt pustnicescul drum. De altfel nu este nimeni între oameni care să fie desăvârșit. Dar lupta ce-ți stă în față este mai mare decât cea dusă până acum, deși n-o cunoști. Ca să știi însă că sunt încă și multe alte căi spre mântuire, ieși, întocmai ca și Avraam, acel vrednic de respect între patriarhi, din pământul neamului tău și din casa părintelui tău și du-te la mănăstirea ce se află lângă râul Iordanului».

*

Îndată bătrânul, ascultând de poruncă, a ieșit din mănăstirea în care viețuise monahicește din pruncie. Și, ajungând la Iordanul cel între râuri sfânt, a fost condus de cel ce i-a poruncit în acea mănăstire, în care Dumnezeu a hotărât să fie. Bătând cu mâna în poarta mănăstirii, i-a ieșit întru întâmpinare mai întâi monahul însărcinat cu paza porții. Portarul l-a dus la stareț. Iar el, când l-a văzut cu haina și chipul cuvioșiei și că-i face metania obișnuită monahilor, după ce i-a dat binecuvântarea, l-a întrebat:

«De unde vii, frate? Pentru care pricină ai venit la noi, niște sărmani călugări?».

«Să spun de unde am venit, a răspuns Zosimá, nu mi-e de folos; dar pentru folosință am venit, Părinte! Am auzit despre voi slăvite și vrednice de laudă lucruri, cu puțință să apropie sufletul de Hristos, Dumnezeul nostru».

«Frate, a zis starețul către el, Dumnezeu, este singurul care vindecă neputința omească, și El însuși și pe tine, iar pe noi ne va învăța dumnezeieștile Sale voințe și ne va îndruma să facem cele ce se cuvine. Omul nu poate fi de folos omului, decât numai să ia

aminte fiecare totdeauna de sine și să lucreze cu minte trează ceea ce trebuie, dobândind ajutor, în cele ce face, pe Dumnezeu. Dar dacă, după cum ai spus, dragostea lui Dumnezeu te-a mânat să ne vezi pe noi, smeriți călugări, atunci rămâi cu noi, dacă pentru aceasta ai venit. Iar Păstorul cel Bun, Care Și-a dat sufletul pentru mântuirea noastră și cheamă oile Lui pe nume ne va hrăni pe noi toți prin harul Domnului».

Acestea a spus starețul către Zosimă; iar el a făcut iarăși metanie și a cerut binecuvântare; și după ce a răspuns: «Amin», a rămas în acea mănăstire.

*

Zosimă a văzut pe călugări strălucind în fapte și în contemplație, slujind Domnului. Cântarea era neconținută, privegherea tot timpul nopții, iar în mâini aveau neîntrerupt lucrul și în gură psalmi. Cuvânt deșert nu era printre ei. Grija de lucrurile lumesti nu se afla la aceia. Veniturile ce se socotesc și se adună în fiecare an și grijile cu privire la viață, griji care au în vedere un câștig bănesc, nici cu numele nu erau cunoscute de ei. Ci un singur lucru și cel dintâi era cel râvnit de toți, anume ca fiecare din ei să fie mort cu trupul, după cum au și murit o dată și nu mai trăiesc pentru lume și pentru toate cele din lume. Hrană neterminată aveau cuvintele de Dumnezeu insuflate. Hrăneau însă și trupul, dar numai cu cele de trebuință, cu pâine și apă, pe cât era fiecare înflăcărat de dumnezeiasca dragoste.

Văzându-le pe acestea Zosimă, după cum însuși a spus, se întărea foarte mult sufletește, pășind înainte spre desăvârșirea ce-i stătea în față și găsind împreună-lucrători care să lucreze în chip bun voia dumnezeiască.

*

După ce au trecut multe zile, s-a apropiat timpul pregătirii pentru Sfântul și Marele Post. Atunci monahii se curăteau mai dinainte pentru dumnezeiasca Pătimire și pentru închinarea Învierii lui Hristos. Porțile mănăstirii nu erau deschise niciodată, ci încuiate totdeauna pentru a face monahilor nelăturată nevoia pustnicească. Nici nu era

voie să se deschidă porțile, afară numai dacă vreun monah ieșea pentru vreo mare trebuință. Locul era pustiu, iar celor mai mulți dintre monahii din vecini le era anevoie să ajungă aici din cauza drumului nu numai greu de străbătut, dar și necunoscut.

În mănăstire se păstra din vechime o rânduială. Socotesc din pricina acestei rânduieli Dumnezeu a adus pe Zosimă la acea mănăstire. Care era rânduiala și cum se păzea, voi spune aici.

În Duminica ce s-a obișnuit să se numească întâi din săptămânile Postului Mare, se săvârșea Sfânta Liturghie ca de obicei și fiecare se împărtășea cu preacuratele și de viață făcătoarele Taine și mâncau puțin, după cum era obiceiul. După aceasta se strâneau toți în biserică și, făcându-se îndelungată rugăciune și multe metanii, călugării se îmbrățișau cu sărutare unii pe alții, sărutau și pe stareț, făcându-i metanie, și se rugau să le dea binecuvântarea, care să le fie de ajutor și de sfătuire în nevoințele ce le stăteau înainte.

După ce se săvârșeau acestea, se deschideau porțile mănăstirii și ieșeau toți din mănăstire cântând cu dulce glas: "Domnul este luminarea mea și Mântuitorul meu, de cine mă voi teme? Domnul este apărătorul vieții mele, de cine mă voi înfricoșa?" și celelalte stihuri ale psalmului. Ei lăsau de multe ori un paznic sau doi paznici la mănăstire; nu ca să păzească averea ce se află înăuntru – căci călugării nu aveau ceva care ar fi putut fi luat de hoți –, dar ca să nu lase biserica fără slujbă dumnezeiască.

Fiecare își lua de ale mâncării, după cum putea și după cum voia. Unul lua cu sine pâine pe măsura trebuinței trupului; altul, smochine; altul, finice; altul, legume uscate muiate în apă; altul, nimic, ci numai trupul lui și rasa cu care era îmbrăcat; se hrănea, de câte ori firea îl silea, cu ierburile ce cresc în pustie. Și era păzită această rânduială și lege cu sfințenie de fiecare din ei: de a nu ști unul de altul cum se înfrânează și petrece celălalt. Îndată ce treceau Iordanul se despărțeau unii de alții. Pustiul era mare și nici unul nu se întâlnea cu altul. Dacă unul din ei vedea din depărtare venind pe altul spre el,

se abătea din drum și se ducea în altă parte. Trăia pentru el și pentru Dumnezeu, cântând neîntrerupt psalmi și gustând din hrana pe care o avea la îndemână.

Petrecând astfel toate zilele postului se întorceau la mănăstire în duminica dinaintea sărbătorii de viață făcătoarei Învieri a Mântuitorului, duminică pe care Biserica a rânduit-o să se prăznuiască cu stâlpări. Atunci se întorceau fiecare, având rod al ostenelilor sale conștiința sa, care cunoștea cum a lucrat și semințele căror osteneli a adunat. Și nimeni nu întreba pe celălalt cum sau în ce chip a purtat lupta ce i-a stat în față.

Aceasta era rânduiala mănăstirii și ea se îndeplinea în chip desăvârșit. Fiecare dintre ei când era în pustie lupta cu sine însuși sub îndrumarea lui Dumnezeu, fără să caute să placă oamenilor și nici să arate că se înfrânează. Căci cele ce se fac de dragul oamenilor și cele ce se săvârșesc pentru a plăcea oamenilor nu se poate spune că aduc vreun folos celui ce le săvârșește, ci, dimpotrivă, mare pagubă.

*

Atunci Zosimă, potrivit obișnuitei orânduiei a mănăstirii, a trecut Iordanul,ducând cu sine puține ale mâncării pentru nevoia trupului și rasa cu care era îmbrăcat. Canonul său de rugăciune și-l îndeplinea străbătând pustia; iar când trebuința trupului o cerea, gusta ceva.

Noaptea dormea întinzându-se puțin la pământ; se bucura de puțin somn, acolo unde îl apuca seara. Dis-de-diminează începea din nou să meargă, având totdeauna locuri aspre pentru mers. Și avea dorința – după cum spunea – să pătrundă în adâncul pustiei, cu nădejdea să găsească vreun părinte, în stare să-l ducă spre ceea ce dorea. Și își continua drumul cu sârguință, ca și cum ar fi zorit spre o locuință cunoscută și faimoasă. A mers așa cale de douăzeci de zile. Când a venit vremea amiezii s-a oprit puțin din mers și, privind către răsărit, și-a făcut obișnuita rugăciune. Căci obișnuia la hotărâte ceasuri ale zilei să-și întrerupă anevoiosul mers și să se odihnească puțin stând în picioare, ca să cânte psalmi și să facă metanii. Așa își făcea el rugăciunea.

*

Dar pe când cânta psalmi și privea la cer, cu o neîntreruptă privire, vede din colina din dreapta locului în care sta și se ruga, pe la ceasul douăsprezece, ivindu-se o umbră ca un trup de om. Mai întâi s-a speriat și tremura din tot trupul, bănuind că vede o nălucire diavolească. După ce a făcut semnul crucii și a dat la o parte frica – căci rugăciunea i se terminase – și-a întors privirile și vede în adevăr pe cineva mergând spre miazăzi. Vedenia era cu trupul gol, neagră la trup, înnegrită ca din pricina arșitei soarelui; părul capului îi era alb ca lăna, dar și acesta puțin, încât nu trecea mai jos de grumazul trupului. Când a văzut asta Zosimă, s-a făcut de bucurie ca o floare; și vesel de minunăția priveliștii, a început să alerge spre locul spre care se zorea și vedenia. Cu nespūsă bucurie se bucura, căci în toată scurgerea acelor zile n-a putut să vadă chip omenesc, de animal sau de zburătoare, chip sau umbră pământească sau umbra vreunei viețuitoare. Căuta deci să cunoască cine este vedenia și din ce loc, pentru că nădăjduia că va vedea mari lucruri.

Vedenia însă, când a înțeles că Zosimă vine de departe spre ea, a început să fugă și să alerge spre adâncul pustiei. Zosimă, ca și cum și-ar fi uitat de bătrânețe, ba încă neținând seamă nici de oboseala drumului, se îndrepta zorindu-se să ajungă pe cel ce fugea. Unul urmărea, celălalt era urmărit. Mersul lui Zosimă însă era mai iute și încetul cu încetul a ajuns mai aproape de cel ce alergea. Când s-a apropiat încât putea să i se audă și vocea, a început Zosimă să strige și să dea drumul cu lacrimi la astfel de strigăte:

«Pentru ce fugi de mine, un bătrân și un păcătos? Așteaptă-mă, robule al lui Dumnezeu, orice ai fi, pentru numele lui Dumnezeu, pentru Care locuiești în această pustie! Așteaptă-mă pe mine, neputinciosul și nevrednicul, pentru nădejdea pe care o ai în schimbul ostenelii tale. Stai și roagă-te și binecuvintează pe bătrân pentru Dumnezeu, Căruia nu l-a fost scârbă de nimeni niciodată!».

Pe când Zosimá înlăcrimat spunea aceste cuvinte, alergau amândoi spre un loc care avea înfățișarea unui pârâu uscat. Îmi dau cu părerea însă că acolo n-a fost niciodată pârâu – , căci cum s-ar găsi un pârâu în acel loc? – ci că locul a dobândit de la natură o astfel de înfățișare.

*

Dupa ce-au ajuns amândoi la locul mai sus pomenit, făptura omenească ce fugea înaintea lui s-a coborât în vale și s-a urcat pe malul celălalt. Dar Zosimá, obosit și nemai-putând să fugă, a stat pe celălalt mal al locului cu înfățișarea de pârâu. Și a adăugat lacrimi la lacrimi și plânsete la plânsete, încât tânguirile lui puteau să ajungă până departe. Atunci arătarea trupească de pe celălalt mal a rostit astfel de cuvinte:

«Părinte Zosimá, pentru Domnul, iartă-mă, dar nu pot să mă întorc și să mă arăt în fața ta astfel. Sunt femeie și, după cum vezi, goală, iar rușinea trupului meu o am neacoperită. Dar dacă voiești cu tot dinadinsul să dăruiești binecuvântare unei femei păcătoase, aruncă-mi rasa cu care ești îmbrăcat, ca să-mi ascund cu ea neputința femeiască și să mă întorc spre tine și să primesc binecuvântările tale».

Atunci cutremur și rătăcire a minții a cuprins pe Zosimá – după cum spunea – când a auzit că-l cheamă pe nume. Căci bărbatul, fiind pătrunzător la minte și preînțelept în cele dumnezeiești, cunoștea că dacă acea făptură n-ar fi fost luminată de harul profetic, negreșit că nu l-ar fi chemat pe nume pe el, pe care niciodată nu l-a văzut și despre care niciodată n-a auzit.

Cu grabă deci a îndeplinit ce i s-a poruncit; și dezbrăcând haina veche și ruptă ce-o avea, i-a aruncat-o stând întors cu spatele. Iar ea a luat-o și și-a acoperit unele părți ale trupului, care trebuiau să fie acoperite mai mult decât altele.

După aceasta se întoarse spre Zosimá și-i zise:

«Ce ți-a venit în minte, Părinte Zosimá, de a vedea pe o femeie păcătoasă? Ce vrei să afli de la mine sau să vezi la mine, de nu ai pregetat să te oboești atât de mult?».

Zosimá, înclinându-și genunchii la pământ, cerea să fie binecuvântat după obicei, iar ea îi făcea metanie. Și amândoi se mișcau spre pământ, fiecare cerând să fie binecuvântat de celălalt. Nimic altceva nu se putea auzi de la amândoi decât «Binecuvintează!».

După multă trecere de vreme, a spus femeia către Zosimá:

«Părinte Zosimá, ție ți se cuvine să binecuvintezi și să te rogi pentru mine, căci tu ești cinstit cu vrednicia preoției; tu de mulți ani stai în fața sfântului altar și de multe ori ai săvârșit dumnezeieștile Taine».

Cuvintele acestea i-au adus lui Zosimá mai mare frică și neliniște. Bătrânul tremura, era plin de sudoare și suspina, iar glasul i se tăia. Și grăi cu răsufare greoaie și întreprupt:

«Este lămurit, duhovnicească maică, din felul tău de viață, că te-ai apropiat de Dumnezeu și că în cea mai mare parte ai murit pentru lume. Dar mult mai lămurit este harul dat ție, pentru că m-ai chemat pe nume și m-ai numit preot pe mine, pe care niciodată nu m-ai văzut. Dar pentru că harul nu se cunoaște din vredniciile pe care le are cineva, ci este obișnuit să fie cunoscut din darurile sufletești, pentru aceea, pentru Domnul, binecuvintează-mă și roagă-te pentru mine, care am nevoie de ajutorul tău».

Supunându-se deci stăruinței bătrânului, femeia a zis:

«Binecuvântat să fie Dumnezeu, Care se îngrijește de mântuirea oamenilor și a sufletelor!».

Și după ce a zis Zosimá: «Amin», s-au sculat amândoi din genunchi, iar femeia a zis bătrânului:

«Pentru care pricină, omule, ai venit la mine păcătoasa? Pentru care pricină ai venit să vezi o femeie lipsită de orice virtute? Afară numai dacă harul Sfântului Duh nu te-a călăuzit să îndeplinești cu timpul vreo slujbă de trebuință trupului meu. Spune-mi cum viețuiesc creștinii astăzi? Cum cârmuiesc împărații? Cum este păstrată Biserica?».

«În puține cuvinte, maică, a spus Zosimá către ea, prin rugăciunile tale cuvioase, Hristos a dăruit tuturor pacea statornică. Dar primește rugăciunea nevrednică a bătrânului

și roagă-te pentru toată lumea și pentru mine păcătosul, pentru ca să nu-mi fie fără rod întinderea pustiului acestuia».

«Ție ți se cuvine, părinte Zosimá, i-a răspuns ea, să te rogi pentru mine și pentru toți, căci, după cum ai spus, ai vrednicia preoțească și spre aceasta ai fost rânduit. Dar pentru că datori suntem să facem ascultare, voi îndeplini cu dragă inimă porunca».

După ce a spus acestea, s-a întors către răsărit și, ridicându-și ochii în sus și înălțându-și mâinile, a început să se roage în șoaptă. Glasul ei nu se auzea lămurit, așa că Zosimá n-a putut să înțeleagă nimic din rugăciunea ei. El stătea, după cum spunea, cu privirile aplecate la pământ, tremurând, fără să rostească ceva. Zosimá s-a jurat luând pe Dumnezeu martor de cele spuse, că, ridicându-și puțin ochii de la pământ, a văzut-o în timpul rugăciunii ei înălțată cu un cot de la pământ, încât se ruga stând în văzduh. Când a văzut aceasta, l-a cuprins mai mare frică și puternică neliniște; nu îndrăzne să rostească ceva, ci spunea numai el însuși: «Doamne miluiește!». În timp ce bătrânul sta la pământ, un gând de sminteață i-a trecut prin minte. «Oare nu cumva este un duh rău și se face că se roagă?».

După ce femeia și-a terminat rugăciunea, s-a întors, a ridicat pe călugăr și a zis: «Pentru ce, părinte, te tulbură gândurile și te smintești cu privire la mine, că sunt duh și că mă prefac că mă rog? Fii deplin încredințat, omule, că femeie păcătoasă sunt și am fost de altfel întărită cu Sfântul Botez. Nu sunt duh, ci pământ și țărână și, într-un cuvânt, trup care n-a gândit nimic duhovnicesc».

Spunând acestea și-a pecetluit cu semnul crucii fruntea, ochii, buzele și pieptul, zicând astfel:

«Dumnezeu, Părinte Zosimá, să ne izbăvească de cel rău și de lațurile lui, căci mare este puterea diavolului împotriva noastră».

Când bătrânul a auzit și a văzut acestea, s-a aruncat la pământ și a cuprins cu mâinile picioarele ei, spunând cu lacrimi:

«Te jur, în numele lui Hristos, Dumnezeu nostru, Care S-a născut din Fecioara, pentru Care goliciunea aceasta o porți, pentru Care ți-ai istovit trupul acesta, să nu ascunzi nimic robului tău, cine ești, de unde, de când și în ce chip ai locuit în pustia aceasta. Nimic să nu ascunzi din faptele tale, ci pe toate să le povestești, ca să faci cunoscute mărețiile lui Dumnezeu. Căci după cum este scris, ce folos are înțelepciunea ascunsă și comoara îngropată? Spune-mi toate, pentru Domnul. Nu mi le vei spune pentru laudă sau pentru fală, ci ca să mă încunoștiințezi pe mine, păcătosul și nevrednicul. Cred în Dumnezeu pentru Care trăiești și ai viețuit, că pentru aceasta am fost călăuzit în pustiul acesta, ca Domnul să facă cunoscute faptele tale. Nu este în puterea noastră a ne împotrivi judecăților lui Dumnezeu. Căci, dacă n-ar fi fost bineplăcut lui Hristos Dumnezeu nostru ca să fii cunoscută de mine și să se știe cum te nevoiești, n-ar fi îngăduit să fii văzută de cineva și nici pe mine nu m-ar fi întărit să merg atâta cale, pe mine, care niciodată n-am voit și nici n-am putut să ies din chilia mea».

După ce părintele Zosimá a spus acestea și mai multe altele, femeia l-a ridicat de la pământ și i-a spus:

«Mă rușinez, părintele meu, să-ți spun rușinea faptelor mele. Iartă-mă, pentru Domnul. Dar de vreme ce ai văzut trupul meu gol, atunci să-ți dezgolesc și faptele mele, ca să cunoști de câtă rușine și întinăciune este plin sufletul meu. Nu din pricină de a nu mă lăuda, după cum socoteai, n-am voit să-ți povestesc faptele mele – căci cu ce am a mă lăuda eu, care am fost vas ales al diavolului? Știu însă că, dacă voi începe să-mi povestesc viață, vei fugi de mine, cum fuge cineva de șarpe și nu vei suferi să auzi faptele nebune săvârșite de mine. Ți le spun, fără să las ceva deoparte. Dar mai întâi, te jur, să nu încetezi de a te ruga pentru mine, ca să găsesc milă în ziua judecății».

*

Și în timp ce bătrânul lăcrima fără încetare, femeia a început povestirea vieții ei, grăind așa:

«Frate, eu sunt de loc din Egipt. Pe când eram de doisprezece ani și trăiau părinții mei, am lepădat dragostea față de ei și m-am dus în Alexandria. Mi-e rușine să mă gândesc cum de la început mi-am stricat fecioria și cât de neînfrânată și nesățioasă îmi era patima împreunării. Dar este mai cinstit ca să ți-o spun acum. Aceasta ți-o voi istorisi pe scurt, ca să cunoști firea mea pătimașă și dorul meu după plăceri. Timp de mai bine de șaptesprezece ani, iartă-mă, i-am petrecut în dragoste publică, supusă fiind destrăbălării. Și pe adevăr mă jur, nu pentru plată, căci n-am luat nimic de la cei care de multe ori voiau să-mi plătească. Acest chip – de a-mi satisface dorința în dar – l-am născocit pentru a face să atrag luarea- aminte a câtor mai mulți asupra mea. Iarăși să nu crezi cumva că nu luam bani pentru că eram bogată. Nu, căci trăiam ca o cerșetoare și adeseori torceam călți. Aveam însă o poftă nesățioasă și o dorință neînfrânată de a mă tăvăli în noroi. Aceasta socoteam că este scopul vieții, de a batjocori neîncetat trupul.

Ducând, deci, o astfel de viață, văd într-o vară mulți bărbați din Libia și din Egipt alergând spre mare. Am întrebat pe unul care se afla atunci întâmplător lângă mine: «Unde se zoresc oare bărbații aceștia care aleargă?».

Acela mi-a răspuns: «Se duc cu toții la Ierusalim de sărbătoarea Înălțării cinstitei Cruci, care se prăznuiește peste puține zile».

«Oare, nu mă vor lua și pe mine, i-am spus aceluia, dacă voi vrea să-i urmez?». «Dacă ai bani de drum și de hrană, nu te împiedică nimeni». «În adevăr, frate, i-am spus, n-am bani nici de drum și nici de hrană. Dar mă duc și eu și mă urc în una din corăbiile pe care le-au tocmit și mă vor hrăni, chiar dacă nu vor. Trup am și-l voi da în locul banilor de drum.

Pentru aceasta am voit să plec – și-ți cer iertare, părintele meu – pentru ca să am mai mulți îndrăgostiți la cheremul patimii mele. Ți-am spus, Părinte Zosima, să nu mă silești să-ți spun nerușinarea mea. Mă cutremur. Știe Domnul că te pângăresc și pe tine și văzduhul cu vorbele mele».

Zosimă, udând pământul cu lacrimi, i-a răspuns:

«Spune, pentru Domnul, maica mea! Spune! Să nu întrerupi firul unei asemenea povestiri folositoare».

Iar ea, reluând povestirea, a adăugat acestea:

«Așadar, acel tânăr a plecat râzând când a auzit nerușinarea cuvintelor mele. Eu însă, aruncând furca pe care o purtam – căci se întâmpla s-o port din când în când –, am alergat la mare, acolo unde vedeam că se zoresc oamenii. Și văzând pe câțiva tineri, cam zece la număr sau chiar mai mulți, ce stăteau pe țărm (bănuiesc că așteptau pe alți tovarăși de călătorie, căci cei care veniseră înainte se urcaseră în corăbii) cu trupurile și mișcările pline de viață și de putere și părându-mi-se îndestulători pentru scopul ce urmăream, am sărit cu nerușinare, după cum îmi era obiceiul, în mijlocul lor. «Luați-mă și pe mine, le-am spus, unde plecați și nu vă voi fi nefolositoare». După ce am spus și alte cuvinte mai nerușinate, i-am pornit pe toți pe răs. Dar când au văzut stăruința mea în nerușinare, m-au luat și m-au dus în corabia pe care o aveau tocmită – căci între timp au venit și aceia din pricina cărora stăteau pe țărm. Din această clipă am început călătoria pe mare.

Iar cele ce-au urmat după aceasta, cum ți le voi povesti, omule? Ce fel de limbă le va rosti sau ce auz va primi faptele săvârșite în corabie în timpul călătoriei? Cum îți voi povesti faptele pe care i-am silit să le facă nenorociții împotriva voinței lor? Nu există chip de destrăbălare, din cele ce se pot spune și din cele ce nu se pot spune, pentru care să nu fi fost învățătoare acelor nenorociți. Eu, părintele meu, mă minunez cum de n-a înghițit marea destrăbălările mele. Cum de nu și-a deschis pământul gura și nu m-a cufundat de vie în iad pe mine, care am prins în lațuri atâtea suflete. Bănuiesc însă că Dumnezeu căuta pocăința mea, căci nu vrea moartea păcătosului; El este îndelung-Răbdător și așteaptă întoarcerea.

Cu astfel de sânguință am ajuns în Ierusalim. Iar în zilele petrecute în oraș, înainte de sărbătoare, am făcut fapte la fel cu celelalte,

dar mai vârtos și mai rele, căci n-am fost îndestulată cu tinerii pe care i-am avut pe mare și mi-au slujit pe cale, ci m-am folosit și de mulți alții, locuitori din Ierusalim și străini, strângându-i pentru același scop.

Când a sosit sfânta sărbătoare a Înălțării Sfintei Cruci, eu umblam ca și mai înainte de colo-colo, ca să pescuiesc sufletele tinerilor. Foarte de dimineață însă am văzut pe toți că aleargă la biserică. Am plecat și eu, mergând împreună cu cei care se grăbeau, și am ajuns odată cu ei în pridvorul bisericii. Când a venit timpul dumnezeieștii Înălțări, mă împingeam în mulțime silindu-mă să intru împreună cu poporul. Și m-am apropiat eu ticăloasa cu multă trudă și năduf de ușa prin care se putea intra în biserică, unde se arăta lemnul de viață făcător. Când să pășesc pragul ușii, toți ceilalți au intrat neîmpiedicați; pe mine însă m-a oprit o putere dumnezeiască, neîngăduindu-mi să intru. Iarăși am încercat; dar am fost respinsă și m-am văzut din nou stând singură în pridvor. Socotind că din pricina slăbiciunii femeiești s-a întâmplat aceasta, m-am amestecat iarăși cu alții și mă sileam pe cât puteam, făcându-mi loc cu coatele și mă împingeam. Dar m-am ostenit în zadar. Când nemernicul meu picior a călcat din nou pe prag, biserică a primit pe ceilalți fără să împiedice pe cineva, numai pe mine nefericita nu mă primea, ci o putere mare m-a împiedicat, întocmai ca o mulțime orânduită de ostași, careia i s-a poruncit să-mi închidă intrarea. Și am rămas iarăși în pridvor.

După ce am făcut și am pătimit aceasta de trei și de patru ori, am obosit și nu mai aveam putere nici să mă împing, nici să mă înghesui, căci trupul meu ostenise foarte tare din pricina înghesuiei. M-am întors deci, am plecat și am stat în colțul curții bisericii. Abia atunci mi-a venit în minte pricina care m-a împiedicat să văd lemnul de viață făcător. Cuvânt mântuitor a atins ochii inimii mele, arătându-mi că noroiul faptelor mele a fost acela care mi-a închis intrarea.

Am început să plâng, să mă tângui și să-mi bat pieptul, scoțând suspine din adâncul inimii mele. Pe când plângeam, văd dea-

supra locului în care stăteam, că se afla icoana Preasfintei Născătoare de Dumnezeu și am zis uitându-mă către ea cu statornicie:

«Fecioară Stăpână, care ai născut după trup pe Dumnezeu Cuvântul. Știu, știu că nu este cuviincios și binecuvântat ca eu, atât de necurată, atât de spurcată, să văd icoana ta, a pururea Fecioarei, a celei curate, care ai trupul și sufletul curate și neîntinate. Este drept să fiu urâtă eu, pierdută, de tine, care ești curățenia și să te dezguști de mine. Dar de vreme ce după cum am auzit, Dumnezeu, pe Care L-ai născut, pentru aceasta S-a făcut Om, ca să cheme pe păcătoși la pocăință, ajută-mi mie, singura care n-am pe cineva într-ajutor. Poruncește să mi se îngăduie să intru în biserică. Să nu mă lipsești să văd lemnul pe care S-a răstignit Dumnezeul cel născut din tine, Care Și-a dat propriul Său sânge preț de răscumpărare pentru mine. Poruncește, Stăpână, să-mi fie deschisă și mie ușa dumnezeieștii închinări a Crucii. Dumnezeului născut din tine te dau chezuitoare că niciodată nu voi mai pângări acest trup prin vreo împreunare rușinoasă, iar, după ce voi vedea lemnul Crucii Fiului tău, mă voi lepăda numaidecât de lume și de toate cele din lume și îndată plec acolo unde tu ca o chezuitoare a mântuirii mele mă vei povățui și mă vei îndruma».

După ce am spus acestea, am căpătat prin ardoarea credinței un fel de încredințare, și, având deplină nădejde în milostenia Născătoare de Dumnezeu, m-am mișcat din locul unde am stat și mi-am făcut rugăciunea. Am venit iarăși și m-am amestecat cu cei care intrau. Nu mai era nimeni care să mă dea îndărăt, nimeni care să mă împiedice să mă apropii de ușa prin care se intra în biserică. Frică m-a cuprins și mirare; eram cu totul zdruncinată și tremuram. Când am ajuns la ușa sigilată până atunci pentru mine, toată puterea care la început m-a împiedicat acum îmi înlesnea dinainte intrarea. Astfel am intrat fără oste-neală; astfel am ajuns înăuntrul celor sfinte. Am fost învrednicită cu vederea făcătoarei de viață Cruci, am văzut Tainele lui Dumnezeu și eram gata să primesc pocăința.

După ce eu, nenorocita, m-am aruncat la pământ și m-am închinat acelui loc sfânt, am alergat ieșind, grăbindu-mă spre chezășuitoarea mea.

Când am ajuns în acel loc în care a fost scris zapisul făgăduinței, mi-am plecat genunchii înaintea pururea Fecioarei și Născătoarei de Dumnezeu și am spus aceste cuvinte:

«Tu, Stăpână preabună, ți-ai arătat față de mine iubirea ta de oameni. Nu te-ai dezgustat de rugăciunile unei nevrednice. Am văzut slava pe care nu este drept s-o vedem noi, cei pierduți. Slavă lui Dumnezeu care primește prin tine pocăința păcătoșilor! Dar ce voi gândi mai mult sau ce voi rosti eu, păcătoasa? Este timpul, Stăpână, să fie îndeplinită făgăduința pe care am făcut-o. Îndrumează-mă acum unde poruncești. Fii acum învățătoarea mântuirii mele, povățuindu-mă pe calea care duce la pocăință».

Și zicând acestea, am auzit din depărtare un glas: «Dacă vei trece Iordanul, bună odihnă vei găsi». Ascultând această voce și fiind încredințată că aceasta pentru mine s-a întâmplat, am strigat cu lacrimi și am zis Născătoarei de Dumnezeu: «Stăpână, Stăpână, nu mă părăsi!».

După ce am strigat acestea, am ieșit din curtea bisericii.

*

Când am ieșit, un om m-a văzut și mi-a dat trei monede, zicându-mi: «Primește-le pe acestea, maică!». Le-am luat, am cumpărat cu ele trei pâini și le-am socotit drept pâini ale binecuvântării. Și am întrebat pe negustorul care mi-a vândut pâinile: «Care este, omule, calea care duce la Iordan?». Aflând poarta orașului care duce spre părțile acelea, am ieșit alergând și mergeam lăcrimând. Din întrebare în întrebare am ajuns. După ce am mers toată ziua – căci era pe la ceasurile nouă dimineața, după cât bănuiesc, când am văzut Crucea –, am ajuns pe la apusul soarelui la biserica Sfântului Ioan Botezătorul, care se află alături de Iordan. Închinându-mă mai întâi în biserică, m-am coborât îndată la Iordan și mi-am spălat fața și mâinile cu apa aceea sfântă.

După aceea m-am împărțășit în biserica Înaintemergătorului cu preacuratele și de viață făcătoare Taine. Am mâncat jumătate dintr-o pâine, am băut apă din Iordan și m-am culcat noaptea pe pământ. A doua zi de dimineață am trecut pe malul celălalt cu o mică barcă pe care am găsit-o acolo. Și iarăși m-am rugat de îndrumătoarea mea să mă călăuzească acolo unde îi este cu bună plăcere.

Așa am ajuns în acest pustiu. De atunci până astăzi m-am depărtat fugind. Sălășluiesc în această pustie, așteptând pe Dumnezeu meu, Care mântuiește de deznădejde și de vifor pe cei care se întorc la El.

«Câți ani sunt, maica mea, i-a spus Zosimă, de când sălășluiești în acest pustiu?».

«După cât bănuiesc, a răspuns femeia, sunt patruzeci și șapte de ani de când am ieșit din orașul sfânt».

«Și ce ai găsit sau ce ai avut ca hrană, maica mea?».

«Am trecut Iordanul, ducând cu mine două pâini și jumătate. Acestea, încetul cu încetul, uscându-se s-au împietrit și în câțeva vreme, mâncându-le, le-am terminat».

«Și astfel ai petrecut cu ușurință scurgea atâtor ani, fără să te tulbure marea schimbare ce s-a săvârșit cu tine?».

«M-ai întrebat acum, părinte Zosimă, i-a răspuns femeia, un lucru de care mă cutremur să și vorbesc. Căci dacă îmi voi aminti atât de multele primejdii pe care le-am suferit și de gândurile care cumplit m-au tulburat, mă tem ca nu cumva să fiu iarăși cuprinsă de ele».

«Să nu lași nimic, maica mea, a grăit Zosimă, din ceea ce ai să-mi vestești. Căci te-am întrebat de acestea pentru ca să mi le arăți pe toate, fără să lași ceva de o parte».

«Crede-mă, părinte, i-a zis ea, că am petrecut șaptesprezece ani în acest pustiu, luptându-mă cu poftele mele nebunești ca și cu niște fiare sălbatice. Când încercam să gust din hrană, doream cărnurile și peștii pe care îi are Egiptul. Doream băutura de vin, atât de plăcută mie, căci am băut mult vin pe când eram în lume. Aici însă nici apă nu aveam să gust. Ardeam de sete în chip groaznic, dar,

de nevoie, sufeream. Intra însă în sufletul meu și pofta necugetată a cântecelor desfrânate, tulburându-mă chinuitor să cânt cântecele drăcești pe care le-am învățat. Dar eu îndată lacrimam și-mi loveam pieptul cu mâinile și-mi aduceam aminte de făgăduința ce-am făcut-o când am plecat în pustie. Mă duceam cu mintea la icoana Născătoarei de Dumnezeu, chezășuitoarea mea, și plângeam în fața ei, cerând să alunge gândurile mele cele rele care atacau astfel nenorocitul meu suflet. După ce lacrimam îndeajuns și-mi băteam cu putere pieptul, vedeam o lumină care strălucea împrejurul meu. Și din această clipă, peste potopul de gânduri, venea o liniște statornică.

Dar cum îți voi povesti, părinte, gândurile mă mânau iarăși la desfrânare. Foc se aprindea înlăuntrul nefericitei mele inimi; toată mă ardea și mă ațâța spre pofta împreunării. Îndată ce însă un gând ca acesta mă ataca, mă aruncam la pământ și udam pământul cu lacrimi, socotind că apare chezășuitoarea mea, ca o apărătoare în fața mea, călcătoarea de lege, și ceream pedeapsă pentru călcarea făgăduinței. Nu mă sculam de la pământ – se și întâmpla să stau la pământ zi și noapte – până ce nu mă lumina acea dulce lumină și-mi alunga gândurile ce mă tulburau. Ochiul gândirii mele deci îl îndreptam totdeauna, fără încetare, spre chezășuitoarea mea, rugând-o să fie într-ajutor aceleia care trecea prin atâtea primejdii în nesfârșitul pustiului. Și aveam un ajutor și un apărător spre pocăință. Așa am petrecut vreme de șaptesprezece ani, luptându-mă cu mii de primejdii. Dar din acea vreme și până astăzi, ajutătoarea mea a fost lângă mine în toate, călăuzindu-mă prin toate».

«N-ai avut nevoie de hrană sau de îmbrăcăminte?», i-a zis Zosimá.

«După ce am sfârșit acele pâini, precum ți-am spus mai înainte, m-am hrănit timp de șaptesprezece ani cu verdețuri și cu altele ce se găseau în pustie. Iar îmbrăcăminte pe care am avut-o când am trecut Iordanul s-a sfâșiat, rupându-se. Am suferit mare chin și din pricina frigului, dar și din pricina căldurii. Din cauza arșiței ardeam, iar din pri-

cina gerului înghețam și tremuram, așa că de multe ori cădeam la pământ și rămâneam aproape fără suflare și nemișcată. M-am luptat deci cu multe și felurite nevoi și ispite grele.

Din acel timp însă și până acum puterea lui Dumnezeu a păzit în multe chipuri păcătosul meu suflet și smeritul meu trup. Căci am dobândit o hrană neîmpuținată – nădejdea mântuirii mele –, gândindu-mă numai de la câte rele m-a mântuit. Mă hrănesc și mă acopăr cu cuvântul lui Dumnezeu, care ține toate. Nu numai cu pâine va trăi omul, iar cei care au lepădat îmbrăcăminte de păcatului cu piatră s-au îmbrăcat, dacă n-au avut acoperământ».

Când a auzit Zosimá că a amintit și citate din Scriptură, din cărțile lui Moise, din Iov și din cartea Psalmilor, i-a spus: «Ai citit cartea Psalmilor, maica mea, sau alte cărți?».

Când a auzit acestea, a zâmbit și a zis bătrânului:

«Crede-mă, omule, că n-am văzut de când am trecut Iordanul pe alt om decât astăzi, chipul tău. Dar nici fiară sălbatică sau altă viețuitoare n-am zărit de când sunt în acest pustiul. Iar carte n-am învățat niciodată. Nici n-am auzit pe cineva cântând sau citind psalmi. Cuvântul lui Dumnezeu însă, Care este viu și lucrător, dă omului cunoștință.

Aici este sfârșitul povestirii mele. Și fac și acum ceea ce am făcut când am început povestirea: te jur și acum, pe întruparea Cuvântului lui Dumnezeu, să te rogi pentru mine, păcătoasa».

*

După ce a spus acestea și și-a sfârșit aici povestirea, s-a pornit să facă metanii.

Bătrânul a strigat iarăși cu lacrimi:

«Binecuvântat este Dumnezeu, Care a făcut lucruri mari și minunate, slăvite și neobișnuite, al căror număr nu se știe. Binecuvântat este Dumnezeu, Care mi-a arătat cât de multe lucruri dăruiește celor care se tem de El. Cu adevărat, Doamne, n-ai părăsit pe cei care Te caută pe Tine».

Femeia însă nu i-a îngăduit bătrânului deloc să facă metanie, ci i-a zis:

«Te jur pe Mântuitorul Hristos, Dumnezeu nostru, omule, să nu spui la nimeni nimic din cele ce-ai auzit, până când Dumnezeu mă va lua de pe pământ. Acum mergi în pace; iar în anul ce vine mă vei vedea iarăși pe mine, și eu pe tine, păzit fiind de harul lui Dumnezeu. Fă dar, pentru Domnul, ceea ce îți poruncesc acum. În Sfântul și Marele Post al anului viitor să nu treci Iordanul, după cum obișnuiești să faceți în mănăstire».

Zosimá s-a minunat când a auzit că-i vestește și rânduiala mănăstirii. N-a spus nimic altceva decât: «Slavă lui Dumnezeu care a dat haruri mari celor care-L iubesc pe El».

Femeia i-a grăit:

«Rămâi, părinte, după cum am spus, în mănăstire. Căci chiar dacă vei voi să ieși, nu-ți va fi cu puțință. Iar în sfânta seară a Cinei celei de Taină, ia trupul și Sângele de viață făcător al lui Hristos într-un vas sfințit vrednic de asemenea Taine și adu-mi-le. Să stai cu ele pe malul Iordanului, care se învecinează cu locuințele omenești. Eu voi veni acolo ca să mă împărtășesc cu Darurile de viață făcătoare. N-am mai avut parte de această sfințenie de când m-am împărtășit în biserica Înaintemergătorului, înainte de a trece Iordanul. Iar acum o doresc cu o dragoste nestăpânită. Pentru aceea cer și mă rog să nu treci cu vederea cererea mea, ci adu-mi negreșit asemenea Taine de viață făcătoare și dumnezeiești, în același timp în care Domnul a făcut pe ucenici părtași dumnezeieștii Cine. Iar părintelui Ioan, starețul mănăstirii în care locuiești, spune-i aceasta: Ai grijă de tine și de turma ta, căci se petrec acolo unele lucruri care au nevoie de îndreptare. Nu vreau însă ca să i le spui acum acestea, ci când îți va îngădui Domnul».

După ce-a spus bătrânului cuvintele acestea și după ce a zis: «Roagă-te pentru mine!», a fugit iarăși în adâncul pustiei. Zosimá și-a plecat genunchii, s-a închinat locului în care au stat picioarele ei și, slăvind și binecuvântând pe Hristos, Dumnezeu nostru, s-a întors bucurându-se cu sufletul și cu trupul. Străbătând din nou acea pustie a ajuns la

mănăstire în ziua în care obișnuiau să se întoarcă monahii acolo.

*

În anul acela Zosimá a ținut pe toate sub tăcere și n-a îndrăznit să spună nimănui nimic din cele ce-a văzut. În sinea sa însă se ruga lui Dumnezeu să-i arate iarăși chipul acela dorit. Se mătinea și se întrista, gândindu-se la lungimea anului, și voia ca anul să se facă de-o zi, de era cu puțință. Iar când a sosit Duminica de la începutul Sfințitului și Marelui Post, toți ceilalți au ieșit îndată, cântând obișnuita rugăciune, dar pe el l-a apucat o boală cu fierbințeli și l-a silit să rămână în mănăstire. Atunci Zosimá și-a amintit de cuvintele cuvioasei: «Chiar dacă vei voi să ieși din mănăstire, nu-ți va fi cu puțință». După trecerea câtorva zile, s-a sculat din boală și a rămas mai departe în mănăstire.

Când monahii s-au întors iarăși și s-a apropiat seara Cinei celei de Taină, Zosimá a făcut cum i s-a poruncit. Într-un potir mic a luat curatul trup și cinstitul Sânge al lui Hristos, Dumnezeu nostru, iar într-un pannerăș a pus smochine, finice și puțină linte muiață în apă. A plecat deci când s-a făcut seară târziu și s-a așezat pe malul Iordanului, așteptând sosirea cuvioasei. Sfințita femeie zăbovea. Zosimá însă n-a adormit, ci privea cu stăruință spre pustie, așteptând să vadă ceea ce dorea să vadă. Și pe când sta jos, zicea bătrânul în sinea sa: «Oare, nu cumva eu, nevrednicul, am împiedicat-o să vină? Oare, nu cumva a venit și, pentru că nu m-a găsit, s-a întors iarăși?». Zicând acestea a început să plângă cu suspine. A ridicat apoi ochii către cer și a rugat pe Dumnezeu, zicând: «Să nu mă lipsești, Stăpâne, să văd iarăși ceea ce ai îngăduit să văd! Să nu plec gol, ducând cu mine mustrarea păcatelor mele!». Sfârșind rugăciunea cu lacrimi, a trecut la alt gând, căci zicea întru sine: «Dar ce va fi chiar dacă va veni? Nu este nici o barcă. Cum va trece Iordanul și cum va veni la mine? Vai de mine, nevrednicul! Vai de mine, nefericitul! Cine m-a lipsit, în adevăr, de un asemenea bine?».

Pe când bătrânul gândea acestea, iată a venit și cuvioasa femeie. Ea stătea de partea cealaltă a Iordanului, de unde și venea. Zosimă s-a sculat, bucurându-se, veselindu-se și slăvind pe Dumnezeu. Și iarăși s-a muncit cu gândul că n-ar putea să treacă Iordanul. O vede însă că înseamnă Iordanul cu semnul cinstitei cruci – căci, după cum spunea, în noaptea aceea era lună plină – și, odată cu facerea semnelui crucii, a pășit pe apă și mergea pe deasupra apelor, îndreptându-se către el. Zosimă voia să-i facă metanie, dar l-a oprit strigând, pe când mergea încă pe apă:

«Ce faci, părinte? Ești preot și ții în mână și Tainele dumnezeiești!».

Zosimă a dat ascultare vorbelor ei. Când a ajuns la uscat, a zis către bătrân:

«Binecuvintează, părinte, binecuvintează!».

El a răspuns tremurând – căci îl cuprinsese spaima la vederea aceea prea minunată:

«Cu adevărat Dumnezeu nemincinos este, căci El a făgăduit că cei care se curățesc pe ei înșiși se vor asemăna lui Dumnezeu, atât cât este cu putință. Slavă Ție, Hristoase, Dumnezeul nostru, Care n-ai îndepărtat rugăciunea mea și mila Ta de la robul Tău. Slavă Ție, Hristoase, Dumnezeul nostru, Care mi-ai arătat prin această roabă a Ta cât de mult mă depărtez de desăvârșire».

Și după ce a spus acestea, femeia i-a cerut să rostească sfântul Simbol al credinței și rugăciunea «Tatăl nostru». După ce a îndeplinit acestea și s-a sfârșit rugăciunea, a dat bătrânului obișnuita sărutare a dragostei. Și astfel s-a împărtășit cu Tainele de viață făcătoare. Apoi și-a ridicat mâinile spre cer, a suspinat cu lacrimi și a strigat așa:

«Acum liberează pe roaba Ta, Stăpâne, după cuvântul Tău, în pace, că au văzut ochii mei mântuirea Ta!».

După aceea a spus bătrânului:

«Iartă-mă, părinte, dar îndeplinește altă dorință a mea. Acum du-te în mănăstire, păzit fiind de harul lui Dumnezeu. În anul următor vino iarăși la acel pârâu unde m-ai întâlnit mai înainte. Vino, negreșit, pentru Domnul, și mă vei vedea din nou, după cum vrea Domnul».

«Dacă ar fi fost cu puțință, i-a răspuns el, să te urmez de acum înainte și să-ți văd mereu cinstita ta față! Îndeplinește însă o singură cerere a bătrânului și gustă puțină mâncare din cele ce ți-am adus aici».

La aceste cuvinte îi arată ce avea în panearș. Ea și-a atins vârful degetelor de linte, a luat trei boabe, le-a dus la gură, spunând că ajunge darul Duhului pentru a păstra neîntinată ființa sufletului. Spunând acestea, a zis din nou către bătrân:

«Pentru Domnul, roagă-te, roagă-te pentru mine și adu-ți aminte de mine, ticăloasă!».

Zosimă s-a atins de picioarele ei și i-a cerut să se roage pentru Biserică, pentru lume și pentru el. După aceea, cu lacrimi, l-a lăsat și a plecat, în timp ce el suspina și se tânguia. Căci în adevăr nu îndrăznea s-o oprească pe cea cu neputință de oprit. Ea, însemnând din nou Iordanul, a călcat pe ape și mergând pe deasupra lor, a trecut ca și mai înainte. Bătrânul s-a întors cuprins de bucurie și de frică multă. Se dojenea însă că n-a căutat să afle numele Cuvioasei. Dar nădăjduia să-l afle în anul următor.

*

După trecerea anului, s-a dus iarăși în pustie săvârșind toate, adică după obicei, și alergând la acea minunată priveliște. Mergând de-a lungul pustiei a dat de unele semne care-i arătau că a găsit locul căutat. Și se uita în dreapta și în stânga, plimbându-și privirea în toate părțile, ca un vânător prea iscusit, care vrea să știe unde va vâna animalul cel bun. Dar când a văzut că nu se mișcă nimic de nicăieri, a început iarăși să verse lacrimi și, ridicându-și privirea către cer, s-a rugat spunând:

«Arată-mi, Doamne, comoara Ta nepângărită, pe care ai ascuns-o în pustie. Arată-mi, rogu-mă, pe îngerul în trup, de care nu este vrednică lumea!».

După ce s-a rugat astfel, s-a dus la locul care avea chipul unui pârâu și a văzut în partea dinspre răsăritul soarelui pe Cuvioasa zăcând moartă. Mâinile îi erau așezate pe piept, iar trupul îi era așezat îndreptat cu

fața către răsărit. Alergând Zosimá spre ea, a spălat picioarele fericitei cu lacrimi, căci nu îndrăznea să atingă altă parte a trupului.

După ce a plâns îndelungat și a rostit psalmi potriviți cu timpul și cu fapta, a făcut o rugăciune de îngropare. Apoi a spus în el însuși: «Se cuvine, oare, să îngrop trupul Cuvioasei? Oare, nu-i va dispăcea cuvioasei această faptă?». Pe când zicea aceasta, vede o însemnare scrisă pe pământ, care glăsuia astfel:

«Îngroapă, părinte Zosimá, în acest loc trupul smeritei Maria. Dă țărânei țărâna. Roagă-te mereu către Domnul pentru mine. M-am săvârșit în luna lui Farmuti, după numărătoarea egiptenilor, iar după romani, aprilie, chiar în noaptea Pătimirii celei mântuitoare, după împărtășirea Cinei celei de taină și dumnezeiești».

Când a citit bătrânul aceste cuvinte s-a bucurat că a aflat numele cuvioasei. A aflat apoi că îndată după ce s-a împărtășit cu dumnezeieștile Taine pe malul Iordanului, s-a dus numaidecât la locul în care s-a săvârșit. Și calea pe care a străbătut-o Zosimá, obosind douăzeci de zile, Maria a făcut-o într-un ceas. Apoi, îndată, s-a dus către Dumnezeu.

După ce a slăvit pe Dumnezeu și a udat cu lacrimi trupul ei, a zis:

«Este timpul, smerite Zosimá, ca să săvârșești ce ți s-a poruncit. Cum vei face groapa nefericite, căci n-ai nimic în mâini potrivit pentru asta!».

Spunând aceasta, a văzut la mică depărtare un lemnisor aruncat în pustie, pe care l-a luat și a început să sape. Pământul fiind uscat, n-a ascultat de bătrânul care se ostenea. Zosimá a obosit, udându-se tot de sudoare. Și, oftând din adâncul inimii, și-a ridicat ochii și a văzut un leu stând alături de trupul cuvioasei și lingându-i picioarele. Când a văzut fiara, s-a cutremurat, mai ales că și-a adus aminte de cuvintele Mariei care a spus că n-a văzut vreun animal sălbatic. A făcut deci semnul crucii, cu credința că pu-

terea celei ce zace îl va păzi nevătămat. Leul a început să se apropie de bătrân, salutându-l nu numai cu mișcările sale, dar și prin intenția pe care i-o arăta.

Zosimá a zis către leu:

«De vreme ce, fiară, marea Cuvioasă a îngăduit ca să i se îngroape trupul, iar eu sunt bătrân și nu am putere să fac groapa, căci nu am sapă potrivită pentru această treabă și apoi nu pot să mă întorc atâta cale ca să aduc o unealtă potrivită, fă așadar cu ghearele tale ceea ce trebuie, ca să dăm pământului trupul Cuvioasei».

Și îndată, la cuvântul bătrânului, leul a făcut o groapă atât cât era de ajuns să îngroape trupul.

După ce iarăși bătrânul a spălat cu lacrimi picioarele cuvioasei și după ce s-a rugat mult pentru toate, a acoperit cu pământ trupul ei. De față era și leul. Trupul cuvioasei era gol ca și mai înainte și nu avea nimic altceva decât acea haină ruptă pe care i-a aruncat-o Zosimá, cu care Maria, cu fața întoarsă, și-a acoperit unele părți ale trupului ei. După aceea au plecat amândoi: leul a plecat spre adâncul pustiei, ca o oaie, iar Zosimá s-a întors, binecuvântând și laudând pe Hristos, Dumnezeuul nostru.

Când a ajuns la chinovie, a povestit toate monahilor fără să ascundă ceva din cele ce a auzit și a văzut. Le-a povestit pe toate cu de-amănuntul de la început, încât toți se minunau de mărețiile lui Dumnezeu și au săvârșit cu frică și cu dor pomenirea cuvioasei. Iar Ioan, starețul mănăstirii, a găsit în mănăstire unele lucruri care aveau nevoie de îndreptare, pentru ca nici în aceasta să nu fie zadarnic cuvântul Cuvioasei.

Zosimá s-a săvârșit în acea mănăstire, în vârstă de o sută de ani.

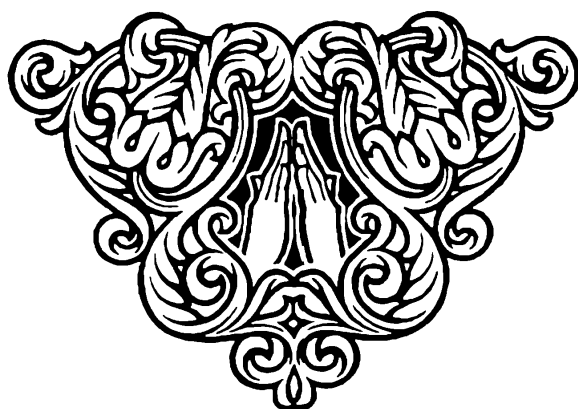
*

Monahii au istorisit prin viu grai din om în om, această povestire și ofereau pilda de obștească folosință celor care voiau să o asculte. Până azi n-am auzit de la nimeni că povestirea aceasta este predată în scris. Eu, ceea ce am auzit din viu grai, aceea fac cu-

noscute prin această istorisire scrisă. Se poate întâmpla ca și alții să fi scris viața cuvioasei și negreșit mai strălucit decât mine; o asemenea scriere la a mea cunoștință n-a venit. Am scris-o după puterea mea. N-am voit să arăt altceva decât adevărul. Dumnezeu, Care răsplătește cu dărnicie pe cei care scapă la Dânsul, să dea ca răsplată folosul celor care vor citi povestirea, iar pe cel care a poruncit să fie predată în scris să-l învrednicească a-l face părtaș stării și vredniciei acestei fericite,

despre care vorbește povestirea, împreună cu toți care au bineplăcut Lui din veac, prin contemplație și fapte.

Să dăm și noi slavă lui Dumnezeu, Împăratul veacurilor, ca să ne învrednicească să dobândim milă în ziua judecării, în Hristos Iisus Domnul nostru, Căruia se cuvine toată slava, cinstea și închinăciunea, totdeauna, împreună cu Tatăl cel fără de început și cu Preasfântul și bunul și de viață făcătorul Duh, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

ISTORIE DE FOLOS DIN SCRIERI VECHI AȘEZATĂ

Care arată aducerea-aminte de minunea cea mare ce s-a făcut când perșii și barbarii au înconjurat cu oaste Constantinopolul; după judecata lui Dumnezeu, aceștia au pierit și cetatea au lăsat-o nestricată, prin rugăciunile Preacuratei Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare, și de atunci se cântă cântarea de mulțumire, care se numește Acatist.

MINUNEA ÎNTÂI

ASUPRA SCIȚILOR ȘI PERȘILOR

Pe vremea lui Heraclie, împăratul grecilor, Cosroe, care avea atunci stăpânia perșilor, a trimis pe Sarvar, voievodul său, cu mulțime de oști în toată latura Răsăritului, care era sub stăpânirea grecească, ca să străbată prin ea ca un fulger cu foc arzând, topind și pierzând. Deci acesta, cu multă îndrăzneală, fără temere, a umblat prin părțile Răsăritului, stricând cetățile și pierzând pe grecii care se aflau în ele, nefiind nimeni ca să-l oprească sau să stea împotriva puterii lui; și încă fiind atunci puterea grecească foarte slabă, pentru cruzimea cea grea și în chip de fiară a lui Foca, zis tiranul, care ținuse de curând stăpânirea grecească. Însă ajungând Sarvar și până la Calcedon, a pus oaste împrejurul cetății și a pregătit tot ce trebuia spre stri-

carea acelei cetăți mari împărătești; că aceea gândea și de aceea se sfătuia și pentru aceea în tot chipul se nevoia. Niște lucruri ca acelea văzând împăratul Heraclie, care după tiranul Foca de curând stătuse împărat, și fiind în mare durere și întristare, lăsându-și împărăția a mers la Pontul Euxinului (Marea Neagră). Și mai strângând oaste, fără de veste, când nimeni nu știa, a mers în ținuturile perșilor. De a cărui mergere împărătească auzind Hagan al sciților, îndată a pornit la război și a umplut marea de corăbii și pământul l-a umplut de oameni călări și pedestri. Iar pe acei oameni, care rămăseseră în Constantinopol, Serghie, care era patriarh atunci, i-a mângâiat și i-a învățat zicând: Îndrăzniți, fiilor, și să punem nădejdea mântuirii noastre în Dumnezeu și la Dânsul să ridicăm mâinile și ochii noștri din tot sufletul și ne va izbăvi pe noi de relele ce ne-au înconjurat și toate sfaturile barba-

rilor, care sunt asupra noastră, le va risipi. Cu niște cuvinte ca acestea întărind patriarhul pe oamenii cei ce s-au aflat în cetate, au răbdând fiind întăriți cu credință în Preacurata Născătoare de Dumnezeu și întru Hristos, Dumnezeuul nostru, Care, pentru milostivire, a voit de a luat trup dintr-însa, și așteptând ca să dobândească mila Lui, au răbdând nădăjduind, și de milă s-au învrednicit peste puțin și nu i-a amăgit nădejdea lor. Pentru că un dregător de sfat, anume Vonos, care era pus de împărat spre paza cetății, cât era cu puțință a se pricepe împotriva ostașilor acelora, nu s-a lenevit, toate lucrându-le și făcându-le. Căci Dumnezeu voiește ca să nu ședem noi în deșert și fără de lucru, ci să și lucrăm câte ceva și să gândim și noi și să avem toată nădejdea izbăvirii noastre întru Acela, că așa și Iosua, feciorul lui Navi, a poruncit de a făcut înșelăciuni și meșteșugiri asupra vrăjmașilor. Și Ghedeon asupra madianiților a înarmat ostașii săi cu apă și cu lumânări. Așa și Vonos, sfetnicul cel mare, a întărit zidurile cetății și a gătit toate cele ce trebuiau la război. Iar Serghie patriarhul, luând sfintele icoane ale Maicii lui Dumnezeu și mai ales acelea în care era Mântuitorul prunc zugrăvit pe mâinile Maicii Sale, a înconjurat zidurile cetății, acelora adică întărire dându-le, iar barbarilor celor potrivnici groază, fugă și pieire. Iar de vreme ce perșii care tăbăriseră asupra Calcedonului începuseră a arde orașele cele de pe lângă Calcedon și alte rele a face, câte obișnuiesc prădătorii a face, și orașele a strica, asemenea și sciții ca și perșii făcând; pentru aceea patriarhul iarăși luând icoana cea nefăcută de mână a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și dumnezeiescul veșmânt al Preacuratei Născătoare de Dumnezeu, încă și lemnul cel de viață făcător al Crucii și umblând împrejur pe zidurile cetății și cu lacrimi rugându-se zicea: Scoală-Te, Doamne, ajută nouă și să se risipească vrăjmașii Tăi și să se stingă ca fumul și să se topească ca ceara de fața focului. Și încă nu trecuseră trei zile după arderea aceea, și iată, s-a apropiat de cetate toată oastea sciților. Și atâta de mare era tabăra potrivni-

cilor și rânduiește spre mulțime multă și întărită cu arme și cu paveze, încât, cu adevărat zicând, puteau să stea zece sciți împotriva unui grec. Însă Doamna, Stăpâna cea preacurată, care ocrotește pe creștini, ajutătoarea cea grabnică a celor ce o cheamă pe dânsa, cu ostașii ce se întâmplaseră atunci în dumnezeiasca ei biserică, ce se cheamă Pighi, i-a ucis pe mulți din sciți ce duceau război asupra-le. Acest ajutor ce a făcut creștinilor Stăpâna cea atotputernică, Maica lui Dumnezeu, nu numai căderea acelor ostași a adus, ci și întărirea sciților a schimbat-o întru nepricepere. Și dacă au văzut acei ostași înfrângerea lor atât de mare dinaintea cetății, ce se făcuse atunci, au cunoscut că este semnul pierzării lor. Deci, din aceasta grecii, umplându-se de mare îndrăzneală, au început a face pregătire de război asupra lor în toate zilele, având pe Maica lui Dumnezeu, care le ajută lor și-i face pe dânsii mai tari decât aceia, covârșind meșteșugirile și puterea sciților și știința lor de oaste. După acestea, cu voia de obște a patriarhului și a mai-marelui cetății și a tuturor locuitorilor au fost trimiși soli din cetate cu daruri ca să grăiască sciților și să-i îndemne spre pace. Iar Hagan acela, având nărav de fiară, iar nu de om, și mai vartos fiind cu nărav iubitor de arginți, darurile a luat și neîngrijindu-se de acea cerere de pace, a trimis solii înapoi fără nici o ispravă, numai aceasta zicându-le: Nu vă amăgiți, nădăjduind în Dumnezeu în Care credeți, căci cu adevărat mâine voi lua cetatea voastră cu mâna mea ca pe o pasăre și vreau să o pustiesc; și din mila mea vă voi slobozi pe voi toți cu câte o haină și vă veți duce din cetate unde veți vrea; iar altă milă afară de aceasta spre voi nu voi arăta. Și a grăit încă și mai înainte acest ticălos și alte cuvinte multe de hulă asupra lui Hristos, Dumnezeuul nostru, și asupra celei ce L-a născut pe Dânsul. Deci, niște cuvinte ca acestea auzind de la cei trimiși, locuitorii cei din cetate, toți preoții, clericii, călugării și tot poporul, suspinând din adâncul inimii și alergând la sfintele lui Dumnezeu biserici și ridicându-și mâinile la cer și cu multe lacrimi rugându-se, au zis: Apărătorul nostru,

Doamne, Doamne, caută din sfânt locașul Tău și vezi pe acest spurcat barbar și pe cei ce sunt cu dânsul cum îndrăznesc a huli numele Tău cel mare și sfânt; surpă-l pe dânsul, Păzitorul nostru, Doamne, ca să nu zică: unde este Dumnezeuul nostru? Că Tu ești Dumnezeuul nostru, Care celor mândri le stai împotriva și cauți spre cei smeriți, că puterea Ta este neasemănată și stăpânia Ta nebiruită. Auzi cuvintele barbarului acestuia care Te hulește pe Tine, Cel ce stăpânești toate, izbăvește cetatea moștenirii Tale și poporul cel numit cu numele Tău. Și așa rugându-se și plângând poporul, Dumnezeu a oprit venirea perșilor la sciți. Dar ei, precum se sfătuiseră, erau gata, iar pe uscat meșteșugurile cele de stricarea zidului le apropiau, mașinile de aruncat și altele spre sfărâmarea cetății; iar pe mare rânduiau mulțime multă de corăbii persane, așa încât deodată și într-un ceas au lovit cu război asupra cetății, și pe uscat și pe mare; iar când se făcea războiul acesta, atunci Hagan, luând călăreții pe care îi avea, a venit spre gurile mării și s-a arătat oștilor persane; asemenea și voievodul perșilor s-a arătat lui, acela adică dinspre Asia, iar celălalt dinspre Europa, ca niște fiare sălbatice au răcnit asupra cetății, socotind gata a o avea spre vânat. Dar cine va spune minunile lui Dumnezeu, care s-au făcut atunci? Sau milostivirea spre noi a Preacuratei Fecioare cine va putea să o spună? Pentru că Hagan umplând de corăbii sânul mării ce se cheamă Cheratos și cu ostașii ce erau în ele, încă și cu cei ce se băteau pe uscat, se sileau să răstoarne zidurile cetății și cei ce băteau spre mare despre sânul Cheratului socoteau că în curând vor lua cetatea. Iar Domnul și Dumnezeul nostru cel hulit de dânșii, Care pretutindenea este ca un Dumnezeu, pentru rugăciunile Fecioarei de Dumnezeu Născătoare, care L-a născut pe Dânsul, nădejile lor netrebnice și deșarte le-a arătat; pentru că atâta mulțime de potrivnici sub fiecare latură de zid, ostașii grecilor au ucis, încât n-au putut cei vii să ardă pe cei morți, și aceasta s-a făcut celor ce se băteau pe uscat și se sileau pe pământ să răstoarne zidurile, iar corăbiile împreună și cu ostașii ce erau în

ele le-a înecat fără de veste Stăpâna de Dumnezeu Născătoare în preajma dumnezeieștii biserici din Vlaherne, ridicând asupra lor înfricoșător și silnic vifor; pentru că fiind aproape de dumnezeiasca biserica ei, foarte mult întărâtându-se marea și înălțându-se după voia lui Dumnezeu, pe toți degrab i-a cufundat și i-a înecat împreună cu corăbiile. Și putea să se vadă acolo minune mare și nespusă: că marea și-a înălțat valurile întocmai ca munții și în chipul unei fiare s-a sălbăticit, și tulburându-se asupra vrăjmașilor Maicii lui Dumnezeu, cumplit sărea asupra lor și fără de milă i-a sorbit, așa precum oarecând a făcut egiptenilor care prigoneau pe Israelul cel de demult, care a trecut pedestru prin ea cu minunată vedere. Așa dând război înainte pentru a sa cetate, Născătoare de Dumnezeu și apărătoarea a făcut biruință fără de sânge cu această vitejie, degrab înecând pe aceia, care aduseseră război asupra moștenirii ei și ridicaseră armă asupra lor; și dând acele arme de război pe repejunile mării; iar pe aceia care își puseseră nădejdea mântuirii spre dânsa, păzindu-i ca pe o moștenire a sa fără de nici o primejdie de asuprelile ce veniseră asupra lor. Că atunci și însuși mai-marele lor Hagan, văzând pieirea ostașilor săi acolo unde într-un loc înalt stătea cu călăreții săi cei aleși, s-a bătut cu mâinile peste obraz și peste piept. Iar cei ce erau în cetate și dădeau război împotriva dușmanilor, dacă au văzut pierderea vrăjmașilor ce se făcuse în mare, îndată întărindu-se cu puterea lui Dumnezeu și înțărându-se cu tăria Fecioarei de Dumnezeu Născătoare, au deschis porțile cetății și strigând și chiuind au alergat asupra vrăjmașilor. Deci, câtă bucurie și tărie au avut ostașii cetății, atâta frică de mare au avut și barbarii. Și putea să vadă atunci cineva preaslăvita vitejie a Stăpânei noastre de Dumnezeu Născătoare, că și copiii și femeile s-au pornit asupra barbarilor și au intrat în mijlocul oștilor vrăjmașilor și atâta pagubă au făcut barbarilor, cât nu este cu putință nici cu cuvântul a socoti. Acolo cu adevărat s-a plinit ceea ce s-a zis: «Unul alunga o mie, iar doi, zece mii». O putere și tărie ca aceasta

a dăruit Preacurata Fecioară și Stăpâna de Dumnezeu Născătoare celor neputincioși și slabi. Iar dacă a apus soarele și a venit noaptea, atunci uneltele cele de război, pe care le aduseseră barbarii pe roți pentru luarea cetății, toate le-au băgat în foc, poruncind țăranilor să le ardă, de vreme ce făcuse cu dânșii milă Născătoarea de Dumnezeu. Iar patriarhul și toți locuitorii cetății, ridicând mâinile la cer, cu lacrimi mulțumire au adus și au zis: Dreapta Ta, Doamne, s-a preaslăvit întru tărie, mâna Ta cea dreaptă, Doamne, a zdrobit pe vrăjmași și întru mulțimea slavei Tale ai sfărâmat pe cei potrivnici. Și așa păgânul Hagan, care venise cu mulțime multă de ostași, s-a întors înapoi cu rușine. Asemenea și voievodul, care adusesese acele oști ale perșilor, punându-și mâna la gură și acoperindu-și fața, căci dintr-atâtea mii cu puțin număr rămăsese, și el cu rușine s-a întors în țara sa. Așa slujitoarea dumnezeieștii rânduieli și a bunătății lui Dumnezeu, Preacurata și cea cu totul fără prihană Născătoarea de Dumnezeu, ajutoarea cea tare a creștinilor, și-a arătat puterea sa pentru apărarea noastră și ne-a dăruit atât de mare și slăvită izbăvire. De aceea, spre aducere-aminte de acea împlinire atât de mare, facem această pomenire de acum, întru slava Născătoarei de Dumnezeu, rugăciune cu tot poporul și praznic cu priveghere, aducându-i cântări cu bună mulțumire, ca praznic; Acatist l-a numit Biserica a toată lumea și l-a așezat să-l prăznuim Maicii lui Dumnezeu pe vremea aceasta, când și biruința s-a făcut prin Maica lui Dumnezeu. Și Acatist l-a numit, adică „neședere”; pentru că așa au făcut atunci clericii Bisericii și tot poporul cetății, care au stat în picioare, rugându-se și mulțumind lui Dumnezeu.

MINUNEA A DOUA

ASUPRA SARACINILOR

După ce au trecut treizeci și șase de ani de la bătălia cea dintâi ce s-a făcut asupra lui Hagan și a sciților și a perșilor, pe vremea împărăției lui

Constantin Pogonat, iarăși a venit Roistom cel mare al saracinilor cu mulțime de corăbii asupra aceleiași cetăți împărătești și îndată a stat lângă țărmul dinspre Evdom de la care în toate zilele se făcea război pe mare asupra cetății, de primăvara până toamna, și se ducea de iarna la Cizic; și iarăși venea primăvara la Constantinopol și iarăși făcea război pe mare și șapte ani tare s-a bătut și multe corăbii de ale sale a pierdut și mulți ostași întrarmați și toată gătirea cea de oaste, pe care o adusesese cu sine. Și s-a pornit înapoi la țara sa și fiind ei în părțile Salei și bătând vânt iute împotriva lor, după dreapta mânie a lui Dumnezeu a pierit și cu ajutorul Maicii lui Dumnezeu toți s-au înecat în mare. Asemenea și în alte vremi, de multe ori, pornindu-se acei păgâni asupra acelei cetăți de Dumnezeu păzite, vădindu-se și pornirile lor cele nebunești, deșerți și plini de rușine s-au întors.

MINUNEA A TREIA

ASUPRA AGARENILOR

Pe vremea când puterea agarenilor, pretutindena, se înălțase întru mărime de la Răsărit și de la Apus, crescând și întru mulțime ajungând, întâi au venit asupra împărăției perșilor și de acolo în Egipt și în Libia, făgăduind creștinilor că nu-i vor sili să se lepede de credința cea drept-credincioasă și fără prihană, care este în Hristos Dumnezeuul nostru; dar făgăduința nu au păzit-o, ci pe mulți i-au făcut mucenici, pentru că nu voiau să calce cinstita cruce, că sileau pe creștini să facă aceasta. Și au cuprins tot pământul, prădându-l și înconjurând India, Etiopia, Spania, poporul mamvrusilor și Libia, apoi au venit și asupra acelei cetăți împărătești, vrând să o ia când împăratul Leon Isaurul luase de curând împărăția și făgăduise că le va da lor dajdie. Iar ei îi sileau pe dânșii ca să pună și străjile lor la cetate, că nădărdiau spre mulțimea oștilor și a acelora câți erau de ai lor și câți fuseseră aduși cu plată, de făcuse mulțime multă de oști, și a celor din corăbii; că a fost numărul corăbiilor o mie și opt sute, precum scriu istoricii cei mai de crezare. Ei

și-au pus oștile înaintea cetății, acei rătăcii luptători împotriva lui Dumnezeu. Dar nici o apropiere de zidurile cetății n-au făcut; că zăboveau cu facerea de case, socotind că vor locui în ele ca acasă, așa puseseră ei în mintea și în gândul lor; dar Domnul a făcut deșarte sfaturile lor, că iubitorul de Hristos popor, care era în cetate, făcea slujbe neîncetat, precum aveau ei obicei a face pentru pacca și buna așezare a creștinilor. Și atunci luând ei preacinstit lemn al Crucii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos și sfintele icoane ale Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, au umblat împrejur pe zidurile cetății; și ridicându-și mâinile la Dumnezeu, au zis: "Scoală-Te, Doamne, ajută nouă și nu lepăda pe poporul Tău, până în sfârșit, că iată, vrăjmașii Tăi s-au întărit și cei ce Te urăsc pe Tine au ridicat capul; nu da moștenirea Ta spre ocară, ca să stăpânească păgânii peste noi, ca să nu zică vreodată: Unde este Dumnezeul lor? Ci ca să cunoască ei că numele Îți este Domnul Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl. Iar un călăreț saracin, Sofie, din cei potrivnici, cuvinte de hulă zicând asupra cetății, chemând-o cetatea lui Constantin și Biserica cu nume prost numind-o, căzând de pe cal într-o groapă, a murit. Încă și un hoge de ai lor suindu-se într-un copac înalt, ca să vestească rugăciunea lor, asemenea și acela căzând jos cu ticăloșie și-a lepădat din sine sufletul său cel fără de Dumnezeu. După aceea s-au sfătuit să ridice război și asupra bulgarilor, că doi voievozi erau și unul a rămas să strice împărăteasca cetate, iar altul s-a dus asupra bulgarilor să se bată cu dâșii, cu care lovindu-se, a rămas biruit de ei și au căzut din oastea lui mai mult de douăzeci de mii; iar cei ce au rămas s-au întors cu rușine. Însă după întoarcerea de la bulgari se silea să treacă cu corăbiile ce le aduseseră spre partea dinspre Vlaherne; dar s-au oprit de un lanț de fier ce era întins de la Constantinopol până la Galata, neputând să facă ceea ce se sfătuiseră. Și așa au mers cu corăbiile la locul ce se cheamă Sosten și la alte limanuri mai mici și acolo foarte mulți dintr-înșii au murit de iuțimea frigului și multe corăbii de vânturi groaznice s-au sfărâmat și altă mulțime de corăbii mari, grecii le-au ars. Iar orașul a fost într-o mare strâmtorare pentru lipsa de cele de trebuință oamenilor. Și potrivnicii cu

toate cele ce li se întâmplaseră lor fără nici o fereală mâncau orice și întru amară nevoie au căzut de foame, cât și trupuri omenesti și de dobitoace moarte au mâncat și pentru o nevoie mare ca aceea, mulți din cei vestiți ai lor și viteji fugind în cetate, s-au predat. Și în ce chip pe egiptenii care goneau pe Israel de demult i-a cufundat întru adânc ca o piatră și a adus peste dâșii apa mării, așa și asupra saracinilor a adus Domnul, fugind ei de la Constantinopol. Că întărindu-se marea cu vânt întunecat și valuri groaznice, a pierdut acele mii de corăbii. Pentru că pe Marea Egee mergând corăbii multe, a căzut fără de veste piatră din cer; că precum fierul când se apropie de foc i se încălzește răceala, așa și piatra aceea căzând în apa mării a făcut-o de s-a înfierbântat și, pentru fierberea aceea, s-a topit smoala corăbiilor celor protivnici și toți s-au cufundat întru adânc, numai trei corăbii rămânând pentru înștiințare. Și putea să vadă cineva grămezile morților care zăceau lepădați afară pe la toate ostroavele, țărmurile, limanurile și sâmurile mării. Deci niște isprăvi ca acestea să se spună și altor popoare, precum zice psalmistul, și toată gura creștinească să cânte cuvânt sfințit: «Tu, Doamne, ai sfărâmat capetele balaurilor în apă», și spre aceasta să se adauge cu mare glas și cântarea israelitenilor cea de la ieșire: «Să cântăm Domnului, căci cu slavă S-a preaslăvit». Până la acest cuvânt ajungând și privind la înălțimea minunilor celor preaslăvite ale lui Dumnezeu și Stăpânului și ale singurei Preacuratei, de Dumnezeu Născătoare, rămân fără glas de spaimă și nu pot a afla cuvinte asemenea lucrurilor ce s-au făcut. Ce limbă împodobită vorbitoare va putea lăuda după vrednicie pe Fecioara de Dumnezeu Născătoare? Sau în ce chip va slăvi cum se cuvine preaslăvit darul ei sau va putea preaslăvi izvorul milostivirii ei, sau va aduce ei mulțumită? Că se cade nouă cu faptele să aducem mulțumire Maicii lui Dumnezeu; că de acestea se veselește și ea singură și Fiul ei, mai mult decât de fluier și de cântările cele muzicești; iar faptele plăcute lui Dumnezeu sunt dragostea cea nefățarnică, ce este capul Legii și al profeților, iubirea de frați cea neschimbată, milostenia cea fără de întoarcere, fecioria cea dumnezeiască și căsătoria cea după lege, curăția cea fără de prihană,

dreptatea cea statornică, vitejia cea după lege asupra postelor, gândul cel tocmit după voia lui Dumnezeu, milostivirea cea fără strâmbătate, înfrânarea fără trufie, smerenia cea cu bună umilință, încă și viața cea fără prihană, chipul viețuirii cel drept, obiceiul cel smerit, mintea cea cu bună pricepere, gura ce grăiește cele bune, limba care laudă pe Dumnezeu, ochiul cel ce nu se uită la cele ce nu se cuvin, mâinile cele neșefuitoare, picioarele cele negrabnice spre rău, și altele, cu care omul cel făcut după chipul lui Dumnezeu și unit cu Dumnezeu, se împodobește ca și cu o podoabă de mult preț și frumoasă. Cu acest fel de sapte bune se cade nouă să mulțumim Născătoarei de Dumnezeu, pentru că așa au zis cei înțelepți, că mulțumirea din fapte, iar nu din cuvinte se face. Însă de vreme ce neputința firii noastre și poticnirea gândului, ne fac pe noi leneși spre osteneala faptelor bune și încet ne atingem de dânsa, cum am zice, cu vârful degetului, pentru aceasta avem trebuință să mulțumim după datorie. Deci, măcar și cuvinte de cântări să aducem și, înălțând glasurile noastre și mintea ridicându-ne, așa să zicem cu strigare: Tu dar, o, Stăpână, de Dumnezeu Născătoare, ceea ce ai din fire iubire de oameni, n-ai încetat, apărând, neamul nostru cel creștinesc, ca o Maică iubitoare de fii împreună și milostivă și încă pururea ne dăruiești nouă facerile de bine, mântuindu-ne, acoperindu-ne, păzindu-ne, din nevoi slobozindu-ne și din primejdii izbăvindu-ne. Deci, noi pentru aceasta mulțumim ție și mărturisim darul, nu tănuim facerile de bine, laudăm cu mare glas minunile tale, ajutorul tău preaslăvim, purtarea de grijă pentru noi preamărim, folosința ta o slăvim, pe tine, ajutoare, de bine făcătoare te avem, milostivirea ta o vestim, și, pomenind darurile tale cele mari ce ai făcut nouă până acum și din câte primejdii ne-am izbăvit prin tine, aceste cântări de mulțumită ca o datorie aducem ție, nu doar că suntem vrednici facerii tale de bine. Însă iubește-leși le primește ca de la niște prunci ce nu pot grăi. Că pentru aceste

necazuri de acum, care ne scârbesc pe noi, cerem ajutorul tău cel grabnic și avem nevoie de ocrotirea ta; strică smintelile cele ce sunt între noi; risipește norul și întunericul, care ne înconjoară pe noi, în care ca într-un război de noapte suntem răniți și mai ales zicând: ca și cum am fi fără de minte, ne mâncăm trupurile noastre, necunoscând rudeniile, nici gândind de cei de un neam cu noi. Și unele ca acestea îndrăznim a face noi, care ne-am învrednicit a avea un Duh, pe Hristos unul, o credință, un botez, o Biserică și aceleași taine. Ci ca să nu tindem cuvântul mult, pentru aceasta ne rugăm milostivirii tale, Preasfântă Stăpână, ca să luăm îndurările tale noi, poporul tău și moștenirea ta. Și fii rugătoare către Dumnezeul nostru, Cel ce S-a născut din tine, ca să ne ajute nouă să nu pierim de tot și să ne scoată pe noi din ispitele cele ce nu se pot vindeca. Vezi, Stăpână, cu câte lacrimi ne udăm; deci, te milostivește și nu ne lepăda pe noi până în sfârșit. Pentru ce, Împărăteasă, întorci fața ta de la noi și uiți neputința noastră și întristarea? Risipește frica și spaima care vin asupra noastră; alină mânia lui Dumnezeu care s-a pornit asupra noastră și pierderea noastră o potolește și dezbinările care sunt între noi și zarvele le împacă și dă liniște și pace robilor tăi. Că spre multe facerile tale de bine și acestea adăugând, vestim totdeauna minunile tale. Și până aici înotând, lăsând în jos pânzele cuvântului, să stăm în limanul cel tare al tăcerii. Și când ne adunăm, iarăși să facem pomenire de acestea, ca să nu ne arătăm nerecunoscători față de binefacerea Stăpânei; nici să facem bunătăți prin fapte numai, și leneși fiind prin cuvinte să aducem mulțumire, că dobânda iarăși la noi se va întoarce. Că de vom fi mulțumitori pentru cele ce a făcut spre noi, mare nădejde vom găti nouă spre cele ce vor să fie și vom dobândi bunătățile cele ce nu se pot spune, cu harul și cu iubirea de oameni a Domnului nostru Iisus Hristos, Căruia se cuvine slava și puterea, cinstea și închinăciunea, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin.

DIN ÎNVĂȚĂȚURA DE TIPIC A LUI MARCU,

**cel care a fost egumen al Mănăstirii Sfântul Sava și mai pe urmă
episcop al Idruntului (Otranto), care arată cum se cântă slujbele
Praznicelor Împărătești și ale sfinților mai de seamă care cad în
timpul Triodului***

În situația calendaristică de acum a Bisericii Ortodoxe Române (calendar îndreptat, cu Paschalia după calendarul neîndreptat, pe care îl mai întrebuințează încă unele Biserici Ortodoxe), Sfintele Paști (sărbătoare cu dată schimbătoare) se prăznuiesc între 4 aprilie și 8 mai (corespunzând cu 22 martie și 25 aprilie din calendarul neîndreptat).

Începutul Triodului (adică Duminica a 33-a după Rusalii, sau a Vameșului și a Fariseului), care este cu zece săptămâni înainte de Duminica Paștilor, poate să urce sau să coboare, prin urmare, între 24 ianuarie (când Sfintele Paști se serbează la data cea mai timpurie, adică la 4 aprilie) și 27 februarie (când Sfintele Paști se

serbează la data cea mai târzie, adică la 8 mai). Pot cădea deci, în timpul Triodului, toate sărbătorile mai importante ale sfinților și Praznicele Împărătești cu date neschimbătoare dintre 24 ianuarie și 8 mai, ale căror slujbe se află în Mineie și care trebuie cântate împreună cu ale zilelor corespunzătoare din Triod. Acestea sunt:

1. Sfinții Trei Ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie de Dumnezeu Cuvântătorul și Ioan Gură de Aur (30 ianuarie);

2. Întâmpinarea Domnului (2 februarie);

3. Sfântul Sfințitul Mucenic Haralambie (10 februarie);

4. Întâia și a doua aflare a Cinstului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul (24 februarie);

5. Sfinții 40 de Mucenici (9 martie);

6. Buna-Vestire (25 martie).

7. Sfântul Ierarh Calinic de la Cernica (11 aprilie);

8. Sfântul Marele Mucenic Gheorghe (23 aprilie).

* Adaptarea vechilor «Capete (capitole) ale lui Marcu» la situația calendaristică actuală a Bisericii Ortodoxe Române și redactarea lor în această formă a fost făcută de regretatul P.C. Pr. profesor ENE BRANIȘTE de la Facultatea de Teologie din București.

Toate acestea se prăznuiesc în fiecare an la aceleași date din lunile respective, dar nu cad în aceleași zile din cele zece săptămâni ale Triodului, ci, în unii ani mai devreme, în alții mai târziu, după cum suie sau coboară data Sfințelor Paști. Regulile care urmează vor arăta la fiecare dintre aceste sărbători în ce interval de timp din Triod pot să cadă și cum se cântă slujba lor din Minei, împreună cu a zilei corespunzătoare din Triod.

I. Sărbătoarea Sfinților Trei Ierarhi (30 ianuarie)

Nu intră în perioada Triodului decât în anii când Sfintele Paști cad între 4 și 10 aprilie; ea se mișcă între Duminica Vameșului și a Fariseului (când Sfintele Paști cad la 10 aprilie) și sâmbăta săptămânii întâi din Triod, adică cea dinaintea Duminicii Fiului risipitor (când Sfintele Paști cad la 4 aprilie).

a) Când sărbătoarea Sfinților Trei Ierarhi cade în Duminica Vameșului și a Fariseului (Sfintele Paști la 10 aprilie), slujba Sfinților Trei Ierarhi din Minei se cântă cu cea a duminicii din Triod, precum urmează:

Sâmbătă seara, la Vecernia mică: punem 4 stihiri ale Învierii de la glasul de rând din Octoih, Slavă... a Sfinților Și acum... a Născătoarei de Dumnezeu pe glasul de rând din Octoih, de la Vecernia mică.

La Stihioavnă punem prima stihiră de la Stihioavna Învierii, apoi stihirile Stihioavnei de la Vecernia Mare a Sfinților, cu stihurile lor, Slavă... a Sfinților de la Vecernia Mică, Și acum..., din Minei. Troparul Învierii, Slavă... al Sfinților, Și acum..., al Născătoarei – Învierii pe glasul troparului Sfinților.

La Vecernia Mare: după începutul obișnuit, se cântă **Fericit bărbatul...**; la **Doamne, strigat-am...** se cântă zece stihiri, punând patru ale Învierii de la glasul de rând din Octoih, trei ale duminicii, din Triod, și trei ale sfinților, din Minei. Slavă..., a Triodului, Și acum..., Dogmatica glasului de rând din Octoih. Vohod cu cădelnița. Prochimenul zilei din săptămână și Paremiile sfinților din Minei.

Dacă este binecuvântare de artose, se cântă stihirile Litiei din Minei, apoi cele două de la Laudele din Triod, pe glasul al 3-lea, Slavă..., de la Litia Sfinților, Și acum... a Triodului (cea de la Slavă).

La Stihioavnă, stihirile Învierii ale glasului de rând, Slavă..., a sfinților, Și acum..., din Triod (cea de la Slavă). După Tatăl nostru..., troparul Învierii, glasul de rând, Slavă..., al sfinților, Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu – al Învierii, pe glasul troparului sfinților (sau, de este Litie, de două ori troparul sfinților, apoi troparul Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 5-lea: Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te...).

Duminică dimineața, la Utrenie: după Dumnezeu este Domnul..., troparele cum s-au zis seara la Vecernie, repetând pe cel dintâi. Sedelnele Învierii ale glasului de rând, din Octoih, Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile Sfinților Trei Ierarhi (din Psaltire sau din Catavasier). Binecuvântările Învierii, ectenia mică, Ipacoi al Învierii al glasului de rând, Sedelnele sfinților din Minei (toate la rând, punând la sfârșit sedelna Născătoarei de Dumnezeu de după Polieleu), Antifoanele glasului de rând, Prochimenul și Evanghelia de rând ale Învierii, **Învierea lui Hristos văzând...**, Psalmul 50, Slavă..., Ușile pocăinței... și celelalte, din Triod.

La Canoane: Canonul Învierii glasului de rând (pe patru), al Născătoarei (pe doi), al Triodului (pe patru) și al sfinților (pe patru). Catavasiile Întâmpinării Domnului. După Cântarea a 3-a, Condacul, Icosul și Sedelnele Sfinților, Și acum... Sedelna Triodului; după Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul din Triod, Sinaxarul Sfinților din Minei, apoi din Triod; la Cântarea a 9-a, **Mărește, suflete al meu...** și: **Ceea ce ești mai cinstită...**, ectenia mică, **Sfânt este Domnul...**, Luminânda de rând a Învierii, Slavă..., a Sfinților, Și acum..., din Triod (cea dintâi).

La Laude se cântă opt stihiri: patru din Octoih și patru din Minei (cu tot cu stihira de la Slavă). Slavă..., din Triod, Și acum..., **Prea binecuvântată ești, Născătoare de Dumnezeu...**, Doxologia mare, troparul Învierii; ecteniile și apolisul.

La Liturghie: La Fericiri se pun patru stihiri ale Învierii glasului de rând, patru de la Cântarea a 3-a a Canonului din Triod și patru de la Cântarea a 6-a a Canonului sfinților din Minei. După Vohodul cu Evanghelia, Troparul Învierii și al Sfinților, apoi condacul Învierii, Slavă... al Sfinților Și acum..., Condacul Triodului. Apostolul și Evanghelia întâi ale duminicii, apoi ale Sfinților.

b) Când sărbătoarea Sfinților Trei Ierarhi cade într-una din zilele de rând din săptămâna Vameșului și a Fariseului (Sfintele Paști între 4–9 aprilie), slujba lor se face întreagă din Minei, fără nici o schimbare; iar la Liturghie se citesc întâi Apostolul și Evanghelia zilei Triodului și apoi ale Sfinților.

II. Praznicul Întâmpinării Domnului (2 februarie)

Are o zi de înainte-prăznuire (1 februarie) și o săptămână de după-prăznuire, «Odovania» sau încheierea serbării praznicului fiind la 9 februarie.

1. Înainte-prăznuirea Întâmpinării Domnului (1 februarie)

Poate cădea în timpul Triodului numai în anii când Sfintele Paști cad între 4 și 12 aprilie; ea variază între Duminica Vameșului și a Fariseului (Sfintele Paști la 12 aprilie) și luni din săptămâna a doua din Triod sau săptămâna Fiului risipitor (Sfintele Paști la 4 aprilie).

a) Când înainte-prăznuirea Întâmpinării (1 februarie) cade în Duminica Vameșului și a Fariseului sau în cea a Fiului risipitor, atunci slujba Sfântului Trifon (care se pomeneste la 1 februarie) se lasă, punându-se la Pavecerniță (sau când va voi cel mai mare) și se cântă numai slujba înainte-prăznuirii, din Minei, împreună cu cea a duminicii, din Octoih și din Triod, precum urmează:

La Vecernia mică se pune doar slujba din Octoih.

La Vecernia mare, la Doamne, strigat-am..., se pun stihirile Învierii pe patru, ale Triodului pe trei și ale înainte-prăznuirii pe trei. Slavă..., a Triodului, Și acum..., a Născătoarei de Dumnezeu glasului de rând din Octoih (Dogmatica).

La Litie cântăm o stihiră idiomelă a înainte-prăznuirii din Minei (care este la Și acum... de la Doamne strigat-am...), Slavă..., a Triodului, Și acum..., a înainte-prăznuirii, cea de la Stihovna Utreniei.

La Stihovna se pun stihirile Învierii, Slavă..., a Triodului, Și acum..., a înainte-prăznuirii de la Stihovna Vecerniei.

La binecuvântarea pâinilor se cântă troparul: Născătoare de Dumnezeu... (de două

ori) și al înainte-prăznuirii (o dată); Fie numele Domnului... (de trei ori), citirea Psalmului 33 și Bogații au sărăcit...

Iar unde nu se face priveghere, după Acum slobozește..., troparul Învierii, Slavă... Și acum..., troparul înainte-prăznuirii.

La Pavecerniță după Tatăl nostru... se zice Condacul înainte-prăznuirii, Slavă... Și acum..., al Triodului.

La Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparul Învierii (de două ori), Slavă... Și acum..., al înainte-prăznuirii, apoi celelalte ale duminicii, până la Canoane. Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al Născătoarei de Dumnezeu pe doi, al înainte-prăznuirii pe patru și al Triodului pe patru. Catavasiile praznicului. După Cântarea a 3-a, Condacul și Icosul înainte-prăznuirii și Sedealna Triodului, Slavă... Și acum..., a înainte-prăznuirii. După Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul Triodului. Sinaxarul din Minei, apoi din Triod. La Cântarea a 9-a se cântă: Ceea ce ești mai cinstită... Luminânda Învierii, Slavă..., a Triodului, Și acum..., a înainte-prăznuirii.

La Laude se cântă cinci stihiri ale Învierii și trei din Triod cu stihurile lor. Slavă..., a Triodului, Și acum..., Preabinecuvântată ești..., Doxologia mare, troparul Învierii, ecteniile și apolisul. Apoi Slavă... Și acum..., stihira Evangheliei. Ceasul întâi, în pridvor.

La Ceasuri, troparul Învierii, Slavă..., al înainte-prăznuirii, Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu de la ceasuri. După Sfinte Dumnezeule..., Condacul înainte-prăznuirii și cel al Triodului, schimbându-le.

La Liturghie, Fericirile glasului de rând pe 12: patru din Octoih, patru din Canonul Triodului, de la Cântarea a 3-a, și patru ale înainte-prăznuirii, de la Cântarea a 6-a a Canonului. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii și al înainte-prăznuirii, Slavă..., Condacul Triodului, Și acum..., al înainte-prăznuirii, Apostolul și Evanghelia duminicii.

b) Când înainte-prăznuirea Întâmpinării cade într-una din zilele de rând din săptămâna de după Duminica Vameșului și a Fariseului, ori luni după Duminica Fiului risipitor, atunci slujba se cântă toată de la Minei (a înainte-prăznuirii și a Sfântului Trifon), adăugând, la Liturghie, și Apostolul și Evanghelia zilei.

2. Însăși ziua Praznicului Întâmpinării Domnului (2 februarie)

Intră în perioada Triodului numai în anii când Sfintele Paști se serbează între 4 și 13 aprilie; ea poate cădea între Duminica Vameșului și a Fariseului (când Sfintele Paști cad la 13 aprilie) și marșea săptămânii de după Duminica Fiului risipitor (Sfintele Paști la 4 aprilie).

a) Dacă va cădea Praznicul Întâmpinării Domnului în Duminica Vameșului și a Fariseului, sau a Fiului risipitor, slujba praznicului se cântă cu a Duminicii, din Triod, astfel:

Sâmbătă la Vecernia mică se pun patru stihiri ale Învierii glasului de rând, **Slavă..., Și acum...,** a praznicului. La Stihoavnă, o stihiră a Învierii și trei ale praznicului, de la Stihoavna Vecerniei celei mari, cu stihurile lor, **Slavă... Și acum...,** a praznicului (Slava de la Litia praznicului); troparul Învierii, **Slavă... Și acum...,** al praznicului.

La Vecernia mare, după psalmul începător și ectenia mare se cântă **Fericit bărbatul... La Doamne, strigat-am...** se pun trei stihiri ale Învierii glasului de rând, trei din Triod și patru ale praznicului, **Slavă..., a Triodului, Și acum...,** a praznicului. După Vohod, cele trei Paremii ale praznicului.

La Litie, stihurile praznicului apoi ultimele două stihiri de la Laudele **Triodului**, cu stihira de la Slavă, apoi **Slavă..., a Litiei Triodului, Și acum...,** a praznicului.

La Stihoavnă, stihurile Învierii, **Slavă..., a Triodului, Și acum...,** a praznicului.

La binecuvântarea pâinilor, troparul praznicului, de trei ori.

Iar dacă nu se face Priveghere, după **Acum slobozește..., Sfinte Dumnezeule...** și celelalte, troparul Învierii, **Slavă... Și acum...,** al praznicului și otpustul.

La Pavecerniță, după **Sfinte Dumnezeule...,** Condacul **Triodului, Slavă... Și acum...,** al praznicului.

Miezonoptica Duminicii, cu Canonul Sfintei Treimi.

La Utrenie, după **Dumnezeu este Domnul...,** troparul Învierii de două ori, **Slavă... Și acum...,** al praznicului. După Catisme, Sedelnele Învierii și citire din tâlcuirea Evangheliei duminicii. Polieleul praznicului. De este Duminica Fiului risipitor, se cântă și Polieleul **Triodului: La râul Babilonului...** Apoi Mărimurile praznicului (din **Psaltire** sau din **Catavasier**), Binecuvântările Învierii, ectenia

mică, Ipacoi al Învierii, apoi Sedelnele praznicului, toate la rând, câte o dată. Antifoanele glasului de rând, Prochimenul praznicului **Toată suflarea...** Evanghelia praznicului dintre ușile împărătești, **Învierea lui Hristos...** și se scoate Evanghelia spre închinare; Psalmul 50 și stihira praznicului.

La Canoane: Canonul Învierii cu Imosul pe patru, al **Triodului** pe patru și al praznicului pe șase. Catavasiile praznicului. După Cântarea a 3-a, Condacul, Icosul și Sedealna **Triodului; Slavă... Și acum...,** a praznicului. După Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul praznicului și se citește Sinaxarul din **Minei** apoi cel din **Triod**. La Cântarea a 9-a, se cântă **Ceea ce ești mai cinstită...,** apoi cântarea a noua a praznicului (sau **Nu pricep, Curată...,** glasul al 3-lea). Luminânda Învierii, **Slavă..., a Triodului, Și acum...,** a praznicului.

La Laude, patru stihiri ale Învierii și patru ale praznicului, cu stihurile praznicului; **Slavă..., a praznicului Și acum..., Preabinecuvântată ești...** Doxologia mare, troparul Învierii, ecteniile și obișnuitul apolis.

În mănăstiri se face ieșire în pridvor, **Slavă... Și acum...,** stihira Evangheliei și Ceasul întâi.

La Ceasuri, troparul Învierii, **Slavă...,** al praznicului, **Și acum...,** al Născătoarei de Dumnezeu de la ceasuri. După **Tatăl nostru...** se zice Condacul praznicului și al **Triodului**, schimbându-le.

La Liturghie, la Fericiri punem stihurile pe 12: patru stihiri ale Învierii, de la glasul de rând, apoi patru stihiri de la Cântarea a 3-a a Canonului din **Triod** și patru de la Cântarea a 6-a a Canonului din **Minei**. La Vohod, stihul praznicului: **Cunoscută a făcut Domnul mântuirea Sa...** (caută în **Minei** sau în **Liturghier**). După aceasta, troparul Învierii și al praznicului, **Slavă...,** Condacul **Triodului, Și acum...,** al praznicului, Apostolul și Evanghelia, mai întâi ale duminicii și apoi ale praznicului. Axionul praznicului.

b) Când Praznicul Întâmpinării Domnului cade într-una din zilele de rând din săptămâna întâi a **Triodului** ori luni și marți din săptămâna următoare, slujba praznicului se cântă toată numai din **Minei**; numai sâmbăta adăugăm, la Liturghie, și Apostolul și Evanghelia zilei **Triodului**, iar dacă voim, și în celelalte zile.

3. Despre după-prăznuirea praznicului

În cele șase zile dintre data praznicului și odovania lui, cât durează după-prăznuirea sărbătorii (3–8 februarie), la slujba sfinților pomeniți în fiecare din ele sunt adăugate în Minei stihiri deosebite ale după-prăznuirii, atât la Vecernie (la "Doamne, strigat-am..." și la Stihioavnă), cât și la Utrenie (la Sedelne, la Svetilne și la Stihioavnă). Se cântă, de asemenea, în fiecare zi din acest interval de timp, troparul, Condacul și Canonul praznicului (din însăși ziua serbării), iar duminica și la Sfinții cu doxologie mare se cântă Catavasiile praznicului.

a) Când în perioada după-prăznuirii (3–8 februarie) cade vreuna dintre primele trei duminici ale Triodului (Duminica Vameșului și a Fariseului, Duminica Fiului risipitor sau Duminica înfricoșătoarei Judecății), atunci slujba sfântului din Minei se pune la Pavecerniță (sau cum va hotărî cel mai mare), iar slujba după-prăznuirii din ziua respectivă de la Minei se cântă împreună cu cea a duminicii, din Octoih și Triod, precum urmează:

Sâmbătă seara, la Vecernia mică, se pune doar slujba Învierii din Octoih.

La Vecernia mare, după Psalmul 103 și ectenia mare, se cântă **Fericit bărbatul...** La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: în Duminica Vameșului și în cea a Fiului risipitor: patru ale Învierii glasului de rând, din **Octoih**, trei ale duminicii, din **Triod**, și trei ale după-prăznuirii, din **Minei**. Iar în Duminica Înfricoșătoarei Judecății se pun: trei al Învierii, patru ale **Triodului** și trei ale praznicului. **Slavă...**, a duminicii din Triod, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, Dogmatica glasului de rând, din **Octoih**.

Dacă se face Litie, după ecfonisul **Fie stăpânirea împărăției Tale binecuvântată...**, se cântă idiomela după-prăznuirii praznicului, (cea de la **Și acum...**, de la **Doamne strigat-am...**) din **Minei**, **Slavă...** a Litiei duminicii din **Triod**, **Și acum...** a după-prăznuirii de la Stihioavna Utreniei, din **Minei**.

La Stihioavnă se cântă stihirile Învierii glasului de rând, din **Octoih**, **Slavă...**, a duminicii, din **Triod**, **Și acum...**, a după-prăznuirii, din **Minei**.

La tropare, de este Litie, **Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te...** (de două ori) și troparul praznicului (o dată). **Fie numele Domnului binecuvântat...** (de trei ori), Psalmul 33 (sau numai **Bogații au sărăcit...**) și celelalte.

Iar dacă nu este binecuvântare de artose, troparul Învierii glasului de rând, **Slavă... Și acum...**, al praznicului și otpustul Vecerniei.

La Pavecerniță punem Condacul Triodului, **Slavă... Și acum...** al praznicului

La Utrenie, după cei șase psalmi și ectenia mare, la **Dumnezeu este Domnul...** troparul Învierii (de două ori), **Slavă... Și acum...**, al praznicului. După citirea catismelor, se cântă Sedelnele Învierii din Octoih; în Duminica Fiului risipitor se cântă Polieleul (**Robii Domnului... și Mărturisiți-vă Domnului...**), adăugând și pe al **Triodului**: **La râul Babilonului...** Apoi îndată Binecuvântările Învierii (**Soborul ingeresc...**), ectenia mică, Ipacoi al Învierii, Antifoanele și Prochimenul glasului de rând, Evanghelia de rând a Învierii, **Învierea lui Hristos văzând...**, Psalmul 50, **Slavă...**, **Ușile pocăinței...** și celelalte ale duminicii, din Triod.

La Canoane: Canonul Învierii glasului de rând, din **Octoih**, cu irmosul pe patru, al Născătoarei de Dumnezeu tot de acolo, pe doi, al duminicii din **Triod**, pe patru, și al praznicului, din **Minei**, pe patru. În Duminica Lăsatului sec de carne se pun canoanele astfel: al Învierii pe patru, al **Triodului** pe șase și al Praznicului pe patru. Catavasiile Praznicului. După Cântarea a 3-a, Condacul și Icosul praznicului, Sedealna din **Triod** și cea a după-prăznuirii din **Minei**. După Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul din Triod, cu Sinaxarul din **Minei** și din **Triod**. La Cântarea a 9-a se cântă **Ceea ce ești mai cinstită...** După ectenia mică, **Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru...** și Luminânda de rând a Învierii, **Slavă...**, a **Triodului**, **Și acum...**, a după-prăznuirii, din **Minei**.

La Laude se cântă stihirile după rânduiala **Triodului**. **Slavă...**, a duminicii din **Triod**, **Și acum...**, **Preabinecuvântată ești...** Doxologia mare, troparul Învierii, ecteniile și otpustul.

Iar dacă se face ieșire în pridvorul bisericii (în mănăstiri) se cântă **Slavă... Și acum...**, stihira de rând a Evangheliei (Voscreasna), care nu s-a cântat la Laude.

La Ceasuri, troparul Învierii glasului de rând, **Slavă...**, al praznicului, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu de la Ceasuri (în **Ceaslov**). După **Tatăl nostru...**, Condacul **Triodului** și al praznicului schimbându-le (unul la Ceasul întâi, celălalt la Ceasul al treilea, și așa mai departe).

La Liturghie, la Fericiri se cântă douăsprezece stihiri: patru ale Învierii, patru din Cântarea a 3-a a Canonului duminicii din **Triod** și patru din Cântarea de rând a Canonului praznicului. După vohodul cu Evanghelia: troparul Învierii și al praznicului, **Slavă...**, Condacul din **Triod**, **Și acum...**, al praznicului. Apostolul, Evanghelia și Chinonicul duminicii **Triodului**. Axionul praznicului.

b) Când toate cele șase zile ale după-prăznuirii Praznicului Întâmpinării (3–8 februarie) cad în zilele de rând ale primelor două săptămâni din **Triod**, adică de luni după **Duminica Vameșului până vineri** (inclusiv) după **Duminica Fiului risipitor**, atunci se cântă toată slujba numai din **Minei** (a după-prăznuirii împreună cu a sfinților din zilele respective), deoarece zilele de rând nu au slujbă în **Triod** până la **Sâmbăta lăsatului sec de carne** (**Sâmbăta morților**).

c) Dacă **Sâmbăta morților** cade în perioada după-prăznuirii praznicului (între 3 și 8 februarie), în acea zi slujba de la **Minei** nu se pune și se cântă numai cea a **Sâmbetei**, din **Triod**.

4. Despre Odovania Praznicului Întâmpinării Domnului.

În cea din urmă zi a după-prăznuirii Întâmpinării (9 februarie) se face "Odovania", adică încheierea sau sfârșitul sărbătoririi praznicului, punându-se slujba a însăși zilei praznicului (2 februarie), cu unele scăderi. Ziua Odovaniei praznicului Întâmpinării intră în perioada **Triodului** numai în anii când **Sfintele Paști** se serbează între 4 și 20 aprilie, mutându-se de la **Duminica Vameșului** și a **Fariseului** (în anii cu **Sfintele Paști** la 20 aprilie) până marți în săptămâna brânzei (**Sfintele Paști** la 4 aprilie).

a) Când însă Praznicul Întâmpinării cade în **Duminica Fiului risipitor** sau **Luni ori Marți** în săptămâna ce urmează (în anii când

Sfintele Paști cad la 4, 5 sau 6 aprilie), atunci odovania praznicului se face în **Vinerea** aceleiași săptămâni (săptămâna a doua din **Triod**, sau a lăsatului sec de carne), după cum se va arăta mai departe, la pgf. c.

b) Când **Odovania praznicului** va cădea în **Duminica Vameșului** sau în cea a **Fiului risipitor**, slujba **Sfântului Nichifor** de la 9 februarie se pune la **Pavecerniță** și se cântă numai slujba Învierii din **Octoih** și a duminicii din **Triod**, împreună cu cea a praznicului, din **Minei** (2 februarie), precum urmează:

Sâmbătă seara, la Vecernia mică (în mănăstiri), la **Doamne, strigat-am...**, se cântă, ca de obicei, patru stihiri ale Învierii glasului de rând. **Slavă... Și acum...**, a praznicului. La **Stihoavnă**, o stihiră a Învierii și ale praznicului (cele de la **Stihoavna Vecerniei celei mari**), **Slavă... Și acum...**, a praznicului. După **Acum slobozește...**, rugăciunile începătoare și **Tatăl nostru...**, troparul Învierii glasului de rând, **Slavă... Și acum...**, al praznicului, ectenia întreită și otpustul mic.

La **Vecernia mare**, după psalmul de seară și ectenia mare, se cântă **Fericit bărbatul...** La **Doamne, strigat-am...** se cântă zece stihiri: trei ale Învierii din **Octoih**, trei ale Duminicii din **Triod** și patru ale praznicului din **Minei** (cu cea de la **Slavă...**). **Slavă...**, a **Triodului**, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, Dogmatica glasului de rând.

Dacă se face și Litie, se cântă stihirile Litiei praznicului și ale **Triodului** cele de la Laude, **Slavă...**, a **Triodului** (de la Litie), **Și acum...**, a praznicului.

La **Stihoavnă**, stihirile Învierii, **Slavă...**, a **Triodului**, **Și acum...**, a praznicului. La tropare, dacă se face binecuvântarea pâinilor, troparul **Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te...** (de două ori) și al praznicului (o dată). Dacă nu s-a făcut Litie, troparul Învierii, **Slavă... Și acum...**, troparul praznicului.

La **Utrenie**, după **Dumnezeu este Domnul...**, troparul Învierii (de două ori), **Slavă... Și acum...** al praznicului (o dată). După **Catisme, Sedelnele Învierii**. În **Duminica Fiului risipitor** se cântă și **Polieleul La râul Babilonului...** Apoi **Binecuvântările Învierii**, ectenie și **Ipacoi** al Învierii, **Antifoanele** și **Prochimenul** glasului de rând, **Evanghelia** de rând

a Învierii, **Învierea lui Hristos văzând...**, Psalmul 50, **Slavă...**, **Ușile pocăinței...** și celelalte din **Triod**.

La Canoane: Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al **Triodului** pe patru și al praznicului pe șase. Catavasiile praznicului: după Cântarea a 3-a, Condacul, Icosul și Sedealna **Triodului**, **Slavă... Și acum...**, a praznicului. După Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul praznicului, Sinaxarul din **Minei** și din **Triod**. La Cântarea a 9-a, **Ceea ce ești mai cinstită...** Luminândă Învierii, **Slavă...**, a **Triodului**, **Și acum...**, a praznicului.

La Laude se cântă opt stihiri: patru ale Învierii și patru ale praznicului (cu cea de la **Slavă...**). **Slavă...**, a **Triodului**, **Și acum...**, **Prăbinecuvântată ești...**, Doxologia mare, troparul Învierii, ecteniile și otpustul.

În mănăstiri, ieșire în pridvorul bisericii, **Slavă... Și acum...**, stihira de rând a Evangheliei (Voscreasna). Și se citește Ceasul întâi.

La Ceasuri, troparul Învierii, **Slavă...**, al praznicului, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu, de la Ceasuri. După **Tatăl nostru...** se zic, pe rând, Condacul **Triodului** (la unul din Ceasuri) și al praznicului (la alt Ceas).

La Liturghie, la Fericiri se cântă 12 stihiri: patru ale Învierii, din **Octoih**, patru din Cântarea a 3-a a Canonului de la **Triod** și patru din Cântarea a 9-a a Canonului praznicului. După Vohodul cu Evanghelia se pun: troparul Învierii și al praznicului, **Slavă...**, Condacul **Triodului**, **Și acum...**, al praznicului. Apostolul și Evanghelia duminicii, Axionul praznicului, Chinonicul duminicii și al praznicului.

c) Dacă se va întâmpla Odovania Întâmpinării Domnului în oricare din zilele de rând de Luni săptămâna întâi până Vineri în săptămâna a doua a **Triodului**, atunci slujba sfinților din zilele respective, de la **Minei**, se pune la Pavcerniță (sau când va voi cel mai mare), și se cântă numai slujba praznicului (2 februarie). Iar dacă 9 februarie este vineri în săptămâna lăsatului sec de carne (a doua a **Triodului**), atunci odovania se face joi, pe 8 februarie, deoarece vineri, pe 9 februarie, se cântă slujba Sfântului Haralambie.

La Vecernie, după Psalmul 103, ectenia mare, catisma de rând (citită) și ectenia mică. La

Doamne, strigat-am..., se cântă 6 stihiri ale praznicului (din însăși ziua praznicului), **Slavă...**, **Și acum...**, a praznicului (iar de este Vineri seara în prima săptămână din **Triod**, se cântă **Slavă...**, a praznicului, **Și acum...**, Dogmatica glasului de rând). Apoi îndată **Lumină lină...** (vohod nu se face), prochimenul zilei (Paremiile nu se citesc), **Învrednicește-ne, Doamne...**, ectenia: **Să plinim rugăciunile noastre cele de seară...** și celelalte.

La Stihoavnă se cântă stihirile praznicului cu stihurile lor, **Slavă... Și acum...**, a praznicului. După **Acum slobozește...**, **Sfinte Dumnezeu...** și celelalte, troparul praznicului. Apoi ectenia: **Miluieste-ne pre noi, Dumnezeu...**, și otpustul.

La Pavcerniță, după **Sfinte Dumnezeu...**, Condacul praznicului.

Miezonoptica după Ceaslov, cu catisma și troparele obișnuite.

La Utrenie, după **Dumnezeu este Domnul...**, troparul praznicului de trei ori. După Catismele de rând, Sedelnele praznicului și Psalmul 50. Canonul praznicului cu irmosul pe doisprezece (irmoasele de câte două ori). Catavasiile praznicului. După Cântarea a 3-a, Sedealna Praznicului de două ori; după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul praznicului și Sinaxarul. La Cântarea a 9-a, se cântă **Mărimurile praznicului** (ca în însăși ziua praznicului). Luminândă praznicului de două ori. La Laude se cântă patru stihiri ale praznicului, **Slavă... Și acum...**, a praznicului. Doxologia mare. După **Sfinte Dumnezeu...**, troparul praznicului o dată, apoi ecteniile și otpustul.

La Ceasuri, troparul și condacul praznicului.

La Liturghie, se cântă la Fericiri opt stihiri din Cântarea a 9-a a Canonului (cu irmosul). După Vohodul cu Evanghelia, troparul praznicului, **Slavă... Și acum...**, Condacul praznicului, Apostolul și Evanghelia zilei. Axionul, Chinonicul și otpustul praznicului.

d) Dacă va cădea sfârșitul prăznuirii Întâmpinării în Sâmbăta lăsatului sec de carne, adică Sâmbăta morților sau «a moșilor de iarnă» sau în Duminica lăsatului sec de carne (în anii în care Sfintele Paști se serbează la 6 sau la 7 aprilie, iar Întâmpinarea

în Sâmbăta primă din **Triod** sau în Duminica Fiului risipitor), atunci în Sâmbăta morților și în duminica următoare se cântă numai slujba din **Triod** (vezi **Tipicul mare**, Iași, 1816, fața 258 jos și 268 jos; **Triodul**, la cap. resp. din «Capetele lui Marcu» și **Tipicul bisericesc**, ed. Cernica, 1925, p. 126, regula a 2-a), iar slujba odovaniai praznicului se face vineri în săptămâna a doua din **Triod**, după cum s-a arătat aici, la paragraful c.

e) **Dacă va cădea ziua de 9 februarie luni sau marți în săptămâna a treia a Triodului sau "săptămâna brânzei"** (Sfintele Paști la 5 sau 4 aprilie, iar praznicul Întâmpinării luni sau marți din săptămâna a doua a **Triodului**), atunci praznicul se odovăiește vineri, în săptămâna a doua a **Triodului**, după regula de la paragraful c.

III. Sărbătoarea Sfântului Haralambie (10 februarie)

Se prăznuiește la unele biserici mănăstirești și parohiale care o au ca hram sau în care se află moaștele Sfântului și intră în perioada **Triodului** în anii în care Sfintele Paști se serbează între 4 și 21 aprilie; ea poate să cadă între Duminica Vameșului și a Fariseului (când Sfintele Paști se serbează la 21 aprilie) și miercurea săptămânii a treia din **Triod** sau săptămâna brânzei (când Sfintele Paști se serbează la 4 aprilie). Pentru felul cum se cântă slujba sfântului cu cea din **Triod** să se vadă, mai departe, regulile pentru sărbătoarea Aflării Capului Sfântului Ioan Botezătorul (24 februarie), din cap. IV, și anume:

a) **Dacă va cădea Sfântul Haralambie în Duminica Vameșului și a Fariseului, ori în cea a Fiului risipitor, ori în cea a Lăsatului sec de carne** (a Înfricoșătoarei Judecăți), slujba lui, din **Minei**, se cântă cu cea a duminicii din **Octoih** și din **Triod**, cum se arată la cap. IV, pgf. a.

b) **Dacă va cădea Sfântul Haralambie în vreuna din zilele de rând, începând de Luni după Duminica Vameșului și a Fariseului și până vineri după Duminica Fiului risipitor,**

slujba sfântului se cântă întreagă și neschimbată din **Minei**, adăugând doar, la Liturghie, și Apostolul și Evanghelia zilei **Triodului**, înainte de cele ale Sfântului.

c) **Dacă va cădea Sfântul Haralambie în Sâmbăta lăsatului sec de carne (Sâmbăta morților sau «a moșilor de iarnă»)**, toată slujba sfântului se cântă vineri în acea săptămână, așa cum este în **Minei**, iar Sâmbătă se face numai slujba din **Triod**. În acest caz Odovania Întâmpinării se face joi, pe 8 februarie, iar slujbele sfinților din 8 și 9 februarie se cântă la Pavecerniță. Iar dacă va fi hramul, se cântă sâmbătă slujba Sfântului, iar pomenirea morților se face în joia ori sâmbăta dinainte, sau când va hotărî cel mai mare.

d) **Dacă va cădea Sfântul Haralambie Luni ori Marți, în săptămâna brânzei**, slujba sfântului se cântă cu cea a zilei din **Triod**, precum se arată la cap. IV, pgf. d.

e) **Dacă va cădea Sfântul Haralambie Miercuri în săptămâna brânzei**, slujba sfântului se cântă Marți în acea săptămână cum se arată la cap. IV, pgf. d. Iar dacă va fi hramul Sfântului Haralambie sau se vor cinsti moaștele lui, atunci slujba i se săvârșește în Miercurea brânzei (potrivit **Tipicului Mare**, Iași, 1816, capitolul XXVIII pentru hramuri; **Tipic bisericesc**, Cernica, 1918, p. 170), precum urmează:

Marți seara, la Vecernia mică, punem slujba din **Minei**, dar cântăm Stihovna **Triodului** (stihira zilei de două ori și martirica), apoi **Slavă...** a Sfântului, **Și acum...** tot din **Minei**. Troparul Sfântului și al Născătoarei de Dumnezeu, pe glasul troparului Sfântului.

La Vecernia Mare se pune toată slujba din **Minei**. Dacă nu s-a făcut Vecernie mică, atunci samoglasnica **Triodului** (de la Vecernie) o punem la Stihovna, la **Și acum...**, în locul stihirii Născătoarei de Dumnezeu.

Utrenia se săvârșește toată după rânduiala din **Minei**, doar la Laude adăugând, ca a patra stihiră, samoglasnica zilei din **Triod** (așezată în **Triod** la stihovna Utrenei). Cântăm doxologia mare.

La Ceasuri: se fac la fiecare Ceas câte trei metanii mari cu rugăciunea Sfântului Efrem

Sirul. La Ceasul al șaselea se adaugă și Troparul prorociei, precum și Prorocia din Triod.

Se săvârșește Liturgia Sfântului Ioan Gură de Aur, la vremea obișnuită (în mănăstiri, după Ceasul al șaselea; la parohii, după Utrenie).

Canonul și Tricântarea **Triodului** se citesc la Pavecerniță, în joia aceleiași săptămâni.

Se cuvine a ști că așa se săvârșește slujba oricărui Sfânt, dacă va fi hram, în Miercurea sau Vinerea din Săptămâna brânzei, după rânduiala tipiconală a tuturor Bisericii Ortodoxe surori.

IV. Sărbătoarea Aflării întâi și a doua a Capului Sfântului Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Domnului (24 februarie)

De asemenea, se prăznuiește la unele biserici mănăstirești și de enorie unde este acest hram. Intră în perioada Triodului în anii când Sfintele Paști se serbează între 4 aprilie și 5 mai; ea poate cădea între Duminica Vameșului și a Fariseului (în anii când Sfintele Paști se serbează la 5 mai) și miercuri în săptămâna a doua din Postul Mare (în anii când Sfintele Paști se serbează la 4 aprilie).

a) Dacă va cădea Aflarea cinstului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul în Duminica Vameșului și a Fariseului, în Duminica Fiului risipitor, în Duminica Lăsatului sec de carne sau în cea a Lăsatului sec de brânză, atunci slujba sfântului, din Minei, se cântă cu cea a duminicii din Octoih și Triod, precum urmează:

Sâmbătă seara, la Vecernia mică, se pun patru stihiri ale Învierii de la glasul de rând, **Slavă... Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, a glasului. La Stihovăna, o stihiră a Învierii și cele de la Stihovăna Înaintemergătorului **Slavă...** cea de la Stihovăna Utreniei, **Și acum...**, tot de acolo. Troparul Învierii, **Slavă...** al Sfântului, **Și acum...** al Născătoarei – Învierii pe glasul troparului Sfântului.

La Vecernia mare, după Psalmul 103 și ectenia mare se cântă **Fericit bărbatul...** La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: patru ale Învierii glasului de rând, trei din

Triod și trei ale Înaintemergătorului (în Duminica lăsatului sec de carne și în Duminica lăsatului sec de brânză se pun trei stihiri ale Învierii, patru ale **Triodului** și trei din **Minei**). **Slavă...**, a **Triodului**, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu a glasului (Dogmatica). Vohod cu cădelnița, Prochimenul zilei și paremiile din **Minei**.

La Litie, stihira hramului și două stihiri ale Laudelor din Triod, **Slavă...** a Înaintemergătorului, cea de la **Doamne strigat-am...**, care nu s-a cântat, **Și acum...**, a **Triodului** (cea de la **Slavă**).

La Stihovăna, stihirile Învierii, **Slavă...**, a Înaintemergătorului, glasul al 2-lea: **Preacinstitul vas...**, **Și acum...**, a **Triodului** (cea de la **Slavă**).

La binecuvântarea pâinilor, troparul: **Născătoare de Dumnezeu, Fecioară...** de trei ori, și celelalte ale Litiei, după obicei.

Iar unde nu se face Litie, se cântă troparul Învierii glasului de rând, **Slavă...**, al Sfântului Ioan Botezătorul, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 4-lea (**Taina cea din veac ascunsă**).

La Utrenie, după **Dumnezeu este Domnul...** troparul Învierii (de două ori), **Slavă...**, al Înaintemergătorului, **Și acum...**, al Născătoarei-Învierii, glasul al 4-lea. După Catisme, Sedelnele Învierii. Apoi Polieleul: **Robii Domnului...** și **Mărturisiți-vă Domnului...**, la care, în Duminica Fiului risipitor și în cea a Lăsatului sec de brânză, se adaugă și: **La râul Babilonului...** După aceea se cântă Mărimurile Înaintemergătorului; apoi Binecuvântările Învierii (**Soborul ingeresc...**), ectenie mică, Ipacoi, Sedelnele Înaintemergătorului, **Slavă...**, Sedealna cea după Polieleu, **Și acum...**, a Născătoarei. Antifoanele și Prochimenul glasului de rând. Evanghelia de rând a Învierii, **Învierea lui Hristos...** și celelalte ale duminicii, din **Triod**.

La Canoane: în Duminica Lăsatului sec de carne Canonul Învierii cu irmosul pe patru, cel de la **Triod** pe șase și al Înaintemergătorului pe patru. În celelalte trei duminici: Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al Născătoarei de Dumnezeu pe doi, cel de la **Triod** pe patru și al Înaintemergătorului pe patru.

Catavasiile: în Duminica Vameșului și a Fariseului: **Deschide-voi gura mea...**; în

Duminica Fiului risipitor, în cea a Lăsatului sec de carne și în cea a Lăsatului sec de brânză, Catavasiile **Triodului**. După Cântarea a 3-a, Condacul și Icosul Înaintemergătorului și Sedealna lui de două ori. **Slavă..., Și acum..., a Triodului**; după Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul **Triodului**, Sinaxarul din **Minei**, apoi din **Triod**. La Cântarea a 9-a, se cântă **Ceea ce ești mai cinstită...** După ectenia mică, Lumina Învierii, **Slavă..., a Înaintemergătorului. Și acum..., a Triodului** (cea dintâi).

La Laude, patru stihiri ale Învierii și patru ale sfântului (cu cea de la **Slavă**), cu stihurile din **Minei**, (de la stihoavna Vecerniei), **Slavă..., a Triodului, Și acum..., Preabinecuvântată ești...** Doxologia mare. După **Sfinte Dumnezeule...**, troparul Învierii, ecteniile și apolisul. În mănăstiri, dacă se face ieșire în pridvor, se cântă **Slavă... Și acum...** cu stihira de rând a Evangheliei, apoi se citește Ceasul întâi.

La Ceasuri, troparul Învierii, **Slavă...**, al Înaintemergătorului, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu de la ceasuri. După **Tatăl nostru...**, Condacul **Triodului** și al Înaintemergătorului, schimbându-le.

La Liturghie, la Fericiri se cântă 12 stihiri: patru ale Învierii glasului de rând, patru din **Triod**, de la Cântarea a 3-a a Canonului și patru din Cântarea a 6-a a Canonului de la **Minei**. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii și al Înaintemergătorului, **Slavă...** Condacul sfântului, **Și acum...**, Condacul **Triodului**, Apostolul și Evanghelia, întâi ale duminicii, apoi ale Înaintemergătorului.

b) Dacă va cădea sărbătoarea Aflării cinstitului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul în oricare din zilele de rând de luni după Duminica Vameșului până vineri după Duminica Fiului risipitor, slujba sfântului se cântă întreagă cum este în **Minei**, fără schimbare, punând doar, la Liturghie, și Apostolul și Evanghelia zilei **Triodului**, înainte de cele ale Sfântului.

c) Dacă va cădea Aflarea cinstitului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul în Sâmbăta lăsatului sec de carne (Sâmbăta morților), toată slujba sfântului se cântă vineri în săptămâna lăsatului sec de carne, neschimbată, iar sâmbăta se cântă numai slujba din **Triod**. Iar slujba din 23 februarie se citește la Pavecerniță.

d) Dacă va cădea Aflarea cinstitului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul Luni sau Marți în săptămâna brânzei, slujba sfântului se cântă cu cea a zilei, din **Triod**, precum urmează:

Duminică seara, la Vecernie, după psalmul de seară și ectenia mare, se cântă **Fericit bărbatul...**, iar în celelalte zile ale săptămânii brânzei, se citește Catisma de rând. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă șase stihiri ale Înaintemergătorului, **Slavă...**, tot a lui, **Și acum...**, a Născătoarei-Învierii, același glas (Dogmatica). Vohod cu cădelnița, prochimenu zilei și Paremiile Înaintemergătorului.

Dacă va fi binecuvântarea pâinilor, atunci la Litie cântăm stihurile de la Stihoavna Vecerniei din **Minei**, fără stihuri, apoi **Slavă...** de la Stihoavna Utreniei din **Minei, Și acum...**, tot de acolo. La Stihoavnă, stihira idiomelă (Samoglasnica) a **Triodului** de două ori și stihira mucenicilor (martirica) tot de acolo. **Slavă...**, a Înaintemergătorului, glasul al 2-lea, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din **Minei**. Troparul Înaintemergătorului, **Slavă... Și acum...**, al Născătoarei-Învierii, glasul al 4-lea. Iar dacă va fi Litie, se cântă troparul Sfântului (de două ori) și **Născătoare de Dumnezeu Fecioară...** (o dată).

La Utrenie, după **Dumnezeu este Domnul...**, troparul Înaintemergătorului de două ori, **Slavă... Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu. După Catisma întâi, Sedelnele **Triodului** (în mănăstiri se adaugă și citirea zilei, indicată în **Triod**). După a doua Catismă, ectenia mică și Sedelnele Înaintemergătorului, amândouă. Polieleul cu Mărimurile sfântului și Sedealna lui, de două ori, **Slavă... Și acum...**, a Născătoarei. Antifonul I al glasului al 4-lea. Prochimenu și Evanghelia Înaintemergătorului. Apoi Psalmul 50 și stihira Înaintemergătorului.

Canonul Născătoarei de Dumnezeu din **Minei**, cu irmosul pe șase, și al Înaintemergătorului pe opt. Catavasiile: **Deschide-voi gura mea...** Iar unde vine Tricântarea din **Triod**, se cântă numai Canonul Înaintemergătorului cu irmosul pe șase și din **Triod**, pe opt. După Cântarea a 3-a, Sedealna Înaintemergătorului de două ori. **Slavă... Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu. După Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul și Sinaxarul Înaintemergătorului. La Cântarea a 9-a, se cântă **Ceea ce ești mai cin-**

stită... După ectenia mică, Luminânda Înaintemergătorului, de două ori, **Slavă... Și acum...**, a Născătoarei, din **Minei**.

La Laude se cântă patru stihiri ale Înaintemergătorului, **Slavă...**, a Înaintemergătorului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, din **Minei**, Doxologia mică.

La Stihoavnă, stihira idiomelă (samoglasnica) a **Triodului**, de două ori, și stihira mucenicilor (martirica); **Slavă...**, a Înaintemergătorului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din **Minei** și celelalte după obicei, apolisul și Ceasul întâi.

La Ceasuri, troparul Înaintemergătorului și, după **Sfinte Dumnezeule...**, Condacul Înaintemergătorului.

La **Liturghie**, la Fericiri se cântă opt stihiri din Cântarea a 3-a și a 6-a ale Canonului Înaintemergătorului, Apostolul, Evanghelia și Chironicul zilei din **Triod** și ale Înaintemergătorului. Axionul: **Cuvine-se cu adevărat...**

e) Dacă va cădea Aflarea cinstului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul Miercuri în săptămâna brânzei, toată slujba Înaintemergătorului se cântă Marți în săptămâna brânzei, precum s-a arătat aci, la pgf. d. Iar dacă va fi hramul, vezi însemnarea de la Sfântul Haralambie, cap. III, pgf. e.

f) Dacă va cădea Aflarea cinstului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul și Înaintemergătorul joi în săptămâna brânzei:

Miercuri dimineața la Ceasuri și la Obedniță, slujba după **Triod**. Iar după Rugăciunea Sfântului Efrem cu metanii, îndată se începe Vecernia: **Veniți să ne închinăm...** de trei ori, psalmul începător, ectenia mare și se citește Catisma de rând. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă șase stihiri ale sfântului, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei-Învierii (Dogmatica pe glasul Slavei). Vohod cu cădelnița, Prochimenul și Paremia zilei din **Triod**, apoi Prochimenul din **Triod** (**Să nădăjduiască Israel spre Domnul...**) și se citesc Paremiile sfântului; după aceasta, **Învrednicește-ne, Doamne...**

La Stihoavnă, stihira idiomelă (samoglasnica) a zilei din **Triod** de două ori și stihira mucenicilor (martirica) tot de acolo, **Slavă...**, a Înaintemergătorului, **Și acum...**, a Născătoarei

de Dumnezeu; după **Acum slobozește...** și după **Tatăl nostru...**, troparul Înaintemergătorului, **Slavă... Și acum...** al Născătoarei de Dumnezeu. Ectenia: **Miluieste-ne pe noi, Dumnezeule...**, trei metanii mari și rugăciunea **Preasfântă Treime...** din **Ceaslov**, **Fie numele Domnului...** de trei ori, Psalmul 33 și trei metanii. Apoi, **Cuvine-se cu adevărat...** și apolisul.

Miercuri seara, în mănăstiri și catedrale (unde se face slujbă în fiecare zi) se citește Pavcernița mică, la care se cântă și slujba Sfântului de la **Minei**, care va cădea în sâmbăta acelei săptămâni, adică stihirile Vecerniei lui (dacă are) și Canonul de la Utrenie. În bisericile parohiale (de enorie), unde nu se face slujbă zilnic, seara se săvârșește Vecernia, cântând slujba sfântului din **Minei** împreună cu a zilei din **Triod**, precum s-a arătat mai înainte, la pgf. d.

Joi dimineața, atât în bisericile mănăstirești, cât și în cele de enorii, se săvârșesc Utrenia și Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, cântând slujba sfântului din **Minei** cu cea a zilei din **Triod**, precum am arătat mai înainte, la pgf. d.

g) Dacă va cădea Aflarea cinstului cap al Înaintemergătorului vineri în săptămâna brânzei, slujba sfântului se cântă joi în acea săptămână, precum s-a arătat aci, la pgf. f. Iar dacă va fi hramul a se vedea cap. III, pgf. e.

h) Dacă va cădea Aflarea cinstului Cap al Sfântului Ioan Botezătorul în Sâmbăta din săptămâna brânzei, în care se face pomenirea tuturor Cuvioșilor și de Dumnezeu-purtătorilor Părinți, slujba sfântului din **Minei** se cântă cu a acestora din **Triod**, precum urmează:

Vineri seara, la Vecernie, după începutul obișnuit, se cântă **Fericit bărbatul...** starea întâi. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă șase stihiri: trei ale Sfântului Ioan Botezătorul și trei ale Cuvioșilor Părinți din **Triod**. **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu glasului de rând (Dogmatica). Vohod cu cădelnița, prochimenul zilei și Paremia din **Triod**, al doilea Prochimen din **Triod** și Paremiile sfântului, **Învrednicește-ne, Doamne...**, ectenia cererilor. La Stihoavnă, stihirile din **Triod**, apoi se cântă stihul: **Veseli-se-va dreptul**

de Domnul... și stihira glasului al 6-lea: **Cinstitul cap al Botezătorului Tău, Doamne...** (stihira de la Utrenie, după Evanghelic), **Slavă...**, a Părinților, din **Triod**, **Și acum...**, a Născătoarei, din **Triod**. După **Tatăl nostru...**, troparul sfântului, **Slavă...**, al Părinților din **Triod**, **Și acum...**, al Născătoarei-Învierii, glasul al 4-lea (**Taina cea din veac ascunsă...**). Ectenia: **Miluește-ne pe noi, Dumnezeu...**, și trei metanii mari, apoi rugăciunea: **Prea-sfântă Treime...** (din Ceaslov), **Fie numele Domnului binecuvântat...** de trei ori, cu metanii, Psalmul 33, **Cuvine-se cu adevărat să te fericim...** și otpustul.

În mănăstiri, se citește apoi Pavecernița, cu Canonul morților, al glasului de rând (la cimitir), sau al Născătoarei de Dumnezeu. După **Cuvine-se cu adevărat..., Sfinte Dumnezeule...** și celelalte, Condacul sfântului, **Slavă... Și acum...**, al Părinților din **Triod**.

La Utrenie, după **Dumnezeu este Domnul...**, troparele precum s-a arătat seara la Vecernie repetând pe cel dintâi. După Catisme (și ectenie mică), Sedelnele Părinților din **Triod** (în mănăstiri urmează citire din cuvintele Sfântului Efrem despre Părinții ce s-au săvârșit), Polieleul cu Mărimurile sfântului (din **Psaltire** sau din **Catavasier**), ectenie mică, Sedelnele sfântului, Antifonul I al glasului al 4-lea (**Din tinerețile mele...**), Prochi-menul din Minei, Evanghelia sfântului, Psalmul 50, **Slavă...**, **Pentru rugăciunile Mergătorului-Tău înainte...** și celelalte din Minei.

La Canoane: Canonul sfântului cu irmosul pe șase, și al Părinților, pe opt. Catavasiile din **Triod** (în mănăstiri se citește și Cântarea a 2-a a **Triodului**, fără Cântarea a doua din **Psaltire**). După Cântarea a 3-a, Condacul și Icosul sfântului și Sedealna din Minei, **Slavă...** a Părinților din **Triod**, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, tot de acolo. După Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul Părinților din **Triod**, Sina-xarul din Minei și din **Triod**. La Cântarea a 9-a, **Ceea ce ești mai cinstită...** După ectenia mică, Luminânda sfântului, **Slavă...**, a Părinților, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din **Triod**.

La Laude se cântă șase stihiri: trei ale sfântului și trei ale Părinților. **Slavă...**, a Părinților, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din

Triod. Doxologia mare. După **Sfinte Dumnezeule...**, troparul sfântului, **Slavă...**, al Părinților, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu (**Taina cea din veac ascunsă...**).

La mănăstiri se face acum obișnuita ieșire în pridvorul bisericii și se citește Ceasul întâi, după care se face otpustul desăvârșit.

La Ceasuri: troparul sfântului, **Slavă...**, al Părinților, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu de la Ceasuri (din Ceaslov). După **Tatăl nostru...**, Condacul sfântului și al Părinților, pe rând, schimbându-le.

La Liturghie, se săvârșește Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. La Fericiri se cântă opt stihiri: patru ale sfântului din Cântarea a 3-a a Canonului din Minei și patru ale Părinților, din Cântarea a 6-a a Canonului din **Triod**. După vohodul cu Evanghelia, troparul hramului (dacă este hram una din sărbătorile Mântuitorului sau ale Sfintei Fecioare), troparul sfântului și cel al Părinților; Condacul Sfântului, **Slavă...**, al Părinților, **Și acum...**, al hramului (dacă este hram una din sărbătorile Sfintei Fecioare), ori: **Ceea ce ești folositoare creștinilor...** Apostolul, Evanghelia și Chino-nicul întâi ale sfântului, apoi ale Părinților. Axionul: **Cuvine-se cu adevărat...**

i) Dacă va cădea Aflarea cinstitului **Cap al Botezătorului Luni în prima săptămână a Postului Mare**, slujba sfântului se cântă în Duminica lăsatului sec de brânză, precum s-a arătat mai înainte, la pgf. a.

j) Dacă va cădea Aflarea cinstitului **Cap al Botezătorului Marți, Miercuri, Joi sau Vineri în săptămâna întâi din Postul Mare**, slujba sfântului se cântă ori în Duminica Lăsatului sec de brânză, cum s-a arătat la pgf a, ori în sâmbăta din prima săptămână din post, precum se arată în paragraful următor.

k) Dacă va cădea Aflarea cinstitului **Cap în Sâmbăta întâi din Postul Mare**, când la **Triod** se face pomenirea Sfântului Marelui Mucenic Teodor Tiron, slujba Înaintemergătorului, din Minei, se cântă împreună cu cea a Sfântului Teodor, din **Triod**, precum urmează:

Vineri dimineața, după Utrenie, Ceasuri și Obedniță, potrivit rânduielii zilelor de post, se face Vecernia Sâmbetei unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, astfel:

Preotul face începutul cu: **Binecuvântată este împărăția..., iar la strană: Veniți să ne închinăm...** și se citește Psalmul 103. Apoi ectenia mare și se citește Catisma a optsprezecea, cu obișnuitele stări și ectenii mici. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: întâi stihira zilei din **Triod, Veniți credincioșilor...** de două ori, patru stihiri ale Sfântului Ioan Botezătorul și patru ale Sfântului Teodor, din **Triod; Slavă...**, a Sfântului Teodor, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, de la glasul de rând al Octoihului (Dogmatica). Vohod cu cădelnița, prochimenu și cele două Paremii din **Triod**, apoi Paremiile sfântului Ioan, din **Minei; Să se îndrepteze rugăciunea mea...** cu căderea din sfântul altar și trei metanii mari, apoi ectenia întreită și celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite. După Rugăciunea amvonului, se cântă Canonul Sfântului Teodor, după rânduiala arătată în **Triod**, cu binecuvântarea colivei.

Dacă nu se face Liturghie, Vecernia se săvârșește astfel: Începutul obișnuit: **Binecuvântat este Dumnezeuul nostru...**, Psalmul 103, ectenia mare și catisma a optsprezecea fără ectenii la stări. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă șase stihiri: trei ale Sfântului Ioan și trei ale Sfântului Teodor; **Slavă...**, a Sfântului Teodor, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu de la glasul de rând al săptămânii (Dogmatica). Vohod nu se face, ci îndată **Lumină lină...**, Prochimenul și Paremiile din **Triod**, apoi cele din **Minei**. La Stihioavnă, punem samoglasnica zilei de două ori, apoi martirica, apoi stihul: **Veseli-se-va dreptul de Domnul...** și stihira Sfântului Teodor, glasul al 2-lea: **Pe tine cel numit cu numele dumnezeieștilor daruri...** (de la **Doamne, strigat-am...**), **Slavă...**: a Sfântului Ioan (cea de la **Doamne strigat-am**, care nu s-a pus), **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, din **Minei**, de la Stihioavna Utreniei (**Născătoare de Dumnezeu, tu ești vița cea adevărată...**). La tropare: al Sfântului Ioan, **Slavă...** al Sfântului Teodor, **Și acum...**, **Toate tainele tale sunt mai presus de minte...** Ectenia întreită, trei metanii mari, și se citește Canonul Sfântului Teodor, cel de deasupra colivei, și otpustul.

Vineri seara, în mănăstiri și catedrale se citește Pavcernița Mare cu Canonul de rând al morților, din **Octoih**. După primul **Sfinte Dumnezeule...**, troparul Sfântului Ioan și cel al

Sfântului Teodor. După al doilea **Sfinte Dumnezeule...**, punem troparele de umilință, iar după al treilea **Sfinte Dumnezeule** citim numai Condacul Sfântului Ioan.

În bisericile de enorii, unde nu se face slujbă vineri dimineața, vineri seara se face Vecernia, precum urmează: După începutul obișnuit, se citește Catisma a optsprezecea cu stări fără ectenii; la **Doamne, strigat-am...**, stihirile din **Triod** și din **Minei, Slavă...**, al Sfântului Teodor, **Și acum...**, Dogmatica glasului de rând, Vohod cu cădelnița, **Lumină lină...**, Prochimenul și Paremiile din **Triod**, apoi cele din **Minei**. Apoi Stihioavna și celelalte ale Vecerniei, precum s-a arătat aci, pentru cazul când nu se face Liturghie.

Sâmbătă dimineața, la Utrenie, atât în bisericile mănăstirești, cât și în cele de enorii, după **Dumnezeu este Domnul...**, troparul Sfântului Ioan de două ori, **Slavă...**, al Sfântului Teodor, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu (**Toate tainele tale sunt mai presus de minte...**). După întâia catismă sedelnele Octoihului (de la sfârșitul **Triodului**), după a doua catismă, sedelnele sfântului Teodor (din **Triod**), apoi Polieleul (**Robii Domnului...**) cu Mărimurile Sfântului Ioan (din **Psaltire** sau din **Catavasier**), ectenie mică, Sedelnele Sfântului Ioan, toate la rând. Antifonul întâi al glasului al 4-lea, Prochimenul și Evanghelia Înainte-mergătorului, Psalmul 50, **Slavă...**, **Pentru rugăciunile...**, apoi stihira Sfântului Ioan.

La Canoane: Canonul Sfântului Ioan, cu irmosul pe șase, și cele două din **Triod**, pe opt. Catavasiile: **Deschide-voi gura mea...** (fără cântările din **Psaltire**). După Cântarea a 3-a, Condacul, Icosul și Sedealna Sfântului Ioan, **Slavă...** a Sfântului Teodor, **Și acum...**, din **Triod**; după Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul Sfântului Teodor, Sinaxarul din **Minei** și din **Triod**. La Cântarea a 9-a: **Mărește, suflete al meu...** și **Ceea ce ești mai cinstită...** La Luminând: a Sfântului Ioan, **Slavă...**, a Sfântului Teodor, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din **Triod**.

La Laude se cântă șase stihiri: trei ale Sfântului Ioan și trei ale Sfântului Teodor. Apoi stihul: **Veselescă-se dreptul de Domnul...**, cu stihira de la **Slavă...**, a Sfântului Ioan, glasul al 6-lea (**Preacinstitul cap...**), **Slavă...**, a Sfântului Teodor, **Și acum...**, a Născătoarei de

Dumnezeu din Triod. Doxologia mare, iar după Sfinte Dumnezeule..., troparul Sfântului Ioan, Slavă..., al Sfântului Teodor, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 2-lea: **Toate tainele tale sunt mai presus de cuget...**, ecteniile și otpustul.

La Ceasuri: troparul Sfântului Ioan, Slavă..., al Sfântului Teodor, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu, de la Ceasuri (în Ceaslov). După **Tatăl nostru...**, Condacul Sfântului Ioan și al Sfântului Teodor se zic schimbându-le.

La Liturghie, se săvârșește Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. La Fericiri se cântă opt stihiri: patru ale Sfântului Ioan, de la Cântarea a 3-a a Canonului din Minei, și patru ale Sfântului Teodor, de la Cântarea a 6-a a Canoanelor din Triod. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Sfântului Ioan și cel al Sfântului Teodor, Condacul Sfântului Ioan, Slavă..., Condacul Sfântului Teodor, **Și acum...**, al hramului (dacă este hram una din sărbătorile Sfintei Fecioare) sau al Născătoarei de Dumnezeu: **Ceea ce ești folositoare creștinilor...** Apostolul și Evanghelia, întâi ale sâmbetei, apoi ale Sfântului Ioan și apoi ale Sfântului Teodor. Axionul: **Cuvine-se cu adevărat...**, Chinonicul: **Întru pomenire veșnică va fi dreptul...**

La masă, în mănăstiri se citește Cuvântul de laudă al Sfântului Grigorie de Nisa despre Sfântul Teodor. Dezlegare la untdelemn și vin.

1) **Dacă va cădea Aflarea cinstitului Cap al Botezătorului în Duminica întâi din Postul Mare (a Ortodoxiei)**, slujba Sfântului, din Minei, se cântă împreună cu cea a Duminicii, din Octoih și Triod precum urmează:

Sâmbătă seara, la Vecernia mică, stihirile atât la Doamne, strigat-am..., cât și la Stihovă, numai cele din Triod.

La Vecernia mare, după începutul obișnuit, se cântă: **Fericit bărbatul...** La Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri: trei ale Învierii (de la glasul de rând din Octoih), patru ale Duminicii din Triod și trei ale Sfântului Ioan. Slavă..., a duminicii, din Triod, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, a glasului de rând din Octoih (Dogmatica). Vohod cu cădelnița, **Lumină lină...**, Prochimenul zilei (**Domnul a împărătit...**) și Paremiile sfântului.

La Litie, stihirile idiomele ale sfântului, cele de la Slava Laudelor și de la Slava stihovănei Utreniei, Slavă..., a Sfântului Ioan, (cea de la Doamne, strigat-am...) **Și acum...**, din Triod (de la Litie, cea de la Slavă).

La Stihovă, stihirile Învierii glasului de rând din Octoih, Slavă..., a Sfântului Ioan, **Și acum...**, a Triodului (cea de la Slavă).

La Tropare: de este binecuvântarea pâinilor, cântăm troparul **Preacuratului Tău chip...** (o dată), al Sfântului Ioan (o dată), apoi **Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te...** (o dată), apoi celelalte din slujba Litiei. Iar de nu este Litie sau Priveghere, troparul Învierii glasului de rând, Slavă..., al Sfântului Ioan, **Și acum...**, al Duminicii, din Triod: **Preacuratului Tău chip ne închinăm, Bunule...** și otpustul Vecerniei.

La Utrenie, după **Dumnezeu este Domnul...**, troparul Învierii (de două ori), Slavă..., al Sfântului Ioan, **Și acum...**, al Triodului: **Preacuratului Tău chip...** Catisme de rând, Sedelnele Învierii, Polieleul (**Robii Domnului...**) cu Mărimurile Sfântului (din **Psaltire** ori din **Catavasier**, fără Slavă...), apoi Binecuvântările Învierii, ectenie mică, Ipacoi, Sedelnele sfântului, Antifoanele și Prochimenul glasului de rând din Octoih, Evanghelia de rând a Învierii; **Învierea lui Hristos văzând...**, Psalmul 50, Slavă..., **Ușile pocăinței...** Și celelalte ale duminicii din Triod.

La Canoane: Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al sfântului, pe patru și al Duminicii din Triod, pe șase. Catavasiile Triodului. După Cântarea a 3-a, Condacul, Icosul și Sedealna sfântului; după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul, Prologul din Triod și Sinaxarul din Minei. La Cântarea a 9-a, **Mărește, suflete al meu...** și **Ceea ce ești mai cinstită...** Ectenie mică, **Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru...**, Luminânda de rând a Învierii, Slavă..., a Sfântului Ioan, **Și acum...**, a duminicii, din Triod (**Săltați, bucurați-vă...**).

La Laude, se cântă opt stihiri: trei ale Învierii, trei ale duminicii, din Triod, și două potrivnice ale sfântului, din Minei, (cu stihurile Sfântului de la stihovăna Vecerniei). Slavă..., a Triodului, glasul al 6-lea (**Moise în vremea postului...**), **Și acum...**, **Preabinecuvântată ești...** Doxologia mare, iar după Sfinte Dumnezeule..., troparul Învierii, ecteniile și otpustul.

În mănăstiri, ieșire în pridvorul bisericii cântându-se stihira de rând a Evangheliei (Voscreasna), apoi se citește Învățătura Sfântului Teodor Studitul și apoi Ceasul întâi la care se pune troparul Învierii, **Slavă...**, al Duminicii (**Preacuratului Tău chip...**), **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu din slujba Ceasului (în **Ceaslov**), iar după **Sfinte Dumnezeule... și Tatăl nostru...**, Condacul Învierii.

La Ceasul al treilea și al șaselea: troparul Învierii, **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu Ceasului. După **Tatăl nostru...** condacele se zic schimbându-le.

La Liturghie, se săvârșește Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Fericiri se cântă zece stihiri: patru ale Învierii, trei ale duminicii din Cântarea a 3-a a Canonului din **Triod** și trei ale sfântului, din Cântarea a 6-a a Canonului său. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii, al Duminicii din **Triod** și al sfântului, apoi Condacul Învierii, **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, al duminicii din **Triod**. Apostolul, Evanghelia și Chinonicul, întâi ale duminicii, și apoi ale sfântului. Axionul: **De tine se bucură...**

La Proscomidie preotul va pregăti și Sfintele Agnețe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfințite ce se va săvârși în miercurea și vinerea săptămânii următoare.

m) **Dacă va cădea Aflarea cinstului Cap al Botezătorului Luni în săptămâna a doua din Postul Mare**, slujba sfântului se cântă cu cea din **Triod**, precum urmează:

Duminică seara, la Vecernie, după începutul obișnuit, se cântă **Fericit bărbatul...**, starea întâi, iar la **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: patru ale zilei din **Triod** (repetând pe prima din cele trei câte sunt acolo) și ale sfântului șase (repetând pe cele trei câte sunt în **Minei**), **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei-Învierii (Dogmatica) pe glasul Slavei. Vohod cu cădelnița, **Lumină lină...**, Prochimenul cel mare al **Triodului (Dat-ai moștenire...)** și Paremiile sfântului. Apoi îndată: **Învrednicește-ne, Doamne...**, ectenia: **Să plinim rugăciunea noastră cea de seară...** La Stihoavnă, stihirile din **Triod**, **Slavă...**, a Sfântului Ioan, **Și acum...**, a Născătoarei de

Dumnezeu din **Minei**. La tropare: al sfântului, **Slavă... Și acum...**, al Născătoarei-Învierii pe glasul troparului Sfântului, ectenia: **Miluieste-ne pe noi, Dumnezeule...** trei metanii și otpustul.

Luni dimineața, la Utrenie, după **Dumnezeu este Domnul...**, troparul sfântului (de două ori), **Slavă... Și acum...**, al Născătoarei-Învierii, glasul al 4-lea. Catismele de rând și Sedelnele **Triodului** (fără ectenie între ele), Polieleul (**Robii Domnului...**) cu Mărimurile sfântului, ectenia mică, Sedelnele sfântului toate la rând, Antifonul dintâi al glasului al 4-lea (**Din tinerețile mele...**), Prochimenul și Evanghelia sfântului, Psalmul 50, **Slavă... Și acum...**, **Pentru rugăciunile Înaintemergătorului...** și stihira sfântului, din **Minei**.

La Canoane: Canonul Sfântului și al Născătoarei de Dumnezeu din **Minei**, cu irmosul pe opt și tripsnișul din **Triod** (la cântările care sunt și în tripsniș, se pun șase ale **Mineiului** și opt ale **Triodului**).

Catavasiile: **Deschide-voi gura mea...** După Cântarea a 3-a, Sedealna sfântului și a Născătoarei de Dumnezeu din **Minei**; după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul și Sinaxarul din **Minei**. La Cântarea a 9-a: **Mărește, suflete al meu... și Ceea ce ești mai cinstită...** Ectenia mică, Luminândeale din **Minei**.

La Laude, patru stihiri ale sfântului, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, din **Minei**. Doxologia mică (citită din **Ceaslov**, cu **Învrednicește-ne, Doamne...**), ectenia **Să plinim rugăciunea noastră cea de dimineață...** Stihoavna din **Triod**, **Slavă...**, a sfântului, glasul al 6-lea: **Cinstul Cap al Botezătorului Tău, Doamne... Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din **Minei**. Apoi: **Bine este a ne mărturisi Domnului...**, **Sfinte Dumnezeule...** și celelalte, iar după **Tatăl nostru...**, troparul sfântului, **Slavă... Și acum...**, al Născătoarei-Învierii, glasul al 4-lea, apoi ectenia: **Miluieste-ne pe noi, Dumnezeule...** și trei metanii mari, Ceasul întâi și otpustul Utreniei.

Apoi se citesc celelalte Ceasuri (al treilea, al șaselea și al nouălea), după rânduiala zilelor de rând din Post, punând însă troparul, Condacul sfântului și Catismele de rând din Psaltire, iar rugăciunea Sfântului Efrem Sirul se zice doar o dată cu trei metanii; la Ceasul al

șaselea se pun și troparul, Prochimenele și Paremia prorociei din **Triod**.

După Ceasul al nouălea se citește Obednița (începând cu Fericirile, citite). După **Tatăl nostru...**, Condacul hramului, **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, al hramului (dacă este hramul Născătoarei de Dumnezeu) sau al Născătoarei de Dumnezeu: **Ceea ce ești folositoare creștinilor...** și celelalte ale Obedniței, din **Ceaslov**, și otpustul mic.

La Liturghie, se săvârșește Vecernia unită cu Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, astfel: După binecuvântarea de început (**Bine este cuvântată împărăția Tatălui...**), Psalmul 103, ectenia mare, Catisma a optsprezecea cu stările și ecteniile obișnuite. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: șase din **Triod** (Samoglasnica zilei de două ori, martirica și cele trei stihiri ale zilei din **Triod**) și patru din **Minei** (ale Sfântului Ioan). **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din **Minei**. Vohod cu Evanghelia, **Lumină lină...** Prochimenele și Paremiile din **Triod** (cele de luni seara), **Lumina lui Hristos luminează tuturor...** Apoi se cântă **Să se îndrepteze rugăciunea mea...**, cu căderea sfântului altar și trei metanii mari. Și îndată, Apostolul și Evanghelia Sfântului Ioan Botezătorul, apoi ectenia întreită (**Să zicem toți...**) și celelalte, ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite. Heruvicul, **Acum puterile cerești...** Chinonic: **Gustați și vedeți...** și al sfântului: **Întru pomenirea veșnică va fi dreptul...** La otpust se pomenesc Sfântul Ioan și sfântul zilei următoare (Sfântul Patriarh Tarasie).

Stihirile de la Vecernie ale sfântului zilei următoare, care au rămas necântate, se pun a doua zi la Laude.

La masă se face dezlegare la untdelemn și vin.

Iar dacă nu va fi Liturgia Darurilor, atunci la Obedniță se pun la Fericiri stihirile din Canonul Înaintemergătorului pe 8 din cântările a III-a și a VI-a, apoi se citesc Apostolul și Evanghelia Înaintemergătorului. Urmează **Pomenește-ne pe noi Doamne...** și celelalte ale Obedniței, iar la Vecernie se pun stihirile **Triodului** și ale zilei următoare, fără ale Înaintemergătorului.

n) Dacă va cădea Aflarea cinstului Cap al Botezătorului Marți ori Miercuri, în a

doua săptămână din Postul Mare (că până aici poate urca sărbătoarea aceasta), slujba sfântului se cântă împreună cu a zilei din **Triod**, precum urmează:

Vecernia sfântului, la mănăstiri și catedrale chiriarhale, unde se face slujbă zilnic, se cântă împreună cu a **Triodului** în dimineața zilei precedente, după Utrenie, Ceasuri și Obedniță, astfel:

Îndată după Obedniță și rugăciunea Sfântului Efrem Sirul, se începe Vecernia, fără binecuvântare, citind **Veniți să ne închinăm...** și Psalmul 103, apoi ectenia mare și se citește Catisma de rând din **Psaltire**. Ectenia mică și se cântă **Doamne, strigat-am...** cu șase stihiri: trei din **Triod** și trei ale sfântului. **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu (Dogmatica) pe glasul **Slavei Sfântului**. Vohod cu cădelnița, **Lumină lină...** prochimenele și Paremiile din **Triod** (două) și ale sfântului din **Minei**. Îndată rugăciunea **Învrednicește-ne, Doamne...**, ectenia **Să plinim rugăciunile noastre cele de seară...** Stihoavna din **Triod**, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, din **Minei**. La tropare: al sfântului, **Slavă... Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu (**Taina cea din veac ascunsă...**). Ectenia (**Miluieste-ne pe noi, Dumnezeu...**), trei metanii cu rugăciunea Sfântului Efrem și sfârșitul obișnuit al Vecerniei zilelor de post (vezi **Ceaslovul**).

Pavecernița mare se citește seara fără metanii, punând după primul **Sfinte Dumnezeule...**, troparul sfântului și al Născătoarei de Dumnezeu din **Minei**, iar după al treilea **Sfinte Dumnezeule...** și **Tatăl nostru...**, Condacul sfântului. **Doamne al puterilor, fii cu noi...**, citit.

În bisericile de enorie, unde nu se face slujbă zilnic, dar este hram Aflarea Capului, Vecernia sfântului se cântă împreună cu cea din **Triod** seara, în ajunul serbării, precum s-a arătat mai înainte, cu deosebirea că preotul face începutul obișnuit, cu **Binecuvântat este Dumnezeul nostru...**

În dimineața zilei serbării, atât în bisericile mănăstirești și catedrale, cât și în cele de enorii, se săvârșește Utrenia sfântului împreună cu cea din **Triod**, după cum s-a arătat mai

înainte la pgf. m, apoi Ceasurile și Obednița după rânduiala zilelor de rând din post și Vecernia (zilei următoare) cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, precum s-a arătat mai înainte, la pgf. m.

V. Sărbătoarea Sfinților 40 de Mucenici (9 martie)

Se prăznuiește îndeobște, atât la bisericile mănăstirești, cât și la bisericile de enorie (fiind chiar hram la unele din ele) și intră de regulă în perioada Triodului în fiecare an, putând cădea între miercurea săptămânii a doua din Triod (când Sfintele Paști se serbează la 8 mai) și marțea săptămânii a patra din Postul Mare (când Sfintele Paști se serbează la 4 aprilie). Pentru felul cum se cântă Slujba Sfinților 40 de Mucenici în perioada Triodului ne conducem după aceleași reguli ca și la serbarea Aflării Capului Sfântului Ioan Botezătorul (vezi în urmă la cap. IV).

a) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfinților 40 de Mucenici Miercuri, Joi ori Vineri în săptămâna a doua din Triod** (săptămâna dintre Duminica Fiului risipitor și cea a Lăsatului sec de carne), slujba lor se face întreagă și neschimbată din Minei, adăugându-se doar la Sfânta Liturghie și Apostolul și Evanghelia zilei din Triod, înainte de cele ale sfinților.

Să se știe că unde va fi binecuvântarea pâinilor, se cântă la Litie ultimele trei stihiri de la Laude cu Slava lor.

b) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfinților 40 de Mucenici în Sâmbăta Lăsatului sec de carne (Sâmbăta morților)**, slujba lor se pune întreagă în Vinerea acelei săptămâni, iar sâmbăta se cântă numai slujba din Triod.

După Tipicul Mare, dacă este hramul Sfinților sau se cinstesc moaștele lor, slujba lor se săvârșește în această sâmbătă, iar slujba morților se pune în joia sau în sâmbăta dinainte sau când va hotări cel mai mare.

c) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfinților 40 de Mucenici în Duminica lăsatului sec de carne (a Înfricoșătoarei Judecăți) ori în**

Duminica lăsatului sec de brânză (a Izgonirii lui Adam din Rai), slujba sfinților din Minei se cântă împreună cu cea a duminicii, din Octoih și din Triod, precum s-a arătat în urmă, la cap. IV, pgf. a.

d) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfinților 40 de Mucenici Luni ori Marți în săptămâna brânzei**, slujba sfinților se cântă cu cea din Triod, precum s-a arătat la cap. IV, pgf. d.

e) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfinților 40 de Mucenici Miercuri în săptămâna brânzei**, slujba sfinților se cântă marți în săptămâna brânzei cu cea din Triod cum s-a arătat la cap. IV, pgf. d. Iar de va fi hram nu se mută, potrivit Tipicului Mare, ci se săvârșește Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur; a se vedea cap. III, pgf. e.

f) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfinților 40 de Mucenici Joi în săptămâna brânzei**, slujba sfinților se cântă cu cea din Triod cum s-a arătat la cap. IV pgf. f.

g) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfinților 40 de Mucenici Vineri în săptămâna brânzei**, slujba sfinților se cântă în joia acelei săptămâni, precum s-a arătat la cap. IV, pgf. f. Iar de va fi hram nu se mută, potrivit Tipicului Mare, ci se săvârșește Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur; a se vedea cap. III, pgf. e.

h) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfinților 40 de Mucenici Sâmbătă în săptămâna brânzei (Sâmbăta Cuvioșilor și de Dumnezeu-purtătorilor Părinți)**, slujba Sfinților 40 de Mucenici se cântă cu cea a Părinților din Triod cum s-a arătat în urmă, la cap. IV, pgf. h.

i) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfinților 40 de Mucenici Luni în prima săptămână din Postul Mare**, slujba sfinților se cântă cu cea a Triodului în Duminica lăsatului sec de brânză, precum s-a arătat la cap. IV, pgf. a.

j) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfinților 40 de Mucenici Marți, Miercuri, Joi ori Vineri din săptămâna întâi a Postului Mare**, slujba sfinților se cântă ori în Duminica lăsatului sec de brânză, ori în Sâmbăta primei săptămâni din post, precum s-a arătat la cap. IV, pgf. a și k.

k) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfinților 40 de Mucenici în Sâmbăta întâi din Postul Mare (a Sfântului Teodor Tiron)**, slujba sfinților se

va cânta împreună cu cea din **Triod**, precum s-a arătat în urmă, la cap. IV, pgf. k.

l) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfinților 40 de Mucenici în Duminica întâi din Sfântul și Marele Post (a Ortodoxiei)**, slujba sfinților se cântă împreună cu cea a duminicii, din **Octoih** și **Triod**, precum s-a arătat la cap. IV, pgf. l.

m) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfinților 40 de Mucenici Luni în săptămâna a doua, a treia ori a patra din Sfântul și Marele Post**, slujba sfinților se cântă cu cea din **Triod**, precum s-a arătat la cap. IV, pgf. m.

n) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfinților 40 de Mucenici Marți, Miercuri, Joi și Vineri din săptămâna a doua și a treia din post, ori marți în săptămâna a patra din post** (câci până aici se poate sui sărbătoarea aceasta), slujba sfinților se cântă împreună cu cea a zilei din **Triod**, precum s-a arătat la cap. IV, pgf. n.

o) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfinților 40 de Mucenici în Sâmbăta săptămânii a doua sau a treia din post**, slujba sfinților se cântă împreună cu cea din **Triod**, precum urmează:

Vineri dimineața, în mănăstiri și catedrale, unde se face slujbă zilnic, după **Utrenia** zilei, **Ceasuri** și **Obedniță**, săvârșim **Vecernia** sâmbetei unită cu **Liturghia Darurilor** mai înainte sfințite, astfel:

Începutul ca la **Liturghie (Binecuvântată este împărăția Tatălui...)**, **Veniți să ne închinăm...**, **Psalmul 103**, ectenia mare și **Catisma** a optsprezecea, cu obișnuitele stări și ectenii mici. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: două din **Triod** (repetând stihira samoglasnică a zilei), patru din **Octoih** (ale Mucenicilor pe glasul de rând, de la sfârșitul **Triodului**) și patru ale sfinților (repetând pe a doua din cele trei câte se află la **Minei**). **Slavă...**, a sfinților, **Și acum...**, a **Născătoarei de Dumnezeu** de la **Octoih**, a glasului de rând (**Dogmatica**). **Vohod** cu cădelnița, **Prochimenele** și **Paremiile** din **Triod** cu **Lumina lui Hristos...**, **Paremiile** din **Minei**, **Să se îndrepteze rugăciunea mea...** cu cădirea în sfântul altar, **Ectenia** întreită și celelalte ale **Liturghiei Darurilor** mai înainte sfințite.

Vineri seara se citește **Pavecernița** mare cu **Patrucântarea sâmbetei** din **Triod** (caută la **utrenie**).

În bisericile de enorii, unde nu se face slujbă în fiecare zi, **Vecernia Sâmbetei** se face singură **Vineri seara**, precum urmează:

Începutul obișnuit al **Vecerniei (Binecuvântat este Dumnezeu nostru...)**, **Veniți să ne închinăm...** și **Psalmul 103**, ectenia mare, **Fericit bărbatul...** starea întâi, ectenie mică. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă numai stihirile sfinților pe șase (repetând pe cele trei, câte se află la **Minei**). **Slavă...**, a sfinților, **Și acum...**, **Dogmatica** glasului de rând. **Vohod** cu cădelnița, **Lumină lină...**, **Prochimenele** și **Paremiile** din **Triod** și ale sfinților din **Minei**, **Învrednicește-ne, Doamne...** și ectenia **Să plinim rugăciunile noastre de seară...** La **Stihoavnă**, stihira din **Triod** (samoglasnica zilei care se află în **Triod** la **Doamne, strigat-am...**), de două ori (a doua oară cu stihul **Către Tine am ridicat ochii mei...**), apoi martirica din **Octoih**, după glasul stihirei **Triodului**, **Slavă...**, a sfinților, **Și acum...**, a **Născătoarei de Dumnezeu** din **Minei**. La tropare: al sfinților, **Slavă...**, **Și acum...**, al **Născătoarei-Învierii** glasului de rând. Ectenia **Miluiește-ne pe noi...** cu trei metanii mari, rugăciunea **Preasfântă Treime...**, apoi **Fie numele Domnului binecuvântat...** de trei ori, **Slavă... Și acum...**, **Psalmul 33**, **Cuvine-se să te fericim...** și otpustul.

Sâmbătă dimineața, atât în bisericile mănăstirești, cât și în cele de enorie, se săvârșește **Utrenia**, apoi **Ceasurile** și **Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur**; la **Utrenie** se cântă numai slujba întreagă a sfinților, cum e scrisă la **Minei** (cu **Dumnezeu este Domnul...**); la **Ceasuri** se pun troparul și **Condacul** sfinților, iar la **Liturghie** se adaugă și ale **Sâmbetei** (pentru morți) din **Triod**.

p) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfinților 40 de Mucenici în Duminica a doua din Sfântul și Marele Post (în care se face și pomenirea Sfântului Grigorie Palama)**, slujba sfinților se cântă împreună cu cea a **Învierii** din **Octoih** și cu a **Sfântului Grigorie** din **Triod**, precum urmează:

Sâmbătă seara, la **Vecernia mică**, se cântă numai stihirile **Învierii** și ale **Născătoarei de Dumnezeu**, din **Octoih**, glasul de rând.

La **Vecernia mare**, după începutul obișnuit, se cântă **Fericit bărbatul...** La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: patru ale **Învierii** de la glasul de rând, trei ale **Sfântului Grigorie**

din **Triod** și trei ale Sfinților 40 de Mucenici din **Minei**. **Slavă...**, a Sfântului Grigorie (iar de va fi hramul Mucenicilor se pune **Slava** lor). **Și acum...**, Dogmatica glasului de rând, Vohod cu cădelnița, **Lumină lină...** Prochimenul zilei, Paremiile Sfinților 40 de Mucenici.

La **Litie** se cântă ultimele trei stihiri de la Laudele Sfinților și Slava Laudelor din **Minei**.

La Stihoavnă, stihirile Învierii glasului de rând, **Slavă...**, a Sfinților 40 de Mucenici, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din **Minei**.

La Tropare: dacă se face binecuvântarea artoselor, se cântă: **Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te...** (de trei ori) (Dacă va fi hramul Sfinților se cântă troparul lor de două ori apoi **Născătoare...**). Dacă nu este Litie, se cântă troparul Învierii glasului de rând, al Sfântului Grigorie, **Slavă...**, al Sfinților 40 de Mucenici, **Și acum...** al Născătoarei-Învierii, glasul 1 (**Gavriil zicând ție, Fecioară, bucură-te...**).

Duminică dimineața, la utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparele precum s-au arătat seara la Vecernie. Catisme, Sedelele Învierii, cu a Născătoarei de Dumnezeu... lor, toate la rând, Polieleul (**Robii Domnului...**) cu Mărimurile sfinților 40 de Mucenici (din **Catavasier** sau din **Psaltire**). Apoi îndată Binecuvântările Învierii, ectenia mică, Ipacoi al Învierii glasului de rând, Sedelele Sfinților 40 de Mucenici, toate la rând, Antifoanele și Prochimenul glasului de rând din **Octoih**, Evanghelia de rând a Învierii, **Învierea lui Hristos văzând...**, Psalmul 50, **Slavă...**, **Ușile pocăinței...** Și celelalte ale Duminicii, din **Triod**.

La Canoane: Canonul Învierii, cu irmosul pe patru, al **Triodului** pe patru, al Sfântului Grigorie (din **Triod**), pe trei și ale Sfinților 40 de Mucenici (din **Minei**) pe trei. Catavasiile: **Deschide-voi gura mea...** După Cântarea a 3-a, Condacul din **Triod**, Condacul și Icosul din **Minei**, apoi Sedelele din **Minei** și **Triod**; după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul, din **Minei** și Sinaxarul din **Minei** și din **Triod**. La Cântarea a 9-a, **Ceea ce ești mai cinstită...** La luminânde: cea de rând a Învierii, a Sfântului Grigorie din **Triod**, **Slavă...**, a sfinților din **Minei**, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din **Minei**.

La Laude se cântă opt stihiri: trei ale Învierii, două din **Triod** și primele trei din **Minei**,

Slavă..., stihira **Triodului**, **Și acum...**, **Prea-binecuvântată ești, Născătoare de Dumnezeu...** Doxologia mare, troparul Învierii, ecteniile și otpustul.

La mănăstiri, ieșire în pridvorul bisericii, cântându-se **Slavă... Și acum...**, Voscreasna de rând. Apoi se citește Ceasul întâi, la care se pune troparul Învierii, **Slavă...**, al Sfinților 40 de Mucenici, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu Ceasului. După **Tatăl nostru...** condacul **Triodului**.

La celelalte Ceasuri condacul **Triodului** și al Sfinților 40 de Mucenici, schimbându-le.

La **Liturghie**, se săvârșește Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Fericiri se cântă 12 stihiri: patru ale Învierii, patru din **Triod**, de la Cântarea a 3-a, și patru din Cântarea a 6-a de la **Minei**. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii, al Sfântului Grigorie și al Sfinților 40 de Mucenici, Condacul Învierii, al sfinților, al **Triodului** și al hramului bisericii, Apostolul și Evanghelia, întâi ale duminicii, și apoi ale Sfinților 40 de Mucenici. Axiomul: **De tine se bucură...**, Chinonicul duminicii și al Sfinților 40 de Mucenici.

La Proskomidie preotul va scoate și Sfintele Agnețe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfințite din Miercurea și Vinerea săptămânii viitoare.

r) Dacă va cădea serbarea Sfinților 40 de Mucenici în Duminica a treia din Sfântul și Marele Post (Duminica Sfintei Cruci), slujba sfinților 40 de Mucenici se cântă împreună cu a Învierii din **Octoih** și cu a Sfintei Cruci din **Triod**, precum urmează:

Sâmbătă seara, la Vecernia mică (în mănăstiri, unde se face Priveghere), se cântă numai stihirile Crucii, din **Triod**. Preotul aduce și pune pe sfânta masă Sfânta Cruce, precum se arată la **Triod**.

La **Vecernia mare**, după începutul obișnuit, se cântă **Fericit bărbatul...** catisma toată. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: trei ale Învierii glasului de rând, patru ale Crucii, din **Triod**, și trei ale sfinților, din **Minei**. **Slavă...**, din **Triod**, **Și acum...**, al Născătoarei-Învierii glasului de rând (Dogmatica). Vohod, Prochimenul zilei și Paremiile sfinților.

La Litie (dacă se face) stihira hramului și ale sfinților (cele de la Laude), **Slavă...**, a sfinților (cea de la Laude), **Și acum...**, a Crucii din Triod.

La Stihovă, stihirile Învierii, **Slavă...**, a sfinților, **Și acum...**, a Crucii.

La Tropare: dacă se face binecuvântarea artoselor, se cântă **Născătoare de Dumnezeu, Fecioară...** (de două ori) și troparul Crucii (o dată). Dacă nu este Litie, se cântă troparul Învierii, **Slavă...**, al sfinților, **Și acum...**, al Crucii (**Mântuiește, Doamne, poporul Tău...**).

Duminică dimineața, la Utrenie, după **Dumnezeu este Domnul...** Troparul Învierii (de două ori), **Slavă...**, al sfinților, **Și acum...**, al Crucii. După Catisme, Sedelnele Învierii, Polieleul (**Robii Domnului...**) cu stihurile și Mărimurile sfinților. Apoi îndată Binecuvântările Învierii, ectenia mică, Ipacoi al Învierii glasului de rând, Sedelnele sfinților, toate la rând, Antifoanele și Prochimenul glasului de rând, Evanghelia de rând a Învierii, **Învierea lui Hristos văzând...** Psalmul 50, **Slavă...**, **Ușile pocăinței...** și celelalte ale duminicii, din Triod.

La Canoane: al Învierii cu irmosul pe patru, al sfinților pe patru și al Crucii pe șase, Catavasiile Crucii, din Triod. După Cântarea a 3-a, Condacul și Icosul sfinților. Apoi Sedealna Mucenicilor (din Minei) **Slavă... Și acum...** a Crucii (din Triod). După Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul, din Triod, apoi Sinaxarul din Minei și din Triod. La cântarea a 9-a se cântă **Ceea ce ești mai cinstită...** La Luminând: a Învierii, **Slavă...**, a sfinților, **Și acum...**, a Crucii.

La Laude se cântă opt stihiri: patru ale Învierii și patru ale Triodului, **Slavă...**, a Triodului, **Și acum...**, Preabinecuvântată ești... Doxologia mare, iar la Sfinte Dumnezeule... se face scoaterea și sărutarea Sfintei Cruci în naos, precum se arată la Triod. Și după stihirile Crucii din Triod, sfârșitul obișnuit al Utreniei.

În mănăstiri, ieșire în pridvorul bisericii, cântându-se Voscreasna de rând și citire de la Sfântul Teodor Studitul, apoi se citesc Ceasurile, la care se pune troparul Învierii, **Slavă...**, al Crucii, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu de la ceasuri (în Ceaslov).

După **Tatăl nostru...**, Condacul Învierii. La Ceasul al treilea și al șaselea, troparul Învierii,

Slavă..., al sfinților, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu Ceasului. După **Tatăl nostru...** Condacele, schimbându-le.

La Liturghie, se săvârșește Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Proskomidie preotul pregătește și Sfintele Agnețe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfințite din miercurea și vinerea săptămânii care urmează. la Fericiri se cântă 12 stihiri: patru ale Învierii, patru ale Crucii din Cântarea a 3-a a Canonului și patru ale sfinților din Cântarea a 6-a a Canonului lor. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii, al Crucii și al sfinților, apoi Condacul Învierii, **Slavă...**, al sfinților, **Și acum...**, al Crucii. În loc de Sfinte Dumnezeule, se cântă **Crucii Tale...** Apostolul și Evanghelia, întâi ale Crucii și apoi ale sfinților. Axionul **De tine se bucură...** Chinonicul, întâi al duminicii și apoi al sfinților.

VI. Praznicul Bunei-Vestiri (25 martie)

Are o zi de înainte-prăznuire (24 martie) și una de după-prăznuire (26 martie), în care se face și "odovania" sau încheierea praznicului.

1. Înainte-prăznuirea Bunei-Vestiri (24 martie)

Poate cădea între joia săptămânii întâi din Postul Mare (când Sfintele Paști se serbează la data cea mai târzie, adică la 8 mai) și miercurea săptămânii a șasea din Post (când Sfintele Paști se serbează la data cea mai timpurie, adică la 4 aprilie).

a) Dacă va cădea înainte-prăznuirea Bunei Vestiri Joi sau Vineri în săptămâna întâi a Postului Mare, slujba înainte-prăznuirii din Minei se cântă cu cea a zilei din Triod, punând totdeauna înainte pe cele ale Triodului, precum urmează:

Miercuri dimineața (când înainte-prăznuirea cade joi) sau joi dimineața (când înainte-prăznuirea cade vineri) după Utrenie, Ceasuri și Obednița cu rânduiala obișnuită a zilelor de rând din Postul Mare, se săvârșește Vecernia înainte-prăznuirii, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, astfel: Binecuvântarea de început ca la Liturghie (**Bine-**

cuvântată este împărăția Tatălui...), apoi **Veniți să ne închinăm...**, Psalmul 103, ectenia mare și Catisma de rând, cu obișnuitele stări și ectenii mici. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: șase din **Triod** (idiomela zilei de două ori, martirica și cele trei stihiri ale **Triodului**) și patru din **Minei, Slavă... Și acum...**, a înainte-prăznuirii (**Binevestește Gavriil...**), **Vohod, Lumină lină...**, Prochimenele și cele două **Paremi** din **Triod**, cu **Lumina lui Hristos luminează tuturor...** și se cântă **Să se îndrepteze rugăciunea mea...** Apoi ectenia întreită și celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite, **Heruvicul: Acum puterile cerești...**

Iar dacă, din binecuvântate pricini, nu se face Liturghie în acea zi, atunci se săvârșește **Vecernia** (tot dimineața) fără Liturghie, astfel:

Începutul obișnuit al **Vecerniei** (**Binecuvântat este Dumnezeu nostru...**), **Veniți să ne închinăm...**, Psalmul 103, ectenia mare și se citește **Catisma de rând din Psaltire** (cu stări fără ectenii). La **Doamne, strigat-am...**, se cântă șase stihiri: trei podobnice din **Triod** și trei din **Minei, Slavă..., Și acum...**, din **Minei** (**Binevestește Gavriil...**). **Vohod** nu facem, ci îndată **Lumină lină...** Prochimenele și **Paremiile** din **Triod, Învrednicește-ne, Doamne...** și ectenia **Să plinim rugăciunile noastre de seară...** La **Stihoavnă**, stihirile din **Triod** (idiomela zilei de două ori și martirica pe același glas), **Slavă... Și acum...**, a înainte-prăznuirii (**Slava de la Laudele praznicului**). După **Acum slobozește...**, **Sfinte Dumnezeule...** și **Tatăl nostru...**, troparul **Născătoarei de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te...**, și celelalte după rânduiala Postului.

Pavecernița mare se citește în seara aceleiași zile, cu stihirile din Canonul cel mare (de pocăință) al Sfântului Andrei Criteanul, precum sunt scrise la **Triod**, iar către sfârșitul slujbei (după rugăciunile citite în fața icoanelor împărătești) se adaugă și **Evangelia** zilei **Triodului**.

A doua zi dimineața (în ziua înainte-prăznuirii), la **Utrenie**: după începutul obișnuit și cei șase psalmi, ectenia mare, **Aliluia...** și **Cântările Treimice** ale glasului de rând, (din **Ceaslov** sau de la sfârșitul **Triodului**). **Catisme** de rând și **Sedelnele** zilei din **Triod** și Psalmul 50. La **Canoane**: Canonul înainte-prăznuirii cu imnosul pe 6 și **Tricântarea** din **Triod** cu cântarea de rând din **Psaltire**. După **Cântarea a 3-a, Sedelnele** înainte-prăznuirii;

după **Cântarea a 6-a, Condacul din Minei** (**Tu ești începătura mântuirii noastre...**); după **Cântarea a 9-a** ectenia mică, **Luminândă glasului de rând a Postului**, de trei ori (din **Ceaslov** ori din **Triod**, unde sunt așezate la sfârșit, după **Troparele Treimice**). **Laudele** (citite din **Ceaslov**), **Doxologia mică** (citită din **Ceaslov**) și ectenia **Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineață...** La **Stihoavnă** stihirile din **Triod, Slavă..., Și acum...**, a înainte-prăznuirii, glasul al 4-lea: **Limba care nu o știa...** Apoi **Bine este a ne mărturisi Domnului...**, **Sfinte Dumnezeule...** și celelalte după rânduiala Postului.

Apoi se citesc **Ceasurile** și **Obednița** după rânduiala zilelor de rând din Post, după care săvârșim **Vecernia praznicului**, fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, fie singură, după rânduiala pe care o vom arăta la însăși ziua praznicului.

b) **Dacă va cădea înainte-prăznuirea Bunei Vestiri în Sâmbăta întâi din Sfântul și Marele Post (sâmbăta Sfântului Teodor Tiron)**, slujba înainte-prăznuirii se cântă împreună cu cea din **Triod**, astfel:

Vineri dimineața, după **Utrenia** zilei, **Ceasuri** și **Obedniță**, se face **Vecernia Sâmbetei** (de **Vineri seara**) fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, fie singură, astfel:

Dacă se face și Liturghie, începutul ca la Liturghie, cum s-a arătat mai înainte, la pgf. a. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: două din **Triod**, (stihira zilei de două ori), patru ale înainte-prăznuirii (din **Minei**) și patru ale Sfântului Teodor, din **Triod. Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a înainte-prăznuirii. **Vohod** cu cădelnița, **Lumină lină...**, prochimenele și **Paremiile** din **Triod**, cu **Lumina lui Hristos luminează tuturor...**, apoi **Să se îndrepteze rugăciunea mea...** cu căderea din sfântul altar, apoi ectenia întreită și celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

Dacă nu se face Liturghie, **Vecernia** se face singură, astfel: Începutul obișnuit al **Vecerniei**, cum s-a arătat mai înainte, la pgf. a. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă șase stihiri: trei ale înainte-prăznuirii din **Minei** și trei ale sfântului din **Triod, Slavă...**, a Sfântului Teodor (din **Triod**), **Și acum...**, a înainte-prăznuirii, din **Minei** (**Binevestește Gavriil...**). **Vohod** nu

se face, ci îndată **Lumină lină...**, Prochimenul și Paremiile din Triod, ectenia **Să plinim...** La Stihoavnă stihira idiomelă a zilei, din **Triod** (cea de la **Doamne, strigat-am...**) și martirica pe același glas (la sfârșitul **Triodului**), **Slavă...** **Și acum...**, a înainte-prăznuirii: **Taina cea din veac se descoperă astăzi...** (este **Slava...** Laudelor de la Utrenia praznicului). După **Tatăl nostru...**, troparul Sfântului Teodor din **Triod**, **Slavă...** **Și acum...**, al înainte-prăznuirii, apoi ectenia **Miluiește-ne pe noi...**, cu trei metanii și otpustul.

În mănăstiri, îndată după Liturghie (dacă s-a făcut) sau după Vecernie (dacă nu s-a făcut și Liturghie) se citește Canonul colivei, al Sfântului Teodor, după cum se arată în **Triod**.

Vineri seara, Pavecernița mare se citește fără metanii, cu canonul morților, al glasului de rând din Octoih. După întâiul **Sfinte Dumnezeule...** și **Tatăl nostru...** se zice troparul Sfântului Teodor, **Slavă...** **Și acum...** al înainte-prăznuirii. După al doilea **Sfinte Dumnezeule...** și **Tatăl nostru...**, se zic troparele de umilință, iar după **Cuvine-se cu adevărat...** se zice Condacul Sfântului Teodor, **Slavă...** **Și acum...** al înainte-prăznuirii.

Sâmbătă dimineața, la Utrenie, după **Dumnezeu este Domnul...**, troparul înainte-prăznuirii (de două ori), **Slavă...** al Sfântului Teodor, **Și acum...** iarăși al înainte-prăznuirii. După Catismele de rând, Sedelnele sfântului din **Triod** și Psalmul 50. La Canoane: Canonul înainte-prăznuirii cu irmosul pe șase, ale sfântului (două) din **Triod** pe opt. După Cântarea a 3-a, Condacul, Icosul și Sedelnele sfântului din **Triod**, **Și acum...** a înainte-prăznuirii iar după Cântarea a 6-a, Condacul înainte-prăznuirii apoi Sinaxarul din **Minei** și cel din **Triod**. Luminândă înainte-prăznuirii din **Minei**, **Slavă...**, a sfântului din **Triod**, **Și acum...**, a doua luminândă din **Minei**, a înainte-prăznuirii.

La Laude se cântă patru stihiri ale sfântului, **Slavă...** a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din **Triod**. Doxologie mică (citită din **Ceaslov**) și ectenia **Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineață...** La Stihoavnă, stihirile sfântului, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a înainte-prăznuirii. Apoi **Bine este a ne mărturisi...**, **Sfinte Dumnezeule...** și celelalte; după **Tatăl nostru...** troparul sfântului și al înainte-prăznuirii, ectenia **Miluiește-ne pe noi...** și otpustul.

La mănăstiri se citesc apoi **Ceasurile**, punând pe rând troparul și condacul înainte-prăznuirii, sau pe cele ale Sfântului Teodor.

La Liturghie, se săvârșește Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. La Fericiri, se cântă opt stihiri: patru ale înainte-prăznuirii din Cântarea a 3-a a Canonului și patru ale sfântului din Cântarea a 6-a a Canoanelor lui, din **Triod**. După Vohodul cu Evanghelia, troparul și Condacul înainte-prăznuirii și ale sfântului. Apostolul și Evanghelia zilei din **Triod** și apoi ale sfântului. Axionul **Cuvine-se cu adevărat...** Chinonicul din **Triod**.

La masă în mănăstiri (la trapeză) se citește **Cuvântul de laudă** al Sfântului Grigorie de Nisa pentru Sfântul Mucenic Teodor Tiron, și se face dezlegare la untdelemn și vin.

c) Când înainte-prăznuirea **Bunei-Vestiri cade în Duminica întâi din Postul Mare (a Ortodoxiei)**, slujba înainte-prăznuirii din **Minei** se cântă cu cea a Învierii din **Octoih** și a dreptei-credințe din **Triod**, precum urmează:

Sâmbătă seara, la Vecernia mică, se cântă numai stihirile dreptei-credințe din **Triod**.

La Vecernia mare, după obișnuitul început, se cântă **Fericit bărbatul...** **La Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: trei ale Învierii glasului de rând, patru ale dreptei-credințe din **Triod** și trei ale înainte-prăznuirii, **Slavă...**, a **Triodului**, **Și acum...**, Dogmatica glasului de rând. **Vohod**, **Lumină lină...**, Prochimenul zilei (**Domnul a împărățit...**), ectenia întreită (**Să zicem toți...**), **Învrednicește-ne, Doamne...** ectenia cererilor (**Să plinim...**) și celelalte, ca de obicei.

La Litie (dacă se face Priveghere sau binecuvântarea artoselor), stihira hramului, **Slavă...** a **Triodului**, **Și acum...**, a înainte-prăznuirii, de la **Doamne, strigat-am...** (**Binevestește Gavriil...**).

La Stihoavnă, stihirile Învierii, **Slavă...**, din **Triod**, **Și acum...**, a înainte-prăznuirii cea de la Stihoavna Utreniei (**Limba pe care nu o știa...**).

La Tropare: dacă nu se face binecuvântarea artoselor, se cântă troparul Învierii, **Slavă...**, al **Triodului**, **Și acum...**, al înainte-prăznuirii (**Astăzi începătura bucuriei a toată lumea...**); iar dacă se face Litie, se cântă troparul **Născătoare**

de Dumnezeu Fecioară, bucură-te... (de două ori) și Troparul **Triodului** (o dată).

Duminică dimineața, la Utrenie, după Dumnezeu este Domnul..., troparele precum s-au zis seara la Vecernie, repetând pe cel dintâi. După Catisme, Sedelnele Învierii, Binecuvântările Învierii (**Soborul Îngeresc...**), ectenie mică, Ipacoi, Antifoanele și Prochimenul glasului de rând. Evanghelia de rând a Învierii, **Învierca lui Hristos văzând...**, Psalmul 50, **Slavă...**, **Ușile pocăinței...** și celelalte ale duminicii **Triodului**.

La Canoane: Canonul Învierii, cu irmosul pe 4, al înainte-prăznuirii pe 4 și al **Triodului** pe 6. Catavasiile **Triodului**. După Cântarea a 3-a, condacul înainte-prăznuirii, apoi Sedelnele **Triodului** cu **Și acum...** a înainte-prăznuirii din Minei; după Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul din **Triod**, Sinaxarul din Minei și apoi din **Triod**. La Cântarea a 9-a, **Mărește, suflete al meu...** și **Ceea ce ești mai cinstită...** La Luminându: cea de rând a Învierii, **Slavă...**, a duminicii din **Triod**, **Și acum...**, a înainte-prăznuirii.

La Laude se cântă opt stihiri: cinci ale Învierii și trei din **Triod**, **Slavă...**, a **Triodului** (**Moise în vremea postului...**), **Și acum...**, **Preabinecuvântată ești...** Și Doxologia mare. După **Sfinte Dumnezeule...**, troparul Învierii, ecteniile și otpustul.

În mănăstiri se face ieșire în pridvorul bisericii, cântându-se **Slavă... Și acum...**, stihira de rând a Evangheliei (Voscreasna). Apoi se citesc Ceasurile, punând la toate troparul Învierii, iar al **Triodului** (**Preacuratului Tău chip...**) și al înainte-prăznuirii se zic când unul, când altul. După **Tatăl nostru...**, la toate Ceasurile se zic condacul **Triodului** și al înainte-prăznuirii, schimbându-le.

La Liturghie, se săvârșește Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La proscomidie preotul pregătește și Sfintele Agnețe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfințite din miercurea și vinerea săptămânii următoare. La Fericiri se cântă 12 stihiri: patru ale Învierii, patru ale **Triodului** din Cântarea a 3-a a Canonului și patru ale înainte-prăznuirii din Cântarea a 6-a a Canonului. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii, al **Triodului** și al

înainte-prăznuirii, apoi Condacul Învierii, al **Triodului** și al înainte-prăznuirii. Apostolul și Evanghelia duminicii. Axionul **De tine se bucură...** Chinonicul din **Triod**.

d) **Dacă va cădea înainte-prăznuirea Bunei-Vestiri luni în săptămâna a doua, a treia, a patra, a cincea sau a șasea din Sfântul și Marele Post**, slujba înainte-prăznuirii se cântă împreună cu cea a Octoihului și **Triodului**, precum urmează:

Duminică seara, la Vecernie, după începutul obișnuit, Psalmul 103 și ectenia mare. Catismă nu se citește, nici **Fericit bărbatul...** nu se cântă. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: patru din **Octoih** (stihirile de umilință) de la glasul de rând, trei din **Triod** și trei ale înainte-prăznuirii. **Slavă...Și acum...**, a înainte-prăznuirii. Vohod cu cădelnița, **Lumină lină...**, Prochimenul cel mare de rând, din **Triod** (**Să nu întorci fața Ta...**, ori: **Dat-ai moștenire...**), rugăciunea **Învrednicește-ne, Doamne...**, cu trei metanii mari, și ectenia **Să plinim rugăciunile noastre cele de seara...** La Stihoavnă, stihirile din **Triod**, **Slavă...**, **Și acum...**, a înainte-prăznuirii, **Slava de la Laudele praznicului**.

La Tropare: **Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te...**, cu metanii și celelalte, după rânduiala Postului.

În mănăstiri se citește și Pavecernița Mică.

Luni dimineața, la Utrenie, după începutul obișnuit, cei șase psalmi și ectenia mare, cântăm **Aliluia...** și Cântările Treimice ale glasului de rând (la sfârșitul **Triodului** sau în **Ceaslov**). Apoi Catismele, Sedelnele **Triodului** și Psalmul 50.

La Canoane: Canonul înainte-prăznuirii cu irmosul pe 6 și ale **Triodului** după rânduiala lor (vezi pe larg la **Triod**, luni, săptămâna întâi din post, la Utrenie); după Cântarea a 3-a și a 6-a, Sedelnele și Condacul înainte-prăznuirii din Minei; la Cântarea a 9-a, **Mărește, suflete al meu...** și **Ceea ce ești mai cinstită...** Ectenia mică și Luminându glasului de rând (de trei ori). Laudele citite (după **Ceaslov**), Doxologie mică, ectenia **Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineață...** La Stihoavnă, stihirile din **Triod**, **Slavă... Și acum...**, a înainte-prăznuirii (**Limba pe care nu o știa...**), **Bine este a ne**

mărturisi..., Sfinte Dumnezeule și celelalte, după rânduiala Postului.

Apoi se citesc Ceasurile și Obednița și se săvârșește Vecernia, fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, fie singură, cântând ale înainte-prăznuirii din **Minei** și ale zilei din **Triod**, după cum am arătat mai înainte, la pgf. a.

e) **Dacă va cădea înainte-serbarea Bunei-Vestiri marți, miercuri, joi sau vineri din săptămâna a doua și a treia, ori marți în săptămâna a patra, ori marți, miercuri și vineri în săptămâna a cincea, ori marți și miercuri în săptămâna a șasea din post**, slujba înainte-prăznuirii se cântă cu cea din **Triod**, precum urmează:

Vecernia înainte-prăznuirii se face în dimineața zilei precedente, fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite (dacă e miercuri sau vineri), fie singură (dacă e alta dintre zilele de rând ale săptămânii), în amândouă cazurile conducându-se după regulile arătate mai înainte, la pgf. a. În seara aceleiași zile se citește Pavecernița Mare. Dimineața, în însăși ziua înainte-prăznuirii, se face Utrenia înainte-prăznuirii cu a zilei din **Triod**, precum am arătat la pgf. a, și citim Ceasurile și Obednița.

La Liturghie, se săvârșește Vecernia praznicului (Bunavestire) fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, fie singură, precum vom arăta mai departe, la însuși praznicul.

f) **Dacă va cădea înainte-prăznuirea Bunei-Vestiri în sâmbăta a doua, a treia sau a patra din Sfântul și Marele Post**, în care se face pomenirea Sfinților mucenici și a morților, slujba înainte-prăznuirii se cântă împreună cu cea a Sâmbetei, din **Octoih** și din **Triod**, precum urmează:

Vineri dimineața, după Utrenie, Ceasuri și Obedniță, se săvârșește Vecernia Sâmbetei și a înainte-prăznuirii, fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, fie singură.

Dacă Vecernia se săvârșește unită cu Liturghia, se face începutul cu **Binecuvântată este împărația Tatălui...**, Psalmul 103, ectenia mare și Catisma a optsprezecea, cu obișnuitele stări și ectenii mici. **La Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: stihira idiomelă (samo-

glasnică) din **Triod** de două ori, patru stihiri ale mucenicilor (martirice) de la glasul de rând din **Octoih** și patru ale înainte-prăznuirii, **Slavă...**, a înainte-prăznuirii (**Binevestește Gavriil...**), **Și acum...**, Dogmatica glasului de rând. **Vohod** cu cădelnița, **Lumină lină...**, Prochimenele și Paremiile din **Triod**, cu **Lumina lui Hristos luminează tuturor...**, apoi se cântă **Să se îndrepteze rugăciunea mea...** cu obișnuita cădere din sfântul altar. Apoi ectenia întreită și celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

Dacă nu se săvârșește Liturghie, ci numai Vecernie, se face începutul cu **Binecuvântat este Dumnezeul nostru...**, Psalmul 103, ectenia mare, Catisma de rând (cu stări, fără ectenii) și ectenie mică. **La Doamne, strigat-am...**, se cântă șase stihiri ale înainte-prăznuirii din **Minei** (repetând pe cele trei câte sunt acolo), **Slavă...**, a înainte-prăznuirii (**Binevestește Gavriil...**), **Și acum...**, Dogmatica glasului de rând (care se sfârșește). **Vohod** nu se face, ci îndată, **Lumină lină...** Prochimenele și Paremiile zilei din **Triod**, rugăciunea **Învrednițe-ne, Doamne...** și ectenia **Să plinim rugăciunile noastre cele de seară...** La Stihovavnă, stihira samoglasnică a **Triodului** (cea de la **Doamne, strigat-am...**), apoi stihira martirică din **Octoih**, de la glasul celei din **Triod**, cu stihurile indicate la **Triod**. **Slavă... Și acum...**, a înainte-prăznuirii, Slava de la Laudele Utreniei din ziua praznicului (**Taina cea din veac se descoperă astăzi...**). După **Tatăl nostru...**, troparul înainte-prăznuirii, ectenia **Miluiește-ne pe noi, Dumnezeule...** cu trei metanii mari. Apoi rugăciunea **Preasfântă Treime, Stăpânie de-o-ființă...** și celelalte ale sfârșitului Vecerniei după rânduiala zilelor din post (vezi **Ceaslovul**).

Vineri seara, Pavecernița mare se citește fără metanii. După primul **Sfinte Dumnezeule...**, în locul troparelor obișnuite, din **Ceaslov**, se zice al înainte-prăznuirii. După al doilea **Sfinte Dumnezeule...**, troparele de umilință din **Ceaslov**. Și se citește Canonul morților de la glasul de rând al **Octoihului**. După **Cuvine-se cu adevărat...** și al treilea **Sfinte Dumnezeule...**, Condacul înainte-prăznuirii și celelalte ale Pavecerniei, ca de obicei.

Sâmbătă dimineața, la Utrenie, după **Dumnezeu este Domnul...**, troparul înainte-prăznuirii de trei ori. Apoi Catismele de rând

(primele două), Sedelnele zilei din **Octoih** și Psalmul 50 (din ale morților de la **Triod** nu se pune nimic). Canonul înainte-prăznuirii cu irmosul pe șase, irmosul de două ori; după Cântarea a 3-a, Sedelnele înainte-prăznuirii. De la Cântarea a 6-a înainte se adaugă și Patrucântarea din **Triod**, pe opt; după Cântarea a 6-a, Condacul înainte-prăznuirii; după Cântarea a 9-a, ectenia mică și Luminânda înainte-prăznuirii (de două ori). Laudele citite și celelalte ale utreniei zilelor de rând. La Stihovăna se cântă stihirile glasului de rând din **Octoih**, cele ale mucenicilor (de la Laude), cu stihurile obișnuite. **Slavă... Și acum...**, a înainte-prăznuirii (**Limba care nu o știa...**). Apoi: Bine este a ne mărturisi Domnului..., Sfinte Dumnezeule... și celelalte. După Tatăl nostru..., troparul înainte-prăznuirii, ectenia Miluiește-ne pe noi... și otpustul. În mănăstiri se citesc Ceașurile, punând troparul și Condacul înainte-prăznuirii.

La Liturghie, se săvârșește Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. La Fericiri se cântă opt stihiri din Canonul înainte-prăznuirii: patru de la Cântarea a 3-a și patru de la Cântarea a 6-a. După Vohodul cu Evanghelia, troparul și Condacul hramului (de este hram vreunul din praznicele Mântuitorului), troparul și Condacul înainte-prăznuirii, după rânduiala lor. Apostolul și Evanghelia zilei (ale Sâmbetei). Chironicul din **Triod**.

g) **Dacă va cădea înainte-prăznuirea Bunei-Vestiri în duminica a doua, a patra sau a cincea din Sfântul și Marele Post**, slujba înainte-prăznuirii se cântă împreună cu cea a Învierii, din **Octoih**, și cu cea din **Triod** a sfinților pomeniți în aceste duminici (Sfântul Grigorie Palama în Duminica a doua, Sfântul Ioan Scărarul în a patra și Cuvioasa Maria Egipteanca în a cincea), precum urmează:

Sâmbătă seara, la Vecernia mare, după începutul obișnuit se cântă **Fericit bărbatul...** La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: patru ale Învierii, de la glasul de rând al **Octoihului**, trei ale înainte-prăznuirii din **Minei** și trei ale sfântului (cuvioasei) din **Triod**. **Slavă...** a înainte-prăznuirii din **Minei** (**Binevestește Gavriil...**), **Și acum...**, Dogmatica glasului de rând. Vohod, **Lumină lină...**,

Prochimenul zilei (**Domnul a împărățit...**), ecteniile și rugăciunea **Învrednicește-ne, Doamne...**, după rânduiala lor. La Stihovăna, stihirile Învierii, **Slavă...**, din **Triod**, **Și acum...**, a înainte-prăznuirii: **Taina cea din veac se descoperă astăzi...** (**Slavă...**, de la Laudele Praznicului).

După **Tatăl nostru...**, troparul Învierii, **Slavă...**, al sfântului (cuvioasei) din **Triod**, **Și acum...**, al înainte-prăznuirii (**Astăzi începutul bucuriei a toată lumea...**) și otpustul.

Duminică dimineața, la Utrenie, după **Dumnezeu este Domnul...**, troparele precum s-a arătat seara la Vecernie, repetând pe cel dintâi. După Catisme, Sedelnele Învierii, Binecuvântările Învierii, Ipacoi, Antifoanele și Prochimenul glasului de rând, Evanghelia de rând a Învierii, **Învierea lui Hristos văzând...** Psalmul 50, **Slavă...**, **Ușile pocăinței...** și celelalte ale duminicilor, din **Triod**.

La Canoane: Canonul Învierii cu irmosul pe 4, al înainte-prăznuirii pe patru și cele două din **Triod** pe șase. Catavasii: **Deschide-voi gura mea...** După Cântarea a 3-a, Condacul înainte-prăznuirii, Condacul din **Triod**; apoi Sedelnele din **Triod** cu **Și acum...** a înainte-prăznuirii; după Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul din **Triod**, apoi Sinaxarul din **Minei** și cel din **Triod**. La Cântarea a 9-a: **Mărește, suflete al meu...** și **Ceea ce ești mai cinstită...** Ectenie mică, **Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru...**, Luminânda de rând a Învierii, **Slavă...**, a sfântului (cuvioasei) din **Triod**, **Și acum...**, a înainte-prăznuirii.

Laudele după indicația **Triodului**. Doxologia mare, iar după **Sfinte Dumnezeule...**, troparul Învierii, ecteniile și otpustul.

La Ceașuri se pune troparul Învierii și al înainte-prăznuirii.

La Liturghie, se săvârșește Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Proskomidie preotul scoate și Sfintele Agnețe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfințite din săptămâna următoare. La Fericiri se cântă 12 stihiri: patru ale Învierii, patru ale înainte-prăznuirii din Cântarea a 3-a a Canonului din **Minei** și patru din Cântarea a 6-a de la **Triod**. După Vohodul cu Evanghelia, Troparul și Condacul

Învierii, ale înainte-prăznuirii și cele al sfinților (cuvioasei) din **Triod**, după rânduiala lor. Apostolul și Evanghelia duminicii și ale sfinților (cuvioasei). Axionul **De tine se bucură...**, chinonicul duminicii.

h) **Dacă va cădea înainte-prăznuirea Bunei-Vestiri în duminica a treia din Sfântul și Marele Post (Duminica Sfintei Cruci)**, slujba înainte-prăznuirii se cântă împreună cu cea a Învierii din **Octoih** și cu cea a Sfintei Cruci din **Triod**, precum urmează:

Sâmbătă seara, la Vecernia mică, atât la **Doamne, strigat-am...**, cât și la Stihavnă, se cântă stihirile Sfintei Cruci, precum sunt scrise în **Triod**. După **Tatăl nostru...**, troparul Sfintei Cruci, iar după otpust preotul pregătește Sfânta Cruce pe care o pune pe sfântul antimis, precum se arată în **Triod**.

La Vecernia mare, după începutul obișnuit se cântă **Fericit bărbatul...** La **Doamne, strigat-am...** se cântă zece stihiri: trei ale Învierii de la glasul de rând al **Octoihului**, patru ale Sfintei Cruci din **Triod** și trei ale înainte-prăznuirii. **Slavă...**, a Sfintei Cruci, **Și acum...**, Dogmatica glasului de rând. **Vohod, Lumină lină...**, Prochimenul zilei, ecteniile.

La Litie (dacă este priveghere sau binecuvântarea artoselor), stihira hramului, **Slavă...**, a Sfintei Cruci, **Și acum...**, a înainte-prăznuirii, cea de la **Doamne, strigat-am...** (**Binevestește Gavriil...**).

La Stihavnă, stihirile Învierii, **Slavă...**, a Sfintei Cruci, **Și acum...**, a înainte-prăznuirii: **Limba pe care nu o știa...** (de la Stihavna Utreniei).

La Tropare: de este Litie (Priveghere), se cântă **Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te...** de două ori, și al Sfintei Cruci o dată, apoi celelalte ale Litiei sau Privegherii. Dacă nu este Litie, se cântă troparul Învierii, **Slavă...**, al Sfintei Cruci, **Și acum...**, al înainte-prăznuirii, apoi otpustul.

Duminică dimineăța, la Utrenie, după începutul obișnuit, la **Dumnezeu este Domnul...**, troparul Învierii de două ori, **Slavă...**, al Sfintei Cruci, **Și acum...**, al înainte-prăznuirii. Apoi celelalte ale duminicii, precum se arată la **Triod**.

La Canoane: Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al Sfintei Cruci pe șase și al înainte-

prăznuirii pe patru. Catavasiile Sfintei Cruci, din **Triod (Dumnezeiescul Moise a însemnat mai dinainte...)**. După Cântarea a 3-a, Condacul înainte-prăznuirii, Sedealna Sfintei Cruci, **Slavă... Și acum...**, a înainte-prăznuirii. După Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul Sfintei Cruci, din **Triod**. Apoi Sinaxarul din **Minei** și cel din **Triod**. La Cântarea a 9-a, **Mărește, suflete al meu... și Ceea ce ești mai cinstită...** Ectenia mică, Luminânda de rând a Învierii, **Slavă...**, a Sfintei Cruci, **Și acum...**, a înainte-prăznuirii.

La Laude se cântă opt stihiri: patru ale Învierii și patru ale Sfintei Cruci, repetând pe cea dintâi. **Slavă...**, a Duminicii **Triodului (Domnul tuturor ne-a învățat...)**, **Și acum...**, **Preabinecuvântată ești...** Doxologie mare și apoi scoaterea și închinarea Sfintei Cruci în naos, cu stihirile din **Triod**.

La Ceasuri (în mănăstiri), la toate, troparul Învierii, iar al Sfintei Cruci și al înainte-prăznuirii se zic pe rând. După **Tatăl nostru...**, la toate Ceasurile se zic Condacul Sfintei Cruci și al înainte-prăznuirii, schimbându-le.

La Liturghie, se săvârșește Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Proscomidie preotul va pregăti și Sfintele Agnețe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfințite din săptămâna următoare.

La Fericiri se cântă 10 stihiri: șase ale Învierii și patru din Cântarea a 3-a a Canonului din **Triod**. După **Vohodul** cu Evanghelia, troparul și Condacul Învierii, ale Sfintei Cruci și ale înainte-prăznuirii, după rânduiala lor. În loc de **Sfinte Dumnezeule...**, se cântă **Crucii Tale...** Apostolul și Evanghelia Duminicii, Axionul **De tine se bucură...** Chinonicul din **Triod**.

i) **Dacă va cădea înainte-prăznuirea Bunei-Vestiri miercuri în săptămâna a patra din Sfântul și Marele Post (Miercurea înjumătățirii Postului, în care se face și închinarea Sfintei Cruci)**, slujba înainte-prăznuirii se cântă cu cea a Crucii din **Triod**, făcând, atât seara cât și dimineăța, obișnuitele metanii ale Postului.

Mărți dimineăța, după Utrenie, Ceasuri și Obedniță, se săvârșește Vecernia înainte-prăznuirii singură (fără Liturghie), cu începutul obișnuit (**Bine este cuvântat...**), Psalmul 103,

ectenă mare, Catisma de rând (fără ectenii la stări), ectenie mică. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă șase stihiri: primele trei din **Triod** și trei din **Minei** (ale înainte-prăznuirii). **Slavă...**, a Crucii (din **Triod**), **Și acum...**, a înainte-prăznuirii. Prochimenele și Paremiile din **Triod**. La **Stihoavnă**, stihirile și **Slava...** din **Triod**, **Și acum...**, a înainte-prăznuirii, cea de la Laudele Utreniei din ziua praznicului (**Taina cea din veac se descoperă astăzi...**). După Tatăl nostru..., troparele și celelalte, după rânduiala zilelor din post (vezi **Ceaslovul**).

Seara, Pavecernița mare, după obicei.

Miercuri dimineața, la Utrenie, după cei șase psalmi și ectenia mare, **Aliluia...** și Cântările Treimice ale glasului de rând. Catisme de rând, Sedelnele de la glasul de rând al **Octoihului**, apoi cele din **Triod** și Psalmul 50.

La Canoane: Canonul Sfintei Cruci, din **Triod**, cu irmosul pe șase și al înainte-prăznuirii pe patru; iar la Cântările a 3-a, a 8-a și a 9-a, unde este și Tricântarea **Triodului**, se pun din Canonul Sfintei Cruci numai patru stihiri (cu irmosul), din al înainte-prăznuirii două, iar din Tricântare opt, terminând cu irmosul din Tricântare. După Cântarea a 3-a, Condacul înainte-prăznuirii, Sedealna din **Triod**, **Slavă...** **Și acum...**, a înainte-prăznuirii. După Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul Crucii din **Triod**. După Cântarea a 9-a și ectenia mică, Luminândă glasului de rând (din **Ceaslov**, sau de la sfârșitul **Triodului**, după Cântările Treimice). La Laude punem și stihirile Crucii (ultimele trei care au rămas de la **Doamne strigat-am...**). La **Stihoavnă**, stihirile din **Triod**, **Slavă...**, a Sfintei Cruci, **Și acum...**, a înainte-prăznuirii. **Bine este a ne mărturisi Domnului...** și celelalte de la sfârșitul Utreniei, după rânduiala zilelor de rând din post (vezi **Ceaslovul**).

Apoi **Ceasurile**. La **Ceasuri** întâi se face închinarea Crucii, precum se arată la **Triod**. După **Ceasuri** și **Obedniță**, săvârșim **Vecernia** praznicului, unită cu **Liturghia** Darurilor mai înainte sfințite, precum vom arăta mai departe, la însuși praznicul **Bunei-Vestiri**.

j) **Dacă va cădea înainte-prăznuirea Bunei-Vestiri joi în săptămâna a patra**, slujba înainte-prăznuirii se cântă cu cea a Sfintei Cruci din **Triod**, astfel:

Miercuri dimineața, după Utrenie, Ceasuri și Obedniță, se săvârșește **Vecernia** înainte-prăznuirii unită cu **Liturghia** Darurilor mai înainte sfințite, cântând la **Doamne, strigat-am...**, zece stihiri: 6 din **Triod** și 4 ale înainte-prăznuirii. **Slavă...**, a Sfintei Cruci din **Triod**, **Și acum...**, a înainte-prăznuirii, **Vohod**, **Lumină lină...**, Prochimenele și Paremiile din **Triod**, cu **Lumina** lui **Hristos luminează tuturor...** Apoi se cântă **Să se îndrepteze rugăciunea mea...**, cu căderea din sfântul altar, ectenia întreită și celelalte ale **Liturghiei** Darurilor mai înainte sfințite.

Miercuri seara, Pavecernița mare, ca de obicei.

Joi dimineața, la Utrenie: Cântările treimice și Sedelnele glasului. La Canoane: canonul înainte-prăznuirii pe șase și Tricântarea din **Triod** cu cântările a 4-a, a 8-a și a 9-a, Luminândă glasului, de trei ori. La **Stihoavnă** stihirile **Triodului**. **Slavă...** **Și acum...**, a înainte-prăznuirii și cealaltă rânduială a **Postului**.

După **Ceasuri** și **Obedniță**, se săvârșește **Vecernia** praznicului **Bunei-Vestiri**, precum vom arăta mai departe, la însuși praznicul.

k) **Dacă va cădea înainte-prăznuirea Bunei-Vestiri vineri în săptămâna a patra din Post**, slujba înainte-prăznuirii se cântă cu cea a Sfintei Cruci din **Triod**, întocmai precum s-a arătat aici, la pgf. i, cu deosebirea că la Canonul de la Utrenia de **Vineri dimineața**, Tricântarea din **Triod** are Cântările a 5-a, a 8-a și a 9-a, iar închinarea Sfintei Cruci cu stihirile arătate în **Triod**, se face la sfârșitul **Ceasului** al șaselea, iar după otpustul **Ceasurilor**, **Sfânta Cruce** se și ia de pe tetrapod (iconostas), unde a stat din **Duminica** Sfintei Cruci, și se duce la loc în sfântul altar sau unde se păstrează de obicei.

l) **Dacă va cădea înainte-prăznuirea Bunei-Vestiri joi în săptămâna a cincea din Sfântul și Marele Post (Joia Canonului celui Mare sau de pocăința)**, toată slujba înainte-prăznuirii se cântă mai înainte cu o zi (**Vecernia** marți dimineața, după **Utrenie**, **Ceasuri** și **Obedniță**, iar **Utrenia** miercuri dimineața), iar slujba sfântului din ziua de 23 martie se cântă la **Pavecerniță**. **Miercuri seara** se face, ca de obicei, **denie**, cântând **Utrenia** zilei de joi, la

care se citește Canonul cel Mare sau de pocăință, după rânduială, precum se arată la **Triod**.

m) **Dacă va cădea înainte-prăznuirea Bunei-Vestiri în sâmbăta a cincea din Postul Mare (Sâmbăta Acatistului)**, slujba înainte-prăznuirii se cântă împreună cu cea din **Triod**, precum urmează:

Vineri dimineața, după Utrenie, Ceasuri și Obednița zilei, se săvârșește Vecernia înainte-prăznuirii și a Sâmbetei **Triodului**, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, astfel:

Începutul ca pentru Liturghie (**Binecuvântată este împărăția Tatălui...**), Psalmul 103, ectenie mare, Catisma a optsprezecea, cu obișnuitele stări și ectenii mici. La **Doamne, strigat-am...** se cântă zece stihiri: șapte din **Triod** (stihira zilei de două ori, martirica și patru stihiri ale Acatistului) și trei din **Minei** ale înainte-prăznuirii. **Slavă...**, a înainte-prăznuirii, **Și acum...**, din **Triod** (**Taina cea din veac se descoperă astăzi...**). **Vohod, Lumină lină...**, Prochimelele și Paremiile din **Triod** (cu **Lumina lui Hristos luminează tuturor...**). Apoi se cântă **Să se îndrepteze rugăciunea mea...** (cu obișnuita cădere din sfântul altar), ectenia întreită și celelalte, ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

Iar dacă nu se săvârșește Liturghie, Vecernia se face singură, cu începutul obișnuit (**Binecuvântat este Dumnezeu nostru...**), Catisma se citește fără ectenii la stări, iar la **Doamne, strigat-am...**, se cântă opt stihiri: 5 ale Născătoarei din **Triod** (repetând două) și 3 din **Minei**, **Slavă...**, a înainte-prăznuirii, **Și acum...**, din **Triod**. **Vohod** nu se face, ci îndată, **Lumină lină...**, Prochimelele și Paremiile din **Triod**, rugăciunea **Învrednicește-ne, Doamne...** și celelalte ale Vecerniei din zilele de rând. La **Stihoavnă**, stihira zilei de două ori și martirica din **Triod** (de la **Doamne, strigat-am...**) **Slavă... Și acum...**, a înainte-prăznuirii, cea de la **Laude**, a **Utreniei** (**Limba pe care nu o știa...**) din **Triod**. Apoi **Acum slobozește...** și celelalte, iar după **Tatăl nostru...** troparul Acatistului, **Slavă...**, **Și acum...**, al înainte-prăznuirii; ectenia **Miluieste-ne pe noi, Dumnezeu...** trei metanii și cealaltă rânduială a Postului și otpustul.

La masă se dă dezlegare la vin.

Pavecernița mică se citește în mănăstiri în aceeași zi, după masă, în chilii, adăugându-se și Patrucântarea Sâmbetei din **Triod** (de la **Utrenie**) sau Canonul morților al glasului de rând din **Octoih**.

Vineri seara, atât în bisericile mănăstirești, cât și în cele de enorii, se săvârșește **Denia Acatistului Bunei-Vestiri** (**Utrenia Sâmbetei**), punând și ale înainte-prăznuirii, astfel: După începutul obișnuit, la **Dumnezeu este Domnul...**, troparul Acatistului (**Porunca cea cu taină...**) de două ori, **Slavă... Și acum...**, al înainte-prăznuirii (**Astăzi începătura bucuriei a toată lumea...**). Apoi se citesc Catismele de rând (a șaisprezecea și a șaptesprezecea) și se citesc Condacele și Icoasele Acatistului, după rânduiala lor, din **Triod**.

Apoi Psalmul 50 și Canoanele, cu 14 stihiri la fiecare cântare: întâi șase din Canonul înainte-prăznuirii (cu irmosul) și apoi opt din al Acatistului. Catavasie: **Deschide-voi gura mea...** După Cântarea a 3-a și a 6-a, Condacele și Icoasele Acatistului, cum sunt așezate în **Triod** (după Cântarea a 6-a se citește și Sinaxarul din **Triod**); la Cântarea a 9-a: **Mărește, suflete al meu... și Ceea ce ești mai cinstită...** Apoi ectenie mică și **Lumină** Acatistului (din **Triod**) de două ori, **Slavă... Și acum...**, a înainte-prăznuirii.

Laudele din Triod. **Doxologia mare**, iar după **Sfinte Dumnezeule...**, troparul Acatistului, **Slavă... Și acum...**, al înainte-prăznuirii. Ecteniile și otpustul (la mănăstiri se citește întâi **Ceasul întâi**, și apoi otpustul **Utreniei**).

Sâmbătă dimineața se citesc **Ceasurile** și apoi se săvârșește Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, ca de obicei. La **Fericiri** se cântă opt stihiri: patru din Cântarea a 3-a și alte patru din Cântarea a 6-a de la Canonul Acatistului. După **Vohodul** cu **Evangelia**, troparul înainte-prăznuirii și al Acatistului, apoi **Condacul Acatistului** și cel al înainte-prăznuirii. **Apostolul** și **Evangelia** întâi ale sâmbetei și apoi ale Născătoarei de Dumnezeu, **Axionul Cuvine-se cu adevărat...** **Chinonicul din Triod**.

La masă se face dezlegare la untdelemn și vin.

2. Însăși serbarea Praznicului Bunei-Vestiri (25 Martie)

În situația calendaristică de acum a Bisericii noastre intră totdeauna în timpul

Postului Marc, putând cădea între vinerea săptămânii întâi din Sfântul și Marele Post (când Sfintele Paști cad la data cea mai târzie, adică la 8 mai) și joi a săptămânii a șasea din Post (când Sfintele Paști cad la data cea mai timpurie, adică la 4 aprilie).

a) Când praznicul Bunei-Vestiri cade vineri în primă săptămână din Postul Mare și deci odovania praznicului în sâmbăta aceeași săptămâni (Sfintele Paști la 8 mai), Vecernia praznicului în bisericile în care se face slujbă zilnic ca, de pildă, în mănăstiri, se cântă împreună cu cea a zilei din **Triod**, **joi dimineața**, după Utrenie, Ceasuri și Obedniță, astfel:

Dacă Vecernia va fi unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, se face începutul ca la Liturghie (**Binecuvântată este împărăția Tatălui...**), apoi **Veniți să ne închinăm...**, Psalmul 103 și ectenia mare. Apoi Catisma a optsprezecea, cu obișnuitele stări și ectenii mici. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: cinci din **Triod** (stihira zilei de două ori și cele trei podobnice) și cinci din **Minei**, de la Vecernia Mare a praznicului (repetând două din cele trei stihiri). **Slavă... Și acum...**, din **Minei** (**Trimis a fost din cer Gavriil...**). Vohod cu cădelnița, **Lumină lină...**, Prochimenul zilei din **Triod** și prima Paremie de acolo, Prochimenul Paremiei a doua și îndată preotul rostește: **Înțelepciune, drepti! Lumina lui Hristos luminează tuturor!** Se citește Paremia a doua din **Triod**, după care se adaugă și cele trei Pareмии ale Vecerniei Praznicului, din **Minei**. Apoi se cântă **Să se îndrepteze rugăciunea mea...**, cădind preotul ca de obicei în sfântul altar. Ectenia **Să zicem toți...** și celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

Iar dacă nu se face Liturghie, ci numai Vecernia, se face începutul obișnuit (**Binecuvântat este Dumnezeu nostru...**), psalmul de seară, ectenie mare și îndată **Doamne, strigat-am...**, cântând opt stihiri: trei din **Triod** și cinci ale praznicului (repetând pe două din cele trei câte avem în **Minei**), **Slavă... Și acum...**, din **Minei** (**Trimis a fost din cer Gavriil...**), Vohod cu cădelnița, **Lumină lină...**, Prochimenele și Paremiile zilei din **Triod**, apoi trei ale Praznicului, din **Minei**. Îndată rugăciunea **Învrednicește-ne, Doamne...** și ectenia

cererilor (**Să plinim rugăciunile noastre cele de seară...**). La Stihavnă, stihirile zilei din **Triod**, **Slavă... Și acum...**, a praznicului (**As-tăzi sunt bunele-vestiri de bucurie...**). Apoi: **Acum slobozește...**, **Sfinte Dumnezeule...** și celelalte. După **Tatăl nostru...**, troparul praznicului, ectenia **Miluieste-ne pe noi, Dumnezeule...** și otpustul.

La masă se face dezlegare la vin și la untdelemn.

Pavecernița mare, dacă Vecernia s-a făcut deci dimineața, precum s-a arătat aci, se citește în seara aceeași zile (joi), când se cântă și Litia praznicului (dacă se face binecuvântare de artose) cu stihirile Stihavnai Vecerniei, precum se arată în **Minei**. Iar partea din Canonul cel mare (al Sfântului Andrei Criteanul), care ar fi trebuit citită la această Pavecerniță, se lasă, sau se citește mai dinainte, împreună cu cea de la Pavecernița de miercuri seara, sau cum va rândui cel mai mare.

În bisericile de enorii, unde nu se face slujbă zilnic, Vecernia praznicului se săvârșește joi seara, la vremea ei obișnuită, punând și ale zilei din **Triod**, precum am arătat aci mai înainte (Vecernia fără Liturghie) și adăugând la timpul lor cele ale Litiei, dacă este cazul.

Vineri dimineața, la **Utrenie**, după începutul obișnuit, la **Dumnezeu este Domnul...**, troparul praznicului de trei ori. După prima Catismă de rând (a 13-a), se cântă Sedelnele zilei din **Triod**, toate la rând, fără ectenie; după a doua Catismă de rând (a 14-a), se cântă primele două Sedelne ale praznicului din **Minei**. Apoi Polieleul (**Cuvânt bun...**) și Mărimurile praznicului (din **Catavasier** sau din Psaltire). Apoi ectenie mică și cel de al doilea rând de Sedelne ale praznicului din **Minei**; și îndată: Antifonul I al glasului al 4-lea (**Din tinerețile mele...**), prochimenul praznicului din **Minei**, Evanghelia praznicului, Psalmul 50, **Slavă...**, **Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...**, **Și acum...**, aceeași, stihul **Miluieste-mă, Dumnezeule...** și stihira, glasul al 6-lea: **Trimis a fost din cer Gavriil arhanghelul...**

La Canoane: Canonul praznicului, cu irmosul de câte două ori și stihirile pe 12, iar la cântările unde este și Tricântarea zilei din **Triod** (Cântarea a 5-a, a 8-a și a 9-a), se cântă Canonul praznicului pe șase, iar al **Triodului** pe opt. Catavasiile praznicului (**Deschide-voi**

gura mea...). După Cântarea a 3-a, Sedelnele praznicului, iar după a 6-a, Condacul, Icosul și Sinaxarul praznicului. În loc de Ceea ce ești **mai cinstită...** se cântă stihirile Cântării a 9-a a Canonului din **Minei**, cu stihul de acolo (**Binevestește, pământule...**), încheind cu irmosul praznicului (**Ca de un sicriu însuflețit...**). Ectenia mică și Luminânda din **Minei**.

La Laude se cântă cele patru stihiri ale praznicului, **Slavă... Și acum...**, **Taina cea din veac se descoperă astăzi...** Doxologia mică (citită, din **Ceaslov**), ectenia cererilor (**Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineață...**) și se cântă Stihovna din **Triod**, **Slavă... Și acum...**, a praznicului: **Să se veselească cerurile și să se bucure pământul...** (**Slavă...**, de la Litie). Apoi: **Bine este a ne mărturisi Domnului...**, **Sfinte Dumnezeule...** și celelalte, iar după **Tatăl nostru...**, troparul praznicului, ectenia **Miluieste-ne pe noi, Dumnezeule...** cu trei metanii și otpustul Utreniei (în mănăstiri, înainte de otpust se citește, ca de obicei, **Ceasul întâi**, troparul și Condacul praznicului, la sfârșit trei metanii mari, rugăciunea **Hristoase, Lumina cea adevărată...** și otpustul desăvârșit al Utreniei).

Apoi se citesc **Ceasul al treilea** și **Ceasul al șaselea**, cu Catisme, fără metanii, troparul și Condacul praznicului, iar la **Ceasul al șaselea** se cântă și troparul prorociei și se citește Paremia zilei din **Triod** (în mănăstiri se citește acum și cuvântul Sfântului Ioan Gură de Aur pentru lauda praznicului, al cărui început este: **Iarăși bucuria bunelor vestiri...**). Apoi **Ceasul al nouălea**, cu Catisma lui, și Obedniță citind Feririle degrabă, fără cântare și fără metanii. După **Tatăl nostru...**, Condacul praznicului și celelalte, după **Ceaslov**.

La Liturghie, se săvârșește Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, unită cu Vecernia zilei următoare (26 martie, Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil), fără Catismă, fără metanii astfel:

Binecuvântarea de început ca la Liturghie (**Binecuvântată este împărăția Tatălui...**), Psalmul 103, ectenia mare și îndată se cântă **Doamne, strigat-am...** cu zece stihiri, trei ale praznicului, cele de la Stihovna Vecerniei mari (**Trimis a fost din cer Gavriil...** și celelalte), trei ale Arhanghelului Gavriil și patru ale

zilei din **Triod** (cele de vineri seara), **Slavă... Și acum...**, a praznicului: **Trimis a fost din cer Gavriil arhanghelul...** (**Slavă...**, de la **Doamne, strigat-am...**).

În timpul cântării stihirilor (sau mai înainte, de i-a fost cu puțință), preotul face Proscomidia. Apoi **Vohod** cu Sfânta Evanghelie, **Lumină lină...**, Prochimenul zilei și două **Paremii** ale **Triodului**, apoi două **Paremii** ale praznicului, ectenia mică, cu ecfonisul **Că sfânt ești, Dumnezeul nostru...** și îndată se cântă **Sfinte Dumnezeule...**, după care, pe rând, celelalte ale Liturghiei Sfântului Ioan Gură de Aur. Apostolul și Evanghelia praznicului. Axion: **Binevestește, pământule, bucurie mare...** Chinonicul praznicului.

La masă se face dezlegare la pește, untdelemn și vin.

Pavecernița mică se citește în mănăstiri în aceeași zi (vineri) seara (în tinda bisericii), degrab, fără metanii, punându-se și Canonul Sfântului Teodor, cel pentru colivă, din **Triod**. La **Slavă** întru cei de sus lui **Dumnezeu...** și la **Sfinte Dumnezeule...** se fac trei metanii mici (închinăciuni). Apoi se pune Condacul Praznicului.

Sâmbătă dimineața (**sâmbăta Sfântului Teodor**) se face odovania praznicului Bunei-vestiri, cântând slujba praznicului și a arhanghelului, din **Minei**, iar din **Triod** se adaugă numai ale Sfântului Teodor, lăsând pe cele ale Postului, astfel:

La Utrenie, după începutul obișnuit, se cântă **Dumnezeu este Domnul...**, troparul praznicului (**Astăzi este începutul mântuirii noastre...**) și al arhanghelului (**Mare voievod al oștilor cerești...**) **Slavă...**, al Sfântului Teodor din **Triod** (**Mari sunt isprăvile credinței...**), **Și acum...**, iarăși al praznicului; Sedelnele după rânduiala **Triodului**. Apoi Psalmul 50, rugăciunea **Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău...** și celelalte.

La Canoane se pune la fiecare cântare câte patru stihiri din Canonul Născătoarei de **Dumnezeu** (făcându-le pe șase) de la **Minei**, patru din al arhanghelului și patru din al Sfântului Teodor din **Triod**. Catavasiile praznicului (**Deschide-voi gura mea...**). După Cântarea a

3-a, Condacul arhanghelului și Sedelnele lui, iar după Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul Sfântului Teodor din **Triod**. Apoi Sinaxarul din **Minei** și cel din **Triod**. La Cântarea a 9-a, în loc de **Ceea ce ești mai cinstită...** stihirile Cântării a 9-a a Canonului praznicului, cu stihul lor. Apoi ectenie mică, Luminânda arhanghelului, **Slavă...**, a Sfântului Teodor, **Și acum...**, a **Născătoarei din Minei (Bucură-te, Născătoare de Dumnezeu...)**.

La Laude se cântă șase stihiri: trei ale arhanghelului și trei ale sfântului. **Slavă...**, a Sfântului Teodor, **Și acum...**, a praznicului (cea din ziua de 26). Doxologia mare. După **Sfinte Dumnezeule...**, troparul praznicului, ecteniile și otpustul.

La Ceasuri, troparul și condacul praznicului, ale arhanghelului și ale Sfântului Teodor se zic schimbându-le.

La **Liturghie** se săvârșește Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. La Fericiri se cântă opt stihiri: patru ale arhanghelului din Cântarea a 3-a a Canoanelor lor și patru din Cântarea a 6-a a Canonului Sfântului Teodor. După vohodul cu Evanghelia, troparul praznicului, al arhanghelului și al sfântului, apoi Condacul arhanghelului, **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, al praznicului. Apostolul și Evanghelia praznicului și ale sâmbetei **Triodului**. Axionul praznicului (**Binevestește, pământule, bucurie mare...**) și Chinonicul praznicului (**Ales-a Domnul Sionul...**).

b) Când Praznicul Bunei-Vestiri cade sâmbătă în prima sau în a treia săptămână din Postul Mare și deci odovania praznicului se face în duminica următoare (duminica Ortodoxiei, ori duminica Sfintei Cruci), atunci, în bisericile unde se face slujbă zilnic (ca de pildă în mănăstiri), Vecernia praznicului se săvârșește vineri dimineața, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, precum s-a arătat mai înainte (pgf. a), cu deosebirea că, după cele două pareții ale **Triodului** se adaugă toate cinci ale praznicului, iar în seara aceleiași zile se citește Pavecernița mare, la care, dacă se face binecuvântare de artose, se cântă și Litia cu stihirile Stihovnei, precum se arată în **Minei**.

În bisericile de enorii, în care nu se face slujbă zilnic, Vecernia (cea mare) a praznicului se săvârșește vineri seara, la vremea ei obișnuită, adăugându-se și Litia (dacă este cazul) și

cântându-se, de obicei, și Acatistul Bunei-Vestiri.

Sâmbătă dimineața, la Utrenie, se face toată slujba numai a praznicului, precum e scrisă în **Minei**, nepunându-se nimic de la **Triod** și cântând Doxologia mare. Iar Canonul Sfântului Teodor din sâmbăta primei săptămâni din post, precum și Patrucântarea morților de la Utrenia sâmbetei din săptămâna a treia a Sfântului Post se cântă mai dinainte, joi seara la Pavecerniță, sau cum va rândui cel mai mare.

Apoi Ceasurile (la mănăstiri), punând troparul și condacul praznicului, și Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, punându-se numai slujba praznicului: antifoanele praznicului, din **Minei**, la Vohodul cu Evanghelia, stihul: **Binevestiți din zi în zi mântuirea Dumnezeului nostru. Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce pentru noi Te-ai întrupat din Fecioară...** Troparul și Condacul praznicului. Apostolul și Evanghelia numai ale praznicului, Axionul praznicului: **Binevestește pământule, bucurie mare...**, Chinonicul praznicului: **Ales-a Domnul Sionul...**

La masă, dezlegare la untdelemn, pește și vin, în cinstea praznicului.

Sâmbătă seara, la Vecernia mică (în mănăstiri), atât la **Doamne, strigat-am...**, cât și la stihovnă, se pun numai stihirile din **Triod**.

La **Vecernia mare și la Utrenie** se face slujba odovaniei praznicului, punând întâi ale Învierii glasului de rând, din **Octoih**, apoi ale duminicii, din **Triod**, și apoi ale praznicului, din **Minei** (lăsând pe ale arhanghelului), precum urmează:

La Vecernie, după obișnuitul început, cântăm **Fericit bărbatul...**, iar la **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: trei ale Învierii glasului de rând din **Octoih**, patru ale duminicii din **Triod** și trei ale praznicului din **Minei**. **Slavă...**, din **Triod**, **Și acum...**, a praznicului sau Dogmatica glasului de rând. Vohod, **Lumină lină...**, Prochimenul de sâmbătă seara (**Domnul a împărățit...**), ecteniile, după rânduiala Vecerniei sărbătorilor.

Dacă este Litie, se cântă stihirile praznicului..., **Slavă...**, din **Triod**, **Și acum...**, a praznicului (**Să se veselească cerurile...**).

La Stihoavnă, stihirile Învierii, **Slavă...**, din **Triod, Și acum...**, a praznicului (**Astăzi sunt bunele vestiri de bucurie...**), **Acum slobozește...** și celelalte. După **Tatăl nostru...**, de se face binecuvântarea pâinilor, se cântă troparul praznicului (de două ori) și al **Triodului** (o dată) și celelalte ale Litiei. Iar de nu se face Litie, troparul Învierii, **Slavă...**, al duminicii, din **Triod, Și acum...**, al praznicului, și otpustul Vecerniei.

Duminică dimineața, la Utrenie, după începutul obișnuit, la **Dumnezeu este Domnul...**, troparul Învierii de două ori, **Slavă...**, al duminicii din **Triod** (al icoanelor, în duminica întâi, al Sfintei Cruci, în duminica a treia), **Și acum...**, al praznicului.

După Catismele de rând, Sedelnele Învierii, Binecuvântările Învierii (**Soborul Îngeresc...**), ectenie mică, Ipacoi al Învierii, Antifoanele și Prochimenul glasului de rând. Evanghelia de rând a Învierii, **Învieria lui Hristos văzând...**, Psalmul 50, **Slavă...**, **Ușile pocăinței...**, și celelalte ale duminicilor din **Triod**.

La Canoane se pun stihirile pe paisprezece la fiecare cântare: patru din al Învierii, patru din al praznicului și șase din al duminicii **Triodului**. Catavasiile din **Triod**. După Cântarea a 3-a, Condacul și Icosul praznicului, apoi Sedealna **Triodului, Slavă... Și acum...** a Praznicului; după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul și Sinaxarul duminicii, din **Triod**. La Cântarea a 9-a: **Ceea ce ești mai cinstită...** După ectenia mică, **Sfânt este Domnul Dumnezeu nostru...**, Luminânda de rând a Învierii, **Slavă...**, cea din **Triod, Și acum...**, a praznicului.

La Laude se cântă opt stihiri: trei ale Învierii, primele două din **Triod**, și trei ale praznicului cu stihurile lui, **Slavă...**, din **Triod** (stihira samoglasnică a zilei), **Și acum...**, **Preabinecuvântată ești...** Doxologia mare și după **Sfinte Dumnezeule...**, în prima duminică din post, troparul Învierii cel de rând, ecteniile și otpustul; iar în duminica a treia, se face obișnuita scoatere și închinare a Sfintei Cruci, în naos, după rânduiala arătată în **Triod**.

La mănăstiri, după otpustul Utreniei se cântă **Slavă... Și acum...**, cu stihira de rând a Evangheliei și se citesc Ceasurile (în pridvor ori tot în naos), punându-se la toate troparul Învierii, iar ale duminicii **Triodului** și ale

praznicului schimbându-le. După **Tatăl nostru...**, zicem condacul praznicului și al duminicii, schimbându-le (Când unul, când celălalt).

La Liturghie, se săvârșește Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Proscomidie se scot și Sfintele Agnețe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfințite din miercuria și vinerea săptămânii următoare.

La Fericiri se cântă 12 stihiri: patru ale Învierii, patru ale **Triodului**, din Cântarea a 3-a a Canonului și patru ale praznicului, din Cântarea a 6-a a Canonului. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii, al duminicii **Triodului** și al praznicului, **Slavă...**, Condacul duminicii din **Triod, Și acum...**, al praznicului. Apostolul și Evanghelia: întâi ale duminicii și apoi ale praznicului. Axionul **De tine se bucură...**, Chinonicul din **Triod**.

În mănăstiri, slujba Sfântului Arhanghel Gavriil din Minei (26 martie) se cântă cu cele ale **Triodului** din luna următoare, sau cum va rândui cel mai mare.

c) **Dar la bisericile unde soborul Sfântului Arhanghel este hram, de va cădea în duminica întâi sau a treia din Post**, slujba Soborului se cântă împreună cu cea a praznicului, a Învierii și a duminicii din **Triod**, precum urmează:

Sâmbătă seara, la Vecernia mare, după începutul obișnuit, se cântă **Fericit bărbatul...** La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: trei ale Învierii, trei ale duminicii (din **Triod**), două ale praznicului și două ale arhanghelului. **Slavă...**, a duminicii din **Triod, Și acum...**, a praznicului sau Dogmatica glasului de rând. Vohod, **Lumină lină...** Prochimenul zilei, ectenia **Să zicem toți...** și celelalte ale Vecerniei sărbătorilor.

La Litie se cântă stihirile praznicului, **Slavă...**, din **Triod. Și acum...**, a praznicului. La Stihoavnă, Stihirile Învierii, **Slavă...**, din **Triod, Și acum...**, a praznicului. După **Tatăl nostru...** troparul praznicului de două ori și al duminicii o dată, apoi cele obișnuite ale Litiei. Iar de nu este Litie (Priveghere), se cântă troparul Învierii, al **Triodului, Slavă...**, al arhanghelului, **Și acum...**, al praznicului, apoi otpustul.

La Utrenie (sâmbătă seara, dacă e Priveghere, dacă nu duminică dimineața), după

Dumnezeu este Domnul..., troparele ca mai sus (la Vecernie). Apoi toate ale Utreniei, la rând, precum am arătat mai înainte (pgf. b).

La Canoane: Canonul Învierii cu Irmosul pe patru, al praznicului pe trei, al arhanghelului pe trei și al **Triodului** pe patru. Catavasiile din **Triod**. După Cântarea a 3-a, Condacul și Icosul praznicului, Condacul arhanghelului, Sedealna din **Triod**, **Slavă...**, a arhanghelului, **Și acum...**, a praznicului. După Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul și Prologul din **Triod**. La Cântarea a 9-a: **Ceea ce ești mai cinstită...** La Luminânde: cea de rând a Învierii, **Slavă...**, cea din **Triod**, **Și acum...**, a praznicului.

La Laude se cântă opt stihiri: trei ale Învierii, două din **Triod** și trei ale arhanghelului, cu cea de la **Slavă**, cu stihurile praznicului, **Slavă...**, din **Triod**, **Și acum...**, **Preabinecuvântată ești...**, Doxologia mare. După **Sfinte Dumnezeule...**, în duminica întâi, troparul de rând al Învierii, ecteniile și otpustul, iar în duminica a treia se face scoaterea și închinarea Sfintei Cruci în biserică, precum se arată la **Triod**.

Apoi (în mănăstiri), Ceasurile după rânduală, punând și troparul și condacul arhanghelului, schimbându-le cu celelalte.

La **Liturghie**, se săvârșește Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Fericiri se cântă 12 stihiri: patru ale Învierii, patru din Cântarea a 3-a a Canonului de la **Triod** și patru ale arhanghelului, din Cântarea a 6-a a Canonului său. După vohodul cu Evanghelia: troparul Învierii, al duminicii, al praznicului și al arhanghelului; Condacul din **Triod**, **Slavă...**, al arhanghelului, **Și acum...**, al praznicului. Apostolul și Evanghelia, întâi ale duminicii și apoi ale arhanghelului. În duminica a treia, în loc de **Sfinte Dumnezeule...** se cântă **Crucii Tale... Axion, De tine se bucură...** Chinonicul: **Cel ce faci pe îngerii Tăi duhuri.**

d) Când Praznicul Bunei-Vestiri cade în Duminica întâi din Postul Mare (a Ortodoxiei) ori în Duminica a treia din Postul Mare (a Sfintei Cruci) și deci odovania praznicului, în luna următoare (luni în săptămâna a doua ori a patra din Post), slujba praznicului se cântă cu cea a Învierii din Octoih și a duminicii din **Triod**, precum urmează:

Sâmbătă seara, la Vecernia mică (în mănăstiri, unde se face Priveghere), la **Doamne,**

strigat-am..., se cântă patru stihiri ale duminicii din **Triod**, **Slavă...** **Și acum...**, a praznicului, iar la Stihovă, o stihiră a Învierii și trei ale praznicului (cele de la Stihovăna Vecerniei mari), cu stihurile lor, **Slavă...** **Și acum...**, a praznicului. După **Tatăl nostru...**, troparul Învierii, **Slavă...** **Și acum...**, al praznicului.

La **Vecernia mare**, după începutul obișnuit cântăm **Fericit bărbatul...** La **Doamne, strigat-am...** se cântă zece stihiri: trei ale Învierii de la glasul de rând al **Octoihului**, trei ale duminicii, din **Triod**, și patru ale praznicului (repetând pe una din cele trei câte sunt la Minei). **Slavă...**, a duminicii, din **Triod**, **Și acum...**, a praznicului (**Trimis a fost din cer Gavriil arhanghelul...**). Vohod, **Lumină lină...**, Prochimenul **Domnul a împărățit...** și Paremiile praznicului, toate cinci; apoi ectenia **Să zicem toți...**, rugăciunea **Învrednicește-ne, Doamne...**, ectenia **Să plinim...** și celelalte ale Vecerniei sărbătorilor.

De este Litie, se cântă trei stihiri ale praznicului și trei ale **Triodului**, de la Laudele Utreniei, **Slavă...**, a praznicului (**Să se veselească cerurile...**), **Și acum...**, a duminicii, din **Triod** (cea de la **Slavă**).

La Stihovă, stihurile Învierii, **Slavă...**, a duminicii din **Triod**, **Și acum...**, a praznicului.

După **Tatăl nostru...**, de este Litie, troparul praznicului de două ori și al duminicii, apoi celelalte ale Litiei, după obicei. De nu este Litie, troparul Învierii, **Slavă...**, al duminicii, **Și acum...**, al praznicului.

La **Utrenie**, după **Dumnezeu este Domnul...**, troparul Învierii, de două ori, **Slavă...**, al duminicii din **Triod**, **Și acum...**, al praznicului. Apoi Catismele de rând (în mănăstiri), Sedelele Învierii, cu ale Născătoarei lor, Polieleul (**Cuvânt bun...**) cu Mărimurile praznicului și Binecuvântările Învierii. Ectenie mică, Sedelele praznicului toate la rând. Ipacoi, Antifoanele glasului de rând al **Octoihului**, Prochimenul praznicului, Evanghelia praznicului, **Învierea lui Hristos văzând...** Psalmul 50, **Slavă...**, **Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...**, **Și acum...**, aceeași, apoi stihul **Miluieste-mă, Dumnezeule...** și stihira praznicului: **Astăzi vestește Gavriil celei pline de dar...** (stihira **Și acum...**, de la Litie).

La Canoane: Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al duminicii **Triodului** pe patru și al praznicului pe șase. Catavasiile praznicului (**Deschide-voi gura mea...**). După Cântarea a 3-a, Condacul și Icosul **Triodului**, Sedealna **Triodului**, **Slavă... Și acum...** a Praznicului; după Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul praznicului, Sinaxarul din **Minei**, apoi din **Triod**. La Cântarea a 9-a, cântăm **Ceea ce ești mai cinstită...** La Luminânde: cea de rând a Învierii. **Slavă...**, a duminicii din **Triod**, **Și acum...**, a praznicului.

La Laude se cântă opt stihiri: patru ale Învierii și patru ale praznicului (cu cea de la **Slavă**) din **Minei**, cu stihurile Praznicului, **Slavă...**, din **Triod**, **Și acum...**, **Preabinecuvântată ești...** Doxologia mare. În duminica întâi din Post, după **Sfinte Dumnezeule...**, ca de obicei, troparul de rând al Învierii, ecteniile și otpustul. În duminica a treia, la **Sfinte Dumnezeule...** se fac scoaterea și închinarea Sfintei Cruci în naos, după cum se arată la **Triod**.

În mănăstiri, **Slavă... Și acum...**, și se cântă stihira de rând a Evangheliei (Voscreasna); apoi se citesc Ceasurile, punând pe rând Troparul și Condacul când ale Învierii, când ale duminicii, când ale praznicului.

La Liturghie, se săvârșește Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. Antifoanele praznicului, din **Minei**. La Vohodul cu Evanghelia, stih: **Binevestiți din zi în zi mântuirea Dumnezeului nostru... Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai înviat din morți...**, troparul Învierii, al duminicii și al praznicului; **Slavă...**, Condacul duminicii, **Și acum...**, al praznicului. În Duminica Sfintei Cruci, în loc de **Sfinte Dumnezeule...** se cântă **Crucii Tale...** Apostolul și Evanghelia, întâi ale praznicului, apoi ale Duminicii. Axion: **Binevestește, pământule, bucurie mare... și: Ca de un sicriu însuflețit...** Chinonicul praznicului și al duminicii din **Triod**.

La masă, dezlegare la pește, untdelemn și vin.

În seara aceleiași duminici și dimineața zilei următoare se cântă slujba odovaniai praznicului, împreună cu cea din **Triod**, și cu cea a arhanghelului, precum urmează:

Duminică seara, la Vecernie, nu se cântă **Fericit bărbatul...** și nici Catismă nu citim. La

Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri: trei din **Triod**, patru ale praznicului și trei ale arhanghelului. **Slavă... Și acum...**, a praznicului (din 25 martie). Vohod, **Lumină lină...**, Prochi-menul mare din **Triod** (**Dat-ai moștenire...**), rugăciunea **Învrednicește-ne, Doamne...**, ectenia **Să plinim rugăciunile noastre...**

La Stihoavnă, stihirile din **Triod**. **Slavă... Și acum...**, a praznicului (din 25 martie). După **Acum slobozește...** și **Sfinte Dumnezeule...**, troparele după rânduiala zilelor de post (vezi **Ceaslovul**), cu trei metanii mari și otpustul.

Pavecernița mică se citește în mănăstiri fără metanii, numai la **Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu...** și la **Sfinte Dumnezeule...** se fac închinăciuni.

Luni dimineața, la Utrenie, se cântă toată slujba odovaniai și a arhanghelului, precum este scrisă în **Minei** (26 martie), cu **Aliluia** și Cântările Treimice ale glasului de rând, Doxologia mică, Stihoavna și sfârșitul după rânduiala zilelor de post (vezi **Ceaslovul**).

Apoi Ceasurile și Obednița după rânduiala zilelor de post și Vecernia zilei următoare (la **Minei** 27 martie, în **Triod** marți săptămâna a doua sau a patra), fie singură, fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, acolo unde Soborul Arhanghelului este hramul bisericii.

e) Când Praznicul Bunei-Vestiri cade luni în săptămâna a doua, a treia, a patra, a cincea sau a șasea din post și deci odovania praznicului în marțea următoare (Sfintele Paști la 5 mai, 28, 21, 14 sau 7 aprilie), slujba praznicului se cântă cu cea a zilei din **Triod**, precum urmează:

Duminică seara, la Vecernia mică (în mănăstiri, unde se face Priveghere), la **Doamne, strigat-am...**, se cântă patru stihiri ale praznicului (repetând una din cele trei, câte are la **Minei**), **Slavă...**, **Și acum...**, a praznicului. La Stihoavnă se cântă stihirile zilei din **Triod**, **Slavă... Și acum...**, a praznicului (**În luna a șasea trimis a fost arhanghelul...**). După **Tatăl nostru...**, troparul praznicului, ectenia **Miluiește-ne pe noi...** și otpustul mic.

La Vecernia mare, după începutul obișnuit, cântăm **Fericit bărbatul...** starea întâi; La

Doamne, strigat-am..., se cântă zece stihiri: trei din **Triod** și șapte ale praznicului (repetând pe cele trei, câte are la **Minei**), **Slavă... Și acum...**, a praznicului (**Trimis a fost din cer Gavriil arhanghelul...**), **Vohod, Lumină lină...**, **Prochimenul** zilei din **Triod** (**Dat-ai moștenire...**, ori: **Să nu întorci fața Ta...**) și **Paremiile** praznicului (primele trei), ectenia **Să zicem toți...**, rugăciunea **Învrednicește-ne, Doamne...**, ectenia **Să plinim rugăciunile noastre cele de seară...**

De este Litie (Priveghere) se cântă stihirile praznicului, **Slavă...**, a praznicului: **Să se veselească cerurile...**, **Și acum...**, a praznicului (**Astăzi vestește Gavriil...**).

La Stihovă, stihirile praznicului cu stihurile din **Minei, Slavă... Și acum...**, a praznicului (**Astăzi sunt bunelevestiri de bucurie...**). După **Tatăl nostru...**, de este Litie (Priveghere), troparul praznicului de trei ori, binecuvântarea pâinilor și celelalte ale Litiei, după obicei. Iar de nu este Litie, se cântă troparul praznicului o dată și otpustul.

Pavecernița mică, în mănăstiri, dacă nu se face Priveghere, se citește după Vecernie.

Luni dimineața, la Utrenie, se cântă slujba praznicului toată, după **Minei**, adăugând din **Triod** numai Sedelnele, Tricântarea și Stihovăna zilei, precum am arătat mai înainte, la pgf. a.

Apoi se citesc Ceasurile și Obednița (în mănăstiri) și se săvârșește Vecernia zilei următoare (26 martie, Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil), unită cu Liturgia Sfântului Ioan Gură de Aur, precum am arătat mai înainte, tot la pgf. a.

În seara aceleiași zile (luni), în mănăstiri se citește Pavecernița mică, precum am arătat tot acolo.

Marți dimineața (26 martie), se săvârșește odovania praznicului Bunevestiri, făcând Utrenia praznicului și a arhanghelului, din **Minei** (26 martie), cu **Aliluia...** și Cântările Treimice ale glasului de rând, Doxologie mică, adăugând din **Triod** numai Sedelnele, Tricântarea și Stihovăna zilei și făcând sfârșitul după rânduiala zilelor de rând din post, precum arată **Ceaslovul**.

Apoi se citesc Ceasurile cu Obednița și se săvârșește Vecernia zilei următoare (la **Minei**,

27 martie, în **Triod**, miercuri din săptămâna în care ne aflăm), ori singură, ori unită cu Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, dacă biserica are ca hram Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil.

f) **Când Praznicul Bunei-Vestiri cade marți, miercuri sau joi în săptămânile a doua, a treia sau a șasea din Post** (și deci Odovania praznicului este miercuri, joi sau vineri din aceleași săptămâni) sau când cade praznicul marți (și deci Odovania este miercuri) în săptămâna a cincea din Post, slujba praznicului și cea a Soborului Sfântului Arhanghel Gavriil cu Odovania praznicului se cântă toată după **Minei**, adăugându-se din **Triod** numai stihirile zilei de la **Doamne, strigat-am...** și de la Stihovă, la Vecernie, iar la Utrenie, Sedelnele, Tricântarea și Stihovăna.

În ajunul praznicului (24 martie, înaintea-serbării praznicului), dimineața, după Utrenia și Ceasurile zilei (a se vedea mai înainte, la regulile pentru înainte-serbarea praznicului), se săvârșește Vecernia praznicului fie unită cu Liturgia Darurilor mai înainte sfințite (mai ales dacă e miercuri), fie singură (dacă e marți sau joi), iar seara se citește Pavecernița Mare, cu Litia praznicului (dacă se face și binecuvântarea pâinilor), întocmai precum am arătat mai înainte, la pgf. a (pentru anii în care praznicul cade vineri în prima săptămână din Post). În bisericile de enorii unde nu se face slujbă zilnic, Vecernia praznicului se face însă în ajunul praznicului, seara, la vremea ei obișnuită, fie singură, fie unită cu Litia, așa precum am arătat mai înainte, la același pgf., pentru joi dimineața.

În însăși ziua praznicului (25 martie), dimineața, se săvârșește Utrenia praznicului, Ceasurile și Liturgia Sfântului Ioan Gură de Aur, unită cu Vecernia zilei următoare (26 martie: Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil și odovania praznicului), așa precum am arătat în urmă, pentru cazul când praznicul cade vineri în prima săptămână din Post, pgf. a.

În seara zilei praznicului, se citește Pavecernița mică, în pridvorul (pronaosul) bisericii, fără metanii și fără canon, făcându-se numai câte trei închinăciuni la începutul Doxologiei (**Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu...**) și la Sfinte Dumnezeule... de la

sfârșitul ei. După **Ceea ce ești mai cinstită...**, se fac trei metanii mari și se citește rugăciunea Sfântului Efrem Sirul, cu închinăciunile obișnuite. Iar la ultimul **Sfinte Dumnezeule...**, de asemenea se fac trei închinăciuni.

A doua zi (26 martie), dimineața, se săvârșește odovania praznicului, făcând Utrenia praznicului și a arhanghelului, din **Minei**, cu Doxologia mică, adăugând din **Triod** numai Sedelnele, Tricântarea și Stihoavna zilei și făcând sfârșitul după rânduiala zilelor de rând din Post, precum arată **Ceaslovul**.

Apoi se citesc Ceasurile cu Obednița și, de este miercuri sau vineri, se săvârșește Vecernia zilei următoare (la **Minei** = 27 martie) unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite. Iar de este joi, se săvârșește Vecernia singură, fără Liturghie; numai la bisericile care au ca hram Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil se face și joi Vecernia tot unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite.

g) Când Praznicul Bunei-Vestiri cade marți în săptămâna a patra din Postul Mare și deci odovania praznicului, miercuri în aceeași săptămână (miercurea închinării Sfintei Cruci), atunci Vecernia praznicului se săvârșește în mănăstiri luni dimineața, ori unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, ori singură, precum am arătat mai înainte, la pgf. a, iar luni seara se citește Pavcernița Mare, împreună cu Litia praznicului, precum se arată în **Minei**.

În bisericile de enorii, Vecernia praznicului se săvârșește la vremea ei obișnuită, adică luni seara, fie singură, fie împreună cu Litia, citindu-se și Acatistul Bunei-Vestiri.

Marți dimineața, se săvârșește Utrenia praznicului, toată, după **Minei**, cu Doxologia mică și adăugând din **Triod** doar Sedelnele, Tricântarea și Stihoavna zilei, precum am arătat în urmă, la pgf. a; apoi Ceasurile și Vecernia zilei următoare (26 martie, Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil), unită cu Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, adăugând la Vecernie și stihirile Sfintei Cruci, din **Triod**, astfel:

Binecuvântarea de început ca la Liturghie (**Binecuvântată este împărăția Tatălui...**), Psalmul 103 și ectenia mare. Catismă nu citim și nici **Fericit bărbatul...** nu se cântă, ci îndată după ecfonisul ecteniei se cântă **Doamne, stri-**

gat-am..., cu unsprezece stihiri după rânduiala din **Minei**: stihira samoglasnică a zilei (de două ori), trei podobnice ale **Triodului**, trei ale praznicului și trei ale arhanghelului. **Slavă...**, a Sfintei Cruci, din **Triod** (**Atăzi Stăpânul făpturii...**), **Și acum...**, a praznicului (**Trimis a fost din cer Gavriil arhanghelul...**). Vohod cu Evanghelia, **Lumină lină...**, Prochimenul și Paremiile din **Triod** și două Paremii ale praznicului din **Minei** (cele de la Liturghie). Apoi ectenie mică, cu ecfonisul **Că sfânt ești, Dumnezeul nostru...** și îndată se cântă **Sfinte Dumnezeule...** și, pe rând, celelalte ale Liturghiei Sfântului Ioan Gură de Aur. Apostolul și Evanghelia praznicului. Axion: **Binevestește, pământule, bucurie mare...** Chinonicul praznicului.

La masă, dezlegare la pește, untdelemn și vin.

Marți seara, se citește Pavcernița mică (la mănăstiri în tinda bisericii) fără metanii, doar cu trei închinăciuni la începutul Doxologiei (**Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu...**). După Crez citim Canonul Arhanghelului, de la Utrenia din 26 martie. După **Sfinte Dumnezeule...** citim Condacul praznicului.

Miercuri dimineața, se face Odovania praznicului, punând la Utrenie slujba zilei din **Triod** și a praznicului din **Minei**, precum urmează:

După începutul obișnuit, se cântă **Aliluia** și Cântările treimice. Apoi Catismele de rând, Sedelnele **Triodului** și Psalmul 50.

La Canoane: Canonul praznicului (Născătoarei de Dumnezeu) cu irmosul pe șase și al Sfintei Cruci din **Triod** pe patru, iar la Cântările a 3-a, a 8-a și a 9-a, unde la **Triod** este și Tricântare, se pun din Canonul praznicului patru stihiri, iar din al Sfintei Cruci două, apoi Tricântarea, cu opt stihiri, încheind cu irmosul Tricântării. După Cântarea a 3-a, Condacul și Icosul praznicului, Sedealna **Triodului**, **Slavă...** **Și acum...**, a arhanghelului; după Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul Sfintei Cruci și Sinaxarul din **Minei**. La Cântarea a 9-a se cântă **Ceea ce ești mai cinstită...** Luminânda glasului de rând (din **Triod**, la Cântările Treimice, sau din **Ceaslov**).

La Laude se cântă patru stihiri ale Sfintei Cruci din **Triod** (cele de marți seara de la

Doamne, strigat-am...) și patru ale arhanghelului, **Slavă... Și acum...**, a praznicului (**Talna cea din veac se descoperă astăzi...**). Doxologia mică, ectenia **Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineață...**, apoi se cântă Stihovna din **Triod**, cu **Slavă... Și acum...**, tot de acolo (a înjumătățirii postului). Îndată: **Bine este a ne mărturisi Domnului...** și celelalte de la sfârșitul Utreniei, după rânduiala zilelor de rând din Post.

Apoi Ceasurile, făcând la Ceasul întâi închinarea și sărutarea Sfintei Cruci, cum se arată la **Triod**.

La Liturghie se săvârșește Vecernia zilei următoare (la **Minei**, 27 martie, în **Triod**, miercuri seara săptămâna a patra) unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, după rânduiala obișnuită.

h) Când Praznicul Bunei-Vestiri cade miercuri în săptămâna a patra din Post (miercurea închinării Sfintei Cruci), iar odovania praznicului, joi în aceeași săptămână, slujba praznicului se cântă toată după **Minei**, nepunând nimic din ale Sfintei Cruci de la **Triod**, în afară de Tricântarea de miercuri la utrenie; iar stihirile și Canonul Sfintei Cruci din această miercuri se cântă mai înainte, luni ori vineri, după odovania praznicului, sau precum va rândui cel mai mare.

Miercuri dimineața, la Ceasul întâi în mănăstiri se fac închinarea și sărutarea Sfintei Cruci, precum se arată la **Triod**; iar după Ceasuri, se săvârșește Vecernia zilei de 26 martie (Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil și Odovania praznicului) unită cu Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, precum s-a arătat mai înainte, pentru vineri dimineața, la pgf. a.

Miercuri seara, se citește Pavcernița mică, fără metanii, făcându-se doar trei închinări (metanii mici) la începutul Doxologiei (**Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu...**) și la **Sfinte Dumnezeule...** de la sfârșitul ei. Punem Condacul praznicului.

Joi dimineața, se face odovania praznicului, punând la Utrenie slujba praznicului (a Născătoarei de Dumnezeu) și a Sfântului Arhanghel Gavriil din **Minei**, împreună cu a zilei, din **Triod**, precum am arătat pentru marți dimineața, la pgf. e.

Apoi se citesc Ceasurile cu Obednița și se săvârșește Vecernia zilei următoare (la **Minei** 27 martie, în **Triod**, joi seara din săptămâna a patra), singură ori unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, dacă biserica are ca hram Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil.

i) Când Praznicul Bunei-Vestiri cade joi în săptămâna a patra din Post, și deci Odovania praznicului vineri în aceeași săptămână.

Vecernia praznicului se face în mănăstiri miercuri dimineața, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite (după rânduiala arătată mai înainte, la pgf. a pentru joi dimineața), iar în bisericile de enorii, miercuri seara, la vremea obișnuită, când în mănăstiri se citește Pavcernița mare, cu Litia praznicului, precum se arată în **Minei**.

Joi dimineața, se săvârșește Utrenia praznicului, făcând toată slujba după **Minei** și adăugând din **Triod** numai Sedelnele, Tricântarea și Stihovna zilei, Doxologia mică, precum am arătat în urmă, la pgf. a, pentru vineri dimineața.

Apoi Ceasurile și Obednița, după rânduiala arătată în **Minei** pentru zilele de rând și Vecernia zilei următoare (26 martie la **Minei**, joi seara, săptămâna a patra, în **Triod**) unită cu Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, precum se arată la **Minei**.

Joi seara se citește Pavcernița mică, punând și Canonul Arhanghelului, iar Vineri dimineața (26 martie), la Utrenie, se cântă slujba odovaniai praznicului și a Sfintei Cruci, precum s-a arătat mai înainte, la pgf. g., miercuri dimineața, cu deosebirea că la Laude se cântă doar stihirile din **Minei**.

Apoi se citesc Ceasurile cu Obedniță. La Ceasul al șaselea se face închinarea Sfintei Cruci, ca de obicei, și după otpustul Ceasurilor se ia Sfânta Cruce de pe iconostas și este dusă în sfântul altar sau la locul unde se păstrează, cântându-se stihirile din Duminica Sfintei Cruci (**Veniți credincioșilor, să ne închinăm...**), precum se arată la **Triod**.

După Ceasuri și Obedniță, se săvârșește Vecernia zilei următoare (la **Minei** 27 martie, în **Triod**, vineri seara), unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, urmând rânduiala obișnuită.

j) Când Praznicul Bunei-Vestiri cade vineri în săptămâna a doua, a treia sau a patra, și deci Odovania praznicului în vremea din sâmbetele acelorași săptămâni (Sâmbetele morților).

Vecernia praznicului se săvârșește în mănăstiri joi dimineața, ori singură, ori unită cu Liturgia Darurilor mai înainte sfințite (vezi pgf. a, rânduiala pentru joi dimineața), iar în bisericile de enorii se săvârșește joi seara, la vremea ei obișnuită, când în mănăstiri se citește Pavcernița mare, cu Litia praznicului, precum se arată la Minei.

Vineri dimineața se cântă la Utrenie slujba praznicului împreună cu cea a zilei din Triod, precum s-a arătat în urmă, la pgf. a, pentru vineri dimineața; apoi se citesc Ceasurile și Obednița, după care săvârșim Vecernia zilei următoare (26 martie, Soborul Sfântului Arhanghel Gavriil), unită cu Liturgia Sfântului Ioan Gură de Aur, punând stihira zilei din Triod (de două ori), ale Praznicului patru și ale Arhanghelului patru, Slavă... Și acum..., a Praznicului. Se pun două Paremii din Triod și două ale Praznicului.

Vineri seara, în mănăstiri se citește Pavcernița mică, la care se pune și Patrucântarea sfinților mucenici și a morților din Utrenia Sâmbetei (Triod).

Sâmbătă dimineața se face odovania praznicului, cântând toată slujba praznicului (a Născătoarei de Dumnezeu) și a Sfântului Arhanghel Gavriil, din Minei, și nepunând nimic din ale Sâmbetei Triodului, astfel:

După începutul obișnuit, la Dumnezeu este Domnul... se cântă troparul praznicului de două ori, Slavă..., al arhanghelului, Și acum..., iar al praznicului. Catismele de rând, Sedelnele din Minei (din 25 martie), Psalmul 50.

La Canoane: Canonul praznicului, cu Irmosul pe opt, și al arhanghelului pe șase. Catavasiile praznicului. După Cântarea a 3-a, Condacul arhanghelului și Sedealna lui, de două ori, Slavă... Și acum..., a praznicului. După Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul praznicului. La Cântarea a 9-a, se cântă Stihurile și stihirile Canonului praznicului, încheind cu irmosul. Luminânda praznicului (din 25 martie), Slavă..., a arhanghelului, Și acum..., iar a praznicului.

La Laude se cântă șase stihiri: trei ale praznicului (din 25 martie) și trei ale arhanghelului. Slavă... Și acum..., a praznicului. Doxologia mare, iar după Sfinte Dumnezeule..., troparul arhanghelului, Slavă... Și acum..., al praznicului, ecteniile și otpustul.

În mănăstiri se citesc Ceasurile. La ceasul întâi zicem troparul praznicului, Slavă..., al arhanghelului, Și acum..., al Născătoarei de Dumnezeu Ceasului. După Sfinte Dumnezeule..., Condacul praznicului. Tot așa se zice și la celelalte Ceasuri.

După Ceasul al șaselea, se săvârșește Liturgia Sfântului Ioan Gură de Aur. La Fericiri se cântă opt stihiri, din Cântarea a 3-a și a 6-a a Canonului praznicului. După vohodul cu Evanghelia, troparul praznicului și al arhanghelului, Slavă..., Condacul arhanghelului, Și acum..., al praznicului. Apostolul și Evanghelia zilei (Sâmbetei) și ale praznicului. Axion: Binevestește, pământule, bucurie mare... Chinonicul praznicului.

k) Când Praznicul Bunei-Vestiri cade în sâmbăta a doua sau a patra din Post, și deci Odovania praznicului în duminica a doua ori a patra din Post.

Vecernia praznicului se săvârșește în mănăstiri, Vineri dimineața, unită cu Liturgia Darurilor mai înainte sfințite, astfel:

Începutul cu Binecuvântată este împărăția Tatălui..., Psalmul 103 și ectenia mare, după care se citește Catisma a optsprezecea, cu obișnuitele stări și ectenii mici. Apoi se cântă Doamne, strigat-am... cu zece stihiri: stihira zilei din Triod, de două ori, și opt ale praznicului (repetând pe cele trei câte sunt la Minei). Slavă... Și acum..., a praznicului, Vohod, Lumină lină..., Prochimenele și Paremiile zilei din Triod (cu: Lumina lui Hristos luminează tuturor), apoi toate cele cinci Paremii ale praznicului. Să se îndrepteze rugăciunea mea... cu cădirea din sfântul altar, Ectenia întreită și celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

În bisericile de enorii Vecernia praznicului se săvârșește singură vineri seara, la vremea ei obișnuită, când în mănăstiri se citește Pavcernița mare, cu Litia praznicului (după

Slavă întru cei de sus...), precum se arată la Minei.

Sâmbătă dimineața, la Utrenie, se cântă toată slujba praznicului numai din **Minei**, cu Doxologia mare, fără nimic din ale zilei de la **Triod**; iar Patrucântarea Sâmbetei din **Triod** se cântă mai dinainte, joi la Pavecerniță.

Apoi Ceasurile (în mănăstiri) și Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, la care se cântă Antifoanele praznicului din **Minei**. La Vohodul cu Evanghelia, stihul: **Binevestiți din zi în zi mântuirea Dumnezeului nostru... și: Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce pentru noi Te-ai întrupat...** Troparul și Condacul praznicului. Apostolul și Evanghelia praznicului. Axionul **Binevestește, pământule...** Chinonicul praznicului.

La masă, dezlegare de pește, untdelemn și vin.

Sâmbătă seara la Vecernie și duminică dimineața la Utrenie și la Liturghie se cântă toată slujba din **Octoih** și **Minei**, punând numai ale Învierii glasului de rând din **Octoih**, ale odovaniei praznicului și ale arhanghelului din **Minei**. Din **Triod** se pune numai canonul duminicii și **Slavă...** de la Laudele Utreniei; iar la slujba Sfântului Grigorie Palama din duminica a doua și la slujba Sfântului Ioan Scărarul din duminica a patra a postului se cântă mai dinainte, vineri ori luni în săptămâna următoare, împreună cu a sfinților de la **Minei** din acele zile, sau cum va rândui cel mai mare.

Sâmbătă seara, la Vecernia mică (în mănăstiri, dacă se face Priveghere), stihurile Învierii glasului de rând din **Octoih**, după obicei.

La Vecernia mare, după începutul obișnuit, se cântă **Fericit bărbatul...**, iar la **Doamne, strigat-am...** se cântă zece stihiri: patru ale Învierii glasului de rând, din **Octoih**, trei ale praznicului și trei ale arhanghelului. **Slavă...**, a praznicului, **Și acum...**, dogmatica glasului de rând. Vohod, **Lumină lină...**, Prochimenul **Domnul a împărățit...** și celelalte ale Vecerniei sărbătorilor, ca de obicei.

Dacă este Litie, se cântă cele trei stihiri ale praznicului, de la Stihoavnă, **Slavă... Și acum...**, a praznicului.

La Stihoavnă, se cântă stihurile Învierii, **Slavă... Și acum...**, a praznicului (**Să se vese-**

lească cerurile...). Apoi: **Acum slobozește...** și celelalte; după **Tatăl nostru...**, dacă se face binecuvântarea pâinilor, se cântă troparul praznicului de trei ori, și celelalte ale Litiei; iar de nu s-a făcut Litie, se cântă troparul Învierii, **Slavă...**, al arhanghelului, **Și acum...**, al praznicului, și otpustul.

Duminică dimineața, la Utrenie, după începutul obișnuit, la **Dumnezeu este Domnul...**, troparul Învierii de două ori, **Slavă...**, al arhanghelului, **Și acum...**, al praznicului. Catismele de rând, Sedelnele Învierii, cu ale Născătoarei... lor, Binecuvântările Învierii, Ectenie mică, Ipacoi, Antifoanele și Prochimenul glasului de rând, Evanghelia de rând a Învierii, **Învierea lui Hristos văzând...**, Psalmul 50, **Slavă...**, **Ușile pocăinței...** și celelalte ale duminicilor Postului din **Triod**.

La Canoane: Canonul Învierii cu irmosul pe patru, al duminicii **Triodului** pe patru și al praznicului cu al arhanghelului pe șase. Cătăvasiile praznicului. După Cântarea a 3-a, Condacul și Sedealna arhanghelului; **Slavă... Și acum...**, Sedealna praznicului; după Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul praznicului. Sinaxarul din **Minei** și din **Triod**. La Cântarea a 9-a se cântă **Mărește, suflete al meu...** și **Ceea ce ești mai cinstită...** Ectenie mică, **Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru...** și Luminânda de rând a Învierii, **Slavă...**, a arhanghelului, **Și acum...**, a praznicului.

La Laude se cântă opt stihiri: patru ale Învierii și patru ale praznicului (cu cea de la **Slavă...**), **Slavă...**, a duminicii din **Triod**, **Și acum...**, **Preabinecuvântată ești...** Doxologia mare, iar după **Sfinte Dumnezeule...**, troparul Învierii, ecteniile și otpustul (în mănăstiri Ceasul întâi, apoi **Slavă... Și acum...** și se cântă stihira de rând a Evangheliei).

La Ceasuri, troparul Învierii, **Slavă...**, al praznicului, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu, de la Ceasuri. După **Tatăl nostru...** Condacul praznicului.

La Liturghie, după Ceasul al șaselea, se săvârșește Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Proskomidie se pregătesc și Sfintele Agnețe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfințite de miercuri și vineri din săptămâna următoare. La Fericiri se cântă zece stihiri: șase ale

Învierii glasului de rând și patru ale praznicului din Cântarea a 9-a. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii, al praznicului și al arhanghelului, Condacul Învierii, **Slavă...**, al arhanghelului, **Și acum...**, al praznicului. Apostolul și Evanghelia duminicii și ale praznicului. Axion: **De tine se bucură...** Chinoicul zilei și al praznicului.

1) Când cade Praznicul Bunei-Vestiri în Duminica a doua, a patra sau a cincea din Păresimi, și deci odovania praznicului în luna următoare, slujba praznicului se cântă cu cea a Învierii, punând din Triod numai Canonul duminicii și Slava Laudelor de la Utrenie, astfel:

Sâmbătă seara, la Vecernia mică (în mănăstiri, dacă se face Priveghere), la **Doamne, strigat-am...** se cântă stihurile praznicului, **Slavă... Și acum...**, tot a praznicului. La Stihoavnă, o stihiră a Învierii și cele ale praznicului, de la Stihoavna Vecerniei mari, cu stihurile lor, **Slavă... Și acum...**, a praznicului (de la Vecernia mică: **Trimis a fost în luna a șasea arhanghelul Gavriil...**). Apoi: **Acum slobozește...** și celelalte, iar după **Tatăl nostru...** troparul praznicului, ectenia **Miluieste-ne pe noi...** și otpustul mic.

La Vecernia mare, după începutul obișnuit, se cântă **Fericit bărbatul...**, catisma toată, iar la **Doamne, strigat-am...** se cântă zece stihiri: patru ale Învierii și șase ale praznicului, **Slavă... Și acum...**, a praznicului (**Trimis a fost din cer...**). Vohod, **Lumină lină...**, Prochimenul zilei (**Domnul a împărățit...**) și Paremiile praznicului toate cinci.

Dacă este Litie, se cântă stihurile praznicului, **Slavă...**, a praznicului, glasul al 8-lea (**Să se veselească cerurile...**), **Și acum...**, a praznicului, glasul al 2-lea (**Astăzi vestește Gavriil...**). La Stihoavnă, stihurile Învierii, **Slavă... Și acum...**, a praznicului.

După **Tatăl nostru...**, dacă este Litie, se cântă troparul praznicului, (de trei ori), și apoi celelalte ale Litiei. Dacă nu este Litie, se cântă troparul Învierii, **Slavă... Și acum...**, al praznicului, și otpustul.

Duminică dimineața, la Utrenie, după începutul obișnuit, la **Dumnezeu este Domnul...**, troparul Învierii, (de două ori), **Slavă... Și acum...**, al praznicului. După Catisme se

cântă Sedelnele Învierii, apoi Polieleul (**Cuvânt bun...**) cu Mărimurile praznicului (din Psaltire sau din **Catavasier**, fără **Slavă...**), apoi Binecuvântările Învierii și îndată ectenie mică, Ipacoi al glasului de rând și Sedelnele praznicului, toate la rând, câte o dată. Apoi Antifoanele glasului de rând, prochimenul și Evanghelia praznicului, **Învierea lui Hristos văzând...**, Psalmul 50, **Slavă...**, **Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu...**, **Și acum...**, aceeași, stihul **Miluieste-mă, Dumnezeule...** și stihira praznicului arătată la Minei (**Binevestește Gavriil astăzi...**).

La Canoane: Canonul Învierii cu Irmosul pe patru, al duminicii **Triodului**, pe patru și al praznicului, pe șase. Catavasiile praznicului; după Cântarea a 3-a, Sedealna praznicului; după Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul praznicului din Minei. La Cântarea a 9-a se cântă **Ceea ce ești mai cinstită...**, Ectenie mică, **Sfânt este Domnul Dumnezeu nostru...**, Luminânda de rând a Învierii, **Slavă... Și acum...**, a praznicului.

La Laude se cântă opt stihiri: patru ale Învierii și patru ale praznicului (cu cea de la **Slavă...**) cu stihurile lor. **Slavă...**, a duminicii **Triodului**, **Și acum...**, **Preabinecuvântată ești...** Doxologia mare, iar după **Sfinte Dumnezeule...**, troparul de rând al Învierii, ecteniile și otpustul.

În mănăstiri se cântă **Slavă... Și acum...** cu stihira Evangheliei și se face miruirea cu untdelemnul sfințit de la Litie.

Apoi se citesc Ceasurile, la care se pune troparul Învierii, **Slavă...**, al praznicului, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu, din rânduala Ceasurilor. După **Sfinte Dumnezeule...**, Condacul praznicului.

La Liturghie, după Ceasul al șaselea, se săvârșește Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La proskomidie se scot și Sfintele Agnețe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfințite de miercuri și vineri din săptămâna următoare. Antifoanele praznicului. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii și al praznicului, **Slavă... Și acum...**, Condacul praznicului. Apostolul și Evanghelia, întâi ale duminicii și apoi ale praznicului. Axionul praznicului. Chinoicul duminicii și apoi al praznicului.

La masă, dezlegare la pește, untdelemn și vin.

Iar la slujbele sfinților din duminicile a doua (Sfântul Grigorie Palama) a patra (Sfântul Ioan Scărarul) și a cincea din Post (Cuvioasa Maria Egipteanca), așezate în **Triod**, când cade praznicul Bunei-Vestiri în vreuna din aceste duminici, se cântă ori vineri în săptămâna dinainte, ori marți în săptămâna următoare, împreună cu cea a sfinților care vor fi în acele zile la **Minei**, ori cum va rândui cel mai mare.

În seara aceleiași duminici și în dimineața zilei următoare (luni) se fac slujba Odovaniai praznicului și cea a arhanghelului, din **Minei**, împreună cu a zilei, din **Triod**, întocmai după rânduiala arătată în urmă, pgf. d, pentru duminică seara și luni dimineața.

m) **Când Praznicul Bunei-Vestiri cade miercuri în săptămâna a cincea din Sfântul și Marele Post și deci Odovania praznicului în joia următoare (Joia Canonului Mare)**, atunci slujba înainte-prăznuirii Buneivestiri (care ar trebui făcută marți) se face mai dinainte cu o zi, adică luni, iar a sfântului de la **Minei** din acea zi (23 martie) se cântă la Pavecerniță; marți (adică luni seară), împreună cu Tricântarea zilei din **Triod**, se cântă Canonul cel Mare (de pocăință) al Sfântului Andrei Criteanul, care ar trebui cântat la denia de miercuri seara, pentru că joi se va cânta slujba Odovaniai praznicului. Deci miercuri se face numai slujba praznicului împreună cu cea din **Triod**, după rânduiala zilelor de rând din post, precum urmează:

Vecernia praznicului se face în mănăstiri **marți dimineața**, ori singură, ori unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, precum am arătat mai înainte, la pgf. a, pentru joi dimineața. În bisericile de enorie, Vecernia se face marți seara, la vremea ei obișnuită, când în mănăstiri se citește Pavecernița mare, cu Litia praznicului, precum se arată la **Minei**.

Miercuri dimineața, la Utrenie, se face slujba praznicului împreună cu cea a zilei din **Triod**, apoi Ceasurile și Obednița (în mănăstiri) și apoi Vecernia zilei următoare (26 martie) unită cu Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, întocmai cum se arată la **Minei**.

Miercuri seara, în loc de Denia Canonului celui Mare, în mănăstiri se citește Pavecernița mică.

Iar joi dimineața se face odovania praznicului, cântându-se slujba praznicului și a

Soborului Sfântului Arhanghel Gavriil, din **Minei**, cu **Aliluia...** și Cântările Treimice, Doxologie mică și punându-se de la **Triod** numai cântarea Apostolilor și Stihovna. Apoi Ceasurile și Obedniță, după rânduiala zilelor de rând din post, după care se săvârșește Vecernia zilei următoare (27 martie), fie singură, fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, în bisericile la care Sfântul Arhanghel Gavriil este hram.

n) **Când Praznicul Bunei-Vestiri cade joi în săptămâna a cincea din Postul Mare (Joia Canonului de pocăință) și deci Odovania praznicului, în vinerea următoare**, atunci Canonul cel Mare (de pocăință) al Sfântului Andrei Criteanul se cântă mai dinainte, marți la Utrenie, împreună cu Tricântarea zilei din **Triod**.

Miercuri dimineața, după Utrenie, Ceasuri și Obedniță se face deci Vecernia praznicului, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, precum s-a arătat mai înainte (pgf. a pentru joi dimineața); în seara aceleiași zile în mănăstiri se citește Pavecernița mare împreună cu Litia praznicului (în bisericile de enorii se săvârșește Vecernia praznicului), iar joi dimineața se săvârșește Utrenia praznicului, toată după **Minei**, cu Doxologie mică și punând de la **Triod** numai Tricântarea Apostolilor și Stihovna zilei. Apoi Ceasurile și Obednița, după rânduiala zilelor de rând din post, după care săvârșim Vecernia zilei următoare (26 martie), unită cu Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, după rânduiala din **Minei**.

În seara aceleiași zile, în mănăstiri se citește Pavecernița mică.

Iar vineri dimineața (26 martie) se face Odovania praznicului, punând la Utrenie slujba praznicului și a arhanghelului, împreună cu ale zilei din **Triod** (**Aliluia...** și Cântările Treimice, Sedelnele din **Triod**, Tricântarea Sfintei Cruci din **Triod** împreună cu Canonul praznicului și al arhanghelului din **Minei**, Doxologie mică, Stihovna din **Triod** și sfârșitul slujbei după rânduiala zilelor de rând din Păresimi).

Apoi Ceasurile, Obednița și Vecernia zilei următoare, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, ca de obicei.

La masă, dezlegare la vin, pentru osteneala Deniei Acatistului, care va urma în seara aceleiași zile (vezi **Triodul**).

o) **Când Praznicul Bunei-Vestiri cade vineri în săptămâna a cincea din Postul Mare și deci Odovania lui, în sâmbăta următoare (Sâmbăta Acatistului), atunci slujba înainte-prăznuirii praznicului (24 martie) se pune cu o zi mai devreme, adică marți seara și miercuri dimineața; slujba sfântului din acea zi (23 martie) se cântă marți seara la Pavecerniță.**

Miercuri seara se face, ca de obicei, Denia Canonului celui Mare (Utrenia de joi dimineața), după rânduiala din Triod, iar joi dimineața, după Ceasuri și Obedniță, se săvârșește Vecernia praznicului, fie singură, fie unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, precum s-a arătat mai înainte la pgf. a, pentru joi dimineața.

Joi seara, în bisericile de enorii se face Vecernia praznicului, iar în mănăstiri se citește Pavecernița mare cu Litia praznicului.

Vineri dimineața, se săvârșește Utrenia praznicului, după rânduiala din Minei, cu Doxologie mică și punând de la Triod numai Sedelnele, Tricântarea Sfintei Cruci și Stîhoavna.

Apoi se citesc Ceasurile și Obednița, după rânduiala zilelor din Păresimi (vezi și Mineiul la "Rânduiala de tipic" de la sfârșitul cărții).

La Liturghie se săvârșește Vecernia zilei următoare (26 martie), unită cu Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, precum urmează: Începutul cu: **Binecuvântată este împărăția Tatălui..., Psalmul 103 și ectenia mare. Catismă nu se citește și nici metanii nu se fac, ci îndată după ecfonisul ecteniei, se cântă **Doamne, strigat-am...** cu zece stihiri: patru din **Triod** (stihira zilei o dată și trei ale Acatistului) și șase din **Minei** (trei ale praznicului și trei ale arhanghelului), **Slavă...**, a Acatistului din **Triod** (**Taina cea din veac se descoperă astăzi...**), **Și acum...**, a praznicului (**Trimis a fost din cer Gavriil arhanghelul...**). Apoi: Vohod cu Evanghelia, **Lumină lină...**, Paremiile din **Triod** (două) și din **Minei**, ale praznicului (două, cele pentru Liturghie), ectenia mică cu ecfonisul **Că sfânt ești Dumnezeuul nostru...** și îndată se cântă **Sfinte Dumnezeule...** și celelalte, ale Liturghiei Sfântului Ioan Gură de Aur. Apostolul și Evanghelia praznicului. Axionul: **Binevestește, pământule...** Chinonicul praznicului.**

La masă, dezlegare la pește, untdelemn și vin, ca de obicei.

În mănăstiri, se citește Pavecernița mică, punând și Patrucântarea sfinților și a morților, din rânduiala Utreniei sâmbetei următoare (în **Triod**).

Vineri seara se săvârșește, ca de obicei, Denia Acatistului (Utrenia sâmbetei) din Triod, punând și ale odovaniai praznicului, din Minei (25 și 26 martie), precum urmează:

După începutul obișnuit, se cântă **Dumnezeu este Domnul...** și troparul Acatistului (**Porunca cea cu taină...**) de trei ori. Apoi se citește prima Catismă de rând (a 16-a: **Zis-a Domnul Domnului meu...**), ectenie mică, Condacul glasului al 8-lea (**Apărătoare Doamnă...**) și citim primele trei Icoase și trei Condace ale Acatistului, încheind cu **Apărătoare Doamnă...** Apoi se citesc: prima parte din Cuvântul Acatistului (așezat la sfârșitul **Triodului**, sub titlul **Istorie de folos...**), a doua Catismă de rând (a șaptesprezecea: **Fericiți cei fără prihană...**), după care ectenie mică, **Apărătoare Doamnă...** și următoarele trei Icoase și trei Condace ale Acatistului, încheindu-le iarăși cu **Apărătoare Doamnă...**, după care se citesc a doua parte din Cuvântul Acatistului și Psalmul 50.

Apoi: Canonul praznicului, cu irmosul pe șase, al Acatistului (din **Triod**) pe opt. Catavasiile praznicului (sunt și în **Triod**). După Cântarea a 3-a, ectenie mică și se cântă iarăși **Apărătoare Doamnă...**, după care se citesc următoarele trei Icoase și trei Condace, încheindu-le cu **Apărătoare Doamnă...** și apoi Sedealna praznicului, din **Minei**. După Cântarea a 6-a, iarăși ectenie mică, **Apărătoare Doamnă...** și se citesc ultimele trei Icoase și Condace ale Acatistului, repetând de trei ori ultimul Condac (**O, Maică prealăudată...**) și încheind cu primul icos (**Îngerul cel mai înainte stător...**) și **Apărătoare Doamnă...**, precum se arată la **Triod**. Sinaxarul din **Minei** și din **Triod**. La Cântarea a 9-a se cântă stihirile din Canonul praznicului, cu stihurile lor.

Apoi ectenie mică și Luminânda praznicului.

La Laude se cântă patru stihiri ale zilei din **Triod** (cu cea de la **Slavă...**), **Slavă...Și acum...**, a praznicului (din 25 martie) (**Taina cea din veac se descoperă astăzi...**). Doxologia mare,

iar după **Sfinte Dumnezeule...**, troparul praznicului, ecteniile și otpustul (în mănăstiri, înainte de otpust se citește Ceasul întâi, punându-se troparul și condacul praznicului, și apoi se face otpustul desăvârșit al Utreniei).

Sâmbătă dimineața, după Ceasuri, se săvârșește Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. La Fericiri se cântă opt stihiri din Cântarea a 3-a și a 6-a a Canonului Acatistului din **Triod**. După Vohodul cu Evanghelia, troparul praznicului și Condacul Acatistului (**Apărătoare Doamnă...**). Apostolul și Evanghelia întâi ale zilei și apoi ale Născătoarei de Dumnezeu. Axionul praznicului. Chinonicul zilei din **Triod (Paharul mântuirii voi lua...)**.

La masă, dezlegare la untdelemn și vin, întru cinstea Născătoarei de Dumnezeu.

p) **Când cade Praznicul Bunei-Vestiri în sâmbăta săptămânii a cincea din Sfântul și Marele Post (Sâmbăta Acatistului) și deci Odovania praznicului în duminica următoare (Duminica a cincea din Post sau a Cuvioasei Maria Egipteanca)**, atunci, joi seara, la Pavecernița mare se pune și Patrucântarea sfinților mucenici și a morților din rânduiala Utreniei Sâmbetei Acatistului (în **Triod**).

Vineri dimineața, după Utrenia zilei și Ceasuri, se săvârșește Vecernia praznicului, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, astfel:

Începutul cu: **Binecuvântată este împărăția Tatălui...**, Psalmul 103 și ectenia mare, Catisma a optsprezecea, cu obișnuitele stări și ectenii mici, apoi se cântă **Doamne, strigat-am...** cu zece stihiri: stihira zilei din **Triod**, de două ori, apoi opt ale praznicului (repetând pe cele trei câte sunt la **Minei**), **Slavă...Și acum...**, a praznicului, glasul al șaselea (**Trimis a fost din cer Gavriil arhanghelul...**), Vohod, **Lumină lină...**, Prochimenenele și Paremiile zilei din **Triod** (după prima Paremie din **Triod**, **Înțelepciune, drepti! Lumina lui Hristos luminează tuturor!**) și toate cele cinci Paremii ale praznicului din **Minei**. Apoi se cântă **Să se îndrepteze rugăciunea mea...** cu obișnuita cădere în sfântul altar și trei metanii mari, ectenia întreită (**Să zicem toți...**) și celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite, cu obișnuitele metanii la **Fie numele Domnului binecuvântat...**

Vineri după-amiază, în mănăstiri se citește Pavecernița mare cu Litia praznicului, precum

se arată în **Minei** (în bisericile de enorii se săvârșește Vecernia praznicului, după **Minei**).

Vineri seara se săvârșește Denia Acatistului (Utrenia Sâmbetei Acatistului), cântând rânduiala Acatistului din **Triod**, împreună cu Utrenia praznicului, din **Minei**, precum urmează:

După începutul obișnuit, cântăm **Dumnezeu este Domnul...** și troparul praznicului de trei ori. Apoi Catismele de rând, primele șase Icoase și Condace ale Acatistului, cu citirile lor, precum se arată în **Triod** și precum am arătat și aici la paragraful dinainte pentru vineri seara.

Apoi se cântă Polieleul Sărbătorilor Maicii Domnului (**Cuvânt bun...**) cu Mărimurile praznicului (din **Psaltire** ori din **Catavasier**). Ectenie mică și Sedelnele praznicului, toate la rând, precum sunt în **Minei**, Antifonul întâi al glasului al 4-lea (**Din tinerețile mele...**), Prochimenul și Evanghelia praznicului, Psalmul 50 și celelalte, din **Minei**.

La Canoane: Canonul praznicului, cu irmosul pe opt, și al Acatistului, pe șase, **Catavasiile** praznicului. După Cântarea a 3-a, următoarele trei Icoase și Condace ale Acatistului, cu rânduiala lor, din **Triod** și Sedealna din **Triod**; după cântarea a 6-a a Canoanelor, ultimele trei Icoase și Condace ale Acatistului, cu rânduiala lor, din **Triod**. Apoi Sinaxarul praznicului din **Minei** și Prologul Acatistului, din **Triod**. La Cântarea a 9-a se cântă stihirile din Canonul praznicului cu stihul din **Minei**, încheind cu stihul: **Binevestește, pământule, bucurie mare...** și Irmosul **Ca de un sicriu însuflețit...**

Ectenie mică și Luminânda praznicului.

La Laude se cântă patru stihiri ale praznicului, **Slavă... Și acum...**, a praznicului (**Să se veselească cerurile...**, de la **Slava Litiei**), Doxologia mare, iar după **Sfinte Dumnezeule...**, troparul praznicului, ecteniile și otpustul.

La mănăstiri se adaugă și Ceasul întâi, cu troparul și condacul praznicului.

La sfârșit se face ungerea cu untdelemnul sfințit de la Litie.

Sâmbătă dimineața (25 martie), se citesc Ceasurile și se săvârșește Liturghia Sfântului

Ioan Gură de Aur, cu Antifoanele praznicului din **Minei**. La Vohodul cu Evanghelia, **Măntuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce pentru noi Te-ai întrupat...** Troparul praznicului și Condacul Acatistului. Apostolul și Evanghelia praznicului, Axionul și Chinonicul praznicului.

La masă, dezlegare la pește, untdelemn și vin.

Sâmbătă seara la Vecernie și Duminică dimineața la Utrenie se face Odovania praznicului, cântând slujba Învierii a glasului de rând din Octoih, împreună cu cea a praznicului și a arhanghelului din **Minei** (26 martie). Din Triod punem numai Canonul duminicii și **Slava** Laudelor, iar slujba Cuvioasei Maria Egipteanca, așezată în **Triod** în această duminică, se cântă ori mai înainte, vineri, împreună cu a sfântului din acea zi, ori luni în săptămâna a șasea, sau cum va rândui cel mai mare.

Deci sâmbătă seara, la Vecernia mică, se pun stihirile Învierii, ca de obicei.

La Vecernia mare, după începutul obișnuit, se cântă **Fericit bărbatul...**, iar la **Doamne, strigat-am...** se cântă zece stihiri: patru ale Învierii, trei ale praznicului și trei ale arhanghelului, **Slavă...**, a praznicului, **Și acum...**, Dogmatica glasului de rând. Vohod, **Lumină lină...**, Prochimenul zilei (**Domnul a împărățit...**) și celelalte, ale Vecerniei sărbătorilor.

Dacă se face Litie, înainte de Stihoavnă se cântă stihirile praznicului, cele de la Stihoavna Vecerniei mari, **Slavă...**, **Și acum...**, a praznicului de la Litie (**Să se veselească cerurile...**). La Stihoavnă, stihirile Învierii, **Slavă...** **Și acum...**, a praznicului (**Astăzi sunt bunele vestiri de bucurie...**).

La tropare, dacă s-a făcut Litie, se cântă troparul **Născătoare de Dumnezeu Fecioară...** (de trei ori), și celelalte ale Litiei. Dacă nu s-a făcut Litie, se cântă troparul Învierii, **Slavă...**, al arhanghelului, **Și acum...**, al praznicului, apoi otpustul.

Duminică dimineața (ori tot sâmbătă seara, dacă este Priveghere, cum se face în mănăstiri), la Utrenie, după începutul obișnuit, la **Dumnezeu este Domnul...** se cântă troparul Învierii (de două ori), **Slavă...**, al arhanghelului, **Și acum...**, al praznicului, Catisme de

rând (în mănăstiri), Sedelnele Învierii, Binecuvântările Învierii, Ipacoi, Antifoanele și Prochimenul glasului de rând, Evanghelia de rând a Învierii, **Învierea lui Hristos...**, Psalmul 50, **Slavă...**, **Ușile pocăinței...** și celelalte ale duminicilor din Post.

La Canoane: Canonul Învierii cu Irmosul pe patru, al duminicii **Triodului** pe patru și al praznicului cu al arhanghelului pe șase. Catevasiile praznicului. După Cântarea a 3-a, Condacul și Sedealna arhanghelului, **Slavă...** **Și acum...**, Sedealna praznicului. După Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul praznicului. La Cântarea a 9-a se cântă **Mărește, suflete al meu...** și **Ceea ce ești mai cinstită...**

Ectenie mică, Luminânda de rând a Învierii, **Slavă...**, a arhanghelului, **Și acum...**, a praznicului.

La Laude se cântă opt stihiri: patru ale Învierii și patru ale praznicului (cu cea de la **Slavă...**), **Slavă...**, a duminicii **Triodului** (**Nu este împărăția lui Dumnezeu mâncarea și băutura...**), **Și acum...**, **Preabinecuvântată ești...** Doxologia mare, iar după **Sfinte Dumnezeule...**, troparul de rând al Învierii, ecteniile și otpustul (în mănăstiri întâi Ceasul întâi, apoi otpustul Utreniei și se cântă **Slavă...** **Și acum...**, cu stihira de rând a Evangheliei).

La Ceasuri, troparul Învierii, **Slavă...**, al praznicului, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu din rânduiala Ceasurilor. După **Tatăl nostru...**, Condacul praznicului.

La Liturghie se săvârșește Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La proscomidie se scot și Sfintele Agnețe pentru Liturghia Darurilor mai înainte sfințite de miercuri și vineri din săptămâna următoare. La Fericiri se cântă zece stihiri: șase ale Învierii și patru ale praznicului, de la Cântarea a 9-a a Canonului din **Minei**. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Învierii, al praznicului și al arhanghelului, apoi Condacul Învierii, **Slavă...**, al arhanghelului, **Și acum...**, al praznicului. Apostolul și Evanghelia întâi ale Duminicii și apoi ale praznicului. Axionul **De tine se bucură...** Chinonicul duminicii (din **Triod**) și al praznicului (din **Minei**).

VII. Sărbătoarea Sfântului Ierarh Calinic Cernicanul (11 aprilie)

Se prăznuiește, îndeosebi, în cuprinsul Arhiepiscopiei Bucureștilor și al Mitropoliei Oltenici și poate să cadă între luna săptămânii a patra din Postul Mare (când Sfintele Paști cad la 8 mai) și duminica a doua după Paști sau a Sfântului Toma (când Sfintele Paști cad la 4 aprilie). Pentru anii când sărbătoarea sfântului cade de luni în săptămâna a patra până în vinerea săptămânii a cincea din Post, să se vadă învățătura Despre hramuri din Tipicul cel mare sau mănăstiresc, zis al Sfântului Sava (Iași, 1816, fața 680 până la 683), iar în anii când sărbătoarea sfântului cade din sâmbăta a cincea a postului până în Duminica Tomii, slujba sfântului din Minei se va cânta cu aceea a zilei din Triod sau din Penticostar întocmai precum se va arăta mai departe, în capitolul următor, pentru sărbătoarea Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe (23 aprilie).

În chip asemănător se săvârșesc și slujbele Sfinților români care cad în această perioadă: Sf. Mucenic Sava de la Buzău (12 aprilie), Sf. Ier. Pahomie al Romanului (14 aprilie) și Sf. Ier. Teotim al Tomisului (20 aprilie).

VIII. Sărbătoarea Sfântului Marelui Mucenic Gheorghe (23 aprilie)

Poate să cadă între sâmbăta săptămânii a cincea din Postul Mare sau Sâmbăta Acatistului (când Sfintele Paști se serbează la 8 mai) și Vinerea săptămânii a treia după Paști (când Sfintele Paști se serbează la 4 aprilie). Slujba Sfântului Gheorghe se cântă împreună cu cea din Triod (când sărbătoarea Sfântului Gheorghe cade în timpul Postului Mare) sau cu cea din Penticostar (când Sfântul Gheorghe cade după Paști), precum urmează:

a) Când sărbătoarea Sfântului Gheorghe cade în sâmbăta săptămânii a cincea din Postul Mare, care este Sâmbăta Acatistului Bunei-Vestiri (în anii când Sfintele Paști se serbează la 8 mai), potrivit învățaturii din Tipicul cel mare pentru serbarea sfinților care cad în această zi (vezi Tipicul cel mare... Iași, 1816, fața 297 sus), în bisericile mănăstirești și la

catedralele chiriarhale, unde se face slujbă în fiecare zi și unde nu este hramul Sfântului Gheorghe, în acea sâmbătă se face numai slujba din Triod (vineri seara Denia Acatistului, sâmbătă dimineața Ceasurile și Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur), iar slujba sfântului se cântă cu cea a duminicii următoare (Duminica a cincea din Post), precum se va arăta mai departe, la punctul b. Dar potrivit învățaturii din același Tipic (la cap. "Pentru hramuri", fața 683 și urm.), la bisericile unde Sfântul Gheorghe este hram, slujba lui se cântă împreună cu cea a Acatistului din Triod, precum urmează:

Vineri dimineața, după Utrenie, Ceasuri și Obedniță se săvârșeste Vecernia zilei următoare (23 aprilie), unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, astfel:

Începutul cu **Binecuvântată este împărăția Tatălui...**, apoi **Veniți să ne închinăm...** și Psalmul 103, ectenia mare, după care se citește Cătisma a 18-a, cu obișnuitele stări și ectenii mici. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: șase din Triod (stihira samoglasnică, de două ori, și patru stihiri ale Acatistului) și patru din Minei, **Slavă...**, a sfântului **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, din Triod. Apoi Vohod cu cădelnița, **Lumină lină...**, Prochimenele și Paremiile din Triod (**Înțelepciune, drepti!, Lumina lui Hristos luminează tuturor!**), Paremiile din Minei. Apoi se cântă **Să se îndrepteze rugăciunea mea...**, cu obișnuita cădere în Sfântul Altar, ectenia întreită (**Să zicem toți...**) și, pe rând, celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

Vineri după-amiază, în mănăstiri se săvârșeste Pavecernia mare, la care, după întâiul **Sfinte Dumnezeule...**, se citește troparul sfântului, **Slavă...**, **Și acum...**, al Acatistului (**Porunca cea cu taină...**); după al doilea **Sfinte Dumnezeule...**, Condacul sfântului, **Slavă...**, **Și acum...**, al Acatistului (**Apărătoare Doamnă...**). Iar după Doxologie, se cântă primele trei stihiri ale Litiei sfântului, din Minei, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei-Învierii, același glas. Apoi se cântă Stihovna din Minei, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei-Învierii, același glas. După **Acum slobozește...**, **Sfinte Dumnezeule...** și **Tatăl nostru...**, troparul sfântului, (de două ori), și **Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te...**, (o dată). Apoi celelalte ale Litiei, ca de obicei.

Vineri seara, în mănăstiri se face Denia Acatistului, adică Utrenia Sâmbetei, împreună cu Acatistul, din **Triod**, punându-se și ale sfântului, astfel:

După începutul obișnuit, la **Dumnezeu este Domnul...** se cântă troparul Acatistului de două ori, **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, al Acatistului. Apoi se citește Catisma întâi de rând și primele trei Icoase și trei Condace ale Acatistului, precum se arată în **Triod**. Urmează citirea primei părți din Cuvântul despre Acatist (caută la sfârșitul **Triodului**). Apoi se citește Catisma a doua de rând și următoarele trei Icoase și Condace ale Acatistului, precum se arată la **Triod**. Se citește partea a doua din Cuvântul Acatistului, apoi se cântă Polieleul (**Robii Domnului...**) cu Mărimurile sfântului (din **Psaltire** sau din **Catavasier**). Apoi se cântă Sedelnele sfântului toate la rând (fără cea dintâi, care nu este potrivită cu vremea Postului) și Antifonul I al glasului al 4-lea cu Prochimenul sfântului. Evanghelia se citește a sfântului, apoi Psalmul 50, **Slavă...**, **Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri...**, și celelalte, din **Minei**. Canonul Acatistului cu irmosul pe opt și al sfântului pe șase. Catavasii: **Deschide-voigura mea...** După Cântarea a 3-a, se cântă trei Icoase și Condace ale Acatistului, care urmează la rând, apoi Condacul, Icosul și Sedealna sfântului, **Slavă...**, **Și acum...**, Sedealna Acatistului. După Cântarea a 6-a, se citesc ultimele trei Icoase și Condace ale Acatistului și Sinaxarul din **Minei** și din **Triod**. La Cântarea a 9-a se cântă **Ceea ce ești mai cinstită...** După ectenia mică, Luminânda Acatistului. La Laude se cântă șase stihiri: trei ale Acatistului și trei ale sfântului (a doua, a treia și a patra, din **Minei**, cea dintâi nefiind potrivită cu vremea Postului). **Slavă...**, a Sfântului, glasul al 2-lea, (Slava de la Litie), **Și acum...**, a Acatistului. Doxologia mare, iar după Sfinte Dumnezeule..., troparul sfântului, **Slavă...**, **Și acum...**, al Acatistului, ecteniile și otpustul.

Sâmbătă dimineața, la Ceasuri se pune troparul Acatistului, **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu de la Ceasuri. După **Sfinte Dumnezeule...** și **Tatăl nostru...**, Condacul Acatistului sau al sfântului, schimbându-le.

În bisericile de enorii (parohiale), unde nu se face slujbă zilnic ca la mănăstiri, după învățătura din **Tipicul bisericesc** pentru sărbătorile

altor sfinți, care cad în Sâmbăta Acatistului (vezi ed. Cernica, 1925, p. 136-138), slujba Sfântului Gheorghe se poate cânta împreună cu cea a Sâmbetei Acatistului, din **Triod**, precum urmează:

Vecernia zilei (dacă nu s-a făcut dimineața, cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, după regulă) se poate face vineri seara, înainte de Denia Acatistului, astfel:

După obișnuitul început (**Binecuvântat este Dumnezeul nostru...**), se citește psalmul începător, apoi ectenia mare; nu se cântă **Fericit bărbatul...**, ci se citește Catisma de rând. Apoi ectenie mică. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: șase ale zilei și ale Acatistului din **Triod** și patru ale sfântului din **Minei**, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din **Triod**. Apoi Vohod cu cădelnița, **Lumină lină...**, Prochimenele și Paremiile zilei din **Triod**, apoi Paremiile din **Minei**, ectenia întreită (**Să zicem toți...**), **Învrednicește-ne, Doamne...**, ectenia cererilor (**Să plinim rugăciunile noastre cele de seară...**) și celelalte ale Vecerniei sărbătorilor.

Dacă se face și binecuvântare de artose, înainte de Stihoavnă se cântă primele trei stihiri ale Litiei, **Slavă...**, a sfântului din **Minei**, **Și acum...** a Născătoarei-Învierii, același glas.

La Stihoavnă se cântă numai stihirile și **Slavă...**, a sfântului, din **Minei**, **Și acum...**, a Născătoarei-Învierii pe glasul Slavei. Apoi: **Acum slobozește...** și celelalte. După **Tatăl nostru...**, troparul sfântului, **Slavă...** **Și acum...**, al Acatistului, sau, dacă este Litie, troparul Sfântului (de două ori) și al Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 5-lea: **Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te!...** și otpustul Vecerniei. Dacă se săvârșește Denia Acatistului în continuare, otpustul nu se mai face, ci îndată urmează ori Pavecernița mică cu Acatistul Bunevestiri, precum arată **Tipicul bisericesc** (la cap. "Pentru cântarea Acatistului", ed. Cernica, 1925, p. 244), ori Utrenia Sâmbetei cu Acatistul, precum se arată în **Triod**, adăugându-se și cele ale sfântului, cum s-a arătat mai înainte. În unele biserici de enorie Acatistul se cântă după obicei, separat (singur, din Ceaslov), îndată după Vecernie, fără să mai fie încadrat în slujba Pavecerniței sau a Utreniei.

Sâmbătă dimineața, la bisericile de enorie, se săvârșește Utrenia (dacă nu s-a făcut seara, în ajun, la Priveghere, împreună cu Acatistul) și Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. În cazul acesta, la Utrenie se cântă slujba Sâmbetei din Triod (fără Acatist), împreună cu a Sfântului Gheorghe din Minei, astfel:

Începutul obișnuit (**Binecuvântat este Dumnezeu nostru...**, Psalmii 19 și 20 și celelalte), iar după cei șase psalmi, **Dumnezeu este Domnul...**, troparul Acatistului (**Porunca cea cu taină...**), **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...** iar al Acatistului (**Porunca cea cu taină...**). Ectenie mică, Sedelnele sfântului (fără cea dintâi), Polieleul (**Robii Domnului...**), cu Mărimurile sfântului (din **Psaltire** ori din **Catavasier**), ectenie mică, Sedealna sfântului cea de după Polieleu, Antifonul I, glasul al 4-lea (**Din tinerețile mele...**), Prochimenul din Minei, Evanghelia sfântului, Psalmul 50, **Slavă...**, **Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri...**, **Și acum...**, **Pentru rugăciunile Născătoarei...**, stihul **Miluieste-mă, Dumnezeule...** și stihira sfântului din Minei. Apoi **Mântuiește Dumnezeule, poporul Tău...** și ecfonisul **Cu mila și cu îndurările...** Canoanele: al Născătoarei de Dumnezeu, din Triod, și al sfântului, din Minei. Catavasiile: **Deschide-voi gura mea...** După Cântarea a 3-a, Condacul și Icosul sfântului; după Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul cel dintâi al Acatistului (**Îngerul cel mai întâistătător...**), apoi Sinaxarul din Minei și cel din Triod; la Cântarea a 9-a: **Mărește, suflete al meu...** și **Ceea ce ești mai cinstită...** Ectenie mică, Luminânda, numai cea din Triod.

La Laude se cântă cele trei stihiri din Triod și trei ale sfântului (lăsând la o parte pe cea dintâi – ca nefiind potrivită cu vremea Postului), **Slavă...**, a Sfântului, glasul al 2-lea (Slava de la Litie, care se poate cânta în vremea Postului), **Și acum...**, din Triod (**Auzit-a Născătoarea de Dumnezeu...**), Doxologia mare, troparul sfântului, **Slavă...**, **Și acum...**, al Acatistului, ecteniile și otpustul.

La Liturghie, la Fericiri se cântă patru stihiri din Cântarea a 3-a a Canonului din Triod și patru din Cântarea a 6-a a Canonului sfântului. După Vohodul cu Evanghelia, troparul Acatistului și al sfântului, **Slavă...**, Condacul sfântului, **Și acum...**, al Acatistului (**Apărătoare Doamnă...**). Apostolul și Evanghelia, întâi ale Acatistului și

apoi ale sfântului, Axionul: **Tot neamul pământesc să sâlzeze...** (irmosul Cântării a 9-a a Canonului din Triod) sau **Cuvine-se...**; Chinonicul din Triod și din Minei.

Unde este voia (mai ales unde este hramul Sfântului Gheorghe) se citește și Acatistul Sfântului fie seara, după denie (de este timp), fie dimineața, înainte de Liturghie.

La masă se face dezlegare la untdelemn și vin.

b) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe în Duminica a cincea din Post** (Sfintele Paști la 7 mai), slujba sfântului se cântă împreună cu a duminicii și a Cuvioasei Maria Egipteanca, din Triod, precum urmează:

Sâmbătă seara, la **Vecernia mică**, după psalmul de început, la **Doamne, strigat-am...**, se cântă cele patru stihiri ale Învierii glasului de rând, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei, din **Octoih** (de la Vecernia mică). La Stihioavnă, o stihiră a Învierii și stihirile sfântului cele de la Stihioavna Vecerniei mari, cu stihurile lor, **Slavă...**, a sfântului, tot de acolo, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, de la **Octoih** pe glasul Slavei. După **Tatăl nostru...**, troparul Învierii, **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, al Născătoarei-Învierii din **Octoih**, glasul al 4-lea (**Taina cea din veac ascunsă...**), ectenia și otpustul mic.

La Vecernia mare (Priveghere), după începutul obișnuit, se cântă **Fericit bărbatul...**, catisma toată. La **Doamne, strigat-am...**, punând stihirile pe zece, se cântă patru ale Învierii de la glasul de rând al **Octoihului**, trei ale cuvioasei, din Triod, și trei ale sfântului, din Minei; apoi **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, de la glasul de rând din **Octoih** (Dogmatica); Vohod (ieșire cu cădelnița), Prochimenul zilei (**Domnul a împărățit...**) și Paremiile sfântului, din Minei.

La Litie, primele trei stihiri ale sfântului, **Slavă...**, a sfântului, din Minei, **Și acum...**, a Născătoarei-Învierii, același glas.

La Stihioavnă, stihirile Învierii glasului de rând (din **Octoih**), **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 4-lea (**Caută spre rugăciunile robilor tăi...**). După **Tatăl nostru...**, troparul Învierii, glasul de rând (din **Octoih**), al cuvioasei (din Triod), **Slavă...**, al sfântului (din Minei), **Și acum...**,

Taina cea din veac ascunsă... (iar dacă se face binecuvântarea pâinilor, întâi troparul sfântului, de două ori, și apoi troparul Litiei, glasul al 5-lea: **Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te!...** și celelalte ale Litiei).

La Utrenie, după **Dumnezeu este Domnul...**, troparele precum s-au cântat seara la Vecernie, ectenie mică (la mănăstiri Catismele de rând din **Psaltire**), Sedelnele Învierii (din **Octoih**), Polieleul (**Robii Domnului...**) cu Mărimurile sfântului (din **Psaltire** sau din **Catavasier**), Binecuvântările Învierii; ectenie mică, Ipacoi al glasului, Sedelnele sfântului, toate la rând, afară de cea dintâi – ca nefiind potrivită cu vremea Postului. Antifoanele glasului de rând, Prochimenul și Evanghelia Învierii, **Învierea lui Hristos văzând...**, Psalmul 50, și celelalte ale Duminicii.

La Canoane: Canonul Învierii, cu irmosul pe patru, cele două din Triod, pe șase, și al sfântului (din **Minei**), pe patru. Catavasiile **Deschide-voi gura mea...**; după Cântarea a 3-a, Condacul și Icosul din **Triod** și Sedealna sfântului, iar după Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul sfântului, Sinaxarul din **Minei** și apoi din **Triod**. După **Sfânt este Domnul Dumnezeu nostru...** Luminânda de rând a Învierii, **Slavă...**, a cuvioasei..., **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, din **Triod**.

La Laude, se cântă patru stihiri ale Învierii glasului de rând, din **Octoih**, și patru ale sfântului, din **Minei** (fără cea dintâi – ca nefiind potrivită pentru vremea Postului), **Slavă...**, a duminicii din **Triod** (**Nu este împărăția lui Dumnezeu mâncarea și băutura...**), **Și acum...**, **Preabinecuvântată ești...**, Doxologia mare, troparul de rând al Învierii, ecteniile și otpustul (în mănăstiri se cântă întâi **Slavă...**, **Și acum...**, cu Voscreasna de rând, se citește **Ceasul întâi** și apoi se face otpustul desăvârșit al Utreniei).

La Ceasuri (unde se citesc), troparul Învierii, **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu, de la Ceasuri. După **Sfinte Dumnezeule...** și **Tatăl nostru...**, Condacul Sfântului și al duminicii **Triodului**, schimbându-le.

La Liturghie, se săvârșește Liturghia Sfântului Vasile cel Mare. La Fericiri se cântă șase stihiri ale Învierii glasului de rând și patru

din Cântarea a 3-a a Canonului sfântului. Apostolul duminicii și al Sfântului, Evanghelia duminicii și a Sfântului și celelalte, ale Liturghiei Sfântului Vasile. Axionul **De tine se bucură...**

La masă se face dezlegare la untdelemn și vin.

c) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe luni în săptămâna a șasea din Postul Mare** (în anii cu Sfintele Paști la 6 mai), atunci slujba sfântului se cântă cu a zilei din **Triod**, precum se arată la **Tipicul cel Mare** (fața 677–679), adică:

Duminică seara, în mănăstiri, de se face Priveghere, la Vecernia mică, după începutul obișnuit, la **Doamne, strigat-am...** se cântă patru stihiri din **Minei**, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu (din ultima ediție a **Mineiului**, sau **Dogmatica** pe același glas). La **Stihoavnă**, stihirile din **Triod** (cele de la **Stihoavna Vecerniei**), **Slavă...**, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din **Triod**. După **Tatăl nostru...**, troparul sfântului, **Slavă...**, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu de la glasul al 4-lea (**Taina cea din veac ascunsă...**), ectenia și otpustul mic.

La Vecernia mare (Priveghere), după obișnuitul început și după ectenia mare, se cântă **Fericit bărbatul...**, starea întâi. La **Doamne, strigat-am...** se cântă opt stihiri: trei din **Triod** și cinci ale sfântului, din **Minei**. **Slavă...**, a sfântului, glasul al 6-lea, **Și acum...**, a Născătoarei (**Dogmatica**), același glas, din **Octoih**. **Vohod** cu cădelnița, **Lumină lină...**, **Prochimenul cel mare al Triodului**, glasul al 8-lea (**Dat-ai moștenire celor ce se tem...**) și **Paremiile din Minei**. Ectenia întreită. Apoi: **Învrednicește-ne, Doamne...**, ectenia cererilor (**Să plinim rugăciunile noastre cele de seară...**). Dacă se face Litie, se cântă primele trei stihiri ale sfântului, din **Minei**, **Slavă...**, tot de acolo, **Și acum...**, a Născătoarei-Învierii, același glas. La **Stihoavnă**, stihirile Sfântului **Slavă...**, a Sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei-Învierii pe glasul Slavei. După **Tatăl nostru...**, troparul sfântului, **Slavă...**, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu (**Taina cea din veac ascunsă...**) și apolisul. Iar de s-a făcut Litie, după **Tatăl nostru** se cântă troparul Sfântului (de două ori), apoi **Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te...** (o dată), apoi cele obișnuite ale Litiei.

În mănăstiri, se face și Pavecernița mică, iar în bisericile de enorie se poate citi Acatistul sfântului (din **Ceaslovul Mare**).

Luni dimineața, la Utrenie: după **Dumnezeu este Domnul...**, troparul sfântului de două ori, **Slavă...**, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 4-lea (**Taina cea din veac ascunsă...**). Sedelnele **Triodului**, Polieleul (**Robii Domnului...**) cu Mărimurile sfântului, ectenie mică, Sedelnele sfântului (fără cea dintâi – ca fiind nepotrivită pentru vremea Postului), Antifonul I al glasului al 4-lea (**Din tinerile mele...**), Prochimenul din **Minei** și Evanghelia sfântului, Psalmul 50, **Slavă... Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri...** și celelalte, din **Minei**. La Canoane: Tri-cântarea din **Triod** și Canonul sfântului, din **Minei** (la cântările unde nu este Tripesniț, Canonul sfântului pe opt; la cântările unde este Tripesniț, se pune întâi Canonul sfântului pe șase, și apoi al **Triodului** pe opt). Catavasiile: **Deschide-voi gura mea...** După Cântarea a 3-a, Sedealna sfântului din **Minei**; după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul și Sinaxarul sfântului. La Cântarea a 9-a, **Ceea ce ești mai cinstită...** Luminânda Postului glasului de rând din **Ceaslov**, de trei ori.

La Laude se cântă patru stihiri ale sfântului (fără cea dintâi – ca nefiind potrivită pentru vremea Postului). **Slavă...**, a Sfântului cea de la Litie, glasul al 2-lea, **Și acum...** a Născătoarei de Dumnezeu, același glas: **Toată nădejdea mea spre tine o pun, Maica lui Dumnezeu, păzește-mă sub acoperământul tău.** Doxologia mică (citită din **Ceaslov**), ectenia: **Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineață...**, Stihovna din **Triod** cu **Slavă... Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, de acolo. Apoi: **Bine este a ne mărturisi Domnului...** și celelalte; după **Tatăl nostru...**, troparul sfântului cu al Născătoarei-Învierii, ectenia **Miluieste-ne pe noi, Dumnezeule...**, cu trei metanii mari (la mănăstiri Ceasul întâi, cu troparul și Condacul sfântului), apoi otpustul Utreniei.

Se citesc Ceasurile al treilea, al șaselea și al nouălea după rânduiala zilelor de rând din Post, punându-se la toate troparul și condacul sfântului, și făcând doar câte trei metanii la fiecare ceas, apoi Obednița citită și Vecernia cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, fă-

cându-se începutul cu **Binecuvântată este împărăția Tatălui...** (ca la Liturghie), Psalmul 103, ectenia mare și se citește Catisma a optsprezecea, cu obișnuitele stări și ectenii. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: cinci din **Triod** (stihira samoglasnică de două ori și cele trei podobnice) și cinci ale sfântului, din **Minei**, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu, Dogmatica pe același glas. Vohod cu Evanghelia, **Lumină lină...**, cele două Paremii din **Triod**, cu Prochimenele, lor și **Înțelepciune, drepti!, Lumina lui Hristos...**; apoi se cântă **Să se îndrepteze rugăciunea mea...**, cu cădirea din sfântul altar și metaniile obișnuite. Apoi Apostolul și Evanghelia sfântului, ectenia întretită, și celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite. Chinonicul sfântului. La apolis pomenim pe Sfântul Gheorghe și pe sfântul zilei următoare (24 aprilie).

d) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe marți, miercuri sau vineri în săptămâna a șasea din Postul Mare sau a stălpărilor** (Sfintele Paști la 5, 4 ori 2 mai), slujba sfântului din **Minei** se cântă cu cea a zilei respective, din **Triod**, precum urmează:

Vecernia sfântului se săvârșește, în mănăstiri și la alte biserici în care se face slujba zilnic, în ajun, dimineața, după Utrenie, Ceasuri și Obedniță, astfel: După începutul obișnuit, nu se cântă **Fericit bărbatul...**, ci se citește Catisma de rând, fără metanii. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă opt stihiri: trei din **Triod** și cinci ale sfântului, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, Dogmatica, glasul al 6-lea. Vohod, **Lumină lină...**, Prochimenele și Paremiile zilei din **Triod**, apoi ale sfântului, rugăciunea **Învrednicește-ne, Doamne...**, ectenia **Să plinim rugăciunile noastre cele de seară...** La Stihovna, se cântă cele două stihiri ale zilei din **Triod**, repetând pe cea dintâi, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din ale Învierii, glasul al 4-lea. După **Acum slobozește...** și celelalte, troparul sfântului, **Slavă...**, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu din ale Învierii, glasul al 4-lea. Apoi ectenia **Miluieste-ne pe noi, Dumnezeule...**, cu trei metanii mari, rugăciunea **Preasfântă Treime, Stăpânie de o ființă...**, **Fie numele Domnului binecuvântat...**, de trei ori, cu închinăciuni, **Cuvine-se cu adevărat să te ferici-** și otpustul.

În aceeași zi, seara, se citește Pavecernița mare, la care, după primul **Sfinte Dumnezeu...**, se pune troparul sfântului, **Slavă... Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu din ale Învierii, iar după al doilea **Sfinte Dumnezeu...**, Condacul sfântului. După Doxologie, ieșire din pridvorul bisericii și se cântă Litia sfântului, numai primele trei stihiri din **Minei, Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Născătoarei-Învierii, glasul al doilea. Apoi stihirile Stihovanei, din **Minei**, cu **Slava...**, de acolo, **Și acum...**, a Născătoarei, glasul al 4-lea, din ale Învierii. Apoi: **Acum slobozește...**, **Sfinte Dumnezeu...** și celelalte, iar după **Tatăl nostru...**, troparul sfântului (de două ori), **Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te...**, (o dată), binecuvântarea artoselor și cele obișnuite ale Litiei.

Având sfântul două Canoane la Utrenie, unul se citește la Pavecerniță, când va voi cel mai mare.

În bisericile din enorii, unde nu se face zilnic slujbă, Vecernia sfântului se săvârșește în ziua de 22 aprilie seara, la vremea obișnuită, după rânduiala arătată aci, punându-se, de este cazul, și Litia sfântului; unde este hram, se citește și Acatistul Sfântului (în Ceaslovul Mare).

În însăși ziua serbării, la Utrenie, după începutul obișnuit, se cântă **Dumnezeu este Domnul...**, troparul sfântului, de două ori, **Slavă... Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu, din ale Învierii, glasul al 4-lea. Catismele de rând (în mănăstiri), Sedelnele zilei din **Triod**, Polieleul (**Robii Domnului...**) cu Mărimurile sfântului, ectenie mică, Sedelnele sfântului, toate la rând, Antifonul I, al glasului al 4-lea, Prochimenul din **Minei**, Evanghelia sfântului, Psalmul 50, **Slavă...**, **Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri...** și celelalte, din **Minei**. Canonul sfântului din **Minei** și Tricântarea zilei din **Triod** (la cântările unde nu este Tripesniț, se pune Canonul sfântului pe opt, iar la cântările unde este Tripesniț, se pune Canonul sfântului pe șase și Tripesnițul pe opt). Catavasiile **Deschide-voi gura mea...** După Cântarea a 3-a, Sedelnele sfântului; după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul și Sinaxarul sfântului. La Cântarea a 9-a, **Ceea ce ești mai cinstită...** Ectenie mică și Luminândă glasului de rând din **Triod**, de trei ori. La Laude se cântă patru stihiri ale sfântului (a doua, a treia

și a patra din cele de la **Minei**, repetând una dintre ele) **Slavă...**, a sfântului, cea de la Litie (**Să arate cu clipeala cele drepte...**), **Și acum...** a Născătoarei de Dumnezeu: **Toată nădejdea mea spre tine o pun...** Doxologia mică (citită, din Ceaslov), ectenia **Să plinim rugăciunile noastre cele de dimineață...**, Stihovana din **Triod**, **Slavă...**, a sfântului, cea de la Stihovana Vecerniei, **Și acum...**, a Născătoarei de Dumnezeu din ale Învierii, glasul al 4-lea. Apoi: **Bine este a ne mărturisi Domnului...**, **Sfinte Dumnezeu...** și celelalte. După **Tatăl nostru...**, troparul sfântului, **Slavă... Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 4-lea. Ectenia **Miluieste-ne pe noi, Dumnezeu...**, cu trei metanii mari și otpustul Utreniei.

Apoi se citesc Ceasurile (în mănăstiri), cu Catismele lor, punând, la vreme, troparul și Condacul sfântului și făcând trei metanii mari după **Ceea ce ești mai cinstită...** Apoi se citește Obednița, cu Fericirile fără cântare, iar după otpust se săvârșește Vecernia unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite. Începutul cu: **Binecuvântată este împărăția Tatălui... Veniți să ne închinăm...** Psalmul 103, ectenia mare și se citește Catisma a optsprezecea, cu obișnuitele stări și ectenii mici. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: cinci din **Triod** (stihira zilei de două ori și cele trei podobnice) și cinci ale sfântului din **Minei, Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, Dogmatica pe glasul **Slavei**. Vohod cu Evanghelia, **Lumină lină...** Prochimenenele și Paremiile zilei din **Triod**, cu **Înțelepciune, drepti! Lumina lui Hristos...** Apoi se cântă **Să se îndrepteze rugăciunea mea...** cu obișnuita cădire din sfântul altar, după care se citesc Apostolul și Evanghelia sfântului, ectenia **Să zicem toți din tot sufletul...** și celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite. Chinonicul sfântului din **Minei**.

e) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe joi în săptămâna a șasea din Postul Mare sau joia stălpărilor** (Sfintele Paști la 3 mai), slujba sfântului se cântă împreună cu cea a zilei din **Triod** întocmai precum am arătat la paragraful dinainte (d), cu deosebirea că Vecernia sfântului se face, în mănăstiri, miercuri dimineața, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, astfel:

Începutul cu: **Binecuvântată este împărăția Tatălui...**, Psalmul 103, ectenia mare,

Catisma a optsprezecea cu obișnuitele stări și ectenii mici. La **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: cinci din **Triod** (stihira zilei de două ori și trei podobnice) și cinci din **Minei**. **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, Dogmatica, glasul al șaselea. Vohod cu cădelnița, **Lumină lină...**, Prochimenele și Paremiile zilei din **Triod**, cu **Înțelepciune, drepti! Lumina lui Hristos...**, apoi Paremiile sfântului și se cântă **Să se îndrepteze rugăciunea mea...**, ectenia **Să zicem toți din tot sufletul...** și celelalte ale Liturghiei Darurilor mai înainte sfințite.

f) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe în sâmbăta săptămânii a șasea din Post, adică Sâmbăta lui Lazăr sau a Floriilor** (Sfintele Paști la 1 mai), în bisericile mănăstirești și la catedrale.

Vecernia sfântului (din **Minei**) se cântă cu cea a Dreptului Lazăr (din **Triod**) vineri dimineața, unită cu Liturghia Darurilor mai înainte sfințite, punând stihirile la **Doamne, strigat-am...** pe zece, astfel: stihira zilei de două ori (**Săvârșind aceste patruzeci de zile...**), apoi cinci ale lui Lazăr, cu cea de la **Slavă...**, apoi trei ale Sfântului, **Slavă...** a Sfântului, **Și acum...** din **Triod**. Vineri seara se citește Pavecernița, adăugându-se și Litia, precum se arată mai departe, și Stihovna Sfântului.

La bisericile de enorie (unde nu s-a făcut vineri dimineața slujbă), **Vecernia** se face la timpul ei, vineri seara, precum urmează:

După obișnuitul început, se cântă **Fericit bărbatul...**, starea întâi. La **Doamne strigat-am...** se cântă opt stihiri: cinci din **Triod** (ale lui Lazăr, fără stihira idiomelă a zilei) și trei din **Minei**. **Slavă...** a Sfântului Gheorghe, **Și acum...** cea din **Triod** (**Săvârșind patruzeci de zile...**). Vohod cu cădelnița, **Lumină lină...**, Prochimenele și Paremiile din **Triod**, apoi Paremiile Sfântului din **Minei**.

La Litie se pun întâi patru stihiri ale lui Lazăr (ultimele patru de la Laudele Utreniei, din **Triod**, fără stihuri), apoi stihirile Sfântului Gheorghe (primele trei, cele care nu fac referire la Învierea Domnului), **Slavă...** a Sfântului Gheorghe, **Și acum...**, a Dreptului Lazăr (Slava de la Laudele Utreniei).

La Stihovna se cântă stihira idiomelă a zilei din **Triod** (de două ori) și martirica (sunt în **Triod** cele dintâi la **Doamne, strigat-am...**),

Slavă... a Sfântului Gheorghe, **Și acum...** din **Triod** (**Venind la mormântul lui Lazăr...**, Slava de la **Doamne strigat-am...**).

Dacă este binecuvântarea pâinilor se cântă troparul Sfântului Gheorghe (de două ori) și al lui Lazăr (o dată), iar dacă nu este binecuvântarea pâinilor se cântă troparul Sfântului Gheorghe **Slavă... Și acum...**, al Sâmbetei lui Lazăr.

Sâmbătă dimineața, la Utrenie, după **Dumnezeu este Domnul...**, troparele: al Dreptului Lazăr (de două ori) **Slavă...** al Sfântului Gheorghe, **Și acum...**, iarși al lui Lazăr. Catisme (în mănăstiri), Sedelnele **Triodului**, Polieleul (**Robii Domnului...**) cu Mărimurile sfântului, ectenie mică, Sedelnele sfântului, toate de rând (fără cea dintâi – ca nefiind potrivită cu vremea Postului), Antifonul I al glasului al 4-lea (**Din tinerețile mele...**), Prochimenul și Evangelia sfântului, **Învierea lui Hristos văzând...**, Psalmul 50, **Slavă...**, **Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri...** și celelalte, din **Minei**.

La Canoane: cel dintâi din **Triod**, pe șase, al Sfântului Gheorghe pe patru, apoi al doilea din **Triod**, pe patru. Catavasiile **Triodului** (**Apa trecând-o ca pe uscat...**); după Cântarea a 3-a, Condacul și Icosul Sfântului Gheorghe, Sedelna Sfântului, **Slavă...**, **Și acum...**, a **Triodului**, iar după Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul din **Triod**, apoi Sinaxarul din **Minei** și din **Triod**. După **Pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii...**, nu se cântă **Ceea ce ești mai cinstită...**, ci Cântarea a 9-a a Canonului din **Triod**. După ectenia mică, **Sfânt este Domnul Dumnezeuul nostru...** și **Luminânda din Triod**.

La Laude se cântă primele patru stihiri din **Triod** și patru din **Minei** (a doua, a treia și a patra, repetând una din ele), **Slavă...**, a **Triodului**, **Și acum...**, **Preabinecuvântată ești...** Doxologia mare, troparul Sfântului Gheorghe, **Slavă... Și acum...**, al Dreptului Lazăr, ecteniile și apolisul.

La Ceasuri (în mănăstiri) se pune troparul Dreptului Lazăr, **Slavă...**, al Sfântului Gheorghe, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu, de la Ceasuri, iar Condacele se zic pe rând: o dată al Dreptului Lazăr, o dată al Sfântului Gheorghe.

La Liturghie se săvârșește Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur. La Fericiri se cântă

opt stihiri: patru din Cântarea a 3-a a Canonului din **Triod** și patru din Cântarea a 6-a a Canonului din **Minei**. La Vohodul cu Evanghelia se cântă: **Veniți să ne închinăm... Mântuiește-ne pe noi... Cel ce ai înviat din morți...** (vezi **Tipicul bisericesc**, Cernica, 1925, p. 249–250). Troparul praznicului (**Învierea cea de obște...**) și al sfântului, Condacul sfântului și al praznicului. În loc de **Sfinte Dumnezeule...** se cântă **Câți în Hristos...** Apostolul și Evanghelia, mai întâi ale praznicului și apoi ale sfântului. În loc de Axion se cântă irmosul Cântării a 9-a a Canonului Utreniei din **Triod** (**Să cinstim și să preaslăvim, popoare, pe Curata Născătoare de Dumnezeu...**). Chinoicul din **Triod**. La otpust: **Cel ce a înviat din morți...**

La masă se face dezlegare la untdelemn, icre și vin.

g) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe în Duminica Floriilor** (Sfintele Paști la 30 aprilie). în bisericile care nu au hram pe Sfântul Gheorghe, sărbătoarea lui se amână, din pricina Praznicului, luni în Săptămâna Luminată, când slujba lui se va cânta, împreună cu cea a Sfintelor Paști, precum se va arăta mai departe, la pgf. j.

Dar în bisericile unde sfântul este hram, potrivit învățaturii pentru hramuri din **Tipicul cel Mare** (Iași, 1816, fața 685 și 686), slujba lui se cântă în Duminica Floriilor, împreună cu cea din **Triod**, precum urmează:

Sâmbătă seara, la Vecernia mică, la Doamne, strigat-am... se cântă patru stihiri ale Praznicului, din **Triod**, **Slavă...**, a sfântului, din **Minei**, **Și acum...**, a praznicului. La Stihovă, stihirile din **Triod**, **Slavă... Și acum...**, a praznicului. După **Tatăl nostru...**, numai troparul praznicului, ectenia și otpustul mic.

La Vecernia mare, după începutul obișnuit, se cântă **Fericit bărbatul...**, iar la **Doamne, strigat-am...**, se cântă zece stihiri: șase din **Triod** (repetând una) și patru din **Minei**, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, din **Triod** (**Astăzi darul Sfântului Duh...**) Vohod, Prochimenul **Domnul a împărățit...**, Paremiile din **Triod** și cele din **Minei**.

La Litie se cântă stihirile din **Triod**, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, din **Triod**. La Stihovă, stihirile Praznicului, **Slavă...** a

sfântului, **Și acum...** a Praznicului. După **Tatăl nostru...**, troparul praznicului de două ori și al sfântului o dată. Iar dacă nu este binecuvântarea pâinilor, cântăm Troparul Sfântului **Slavă... Și acum...**, al Praznicului.

Duminică dimineața, la Utrenie, după **Dumnezeu este Domnul...**, troparul praznicului de două ori, **Slavă...**, al Sfântului Gheorghe, **Și acum...**, al praznicului. După Catisme, Sedelnele din **Triod**, apoi Polieleul (**Robii Domnului...**) cu Mărimurile praznicului și ale Sfântului (din **Psaltire** sau din **Catavasier**), ectenie mică, Sedelnele sfântului, toate la rând (fără cea dintâi – ca nefiind potrivită cu vremea Postului) și îndată Antifonul I al glasului al 4-lea: **Din tinerețile mele...** Prochimenul și Evanghelia praznicului (citită dintre ușile împărătești) și Psalmul 50 (nu se cântă **Învierea lui Hristos...**, dar se scoate sfânta Evangheliie în mijlocul bisericii, pentru sărutare, vezi **Triodul**). Apoi se citește rugăciunea pentru binecuvântarea sălciilor. **Slavă...**, **Astăzi Hristos intră în cetatea Betania...**, **Și acum...**, tot aceasta, stihul **Miluiește-mă, Dumnezeule...** și stihira praznicului din **Triod** (cea de la Vecernia praznicului).

Canonul praznicului, cu irmosul pe opt, și Canonul sfântului, pe șase. Catavasiile praznicului (**Arătat-s-au ale adâncului izvoare...**). După Cântarea a 3-a, Condacul, Icosul și Sedealna sfântului, **Slavă... Și acum...** a Praznicului, iar după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul și Sinaxarul praznicului, apoi cel din **Minei**, al sfântului. După **Pe Născătoarea de Dumnezeu și Maica Luminii...**, se cântă stihirile Cântării a 9-a din Canonul **Triodului**. Luminânda nu se cântă, ci numai **Sfânt este Domnul Dumnezeuul nostru...** de trei ori.

La Laude, se cântă opt stihiri: patru ale praznicului și patru ale sfântului (a doua, a treia și a patra din **Minei**, repetând pe una din ele), **Slavă... Și acum...**, a praznicului, Doxologia mare, troparul sfântului, **Slavă... Și acum...**, al praznicului, ecteniile și otpustul praznicului.

În mănăstiri se citesc Ceasul întâi, Ceasul al treilea și Ceasul al șaselea, la care se pune troparul praznicului, **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, al Născătoarei de Dumnezeu de la Ceasuri, iar după **Tatăl nostru...**, Condacul praznicului și al sfântului, schimbându-le.

La Liturghie, se săvârșește Liturghia Sfântului Ioan Gură de Aur, cu Antifoanele praznicului din **Triod**. La Vohodul cu Evanghelia se cântă: **Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului..., Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ai șezut pe mînzul asinei...** (vezi **Triodul**); apoi troparul praznicului și al sfântului, **Slavă...,** Condacul sfântului, **Și acum...,** al sfântului, **Sfinte Dumnezeule...,** Apostolul și Evanghelia, întâi ale praznicului și apoi ale sfântului. Axionul praznicului: **Dumnezeu este Domnul și S-a arătat nouă...** Chinonicul: **Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului...** (vezi **Triodul**), otpustul praznicului (vezi **Liturghierul**).

La masă se face dezlegare la untdelemn, pește și vin, pentru praznic.

Unde este hramul Sfântului Gheorghe, se poate citi și Acatistul sfântului (din **Ceaslovul Mare**), fie seara după **Vecernie** (**Priveghere**), fie dimineața, înainte de Liturghie.

h) Dacă va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe luni, marți, miercuri, sau joi, în săptămâna Sfintelor Patimi (în anii când Sfintele Paști cad la 29, 28, 27 sau 26 aprilie), atunci se păzește regula din **Tipicul cel Mare** (Tipicul mănăstiresc, numit al Sfântului Sava, Iași, 1816; de la cap. "**Pentru hramuri**", pgf. 45, fața 686 jos), care spune: "De se va întâmpla hramul vreunui sfânt sau al vreunei sfinte în Lunea, sau în Marțea, sau în Miercurea, sau în Joia cea Mare, cântăm toată slujba seara și dimineața în **Duminica Stălpărilor**". Potrivit acestei reguli, păzită mai ales în bisericele mănăstirești, în anii când se întâmplă unul din cazurile de mai sus, slujba Sfântului Gheorghe se cântă mai dinainte, cu a praznicului Floriilor, așa precum s-a arătat mai înainte, la pgf. g.

Dar unii (Bisericele Ortodoxe de limbă greacă), atunci când sărbătoarea sfântului cade în oricare dintre zilele săptămânii Sfintelor Patimi (de luni până sâmbătă inclusiv) mută slujba sfântului și o cântă, cu cea a Învierii, în a doua zi de Paști (luni în Săptămâna Luminată).

i) Dacă va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe vineri sau sâmbătă în săptămâna Sfintelor Patimi sau în **Duminica Sfintelor Paști** (când Sfintele Paști se serbează la 25, 24 sau 23 aprilie), atunci slujba sfântului se amână și se cântă cu cea a praznicului Învierii, din **Penticostar**, în a doua zi de Paști (luni în Săp-

tămâna Luminată), așa precum arată învățătura din **Penticostar** (după slujba din **Duminica Sfintelor Paști**), din **Tipic** (**Tipicul bisericesc**, ed. Cernica, 1925, p. 167 ș.u. și **Tipicul cel mare**, Iași, 1816, fața 348-349), și anume:

Duminică seara, la Vecernie (care la bisericele din orașe se săvârșește pe la amiază și se numește și **A doua Înviere**); se face începutul cu **Slavă Sfintei și Celei de o ființă..., Hristos a înviat...,** stihurile Paștilor cu căderea din altar, și ectenie mare. La **Doamne, strigat-am...,** se cântă șase stihiri: trei ale Învierii, din **Penticostar**, și trei ale sfântului din **Minei, Slavă...,** a sfântului; **Și acum...,** a Învierii, din **Penticostar** (**Trecut-a umbra legii...**). Vohod cu **Evanghelia, Lumină lină...,** Prochimenul mare al Paștilor (**Cine este Dumnezeu...**), **Paremiile din Minei, Evanghelia zilei** (Ioan XX, 19-25), care, acolo unde este cu putință, se va citi în mai multe limbi, după cum este obiceiul în Biserica Ortodoxă Română. Apoi ectenia întretită, rugăciunea **Învrednicește-ne, Doamne...,** ectenia cererilor și celelalte, după rânduială.

La **Stihoavnă**, stihurile din **Penticostar, Slavă...,** a sfântului, **Și acum..., Ziua Învierii...,** glasul al 5-lea; Rugăciunile începătoare nu se zic, ci îndată: **Hristos a înviat...** de trei ori, **Slavă...** troparul sfântului (o dată), **Și acum...** al Născătoarei-Învierii, glas 4, apoi otpustul Paștilor, ca și dimineața, la Liturghie.

Luni dimineața, la Utrenie: Începutul cu **Slavă Sfintei... Treimi..., Hristos a înviat...,** stihurile Paștilor și căderea Sfintei mese **Slavă...,** troparul sfântului, **Și acum...,** al Născătoarei de Dumnezeu, glasul al 4-lea, ectenia mare, **Polieleul (Robii Domnului...)** cu **Mărimurile sfântului** (din **Psaltire** sau din **Catavasier**), Ectenie mică, **Sedelnele sfântului**, toate la rând, de la **Minei, Antifonul I** al glasului al 4-lea (**Din tinerețile mele...**), Prochimenul din **Minei** și **Evanghelia sfântului** (dintre ușile împărătești), **Învierea lui Hristos văzând...,** (de trei ori), Apoi: **Slavă..., Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri..., Și acum..., Pentru rugăciunile Născătoarei...,** stihul **Veselise-va cel drept de Domnul și va nădăjdui întru El...** și stihira sfântului, din **Minei. Rugăciunea Mântuiește, Dumnezeule, poporul Tău...** și ecfonisul: **Cu mila și cu îndurările...** Apoi se cântă **Canonul Paștilor**, cu **Irmosul** pe 8 și al sfântului, pe șase, cu cădere și ectenie mică după

fiecare Cântare, ca și în ziua de Paști. După Cântarea a 3-a, Condacul și Icosul sfântului, iar după Cântarea a 6-a, Condacul, Icosul praznicului și Sinaxarul sfântului (vezi învățătura din Penticostar). Apoi **Înviind Iisus din mormânt...** de trei ori. La Cântarea a 9-a, stihurile și stihirile Canonului din Penticostar, ectenie mică, Luminânda Paștilor, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, iarăși a Paștilor.

La Laude, se cântă trei stihiri ale Învierii și trei ale sfântului, apoi stihurile și stihirile Paștilor, **Slavă...**, a sfântului (**Răsărit-a primăvara...**) **Și acum...**, a Paștilor (**Ziua Învierii...**). Doxologia nu se cântă, ci îndată troparul Paștilor de trei ori, **Slavă...**, troparul sfântului, **Și acum...**, al Născătoarei-Învierii, glasul al 4-lea, apoi ecteniile și otpustul, ca în ziua de Paști.

La mănăstiri se citesc și Ceasurile Paștelui, cu rânduiala din Penticostar.

La Liturghie, Antifoanele Paștilor; la Vohodul cu Evanghelia, stihul Paștilor: **În biserici binecuvântați pe Dumnezeu...**; apoi troparul Învierii, troparul și Condacul sfântului, apoi Condacul Paștilor. În loc de **Sfinte Dumnezeule...**, se cântă **Câți în Hristos...** Apostolul și Evanghelia zilei, apoi ale sfântului. Axionul Paștilor. Chinonicul, întâi al Paștilor și apoi al sfântului, otpustul Paștilor.

j) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe luni în Săptămâna Luminată** (Sfintele Paști la 22 aprilie), slujba sfântului se cântă împreună cu cea din Penticostar întocmai precum s-a arătat mai înainte la pgf. i.

Dacă va fi și Litie, la binecuvântarea artoselor, în loc de **Născătoare de Dumnezeu Fecioară, bucură-te...**, se cântă troparul Paștilor și al sfântului.

k) **De va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe marți, miercuri, joi sau sâmbătă în Săptămâna Luminată** (Sfintele Paști la 21, 20, 19 sau 17 aprilie), atunci slujba sfântului se va cânta împreună cu cea din Penticostar, precum s-a arătat mai înainte (pgf. i), cu deosebirea că seara la Vecernie se face vohod cu cădelnița, se cântă Prochimenul obișnuit al zilei din săptămână și nu se citește Evanghelie.

l) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe în Vinerea Săptămânii Luminată sau a Izvorului tămăduirii** (Sfintele Paști la

18 aprilie), slujba sfântului se cântă cu cea a Învierii și a Izvorului Tămăduirii, precum se arată la Tipicul bisericesc, la sărbătoarea sfântului (pgf. 3), adică astfel:

Joi seara, la Vecernie, începutul cu **Slavă Sfintei... Treimi..., Hristos a înviat...** de trei ori, cădirea în jurul Sfintei mese cu stihurile Paștilor și ectenia mare. La **Doamne, strigat-am...** se cântă zece stihiri: patru ale Învierii, trei ale Izvorului (din Penticostar) și trei ale sfântului; **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, a Izvorului, glasul al 6-lea (din Penticostar): **Cine nu va spune, o, Izvorule, puterile tale...?** Vohod cu cădelnița, **Lumină lină...**, Prochimenul glasului al VII-lea din Penticostar (**Iubi-Te-voi, Doamne...**), Paremiile din Minei, ectenia întreită, **Învrednicește-ne, Doamne...**, ectenia cererilor și celelalte.

De este binecuvântare de artose, se cântă și stihirile Litiei, cu **Slavă...**, din Minei, **Și acum...** a Izvorului (Slava de la Stihoavnă).

La Stihoavnă, stihirile din Penticostar, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, **Ziua Învierii...**, troparul Paștilor: **Hristos a înviat** (de trei ori), **Slavă...**, troparul sfântului, **Și acum...**, al Născătoarei-Învierii, glasul al 4-lea și otpustul Paștilor.

Vineri dimineața, la Utrenie, începutul precum s-a arătat la celelalte zile ale Săptămânii Luminată. La Canoane: Canonul Paștilor, al Izvorului (din Penticostar) și al sfântului, din fiecare câte patru stihiri. Catavasiile Paștilor, cu ectenie mică și cădire după fiecare Cântare. După Cântarea a 3-a, Condacul și Icosul Izvorului (din Penticostar), Sedealna Sfântului, **Slavă...**, **Și acum...** a Izvorului; după Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul sfântului, Sinaxarul din Penticostar și apoi cel din Minei, **Înviind Iisus din mormânt...** (de trei ori). La Cântarea a 9-a, stihurile din Penticostar și din Minei, ectenie mică, Luminânda Paștilor, a sfântului și a Izvorului.

La Laude se cântă opt stihiri: două ale Învierii, trei ale Izvorului și trei ale sfântului, apoi stihurile și stihirile Paștilor (**Paștile cele sfinte...**). **Slavă...**, a sfântului (**Răsărit-a primăvara...**), **Și acum...**, (**Ziua Învierii...**), troparul Paștilor și al sfântului, ecteniile și otpustul.

La Liturghie, începutul ca în ziua de Paști, Antifoanele Paștilor; după Vohodul cu Evanghelia, troparul Paștilor, Ipacoi al Învierii

(Venit-au dis-de-dimineață cele ce au fost cu Maria...), troparul sfântului, Condacul Izvorului, al sfântului și apoi al Paștilor. În loc de **Sfinte Dumnezeule..., Câți în Hristos...,** Apostolul și Evanghelia zilei și ale Sfântului, Axionul Paștilor, Chinonicul Paștilor și al sfântului (**Întru pomenire veșnică va fi dreptul...**), otpustul Paștilor.

După Liturghie (dacă nu s-a făcut la Utrenie) se face, fie în biserici, fie afară, lângă fântâni sau lângă izvoare, precum este obiceiul locului, slujba Sfințirii apei celei mici, după rânduiala deosebită pentru zilele Săptămânii Luminate, care se află în **Molitfelnic**.

m) Dacă se va întâmpla sărbătoarea Sfântului Gheorghe în **Duminica Sfântului Toma** sau în cea a **Mironosițelor** (Sfintele Paști la 16 sau la 9 aprilie), slujba sfântului se cântă cu cea a duminicii, din **Penticostar**, precum urmează:

Sâmbătă seara, la Vecernie, începutul cu: Binecuvântat este Dumnezeul nostru..., Hristos a înviat... de trei ori și îndată Psalmul de seară (103), fără Veniți să ne închinăm... (așa până la Odovania Paștilor), apoi ectenia mare, Fericit bărbatul... și ectenie mică. La Doamne, strigat-am... se cântă zece stihiri: șase din Penticostar și patru ale sfântului, din Minei; Slavă..., a sfântului, Și acum..., a duminicii (din Penticostar), Vohod cu cădelnița, Lumină lină..., Prochimenul Domnul a împărățit..., Paremiile sfântului și celelalte, ca de obicei.

Dacă este binecuvântare de artose, se cântă stihirile din Penticostar, apoi stihirile Sfântului, apoi Slavă..., a Litiei sfântului, Și acum..., a Litiei duminicii. (în **Duminica Tomii: Fiind ușile încuiate...,** iar în **Duminica Mironosițelor** stihira de la Slava Litiei: **Cerut-a Iosif...**).

La Stihavnă se cântă stihirile duminicii din Penticostar, Slavă..., a sfântului, din Minei, Și acum..., a duminicii, din Penticostar, Acum slobozește..., rugăciunile începătoare, Tatăl nostru..., în **Duminica Tomii** troparul Sfântului, Slavă..., Și acum... al Tomii; în **Duminica Mironosițelor**: troparul Învierii glasul al 2-lea, Slavă... al Sfântului, Și acum... al Mironosițelor: **Stând lângă mormânt...** Dacă va fi binecuvântarea pâinilor, în **Duminica Tomii** se cântă troparul duminicii (de două ori) și al Sfântului (o dată), iar în **Duminica Mironosițelor** se cântă troparul Sfântului (de două ori) și **Născătoare de Dumnezeu Fecioară...**

(o dată). Otpustul, în **Duminica Tomii**, al praznicului, din **Liturghier: Cel ce prin ușile încuiate...**

Duminică dimineața, la Utrenie, începutul cu Slavă Sfintei... Treimi... și cădere în toată biserica, Hristos a înviat... de trei ori, cei șase psalmi, ectenia mare, Dumnezeu este Domnul..., troparul duminicii de două ori, Slavă..., al sfântului, Și acum..., iar al duminicii. Sedelnele din Penticostar. Polieleul (Robii Domnului...) cu Mărimurile duminicii (numai în duminica Sfântului Toma) și ale sfântului. În **Duminica Mironosițelor se adaugă și Binecuvântările Învierii. Ectenie mică, Sedelnele sfântului Slavă... Și acum... a Tomii, apoi Antifonul întâi al glasului al 4-lea. Iar în **Duminica Mironosițelor**, după ectenia mică, citim Ipacoi al glasului, apoi cântăm Sedelnele Sfântului (toate la rând) și cântăm Antifoanele glasului al 2-lea. În amândouă duminicile, prochimenul din Penticostar, Evanghelia Învierii, Învierea lui Hristos văzând... (de trei ori), Psalmul 50, Slavă..., Pentru rugăciunile Apostolilor... Și acum..., Pentru rugăciunile Născătoarei..., și stihira duminicii (Înviind Iisus...). Canonul duminicii, din Penticostar (pe opt) și al sfântului din Minei (pe șase), Catavasiile Paștilor. După Cântarea a 3-a, Condacul, Icosul și Sedealna sfântului, Slavă... Și acum... a Penticostarului; după Cântarea a 6-a, Condacul și Icosul duminicii, Sinaxarul sfântului și al Penticostarului; la Cântarea a 9-a, stihirile din Canonul duminicii, ectenie mică, **Sfânt este Domnul Dumnezeul nostru...** Luminânda cea dintâi a duminicii, Slavă..., a sfântului, Și acum..., a doua a duminicii.**

În **Duminica Tomei**, la Laude se cântă 6 stihiri: trei din Penticostar și trei din Minei. Slavă..., a sfântului (**Răsărit-a primăvara...**), Și acum..., a duminicii, iar în **Duminica Mironosițelor** se pun 8 stihiri: 4 ale Învierii și 4 ale sfântului cu cea de la Slavă, apoi Slavă... din Penticostar, Și acum... **Preabinecuvântată ești...** Doxologia mare, troparul duminicii, ecteniile și otpustul (în **Duminica Tomii**, otpustul deosebit, al praznicului, din **Liturghier**).

La Liturghie, Fericirile, patru stihiri din Cântarea a 3-a a Canonului duminicii și patru din Cântarea a 6-a a Canonului sfântului. După Vohodul cu Evanghelia, troparul duminicii și al sfântului, Slavă..., Condacul sfântului, Și acum..., al praznicului. Sfinte Dumnezeule... Apostolul și Evanghelia, întâi ale duminicii și

apoi ale sfântului. Axionul Paștilor, Chinonicul duminicii și al sfântului. În Duminica Sfântului Toma, otpustul deosebit al praznicului din Liturghier.

n) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe luni după Duminica Sfântului Toma sau după Duminica Mironosișelor** (Sfintele Paști la 15 sau la 8 aprilie), slujba sfântului se cântă împreună cu cea a zilei, din **Penticostar**, precum urmează:

Duminică seara, la Vecernie, începutul obișnuit (**Binecuvântat este Dumnezeu nostru...**), **Hristos a înviat...** de trei ori, Psalmul 103, ectenia mare. Apoi se cântă **Fericit bărbatul...**, iar la **Doamne, strigat-am...**, se cântă opt stihiri: trei din **Penticostar** și cinci din **Minei, Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, din **Penticostar**. Apoi **Vohod** cu cădelnița, **Lumină lină...**, **Prochimenul** mare al Paștilor (**Cine este Dumnezeu...**), cu stihurile lui din **Penticostar** (vezi la Duminica Tomii seara, iar în Duminica Mironosișelor se cântă prochimeul obișnuit), **Paremiile** sfântului, ectenia **Să zicem toți din tot sufletul și din tot cugetul nostru...** și celelalte, ale Vecerniei sărbătorilor.

Dacă este Litie, se cântă stihurile Litiei sfântului din **Minei**, cu **Slavă...**, de acolo. La **Stihoavnă**, stihurile zilei din **Penticostar, Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, din **Penticostar. Acum slobozește...** și celelalte, iar după **Tatăl nostru...**, dacă este Litie cântăm troparele astfel: **Seara**, în Duminica Tomei: troparul Sfântului (de două ori) și al Duminicii Tomei (o dată). După Duminica Mironosișelor: **Troparul Sfântului** (de două ori) și **Născătoare de Dumnezeu, Fecioară...** (o dată). Iar dacă nu este Litie, troparul sfântului, **Slavă... Și acum...**, al praznicului și otpustul.

În mănăstiri se citește și **Pavecernița mică**, la care se pune și **Tripesnițul** zilei, de la sfârșitul **Penticostarului**.

Luni dimineața, la Utrenie, începutul precum s-a arătat în urmă, la Duminica Tomii (pgf. m.). După **Dumnezeu este Domnul...**, troparul praznicului, de două ori (luni după Duminica Tomii: **Pecetluit fiind mormântul...**, luni după Duminica Mironosișelor: **Iosif cel cu bun chip...**), **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, iar al praznicului. **Catisma** întâi (în mănăstiri), **Sedelnele Învierii**, **Catisma** a doua (în mănăstiri), **Sedelnele sfântului** cele dintâi,

Polieleul (Robii Domnului...) cu **Mărimurile** sfântului, **Sedelnele** sfântului, cele de după **Polieleu**, **Antifonul I** al glasului al patrulea, **Prochimenul** și **Evanghelia** sfântului, **Învierea lui Hristos văzând...**, Psalmul 50, **Slavă...**, **Pentru rugăciunile purtătorului de chinuri...** și celelalte, după **Minei**. La **Canoane**: al praznicului cu irmosul pe șase și ale sfântului, două, cu irmosul pe opt. **Catavasiile** Paștilor. După **Cântarea a 3-a**, **Condacul** și **Sedealna** sfântului și a praznicului. După **Cântarea a 6-a**, **Condacul** și **Icosul** praznicului și **Sinaxarul** sfântului. La **Cântarea a 9-a**, **Ceea ce ești mai cinstită...**, ectenie mică și **Luminânda** praznicului, **Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, iar a praznicului. La **Laude** se cântă șase stihiri: trei din **Penticostar** și trei din **Minei, Slavă...**, a sfântului, **Și acum...**, din **Penticostar**. **Doxologia** mare, troparul sfântului, **Slavă... Și acum...**, al praznicului, ecteniile și otpustul **Utreniei**.

În mănăstiri se citesc **Ceasurile**, la care se pune troparul praznicului, **Slavă...**, al sfântului, **Și acum...**, al **Născătoarei de Dumnezeu** de la **Ceasuri**. După **Sfinte Dumnezeule...**, **Condacul** praznicului și cel al sfântului, schimbându-le.

La Liturghie se cântă **Fericirile** din **Cântarea 1 a Canonului praznicului** și din **Cântarea a 3-a a Canonului sfântului**. La **Vohodul** cu **Evanghelia: Mântuiește-ne pe noi... Cel ce ai înviat din mormânt...** **Apostolul** și **Evanghelia**, întâi ale zilei și apoi ale sfântului. **Axionul Paștilor**. **Chinonicul** din **Penticostar** și apoi din **Minei**.

o) **Dacă va cădea sărbătoarea Sfântului Gheorghe în oricare din zilele de marți, miercuri, joi, vineri sau sâmbătă în săptămâna a doua ori de marți până vineri (inclusiv) în săptămâna a treia după Paști** slujba Sfântului din **Minei** se cântă împreună cu cea a zilei din **Penticostar** întocmai precum s-a arătat pentru luni (pgf. n.), cu deosebirea că seara, la **Vecernie**, nu se mai cântă **Prochimenul** mare al Paștilor, ci **Prochimenul** obișnuit al zilei din săptămână.

Notă: În chip asemănător se săvârșesc și slujbele Sfinților români, care cad în această perioadă: Sfinții Ierarhi **Mărturisitori Ilie Iorest** și **Sava ai Ardealului** și **Iosif al Maramureșului** (24 aprilie) și Sf. Cuv. **Vasile de la Poiana Mărului** (25 aprilie).

Cu ajutorul Preasfintei Treimi
s-a săvârșit tipărirea acestei noi ediții a

TRIODULUI

în cel de-al III-lea an de la alegerea și întronizarea

Preafericitului Părintelui nostru

DANIEL

Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

Din îndemnul și cu purtarea de grijă ale Preafericirii Sale, editarea acestei cărți de slujbă s-a făcut sub supravegherea domnului *Vasile Bănescu*, Consilier Patriarhal – Directorul Editurii Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, iar tipărirea a fost coordonată de Preacucernicul Părinte Pr. Dr. *Valer Ulican* – Consilier Patriarhal, Directorul Tipografiei Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă.

Textul prezentei ediții, având la bază pe cel publicat în anul 2000, a fost revizuit și completat de Preacucernicul Părinte Pr. drd. *Daniel Alexandru Bărică*, de Preacuviosul Părinte Protos. Dr. *Chiril Lovin* și de domnul Dr. *Nicolae Preda* – redactori în cadrul Editurii Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă. La revizuirea textului au fost consultate, de asemenea, ediția română a **Triodului** tipărit la București în anul 1897 și ediția greacă a **Triodului**, tipărit la Atena în anul 1960, precum și **Tipicul cel Mare** al Sfântului Sava, reeditat la Suceava în anul 2002.

Tehnoredactarea textului: *Fericirea Chichidopolo*

Corectori: *Constantin Spăimuș, Adina Nițu și Maria State*